Clancy Tom

NEJHORŠÍ OBAVY

PROLOG: ZLOMENÝ ŠÍP

"Jako vlk v salaši." Na tuto slavnou větu Lorda Byrona si při zprávách o útoku syrských vojsk na Izraelem okupovaná území Golanských výšin ze soboty 6. října 1973 vzpomněli snad všichni komentátoři. Zřejmě si na ni vzpomněli i vzdělaní syrští velitelé, když dokončovali přípravu této operace, během níž poslali na Izrael tolik tanků a děl, že by si o tom Hitlerovi vojevůdci mohli nechat jen zdát.

Ovečky, které ale toho ošklivého říjnového dne syrští vojáci našli, připomínaly spíš rohaté berany než poslušná boží hovádka z biblických veršů. Dvě izraelské brigády bojovaly velmi statečně i navzdory přesile téměř jedna ku devíti. Sedmá brigáda držela severní Golany a ustoupila jen nepatrně. V její obranné činnosti se dokonale snoubila pevnost s pružností. Jednotlivé pevné body houževnatě odolávaly Syřanům a odrážely jejich útoky do kamenitých údolí, kde je mohly zneškodnit jednotky izraelského dělostřelectva, číhající za linií příměří. Následujícího dne, kdy dorazily posily, situace ještě stále nebyla zoufalá, ale téměř. Na konci čtvrtého dne se syrská tanková brigáda, která na Sedmou brigádu narazila, nacházela v troskách před její linií.

Brigáda Barak (neboli "blesková") držela jižní část výšin, a už tolik štěstí neměla. Zdejší terén nebyl pro obranu tak příznivý, a také syrská vojska tu zřejmě měla mnohem lepší vedení. Barak brigáda byla rozdrobena na několik částí. Ačkoli každá z nich později dokázala, že dokáže být nepříjemná jako klubko zmijí, syrské průzkumné oddíly rychle objevily její slabiny a spěchaly ke svému strategickému cíli, Galilejskému moři. Situace během následujících šestatřiceti hodin se ukázala jako nejtěžší zkouška izraelské armády od roku 1948.

Posily dorazily druhý den. Okamžitě byly nasazeny na nejdůležitější operace: na ucpávání děravých míst, na blokádu silnic, dokonce na povzbuzování jednotek, které se pod neutuchajícím nátlakem zlomily a poprvé v historii státu Izrael prchaly před Araby z bojiště. Až třetího dne se podařilo Izraelcům shromáždit svou obrněnou jednotku a nejprve obklíčit a potom rozdrtit tři hluboké průniky syrských vojsk. Téměř v zápětí přešla izraelská armáda do útoku. Syřané byli hrozivým protiútokem natlačeni zpět ke svému hlavnímu městu a za sebou nechali bojové pole poseté spálenými tanky a mrtvými vojáky. Na konci tohoto dne zaslechli členové brigád Barak a Sedmé brigády ve svých vysílačkách zprávu z vrchního velitelství izraelských ozbrojených sil:

ZACHRÁNILI JSTE LID IZRAELE

A byla to pravda. Mimo území Izraele je však tato bitva jen velice málo známá, snad kromě škol, kde se vyučuje vojenským uměním. Jako v případě Šestidenní války z roku 1967, pozornost a vzrušení okolního světa vyvolaly pouze ty nejodvážnější operace: přemostění Suezu, bitva o "Čínskou" farmu, obklíčení egyptské Třetí armády - a to i přes hrozivost bitvy o Golany, která byla mnohem blíž. Příslušníci těch dvou brigád však věděli, co dokázali, a jejich velitelé se mohli nechat unášet vědomím, že mezi vojenskými profesionály, jimž je známo, jak velké množství odvahy a umu s sebou takový čin nese, budou připomínáni společně s vojevůdci od Thermopyl, Bastogne nebo Gloucester Hillu.

V každé válce je spousta ironie, a ani Říjnová válka nebyla žádnou výjimkou. Jako u mnoha brilantních obranných manévrů byl i tenhle naprosto zbytečný. Izraelci špatně pochopili zprávy výzvědných složek, které, kdyby s nimi řádně naložili o dvanáct hodin dříve, by jim umožnily provést předběžná PA opatření a povolat rezervy na výšiny o několik hodin dříve, než k řeži

došlo. Kdyby se tak stalo, nebyl by k hrdinství důvod. Nemuselo by dojít k tomu, aby tankisté a pěšáci umírali v takovém množství, že zveřejnění skutečných počtů obětí trvalo celé týdny. Kdyby si zprávy přečetli pečlivě, k masakru Syřanů by došlo před linií příměří i přes obrovský počet syrských tanků a zbraní, a masakry nikdo neoslavuje. Toto selhání rozvědky nikdy nebylo dostatečně vysvětleno. Že by onen legendami opředený Mossad tak zklamal a nedokázal odhadnout plány Arabů? Nebo snad izraelští představitelé nepochopili váhu varování, která získali? Těmto otázkám se dostalo okamžité pozornosti ve světovém tisku a samozřejmě nebylo možno přehlédnout překročení Suezu egyptskými vojsky, tedy faktické narušení linie Bar-Lev.

Stejně vážná, ale mnohem méně známá byla chyba, jíž se několik let předtím dopustil obyčejně velmi pozorný izraelský generální štáb. I přes velkou palebnou sílu izraelská armáda rozhodně neměla nadbytek dělostřelectva, zejména podle sovětských měřítek. Namísto silné koncentrace mobilních polních zbraní se Izrael rozhodl spoléhat na velké množství minometů a na útočná letadla. Z tohoto důvodu měl Izrael na Golanech dvanáctkrát nižší počet děl. Všechna z nich měla co dělat s palbou protivníka, a nemohla tedy poskytnout adekvátní podporu jiným obranným složkám. Tento omyl stál Izrael spoustu životů.

Jak to u nejhrubších omylů bývá, dopustili se ho inteligentní lidé, navíc s nejlepším svědomím. Tatáž stíhačka, která napadla Golany, mohla jen hodinu předtím rozsévat smrt nad Suezem. Izraelské letectvo se jako první moderní letectvo systematicky věnovalo "času využitelnosti". Pozemní personál byl vycvičen jako obsluha boxu Formule 1 a jeho rychlost a dovednost zdvojnásobily údernou sílu každého letadla. Stalo se tak velmi operativní a uznávanou složkou obrany země. A letadla jako Phantom nebo Skyhawk se tak jevily mnohem vhodnější než deset mobilních polních zbraní.

Izraelští plánovací důstojníci však do důsledku nezvážili skutečnost, že Sověti dodávají zbraně Arabům, a že tedy svým odběratelům vnutí i svou taktickou filozofii.

Protože Sověti vždy považovali vzdušná vojska NATO, proti nimž vyvíjeli své zbraně především, za lepší než jejich vlastní, sovětský vývoj střel země-vzduch byl vždy na špičkové světové úrovni. Ruští taktici spatřovali v blížící se Říjnové válce skvělou šanci vyzkoušet své nové taktické zbraně a doktríny. A chtěli ji využít. Proto dodali svým arabským klientům takové vybavení, o kterém se v té době mohlo silám severního Vietnamu nebo Varšavské smlouvy jen zdát. Šlo o solidní hráz vzájemně provázaných odpalovacích ramp a radarových systémů, plus mobilní střely země-vzduch, díky nimž se "bublina" protivzdušné obrany zvětšila a v jejichž rámci bylo možné dál vést pozemní bitvu bez zásahu ze vzduchu. Důstojníci a mužstvo, jež mělo obsluhu těchto systémů za úkol, bylo velmi pečlivě vycvičeno. Mnoho z nich se učilo v rámci sovětských ozbrojených sil s využitím všech taktických a technických poznatků, jimž se Sověti a Vietnamci přiučili od Američanů, kteří zase poskytli vzor izraelské armádě. Ze všech arabských vojáků v Říjnové válce měli předem stanovené cíle jen tito muži. Dva dny účinně likvidovali izraelské letectvo. Kdyby se pozemní bitvy vyvíjely podle předpokladu, bylo by to stačilo.

A to je vlastně skutečný začátek našeho příběhu. Situace v oblasti Golanských výšin byla okamžitě označena jako vážná. Protože zprávy od vedení obou napadených brigád byly zmatené a sporé, vedení izraelské armády dospělo k závěru, že taktické vedení operací je ztraceno. Domnívali se, že se vyplnila jejich nejhorší noční můra: byli nachytáni zcela nepřipravení, kibucům na severu hrozí napadení, civilní obyvatelstvo, včetně jejich dětí, je vydáno napospas syrským obrněným silám, které mohou překonat Golanské výšiny bez sebemenšího varování. První reakce operačních důstojníků štábu se v mnohém podobala panice.

Panika je však něco, s čím dobří operační důstojníci počítají. V případě národa, jehož nepřátelé se netají svým odhodláním dosáhnout jeho úplné

likvidace, neexistuje žádné obranné opatření, které by se dalo nazvat extrémním. Už v roce 1968 založili Izraelci, stejně jako Američané a jejich spojenci v NATO, svou obranu na hrozbě jaderného útoku. Ve 3:55 místního času, 7. října, pouhých čtrnáct hodin od začátku vlastních bojů, byly na základnu izraelského letectva poblíž Beersheby zaslány rozkazy pro OPERACI JOSHUA.

Izrael v té době nedisponoval velkým množstvím jaderných zbraní a dodnes odmítá tvrzení, že nějaké má. Ne, že by jich v případě potřeby bylo nutno nějak moc. V Beershebě, v jednom z nespočetných podzemních skladišť zbraní, bylo dvanáct celkem normálně vyhlížejících předmětů, prakticky nerozlišitelných od ostatních, které se připevňují na taktické letouny. Lišily se jen tím, že na stranách měly červeno-stříbrné šrafování. Neměly koncovky a na jejich aerodynamickém vyleštěném povrchu s jen několika málo patrnými sváry a závěsnými body nebylo nic neobvyklého. Mělo to svůj účel. Neškolený nebo nepozorný pozorovatel je mohl považovat za palivové nebo napalmové nádrže, a takové předměty jen stěží zasluhují další pohled. Každý byl však plutoniovou bombou s nominální silou 60 kilotun, což postačuje na zničení centra velkého města nebo na zabití tisíců vojáků na bojišti nebo, po připojení kobaltových plášťů - ty se skladovaly zvlášť, ale byly připraveny k okamžitému použití - na znečištění krajiny pro jakýkoli život na mnoho let dopředu.

Toho rána všechno v Beershebě probíhalo v poklusu. Záložní jednotky se stále vracely na základnu ze včerejších návštěv u rodin po celé zemi. Muži ve službě už pracovali příliš dlouho, než aby zvládli tu složitou práci s naložením smrtícího přístroje do letadla. A nově příchozí muži též nebyli dosyta vyspaní. Jedna skupina personálu, jíž z bezpečnostních důvodů neřekli, jaká je vlastně podstata jejího úkolu, vyzbrojovala letku útočných stíhaček A-4 Skyhawk jadernými zbraněmi pod dohledem dvou důstojníků zvaných "pozorovatelé", neboť to byla jejich práce: pozorovat vše, co se jakkoli vztahovalo k jaderným zbraním. Bomby přivezli pod střední část každého ze čtyř letounů, opatrně je heverem vyzvedli a pak připevnili na místo. Ti méně vyčerpaní členové pozemního personálu si možná všimli, že k bombám dosud nebyly připevněny ocasní koncovky a spouštěcí mechanismus. Pokud si toho všimli, jistě usoudili, že důstojník, který to má na starosti, se někde zdržel - jako ostatně skoro všechno v tomhle studeném a osudném ránu. V přední části každé bomby byla uložena elektronika. Vlastní rozbuška a prostor s jaderným materiálem, známé pod názvem "fyzikální balík", už samozřejmě byly v bombě. Izraelské zbraně, na rozdíl od těch amerických, neměly být v dobách míru převáženy letadly a neobsahovaly tedy důmyslné bezpečnostní systémy, instalované do amerických bomb v montážním závodě poblíž Amarilla v Texasu. Pojistné systémy se skládaly ze dvou balení, jedno pro upevnění v přední části a druhé bylo součástí ocasních koncovek. Ty byly skladovány odděleně od bomb samotných. Podle amerických nebo sovětských měřítek šlo o bomby primitivní, ovšem ve stejném smyslu, jako je pistole primitivní zbraň vůči samopalu, ačkoli na blízko si jsou co do účinnosti rovny.

Jakmile došlo k připevnění a k aktivaci předních a koncových balení, zbývala už jen jediná procedura, a to instalace zvláštního panelu do kokpitu každé stíhačky a následné připojení kabelu s elektrickým proudem z letadla do bomby. Od toho okamžiku přejde bomba pod "lokální ovládání". Dostane ji do rukou mladý agresivní pilot, jehož úkolem pak bude bombu svrhnout pomocí manévru zvaného Smyčka bláznů, díky němuž bombu uvede na balistickou křivku, která snad umožní jemu a jeho letadlu uniknout před jejími účinky poté, co vybuchne.

V závislosti na momentální potřebě a pověření "pozorovatelů" měl velící důstojník Beersheby pravomoc připevnit odpalovací zařízení. Naštěstí nebyl tenhle důstojník nijak nadšen vidinou napůl oživlých "atomovek" na rozjezdové dráze, které mohou Arabové s trochou štěstí kdykoli trefit. Byl to zbožný člověk, a přes všechna nebezpečí, jimž jeho země v tom chladném rozbřesku čelila, se nadechl, a když v Tel Avivu převládl rozum a byl vydán rozkaz

stáhnout operaci JOSHUA, tiše se pomodlil. Zkušení piloti, kteří měli vyletět na tuto misi, se vrátili do šaten a zapomněli, jak byl formulován jejich úkol. Velící důstojník okamžitě vydal rozkaz bomby sejmout a vrátit na místo k jejich bezpečnému uskladnění.

K smrti unavený pozemní personál začal tento rozkaz plnit v okamžiku, kdy k letounům přijížděly další skupiny s úkolem vyměnit bomby za rakety Zuni. Byl vydán rozkaz k útoku s cílem: Golany. Udeřit na syrské obrněné jednotky, blížící se k části linie příměří, již měla na starost brigáda Barak. Obě skupiny pozemního personálu se pletly pod trupy Skyhawků, každá se snažila splnit svůj úkol, jedna sejmout bomby, o kterých ani nevěděla, že to jsou bomby, a druhá zavěšovala pod křídla střely Zuni.

Na Beershebě bylo samozřejmě víc stíhaček, než právě tyhle čtyři. Ranní letka, respektive její zbytek, se právě vracel z útoku na Suez. Došlo ke ztrátě průzkumného letounu RF-4C Phantom a stíhačka F-4E se vracela velmi pomalu, z děravých nádrží ztrácela palivo, a ještě jí vypověděl službu jeden z motorů. Její pilot už ale poslal na zem důležitou zprávu: Syřané mají nějakou novou střelu země-vzduch, možná tu novou SA-6, radary Phantomu ji nezachytí, výzvědný letoun měl co dělat, aby před čtyřmi takovými střelami prchl. Tuto skutečnost se vrchní velení izraelského letectva dozvědělo ještě předtím, než letoun samotný opatrně dosedl na zem. Letadlo navedli k vzdálenému okraji rampy, nedaleko od místa, kde stály Skyhawky. Pilot Phantomu následoval džíp k připraveným vozům hasičů, ale jakmile se letadlo zastavilo, praskla hlavní levá pneumatika. Poškozená podpěra kola nápor nevydržela a zlomila se též a všech skoro pětadvacet tisíc kilogramů kleslo na asfalt jako talíř z rozbitého stolu. Vytékající palivo se vznítilo a letadlo obklopil malý, ale ničivý plamen. Zlomek vteřiny potom se od trupu odlomil kulomet a z plamenů se ozval křik jednoho z členů personálu. Hasiči přijeli s pěnovými stříkačkami. Oba "pozorovatelé" stáli jen kousek od toho a spěchali na pomoc pilotovi. Všechny tři zasypaly úlomky vybuchující munice, zatímco plameny prošel hasič, našel druhého člena personálu a vytáhl ho ven, sice popáleného, ale živého. Další hasiči se chopili pozorovatelů a pilota a naložili jejich krvácející těla do sanitky. Požár upoutal pozornost mužů pod trupy Skyhawků. Jedna bomba, ta na letounu číslo tři, se uvolnila o moment dříve a rozdrtila nohu pozorovatele oné skupiny. Skupina v nastalém zmatku ztratila přehled o tom, co už je hotovo. Zraněného muže odvezla sanita do nemocnice a ostatní tři jaderné zbraně byly vráceny zpět do skladiště; ve zmatku prvního dne války se jaksi nikomu na základně nezdálo divné, že jeden vozík je prázdný. Velitelé letek dorazili z věže o chvíli později a zahájili zkrácenou předletovou přípravu. Objevili se čtyři piloti, každý s helmou v jedné ruce a mapkou ve druhé, všichni plni odhodlání pustit se do nepřátel jejich země.

"Co to sakra je?" křikl poručík Mordechai Zadin, přáteli nazývaný Motti. Bylo mu teprve osmnáct let a ještě neztratil výbušnost mládí.

"Palivová nádrž, řekl bych," odpověděl velitel letky. Byl to záložák, v civilu vlastnil opravnu aut v Haifě. Sympatický a vzdělaný padesátník.

"Blbost," odpověděl pilot, který se téměř třásl vzrušením. "Na to, abych doletěl na Golany a zpátky, přece nepotřebuju náhradní nádrž!"

"Můžu ji nechat sundat, ale bude to pár minut trvat." Motti se nad tím zamyslel. Byl sabrou z kibucu na severu, pilotem byl necelých pět měsíců, a jeho kolegové už seděli ve svých letadlech a zapínali si pásy. Syřané útočí na okolí domu jeho rodičů, a jeho se zmocnila obava, že zmešká své první bojové nasazení.

Serte na to! Sundáte to, až se vrátím." Zadin vyletěl po žebříku jako když vystřelí. Muž vylezl za ním, zapnul mu všechny pásy a přes pilotovo rameno kontroloval všechny přístroje.

"Je to připravený, Motti. Dej si pozor!"

"Udělejte mi čaj, až se vrátím." Mladík se zuřivě zazubil. Muž ho plácl přes helmu.

"Hlavně mi přivez letadlo v pořádku, menchkin. Mazeltov."

Muž slezl na zem a odsunul žebřík. Pak letadlo ještě prohlédl, zda je vše v pořádku, a Motti nastartoval motor. Nechal ho volně běžet a zkontroloval ukazatele teploty motoru a stav paliva. Vše bylo tak, jak být mělo. Ohlédl se na velitele letky a dal mu znamení, že je připraven. Stáhl kryt kabiny, naposledy se podíval na muže na zemi a zamával jim na pozdrav.

Ve svých osmnácti letech nebyl Zadin v řadách izraelského letectva žádným mladíkem. Už před čtyřmi lety ho vybrali pro jeho rychlé reakce a agresivitu, jevil se jako perspektivní voják. Motti létání miloval. Chtěl létat už od chvíle, kdy jako malý uviděl výcvikový letoun Bf-109, který ironickou shodou náhod posloužil izraelské armádě jako základ vzdušných sil. A miloval svůj Skyhawk. Bylo to letadlo snů. Žádné elektronické monstrum jako Phantom. A-4 byl malý, poslušný dravec, reagoval na sebemenší pohyb pákou. A teď letí do boje. Neměl sebemenší strach. Nikdy se o svůj život nebál; jako každý teenager si byl jist svou nesmrtelností, a bojoví letci jsou vybíráni pro nedostatek lidských slabostí. Dnešek jej zaujal. Nikdy v životě neviděl tak krásný rozbřesk. Připadal si neobyčejně pozorný, vše vnímal: silnou ranní kávu, vzduch na základně, prosycený prachem, mužnou vůni oleje a kůže v kokpitu, praskání ve sluchátkách a dotek ovládací páky v ruce. Motti nikdy takový den nezažil a ani jej nenapadlo, že mu osud žádný další nedopřeje.

Formace čtyř letadel dorazila v dokonalém útvaru na konec rozjezdové dráhy nula-jedna. Jevilo se jako dobré znamení startovat na sever, čelem k nepříteli, který je od nich jen patnáct minut. Na povel velitele letky, i tomu bylo jen jedenadvacet, uvolnili všichni čtyři piloti brzdy a na plný plyn vyrazili do chladného a klidného ranního vzduchu. Za pár vteřin už byli ve vzduchu a opatrně stoupali do tří set metrů. Chtěli se vyhnout civilní letecké dopravě mířící na mezinárodní letiště Ben-Gurion, jež bylo v tom bláznivém životě Středního východu stále v plné činnosti.

Kapitán vydal obvyklé příkazy, jako by šlo o výcvikový let: vyrovnat, zkontrolovat motory, zkontrolovat naváděcí a elektrické obvody. Pozor na Migy i spřátelená letadla. Přesvědčit se, zda funguje identifikace nepřátelských letadel. Těch patnáct minut, než doletěli z Beersheby na Golany, uběhlo jako voda. Zadin upíral oči na sopečné vrcholky, za něž jeho bratr položil život, když o ně bojoval před pouhými šesti lety. Syřanům je nevrátíme, opakoval si Motti.

"Letko: otočit doprava na kurz nula-čtyři-tři. Naším cílem jsou kolony tanků čtyři kilometry východně od linie. Dávejte pozor. Pozor na střely země-vzduch a pozemní střelbu."

"Čtyřka veliteli: vidím pod sebou tanky," ohlásil Zadin klidně, "vypadá to na naše Centuriony."

"Dobrý oči, čtyřko," odpověděl kapitán. "Jsou to naši."

"Pozor, rakety! Hlásí mi to rakety," zvolal kdosi. Oči všech začaly vyhlížet nebezpečí.

"Hergot!" ozval se rozrušený hlas. "Směr dvanáct hodin, dole, blíží se k nám střely SAM."

"Vidím je. Letko, vlevo a vpravo, zrušit formaci. Hned!" vydal rozkaz kapitán.

Čtyři Skyhawky se od sebe oddělily. Několik kilometrů od nich bylo přes deset střel SA-2, připomínaly letící telegrafní sloupy a blížily se k letadlům rychlostí Mach-3. Střely se též rozletěly do stran, ale velmi neobratně, a dvě z nich explodovaly ve vzduchu. Motti zatočil vpravo a přitáhl si ovládací páku k břichu, spustil se k zemi a proklínal váhu nádrže pod křídlem. Fajn, v nízké výšce jej střely ztratily. Vyrovnal výšku jen čtyřicet metrů nad skalisky a stále mířil k syrským pozicím rychlostí čtyř set uzlů, vše kolem něj se třáslo, a on mířil vstříc spřáteleným vojskům brigády Barak.

Že jejich mise nesrazí Syřany na kolena, to Motti věděl. Ale nevadilo mu to. Několik syrských tanků dostane. Nepídil se po tom, čí přesně jsou, hlavně,

že jsou syrské. Zahlédl další A-4 a zamířil k ní, právě v okamžiku, kdy spustila palbu. Podíval se před sebe a spatřil kopule syrských tanků T-62. Reflexivně odjistil spouště. Před očima se mu objevila muška.

"Bacha, od země k nám letí další rakety." Byl to hlas kapitána, stále zněl velmi klidně.

Mottimu poskočilo srdce. Nad skalisky před ním se k němu řítil roj raket - jsou to ty SA-6, o kterých nám vyprávěli? honilo se mu hlavou. Podíval se na přístroje. Žádný z nich rakety nezachytil. Ještě že si jich všiml sám. Instinktivně vystoupal do výšky vhodné pro manévrování. Čtyři střely se vydaly za ním. Tři kilometry od něj. Prudce zatočil doprava, pak se spustil dolů a znovu doleva. Tím zmátl tři rakety, ale čtvrtá se stále hnala za ním. O chvíli později explodovala pouhých třicet metrů od jeho letadla.

Jeho Skyhawk vlivem výbuchu poskočil jako nakopnutý. Motti zápasil s ovládači a jen tak tak se mu podařilo vystoupat nad skály. Rozhlédl se a polilo ho horko. Velká část levého křídla byla rozbitá. Varovné signály vysílané do jeho helmy i na panel před ním ohlašovaly velké neštěstí: hydraulické zaměřování mimo provoz, vysílačka mimo provoz, generátor mimo provoz. Ale stále fungovalo manuální ovládání a zbraně mohl použít díky energii ze záložní baterie. V tu chvíli spatřil své protivníky: baterie střel SA-6, čtyři odpalovací vozy, dodávka s radarem a obrovský nákladní vůz plný rezervních střel, to vše pouhé čtyři kilometry od něj. Svýma jestřábíma očima dokonce viděl syrské vojáky, jak zápasí s raketami a jednu umisťují na odpalovací rampu.

Oni ho viděli též, takže začal zápas, sice krátký, nicméně bohatý na události.

Motti se snesl co nejníže a pečlivě zamířil na cíl. Měl k dispozici čtyřicet osm raket Zuni, odpalovaných v salvách po čtyřech. Ze vzdálenosti dvou kilometrů zahájil palbu na cíl. Syrským dělostřelcům se nějak podařilo odpálit další raketu země-vzduch. Jedinou Mottiho záchranou byla skutečnost, že střela SA-6 obsahuje pojistku napojenou na radiolokátor, takže ji kolem letící rakety Zuni odpálili a SA-6 explodovala v bezpečné vzdálenosti pěti set metrů od Mottiho. Ten se pod maskou lišácky usmál a pálil raketami a dvacetimilimetrovým kanónem do změti těl a vozů před sebou.

Třetí salva zasáhla cíl a po ní ještě čtyři další, jelikož Zadin shazoval rakety po celé zaměřené ploše. Odpalovací baterii tak proměnil v peklo hořící nafty, raketového paliva a explodujících hlavic. Před ním se k nebi vznesla obrovská ohnivá koule a Motti jí proletěl s jásavým pokřikem, neboť nepřátele zničil a kamarády pomstil.

Zadin však měl na oslavu jen krátkou chvilku. Proud vzduchu v rychlosti čtyř set uzlů totiž začal odtrhávat obrovské pláty hliníku, z nichž bylo jeho levé křídlo vyrobeno. Mottiho A-4 se povážlivě kolíbala. Když zatočil, aby nabral kurz pro cestu zpět, křídlo se utrhlo úplně. Skyhawk se roztříštil ve vzduchu. Trvalo jen pár vteřinek a mladík byl mrštěn na skaliska Golanských výšin, ani první, ani poslední oběť zdejších bojů. Ze čtyř letounů jeho letky se na základnu nevrátil žádný.

Z oné dělostřelecké baterie nezbylo skoro nic. Všechny čtyři vozy byly rozmetány na kousky. Největší památkou na devadesát mužů, kteří je obsluhovali, bylo bezhlavé tělo jejich velitele. On i Zadin sloužili svým zemím dobře, ale jak to tak obvykle bývá, činy, které by jindy a jinde inspirovaly oslavné verše Vergiliovy či Tennysonovy, se zde udály bez jakéhokoli povšimnutí. Po třech dnech obdržela Zadinova matka zprávu telegramem. Znovu se tak dozvěděla, že celý Izrael sdílí její žal, jako by to v případě ženy, která ztratila dva syny, bylo vůbec možné.

Neodbytnou připomínkou této neznámé historie byla však ta nečinná bomba, jež se od roztříštěného trupu letadla oddělila a letěla ještě dál na východ, aby dopadla daleko od trosek stíhačky a zaryla se do země padesát metrů od domku chudého zemědělce. Izraelská armáda zjistila až po třech dnech, že jedna

z bomb chybí, a až po skončení Říjnové války byla vůbec schopna zrekonstruovat okolnosti, za jakých k její ztrátě došlo. To byl problém, který byl tvrdým oříškem i pro izraelskou fantazii. Bomba byla kdesi za Syrskými liniemi; jenže kde? Které z těch čtyř letadel ji vlastně neslo? Kde spadlo? Stěží bylo možno požádat syrskou stranu o pomoc při pátrání. A mohli to přiznat Američanům, od nichž ten "zvláštní jaderný materiál" zručně, leč neveřejně, získali?

Bomba tak ležela bez povšimnutí, věděl o ní jen zeměděl ec, a ten na ni prostě nahrnul dva metry hlíny a dál obdělával své kamenité políčko.

[01] NEJDELŠÍ DEN

Arnold van Damm se rozvaloval ve svém koženém houpacím křesle s elegancí do kouta pohozené hadrové panenky. Jack ho nikdy neviděl v obleku, snad kromě setkání s prezidentem, a i to jen výjimečně. Jack přemýšlel, zda při formálních příležitostech, kdy bylo formální oblečení podmínkou, nemusí u Arnieho stát agent tajné služby s revolverem. Kravatu měl pod nezapnutým límcem povolenou, a Ryan vzpomínal, jestli ji kdy měl pevně uvázanou. Rukávy drahé košile měl vyhrnuté a na loktech zašedlé, protože si rád dokumenty pročítal s předloktím položeným na věčně zaneřáděné desce stolu. Ale ne, pokud s někým mluvil. Při důležitých rozhovorech se van Damm opřel zády o opěradlo a nohy si položil na vysunutou zásuvku stolu. Nebylo mu ještě ani padesát, měl prořídlé šedivé vlasy a obličej ustaraný a zvrásněný jako stará mapa. Jen jeho modré oči vše stále velmi pozorně sledovaly a myslí nepřestával vnímat, co se dělo před jeho očima nebo někde úplně jinde. Taková vlastnost se pro výkon funkce náčelníka prezidentova štábu ideálně hodila.

Do obrovského hrnku s emblémem Bílého domu na jedné straně a vyrytým nápisem "Arnie" na straně druhé si nalil lehkou kolu a podíval se na náměstka ředitele Centrální výzvědné služby Jacka Ryana se směsí opatrnosti a potěšení v očích. "Chceš?"

"Jo, ale jen jestli máš i normální," odpověděl Jack s úšklebkem. Van Dammova levá ruka zmizela pod stolem a v další vteřině už k Ryanovi plachtila červená plechovka, která by mu přistála v klíně, kdyby ji včas nezachytil. Otevřít plechovku za těchto podmínek bylo náročným úkolem, ale Jack ji před otevřením schválně namířil na van Damma. Ať je jakej chce, říkal si Ryan, ten chlap má něco do sebe. Práce ho nepoznamenávala, kromě okamžiků, kdy to bylo nutné. A tohle nebyl ten případ. Arnold van Damm se tvářil důležitě jen na lidi zvenčí. Svým spolupracovníkům nic namlouvat nemusel.

"Šéfa zajímá, co se tam sakra děje," otevřel náčelník štábu debatu.

"A mě taky." Vstoupil do místnosti Charles Alden, prezidentův poradce pro otázky národní bezpečnosti. "Promiň, že jdu pozdě, Arnie."

"Nás taky, pánové," odpověděl Jack. "Už to trvá několik let. Chcete vědět, co máme nejlepšího?"

"Samo," řekl Alden.

"Až příště poletíš do Moskvy, rozhlídni se, jestli neuvidíš velkýho bílýho králíčka ve vestičce a s hodinkama. Když ti nabídne výlet do králičí nory, přijmi to a pak mi dej vědět, co tam uvidíš," pokračoval Ryan naoko vážně. "Víte, já nijak nevolám po tom, aby se vrátila studená válka, ale tenkrát se aspoň dalo předpovědět, co mají Rusové za lubem. Teď se ovšem začínají chovat jako my. Nedá se vůbec říct, co udělají. Zajímavý je, že teď konečně začínám chápat, jak jsme museli štvát KGB. Politická situace se tam mění den ode dne. Narmonov je jeden z nejdůraznějších vnitropolitických bojovníků na světě, ale pokaždý, když se vrátí do práce, má na krku další krizi."

"Co je to vlastně za chlapa?" zeptal se van Damm. "Ty ses s ním přece setkal." Alden se už kdysi s Narmonovem sešel, van Damm ale ne.

"Jenom jednou," upřesňoval Ryan.

Alden se uvelebil v křesle. "Hele, Jacku, my tvůj spis známe. A šéf taky. Ty vole, málem jsem ho přesvědčil, aby tě začal mít rád. Dvě Hvězdy, práce v ponorkách a pak to, cos udělal s Gerasimovem. Už jsem slyšel o tichý vodě, co podemílá břehy, ale žádná neměla takovou sílu jako ty. Vůbec se nedivím, že Al

Trent nepochybuje o tvých kvalitách." Hvězda za výzvědnou činnost je nejvyšší vyznamenání, které CIA uděluje za práci v terénu. Jack měl ve skutečnosti tři, ale zdůvodnění pro třetí z nich bylo uzamčeno na velmi bezpečném místě a bylo tak tajné, že o tom nevěděl a neměl se dovědět ani prezident. "Tak to dokaž a mluv."

"Je to zvláštní člověk. Miluje chaos. Už jsem pár podobných lidí potkal., Není jich moc, pořád dřou, stresují se a líbí se jim to, i když všichni ostatní dávno odpadnou. Někteří lidé prostě ve stresu a tlaku čerpají energii, Arnie. A on je jeden z nich. Myslím, že se v tom přímo nevyžívá, ale vede si dobře. Musí mít odolnost jako kůň."

"To má většina politiků," poznamenal van Damm.

"Mají holt kliku. Navíc, ví Narmonov vůbec kam míří? Já myslím, že ano i ne. Má určitou představu, kam svou zemi vede, ale jak se tam dostat a kde přesně se ocitne, až tam dorazí, to přesně neví. Takovou má ten člověk kuráž."

"Takže ty ho máš rád." To nebyla otázka.

"Mohl mě rozmáčknout tak snadno, jako když otevřeš tuhle plechovku, a neudělal to. Jo," připustil Jack s úsměvem, "díky tomu bych ho měl mít trochu rád. Člověk by musel být blázen, aby ho neobdivoval. Kdybychom byli nepřátelé, stejně by si získal můj respekt."

"Takže Rusové už nejsou naši nepřátelé?" zeptal se Alden s posměvačným úsměvem.

"Jak by mohli?" otočil se k němu Jack jakoby překvapeně. "Prezident tvrdí, že to je minulost."

Náčelník štábu vzdychl. "Politici toho napovídají. Jsou za to placený. Myslíš, že to Narmonov zvládne?"

Ryan se podíval z okna, znechucen zejména tím, že nedokáže na otázku odpovědět. "Řeknu ti to takhle. Andrej Iljič je určitě nejobratnější politik, jakýho kdy měli. Ale hraje si s ohněm. Je bezpochyby nejlepší, ale i Karl Wallenda měl svoje nejlepší dny. A stejně skončil jako rudej flek na chodníku, protože měl špatnej den ve sférách, kde dostaneš jen jednu šanci. Andrej Iljič jede v tom samým. Zvládne to? Na to se lidi snažej odpovědět už osm let. My myslíme, že jo, já si myslím, že jo, ale... ale tohle je neprozkoumaná oblast, Arnie. Jak pro nás tak pro něj. Každej meteorolog může svoji předpověď opřít o základní data. Dva naši nejlepší odborníci na ruský dějiny jsou Jake Kantrowitz v Princetonu a Derek Andrews v Berkeley, a každej z nich tvrdí něco jinýho. Oba byli minulý týden u nás v Langley. Já osobně se kloním k názoru Jakea, ale vedoucí ruský sekce u nás se domnívá, že pravdu má Andrews. A teď si vyber. To je všechno, co ti k tomu řeknu. Jestli chceš vědět víc, podívej se do novin."

Van Damm vzdychl a pokračoval. "Další ožehavý téma?"

"Národnostní otázka," odpověděl Jack, "to víš sám dobře. Jak se Sovětský svaz rozdělí, které republiky odejdou, kdy a jak, mírovou nebo násilnou cestou? Narmonov se s tím potýká každodenně. Ten problém jen tak nezmizí."

"To tvrdím už nejmíň rok. Jak dlouho bude trvat, než se to vyřeší?" ptal se Alden.

"Víš, že já jsem tvrdil, že východní Německo se změní nejdřív za rok. Byl jsem největší optimista ve městě, a přesto jsem se spletl o jedenáct měsíců. Cokoli ti já nebo někdo jinej řekne, je jen sázka do loterie."

"Další problémový oblasti?" zeptal se dál van Damm.

"Pořád Střední východ." Ryan si všiml, jak se van Dammovi zablýsklo v očích.

"S tím bychom chtěli rychle pohnout."

"Tak hodně štěstí. Pracujeme na tom už od Nixona a Kissingera od roku 73. Sice to trošku vychladlo, ale základní problémy tam pořád jsou, a dřív nebo později se to znovu zahřeje. Dobrou zprávou je podle mě to, že Narmonov nenárokuje žádný tamní území. Možná poskytne podporu někomu ze starejch přátel, prodej zbraní je pro něj dobrým obchodem, ale když to tam bouchne,

nebude se tam tlačit jako za starejch časů. To bylo vidět už v Iráku. Možná nepřeruší dodávky zbraní do oblasti, já myslím, že přeruší, i když to je jen tajný přání, ale jediný, co podnikne, je, že bude podporovat arabský útok na Izrael. Nepřesune svoje loďstvo a nezalarmuje armádu. Pochybuju dokonce, že je podpoří, když budou vyhrožovat. Andrej Iljič tvrdí, že ty zbraně jsou obrannýho charakteru, a myslí to asi vážně, i přes všechna upozornění z izraelský strany."

"Jsi si tím jist?" zeptal se Alden. "Ministerstvo zahraničí tvrdí něco jinýho."

"Ministerstvo zahraničí se plete," odpověděl Ryan suše.

"Tvrdí to i tvůj šéf," poznamenal van Damm.

"V tom případě musím ve vší úctě vyjádřit svůj nesouhlas s názorem ředitele výzvědné služby."

Alden přikývl. "Tak už vím, proč tě má Trent tak rád. Ty nemluvíš jako byrokrat. Jak jsi tady tak dlouho vydržel, když říkáš lidem to, co si doopravdy myslíš?"

"Třeba mám potvrzovat pravidlo." Ryan se usmál a pak zvážněl. "Přemýšlejte o tom. Při všem tom etnickým bordelu, s nímž se potýká, by v případě, že zaujme aktivní úlohu, na sebe vzal stejně nebezpečí jako výhod. Kdepak, on prodává zbraně za tvrdý peníze a jen tehdy, pokud je vzduch čistej. Obchod je obchod a bašta."

"Takže když najdeme způsob, jak to urovnat...?" zasnil se Alden.

"Třeba nám i pomůže. Přinejhorším bude stát u postranní čáry a prskat, ať ho necháme zahrát. Ale řekni mi, jak to chceš urovnat?"

"Zatlačit na Izrael," odpověděl van Damm jednoduše.

"To je hloupost ze dvou důvodů. Je chyba tlačit na Izrael, dokud se neutiší jejich obavy o bezpečnost, a jejich obavy o bezpečnost se neutiší, dokud se nevyřeší některý základní otázky."

"Například?"

"Například skutečná příčina toho konfliktu." Kterou si nikdo neuvědomuje.

"Je to náboženskej konflikt, ale ti blázni věří ve stejný věci!" vybuchl van Damm. "Minulej měsíc jsem četl Korán, a je tam to samý, co mě učili v nedělní škole."

"To je pravda," připustil Ryan. "A co? Katolíci i protestanti věří, že Kristus je syn Boží, a v Severním Irsku to bouří i tak. Nikde jinde na světě není tak bezpečný bejt Židem. Ti pobláznění křesťani mají tolik práce s vražděním se navzájem, že jim na antisemitismus ani nezbývá čas. Arnie, jakkoli se nám můžou zdát jejich náboženský rozdíly malicherný, pro ně jsou dost velký na to, aby se kvůli nim vraždili. A ta míra se mění podle potřeby."

"Asi máš pravdu," připustil náčelník štábu neochotně. Na chvíli se zamyslel. "Že by Jeruzalém?"

"Trefa." Ryan dopil kolu, zmačkal plechovku a dvoubodovým hodem ji umístil do van Dammova koše. "To město je svatý pro tři náboženství, představ si je jako tři kmeny, ale fyzicky patří jen jednomu z nich. Ten kmen je ve válce s dalším z kmenů. Nestálost tamní situace si žádá vyslat do oblasti ozbrojenou armádu, ale čí? Vzpomeň si, jak před nedávnem stříleli v Mekce nějací islámští maniaci. Takže pokud pošleš do Jeruzaléma arabský ozbrojený složky, ohrozíš tím bezpečnost Izraele. Pokud vše zůstane tak, jak to je teď, totiž, že tam zůstane jen vojsko Izraele, urazíš tím Araby. A OSN můžeš klidně vyloučit. Izrael nebude souhlasit, protože na půdě OSN moc neuspěl. Arabové taky nebudou souhlasit, protože v řadách OSN je příliš křesťanů. A my taky nebudeme souhlasit, protože OSN nás nijak výrazně nemiluje. Jediná mezinárodní organizace nemá u nikoho přílišnou důvěru. Babo raď."

"Prezident s tím ale chce pohnout," podotkl náčelník štábu. Musíme něco udělat, aby to vypadalo, že NĚCO DĚLÁME.

"Tak ať příště, až se uvidí s papežem, požádá o setkání na vysoký úrovni." Jackův nedůstojný výraz na chvíli ztuhl. Van Damm se domníval, že se Ryan

snaží volit slova, aby nemluvil hanlivě o prezidentovi, kterého nemá rád. Ale pak se Ryanovi objevil v tváři zadumaný výraz. Arnie neznal Ryana tak dobře, aby dokázal výraz správně pochopit. "Moment..."

Náčelník štábu se uchichtl. Prezidentovi by neuškodilo, kdyby se sešel s papežem. Udělá to vždy dojem na voliče. Následně by se prezident mohl sejít na večeři s B'nai B'rithem, aby ukázal, že je otevřen všem náboženstvím. Van Damm však věděl, že prezident chodí do kostela, jen aby se neřeklo. Bylo to celkem zábavné. Sovětský svaz se obracel k náboženství ve snaze najít nové hodnoty, zatímco představitelé americké levice se od něj odvrátili už před dlouhými lety a nejevili sebemenší touhu tuto odluku nějak zvrátit ze strachu, aby nenašli ty hodnoty, jež se snažili objevit Rusové. Van Damm začal kariéru jako přesvědčený levičák, ale pětadvacet let zkušeností s vládní politikou ho z toho vyléčilo. Teď nedůvěřoval stejně tvrdošíjně ideologům na obou stranách. Byl typem člověka, který hledá řešení a jehož jediným rozptýlením byla představa, že se některé z nich uchytí. Teoretické úvahy o politice ho teď ale zanesly daleko od právě probíhající diskuse.

"Napadá tě něco, Jacku?" zeptal se Alden.

"No, všichni jsme přece ‚lidmi z knihy knih', nebo ne?" zeptal se Ryan a hledal rámec pro novou myšlenku, která se před ním vynořovala z mlh.

"No a?"

"A Vatikán je skutečným státem se skutečným diplomatickým statutem, ale bez ozbrojených složek... Na to mají Švýcary... Švýcarsko je neutrální, není ani v OSN. Arabové tam ukládají a utrácejí peníze... schválně, co by na to řekl...?" Ryan měl opět zadumaný výraz a van Damm viděl, že se mu v očích rozsvěcí světýlko. Být u zrodu nové myšlenky je vždycky velmi zajímavé, ale ne tolik, pokud nevíte, co to je za myšlenku.

"Řekl na co? Kdo by řekl co na co?" ptal se náčelník štábu poněkud podrážděně. Alden vyčkával.

Ryan jim to prozradil.

"Valná většina těch problémů vznikla ohledně svatých míst, že jo? Mohl bych promluvit s někým z mých lidí v Langley. Máme tam dost dobrý."

Van Damm se opřel v křesle. "Jaký máš kontakty? Chceš promluvit s nunciem?"

Ryan zavrtěl hlavou. "Nuncius je sice príma chlapík, kardinál Giancatti, ale tady je jenom na parádu. Už tu pracuješ dost dlouho, abys to věděl, Arnie. Když je potřeba promluvit s vlivnýma lidma, pak půjdeš za otcem Rileym v Georgetownu. Učil mě, když jsem tam dělal doktorát. Jsme si dost blízký. Má velký vliv na jejich šéfa."

"To je kdo?"

"Hlavní představitel jezuitů, Španěl, jmenuje se Francisco Alcade. On a otec Tim společně přednášeli na univerzitě Sv. Roberta Bellarmine v Římě. Jsou to oba historici a otec Tim je jeho místní neoficiální zástupce. Ty ses s otcem Timem nikdy nesetkal?"

"Ne. Stojí to za to?"

"Aby ne. Je to jeden z nejlepších učitelů, co jsem kdy měl. Ve Washingtonu se vyzná i poslepu. Má dobré kontakty na ministerstvu vnitra." Ryan se ušklíbl, ale van Damm vtip nepochopil.

"Můžeš s ním domluvit oběd?" zeptal se Alden. "Ne tady, někde jinde."

"Cosmos Club v Georgetownu. Otec Tim je tamním členem. Univerzitní klub je blíž, ale -"

"Fajn. Umí mlčet?"

"Jestli umí mlčet? Jezuita?" Ryan se zasmál. "Ty nejsi katolík, viď?"

"Jak rychle se ti to podaří domluvit?"

"Stačí zítra nebo pozítří?"

"Co jeho spolehlivost?" zeptal se van Damm zčistajasna.

"Otec Tim je americkým občanem a nepředstavuje žádné bezpečnostní riziko. Zároveň je však i knězem a přísahal na to, co je pro něj vyšší autoritou než ústava. Můžeš si být jist, že ten člověk si je vědom svých závazků, ale

nezapomínej, o jaké závazky jde," upozornil je Ryan. "Nedá se mu poroučet."

"Domluv ten oběd. Mám pocit, že bych se měl s tím člověkem sejít tak jako tak. Řekni mu, že jde jen o seznamovací schůzku," řekl Alden. "Domluv to rychle. Mám volno zítra i pozítří."

"Provedu," řekl Ryan a vstal.

Cosmos Club ve Washingtonu je na rohu Massachussetts Avenue a Florida Avenue. Je to starobylá budova, Ryan tu však postrádal čtyři sta akrů luk, stáje plnokrevníků a lišku, na niž by majitel pořádal hony, ale nikdy by ji schválně neulovil. Takové okolí tento dům nikdy neměl a Ryan nechápal, proč ho postavili právě tady a právě v tomto stylu, když se do Washingtonu tak očividně nehodí. Postavil ho však muž, který rozuměl vnitřnímu životu města lépe než kdo jiný. Budova byla používána jako klub zdejší inteligence, členství se dalo získat spíše za zásluhy než za peníze, a měla pověst místa nejerudovanějších diskusí a nejhoršího jídla ve městě plném průměrných restaurací. Ryan zavedl Aldena do patra, do malého uzavřeného salonku.

Otec Timothy Riley, jezuita, už na ně čekal, v zubech lulku a listoval ranním vydáním Postu. U pravice mu stála sklenka sherry. Otec Tim měl na sobě zmačkanou košili a sako, které by potřebovalo vyžehlit. Běžný stejnokroj kněze si schovával na slavnostnější příležitosti, kdysi si ho nechal ušít v krejčovském salonu na Wisconsin Avenue. Ale kolárek měl pevný a čistý, a Jack si najednou uvědomil, že po letech studií křesťanství vlastně neví, z čeho se tyhle věci dělají. Z naškrobené bavlny? Nebo z celuloidu, jako ty odepínací límečky z časů jeho dědečka? V každém případě musela jeho jistá pevnost připomínat tomu, kdo jej nosí, jaké je jeho místo v tomto a příštím světě.

"Ahoj, Jacku!"

"Dobrý den, otče. Tohle je Charles Alden, otec Tim Riley." Muži si potřásli rukama a usadili se kolem stolu. Objevil se číšník, zapsal si objednávky a zavřel za sebou dveře.

"Tak jak je v novém zaměstnání, Jacku?" zeptal se Riley.

"Obzory se stále rozšiřují," připustil Ryan. Víc prozradit nechtěl. Kněz už stejně asi věděl o Jackových problémech v Langley.

"Dostali jsme nápad ohledně Středního východu a Jack se zmínil o vás, že by bylo vhodné s vámi o tom promluvit," řekl Alden, aby upřel pozornost k věci. Když se vrátil číšník s nápoji a jídelními lístky, musel se odmlčet. Vysvětlování toho nápadu mu trvalo několik minut.

"Zní to zajímavě," řekl nakonec Riley.

"Co si o tom plánu myslíte?" vyzvídal poradce pro otázky národní bezpečnosti.

"Zajímavé..." Kněz se na chvíli odmlčel.

"Bude papež...?" Ryan Aldena přerušil mávnutím ruky. Riley potřeboval pro přemýšlení klid. Byl přece historik, a postrádal tedy rychlost lékařů.

"Každopádně je to elegantní," pronesl Riley po půl minutě. "Ale hlavní problém bude s Řeky."

"S Řeky? Jak to?" zeptal se Ryan překvapeně.

"Skutečné problémy máme teď s představiteli řecké ortodoxní církve. Hádáme se s nimi kvůli nejniternějším byrokratickým detailům. Rabíni a imámové jsou mnohem srdečnější než kněží křesťanských církví. Je to s nimi těžké, protože jejich jednání se nedá předvídat. Rozdíly mezi řeckou stranou a Římem jsou ale spíš administrativní, kdo získá správu kterého objektu a podobně. Minulý rok se strhla velká hádka kvůli Betlému, koho pustit na půlnoční mši do kaple Narození Páně. To je hrozné, že?"

"Chcete říct, že ten plán nemá šanci, protože dvě katolické církve se..."

"Říkám, že by tam mohl být problém, pane Aldene. Neřekl jsem, že je to vyloučeno." Riley se opět na chvilku odmlčel. "Bude se to muset promyslet... ale vzhledem k povaze operace si myslím, že by s námi mohli spolupracovat. Na ortodoxní Řeky ale nesmíte v každém případě zapomenout. Mají totiž velmi dobré vztahy s muslimy."

"Jak to?" zeptal se Alden.

"V době, kdy pohané vyhnali Mohameda z Mekky, dostal azyl v klášteře svaté Kateřiny na Sinaji, což je stánek ortodoxních Řeků. Postarali se o něj, když potřeboval pomoc. Mohamed byl čestný muž, takže ten klášter je od té doby pod ochranou muslimů. Je to už tisíc let a tomu místu se nikdy nic nestalo, i přes všechny hrůzy, které se děly kolem. Na islámu je spousta obdivuhodného. My na Západě to většinou opomíjíme kvůli maniakům, kteří si říkají muslimové, jako bychom takový problém v křesťanství neznali. Islám má v sobě smysl pro čest a úctyhodnou tradici vzdělanosti. Jenže tady se o tom skoro neví," uzavřel Riley.

"Jsou nějaké koncepční problémy?" zeptal se Jack.

Otec Tim se usmál. "Vídeňský kongres! Jak jsi na to vůbec mohl zapomenout, Jacku?"

"Cože?" utrousil Alden otráveně.

"Osmnáct set patnáct. To ví přece každý! Když skončilo vypořádání po napoleonských válkách, Švýcaři museli slíbit, že nikdy nebudou vysílat své žoldáky do zahraničí. Ale to určitě nějak vyřešíme. Promiňte, pane Aldene. Jedna část papežské gardy je složena ze švýcarských žoldáků. Francouzský král míval stejnou gardu. Všichni její členové však byli povražděni, když bránili Ludvíka a Marii Antoinettu. To samé se přihodilo i papežovým oddílům, ale podařilo se jim udržet nepřítele dost dlouho, aby stihli odvézt Svatého otce do bezpečí, tuším, že na Castel Gandolfo. Žoldáci bývali nejvýnosnějším vývozním artiklem Švýcarska. Dnešní švýcarská garda je spíš pro parádu, ale její služby byly kdysi velmi žádané. Švýcarští žoldáci však měli pověst tak krutých vojáků, že kam přišli, tam budili strach. Vídeňský koncil proto schválil i poznámku o tom, že Švýcarsko musí slíbit, že nedovolí svým občanům bojovat nikde jinde než na domácí a vatikánské půdě. Ale jak jsem řekl, tohle je jen maličkost. Švýcarům udělá radost, když bude vidět, že pomohli tenhle problém urovnat. Jen se tím zvýší jejich prestiž v oblasti, kde je hodně peněz."

"To jistě," doplnil Jack. "Zejména když jim dodáme vybavení. Tanky M-1, bojová vozidla Bradley, mobilní spojovou techniku..."

"Ale Jacku," přerušil jej Riley.

"Vážně, Otče. Povaha této mise vyžaduje nasazení nějakých těžkých zbraní. Když pro nic jiného, tak z psychologických důvodů. Musíte dokázat, že to myslíte vážně. Pak už může mít zbytek vojska uniformy od Michelangela, v rukou halapartny a usmívat se do kamer, ale plnou ruku trumfů přemůžete jen s koltem v ruce, a tam to platí dvojnásob."

S tím Riley nemohl než souhlasit. "Líbí se mi, že ten plán je elegantní, pánové. Apeluje na vznešené city. Všichni, kdo jsou do toho zapleteni, proklamují, že věří v Boha, ať už se jmenuje tak či onak. Oslovit je Jeho jménem, hm, to je ono, ne? A v Jeho městě. Kdy potřebujete odpověď?"

"Nijak to nespěchá," odpověděl Alden. Riley pochopil. Vyřízení je záležitost oficiálního zájmu Bílého domu, ale nemusí se uspěchat. A zároveň to není nic, co by mělo zapadnout v nánosu papírů na něčím stole. Jedná se spíše o dotaz, jehož vyřízení má být provedeno rychle a velmi potichu.

"Musí to projít běžným procesem. Vatikán má nejstarší nepřetržitě fungující byrokracii na světě, na to nezapomeňte."

"Proto jsme se rozhodli spojit s tebou," řekl Ryan. "Generál se doví jen to nejpodstatnější."

"Takhle se o představitelích církve mluvit nemá, Jacku!" vybuchl Otec Riley smíchy.

"Jsem přece katolík, já to chápu."

"Dám jim vědět," slíbil Riley. Dnes, dodaly jeho oči.

"Potichu," zdůraznil Alden.

"Potichu," přikývl Riley.

O deset minut později se už otec Timothy Riley vracel autem do své

kanceláře v Georgetownu. Myslí už byl zase v práci. Ryan se nemýlil, když hovořil o konexích otce Tima a jejich důležitosti. Riley si formuloval text zprávy ve staré řečtině, v jazyce filozofů, jímž nikdy nehovořilo víc než padesát tisíc lidí. Byl to ale jazyk, v němž před všemi těmi lety studoval Platóna a Aristotela ve Woodstockém semináři v Marylandu.

Po příchodu do kanceláře řekl sekretářce, ať mu nepřepojuje hovory, zavřel dveře a zapnul počítač. Nejprve musel zasunout disk, který umožňoval používání znaků řecké abecedy. Riley nebyl žádný zručný písař - když má člověk počítač a sekretářku, rychle o tuto dovednost přijde -, tudíž mu napsání dokumentu trvalo skoro hodinu. S dvojitým řádkováním toho bylo devět stran. Pak jej vytiskl, otevřel zásuvku a zadal kód na číselníku malého, ale bezpečného kancelářského sejfu, který měl podobu obyčejného pořadače. Zde měl, jak Ryan už dlouho tušil, šifrovací knihu, pečlivě ručně sepsanou mladým knězem z kanceláře vrchního duchovního. Riley se musel zasmát. Člověk by si to s povoláním kněze nikdy nespojil. V roce 1944, když admirál Chester Nimitz navrhl kardinálovi Spellmanovi, vrchnímu vikáři americké armády, že by na Mariánských ostrovech potřebovali nového biskupa, vytvořil kardinál k jmenování nového biskupa vlastní šifrovací systém, a použil k tomu komunikační kanály amerického námořnictva. Jako každá jiná organizace, i katolická církev občas potřebuje bezpečné komunikační linky a vatikánská šifrovací služba už funguje nějaký pátek. Pro tento případ použil šifrovací klíč založený na zdlouhavé pasáži Aristotelovy rozmluvy o Bytí jakožto Bytí, kde sedm slov chybělo a čtyři další slova byla schválně špatně přepsána. Se zbytkem si poradil běžný šifrovací program. Riley pak dokument vytiskl znovu a odložil ho stranou. Počítač byl znovu vypnutý a po zprávě v něm nebyla ani stopa. Poté dopis nafaxoval do Vatikánu a všechny jeho kopie zničil. Celé mu to trvalo tři úporné hodiny, a když informoval svou sekretářku, že už je volný, uvědomoval si, že bude muset pracovat dlouho do noci. Na rozdíl od běžného úředníka však Riley neklel.

"Nelíbí se mi to," pronesl Leary potichu zpoza dalekohledu.

"Mně taky ne," přikývl Paulson. Sledoval tu scénu dalekohledem mnohem méně panoramaticky a s mnohem většími detaily. Na té situaci nebylo pranic příjemného. Šlo o člověka, jehož agenti FBI hledali už víc než deset let. John Russell (alias Matt Murphy alias Richard Burton alias Rudý Medvěd) měl na svědomí smrt dvou zvláštních agentů FBI a okresního šéfa policie, využíval pohostinství organizace, která si říkala Společenství bojovníků národa Siouxů. John Russell však měl v sobě z bývalých bojovníků jen málo. Narodil se v Minnesotě, daleko od rezervace Siouxů, býval drobným zlodějíčkem, až ho jedno obvinění dostalo za mříže. Tam objevil své pravé kořeny a začal přemýšlet v mezích pokrouceného obrazu původních Američanů; Paulson zastával názor, že je v tom víc ideí Michaila Bakunina než náčelníků jako Cochise nebo Toohoolhoolzote. Připojil se k další skupině zrozené ve vězení, k Hnutí amerických indiánů, a připletl se k pěti, šesti teroristickým činům, na jejichž konci byla smrt tří federálních úředníků. Pak se po Russellovi slehla zem. Ale všichni dřív nebo později udělají chybu, a dnes přišla řada na Johna Russella. Ve snaze vydělat peníze převozem drog do Kanady se Společenství bojovníků dopustilo chyby a umožnilo federálnímu informátorovi vyslechnout podrobnosti jejich plánu.

Nacházeli se v tajemných pozůstatcích farmářského městečka asi devět kilometrů od hranic s Kanadou. Jako vždy, když jde o záchranu rukojmích, operaci velela zvláštní skupina FBI. Všech deset mužů povolaných na tuto operaci pod velením Dennise Blacka administrativně podléhalo zvláštnímu agentovi, který měl tuto oblast pod svou správou. A právě u něj se ona pověstná profesionalita FBI zadřela. Zvláštní agent připravil náročný zastírací plán, který špatně začal a málem skončil katastrofou, tři agenti skončili v nemocnici po dopravních nehodách a další dva s vážnějšími zraněními způsobenými střelnou zbraní. Vědělo se, že druhá strana přišla o jednoho muže,

další z nich je možná zraněn, ale tím si nikdo nebyl jist. Zbytek podezřelých, asi dva nebo tři muži, ale ani jejich počtem si nikdo nebyl jist, se ukrylo v bývalém motelu. S jistotou věděli jen to, že buď v motelu stále ještě funguje telefonní síť, nebo, což bylo pravděpodobnější, mají u sebe podezřelí mobilní telefon a zavolali do médií. Zmatek, který teď zavládl všude kolem, byl dost velký na to, aby si získal uznání i šoumena Phinease T. Barnuma. Zvláštní agent pověřený správou oblasti se snažil zachránit zbytky své pověsti profesionála tím, že využil média pro sebe. Bohužel si však neuvědomil, že diskuse se štáby mediálních kolosů vyslanými až z Denveru či Chicaga není to samé jako posezení s místními novináři, kteří sotva dokončili školu. Ukecat profesionály není vůbec hračka.

"Bill Shaw bude mít zítra prdel toho chlapa na stole," pronesl Leary klidně.

"To nám pomůže," reagoval Paulson. Ušklíbl se. "Mimochodem jakou prdel?"

,.Co vidíte?" zeptal se Black přes bezpečný vysílací okruh.

"Pohyb, ale žádný obličeje," odpověděl Leary. "Špatný světlo. Ti hoši jsou možná blbý, ale šílený ne."

"Podezřelí žádají, aby k nim pustili reportéra s kamerou, a zvláštní agent jim to odsouhlasil."

"Dennisi, ty ses -" Paulson málem pustil dalekohled.

"Jo, přesně tak," přerušil ho Black. "Tvrdí, že tomu velí." Vyjednávač FBI, psychiatr s dlouholetými zkušenostmi ze tří případů, byl stále dvě hodiny odsud a zvláštní agent chtěl mít něco pro večerní zprávy. Black měl chuť toho chlapa uškrtit, ale samozřejmě nemohl.

"Měli by ho zavřít pro neschopnost," pronesl Leary, mikrofon si zakrýval dlaní. Jediný, co těm maniakům chybí, je rukojmí. Tak proč jím někoho neposlat? Aspoň bude mít vyjednávač co dělat.

"Vysvětli mi to, Dennisi," řekl pak Paulson.

"Pravidla pro nasazení mám pod kontrolou já," řekl velitel Black. "Reportérka je osmadvacetiletá žena, světlé vlasy, modré oči, asi metr sedmdesát. Kameraman je černoch, metr osmdesát pět. Řekl jsem jim, kudy mají jít. Ten chlap není blbej a rozumí tomu."

"Rozumím, Dennisi."

"Jak dlouho už jsi u flinty, Paulsone?" zeptal se Black. Příručka uváděla, že ostřelovač musí být vystřídán pozorovatelem po třiceti minutách. Dennis Black měl pocit, že aspoň někdo by měl jednat podle příručky.

"Asi patnáct minut, Dennisi. Jsem v pohodě... fajn, vidím novináře."

Byli od nich velmi blízko, necelých sto patnáct metrů od budovy. Světlo nebylo dobré. Asi za hodinu a půl zapadne slunce. Celý den foukal silný, jihozápadní vítr a prohánělse po prérii. Prach štípal do očí. Vítr teď dosahoval síly kolem pětasedmdesáti kilometrů v hodině a foukal zcela kolmo ke směru střely. Takový vichr může její směr vychýlit o dobrých deset centimetrů.

"Skupina pro záchranu rukojmích je v pohotovosti," řekl Black. "Dostali jsme povolení k zásahu."

"No, aspoň není úplně vylízanej," ozval se Leary ve vysílačce. Měl takovou zlost, že mu bylo jedno, jestli ho zvláštní agent slyší nebo ne. Ten blbec se stejně určitě jen spletl.

Jak ostřelovač, tak pozorovatel měli na sobě maskovací oblečení. Trvalo jim dvě hodiny, než zaujali své pozice, a díky maskování nebyli v křoví a travnatém porostu prérie vidět. Leary sledoval, jak se novináři přibližují. Ta holka je pěkná, říkal si, ale její vlasy a mejkap v tom suchém silném větru asi dost trpí. Muž s kamerou vypadal, že by mohl hrát fotbal za Vikings, rychlej a silnej, aby vyklidil prostor pro toho novýho super zadáka, Tonyho Willse. Leary se snažil přestat na to myslet.

"Kameraman má na sobě vestu. Holka ne." Ženská jedna praštěná, pomyslel si Leary. A to ti Dennis určitě vysvětlil, co jsou ty hovada zač.

"Dennis říkal, že je ten chlap rozumnej." Paulson namířil pušku na budovu.

"Pohyb u dveří!"

"Nikdo ať nepanikaří," šeptal Leary.

"Vidím podezřelýho číslo jedna," oznámil Paulson. "Russell vychází ven. Ostřelovač číslo jedna zamířit."

"Mám ho," ozvaly se najednou tři hlasy.

John Russell byl kus chlapa. Metr devadesát, přes sto dvacet kilo, kdysi míval atletickou postavu, teď se spíš roztěkal a tloustl. Na sobě měl džíny, hruď měl holou, jen na čele pásku, která mu přidržovala dlouhé černé vlasy. Na hrudi měl tetování, některá profesionální, ale většina byla dílem vězeňských neobratných samouků. Byl typem člověka, jehož policista rád potká s pistolí v ruce. Pohyboval se s lenivou arogancí, jíž dával najevo svou ochotu ustoupit od pravidel.

"Podezřelý jedna má velký revolver z modré oceli," oznámil Leary zbytku týmu. Vypadá to na Smith... "Ty, Dennisi, něco na něm nehraje..."

"Co je?" vyzvídal ihned Black.

"Mike má pravdu," pronesl Paulson a prohlížel si jeho obličej dalekohledem. Russell měl divoký výraz. "Je něčím nadopovanej, Dennisi, je zfetovanej. Zavolej ty novináře zpátky!" Ale už bylo pozdě.

Paulson stále mířil Russellovi na hlavu. Russell už pro něj nebyl člověkem. Byl jen cílem, jen terčem. Skupina se teď řídila pravidly pro mimořádné operace. Aspoň to zvláštní agent udělal dobře. Smyslem bylo, že pokud se cokoli vymkne kontrole, tým pro záchranu rukojmích má oprávnění provést takovou akci, jakou uzná jeho velitel za vhodnou. Paulsonovy instrukce pro tuto operaci byly jasné. Pokud se objekt odhodlá ohrozit jakéhokoli agenta nebo civilistu, vyvine svým pravým ukazováčkem tlak na přesně seřízenou spoušť, a ta uvede v pohyb čtyři střely.

"Chlapi, hlavně nikdo nic nepodělejte," vzdychl ostřelovač. Ve svých teleskopických mířidlech zn. Unertl viděl zaměřovací body. Paulson automaticky přehodnotil vzdálenost, pak se zklidnil a snažil se vymyslet, jak vyzrát na neustávající vítr. Mířil Russellovi na hlavu, přímo na ucho, které bylo ideálním cílem.

Ta scéna v sobě měla dávku děsivé komiky. Reportérka se usmívala a pohybovala mikrofonem dopředu a dozadu. Kameraman mířil kamerou a svítil si světlem napojeným na baterii, kterou měl kolem pasu. Russell vášnivě mluvil, ale ani Leary, ani Paulson v tom větru neslyšeli nic. V obličeji měl od začátku hněvivý výraz, a ten se neměnil. Levou ruku velmi brzy zaťal v pěst a prsty pravé ruky začal pohybovat na rukojeti revolveru. Vítr povlával halenkou na reportérčině hrudi. Leary si vzpomínal, že Russell má pověst sexuálního maniaka, navíc zvlášť násilného. Ve tváři měl však stále podivné prázdno. Jeho výraz se změnil od necitlivého k rozvášněnému, nejspíš vlivem chemickými prostředky vyvolaného stavu, který se připojoval ke zmatku z toho, že je obklíčen agenty FBI, Zničehonic se uklidnil, ale nebyl to normální klid.

Ten agent je hovado, říkal si Leary. Měli jsme se stáhnout a počkat, až co udělají. Situace je stabilizovaná. Nikam nejedou. Mohli jsme s nima vyjednávat a počkat, až co...

"Problém!"

Russell chytil volnou rukou reportérku za pravou paži. Snažila se mu vytrhnout, ale disponovala jen zlomkem potřebné síly. Kameraman se pohnul. Jednou rukou pustil kameru. Byl to velký, silný muž a možná to mohl zvládnout, ale svým pohybem Russella vyprovokoval. Ruka s pistolí se pohnula.

"Pozor, pozor, pozor!" řekl Paulson naléhavě. Nech toho, ty pitomče, NECH TOHO! Nemohl dovolit, aby se pistole zvedla moc vysoko. Podvědomě se snažil vyhodnotit situaci. Russell má velký revolver Smith&Wesson, možná ráže 44. Ten dělá velké a krvavé rány. Možná se podezřelý jen snaží dodat svým slovům na důrazu, ale ta slova Paulson neslyšel, a ani ho nijak zvlášť nezajímala. Nejspíš říká tomu černochovi s kamerou, ať se ani nehne, pistole totiž mířila spíš na něj než na reportérku, stále stoupala vzhůru a -

Třeskl výstřel z pušky a čas se zastavil jako na fotografii. Paulsonův prst se pohnul, jakoby na svůj vlastní popud, ale spíše díky dlouholetému výcviku. Puška se zpětným rázem trochu vrátila a ostřelovač už měl ruku připravenou k nabití další rány. Vítr si nevybral právě nejlepší moment pro náhlý poryv, takže Paulsonův cíl se lehce vychýlil doprava. Místo toho, aby se kulka zavrtala Russellovi doprostřed čela, prorazila mu lebku poblíž ucha. Jakmile narazila na kost, rozletěla se na kousky. Obličej podezřelého se oddělil od lebky. Nos, oči a čelo se změnily ve vlhkou rudou mlhu. Zůstala jen ústa, a ta byla otevřená a křičela, zatímco Russellovi pulzovala krev z hlavy jako z ucpané sprchy. Russell ještě vypálil jednu střelu směrem ke kameramanovi a pak přepadl na reportérku. Kameraman ležel na zemi a reportérka tam stála, neměla ještě ani čas na to, aby ji vrstva krve a tkáně na oblečení a tváři stihla šokovat. Russell zvedl dlaně k místům, kde míval obličej, a pak se přestal hýbat. Paulsonovi se ve vysílačce ozvalo "Rychle, rychle, rychle!", ale on si toho ani nevšiml. V komoře už měl další náboj a v okně budovy zahlédl další obličej. Poznal jej z fotografií. Byl to další podezřelý, další gauner. A má zbraň, vypadá to na starou winchesterovku. Začíná se hýbat. Paulsonův druhý výstřel se vydařil lépe než první, přímo do čela podezřelého číslo dvě, muže jménem William Ames.

Čas se znovu rozběhl. Na místo vyběhli členové skupiny pro záchranu rukojmích, všichni oblečení do neprůstřelných obleků. Dva odtáhli pryč reportérku. Další dva provedli totéž s kameramanem, který pevně svíral na prsou kameru Sony. Další z nich hodil rozbitým oknem dovnitř výbušný světlicový granát a Dennis Black se s ostatními třemi členy týmu vplížili otevřenými dveřmi dovnitř. Nikdo už nestřílel. Po patnácti vteřinách se znovu ozval praskot ve vysílačce.

"Tady velitel týmu. Budova prohledána. Dva podezřelí mrtví. Podezřelý číslo dvě je William Ames. Podezřelý číslo tři je Ernest Thorn, zdá se, že je po něm už delší dobu, dvě rány do prsou. Zbraně podezřelých jsou zajištěny. Budova je bezpečná. Opakuji, budova je bezpečná."

"Ježíši!" Leary byl svědkem přestřelky poprvé za deset let služby u FBI. Paulson si vyčistil pušku, klekl si a složil podpěrku hlavně, pak se vydal směrem k budově. Zvláštní agent pověřený správou oblasti ho potkal u budovy, služební automatickou pistoli v ruce a stál nad tělem Johna Russella. Bylo jen dobře, že přední strana Russellovy hlavy nebyla vidět. Všechna krev, kterou kdy měl, byla teď rozlitá na popraskaném betonu chodníčku.

"Dobrá práce!" pochválil agent všechny. Touto poslední kapkou završil svůj bohatý seznam chyb za tento den.

"Ty pitomej, vylízanej debile!" přitiskl ho Paulson ke zdi budovy. "Tihle lidi umřeli kvůli tobě!" Leary skočil mezi ně a odtrhával Paulsona od překvapeného nadřízeného. Dennis Black se objevil vzápětí, v obličeji zadumaný výraz.

"Ukliďte si tu po sobě," řekl a odváděl své muže pryč, aby ještě něco neprovedli. "Jak je tý novinářce?"

Kameraman ležel na zádech, kameru stále u oka. Reportérka klečela a zvracela. Aby ne. Jeden agent jí už otřel obličej, ale celou drahou blůzku měla potřísněnou rudou směsí, která ji bude v noci strašit ještě hodně dlouho.

"Jste v pořádku?" zeptal se Dennis. "Vypněte hergot tu kameru!"

Položil kameru na zem a zhasl světlo. Kameraman zatřásl hlavou a ukázal si na místo pod žebry. "Díky za radu, kámo. Budu muset poslat děkovnej dopis lidem, co dělaj tyhle vesty. Vážně jsem..." Zmlkl. Najednou mu došlo, k čemu došlo, a přemohl ho šok. "Ježíši Kriste!"

Paulson zamířil k dodávce a zamkl pušku do kufříku. Leary a jeden agent šli s ním a opakovali mu, že udělal jedinou správnou věc. Budou mu to opakovat, dokud nepřekoná období stresu. Nebylo to poprvé, co někoho zastřelil, ale třebaže to pokaždé proběhlo jinak, bylo to stejné, vždycky toho litoval. Po skutečné ostré přestřelce nenásleduje reklama.

Reportérka byla ve stavu běžné post-traumatické hysterie. Rozervala na sobě ušpiněnou blůzku, přičemž zapomněla, že pod ní nic nemá. Jeden z agentů ji zabalil do deky a snažil se ji uklidnit. Na místo se sjížděly další a další štáby, většina z nich mířila k budově. Dennis Black svolal své lidi, aby si vyčistili zbraně a pomohli s oběma civilisty. Reportérka se po pár minutách uklidnila. Ptala se, jestli to bylo skutečně nutné, pak se dozvěděla, že její kameraman schytal střelu, kterou zastavila až vesta, již agenti FBI nabízeli oběma, a ona ji odmítla. Poté se u ní dostavila fáze euforie, radovala se jako malá, že to přežila. Šok se zanedlouho znovu vrátí, ale i přes své mládí a nedostatek zkušeností byla rozumná, a odnášela si jedno ponaučení. Příště, až jí někdo dá dobrou radu, určitě poslechne, a noční můry toto ponaučení jen zvýrazní. Neuplynulo ani třicet minut, a už byla schopná stát bez cizí pomoci, na sobě měla rezervní oblečení a jen lehce rozrušeným hlasem komentovala uplynulé události. Na vedení společnosti CBS však udělá největší dojem záznam na pásce. Kameraman dostane osobní dopis od vedoucího zpravodajství. V tom šotu bylo všechno: drama, smrt, odvážná (a pohledná) reportérka a poběží jako hlavní zpráva v jinak nevýrazném a na události poměrně chudém zpravodajství, ještě zítra ráno budou záběry na začátku zpráv opakovat všechny televizní stanice, které jsou součástí korporace. V každém případě moderátoři upozorní vážným hlasem diváky, že to, co uvidí, bude poněkud drastické, to aby si skutečně všichni uvědomili, že teď přijde něco doopravdy šťavnatýho. Protože měli všichni víc příležitostí ony události shlédnout, nemalá část z nich si to podruhé nahrála i na video. Jedním z nich byl i předseda Společenství bojovníků. Jmenoval se Marvin Russell.

Začalo to zcela nevinně. Po probuzení měl žaludek jako na vodě. Ranní práce ho začínaly čím dál víc unavovat. Necítil se ve své kůži. Už ti není třicet, říkal si. Už nejsi žádnej mladík. Ale vždycky se dokázal zapřít. Třeba je to jenom nachlazení, nějaký virus, třeba vliv špatnýho počasí, nějaká střevní chřipka. Prostě to bude muset překonat. Do vaku si přidal další zátěž, v pušce měl nabitý zásobník. Jen trochu zleniveł. Tomu se dá snadno pomoci. Slabochem totiž nebyl zcela určitě.

Pomáhalo to už asi měsíc. Jistě, byl čím dál víc unavený, ale to se dalo pochopit, když s sebou nosí pět kilo navíc. Tu únavu dokonce vítal jako důkaz své ctnosti válečníka, znovu jedl méně kalorická jídla, přinutil se, aby lépe spal. Pomáhalo to. Bolesti svalů byly velmi podobné těm, jaké poznal v době, kdy se rozhodl pro tento náročný život a spal bezesným spánkem spravedlivých. Co pro něho bylo náročné, se stalo ještě náročnějším, když svou zarputilou myslí dával příkazy odmlouvavému tělu. Copak nedokáže přemoci nějakého mikroba, kterého ani není vidět? Což nepřekonal i mnohem větší a dokonalejší organizmy? Tu myšlenku chápal spíš jako výzvu než jako zábavu. Jako většina mužů, kteří jdou za svým cílem, i on sváděl boj hlavně sám se sebou. Tělo se vzpouzelo tomu, co mu mysl přikázala.

Ale nikdy to zcela nezmizelo. Ačkoli mu tělo sílilo, bolesti a nevolnost ho neopouštěly. Začínalo mu to vadit a zpočátku to dával najevo ve formě vtipů. Když si jeho starší kolegové všimli, že mu něco je, říkal jim, že se jedná o ranní nevolnost, a vyvolával tím salvy smíchu. Snášel to ještě další měsíc, pak zjistil, že si musí ubrat ze zátěže, aby udržel svou pozici vpředu, mezi veliteli. A poprvé v životě mu čisté nebe samozřejmého odhodlání zahalily tmavé mraky pochyb. Zábava musela stranou.

Pral se s tím ještě měsíc a nepolevoval ve výcviku, jen s výjimkou hodiny spánku navíc, kterou zařadil do svého jinak náročného denního programu. I přesto se však jeho stav zhoršoval; tedy ne přímo zhoršoval, ale určitě nelepšil. Třeba je to skutečně způsobeno přibývajícími léty, přiznával si nakonec. Koneckonců je jenom člověk, nic na tom nezmění ani to, jak tvrdý na sebe je. Není to přece žádná hanba, ale rozhodl se, že tomu bude všemi způsoby čelit.

Konečně si na to začal stěžovat. Jeho kamarádi mu rozuměli. Všichni byli

mladší než on, mnozí z nich pod ním sloužili pět let i víc. Vážili si ho pro jeho tvrdost, a pokud se v té tvrdosti objevilo pár nepatrných trhlin, co to může znamenat jiného, než že je vlastně jen člověk, a díky tomu si zaslouží ještě větší úctu? Dva z nich mu doporučili nějaké léky, ale nakonec mu blízký přítel a kolega řekl, že by měl navštívit některého z místních lékařů. Jeho švagr je prý výborný lékař, studoval v Anglii. Ačkoli se vzpíral tomuto popření své osobnosti, pochopil, že je čas přijmout onu zjevně dobrou radu.

Lékař byl skutečně tak dobrý, jak mu říkali. Seděl za stolem ve sněhobílém plášti, vyptal se ho na všechny předchozí nemoci a pak provedl předběžné vyšetření. Vše se zdálo být v pořádku. Vyprávěl mu o stresu, ne že by jeho pacient o tom nevěděl své, a připomněl mu, že s přibývajícími roky má stres rostoucí vliv na ty, kdo se s ním musí potýkat. Přednášel o správných stravovacích návycích, o blahodárném vlivu odpočinku, i o tom, že přílišná námaha škodí. Dospěl k závěru, že problém je kombinací mnoha drobnějších problémů, k nimž se připojila zřejmě malá, leč nepříjemná porucha zažívání, a předepsal mu léky na zlepšení stavu. Svou přednášku zakončil monologem o tom, jak jsou někteří pacienti příliš pyšní a nedělají to, co je pro ně dobré, a jací jsou to blázni. Pacient souhlasně přikyvoval, aby dodal slovům lékaře zasloužený význam. Sám takto přednášel svým podřízeným a jako vždy byl pevně rozhodnut provádět vše tak, jak je třeba.

Léky účinkovaly asi týden. Jeho žaludek se téměř vrátil do normálu. Určitě se to zlepšilo, ale neochotně si připouštěl, že není vše docela tak jako předtím. Nebo je? Vždyť si už ani nepamatuje, jak se má člověk cítit při probuzení. Jeho mysl se však zabývala vznešenými myšlenkami, jako je poslání a smysl jeho cesty, a nechávala tělo, ať si se svými problémy poradí samo, a ji ať nechá na pokoji. Mysl nechtěla být vyrušována. Mysl udělovala příkazy a očekávala, že budou plněny. Rozhodně ji nezajímalo takové rozptylování. Jak by mohl smysl přežít uprostřed rozptylování? A on si vytyčil smysl života před dlouhými lety.

Ale stále to nechtělo přestat, až se nakonec musel znovu obrátit na lékaře. Tentokrát byla prohlídka zevrubnější. Nechal je, aby mu vzali krev jehlou, a ne nepříjemnějšími nástroji, na něž se připravil. Možná je to něco skutečně vážného, řekl mu lékař, například celková infekce. Lze to však léčit léky. Malárie, jež kdysi mívala v této oblasti rozměry pandemie, má podobné, ale mnohem vážnější oslabující účinky, stejně jako řada dalších nemocí, které kdysi bývaly vážné, ale dnešní moderní medicína proti nim zná účinné zbraně. Testy brzy ukáží, co je v nepořádku, a lékař byl odhodlán to napravit. Věděl o smyslu života svého pacienta a souhlasil s ním, i když z bezpečí a s větším nadhledem.

Za dva dny se k lékaři vrátil. Okamžitě poznal, že se něco děje. Takový výraz znal z tváří některých výzvědných důstojníků. Něco neočekávaného. Něco, co změní plány. Doktor začal zeširoka, hledal slova a snažil se najít způsob, aby to sdělení bylo snesitelnější, ale pacient nic takového nechtěl. Rozhodl se pro nebezpečný život a požadoval, aby se tu zprávu dozvěděl tak přímo, jak by ji předal sám. Lékař přikývl a prosbu splnil. Přivykl na nejrůznější zklamání. Věděl, co leží na konci každého života, a mnohokrát k tomu poznání dopomohl jiným. Tak. A teď to leží i na jeho cestě, dělej, co dělej, je to tam, možná blízko, možná daleko. Vyptal se, co se s tím dá dělat, a zjistil, že to není tak hrozné, jak čekal. Lékař jej neurážel soucitem, ale vcítil se do jeho pocitů a věcně mu to vysvětlil. Není to beznadějné. Může se to podařit. Ale nemusí. Čas ukáže. Jeho kondice jim může hodně pomoci, stejně jako železná vůle. Lékař mu řekl, že dobrá psychika je velmi důležitá. Pacient se při těch slovech málem usmál, ale ovládl se. Je lepší ukázat odvahu stoika než naději blázna. Co vlastně smrt je? Copak nezasvětil celý svůj život spravedlnosti? Vůli Boží? Copak nezasvětil celý svůj život vznešenému a hodnotnému smyslu?

Ale v tom byl ten háček. Nebyl mužem, který by počítal s neúspěchem. Zvolil

si smysl svého života a před lety se rozhodl, že jej dosáhne, ať to jeho samého nebo ostatní stojí cokoli. Na tento oltář obětoval vše, čím mohl být, sny svých zemřelých rodičů, vzdělání, jež doufali, že využije k napravení svému i svých bližních, obyčejný, pohodlný život se ženou, která mu mohla porodit syny. To vše odmítl ve prospěch trnité cesty, plné nebezpečí a čirého odhodlání dosáhnout tohoto jediného zářného cíle.

A teď? Bylo to vše zbytečné? Má snad jeho život skončit nenaplněný? Copak nikdy neuvidí den, pro který žil? Je snad Bůh tak krutý? Všechny tyto myšlenky se mu honily hlavou, výraz v jeho tváři však zůstával neutrálním, a oči stále ve střehu. Kdepak. Nepoddá se tomu. Bůh ho přece nemůže opustit. Dožije se toho dne, nebo alespoň napomůže jeho příchodu. Jeho život nebude beze smyslu. Nebylo to všechno zbytečné a budoucnost, kterou má ještě před sebou, nebude prázdná. I o tom byl pevně přesvědčen.

Ismael Qati se rozhodl uposlechnout lékařových rad udělat vše pro to, aby tomu zákeřnému a podlému nepříteli odolal co nejdéle, případně aby jej přemohl. Zatím se rozhodl zdvojnásobit své úsilí, dojít až na samou hranici fyzických schopností, prosit svého Boha o pomoc, hledat znak Jeho vůle. Stejně jako bojoval s jinými nepřáteli, bude bojovat s tímhle nepřítelem, neméně odvážně a odhodlaně. Nikdy nepoznal slitování, a tak s tím přece nezačne teď. Pokud má čelit smrti, úmrtí jiných se zdají ještě nicotnější než kdykoli předtím. Ale nebude střílet naslepo. Vykoná, co vykonat má. Ve svém úsilí neustane. Počká si na příležitost, o níž mu jeho víra říkala, že se určitě nachází kdesi mezi místem, kde je nyní, a koncem jeho cesty, jen ji ještě nevidí. Jeho odhodlání bylo i teď vedeno inteligencí. A právě ta vysvětlovala jeho výkonnost.

[02] LABYRINTY

Dopis z Georgetownu dorazil do římské kanceláře během pár minut po odeslání a zde jej, jako v každém úřadě, službu konající úředník (ve výzvědných službách se mu říká hlídkový důstojník) jen položil na příslušný stůl a vrátil se ke studiu materiálů ke zkoušce z promluv o metafyzice Tomáše Akvinského. Mladý jezuita jménem Herrmann Schorner, tajemník Franciska Alcadeho, hlavního představitele Tovaryšstva Ježíšova, dorazil příštího rána přesně v sedm a začal třídit přes noc došlou poštu. Fax z Ameriky byl třetí shora a mladý klerik se u něj zastavil. Šifrované zásilky byly běžnou náplní jeho práce, ale ne zas úplně běžnou. Kódové označení na horní straně prvního listu vypovídalo o autorovi a naléhavosti dopisu. Otec Schorner zběžně prohlédl zbylou poštu a hned se pustil do práce.

Proces byl přesným opakem toho, co učinil Otec Riley, jen s tím rozdílem, že Schorner uměl výborně psát na stroji. Skenerem převedl text do počítače a spustil dešifrovací program. Objevilo se sice pár nesrovnalostí způsobených faxem, ale s tím si snadno poradil, a čistý text dopisu - samozřejmě stále ve staré řečtině - vytiskl na inkoustové tiskárně. Trvalo mu to jen dvacet minut, oproti třem úporným hodinám Otce Rileyho. Mladý kněz uvařil pro sebe a svého nadřízeného ranní kávu a při druhém šálku si dopis přečetl. Neobyčejně zajímavé, odtušil pro sebe.

Reverend Francisco Alcade byl stále velmi vitální člověk. Bylo mu šestašedesát, stále hrál velmi dobře tenis a jezdil lyžovat se svatým Otcem. Byl asketické postavy, metr osmdesát vysoký, husté šedé vlasy zastřižené nad hlubokýma sovíma očima. Alcade měl za sebou solidní vzdělání. Ovládal jedenáct jazyků a nebýt knězem, mohl působit jako špičkový odborník na středověkou Evropu. Ale byl především kněz, jemuž administrativní povinnosti nedovolovaly věnovat se svým hlavním zálibám - vyučování a výkonu povolání kněze. Během několika málo let opustí svůj post hlavy největšího a nejmocnějšího římskokatolického řádu a vrátí se k povolání univerzitního profesora. Opět bude otvírat obzory mladým mozkům a akademickou půdu bude opouštět, aby sloužil mše v malém kostele v dělnické čtvrti, kde se bude zabývat starostmi obyčejných lidí. To bude poslední požehnání pro život, jenž jich byl plný. Byl

si jist svými nedostatky, častokrát musel zápasit s pýchou, která útočila na jeho rozum, snažil se (a ne vždy úspěšně) pěstovat pokoru, jež byla pro jeho poslání nezbytná. Nu což, vzdychl, dokonalost je cíl, jehož nikdy nedosáhneme, a zasmál se.

"Guten Morgen, Herrmann!" řekl, když vcházel dveřmi.

"Bongiorno," odpověděl mladý kněz a pak přešel do řečtiny. "Máme tu dnes něco zajímavého."

Při té zprávě se husté obočí zvedlo a Alcade pokynul hlavou do vedlejší místnosti. Schorner ho následoval s kávou.

"Tenisový kurt je objednán na čtvrtou hodinu," řekl Schorner, když naléval svému nadřízenému kávu.

"Chcete mě tedy znovu pokořit?" Občas se žertovalo, že Schorner by se mohl stát profesionálem, odevzdávat vydělané peníze řádu, jehož členové skládali slib chudoby. "Tak copak to je?"

"Je to od Timothyho Rileyho z Washingtonu." Schorner mu dopis podal.

Alcade si nasadil brýle a pomalu četl. Kávy se ani nedotkl a pak si přečetl dopis ještě jednou. Alcade byl celý život vědcem, takže jen zřídka o něčem hovořil bez rozmyslu.

"Pozoruhodné. O tom Ryanovi jsem už slyšel... nepracuje pro rozvědku?"

"Je zástupcem ředitele CIA. Vystudoval u nás. Boston College a Georgetown. Je to především úředník, ale zúčastnil se i některých operací v terénu. Všechny podrobnosti neznáme, ale zdá se, že žádné špinavosti. Máme tu o něm menší spis. Otec Riley hovoří o panu Ryanovi velmi pochvalně."

"Ach tak." Alcade se nad tím chvilku zamyslel. Riley byl jeho přítel už skoro třicet let. "Myslí si, že by to mohlo vyjít. Co vy na to, Herrmanne?"

"Zdá se, že je to dar z nebes," odpověděl Schorner bez kapky ironie.

"Je to tak. Ale musí to provést rychle. Co americký prezident?"

"Odhaduji, že o tom ještě ani neví, ale brzy se dozví. Nebo se ptáte na jeho povahu?" Schorner pokrčil rameny. "Dokonalý není."

"A kdo z nás je?" řekl Alcade s očima upřenýma na zeď.

"Ano, otče."

"Co mám dnes na programu?" Schorner mu to zpaměti řekl. "Dobře... zavolejte kardinálu D'Antoniovi a řekněte mu, že mám něco důležitého. Proškrtejte mi program co nejvíc. S tímhle se musí hned něco dělat. Zavolejte Timothymu, poděkujte mu za zprávu a vyřiďte mu, že na tom pracuji."

Ryan se líně probudil v půl šesté. Uviděl oranžovorůžové světlo slunce prosvítající mezi stromy. Prvním projevem života byla chuť zatáhnout záclony. Cathy dnes nemusela do Hopkinsovy nemocnice, ale skoro celou cestu do koupelny si lámal hlavu proč. Pak si vzal dva extrasilné tylenoly. Včera v noci to s pitím trochu přehnal a uvědomil si, že tomu tak je už třetí den. Ale co s tím jiného? Usínal stále obtížněji, přestože pracoval čím dál víc a únava ho...

"Hergot," utrousil, když zahlédl svůj obraz v zrcadle. Vypadal příšerně. Dokolíbal se do kuchyně pro kávu. Po kávě vypadá všechno lépe. Když zahlédl láhve od vína na stolku, žaludek se mu stáhl do pevného a naštvaného balonu. Jeden a půl lahve, počítal. Ne dvě. Přece nevypil dvě lahve. Jedna už byla načatá. To jde. Ryan zapnul kávovar a odešel do garáže. Nasedl do auta a zajel k bráně, aby si ze schránky vzal noviny. Není to tak dávno, co si pro noviny chodil, ale co už, říkal si, stejně nejsem oblečenej. To je ten důvod. Radio v autě bylo naladěné na stanici se zprávami, což bylo jeho první setkání s děním ve světě. Výsledky fotbalu. Orioles už zase prohráli. Hergot, přece slíbil, že vezme malýho Jacka na zápas. Slíbil to poté, co jim uteklo minulý utkání. No, ptal se sám sebe, kdy ho vezmeš na zápas? Příští rok? Sakra práce.

No, máme před sebou prakticky celou sezonu. Škola ještě ani neskončila. To stihneme. Bodejť. Ryan vzal ranní výtisk Postu, hodil jej na vedlejší sedadlo a vracel se zpět. Kafe už bylo hotové. Konečně dobrá zpráva. Ryan si nalil a rozhodl se vynechat snídani. Už zase? To neděláš dobře, varovala ho část jeho mozku. Žaludek už měl tak dost pochroumaný a dva hrnky silné překapávané kávy

mu moc nepomůžou. Upřel pozornost k novinám, aby ten hlas umlčel.

Je škoda, jak málo se v souvislosti s výzvědnými službami oceňuje význam médií. Část informací z tisku se skutečně dá využít. Je to přeci totéž odvětví a výzvědné služby nemají patent na rozum. Ryan si však uvědomoval i rozdíl - novináři svým zdrojům neplatí. Když se jejich důvěrné zdroje rozhodují, kterou informaci pustit, ovládá je hlavně svědomí nebo zlost. Tak se ale dostávají ven ty nejlepší informace, to vám řekne každý zaměstnanec každé rozvědky. Při prozrazování pikantních informací není nic lepšího než pevné zásady nebo naštvanost. Konečně i když jsou média přeplněná lenochy, celkem podstatné procento z nich se nechalo vyššími penězi zlákat k vyhledávání informací. Ryan už poznal, jaké poznámky má číst pomalu a pečlivě. A psal si poznámky s daty. Jako zástupce ředitele CIA věděl, ve kterém oddělení je slabší vedení a naopak. Z Postu se dozvěděl lepší informace než třeba z německého oddělení CIA. Střední Východ je stále v klidu. Rozruch kolem Iráku se pomalu uklidňuje. Nové uspořádání této oblasti konečně dostává nějakou podobu. Teď kdyby se nám tak povedlo něco provést s izraelskou stranou... Bylo by fajn, kdyby si celá ta oblast odpočinula. A Ryan věřil, že je to možné. Konfrontace Východ-Západ, jejíž počátky nezažil, už je historií, a kdo by to byl před nedávnem řekl? Ryan si dolil do hrnku kafe, aniž by zvedl oči od novin; to zvládal i přes kocovinu. A semlelo se to během krátké doby -vlastně kratší, než co je v CIA. Sakra. Kdo by to byl řekl?

Ryan přemýšlel, jak dlouho se o tom zázraku budou psát knihy. Určitě pár generací. Příští týden má do Langley přijet zástupce KGB, aby se dozvěděl něco o parlamentním dozoru. Ryan před touto návštěvou varoval - celá cesta probíhala za nejpřísnějších utajení -, protože pro CIA ještě stále pracuje několik Rusů. Mohlo by je tedy vylekat, že došlo k oficializaci vztahů mezi CIA a KGB (což se vztahuje, říkal si Ryan, i na Američany, kteří - možná - dosud pracují pro KGB). Zástupce KGB byl dlouholetý Ryanův přítel, Sergej Golovko. Přítel, ušklíbl se Ryan a otočil noviny na sportovní stránku. Nedostatkem ranního vydání je fakt, že v něm ještě nejsou výsledky nočních zápasů...

Když se Jack vrátil do koupelny, už byl civilizovanější. Už se probral, i když jeho žaludek stále vyhlížel na svět dost kysele. S tím si poradily dvě antacidové tablety. A tylenoly už taky zabraly. V práci si dá ještě dva. Ve čtvrt na sedm byl už umytý, oholený a oblečený. Než odešel, políbil svou ženu, která stále ještě spala - odměnou mu bylo její ospalé hmmm ~ a otevřel dveře právě včas, aby viděl, jak u příjezdové cesty zastavuje auto. Ryana trošku trápilo, že jeho řidič musí vstávat o hodně dřív než on sám, aby ho včas vyzvedl. A ještě víc ho trápilo, kdo tím řidičem je.

"Brýtro, doktore," řekl John Clark s netrpělivým úsměvem. Ryan se posadil na přední sedadlo. Bylo tam víc místa pro nohy, a Ryan se navíc obával, že by se Clark urazil, kdyby si sedl dozadu.

"Dobrý, Johne," odpověděl.

Zase jsi to včera přetáhl, co? pomyslel si Clark. Blázne jeden. Jak může bejt někdo tak chytrej tak blbej? Už nechodíš ani běhat, co? přemýšlel, když si všiml, jak napnutý má jeho šéf opasek. Inu, bude na to muset přijít sám, stejně jako na to přišel Clark, že ponocování a spousta pití je jen pro mladý. John Clark se stal zastáncem správné životosprávy, ještě než přišel do Ryanova věku. Byl přesvědčen, že mu to zachránilo život.

"V noci byl klid," řekl Clark, když zamířil k dálnici.

"To je dobře." Ryan si vzal přihrádku s poštou a vyťukal kód. Počkal, až se rozsvítilo zelené světýlko, a pak ji otevřel. Clark měl pravdu, moc toho uvnitř nebylo. Než byli v půli cesty do Washingtonu, už všechno přečetl, a dokonce si napsal pár poznámek.

"Dneska zase ke Carol a dětem?" zeptal se Clark, když přejeli Maryland Route 3.

"Jo, je to dneska, ne?"

"Tak tak."

Opakovalo se to každý týden. Carol Zimmerová byla vdova po seržantu letectva Bucku Zimmerovi a Ryan mu slíbil, že se po jeho smrti postará o rodinu. Vědělo o tom jen pár lidí - a ještě méně z nich vědělo o operaci, při níž Buck přišel o život -, ale pro Ryana to bylo zdrojem obrovského uspokojení. Carol, původem z Laosu, vlastnila obchod 7-Eleven mezi Washingtonem a Annapolis. Z tohoto příjmu mohla její rodina celkem slušně žít, a když se k tomu přidal důchod po Buckovi a peníze ze vzdělávacího fondu, založeného Ryanem, mělo každé její dítě zajištěný dostatek peněz na kvalitní vzdělání, až přijde správný čas - to už byl případ nejstaršího syna. Ale hodně toho měla ještě před sebou. Nejmladší dítě bylo ještě batole.

"Ty chuligáni se tam ještě objevili?" zeptal se Jack.

Clark se na něj otočil a jen se ušklíbl. Pár měsíců poté, co Carol převzala obchod, ji v podniku obtěžovala skupina místních tvrďáků. Nelíbilo se jim, že Laosanka a její nečistokrevní potomci mají vlastní podnik nedaleko od nich. Carol se o tom nakonec zmínila před Clarkem. John chlapce jednou varoval, oni ho ale z nedostatku inteligence nevzali vážně. Možná si mysleli, že Clark je vysloužilý policajt, kterého se není třeba bát. John se svým kolegou vše vyřešil a poté, co se vůdce chuligánů vrátil z nemocnice, se banda už nikdy v okolí podniku neobjevila. Místní policisté se ukázali jako velmi uznalí a podnik zaznamenal okamžitý pětadvacetiprocentní nárůst tržeb. Jestlipak se tomu hošíkovi vrátilo koleno do původního stavu? přemýšlel Clark se zlomyslným úsměvem. Třeba se teď začne věnovat poctivému řemeslu...

"Jak se daří dětem?"

"No, není to sranda zvyknout si, že jedno z nich je na škole. Pro Sandy je to taky celkem nápor... doktore?"

"Co, Johne?"

"Omlouvám se, že to říkám, ale nevypadáš zrovna zdravě. Třeba by sis měl dát pohov."

"To mi Cathy říká taky." Ryana napadlo říct Clarkovi, ať se stará o sebe, ale takové věci člověk neříká někomu jako je Clark, a navíc Clark je kamarád. A navíc, má pravdu.

"Doktoři mívaj pravdu," poznamenal John.

"Já vím. V práci je teď prostě trochu moc práce. Zrovna na něčem pracuju a -"

"Cvičení je mnohem lepší než chlast. Jsi jedním z nejinteligentnějších lidí, co znám. Tak se chovej rozumně. Konec." Clark pokrčil rameny a znovu upřel svou pozornost k ranní dopravě.

"Víš, Johne, kdyby ses stal doktorem, byl bys velmi úspěšný," ušklíbl se Jack.

"Jak to?"

"Mluvíš tak, že by se lidi báli neposlechnout tvoje rady."

"Neznám nikoho tak klidnýho jako jsem já," bránil se Clark.

"No jo, ale to jenom proto, že se zatím nikdo nedožil tak vysokýho věku, aby tě viděl zuřit. Než se lehce rozčílíš, všichni už jsou dávno po smrti."

Proto se stal Clark Ryanovým řidičem. Jack zařídil jeho přestup z Velitelství operací na pozici důstojníka pro bezpečnost a ochranu. Ředitel CIA Cabot vyhodil celou pětinu lidí, kteří pracovali v terénu, a lidé se zkušenostmi z paramilitárních operací přišli na řadu jako první. Clarkovy zkušenosti byly příliš cenné, než aby si mohli dovolit je postrádat, takže Ryan si po svém vysvětlil dvě pravidla a přímo obešel třetí, aby dosáhl svého, přičemž se stal dlužníkem Nancy Cummingsové a jednoho přítele ze Správního oddělení. Krom toho se vedle tohoto muže Jack cítil velmi bezpečně, a Clark cvičil mladíky v jednotce SPO. Byl i výborným řidičem a Ryan se díky němu dostal vždy do práce včas.

Služební buick zastavil na parkovišti, Ryan vystoupil a rachotil klíči. Ten od výtahu našel až jako poslední a o dvě minuty později už dorazil do sedmého

patra a mířil od výtahu ke své kanceláři. Kancelář zástupce ředitele CIA sousedí s dlouhým úzkým křídlem vyhrazeným pro ředitele, ten ale ještě v práci nebyl. Je to překvapivě malá kancelář, uvědomíme-li si, že patří druhému muži v hierarchii hlavní výzvědné služby v zemi. Je z ní výhled na parkoviště a za ním je hustý háj borovic, který odděluje budovu CIA od George Washington Parkway a údolí řeky Potomac. Ryan si z předchozího krátkého období ve funkci zástupce ředitele výzvědných operací přivedl Nancy Cummingsovou. Clark se posadil na židli v této kanceláři, prohlížel poštu, která se vztahovala k jeho povinnostem, a připravoval se na ranní konferenci SPO - vždy se zabývali tou teroristickou skupinou, jež na sebe zrovna upozorňovala. V historii zatím nedošlo k žádnému napadení nikoho z čelných představitelů výzvědné služby, ale historii v popisu práce neměli.

Měli v něm budoucnost, a ani CIA se nemohla pochlubit nijak skvělou plejádou předpovědí budoucnosti.

Ryan našel na svém stole pečlivě vyrovnané zásilky, které byly pro převoz autem příliš citlivé, a připravil se na ranní schůzku vedoucích oddělení, jíž předsedal spolu s ředitelem CIA. V kanceláři měl kávovar. Vedle stál čistý, ale nepoužitý hrnek patřící člověku, který kdysi Ryana do CIA přivedl, viceadmirálu Jamesi Greerovi. O kávu se starala Nancy, a Ryan nikdy nezačínal den, aniž by si nevzpomněl na svého šéfa. Nuže. Protřel si obličej dlaněmi a dal se do práce. Jaképak nové a zajímavé věci si pro nás svět připravil dneska?

Dřevorubec byl, stejně jako většina jeho kolegů, pořádná vazba. Metr devadesát na sto kilo, býval obráncem fotbalového mužstva, pak se dal k námořnictvu, a přestože mohl, nešel na univerzitu - mohl sice dostat stipendium do Oklahomy nebo na Pitt, ale zamítl to. Bylo mu jasné, že se mu nikdy nebude chtít odejít z Oregonu nadobro. A s diplomem by musel. A kdyby hrál profesionálně fotbal a pak se stal "činovníkem"? Ne. Už od malinka miloval přírodu. Měl dobrou práci, žil s rodinou v milém, malém městečku, žil drsným a zdravým životem, byl nejlepším dřevorubcem ve firmě, dokázal porazit strom čistě a přesně. Volali ho na ty nejfajnovější kusy.

Nahodil motor velké dvojruční motorové pily. Jeho pomocník zvedl na tichý signál pilu za svůj konec a on též. Strom už nasekli velkou sekyrou. Pomalu a opatrně jej nařezávali pilou. Dřevorubec stále jedním okem pozoroval pilu a druhým strom. Provést to správně, to je umění. Proslavil se tím, že nikdy neplýtval dřevem. Ne jako chlapi dole na pile, ale řekli mu, že tenhle stromeček na pilu nepojede. Když dokončili první zářez, pilu vytáhli a bez otálení se pustili do dalšího. Ten jim trval čtyři minuty. Dřevorubec byl ve stavu nejvyšší opatrnosti. Na tváři ucítil závan větru a počkal, aby zjistil, jestli vítr fouká tím správným směrem. Strom je, bez ohledu na svou velikost, ve větru jako párátko - hlavně když ho už skoro do půlky nařízli...

Vrcholek se kymácel... už je čas. Vytáhl pilu a mávl na svého pomocníka. Dívej se mi do očí, dívej se mi na ruce! Mladík vážně přikývl. Dřevorubec věděl, že ještě tak třicet centimetrů, a bude hotovo. Dořízli to velmi rychle. Řetěz sice trochu trpěl, ale tohle je hodně nebezpečné. Chlapi přes bezpečnost kontrolují vítr a... teď!

Dřevorubec vytáhl pilu a pustil ji. Jeho pomocník to pochopil a ustoupil o deset metrů po vzoru svého šéfa. Oba sledovali spodek stromu. Kdyby kopl, upozornil by je na nebezpečí.

Ale kmen nekopl. Jako vždy bylo vše neskutečně pomalé. Tohle je část, kterou Sierra Club rád filmuje, a dřevorubec chápal proč. Je to pomalé, jako by strom tušil, že umírá, a snažil se to zvrátit. Protože se mu to ale nedařilo, praskot dřeva připomínal zoufalý výkřik. Opravdu, vypadá to tak, říkal si, ale je to přece jenom blbej strom. Sledoval, jak se zářez rozšiřuje a strom padá. Vrchol se pohyboval velmi rychle, ale nebezpečí číhalo u paty, proto z ní nespouštěl oči. Jakmile strom minul bod, kdy svíral se zemí úhel pětačtyřicet stupňů, dřevo se oddělilo úplně.

Kmen pak může kopnout, když se překulí přes vysoký pařez, připomíná to agónii umírajícího člověka. A ten hluk. Neskutečné svištění větví vzduchem. Přemýšlel, jakou rychlostí se vrchol asi tak pohybuje? Že by rychlost zvuku? Ne, tolik asi ne... a pak ŽUCH! Strom po dopadu na vlhkou zem odskočil, ale jen mírně. Pak zůstal ležet. Od té chvíle je to jen řezivo. To mu vždycky připadalo trochu smutné. Takový to byl pěkný strom.

Chvíli poté se objevil jeden z Japonců, což dřevorubce překvapilo. Dotkl se stromu a něco mumlal, nejspíš modlitbu. To ho udivilo, připomínalo mu to něco, co by asi udělal i indián - vážně zajímavý, říkal si. Nevěděl, že šintoismus je animistické náboženství s mnoha podobnostmi s náboženstvími indiánských kmenů. Rozmlouvat s duchem kmene? Hm. Muž pak přistoupil k dřevorubci.

"Jste velmi šikovný," řekl mladý Japonec a velmi uctivě se před ním uklonil.

"Děkuju, pane." Dřevorubec sklonil hlavu. Byl to první Japonec, jakého kdy potkal. Celkem sympaťák. A modlí se ke stromům... to je třída, zamyslel se dřevorubec.

"Je škoda zabíjet něco tak ušlechtilého."

"Jo, taky bych řek. Opravdu ho chcete dát do kostela?"

"Ach ano. U nás takové stromy už nemáme, a potřebujeme čtyři veliké trámy. Každý dvacet metrů. Z tohoto jednoho snad uděláme všechny čtyři," řekl muž a ohlédl se na onoho podťatého obra. "Všechny musí být z jednoho stromu. Nařizuje to tradice našeho chrámu, víte?"

"Mělo by to stačit," řekl dřevorubec. "Jak starej je ten chrám?"

"Tisíc dvě stě let. Staré trámy - poškodilo je zemětřesení před dvěma lety a musí být rychle vyměněny. S trochou štěstí by tyhle mohly vydržet stejně dlouho. Doufám, že ano. Je to pěkný strom."

Pod dohledem Japonce pak kmen rozřezali na díly, které se daly naložit - i když ani tak to moc nešlo. Aby to monstrum vůbec zvládli, museli přivolat spoustu speciálních zařízení, a společnost Georgia-Pacific si za tu práci účtovala parádní kupu peněz. Ale to byl detail. Jakmile si Japonci strom vyhlédli, platili bez mrknutí oka. Jejich zástupce se dokonce omluvil, že kmen nenechají opracovat na pile této firmy. Je to záležitost náboženství, vysvětloval jim to přesně a zvolna, nechtějí urazit americké pracovníky. Muž z vedení Georgia-Pacific přikyvoval. Nevadilo mu to. Teď je to jejich strom. Nechají ho trochu vyschnout a pak jej naloží na americkou loď specializující se na převoz dřeva, ta strom převeze přes Pacifik. Tam jej s nezbytným náboženským ceremoniálem zručně opracují - zástupce GP byl překvapen, když se dozvěděl, že ručně-tak, aby vyhovoval svému novému a zvláštnímu poslání. To, že do Japonska nikdy nedorazí, nemohl nikdo z nich tušit.

Výraz hasič problémů není pro člověka spadajícího pod ministerstvo spravedlnosti zrovna ideální označení, říkal si Murray. Když se opřel, cítil tlak revolveru Smith&Wesson ráže 10 mm, upevněného u opasku. Sice by ho měl nechávat v zásuvce, ale rád toho divocha cítil. Nosil revolvery během skoro celé své kariéry a na tu kompaktní sílu Smithe si rychle zvykl. A Bill tomu rozuměl. Poprvé za několik let se ředitelem FBI stal policista, který začal svou kariéru jako pochůzkář. Murray a Shaw vlastně začali pracovat ve stejném oddělení. Bill měl o malinko větší zkušenosti s úředničinou, ale všichni věděli, že protekce ho na jeho post nevynesla. Shaw na sebe poprvé upozornil, když na něj mířili dva bankovní lupiči a jemu se podařilo je držet v šachu do doby, než ho vysvobodily posily. Nikdy samozřejmě nepoužil svou zbraň v afektu - to dělalo jen mizivé procento agentů FBI -, ale nějak se mu podařilo ty lupiče přesvědčit, že je zvládne oba. Pod vznešenou a jemnou slupkou byl jako z oceli a měl ďábelsky chytrý mozek. Proto Danu Murrayovi, zástupci asistenta ředitele, nevadilo pracovat jako Shawův podřízený.

"Co hergot provedeme s tím chlapem?" zeptal se Shaw s tichým znechucením.

Murray právě dokončil svou zprávu o případu Bojovníků. Dan se napil kávy a pokrčil rameny.

"Bille, ten chlap je génius na korupci - lepší tu nikdy nebyl. Jen neumí odhadnout použití síly. S tím se nikdy nesetkal. Zaplať pámbu nedošlo k žádným trvalým následkům." V tom měl Murray pravdu. Novináři se k FBI chovali překvapivě dobře, protože jejich reportérka nepřišla o život. Bylo však skutečně neuvěřitelné, že novinářům nedošlo, že tam vůbec neměla co dělat. Takže nakonec byli tamnímu agentovi vděční, že je na místo pustil, a stejně vděční byli skupině pro záchranu rukojmích, že jim oběma zachránila život, když se vývoj situace zvrtl k horšímu. Nebylo to poprvé, co se FBI podařilo odejít se ctí i poté, co málem došlo ke katastrofě. FBI bylo na své vztahy s veřejností ještě háklivější než jakýkoli vládní úřad, a Shawův problém spočíval hlavně v tom, že propuštění agenta Walta Hoskinse by nevypadalo dobře. Murray na něj tlačil. "Poučil se z toho. Walt není pitomej, Bille."

"A když vloni nachytal guvernéra, to bylo něco, že?" ušklíbl se Shaw. Hoskins byl géniem přes politickou korupci. Guvernér jistého státu se teď jeho zásluhou snažil přemýšlet o životě v jednom federálním lapáku. Do své současné funkce se Hoskins dostal především díky tomu. "Napadá tě něco, Dane?"

"Asistent hlavního agenta v Denveru," odpověděl Murray s vědoucím úsměvem. "Je to elegantní. Odejde z malého úřadu do centra korupčních případů. Je to postup, jak ho připravíme o vedoucí místo, a zároveň se tím dostane k případům, který mu jdou nejlíp. A jestli jsou zprávy z Denveru pravdivý, bude tam mít práce až nad hlavu. Zatím to vypadá na senátora a kongresmana, možná i na víc. Předběžný náznaky ohledně toho vodního projektu naznačujou něco velkýho. Myslím vážně velkýho. Řádově dvacet milionů z ruky do ruky."

Shaw hvízdl. "A to všechno pro jednoho senátora a jednoho kongresmana?"

"Jak říkám, možná jich je víc. Nejnovější zprávy hovoří o tom, že snad vyplatili i některý ochránce přírody - jak ve vládě, tak mimo. Koho lepšího chceš nasadit na to, aby se hrabal v takovým svinstvu? Walt má na tyhle věci čuch. Není schopnej vytáhnout pistoli, aniž by přitom nepřišel o pár prstů na noze, ale jinak je to neskutečnej dravec." Murray zavřel složku na klíně. "Ale chtěls, abych se rozhlídl a něco ti doporučil. Pošli ho buď do Denveru, nebo do důchodu. Mike Delaney proti týhle výměně nic nemá. Jeho syn letos na podzim nastoupí v GW, a Mike tam chce učit na akademii. Tím se to zjednoduší. Je to všecko čistý a bez problémů, ale rozhodněte se sám, řediteli."

"Děkuji, pane Murray," řekl Shaw vážně. Pak se mu ve tváři objevil úsměv. "Vzpomínáš si, jak jsme se všichni starali jen o bankovní lupiče? Jak já tuhle byrokracii nesnáším!"

"Asi jsme jich chytli moc," přikývl Dan. "Jinak bysme pořád obcházeli řeku ve Philadelphii a v noci s chlapama popíjeli pivo. Proč si lidi tak zakládají na úspěchu? Akorát ti to zničí život."

"Teď mluvíme jako starý dědkové."

"Taky jsme starý dědkové, Bille," podotkl Murray. "Ale já aspoň ještě nemusím nosit plíny."

"Blboune!" Shaw se zakuckal a na límec mu ukáplo kafe. "Ježíši, Dane!" lapal po dechu a smál se. "Podívej, cos udělal."

"To je špatný znamení, šéfe, když někdo neudrží kafe."

"Ven! Okamžitě splň rozkaz, nebo jdeš znovu na ulici."

"Ó, ne, prosím, všechno, jen to ne!" Murray se přestal smát a na chvíli zvážněl. "Co teď dělá Kenny?"

"Povolali ho na ponorku, na Maine. Bonnie je v pořádku - dítě se má narodit v prosinci. Ty, Dane?"

"Copak, Bille?"

"Díky za toho Hoskinse. Chtěl jsem to nějak elegantně vyřešit. Díky."

"To nic, Bille. Walt po tom skočí. Jen kdyby to bylo se všema tak jednoduchý."

"Tomu Společenství bojovníků se věnuješ ty?"

"Pracuje na tom Freddy Warder. Ty chlápky bysme mohli mít za pár měsíců."

Oběma bylo jasné, že by to bylo skvělé. Mnoho domácích teroristických

skupin už nezbývalo. Snížit jejich počet o další z nich ještě před koncem roku by bylo dalším kardinálním úspěchem.

Nad Dakotou vycházelo slunce. Marvin Russell si klekl na bizoní kůži, čelem k východu. Měl na sobě jen džíny, byl bos a bez trička. Nebyl nijak vysoký, ale očividně měl velkou sílu. Během své první a zatím jediné návštěvy vězení - za loupež - zkusil vzpírání. Začalo to jen jako prostředek pro odvedení přebytečné energie, získalo na váze vzhledem k názoru, že fyzická síla je jediným obranným prostředkem, na který se člověk ve vězení může spolehnout, a vyklubal se z toho jeho příspěvek pro Společenství bojovníků. Jeho sto sedmdesát centimetrů výšky neslo rovný metrák svalů. Nadloktí měl silná jako někteří muži stehna, pas baletky a ramena jako zadák amerického fotbalu. Byl taky lehce praštěný, ale to si neuvědomoval.

Život se s ním ani s jeho bratrem zrovna nemazlil. Jejich otec byl alkoholik, práci míval jen jako příležitostný, a ne zrovna výborný automechanik. Stačilo to jen na to, aby si vydělal trochu peněz, které ale obratem ruky utratil v nejbližším lokále. Marvin neměl na dětství dobré vzpomínky: styděl se za svého neustále opilého otce a ještě víc za to, co prováděla matka, když se její muž válel zpitý na gauči v obýváku. Jídlo jim po návratu z Minnesoty do rezervace poskytoval stát. Vzdělání zajišťovali zoufale neúspěšní učitelé. Všude kolem postávaly domy ze státní zástavby, jež v neustálém větra honícím se prérií připomínaly obrovské duchy. Žádný z Russellových kluků nikdy neměl baseballovou rukavici. Žádný z nich neznal Vánoce jinak než jako dva týdny, kdy se nemusí do školy. Oba vyrostli v nevšímavosti a velmi rychle se naučili starat se sami o sebe.

Nejprve se to zdálo být dobře, neboť samostatnost je lidem jejich kmene vlastní, ale všechny děti potřebují nějak nasměrovat, a to bylo něco, co Russellovi pro své děti neučinili. Chlapci se naučili střílet a lovit ještě dřív než číst a psát. Večeře často sestávala z něčeho, co neslo stopy po výstřelech z dvaadvacítky. Skoro stejně často to vařili sami chlapci. Ačkoli nebyli jedinými chudými a zanedbanými mládenci v osadě, bezpochyby byli na samém dně, a zatímco některé z místních dětí dokázalo překročit stín svého původu, pro ně byl skok od chudoby k normálu nepřekonatelně veliký. Od doby, co se naučili řídit auto - dávno před věkem, který předepisuje zákon - brávali si oprýskanou otcovu dodávku na projížďky do měst vzdálených sto mil i víc. Tam se snažili objevit to, co jim rodiče nemohli poskytnout. Když se prvně nechali chytnout - jiným Siouxem s puškou - vzali svůj výprask překvapivě mužně a byli posláni domů s odřeninami a výtkami. Poučili se z toho. Od té chvíle už napadali jen bílé.

Samozřejmě že časem je chytili i při tom. Jeden policista je načapal přímo při činu v obchodě. Smůlou pro ně bylo, že každý zločin spáchaný na federálním majetku se posuzuje podle federálních zákonů, navíc i okolnost, že okresní soudce byl muž s větším soucitem než s nadhledem. Tvrdá lekce mohla - nebo taky ne - už v tomto bodě otočit jejich cestu jiným směrem. Namísto toho dostali jen administrativní důtku a byl jim přidělen poradce. Tím byla mladá, seriózní dáma s titulem z Wisconsinské univerzity, jež jim celé měsíce vysvětlovala, že nikdy si nebudou moci vážit sami sebe, pokud budou žít z toho, co ukradnou jiným. Budou mít ze sebe mnohem lepší pocit, když si najdou nějaké poctivé zaměstnání. Z těchto sezení vždycky odcházeli plni údivu nad tím, jak se mohl národ Siouxů nechat ovládnout blbýma bělochama, takže se naučili připravovat své zločiny mnohem pečlivěji.

Ale ne dost pečlivě, jelikož poradkyně jim nemohla poskytnout vysokoškolskou expertízu, jakou mohli Russellovi získat ve skutečném vězení. Takže je za pár let chytli znovu, tentokrát však mimo rezervaci, a skončili na rok a půl ve vězení, protože se snažili vykrást obchod se zbraněmi.

Vězení pro ně bylo tím nejotřesnějším zážitkem. Byli zvyklí na otevřené pláně a západní oblohu, a teď museli strávit rok a půl v kobce menší než federálními zákony předepsané klece pro zvěř v zoo, navíc obklopeni lidmi,

kteří byli ještě mnohem horší než jejich představy o vlastní tvrdosti. Po první noci ve vězení podle výkřiků zjistili, že znásilnění není zločin, jehož se muži dopouštějí jen na ženách. Hledali ochranu a téměř okamžitě ji našli pod křídly svých spoluvězňů s indiánským původem, u členů Hnutí amerických indiánů.

Nikdy předtím se o svůj původ nijak nestarali. Podvědomě sice mohli vytušit, že jejich okolí není shodné s tím, co občas zahlédli, když jim doma fungovala televize. Možná odjakživa pociťovali určitý stud z toho, že jsou jiní. Naučili se samozřejmě ušklíbat se nad westerny, v nichž hráli indiány většinou běloši nebo Mexičani, plnou pusu myšlenek hollywoodských scénáristů, kteří měli o Západě asi tolik vědomostí jako o Antarktidě, ale i tak se jim podařilo vytvořit záporný obraz toho, co indiáni jsou, a z jakých kořenů vyšli. Hnutí amerických indiánů vše napravilo. Vše je chyba Bílého muže. Bratři Russellovi vzali za své myšlenky, které byly směsicí módní antropologie z Východního pobřeží, špetky filozofie Jeana-Jacquese Rousseaua, velké dávky westernu podle Johna Forda (je americkým kulturním rekordem něco jiného?), k tomu se ještě přidalo velké množství nepochopené historie, takže nakonec jim bylo jasné, že jejich předkové byli vznešení lidé, ideální lovci a bojovníci žijící v souladu s přírodou i božstvy. Skutečnost, že původní obyvatelé Ameriky žili asi tak mírumilovně jako Evropané - slovo "sioux" znamená v indiánském dialektu "had" a není označením ironickým - a že kočovat po Velkých pláních začali až v posledním desetiletí 18. století, byla z přednášek vypuštěna, stejně jako zmínky o krutých válkách mezi kmeny. Kdysi bývalo mnohem lépe. Byli pány na své půdě, putovali za bizony, lovili, žili zdravým a plným životem pod hvězdnou oblohou a občas mezi sebou sváděli krátké, hrdinné bitvy - něco na způsob středověkých turnajů. I mučení zajatců si vysvětlovali jako příležitost, kdy válečník mohl ukázat odvahu tváří v tvář svým vznešeným, i když sadistickým vrahům.

Každý muž touží po vznešenosti ducha, a nebylo chybou Marvina Russella, že k tomu dostal první příležitost až ve společnosti svých spoluvězňů. Spolu s bratrem se dozvěděli o božstvech země a nebe, o víře, jež byla krutě potlačena lživou vírou bílých. Dozvěděli se o bratrstvích na pláních, o tom, jak jim bílí ukradli to, co správně náleželo jim, jak vyhubili bizony, kteří byli hlavním zdrojem jejich obživy, jak rozdělili, potlačili, zmasakrovali a nakonec uvěznili jejich lid, a nenechali jim tak na výběr o moc víc než jen alkoholismus a zoufalství. Jako všechny úspěšné lži byla i tato založena z velké části na pravdě.

Marvin Russell přivítal první oranžový paprsek slunce, zazpíval cosi, co možná bylo i nebylo - to už nikdo nepoznal, a on teprve ne - opravdovým zpěvem jeho kmene. Vězení pro něj nebylo jen čistě zápornou zkušeností. Dovnitř přišel s potížemi se čtením a odcházel jako čtenář na vysokoškolské úrovni. Marvin Russell nebyl hloupý, a nebylo jeho chybou, že systém veřejného školství jej už před narozením shledal nevzdělavatelným. Pravidelně četl knihy, hlavně knihy o historii jeho kmene. Ne ale úplně všechno. Mezi vydanými knihami si hodně vybíral. Vše, co mluvilo alespoň malinko v neprospěch jeho lidu, zákonitě vyjadřovalo předsudky bílých. Siouxové se stali opilci až po příchodu bílých, do té doby v ušmudlaných vesničkách nežili a své děti rozhodně nezneužívali. To vše je výmysl bílého muže.

Ale jak to změnit? ptal se Slunce. Ona plynová koule v prachu tohoto horkého, suchého léta rudě zářila a Marvin v ní spatřil tvář svého bratra. Ten záběr v televizních zprávách. Místní stanice si s páskem doslova pohrála. Oproti tomu, jak jej zpracoval zpravodajský gigant, oni každý rámeček incidentu prozkoumali zvlášť. To, jak kulka zasáhla Johnův obličej, další dva rámečky ukazovaly, jak se Johnův obličej odděluje od hlavy. Pak hrůza, která následovala po průchodu kulky. Výstřel - do háje s tím negrem a jeho vestou! - a dlaně letící vzhůru jako ve filmu. Viděl to pětkrát a každý milimetr čtvereční každého obrazu se mu do paměti vryl tak pevně, že na něj nikdy

nezapomene.

Další zabitý indián. "Jo, pár dobrejch indiánů jsem potkal," prohlásil kdysi generál William Tecumseh - indiánské jméno! - Sherman. "Byli to ti mrtví." John Russell byl po smrti, zabitý jako tolik z nich, bez šance na čestný souboj, zastřelili ho jako zvíře, za které běloši indiány považovali. Ale mnohem brutálněji než zvěř. Marvin nepochyboval, že výstřel byl předem pečlivě připraven. Kamery běží. K tomu ta slepice s mikrofonem v drahý blůzičce. Chtěla se podívat, jak se to dělá a vrazi z FBI jí vyhověli. Na chlup stejný jako kavalerie u Písečnýho potoka a u Poraněnýho kolene a na stovkách dalších bezejmenných bojištích.

Marvin Russell se tedy díval ke Slunci, k jednomu z bohů jeho kmene, a žádal odpovědi. Nemůžu ti odpovědět, řeklo mu Slunce. Na své druhy se spolehnout nemůže. John musel zemřít, aby se to dozvěděl. Zkoušet zbohatnout na drogách! Brát drogy! Jako by nestačila whisky, jíž bílí zlikvidovali jeho lid. Ostatní "bojovníci" jsou všichni produktem prostředí bílého muže. Ani si neuvědomují, že už je toto prostředí zničilo. Říkají si Siouxští bojovníci, ale jsou to všichni opilci, drobní zloději, kteří se trápí a kterým se nedaří uspět ani na tomto nenáročném poli. V záblesku upřímnosti -jak by mohl člověk být neupřímný tváří v tvář jednomu ze svých bohů? - si Marvin přiznal, že je víc než oni. Než byl jeho bratr. Byla hloupost přidat se k jejich honbě za penězi z drog. Navíc bez výsledku. Co se jim kdy podařilo? Zabili agenta FBI a okresního šerifa, ale to už je dlouho. A od té doby? Od té doby o tomto jediném světlém bodě jejich životů už jen povídali. Ale co to bylo za bod? Co vlastně dotáhli do konce? Nic. Rezervace nezmizela. Kořalka nezmizela. Beznaděj nezmizela. Copak si vůbec někdo všiml, kdo jsou a co dělají? Ne. Jediné, co se jim podařilo, bylo rozhněvat síly, které je utlačovaly. Takže Společnost bojovníků teď pronásledovali i na území její vlastní rezervace, její členové už nežili ani jako bojovníci, ale spíš jako štvaná zvěř. Přitom oni sami by měli být těmi kdo loví, řeklo mu Slunce, a ne kořistí.

Ta myšlenka Marvina zaujala. On má být lovcem. Bílí se ho mají bát. Kdysi tomu tak bylo, ale teď už ne. On má být vlkem napadajícím stáda, ale bílé ovce vyrostly do takové síly, že ani nevědí, že něco jako vlk vůbec existuje. Skrývají se za obrovskými psy, které nebaví stále hlídat stáda, takže honí vlky sami, a ustrašeným, unaveným, nervózním stvořením, vězněm na své vlastní louce se nakonec stal vlk, a nikoli ovce.

Bude muset odejít ze své louky.

Bude muset najít další vlky, pro něž myšlenka lovu dosud žije.

[03] PŘIJETÍ

Tohle je ten den. Jeho den. Kapitán Benjamin Zadin zaznamenal rychlý vzestup kariéry v izraelské národní policii. Byl nejmladším kapitánem, nejmladším ze tří bratrů, otcem dvou synů, Davida a Mordecaie, a až donedávna byl na pokraji sebevraždy. Smrt jeho milované matky a odchod krásné, ale nevěrné ženy se odehrály během jediného týdne, od něhož jej dělily jen dva měsíce. Ačkoli dělal to, co si naplánoval, najednou se musel vypořádávat se životem, který mu připadal prázdný a beze smyslu. Jeho hodnost a plat, úcta podřízených, nesporná inteligence a rozvaha v krizových situacích, jeho kariéra v armádě při nebezpečné a náročné ochraně hranic, vše mu připadalo ve srovnání s prázdným domem plným perverzních vzpomínek velmi nicotné.

Přestože se Izrael obyčejně označuje jako "židovský stát", tento název nebere v potaz skutečnost, že aktivně věřící je jen zlomek obyvatelstva. Benny Zadin jím nikdy nebyl, ačkoli si to jeho matka přála. Víc ho lákal život moderního člověka a v synagoze nebyl od svého Bar Mitzvah. Uměl sice hebrejsky číst a hovořit, protože musel - byl to státní jazyk -, ale dědictví předků pro něj bylo jen zajímavým anachronismem, zpátečnictvím v kdysi nejrozvinutější zemi na světě. A jeho žena toho byla jen dokladem. Zadin často žertoval, že nadšení Izraelců pro náboženství je možno poměřovat počtem plavek na zdejších plážích. Jeho žena pocházela z Norska. Byla to vysoká, štíhlá plavovláska,

člověk by Elin Zadinovou považoval za Židovku asi jako Evu Braunovou - jak se smíchem říkávali. Své tělo ráda předváděla v těch nejskromnějších bikinách a někdy jen v polovině. Jejich manželství bylo vášnivé a žhavé. Zadin samozřejmě věděl, že ona stále pokukuje jinam, a sám nebyl jiný, ale její náhlý odchod k jinému muži ho překvapil - ba ještě něco víc, způsob, jakým k tomu došlo, jej naprosto ochromil, nezmohl se ani na slzy, ani na přemlouvání, zůstal zničehonic sám v domě, kde bylo uschováno několik nabitých pušek, jimiž by mohl svůj zármutek skončit velmi rychle. Zabránili mu v tom jen jeho synové. Cítil se sice podveden, ale je podvést nedokázal, připadalo by mu to příliš zbabělé. Ale bolest byla dosud velmi skutečná.

Izrael je na tajnosti příliš malá země. Všichni si okamžitě všimli, že Elin odešla za jiným mužem, a rychle se to doneslo i na Bennyho policejní stanici, kde muži podle prázdnoty v Zadinových očích poznali, že jejich velitel utrpěl velkou ránu na duši. Někteří z nich přemýšleli, jak to zvrátit, ale po týdnu se ta otázka zúžila jen na to, zda je to vůbec možné. V tu chvíli vzal vývoj do svých rukou Zadinův nadřízený. Jednou ve čtvrtek večer se objevil u domu kapitána Zadina v doprovodu rabína Israela Kohna. Toho večera Benjamin Zadin znovu objevil Boha. Navíc, říkal si, když pozoroval Řetězovou ulici ve starém Jeruzalémě, teď už zase ví, co to znamená být Židem. To, co se mu přihodilo, byl trest Boží, nic víc, nic míň. Trest za to, že nedbal slov své matky, trest za nevěru, za divoké večírky se ženou a ostatními, za dvacet let zběsilých myšlenek a skutků, zatímco předstíral, že je udatný a ctnostný velitel vojska a policie. Ale ode dneška se to změní. Dnes poruší zákony člověka, aby vykoupil své hříchy proti slovu Božímu.

Bylo brzy ráno jasného dne, z Arábie vál suchý východní vítr. Za sebou měl čtyřicet mužů, všichni byli ozbrojeni automatickými, plynovými a jinými zbraněmi, ze kterých se střílelo "gumovými náboji", přesněji střelami. Byly vyrobené z měkké gumy a dokázaly srazit k zemi vzrostlého muže, a když si střelci dali záležet, bylo jimi možno i zastavit srdce. Jeho mužové tu museli být, aby dopomohli k porušení zákona - což však zrovna neměli na srdci přímí nadřízení kapitána Zadina - a též aby zabránili snaze jiných porušit vyšší zákon, a sebrat mu tak jeho práci. Aspoň podle slov rabína Kohna. Čí to je zákon? Je to metafyzická otázka, tedy něco, co je pro prostého policejního důstojníka příliš složité. Mnohem jednodušší je, vysvětloval mu rabín Kohn, myšlenka, že Šalamounův chrám je duchovním domovem judaismu a Židů. Místo na Chrámové hoře zvolil Bůh, a příliš nezáleží na tom, zda to lidé zpochybňují. Je čas, aby si Židé vzali, co jim Bůh přidělil. Skupina deseti konzervativních a chasidských rabínů dnes vykolíkuje místo, kde bude zcela v souladu s Písmem svatým vystavěn nový chrám. Kapitán Zadin měl příkazy, aby ochránil jejich pochod Řetězovou bránou, aby jim v tomto plánu zabránil, ale on se rozhodl tyto příkazy ignorovat, a jeho muži udělají to, co on jim nařídí. Ochrání tedy rabíny od Arabů, kteří na ně budou čekat se stejnými úmysly, jaké měl mít on.

Překvapilo ho, že Arabové jsou tu tak brzy. Lidé, kteří zabili Davida a Mottiho, vážně nejsou víc než zvířata. Jeho rodiče vyprávěli všem svým synům o životě Židů v Palestině ve třicátých letech, o útocích, hrůze, zášti, otevřené nenávisti, jak Britové odmítali chránit ty, kdo bojovali po jejich boku v severní Africe - navíc proti těm, kdo se spojili s nacisty. Židé se mohli spolehnout jen sami na sebe a na svého Boha. A pro udržení víry v tohoto Boha bylo velmi důležité, aby se podařilo znovuvystavět jeho chrám na skále, kde Abrahám obdržel smlouvu mezi svým lidem a Bohem. Vláda tomu buď nerozuměla, nebo si chtěla zahrávat s osudem jediné země na světě, kde jsou Židé skutečně v bezpečí. Jeho povinnosti Žida byly tomu nadřízeny, i přestože se o svém židovství dozvěděl teprve nedávno.

Rabín Kohn se objevil přesně včas. Vedle něho šel rabín Eleazar Goldmark, jenž přežil tábor v Osvětimi, kde byla jeho víra podrobena náročné zkoušce tváří v tvář smrti. Oba muži nesli svazek kolíků a provaz. Místo vyměří, ode dneška budou na něm hlídkovat muži a snad se jim podaří přimět izraelskou

vládu, aby plochu vyčistila od muslimských oplzlostí. Rostoucí vlna podpory lidí po celé zemi a přísun peněz z Evropy a z Ameriky umožní projekt dokončit do pěti let - a pak už se nikdo nebude moci vytahovat, že sebere tuto zemi těm, kterým ji Bůh svěřil.

"Ty vole," zašeptal kdosi za Zadinem, ale ten se jen otočil a pohledem umlčel projev neúcty v tak osudný okamžik.

Benny přikývl směrem k oběma rabínům, kteří se vydali na cestu. Policisté šli za svým kapitánem, padesát metrů od nich. Zadin se modlil za bezpečnost Kohna a Goldmarka, přičemž věděl, že jsou plně smířeni s nebezpečím, jež jim hrozí -stejně jako Abrahám přijal smrt svého syna jako podmínku zákona Božího.

Nicméně víra, jež dovedla Zadina k tomuto okamžiku, jej oslepila natolik, že si neuvědomil jednu skutečnost. Vzhledem k tomu, že Izrael je na jakékoli tajemství opravdu velmi malým státem a že o tom, co se děje, vědí i ti Židé, kteří nevidí příliš velký rozdíl mezi tím, co dělá Kohn s Goldmarkem a skutky fundamentalistických ajatolláhů, a že se to tedy rozkřikne. Na náměstí u paty Zdi nářků byly rozmístěny televizní štáby. Někteří reportéři měli v předtuše spršky kamenů na hlavě helmy jako zedníci. Možná je to tak dobře, říkal si kapitán Zadin, když s rabíny stoupal k vrcholu Chrámové hory. Svět by měl vědět, co se děje. Bezmyšlenkovitě zrychlil, aby se přiblížil ke Kohnovi s Goldmarkem. Jakkoli se oni možná smířili s myšlenkou na mučednickou smrt, on má za úkol dbát na jejich ochranu. Pravou rukou zajel k pouzdru u opasku a přesvědčil se, zda poutko není příliš pevně zapnuté. Pistoli může potřebovat každým okamžikem.

Arabové už tam byli. Mrzelo ho, že jich tu je tolik, jako much, jako krys na místě, kde nemají co dělat. Hlavně ať se jim nepletou do cesty. Uvědomoval si však, že to je jen a jen přání. Vzepřeli se vůli Boží. Jejich chyba.

Zadinova vysílačka zapraskala, ale on ji ignoroval. Stejně to bude jeho velitel a bude chtít vědět, co to sakra dělá, a bude ho nutit, aby se vrátil. Dneska ne. Kohn a Goldmark se odvážně blížili k Arabům, kteří jim stáli v cestě. Zadina jejich odvaha a víra málem dojala až k slzám, přemýšlel, jak jim dá Bůh na vědomí svou náklonnost, a doufal, že z toho vyváznou živí. Šla za ním téměř polovina jeho mužů, což bylo i výsledkem toho, že Benny schválně rozepsal hlídky tak, aby to vyšlo. Věděl, že nikdo z nich nemá štíty, na druhou stranu ale mají všichni vypnuté bezpečnostní pojistky na puškách. Čekání bylo úmorné, bylo těžké odhadnout první mrak kamenů, jenž se mohl objevit každým okamžikem.

Bože, prosím, nech je žít, prosím, ochraň je. Ušetři, prosím, jejich životy, jako jsi ušetřil život Izákův.

Zadin byl teď méně než padesát metrů od obou statečných rabínů. Jeden z nich pocházel z Polska, prošel nechvalně známými tábory, kde zemřela jeho žena a dítě a kde si i přesto dokázal uchovat svou víru a poznat její důležitost. Druhý rabín se narodil v Americe, přišel do Izraele, zúčastnil se válek za jeho samostatnost a pak se obrátil k Bohu, stejně jako Benny před několika málo dny.

Oba byli pouhých deset metrů od těch zlých, špinavých Arabů, a pak se to stalo. Jen Arabové viděli, že se jim ve tvářích zračí vznešenost, že jsou skutečně smířeni se vším, co jim ráno přichystá, a jen oni zahlédli šok a zmatenost ve tváři Poláka a bolestné překvapení ve tváři Američana, když si oba uvědomili, co Bůh chystá.

Přední řada Arabů, tvořená mladíky, jež za sebou měli celou řadu konfrontačních akcí, se posadila. Dvě stovky mužů za nimi udělaly totéž. Pak začala přední řada tleskat. A zpívat. Bennymu chvíli trvalo, než porozuměl slovům, i když jako každý obyvatel Palestiny arabsky uměl.

Jednou budem dál
Jednou budem dál
Jednou budem dál, já vím.

Všechny televizní štáby byly v mžiku za policií. Několik reportérů se té

divoké ironii zasmálo. Jedním z nich byl reportér CNN Pete Franks, který to za všechny shrnul: "Do prdele práce!" A v tom okamžiku si Franks uvědomil, že se svět znovu změnil. Byl v Moskvě, když se Nejvyšší sovět sešel na první demokratické schůzi, byl v Managuji té noci, kdy sandinisté prohráli v už jasně vyhraných volbách, byl i v Pekingu, když došlo k pošlapání bohyně Svobody. A teď tohle? říkal si. Arabové dostávaj rozum. To je prdel.

"Doufám, že to točíš, Mickey."

"Zpívaj to, co myslím, že zpívaj?"

"Co by to mohlo bejt jinýho. Pojď trochu blíž."

Vůdcem Arabů byl dvacetiletý student sociologie Hashimi Moussa. Paži měl trvale zmrzačenou izraelskou holí a polovinu zubů mu vytloukl gumový náboj, jehož střelec byl jednoho podivného dne obzvlášť naštvaný. O jeho odvaze nikdo nepochyboval. Tu již prokázal. Přinejmenším desetkrát stál před smrtí, než dosáhl své vedoucí pozice, ale teď už je jeho, lidé mu naslouchají, a on je schopen uvést v život myšlenku, již trpělivě hýčkal pět nekonečných let. Tři dny je musel přemlouvat, pak měl fantastické štěstí, že potkal židovského přítele znechuceného náboženskými konzervativci ve své zemi, kteří příliš hlasitě rozprávěli o přípravách na tento den. Možná je to osud, říkal si Hashimi, nebo vůle Alláhova nebo prostě náhoda. Ať je to cokoli, je to okamžik, na jaký čekal od patnácti let, kdy se dozvěděl o Gándhím a Kingovi, o tom, jak bojovali proti síle čirým pasivním odporem. Přesvědčovat lidi znamenalo ustoupit od kodexu bojovníka, který, jak se zdálo, měli v genech, ale podařilo se. Nyní mohou své myšlenky vyzkoušet v praxi.

Benny Zadin si všímal jen toho, že mu blokují cestu. Rabín Kohn řekl něco rabínu Goldmarkovi, ale žádný z nich se neotočil tam, kde stála policie, protože otočit se by znamenalo přiznat porážku. Zda byli šokováni nebo rozzlobeni tím, co viděli, to se nikdy nedozví. Kapitán Zadin se otočil ke svým mužům.

"Plyn!" Tento postup naplánoval předem. Ti čtyři muži s plynovými pistolemi byli věřící. Namířili své pušky a v témže okamžiku vypálili do davu. Plynové projektily byly nebezpečné, ale nikoho jimi nezranili. Během několika minut se v davu sedících Arabů zvedly šedé mraky slzného plynu. Ale na povel si všichni nasadili plynovou masku. To sice ztlumilo jejich zpěv, ale ne odhodlání ani tleskání, a kapitána Zadina jen ještě víc rozčílilo, když východní vítr zavál mraky slzného plynu od Arabů k jeho mužům. O chvíli později vzali muži rukavicemi horké projektily a hodili je zpět k policistům. Ani ne za minutu si sundali masky a mezi zpěvem se teď ozýval i smích.

Zadin poté nařídil palbu gumovými náboji. Těmi mohlo střílet šest z jeho mužů a na vzdálenost padesáti metrů tyto náboje dokázaly přinutit každého, aby utekl do bezpečí. První dávka byla dokonalá, zasáhla šest Arabů v přední řadě. Dva vykřikli bolestí. Jeden se zhroutil, ale nikdo se nehnul ze svého místa, krom těch, kteří odtáhli raněného. Další dávka byla namířena na hlavy, ne na hrudi a Zadina potěšilo, když zahlédl, že jeden obličej je celý pokrytý krví.

Vůdce Arabů - Zadin znal jeho tvář z předchozích setkání - vstal a zavelel něco, co izraelský kapitán nemohl slyšet. Ale význam rozkazu byl jasný hned. Zpěv zazněl hlasitěji. Následovala další dávka nábojů. Zadin si všiml, že jeden z jeho střelců je velmi rozzlobený. Arab, kterého před tím zasáhl náboj do tváře, dostal další zásah do hlavy a jeho tělo se svezlo mrtvé k zemi. Bennyho to mělo varovat, že již ztratil kontrolu nad svými muži, ale mnohem horší bylo, že začínal ztrácet kontrolu sám nad sebou.

Hashimi si smrti svého druha nevšiml. Vášeň okamžiku jej zcela pohltila. Zmatek ve tvářích obou rabínů byl naprosto zjevný. Neviděl tváře policistů skryté za maskami, ale z jejich činů, z jejich pohybů se dalo usuzovat velmi jednoznačně. V zářivém záblesku jasnozřivosti si uvědomoval, že vyhrává, a znovu zavolal na své lidi, aby zdvojnásobili své úsilí. Tváří v tvář smrti a střelbě jej uposlechli.

Kapitán Benjamin Zadin si sundal helmu a rázným krokem zamířil k Arabům,

kolem rabínů, kteří byli ochromeni nepochopitelnou nerozhodností. Má snad vůli Boží narušit neumělý zpěv několika špinavých divochů?

"Páni," utrousil Pete Franks, oči jej pálily od plynu, který mu vítr zavál k obličeji.

"Mám to," řekl kameraman a zaostřil čočku na pochodujícího velitele izraelské policie. "Něco se semele - ten chlap vypadá nasraně, Pete!"

Pane Bože, říkal si Franks. Sám byl Žid, v této pusté, ale milované zemi si připadal tak nějak doma, tušil, že se mu před očima zase píší dějiny. V duchu už sumíroval dvě nebo tři minuty komentáře k pásku, jenž jeho kolega kameraman nahrával pro budoucnost, a přemýšlel, zda ho čeká další cena za to, jak dobře dělá svou tvrdou a nebezpečnou práci.

Událo se to rychle, snad až příliš rychle. Kapitán došel k vůdci Arabů. Hashimi už věděl, že jeho přítel je mrtev, že mu lebku roztříštila střela, která byla oficiálně uváděna jako neohrožující lidský život. Tiše se modlil za duši svého soudruha a doufal, že Alláh uzná odvahu nutnou pro to, aby člověk takto čelil smrti. Určitě ano. Hashimi si tím byl jist. Ten Izraelec, který se k němu blížil, mu byl povědomý. Jmenuje se Zadin, viděli se už mnohokrát, byl to jen další Izraelita, jehož tvář se většinou skrývá za štítem a namířenou zbraní; jen další muž, který není schopen vidět v Arabech lidi. Muslim pro něj je jen synonymem pro vrhače kamenů nebo Molotovových koktejlů. No, a dneska zjistí, že to tak není, říkal si Hashimi. Dneska uvidí odvážného a odhodlaného muže.

Benny Zadin před sebou viděl zvíře, asi jako paličatého osla nebo co vlastně? Nebyl si jist, co vlastně vidí, jen že to není člověk, není to Izraelec. Změnili taktiku, to je vše, a ta taktika je zbabělá. Mysleli si snad, že mu tím překazí jeho plány? Stejně jako když mu jeho žena řekla, že odchází do postele k jinému muži, že děti si může nechat, že jeho výhrůžky, že ji zbije, jsou jen prázdná slova, že to nedokáže, že není dost chlap na to, aby se postaral o vlastní rodinu. Viděl před sebou ten krásný prázdný obličej a přemýšlel, proč jí nedal za vyučenou. Jen tam stála, ani ne metr od něj, dívala se na něj, usmívala se - nakonec se smála jeho neschopnosti udělat to, co mu jeho mužská povaha přikazovala, a jak jeho slabost přemohla jeho sílu.

Dneska tomu tak nebude.

"Z cesty!" přikázal Zadin arabsky.

"Ne."

"Zastřelím tě."

"Nepustíme vás."

"Benny!" zvolal klidnější policista za ním. Ale už bylo pozdě. Úmrtí jeho bratrů způsobená Araby, odchod jeho ženy i skutečnost, že tu tihle lidé jen tak sedí a brání mu v cestě, to vše bylo pro Benjamina Zadina příliš. Jedním hbitým pohybem vytáhl svou služební automatickou pistoli a střelil Hashimiho do čela. Mladík se svalil dopředu a zpěv i tleskám ustaly. Jeden z demonstrantů se otočil, ale další dva jej chytili a pevně jej drželi. Ostatní se začali modlit za své dva mrtvé druhy. Zadin namířil pistolí na jednoho z nich, ale ačkoli prstem stiskl spoušť, něco jej zastavilo zlomek vteřiny předtím, než vyšla rána. Byl to výraz v jejich očích, ve kterých se nezračil vzdor, ale odvaha. Jistota? Možná... a lítost, protože výraz v Zadinově tváři byl plný úzkosti, znamenající víc než bolest, a hrůza z toho, co provedl, mu nahlodala vědomí. Porušil svou vlastní víru. Chladnokrevně zabil. Vzal život někomu, kdo nikoho neohrožoval. Dopustil se vraždy. Zadin se otočil k rabínům, jako by u nich cosi hledal, nevěděl co, ale v jejich očích to nenacházel. Když se otočil zpátky, začal zpěv znovu. Seržant Moshe Levin k němu došel a vzal mu pistoli.

"Pojď, Benny, půjdeme odsud."

"Co jsem to udělal?"

"Už se stalo. Pojď, půjdeme."

Levin odváděl svého kapitána pryč, ale musel se otočit a podívat na tu

spoušť. Hashimiho tělo leželo v kaluži krve, která zpod něj odtékala po dlaždicích. Seržant věděl, že by měl něco říct nebo něco udělat. Takhle to nemělo skončit. Stál tam se svěšenou čelistí a jen kroutil hlavou. Hashimiho následovníci v tu chvíli pochopili, že jejich vůdce zvítězil.

Ryana vzbudil telefon v půl třetí ráno. Stihl ho zvednout, než zazvonil podruhé.

"Jo?"

"Tady Saunders z Operačního střediska. Pusťte si televizi. Za čtyři minuty vysílaj na CNN něco moc zajímavýho."

"Nepovídejte." Ryan nahmatal dálkové ovládání a pustil televizi v ložnici.

"Nebudete tomu věřit, pane. Nahráli jsme to ze satelitu CNN, teď s tím spěchají do éteru. Nemám ponětí, jak to mohlo projít cenzurou v Izraeli. Ale..."

"Fajn, už je to tu." Ryan si promnul oči zrovna včas. Zvuk byl vypnutý, aby nerušil jeho ženu ve spánku. Komentář ale stejně nebyl potřeba. "Pane na nebi..."

"To je dost výstižné," souhlasil muž v telefonu.

"Pošlete mi sem auto. Zavolejte řediteli a řekněte mu, ať tam taky co nejdřív přijede. Kontaktujte hlídku v analytickém oddělení Bílého domu. Oni už zalarmují svoje lidi. Bude potřeba, aby tam byli lidi z izraelského, jordánského - prostě ze všech našich oddělení, která mají tu oblast na starost. A ministerstvo zahraničí ať."

"Ti mají ale svoje..."

"Já vím. Stejně jim zavolejte. V tomhle povolání se vyplácí na nic nespoléhat, jasný?"

"Ano, pane. Ještě něco?"

"Jo, pošlete mi tak čtyři hodiny spánku." Ryan zavěsil telefon.

"Jacku... to bylo -" Cathy seděla vedle něj. Právě shlédla opakování šotu.

"Přesně tak, miláčku."

"Co to znamená?"

"To znamená, že Arabové právě přišli na to, jak zničit Izrael." Pokud se nám nepovede tu oblast zachránit.

O hodinu a půl později zapnul Ryan kávovar u sebe v kanceláři a pak si pročetl poznámky noční hlídky. Bude to den plný kávy. Oholil se v autě cestou sem a při letmém pohledu do zrcadla zjistil, že se mu to moc nepovedlo. Jack počkal, až se mu hrnek naplní kávou, a odešel do kanceláře ředitele. Spolu s Cabotem tam byl Charles Alden.

"Dobrý ráno," pozdravil poradce pro otázky národní bezpečnosti.

"Brý," odpověděl zástupce ředitele chraplavým hlasem. "Co je asi na něm tak dobrýho? Už o tom ví prezident?"

"Ne. Nechtěl jsem ho plašit, dokud nebudeme něco mít. Spojím se s ním, až se probudí - kolem šestý. Marku, co říkáš na svoje izraelský kamarády?"

"Víme už něco dalšího, Jacku?" zeptal se ředitel Cabot svého podřízeného.

"Podle výložek je střelec kapitánem izraelské policie. Jméno zatím neznáme. Izraelci ho někam zavřeli a odmítají komunikovat. Podle záběrů z televize to vypadá na dva určitě mrtvý, další možná mají menší zranění. Šéf stanice nemá nic, co by nám pomohlo, jen to, že k tomu došlo, a to víme sami z tý pásky. Nikdo zřejmě netuší, kam se poděl ten televizní štáb. Na místě jsme v té chvíli neměli nikoho, takže se musíme spolehnout na záběry televize." A to není poprvé, dodal Ryan v duchu. Dnešní ráno nestojí za nic. "Chrámová hora je kompletně uzavřená, všude hlídkuje armáda, nikdo nesmí tam ani zpátky, taky uzavřeli přístup ke Zdi nářků. To jen pro začátek. Naše ambasáda zatím nemá nic, čeká na instrukce od nás. Ostatní taky tak. Z Evropy dosud žádná reakce, ale to se nejspíš do hodiny změní. Už jsou v práci a díky servisu Sky News mají stejný záběry jako my."

"Jsou už skoro čtyři," řekl Alden a vzhlédl unaveně od hodinek. "Za tři hodiny se všem u snídaně zvedne žaludek - na probuzení je to skvělý záběr.

Pánové, mám pocit, že tohle bude velký. Ryane, tys to přivolal. Vzpomínám si, cos říkal před měsícem."

"Dřív nebo později museli Arabové dostat rozum," řekl Jack. Alden souhlasně přikývl. Je to od něj šlechetné, říkal si Jack. On sám řekl v jedné své knize před několika lety totéž.

"Myslím, že si s tím Izraelci jako vždycky poradí -" Jack skočil svému řediteli do řeči.

"Kdepak, šéfe," řekl. Někdo musel Cabotovi otevřít oči. "To je stejný, jako když Napoleon mluvil o morálce a fyzičce. Izrael se spoléhá zejména na vysokou morálku. Celý jejich vtip je v tom, že jsou jedinou demokracií v oblasti. Ale tahle výsada už tři hodiny nežije. Všechny organizace na ochranu lidskejch práv se zjančí." Jack se odmlčel, aby se napil kávy. "Je to otázka spravedlnosti. Když Arabové házeli kameny a koktejly, policie se mohla bránit tím, že užívá sílu proti síle. Teď to nepůjde. Oba zabití seděli na zemi a nikoho neohrožovali."

"Je to izolovaný čin jednoho rozrušeného člověka!" odsekl Cabot zlostně.

"Kdepak. Ta rána pistolí by se dala brát tak, jak říkáte, ale první oběť byla zabita dvěma gumovými náboji na vzdálenost více než dvacet metrů - dvěma přesně mířenými zásahy jednoranné pušky. To je chladnokrevný čin a žádná nehoda."

"A je potvrzeno, že ten muž zahynul?" zeptal se Alden.

"Moje žena je lékařka a říkala, že podle ní je mrtvý. Svezl se k zemi a ani se nehnul, zřejmě následkem značného poškození hlavy. Nedá se říct, že ten člověk zakopl a praštil se o chodník. Tohle mění situaci. Pokud jsou Palestinci rozumní, budou teď požadovat dvakrát tolik co dřív. Budou se týhle taktiky držet a vyčkají, co odpoví svět. Jestli to tak udělají, nemůžou prohrát," uzavřel Jack.

"Souhlasím s Ryanem," řekl Alden. "Před večeří bude zveřejněna rezoluce OSN. Budeme se jí muset držet, a z toho by Arabové mohli pochopit, že nenásilí je lepší zbraň než kameny. Co na to řeknou Izraelci? Jak budou reagovat?"

Alden odpověď znal. Chtěl tím jen povzbudit ředitele CIA, takže Ryan si vzal slovo. "Nejdřív budou mlčet. Možná si rvou vlasy, že tu kazetu nezachytili, ale na to už je trochu pozdě. Téměř s naprostou jistotou se dá říct, že šlo o neplánovaný incident - tedy izraelská vláda je z toho stejně paf jako my -jinak by štáb zajistili. Toho kapitána teď určitě rozebíraj. Kolem oběda prohlásí, žernu přeskočilo - taky že možná jo - a že se jedná o izolovaný čin. Jak se pokusí minimalizovat škody, je jasné, ale..."

"To nepůjde," přerušil ho Alden. "Prezident bude muset mít vyjádření připravené kolem deváté. Nejde to nazvat tragickou událostí. Je to chladnokrevná vražda neozbrojeného demonstranta, kterou spáchal státní úředník."

"Hele, Charlie, je to jenom izolovaný incident," pronesl znovu ředitel Cabot.

"Možná, ale já před tím varuju už pět let." Poradce pro otázky národní bezpečnosti vstal a přešel k oknům. "Marku, jediná věc, díky který drží Izrael celých uplynulých třicet let pohromadě, je hloupost Arabů. Buď si nikdy neuvědomili, že legitimnost Izraele je založená na jejich morální pozici, nebo je prostě ani nenapadlo se o to starat. Izrael teď musí čelit neskutečnému etickému protimluvu. Jestli jsou skutečně demokracií respektující práva svých občanů, musí zaručit Arabům větší pravomoci. To ale znamená poslat k čertu svou politickou celistvost, protože ta závisí na dobrých vztazích s vlastní extrémní náboženskou obcí - a tý je přece úplně ukradený, jestli mají Arabové nějaký práva. Pokud se ovšem rozhodnou opevnit se náboženskými dogmaty a mlčením, pokud se pokusí tu událost ututlat, pak nejsou demokracií, a to ohrozí politickou podporu z Ameriky, bez který nejsou schopni přežít ekonomicky ani vojensky. Naše podpora Izraeli je založená na politický legitimitě jejich státu jakožto funkční liberální demokracie, ale tahle

legitimnost se právě rozplynula. Země, jejíž policie vraždí neozbrojený lidi, žádnou legitimnost nemá, Marku. Nemůžeme podporovat Izrael, který dopustí něco takového, stejně jako jsme nepodporovali Lomozu, Marcose nebo ostatní diktátory."

"Hergot, Charlie! Izrael není..."

,Já vím, Marku. Není. Skutečně ne. Ale jediný způsob, jak to můžou dokázat, je, že se změní a stanou se skutečně tím, co o sobě vždycky prohlašovali. Pokud se to budou snažit ututlat, Marku, pak jsou v háji. Budou se chtít opřít o svou politickou lobby, a zjistí, že nic takového už neexistuje. Dojde-li to takhle daleko, pak naštvou naši vládu ještě víc, než právě je, a budeme mít na stole rozhodování, jestli je otevřeně neodříznout. To ale taky nemůžeme udělat. Musíme najít jinou alternativu." Alden se otočil od okna. "Ryane, ten tvůj nápad je teď naprostou prioritou. Domluvím to s prezidentem a ministrem zahraničí. Jediný způsob, jak z toho Izrael vytáhnout, je přijít s nějakým funkčním mírovým plánem. Zavolej svýmu známýmu do Georgetownu a řekni mu, že už to není jen studie. Nazvěme to Projekt POUŤ. Zítra ráno chci přehled toho, co chceme a jak toho chceme dosáhnout."

"To je ale šíleně brzo, pane," protestoval Jack.

"Tak mě nepřerušuj, Jacku. Jestli se nepohneme dopředu, bůh ví, co se stane. Znáš Scotta Adlera na ministerstvu zahraničí?"

"Párkrát jsme se potkali."

"Je to pravá ruka Brenta Talbota. Navrhuju, aby ses s ním spojil, až promluvíte s vašima známýma. Mohl by tě podpořit na ministerstvu zahraničí. Nedá se spoléhat, že jejich byrokracie zvládne něco rychle. Připravte si kufry, pánové, bude tu rušno. Chci fakta, stanoviska a prvotřídní rozpis co nejrychleji a v naprostý tichosti." Poslední poznámka byla určena pro Cabota. "Jestli to má fungovat, nemůžeme si dovolit sebemenší únik informací."

Jack nikdy na kolejích v Georgetownu nebyl. Připadaly mu divné, ale tu myšlenku zapudil, jakmile mu donesli snídani. Seděli u stolu u okna nad parkovištěm.

"Měl jsi pravdu, Jacku," řekl Riley. "Nestálo to za to, aby k tomu člověk vstával."

"Jaké jsou zprávy z Říma?"

"Líbí se jim to," odpověděl jednoduše rektor Georgetownské univerzity.

"Jak moc?" vyzvídal Ryan.

"Myslíš to vážně, Jacku?"

"Alden mi před dvěma hodinami řekl, že je to teď naprostá priorita."

Riley zprávu přijal s přikývnutím. "Snaha o spasení Izraele, Jacku?"

Ryan nevěděl, nakolik je ta otázka míněna z legrace, a jeho fyzický stav mu nedovoloval vtipkovat. "Otče, já zrovna na něčem pracuju a mám svoje příkazy, rozumíte?"

"To slovo znám. Přišel jsi s tím nápadem právě včas."

"Možná jo, ale Nobelovu cenu si necháme na jindy, jo?"

"Dojez snídani. V Římě ještě všichni pracují, oběd je ještě daleko a ty vypadáš příšerně."

"Taky se tak cítím," přiznal Ryan.

"Každý člověk by měl kolem čtyřicítky přestat pít," poznamenal Riley. "Po čtyřicítce to zvládne jen málokdo."

"Vy jste nepřestal," řekl Jack.

"Já jsem kněz. Já pít musím. O co přesně máš zájem?"

"Kdyby se nám podařilo získat předběžný souhlas hlavních aktérů, co nejdřív rozjedeme vyjednávání, ale to bude potřeba zařídit velmi potichounku. Prezident chce brzy znát svoje možnosti. A to mám na starosti já."

"Přidá se do hry i Izrael?"

"Jestli ne, tak se můžou jít klouzat - pardon, ale tak to holt je."

"Samozřejmě máš pravdu, ale dokáží pochopit svou pozici?"

"Otče, moje práce je sehnat a vyhodnotit informace. Pořád po mně někdo

chce, abych předpověděl bůhvíco, ale to neumím. Vím jen tolik, že to, co jsme viděli v televizi, rozpoutá největší ohňostroj od Hirošimy, a my sebou musíme pěkně hodit, aby to nezachvátilo celej region."

"Jez. Musím si to chvíli rozmyslet, a to mi jde nejlíp, když něco jím."

O pár minut později Ryan pochopil, jak dobrá to byla rada. Jídlo do sebe nasáklo kyselou chuť kávy v žaludku a energie ze snídaně ho udrží na nohou celý den. Za necelou hodinu už byl znovu na cestě, tentokrát na ministerstvo zahraničí. V poledne se zastavil doma, aby si sbalil, cestou se mu podařilo si na tři hodiny zdřímnout. Pak zajel do Aldenovy kanceláře v Bílém domě a zúčastnil se schůzky, která se protáhla dlouho do noci. Alden převzal velení a schůzka v jeho kanceláři přinesla mnoho nového. Před rozbřeskem Jack vyrazil na leteckou základnu Andrews. Ze salonku VIP zavolal ženě. Doufal, že o víkendu vezme syna na zápas ve fotbale, ale vypadalo to, že žádný víkend mít nebude. Nakonec dorazila pošta z ústředí CIA, ministerstva zahraničí a Bílého domu, takže dostal dvě stě stránek informací, jež bude muset během letu přes Atlantik prostudovat.

[04] ZEMĚ ZASLÍBENÁ

Základna amerického letectva Ramstein se nachází v Německu v jednom údolí, což Ryana poněkud zneklidnilo. Letiště by podle něj mělo být na rovině rovné jako placka. Věděl, že to není moc důležité, ale považoval to za jeden z rysů letecké dopravy, na jaký si již zvykl. Na základně byla úplná peruť stíhacích bombardérů F-16, každý z nich odpočíval v pancéřovaném hangáru, kolem kterého byla vždy spousta stromů. Němci jsou tolik posedlí zelení, že by tím ohromili i nejambicióznějšího amerického ochránce přírody. Tohle byl jeden z těch báječných případů, kdy se přání milovníků stromů přesně shodují s potřebami armády. Odhalit hangáry ze vzduchu bylo navýsost obtížné a některé hangáry, vyrobené ve Francii, byly porostlé stromy, takže maskování dokázalo potěšit estéta i vojáka. Na základně též stálo několik velkých dopravních letadel, včetně přestavěného Boeingu 707 s nápisem "Spojené státy americké" na boku. Připomínal mladšího sourozence prezidentského letadla, všichni mu říkali "Čuník" a využíval ho velitel jedné jednotky americké armády umístěné v Evropě. Ryan se musel usmát. Bylo tu přes sedmdesát stíhaček s úkolem zlikvidovat vojska Sovětského svazu. Ta se právě stahovala z Německa. Všude kolem je nádherná příroda, kde se najde místo i pro letadlo zvané Čuník. Ten svět je fakticky na hlavu.

Na druhé straně ale cestování armádními letadly zaručovalo vynikající služby a zacházení jako pro VIP, tentokrát například příjemně vypadající budovu nazvanou Cannon Hotel. Velitel základny uvítal Ryana u letadla a odvezl jej do prostorů pro zvláštní hosty, kde měl v zásuvce pěknou sbírku lahví, jež měly Ryanovi pomoci usnout, a vyrovnat se tak s časovým rozdílem. To bylo tak nejlepší, co se dalo dělat, protože zdejší televize disponovala jen jedním kanálem. Když se asi kolem šesté ráno místního času probudil, byl už skoro nařízen na místní časové pásmo, ztuhlý a hladový, a skoro se zdálo, že přežil další šok z cestování. Aspoň v to nepřestával doufat.

Na běhání neměl náladu. Tím si to omlouval. Jinak mu ale bylo jasné, že pokud by mu někdo nemířil na hlavu, neuběhl by ani kilometr. Tak aspoň rychle pochodoval. Brzy viděl, že kolem něj běží praštěná ranní ptáčata, mnozí z nich určitě byli piloti stíhaček, byli totiž tak mladí a dokonalí. Ve stromech kolem visela mlha. Byla tu mnohem větší zima než doma, vzduch každou chvíli prořízl řev motorů nějakého letadla - "zvuk svobody" - slyšitelný symbol vojenské síly, zajišťující uplynulých čtyřicet let mír v Evropě - Němci ji teď samozřejmě chtějí vypudit ze země. Názory se mění tak rychle jako časy. Amerika dosáhla svého cíle a stávala se minulostí, aspoň co se Německa týče. Ploty a strážní věže už nestojí. Miny jsou pryč. Uhlazený pruh popela, který byl po dvě generace pečlivě střežen, jestli v něm nejsou otisky bot narušitelů hranic, byl teď osázen trávou a květinami. Ty oblasti ve Východním Německu, jež kdysi snímaly satelity a jejichž popisy byly často získávány za peníze i

krev západních důstojníků, teď zaplnili turisté s kamerami. Mezi nimi se procházejí důstojníci výzvědných služeb ani ne pobavení jako spíš šokovaní rychlým tempem změn připomínajícím rychlost, s jakou se v dubnu mění počasí. Věděl jsem, že to tu tak vypadá, říkali si jedni. A druzí zas, Jak to, že jsme tu zvětšeninu vyvolali tak blbě?

Ryan zavrtěl hlavou. Je to víc než překvapení. Otázka dvou německých států byla ústředním motivem konfliktu mezi Východem a Západem už předtím, než se narodil. Zdálo se, že to bude jedna ze stálic světa, že to bude předmět mnoha pojednání i zvláštních zpráv, které zaplní Pentagon až po střechu. A všechno to úsilí, všechny rozbory titěrností, hádky o maličkosti - fuč. Brzy si na to nikdo ani nevzpomene. Ani historikové na univerzitách nebudou mít sílu procházet data,

O jejichž důležitosti se kdysi nikdo neodvážil pochybovat. Byla to data závažná, zásadní, umíralo se za ně - a teď jsou jen dlouhou poznámkou ke konci druhé světové války. Tato základna do té poznámky též patří. Měla poskytnout přístřeší letadlům s úkolem vyčistit nebe od ruských letadel a odrazit sovětský útok. Teď je nákladným anachronismem, ve zdejších ubytovnách budou brzy bydlet německé rodiny. Ryan přemýšlel, co asi udělají s těmi hangáry, například s támhletím... Možná vinné sklepy. Víno tu mají dobré.

"Halt!" Ryan se zastavil. Otočil se a rozhlížel se, odkud ten hlas vyšel. Uviděl zaměstnance ostrahy letecké základny - ženu. Vlastně děvče, všiml si Ryan, i když její puška M-16 na takové detaily moc zvědavá nebyla.

"Udělal jsem něco?"

"Doklady, prosím." Ta dívka byla poměrně pohledná a poměrně profesionál. Navíc ji kryl někdo zezadu zpoza stromů. Ryan jí podal své doklady důstojníka CIA.

"Tohle vidím poprvé, pane."

"Přiletěl jsem včera večer letounem VC-20. Jsem tu v hotelu, pokoj číslo 109. Můžete si to ověřit v kanceláři poručíka Parkera."

"Máme pohotovost, pane," řekla dívka a zapnula vysílačku.

"Jistě, je to vaše povinnost, slečno, pardon, seržantko Wilsonová. Letadlo mi letí až v deset." Jack se opřel o strom a protahoval se. Bylo příliš pěkně na to, aby se nechal čímkoli rozčilit, i když zrovna šlo o dva ozbrojené lidi, kterým bylo jedno, kdo vlastně je.

"Rozumím." Seržantka Becky Wilsonová vypnula vysílačku. "Poručík se po vás shání, pane."

"Abych se dostal zpátky, mám támhle za Burger Kingem zahnout vlevo?"

"Přesně tak, pane." S úsměvem mu vrátila doklady.

"Děkuju, seržantko. Omlouvám se, že jsem vás zdržel."

"Nechcete se svézt s námi, pane? Poručík vás očekává."

"Radši se projdu. On počká, ještě je brzo." Ryan odkráčel od seržantky, jež přemýšlela o důležitosti toho muže, který nechává velitele základny sedět na schodech hotelu a čekat na sebe. Trvalo to deset minut, ale Ryana jeho orientační smysl nezklamal navzdory neznalosti okolí a časovému rozdílu šesti hodin.

"Dobré ráno, pane!" pozdravil Ryan, když minul zeď u parkoviště.

"Nechal jsem připravit snídani s vedením základny. Rádi bychom znali vaše názory na situaci v Evropě."

Jack se zasmál. "Výborně! Rád se dozvím vaše." Ryan se odešel převléci do pokoje. Jak přišli na to, že vím víc než oni? Než ze základny odletěl, zjistil čtyři důležité věci, které předtím nevěděl. Sovětská vojska stahující se z bývalého Východního Německa byla velmi nešťastná, že se vlastně nemají kam stáhnout. Některé kruhy bývalé východoněmecké armády byly z toho, že musí odejít předčasně do důchodu, ještě nešťastnější, než se ve Washingtonu vědělo. Zřejmě mají spojence mezi bývalými členy už rozpuštěné Stasi. A konečně, ačkoli ve Východním Německu byla zajištěna skupina dvanácti příslušníků Frakce Rudé armády, minimálně stejně velký počet jich zmizel, dřív než by

Bundeskriminalamt, německá federální policie, rozprášila i je. Ryan se dozvěděl, že to je hlavní důvod pohotovosti na základně Ramsteinu.

Letadlo vzlétlo z prašného letiště po desáté hodině ranní a zamířilo na jih. Chudáci teroristi, říkal si Ryan, věnovali celé svoje životy a inteligenci něčemu, co mizí rychleji než německá krajina pod jeho letadlem. Jsou jako děti, jimž zemřela matka. Už nemají přátele. Schovávali se v Československu a v NDR, žili ve sladké nevědomosti o blížícím se konci obou komunistických států. Kde se budou schovávat teď? V Rusku? Kdepak. V Polsku? To by bylo k smíchu. Svět se jim mění před očima a za chvíli se změní ještě víc, pomyslel si Ryan s úsměvem. Někteří z jejich kamarádů budou zanedlouho svědky další proměny světa. Snad, opravil se. Snad...

"Dobrý den, Sergeji Nikolajeviči," řekl Ryan, když muž před týdnem vešel k němu do kanceláře.

"Ivan Emmetovič," představil Rus svého bodyguarda a podal Ryanovi ruku. Ryan si vzpomínal, že když proti sobě stáli naposled takhle blízko, Golovko měl v ruce pistoli. Nebyl to dobrý den ani pro jednoho z nich, ale jako vždy bylo zajímavé sledovat, jak se věci vyvinuly. Za to, že celkem přesně, i když ne zcela, předpověděl největší zběhnutí v sovětských dějinách, se Golovko stal prvním náměstkem ředitele Výboru pro státní bezpečnost. Kdyby byl uspěl, tak vysoko by nepovýšil, ale protože byl velmi dobrý, dostatečně dobrý, všiml si ho prezident, a jeho kariéra nabrala vzestupnou tendenci. Jeho bezpečnostní poradce se usídlil s Johnem Clarkem v Nancyině kanceláři a Ryan odešel s Golovkem do své.

"No, nic moc," rozhlédl se Golovko kolem sebe po stěnách ze sádrokartonových desek. Ryan měl jeden jediný obraz vypůjčený z vládního skladiště a samozřejmě ještě obligátní fotografii prezidenta Fowlera, která visela u věšáku, na němž měl Jack pověšený plášť.

"Ale mám lepší výhled, Sergeji Nikolajeviči. Řekněte mi, je socha železného Felixe pořád uprostřed náměstí?"

"Prozatím," usmál se Golovko. "Tipuji, že váš ředitel musel asi odjet."

"Ano, pan prezident usoudil, že potřebuje s něčím poradit."

"S čímpak?" zeptal se Golovko s lišáckým úsměvem.

"Nemám tušení," smál se Ryan. Se spoustou věcí, neřekl.

"Není to lehké, že? Pro nikoho z nás." Nový šéf KGB rovněž nebyl původním povoláním zaměstnancem výzvědné služby - to ale nebylo nic neobvyklého. Bývalo pravidlem, že v čele této temné organizace stojí straník, ale i samotná Strana se stávala kapitolou historie, a Narmonov zvolil jejím ředitelem počítačového odborníka, který měl do hlavní výzvědné služby Sovětského svazu přinést nové myšlenky. Zefektivnit její činnost. Ryan věděl, že Golovko má teď na stole v moskevské kanceláři nový počítač.

"Sergeji, vždycky jsem říkal, že kdyby byl svět co k čemu, jsem bez práce. A podívejte, co se děje. Dáte si kafe?"

"Rád bych, Jacku." Po chvíli už nápoj vychutnával.

"Nancy mi vaří kafe každé ráno. Takže. Co pro vás můžu udělat?"

"Tu otázku už jsem slyšel, ale v tomto prostředí je to novinka." Ryanův host se zasmál. "Pane Bože, Jacku, nemáte někdy pocit, že se nám to všechno jenom zdá?"

"To není možné. Posledně jsem se při holení řízl a neprobudil jsem se."

Golovko zamumlal něco rusky, čemu Jack nerozuměl, ale tlumočníci mu to přeloží, až budou analyzovat nahrávku.

"Mám za úkol podávat členům našeho parlamentu zprávy o našich aktivitách. Váš ředitel byl tak laskav a kladně odpověděl na naši prosbu o pomoc."

Ryan si nemohl nechat takovou příležitost ujít: "Beze všeho, Sergeji Nikolajeviči. Můžete se mi svěřit se všemi informacemi. Bude mi potěšením poradit vám." Golovko to přijal bez mrknutí.

"Děkuji, ale můj nadřízený by asi nebyl rád." Žerty stranou, je čas na práci.

"Požadujeme ale protislužbu." Zápas začal.

"A sice?"

"Informaci o teroristech, kterým jste poskytovali podporu."

"To nejde," řekl Golovko rezolutně.

"Ale jde."

Pak Golovko řekl: "Výzvědná služba nemůže podvést své zdroje a nadále fungovat."

"Vážně? Tak to řekněte Castrovi, až ho příště uvidíte," kontroval Ryan.

"Zlepšujete se, Jacku."

"Děkuji, Sergeji. Moje vláda je velmi vděčná vašemu prezidentovi za jeho nedávné prohlášení o terorismu. Ten chlapík se mi líbí. To víte. Snažíme se měnit svět. Tak zkusme zamést ještě před několika prahy. Vy jste přece nikdy nesouhlasil s vládní podporou těch zmetků."

"Jak jste na to přišel?" zeptal se první náměstek ředitele KGB.

"Sergeji, jste profesionální důstojník výzvědné služby. Není možné, abyste schvaloval aktivity nedisciplinovaných zločinců." Ryan se opřel v křesle a v očích měl únavu. Věděl, že taky nikdy nezapomene na Seana Millera a ostatní členy Ulsterské osvobozenecké armády, jež se dvakrát vážně pokoušela zabít Jacka Ryana s rodinou. Před pouhými třemi týdny, po letech plných hledání všech možných právnických kliček, po třech písemných apelech na Nejvyšší soud, po demonstracích a apelech na guvernéra státu Maryland a prezidenta Spojených států, aby ukázali svůj rozum, napochodovali Miller a jeho kolegové jeden po druhém do plynové komory v Baltimoru a po půl hodině je vynesli ven úplně mrtvé. Bůh jim buď milostiv, říkal si Ryan. Jestli na to má ale žaludek. Jedna kapitola jeho života je teď nadobro uzavřená.

"A ten nedávný incident..."

"Ti indiáni? To má slova jen dokresluje. Ti revolucionáři obchodovali s drogami, aby si vydělali peníze. Lidé, které jste podporovali, se obrátí proti vám. Během několika let budou větším problémem pro vás, než kdy byli pro nás." To byla samozřejmě úplná pravda a oba muži to věděli. Propojení teroristů s dealery už začínalo trápit i Sověty. Nejrychleji se rozvíjejícím odvětvím volného podnikání v Rusku byla zločinnost. To trápilo Ryana stejně jako Golovka. "Co vy na to?"

Golovko naklonil hlavu na stranu. "Prodiskutuji to s ředitelem. Bude souhlasit."

"Pamatujete si, co jsem říkal před pár lety v Moskvě? Kdo potřebuje na vedení rozhovorů diplomaty, když to mohou dohodnout opravdoví muži?"

"Čekal jsem Kiplinga nebo něco podobně poetického," odvětil Rus suše. "Tak jak se jedná s Kongresem?"

Jack se usmál. "Krátce řečeno, řeknete jim pravdu."

"To jsem musel letět jedenáct tisíc kilometrů, abych se dozvěděl tohle?"

"Vyberete ve vašem parlamentu hrstku lidí, kterým se dá věřit, že budou držet jazyk za zuby. O jejich důvěryhodnosti musí být přesvědčen i zbytek parlamentu - to je ten těžší úkol - a pak je zasvětíte do všeho, co potřebují vědět. Nalajnujete si hřiště..."

"Nalajnujeme si hřiště?"

"Přeneseně, Sergeji. Prostě stanovíte pravidla."

Golovkovovi zazářily oči. "Aha, to je rozumné."

"Každý s těmi pravidly musí souhlasit a nesmí je nikdy porušit. Nikdy." Ryan se odmlčel. Už zase mluví jako profesor, a to vůči kolegovi není fér.

Golovko se zamračil. Tohle je teprve těžký úkol: nikdy neporušit pravidla. Práce ve výzvědné službě neprobíhá často takhle přímočaře. A konspiraci mají Rusové v genech.

"U nás to tak funguje," dodal Ryan.

Vážně? Ryan se zamyslel. Sergej ví, jestli jo nebo ne... určitě ví to, co nevím já. Mohl by mi říct, jestli nám od dob Petera Hendersona unikly nějaké důležité informace..., ale stejně tak ví, že jsme se vetřeli do spousty jejich

operací i přes jejich zarputilé utajování. Sověti to dokonce přiznali veřejně: únik informací z KGB pokazil za ta léta desítky tajně připravovaných operací proti USA i Západu. V Sovětském svazu i v Americe se tajnosti využívalo k ochraně před úspěchem i před neúspěchem.

"Takže základem je důvěra," promluvil znovu Ryan. "Lidi ve vašem parlamentu jsou vlastenci. Kdyby neměli rádi svou vlast, proč by se smiřovali i s nepříjemnými stránkami veřejného života? Tady je to taky tak."

"Moc," namítl Golovko vzápětí.

"Kdepak, rozhodně ne ti moudří, s jakými budete jednat vy. Pár blbců se vždycky najde. Tady jsou taky. Ti jen tak nevyhynou. Ale pořád se najdou ti, kdo jsou dost chytří na to, aby věděli, že moc, která je součástí vládní služby, je jen iluzí. Povinnosti s tím spojené jsou často mnohem větší. Kdepak, Sergeji, vy budete jednat s lidma tak chytrýma a čestnýma, jako jste vy sám."

Golovko při tom komplimentu trhl hlavou. Před pár minutami to uhodl přesně, Ryan se zlepšuje čím dál víc. Začínal mít pocit, že on a Ryan už skutečně nejsou nepřátelé. Možná protivníci, ale nikoli nepřátelé. Je mezi nimi mnohem větší úcta.

Ryan se na svého hosta mile díval a gratuloval si, jak ho zaskočil. A doufal, že jedním z lidí, kterého si Golovko na dohled vybere, bude Oleg Kirilovič Kadišev, jenž měl kódové označení SPINNAKER. Médii byl označován za jednoho z nejchytřejších členů sovětského parlamentu, toho velkého legislativního orgánu, který se snaží vybudovat novou zem. Za Kadiševovou inteligencí a názorovou stálostí se však skrývala skutečnost, že již několik let figuruje na výplatní listině CIA jako jeden z nejlepších agentů získaných Mary Pat Foleyovou. Hraje se dál, říkal si Ryan. Pravidla se změnila. Svět se změnil. Ale hraje se dál. Zřejmě se bude hrát pořád, přemýšlel Ryan a jen trochu litoval, že je to pravda. Ale co, Amerika špízuje i Izrael - říká se tomu "dohled nad vývojem", nikdy o tom nikdo nemluvil jako o "skutečné operaci". Lidé v dozorčí komisi Kongresu by to okamžitě prozradili. Bože, Sergeji, ještě se toho musíte hodně učit!

Pak přišel na řadu oběd. Ryan vzal svého hosta do slavnostní jídelny, kde na ně čekalo jídlo. Golovko zjistil, že je o něco lepší než v centrále KGB, což ale Ryana překvapilo. Golovko se též dozvěděl, že se s ním chtějí setkat špičky CIA. Rada ředitelů a jejich hlavní zástupci stáli v řadě a pod dohledem fotoreportérů mu tiskli pravici. Nakonec přišlo skupinové foto, Golovko nastoupil do výtahu a sjel k autu. Zaměstnanci technického a vědeckého odboru, a poté i bezpečnostního, prohledali každý milimetr každé chodby a místnosti, kam Golovko a jeho bodyguard vešli. Nic nenašli, tak vše zopakovali. A ještě jednou. A ještě jednou, dokud nedospěli k rozhodnutí, že Golovko nevyužil příležitost hrát trochu podle vlastních pravidel. Jeden z členů technického a vědeckého odboru si postěžoval, že to už není, co bejvalo.

Ryan se usmál, když si na to vzpomněl. Všechno se děje hrozně rychle. Uvelebil se na sedadle a zapnul si pás. Jejich letoun se blížil k Alpám, a dalo se očekávat, že to s nimi bude házet.

"Chcete noviny, pane?" zeptala se letuška. Byla to pěkná žena. Navíc vdaná a těhotná. Těhotná seržantka. Ryan neměl dobrý pocit z toho, že ho obsluhuje.

"Co tam máte?"

"International Tribune."

‚Fajn!" Ryan si vzal noviny - a polkl naprázdno. Bylo to tam, přímo na první straně. Nějakej blb zveřejnil jednu z fotek. Golovko, Ryan a vedoucí jednotlivých odborů CIA se na ní rýpali v talířích. Pro novináře v Americe sice nebylo nic svaté, ale i tak...

"Není to zrovna vydařená fotka, pane," ušklíbla se seržantka. Ryan se na ni nemohl zlobit.

"Kdy to čekáte, seržantko?"

"Za pět měsíců, pane."

"Přivedete své dítě do mnohem lepšího světa, než v jakém jsme oba žili. Sedněte si a odpočiňte si. Nelibuju si v tom, když mě obsluhuje těhotná žena."

International Herald-Tribune je společným podnikem The New York Times a The Washington Post. Pro Američany cestující do Evropy představuje jediný přísun fotbalových výsledků a důležitých komiksů. V posledních letech se rozšířil jeho prodej i do bývalého východního bloku, aby posloužil americkým obchodníkům i turistům, kteří začali zaplavovat bývalé komunistické státy. Začali ho kupovat i místní, ať už jako prostředek, jak si zlepšit angličtinu, nebo aby zjistili, co se děje v Americe. Ta totiž představovala zdroj nebývalého zájmu pro lidi, kteří se snažili vyrovnat něčemu, co je odmalička učili nenávidět. Navíc tyto noviny poskytovaly velmi kvalitní informace. Brzy se rozšířily skoro do všech koutů a jejich vedení v Americe podnikalo další a další kroky, jak si získat i zbytek populace.

Jedním z pravidelných čtenářů byl i Günther Bock. Žil nyní v Sofii v Bulharsku, před pár měsíci celkem narychlo opustil Německo - jeho východní část - potom, co jej varoval bývalý kolega ze Stasi. Spolu se svou ženou Petrou byl Bock velitelem jednotky gangu Baader-Meinhofová a poté, co byl gang rozprášen německou policií, velel jednotce ve Frakci Rudé Armády (RAF). Dvě zatčení blízkých spolupracovníků jej vyhnala přes hranici do Čech, a odtud do NDR, kam odešel na jakýsi poloodpočinek. Měl nové doklady, nové jméno, pravidelnou práci - nikdy se nijak neukazoval, ale své pracovní záznamy měl naprosto in Ordnung - a domníval se tedy, že je v bezpečí. On ani Petra se s lidovým převratem, který svrhl vládu v Deutsche Demokratische Republik, neztotožnili, ale oba byli přesvědčeni, že tuto změnu přežijí v anonymitě. Rovněž nepočítali s tím, že by dav lidí mohl vniknout do budovy vedení Stasi. Došlo tak ke zničení milionů spisů. Nicméně některé spisy zničeny nebyly. Velká část výtržníků byli agenti Bundesnachrichtendienst, západoněmecké výzvědné služby, a ti šli v první linii a přesně věděli, jaké místnosti je třeba vyplenit. Během několika dnů se začali ztrácet lidé z RAF. Nejdříve se to dalo jen těžko rozeznat. Telefony v NDR byly v tak bídném stavu, že někam se dovolat bylo odjakživa oříškem, a z důvodů pochopitelné opatrnosti žili bývalí kolegové každý v jiné oblasti. Když ale další pár nepřišel na sjednanou schůzku na večeři, Günther s Petrou pochopili, že se něco děje. Pozdě. Zatímco muž spěšně připravoval únik ze země, pět ozbrojených členů speciálního komanda vyrazilo dveře bytu Bockových ve Východním Berlíně. Narazili na Petru, která právě kojila jedno z jejich dvojčátek, ale jakkoli je tato tklivá scénka možná dojala, pro policisty byla rozhodující skutečnost, že Petra Bocková zavraždila tři občany Západního Německa, přičemž jednoho z nich způsobem dosti brutálním. Odvezli ji do vězení s maximální ostrahou a odsoudili ji na doživotí, což prakticky znamenalo, že vězení opustí v rakvi nebo vůbec ne. Dvojčata adoptoval kapitán mnichovské policie s manželkou.

Günthera překvapilo, jak moc se ho to dotklo. Vždyť je přece revolucionář. Pro svou věc spřádal plány, a dokonce i vraždil. Je absurdní nechat se takhle vyvést z míry tím, že mu zavřeli ženu... a sebrali děti. Jenže. Jenže oni mu vzali Petřin nos a Petřiny oči, které se na něj smály. Nikdy je nedonutí, aby ho ty oči nenáviděly, tím si byl Günther jist. Nikdy se nedozvědí, kdo s Petrou byli. Oddal se přece něčemu obsáhlejšímu a většímu, než je pouhá tělesná existence. On a jeho kolegové se vědomě a rozumně rozhodli, že vybudují lepší a spravedlivější svět pro obyčejného člověka a přitom - a přitom se on a Petra stejně vědomě a rozumně rozhodli přivést do něj děti, které se dozvědí o činech svých rodičů, budou druhou generací Bocků a budou sklízet plody hrdinských činů svých rodičů. Günthera zlobilo, že se tak nestane.

Ještě hlubší bylo jeho roztrpčení. To, co se stalo, bylo dočista nemožné. Unmöglich. Unglaublich. Lid, Volk NDR povstal jako opravdový revolucionář, zatratil svůj téměř dokonalý socialistický stát a místo toho se rozhodl pro život s vykořisťujícím monstrem imperialistických mocností. Nechal se svést

přístroji Blaupunkt a mercedesy a - čím vším ještě? Günther Bock to prostě nechápal. Přes svou vrozenou inteligenci nedokázal tyto události poskládat do srozumitelného vzorce. Fakt, že lidé v jeho zemi vyzkoušeli, co to je "vědecký socialismus", a rozhodli se, že takhle to nejde, ani teď, ani nikdy jindy - to bylo pro jeho představivost příliš velké sousto. Marxismu zasvětil příliš velkou část svého života, aby ho mohl někdy popřít. Bez marxismu byl vlastně jen zločincem, řadovým vrahem. Pouze díky revolučnímu ethosu byly jeho činy odlišné od činů kteréhokoli vrahouna. Ale jeho revoluční ethos najednou šmahem odmítli i ti, pro něž to vše dělal. To je prostě nemožné. Unmöglich.

Nebylo příliš fér, že se tolik nemožných věcí hromadilo jedna na druhou. Když otevřel noviny, které si před dvaceti minutami koupil v trafice sedm bloků od svého současného bydliště, nemohl spustit oči z fotografie na první stránce, přesně tak, jak si to představoval vydavatel listu.

VŘELÉ PŘIJETÍ KGB V CENTRÁLE CIA, zněl titulek.

"Was ist das denn für Quatsch?" zamumlal Günther.

"V dalším významném okamžiku této významné doby přijala Centrální výzvědná služba prvního náměstka ředitele KGB. Tématem rozhovorů byly otázky společného zájmu obou největších světových výzvědných sil..." psalo se v článku. "Dobře informované zdroje potvrzují, že nejnovější oblastí spolupráce mezi Západem a Východem má být výměna informací o neustále sílících svazcích mezi teroristy po celém světě a o mezinárodním obchodu s drogami. CIA a KGB se rozhodly spolupracovat na..."

Bock odložil noviny a díval se z okna. Věděl, co to znamená, být štvaným zvířetem. Vědí to všichni revolucionáři. To je cesta, již si spolu s Petrou zvolili, a vybrali si ji všichni jejich přátelé. Jejich úkol byl prostý. Vyzkoušejí svůj um a dovednosti v boji proti nepřátelům. Mocnosti světla proti mocnostem tmy. Je samozřejmé, že skrývat se a prchat musely mocnosti světla, ale to byla jen maličkost. Dříve nebo později se karta obrátí, a to v okamžiku, až obyčejní lidé prozřou a postaví se do šiku s revolucionáři. Jenže se objevil menší problém. Obyčejní lidé se rozhodli pro jinou cestu. A ve světě terorismu ubývalo temných zákoutí, kde by se mohly mocnosti světla skrýt.

Do Bulharska přijel ze dvou důvodů. Ze všech zemí bývalého Východního bloku bylo Bulharsko nejvíc pozadu a vzhledem k tomu se mu dařil takřka příkladný přechod od komunistické vlády. Komunisté tu v podstatě vládli dál, i když pod jinými jmény a země byla stále politicky bezpečná, nebo přinejmenším neutrální. Bulharský výzvědný aparát, kdysi zdroj vrahů pro KGB, kteří měli najednou na takovou činnost moc čisté ruce, ještě stále překypoval spolehlivými přáteli. Spolehliví přátelé, říkal si Günther.. Bulhaři jsou přece pořád pod dohledem svých ruských velitelů - teď ovšem kolegů - a jestli KGB vážně chce spolupracovat s CIA... Počet bezpečných míst se ztenčil o další desetinné místo.

Güntheru Bockovi měl při zvýšeném nebezpečí běhat mráz po zádech. Místo toho byl ale v obličeji rudý a zuřivě přemýšlel. Jako revolucionář se dost často chvástal, že každá ruka na světě je obrácena proti němu - ale kdykoli to pronesl, vnitřně si uvědomoval, že tomu tak není a nikdy nebude. A teď se jeho vychloubání stalo skutečností. Stále měl kam jít, stále měl důvěrné kontakty. Ale kolik? Za jak dlouho se důvěryhodní souvěrci podvolí změnám ve světě? Sověti zradili myšlenku socialismu na celém světě. Pak Němci. Poláci. Češi, Maďaři, Rumuni. Kdo je na řadě teď?

Copak to nikdo nevidí? Je to vše jen past, nějaká neuvěřitelná vzpoura kontrarevoluce. Lež. Odvrhují to, co mohlo být - mělo být - bylo - dokonalým společenským řádem strukturované svobody, příkladné výkonnosti, korektnosti a rovnosti. A...

Je možné, že to je lež? Může jít o hrozný omyl? Což on a Petra zabili ty zbabělé vykořisťovatele pro nic?

Ale na tom nezáleží, ne? Güntheru Bockovi ne, zvláště teď ne. Brzy bude

zase štvancem. Další bezpečný kout se brzy stane oborou, kam budou jeho nepřátelé chodit na lov. Pokud se Bulhaři podělí s Rusy o své informace, pokud Rusové mají dost správných mužů v té správné kanceláři, se správnými pověřeními a správnými přístupy, jeho adresa a nové jméno už je možná na cestě do Washingtonu, odtud do centrály BND v Německu a za necelý týden bude sedět v cele vedle Petry.

Petra, její světle hnědé vlasy a usměvavé modré oči. Statečná, jak si jen muž může přát. Naoko chladná ke svým obětem, obdivuhodně vřelá ke svým soudruhům. Erice a Ursel byla dokonalou matkou, zvládala tento úkol bravurně jako každý úkol, do kterého se kdy pustila. Zradili ji takzvaní přátelé, zavřeli ji do klece jako zvíře a ukradli jí dcery. Jeho milovanou Petru, kolegyni, milenku, ženu, bojovnici za stejnou věc. Ukradli jí život. A jeho teď odhánějí ještě dál od ní. Musí přece existovat způsob, jak to zvrátit.

Ale nejdřív musí odsud.

Bock odložil noviny a uklidil kuchyni. Když bylo vše v pořádku, sbalil svou jedinou tašku a odešel z bytu. Výtah znovu nejezdil, takže sešel čtyři poschodí pěšky. Na ulici nastoupil do tramvaje. Za hodinu a půl byl na letišti. Měl diplomatický pas. Ve skutečnosti jich měl v ruském kufru bezpečně ukrytých ještě dalších šest, a jelikož byl opatrný, tři z nich měly stejná čísla jako pasy skutečných bulharských diplomatů. To ale samozřejmě nevěděla kancelář ministerstva zahraničí, která záznamy o pasech shromažďovala. Díky tomu pasu měl volný přístup k nejdůležitějšímu spojenci mezinárodního teroristy: letecké dopravě. Před obědem se jeho letadlo odlepilo od asfaltu letiště a zamířilo na jih.

Ryanovo letadlo přistálo na letecké základně u Říma jen chvíli před polednem místního času. Shodou okolností přistáli těsně za dalším letounem VC-20B, ten patřil 89. peruti a pár minut před nimi dorazil z Moskvy. Na černém asfaltu čekala na obě letadla černá limuzína.

Náměstek ministra zahraničí Scott Adler pozdravil Ryana, když vystupoval z letadla s potlačovaným smíchem.

"Tak jak?" křičel Ryan přes hluk letiště.

"Je to v suchu."

"Sakra," řekl Ryan a stiskl Adlerovu ruku. "Kolik zázraků nás letos ještě čeká?"

"Kolik chceš?" Adler byl profesionální diplomat, vypracoval se v ruském oddělení ministerstva zahraničí. Hovořil plynně rusky, vyznal se v jejich politice jak minulé, tak současné, rozuměl Sovětům tak, jak málo lidí ve vládě - včetně Rusů samých. "Víš, co je na tom těžkýho?"

"Zvyknout si, že odpovídají da a ne nět, co?"

"Jednání tím hrozně ztrácejí. Diplomacie je hrozná nuda, když se obě strany chovají rozumně." Adler se zasmál a limuzína je vezla pryč.

"Měla by to být pro oba nová zkušenost," pronesl Jack suše. Otočil se a uviděl, že "jeho" letadlo se připravuje na okamžitý odlet. Zbytek cesty stráví s Adlerem.

Rychle mířili do centra Říma s nezbytným početným doprovodem. Rudá brigáda, již před pár lety téměř zlikvidovali, byla znovu při síle, a i kdyby nebyla, Italové si dávají na bezpečnosti svých čestných hostí záležet. Na předním sedadle seděl vážně se tvářící muž s berettou. Kolonu tvořila dvě auta vepředu, další dvě určená na honičky a motorek tolik jako na závod v motokrosu. Rychle projížděli starobylými uličkami Říma a Ryan začal litovat, že není znovu v letadle. Každý řidič v Itálii měl zjevně ambice jezdit ve Formuli 1. Jack by se cítil bezpečněji v autě s Clarkem, při cestě nenápadným autem po náhodné trase, ale nacházel se v postavení, kdy jsou bezpečnostní opatření součástí protokolu, a to součástí velmi praktickou. A ještě z jednoho důvodu, samozřejmě...

"Nejsme zrovna nenápadní," zašeptal Jack Adlerovi.

"To nic. Pokaždý, když sem přijedu, je to to samý. Ty jsi tu poprvý?"

"Jo. V Římě poprvý. Netuším, jak je možný, že jsem se sem dřív nedostal. Tady vznikaly dějiny, že jo."

"To je fakt," přikývl Adler. "Myslíš, že taky něčím přispějeme?"

Ryan se otočil na svého kolegu. Psát historii bylo pro něho nezvyklé. A zároveň nebezpečné. "To není moje práce, Scotte."

‚Víš, co se stane, jestli se to povede."

"Abych byl upřímný, ještě jsem o tom nepřemýšlel." "Ale měl bys. Žádný dobrý skutek neunikne trestu."

"Myslíš, že ministr Talbot...?" "Ne, ten ne. Můj šéf určitě ne."

Ryan se podíval před sebe a viděl náklaďák, který před doprovodnými motorkami rychle mizel z cesty. Policista na motorce neuhnul z cesty ani o milimetr.

"Moje zásluha to není. Jen mě to napadlo, nic víc. A teď jsem v přípravným výboru."

Adler zatřásl hlavou a stále mlčel. Ježíši, jak je možný, žes ve vládních službách vydržel tak dlouho?

Pruhované uniformy Švýcarské gardy navrhl Michelangelo. Stejně jako červené stejnokroje britských stráží i tohle je anachronismus z dob dávno minulých, kdy mělo smysl, aby vojáci nosili zářivě barevné oblečení, a i zde byly zachovány spíš pro svou oblibu mezi turisty než z důvodu vyšší praktičnosti. Ti muži vypadali se svými zbraněmi jaksi nepatřičně. Vatikánská garda je vyzbrojena halapartnami, zlověstně vyhlížejícími dlouhými sekerami, jež byly původně určeny pro pěšáky ke shazování rytířů z koní - nezřídka to dělali tak, že zmrzačili koně, na němž rytíř seděl. Koně se totiž moc bránit neumějí, a válka je převážně o tom, jak si kdo dokáže poradit. Jakmile byl rytíř na zemi, jeho zneškodnění bylo složité asi jako rozloupnutí humra na talíři - podoba je i v pociťované lítosti. Lidem připadají středověké zbraně romantické, říkal si Ryan, ale na tom, k čemu byly určeny, přece nic romantického není. Moderní puška vojáka na druhé straně provrtá. Těmito zbraněmi se lidé čtvrtili. Oba způsoby způsobí protivníkovu smrt, to je fakt, ale pohřbívat zastřeleného je přece jen příjemnější.

Členové Švýcarských gard mají samozřejmě i pušky. Ne všichni nosí renesanční kostýmy a od pokusu o atentát na Jana Pavla II. se většině členů gard dostalo dodatečného výcviku, samozřejmě tajně a bez zbytečného povyku, protože takový výcvik zcela nezapadá do představ o Vatikánu. Ryan přemýšlel, jaká je zdejší taktika v případě použití smrtící síly, a jestli velitel gard neztratí trpělivost při přijímání rozkazů shora, tedy od lidí, jež podstata hrozby a potřeba rozhodného obranného zákroku nijak netěší. Ale v rámci svých možností jistě udělají, co bude v jejich silách, a až přijde ta pravá chvíle, mezi nervózními pokřiky jistě převáží rozumné názory. Tedy žádná změna oproti jiným organizacím operujícím na tomto poli.

Přivítal je biskup, Ir jménem Shamus O'Toole, jehož rezavé vlasy výrazně kontrastovaly s jeho oděvem. Ryan vystoupil z auta před Adlerem a první, co ho napadlo, byla otázka: mám O'Toolovi políbit prsten nebo ne? Neměl zdání. Opravdového biskupa neviděl od svatého přijímání - a od té doby uteklo už hodně vody. O'Toole jeho problém vyřešil tím, že svou medvědí tlapou stiskl Ryanovi pravici.

"Tolik Irů chodí po světě!" pronesl s divokým úsměvem.

"Někdo přece musí dohlížet na zbytek světa, Excelence."

"Tak, tak!" O'Toole se pak přivítal s Adlerem. Scott byl Žid, a neměl tedy pražádný úmysl líbat komukoli prsten. "Pojďte prosím za mnou, pánové."

Biskup O'Toole je vedl do budovy, jejíž dějiny by naplnily tři objemné svazky plus obrazovou publikaci o umění a architektuře uvnitř. Jack málem přehlédl dva detektory kovů, jež minuli ve třetím patře. Byla to práce hodná Leonarda da Vinciho, tak dokonale byly ukryté v rámu dveří. Úplně jako v Bílém domě. Všichni členové Švýcarských gard nenosili uniformy. Někteří z lidí, kteří se procházeli po chodbách v lehkých oblecích, byli příliš mladí na to,

aby byli úředníky, ale i vlivem toho měl člověk z budovy pocit, že se nachází v čemsi mezi muzeem a klášterem. Kněží měli na sobě sutany a jeptišky - i těch tu bylo hodně - nebyly oblečené do těch polocivilních oděvů, které používaly jejich americké kolegyně. Ryana s Adlerem na chvilku usadili do čekací místnosti, spíš aby si ji mohli prohlédnout, než že by se jich chtěl biskup na chvíli zbavit, o tom Jack nepochyboval. Na protější zdi se skvěla Madona od Tiziana a Ryan si ji se zájmem prohlížel, zatímco O'Toole ohlašoval návštěvníky.

"Páni, zajímalo by mě, jestli taky namaloval něco malýho," vzdychl Ryan.

Adler se usmál.

"Že ale dokázal zachytit obličej, jeho výraz a náladu okamžiku, co? Můžeme?"

"Jo," odpověděl Ryan. Cítil se podivně sebejistý.

"Pánové!" zavolal je O'Toole z otevřených dveří. "Pojďte, prosím, tudy." Vstoupili do předpokoje. Zde stály dva kancelářské stoly, oba neobsazené, a pak prošli dalšími dveřmi, které se zdály být nejméně čtyři metry vysoké.

Kancelář Giovanniho kardinála D'Antonia by v Americe byla používána na plesy nebo slavnostní státní příležitosti. Na stropě fresky, na zdech modré hedvábí a starobylou dřevěnou podlahu umocňovaly koberce o rozloze průměrného obýváku. Nábytek zřejmě v této místnosti patřil mezi pozdnější části vybavení, zdálo se, že má kolem dvou set let, byla to brokátem potažená křesla se zlatými kvítky na vyřezávaných dřevěných nohách. Podle stříbrného kávového servisu na stolku Ryan pochopil, kam si má sednout.

Kardinál k nim přešel od svého stolu, usmíval se, jak se asi usmíval rytíř před pár stoletími, když vítal svého oblíbeného ministra. D'Antonio nebyl nijak vysoký, ale určitě měl rád dobré jídlo, o čemž svědčilo nejméně dvacet kilo nadváhy. Vzduch v místnosti rovněž vypovídal o tom, že kardinál kouří, s čímž by měl nejspíš přestat, protože mu táhlo na sedmdesát. V jeho starém, plném obličeji se zračila pozemská vznešenost. Jeho otec býval rybářem na Sicílii a D'Antonio po něm zdědil divoké hnědé oči prozrazující tvrdost charakteru, neobroušenou ani padesáti lety služeb církvi. Ryan znal jeho původ a snadno si ho dokázal představit, jak kdysi dávno po boku svého otce vytahoval sítě. Jeho pozemskost byla pro diplomata i užitečnou zástěrkou, což byla především D'Antoniova profese, ať už měl poslání jakékoli. Jako mnoho představitelů Vatikánu i on byl lingvistou, třicet let piloval svou odbornost diplomata a nemožnost využít k nápravě světa vojenskou sílu toto jeho umění jen prohloubila. V hantýrce výzvědných služeb byl označován za vlivného agenta, vítaného na mnoha jednáních, vždy připraveného vyslechnout nebo poskytnout radu. Nejprve samozřejmě přivítal Adlera.

"Jsem rád, že vás zase vidím, Scotte."

"Moc mě těší, Eminence, jako vždy." Adler stiskl nabízenou pravici a usmál se úsměvem diplomata.

"A vy jste asi doktor Ryan. Tolik jsme toho o vás slyšeli."

"Děkuji, Vaše Eminence."

"Prosím, prosím." D'Antonio je usazoval na tak nádhernou pohovku, že Ryan váhal, jestli jí pro něj není škoda. "Chcete kávu?"

"Ano, děkujeme," odpověděl Adler za oba. Biskup O'Toole jim nalil a pak se posadil, aby psal poznámky., Jste velmi laskav, že jste si na nás našel čas tak rychle."

"Ale kdeže." Ryan velmi udiveně sledoval, jak kardinál sáhl do sutany a vytáhl pouzdro s doutníkem. Nástrojem, který na pohled vypadal stříbrný, ale ve skutečnosti asi byl z nerezové oceli, vykonal řádnou chirurgickou úpravu mohutného hnědého doutníku a pak jej zlatým zapalovačem zapálil. Žádná omluva tělesných hříchů. Vypadalo to, jako by kardinál jen vyřadil "vznešenost", aby se jeho hosté cítili co nejpřirozeněji. Anebo, říkal si Ryan, se mu s doutníkem v ruce pracuje líp. Bismarck byl přece taky takový.

"S hrubými rysy našeho návrhu jste se již seznámil," začal Adler.

"Si. A musím říct, že mi připadá velmi zajímavý. Určitě víte, že Svatý otec před lety navrhl cosi podobného."

Ryan zvedl oči. Nevěděl to.

"Když se tato iniciativa objevila poprvé, napsal jsem zprávu o jejích výhodách," řekl Adler. "Její slabostí byla neschopnost pojmenovat bezpečnostní hlediska, ale po skončení irácké krize máme situaci ulehčenou. Navíc, jistě jste si vědom, že náš plán jen nekopíruje..."

"Váš plán je pro nás přijatelný," pronesl D'Antonio s vznešeným máchnutím doutníkem. "Jak také jinak?"

"Eminence, to je přesně to, co jsme chtěli slyšet." Adler zvedl svůj šálek kávy. "Nemáte žádné výhrady?"

"Nebudeme klást žádné podmínky, pokud všechny zúčastněné strany prokáží skutečně dobrou vůli. Budou-li všichni účastníci jednání posuzováni shodně, jsme ochotni vyslovit s vaším návrhem bezpodmínečný souhlas." Pak se v jeho starých očích zablýsklo. "Ale dokážete zaručit rovnost při jednáních?"

"Věřím tomu," přikývl Adler vážně.

"Též se domnívám, že by to mělo být možné, jinak budeme vypadat jako šarlatáni. A co Sověti?"

"Nebudou do toho zasahovat. Vlastně doufáme v jejich otevřenou podporu. V každém případě s přihlédnutím k potížím, jimž musí už teď čelit."

"To je pravda. Snížení napětí v oblasti pro ně bude výhodné, dojde ke stabilizaci mnoha trhů. Zároveň tak vzroste pocit dobré vůle na celém světě."

Zvláštní, říkal si Ryan. Zvláštní, jak věcně přijali lidé změny ve světě. Jako by je očekávali. Ale tak tomu přece není. Nikdo to nečekal. Kdyby někdo před deseti lety něco takového jen naznačil, zavřeli by ho do blázince.

"Je to tak." Náměstek ministra zahraničí položil šálek. "Co se týče procesu zveřejnění..."

Další máchnutí doutníkem. "Samozřejmě si přejete, aby to provedl Svatý otec."

"Velmi správně," přikývl Adler.

"Nejsem ještě úplně senilní," odpověděl kardinál. "A únik informací do tisku?"

"Byl bych raději, kdyby k němu nedošlo."

"To se dá snadno zařídit zde, ale u vás? Kdo ví o této iniciativě?"

"Velmi málo lidí," ozval se poprvé Ryan. "Čím míň tím líp."

"Ale při vaší příští návštěvě...?" D'Antonio nebyl o jejich další návštěvě informován, ale bylo zřejmé, že k ní dojde.

"To by mohl být problém," řekl Ryan uvážlivě. "Uvidíme."

"Budu se se Svatým otcem modlit za váš úspěch."

"Možná že tentokrát budou vaše modlitby vyslyšeny," řekl Adler.

Za padesát minut se letoun VC-20B znovu vznesl. Zamířil vzhůru přes italské pobřeží a pak zatočil na jihozápad, aby přeletěl Itálii k další zastávce.

"Hergot, to byl fofr," pronesl Jack, když zhaslo světlo upozorňující na nutnost mít zapnutý pás. Ale nerozepl si ho. Adler si zapálil cigaretu a vyfoukl oblak dýmu k oknu vedle sebe.

"Jacku, tohle je jedna ze situací, kdy musíš jednat rychle nebo nedojednáš nic." Otočil se a usmál. "Není to často, ale stává se to."

Jeden člen posádky - tentokrát muž - vstoupil do kabiny a podal oběma mužům kopie zprávy, která právě dorazila do letadla.

"Co je?" zeptal se Ryan otráveně. "Co se děje?"

Lidé ve Washingtonu většinou nemají čas přečíst si noviny, rozhodně ne všechny noviny. Vládním úředníkům slouží jako přehled všeho tisku vnitřní tiskovina zvaná Ranní ptáče. První vydání všech hlavních amerických novin jsou zasílána pravidelnými letadly do Washingtonu, a ještě před rozbřeskem v nich pověření pracovníci hledají jakékoli zmínky o nejrůznějších krocích vlády. Takový materiál se pak rozstříhá a ofotí, načež jej v tisících exemplářů rozešlou do nejrůznějších kanceláří, jejichž zaměstnanci pak provádějí to samé

a zvýrazňují články týkající se jejich nadřízených. Tento proces je navýsost obtížný v Bílém domě, protože jeho zaměstnanci se jaksi samosebou zajímají o vše.

Doktorka Elizabeth Elliotová pracovala jako zvláštní poradkyně prezidenta pro otázky národní bezpečnosti a byla přímou podřízenou doktora Charlese Aldena, který měl stejné pověření, jen bez slůvka "zvláštní". Liz, nebo také "E.E.", na sobě měla vkusný kostým. Současné módní trendy diktovaly ženám oblékat se spíše žensky než mužsky, neboť v okamžiku, kdy i ti nejnatvrdlejší muži dokáží rozeznat rozdíl mezi sebou a ženami, je jen mizivý důvod snažit se cokoli zastírat. Pravdou bylo, že doktorka Elliotová byla celkem přitažlivá a ráda se oblékala tak, aby tento rys zvýraznila. Měřila metr sedmdesát a měla štíhlou postavu, jež byla mimo jiné důsledkem dlouhé pracovní doby a průměrné stravy, a pranic ji netěšilo hrát druhé housle Charlie Aldenovi. A Alden ještě k tomu byl z Yale. Nedávno získala místo profesorky politických věd na univerzitě v Benningtonu a štval ji fakt, že Yaleská univerzita je všemi, kdo o tom mají co říct, považována za mnohem prestižnější.

Současná pracovní doba v Bílém domě se dala snáze zvládnout než před několika lety, alespoň to platilo o sektoru národní bezpečnosti. Prezident Fowler neměl potřebu být hned u snídaně informován o tom, co zjistily výzvědné služby. Situace ve světě byla mírovému řešení sporů mnohem blíž, než zaznamenal kterýkoli z jeho předchůdců. Fowler se zabýval zejména problémy vnitropolitickými a o nich ho informovaly ranní zprávy v televizi. Fowler toho rád využíval, a sledoval tedy dvě nebo i víc televizorů najednou, což notně zlobilo jeho ženu a bylo to neustálým zdrojem zábavy mezi prezidentovými spolupracovníky. Díky tomu ale nemusel doktor Alden chodit do práce dřív než v osm a prezidentovi podával informace až před půl desátou. Prezident Fowler nerad jednal přímo se zaměstnanci CIA. Důsledkem toho všeho bylo, že E.E. musela chodit do práce v šest, aby sama přečetla depeše a různé zprávy, jednala se službou v CIA (ani je neměla ráda) a s jejich protějšky z ministerstev zahraničí a obrany. Rovněž četla Ranní ptáče a zvýrazňovala články, jež zajímaly jejího šéfa, ctěného pana doktora Charlese Aldena.

Jako bych byla nějaká pošahaná nicka, zuřila Liz.

Měla pocit, že Alden je příkladem logického rozporu. Liberál, který zastává tvrdé názory, sukničkář, který se pere za práva žen, milý, rozumný muž, kterému nejspíš dělá dobře jednat s ní jako s blbou sekretářkou. Fakt, že je rovněž uznávaným pozorovatelem a překvapivě přesně předvídá různé události, že napsal celý tucet knih - každá z nich novátorská a objevná - se nepočítá. Je na jejím místě. Jeho místo jí bylo přislíbeno, když Fowler teprve začínal s kampaní. Kompromis, díky němuž se Adler dostal do kanceláře v rohu Západního křídla a ona do suterénu, byl jen dalším z těch, jaké politikové používají jako výmluvu, aby mohli porušit dané slovo a jen utrousit skoro neslyšitelné pardon. Viceprezident podal žádost a při sjezdu dostal svolení. To, co měla být její kancelář na hlavním patře, tak získal pro jednoho ze svých lidí, takže na ni zbyla jen luxusní nora. Výměnou za to se stal viceprezident členem týmu a jeho neúnavné kampaně byly všeobecně považovány za rozhodující. Viceprezident získal vítězství v Kalifornii a bez ní by byl J. Robert Fowler stále guvernérem v Ohiu. Takže Liz měla kancelář čtyři krát pět metrů v suterénu a pracovala jako sekretářka alias administrativní asistentka nějakýho ubožáka z Yale, který se objevuje jednou za měsíc v nedělním pořadu v televizi a plká s představiteli státu, zatímco ona je neustále v pořadí. Čert aby do toho...

Doktorka Elizabeth Elliotová měla svou obvyklou ranní náladu, tedy špatnou, což mohl dosvědčit každý zaměstnanec Bílého domu. Vyšla ze své kanceláře do kantýny, aby si dolila kávu. Po silné překapávané kávě se jí nálada ještě zhoršila, pročež se zarazila a sama pro sebe se usmála líbezným úsměvem, jaký se neobtěžovala vykouzlit na tváři při jednání s členy ochranky, kteří jí každé ráno kontrolovali propustku. Jsou to jen policajti a ti se nemají

vzrušovat. Jídlo servírovali stevardi z námořnictva a jediné, co na nich bylo dobrého, bylo to, že většinou pocházeli z menšin, byli to hlavně Filipínci, což byl podle Liz jen nepříjemný důsledek období amerického koloniálního zápalu. Zasloužilé sekretářky a další personál nebyl součástí politických jednání, tudíž to byli jen úředníci, ať už taková, nebo onací. Důležití lidé v této budově měli politické posty. A pro ně si E. Elliotová schovávala zbytky svého šarmu. Agenti tajné služby sledovali její pohyby s takovým zájmem, s jakým by sledovali prezidentova psa, kdyby nějakého měl, což neměl. Jak oni, tak profesionálové, kteří Bílý dům řídili, ji považovali jen za další z mnoha politických naplavenin, jež po chvíli odejdou, profíci zůstanou a budou poctivě vykonávat svou práci v souladu s přísahami, které složili. Kastovní systém Bílého domu už něco pamatuje a funguje tak, že každý pohlíží na ostatní jako na lidi o třídu nižší.

Elliotová se vrátila do kanceláře, položila šálek s kávou na stůl a natáhla se v křesle. Křeslo měla pohodlné - služební výsady tu byly oproti Benningtonu nesrovnatelné -, ale ty nekonečné týdny, kdy začínala pracovat brzy ráno a končila pozdě v noci, si vybraly svou daň na její tělesné schránce, jako by nestačila pošramocená psychika. Říkala si, že by se sebou měla znovu začít něco dělat. Spousta jejích kolegů využívala polední pauzu k rychlým procházkám po chodbách. Ti, kdo měli ještě víc energie, dokonce běhali. Některé její kolegyně začaly běhat s mladými vojáky, zejména s těmi svobodnými. Přitahoval je určitě krátký sestřih a jednoduché myšlení, jež je s uniformou neodmyslitelně spjato. Ale na to neměla Liz čas, takže než usedla ke stolu, alespoň se pořádně protáhla a pak šeptem zanadávala. Vedoucí katedry na nejdůležitější americké ženské univerzitě, a dělá tady sekretářku tomu ubožáčkovi z Yale. Ale stížnostmi se ještě nikdy nic nespravilo, tudíž se vrátila k práci.

Dočetla Ptáče už skoro do poloviny, otočila na další stranu a vzala do ruky žlutý zvýrazňovač. Články nebyly pořádně srovnané. Skoro všechny byly na stránkách nacpané tak, aby měl čtenář se čtením co nejvíc práce, a Liz byla až chorobně pořádkumilovná osoba. Na vrchu stránky jedenáct byl malý článek převzatý z Hartford Couraní. Nadpis zněl PŘÍPAD ALDENOVA OTCOVSTVÍ. Ruka se šálkem kávy se zastavila v půli cesty.

Cože?

V New Havenu bude tento týden zaregistrována žaloba slečny Marshy Blumové, jež tvrdí, že její nedávno narozené dítě je potomkem profesora Charlese W. Aldena, bývalého vedoucího Ústavu historických studií univerzity v Yale a současného prezidentova poradce pro otázky národní bezpečnosti. Slečna Blumová, sama postgraduální studentka ruské historie, žaluje Aldena z nedostatečné péče o dítě...

"Kozel jeden starej," zašeptala si Elliotová pro sebe.

A měla pravdu. Ta myšlenka ji zasáhla jako blesk. Určitě je to pravda. Aldenovy milostné avantýry se už staly námětem humoristických sloupků v Postu. Charlie se honil za každou sukní, za každými punčochami, za jakýmkoli kusem oblečení, v němž vězí žena.

Marsha Blumová... Židovka? Možná. Ten blbec si nabrnknul jednu z doktorandek. A přefiknul ji. Proč si to ale ta holka nenechala vzít, měla by pokoj. Určitě ji ojel, a ona byla tak bláhová, že...

Pane na nebi, on má dneska letět do Saudské Arábie...

To se nesmí stát...

Vůl jeden. Bez varování. Nikomu o tom neřekl. Určitě ne. To by se mi doneslo. Taková tajemství vydrží jen do chvíle, než si je všichni opakují na záchodcích. Co když o tom Charlie ani neví? Je možný, že by na něj byla ta Blumovic holka tak naštvaná? Liz se ušklíbla. Proč by ne.

Elliotová zvedla telefon... a na chvíli se zarazila. Není jen tak možné volat prezidentovi do ložnice. Ne kvůli maličkostem. A hlavně ne v případě, když z toho, co se stalo, chcete pro sebe vytěžit maximum.

Ale na druhý straně...

Co by na to řekl viceprezident? Alden byl jeden z jeho lidí. Ale viceprezident je celkem rovný chlap. Nevaroval snad Charlieho, aby s tím svým děvkařením nelezl na veřejnost? Ano, už to jsou tři měsíce. Konečný politický hřích. Chytili ho. A zdaleka ne při tom, jak loupe perníček. Liz musela vyprsknout smíchy. Smilnil s jednou studentkou ze semináře. To je ale blb! A tenhle člověk radí prezidentovi se správou státních záležitostí. Liz se málem zakuckala smíchy.

Chybám je třeba předcházet.

Feministky by z toho zešílely. Pominuly by bláhovost té Blumové, že si neporadila se svým - jak to je? - těhotenstvím tak, jak ony doporučují. Koneckonců, od čeho je vlastně potrat? Rozhodla se sama a hotovo. Pro feministickou komunitu to byl jen další případ, kdy samec zneužil jejich sestru, a teď pracuje ve službách zdánlivě profeministického prezidenta.

Strana odpůrců potratu by ovšem zuřila též... dokonce ještě víc. Nedávno provedli něco inteligentního, což Elizabeth Elliotové přišlo jako hotový zázrak. Dva zarytě konzervativní senátoři podporovali přípravu zákona, kterým by přinutili "nelegitimní otce" podporovat své nechtěné potomky. Ten zákon vlastně měl suplovat funkci, jakou u neandrtálců vykonával jeden člověk, jehož úkolem bylo nějak se o nechtěné dítě postarat. Tato strana tedy bojovala za další morální čin, a zároveň to nebyl první případ, kdy bila do Fowlerovy administrativy. Pro maniaky na pravici bude Alden jen dalším nezodpovědným děvkařem, navíc bílým - jen houšť - a ještě k tomu člen administrativy, kterou oni nesnášejí.

E.E. se na několik minut zamyslela nad všemi hledisky, nutila se jednat bez vášní, chtěla prozkoumat všechny možnosti a promyslet to z Aldenova úhlu pohledu. Co může dělat? Zapírat, že to dítě není jeho? Na to odpoví genetické testy, kdy je to tvrdý na tvrdý, a na to Alden asi nemá žaludek. Kdyby to přiznal... no, určitě si tu dívku nebude moci vzít (v článku psali, že jí je teprve čtyřiadvacet). Platit na dítě by se rovnalo přiznat otcovství, tedy přiznat se k hrubému porušení pravidel akademické obce. Profesoři nejsou přece od toho, aby lezli se svými studenty do postelí. To, že se to stává, jak i E.E. dobře věděla, je jiná věc. Základním pravidlem akademické obce, stejně jako v politice, je nenechat se chytit. To, o čem se v menze jen žertuje, se po zveřejnění stává skvrnou na jméně.

Charlie je tedy ze hry, a jak si to načasoval...

E.E. vytočila číslo do horní ložnice.

"Prezidenta prosím. Volá doktorka Elliotová." Chvíli bylo ticho, agent tajné služby se ptal prezidenta, jestli hovor přijme. Bože, doufám, že není zrovna na hajzlíku. Ale už bylo pozdě.

Na druhém konci bylo slyšet, že mluvítko překryla něčí dlaň. Pak Liz zaslechla vrčení prezidentova holicího strojku a netrpělivý hlas.

"Co je, Elizabeth?"

"Máme tu menší problém a myslím, že byste se na to měl co nejdřív podívat."

"Co nejdřív?"

"Hned, pane. Může to být nebezpečné. A bylo by dobré pozvat Arnieho."

"Nejedná se o to, o čem jsme."

"Ne, pane prezidente. O něco jiného. Není to výmysl. Skutečně to může být velmi vážná věc."

"Dobrá, přijďte sem asi za pět minut. Doufám, že mi dovolíte, abych si vyčistil zuby?" Trocha prezidentského humoru.

"Za pět minut, pane."

Spojení bylo přerušeno. Elliotová pomalu položila telefon. Pět minut. Myslela si, že bude mít víc času. Rychle vzala z přihrádky líčidla a spěchala do nejbližší koupelny. Rychle se na sebe podívala do zrcadla... ne, nejdřív musí napravit ranní kafe. Její žaludek jí napověděl, že by možná neškodila antacidová tableta. Vzala si ji a pak znovu kontrolovala svůj účes a obličej.

To půjde, rozhodla se. Jen menší úpravy pudru na tváři...

Elizabeth Elliotová, se vrátila do své kanceláře, ještě půl minuty počkala, pak vzala Ranní ptáče a zamířila k výtahu. Už byl přivolán a dveře měl otevřené. Ovládal jej agent tajné služby, který tu arogantní ježibabu pozdravil milým úsměvem jen proto, že byl nenapravitelně zdvořilý, dokonce i k lidem jako E.E.

"Kam to bude?"

Doktorka Elliotová se na něho usmála, jak nejlíbezněji uměla. "Nahoru," odpověděla překvapenému agentovi.

[05] ZMĚNY A STRÁŽE

Ryan se ubytoval na americké ambasádě v pokojích pro VIP a čekal, až se pohnou ručičky hodin. Zastupoval v Rijádu doktora Aldena, ale protože se měl sejít s princem, a ti nemají rádi změny v kalendářích o nic víc než kdokoli jiný, musel jen sedět. Hodiny zatím ukazovaly čas odletu Aldenova letadla přes celý svět až k Ryanovi. Po třech hodinách už ho omrzelo dívat se na satelitní televizi, a tak se šel projít v doprovodu nenápadného strážce. Normálně by Ryan využil mužovy služby jako turistického průvodce, ale dnes ne. Dnes si chtěl vše prohlédnout nezaujatě. Byl v Izraeli poprvé a toužil získat jen své vlastní dojmy, a myslí mu běžely obrázky toho, co viděl v televizi.

V ulicích Tel Avivu bylo horko a v místech, kam mířil, bylo ještě větší. Ulice byly plné lidí, kteří nakupovali a prodávali. Opodál postávalo očekávané množství policistů, ale Ryana mnohem víc znepokojovalo, že co chvíli se na ulici objevovali lidé s poloautomatickými puškami Uzi, vracející se ze cvičení záloh. Běžného amerického pacifistu z toho mrazilo (a militaristu hřálo). Ryan tušil, že ta přehršel zbraní dočista zlikvidovala kapsářství a pouliční zločin. Drobné trestné činy, jak Ryan věděl, jsou zde velmi vzácné. Ovšem na rozdíl od teroristických bombových útoků a jiných, ještě méně bohulibých činů. A stav se nelepšil, spíš naopak. Ale ani to nebylo nic nového.

Tohle je ona Svatá země, kterou mají uctívat křesťané, muslimové a Židé. V historii měla smůlu, že se ocitla na křižovatce mezi Evropou a Afrikou na jedné straně - římským, řeckým a egyptským impériem - a Asií na druhé - Babyloňany, Asyřany a Peršany - a jednou z konstant ve vojenských dějinách je, že křižovatku si vždycky někdo nárokuje. Rozmach křesťanství a o sedm set let později nástup islámu nedokázaly na tomto faktu moc změnit, ačkoli se jejich zásluhou síly poněkud přeskupily, a křižovatka, o niž se vedly spory již tři tisíciletí, získala ještě navíc náboženský význam. Čímž se veškeré boje jen vyostřily.

Vtipkovat o tom je snadné. Ryan vzpomínal, že první křižácká výprava, jež začala v roce 1096, se uskutečnila z velké části jen kvůli nadbytečné populaci. Rytíři a šlechtici byli vášniví lidé, a zanechávali po sobě mnohem více potomstva, než mohly jejich zámky a katedrály uživit. Syn šlechtice se mohl jen stěží dát na zemědělství a ti, které neskosily dětské nemoci, museli někam jít. Tak když papež Urban II. dal rozhlásit, že pohané ovládli Kristovu zem, byla to i záminka pro to, aby muži vyhlásili útočnou válku, jíž chtěli dobýt toto území vysoké náboženské hodnoty a zároveň mohli najít nová panství, kde by vládli, rolníky, které by utlačovali, a obchodní cesty do Orientu, nad nimiž by bděli a na nichž by vybírali tučné poplatky. Pro každého účastníka nebyly asi všechny cíle stejně důležité, ale všichni si jich byli vědomi. Jack přemýšlel, kolik párů nohou procházelo těmito uličkami a jak se jim podařilo skloubit jejich osobní-politické-obchodní zájmy s obecně proklamovanou svatou věcí. Bezpochyby by se to samé dalo říci i o muslimech, neboť tři sta let po Mohamedovi se šiky nečestných spojily se šiky pravověrných právě tak, jako se to stalo v případě křesťanstva. Někde mezi nimi se nacházeli Židé, respektive ti, které nerozprášila římská vojska nebo ti, kdo našli cestu zpět. Křesťané zacházeli se Židy na počátku druhého tisíciletí mnohem brutálněji, což se rovněž změnilo, a zřejmě nejednou.

Jsou vlastně jako kost, věčná kost, o kterou se pere nesčetněhlavá smečka

hladových psů.

Ale důvod existence oné kosti ještě nepominul. Důvodem, proč se psi vraceli po celá ta dlouhá staletí, bylo to, co toto území představuje. Tolik historie. Prošly tudy desítky historických osobností, včetně syna Božího, jak o tom byl přesvědčen v Ryanovi dřímající katolík. Ještě dál než význam zeměpisné polohy tohoto úzkého pruhu země mezi kontinenty a kulturami leží myšlenky, ideály a naděje, přežívající v myslích lidí. Zde jsou jakoby vtěleny do písku a kamení v neobyčejně nevzhledné krajině, kterou si může doopravdy zamilovat snad jen štír. Jack věděl, že ve světě existuje pět velkých náboženských skupin, a že jen tři z nich se rozšířily mimo oblast svého zrodu. A všechny tři mají svůj domov jen pár mil od místa, kde právě stojí.

A proto se tedy vydávali do válek.

Bylo to tak rouhačské, až to bilo do očí. Zde se vlastně zrodila víra v jednoho Boha - monoteismus, že? Začalo to Židy, na ně navázali křesťané a muslimové, zde se tento názor uchytil. Židé - pojmenování Izraelité Jackovi stále připadalo zvláštní - bránili svou víru s tvrdohlavou zarputilostí tisíce let, ubránili se všemu, co po nich ti animisté a pohané házeli, načež skládali nejtěžší zkoušku do rukou náboženství, které vyrostlo na idejích, jež oni tak dlouho bránili. Jen stěží se to mohlo zdát být fér - samozřejmě to vůbec nebylo fér -, ale v náboženských válkách dochází vždy k největším krutostem. Jestliže někdo bojuje ve jménu samotného Boha, má pocit, že může cokoli. Navíc jeho nepřátelé zákonitě bojují proti Bohu, což je zavrženíhodné. Bít se za autoritu všech autorit - inu, který voják by se neviděl jako mstící meč Boží. Neexistovaly žádné zábrany. Snahy všech přivést nepřítele alias hříšníka na správnou cestu byly prováděny tak důkladně, jak jen to šlo. Znásilňování, rabování, vraždění, ze všech nejpodlejších zločinů se stalo něco víc než právo - byly přetaveny v povinnost, ve svatou věc, přestaly být hříchy. Nešlo jen o to, že vám platí, abyste dělali hrozné věci, nešlo jen o hřešení, protože zakázané ovoce nejlépe chutná, ale věděli jste, že si můžete dělat a vzít, co chcete, protože Bůh je na vaší straně. A dokonce si to brali do hrobu. Angličtí vojáci bojující v křižáckých výpravách, byli pohřbíváni do kamenných hrobek s překříženými sloupy, ne se sloupy kolmo k zemi - jako znak účastníka křižácké výpravy - jen proto, aby všechna následující pokolení ihned poznala, že sloužili ve jménu Boha, smáčeli své meče v dětské krvi, znásilňovali vše, co jejich osamělé oči zahlédly, a kradli všechno, co nebylo zarostlé do země. Napravo i nalevo. Oběťmi byli převážně Židé, ale i oni se občas chápali rukojetí mečů. Všichni muži jsou si totiž ve svých ctnostech i nešestech rovni.

Ty magory to určitě bavilo, říkal si Jack zděšeně a sledoval, jak policista na rohu řeší hádku. Přece ale muselo i tehdy existovat pár skutečně dobrých lidí. Co dělali? Na co mysleli? A na co asi tak myslel Bůh?

Ale Ryan nebyl žádný kněz, rabín ani imám. Ryan byl vyšším důstojníkem výzvědné služby, nástrojem své země, pozorovatelem a reportérem informací. Stále se rozhlížel a na okamžik zapomněl na historii.

Lidé kolem něho byli vzhledem ke zdejšímu horku až moc oblečení a ruch v ulicích mu připomínal Manhattan. Mnozí z nich měli přenosná rádia. Přešel kolem restaurace a uvnitř zahlédl nejméně deset lidí, jak poslouchají zprávy. Jack se musel usmát. To jsou jeho lidi. Když jede autem, má rádio vždy naladěné na stanici, kde vysílají jen zprávy. Panovala tam značná pozornost, ale přece mu trvalo pár vteřin, než ji zaregistroval. Oči všech lidí těkaly kolem dokola. Stejně jako oči jeho ochranky. Číhání na nebezpečí. No, smysl to má. Incident na Chrámové hoře sice nepodnítil vlnu násilí, ale ta se očekávala - Ryana proto nepřekvapilo, že lidé, jež viděl, nerozeznali, o co nebezpečnější pro ně je ona absence násilí. Krátkozraký výhled do budoucna, pro Izrael tak typický, se dal snadno pochopit. Tato země je obklopena státy, které mají všechny důvody těšit se, že Izrael přestane existovat, z toho důvodu je zde paranoia povýšena na umění a národní bezpečnost rovná se

posedlosti. Jeden tisíc devět set let po Masadě a diaspoře se Izraelité vrátili do země, již posvětili, a to ve snaze utéct před útlakem a genocidou..., jen aby podnítili nárůst obojího. Změnilo se však to, že teď drží meč v ruce oni, a naučili se s ním pečlivě a doopravdy zacházet. Ale ani to nikam nevede. Války mají končit mírem, a pro Židy zatím žádná válka neskončila. Zastavovaly se, byly přerušovány a víc nic. Izrael tudíž chápe mír jen jako přestávku na pochování mrtvých a vycvičení dalších šiků vojsk. Židé utekli před téměř jistým vyhlazením křesťany a svou existenci vsadili na schopnost ubránit se muslimům, kteří vzápětí vyhlásili své odhodlání dokončit to, co začal Hitler. A Bůh si asi myslel to samé, co se mu honilo hlavou při křižáckých výpravách. Bohužel však rozestoupení vod a zastavování slunce patří zřejmě jen do Starého zákona. Teď je na lidech, aby řešili své spory. Ale ti nedělají vždy to, co by měli. Když Thomas More napsal Utopii o státu, kde všichni jednají za všech okolností morálně, dal jemu i knize stejný název. Význam slova "utopie" je "nikde". Jack zavrtěl hlavou a zatočil za roh do další ulice s bílými štukovanými domy.

"Dobrý den, doktore Ryane."

Muž byl asi padesátiletý, menší a podsaditější než Jack. Měl pečlivě zastřižený plnovous, a spíš než Žida připomínal velitele jednotky v armádě Asyřanů. Meč nebo šavle by mu dokonce slušela. Kdyby se nebyl usmíval, Ryan by litoval, že nemá po boku Johna Clarka.

"Dobrý den, Avi. Nikdy by mě nenapadlo, že se tu potkáme."

Generál Abraham Ben Jakob byl Ryanovým protějškem v Mossadu, pracoval jako asistent ředitele izraelské zahraniční výzvědné služby. Avi byl až do roku 1968 profesionálním důstojníkem v armádě, člen parajednotky s dalekosáhlými zkušenostmi ze zvláštních operací, pak si jej vyhlédl Rafi Eitan a přivedl jej do smečky agentů rozvědky, kde hrál od té doby významnou roli. V uplynulých několika letech se jeho cesty zkřížily s Ryanovými, ale pokaždé ve Washingtonu. Ryan Ben Jakoba uznával jako špičkového odborníka. Nevěděl, jaký názor má Avi na něj. Generál Ben Jakob byl v utajování svých názorů a pocitů velmi úspěšný.

"Jaké jsou zprávy z Washingtonu, Jacku?"

"Vím jen to, co jsem viděl na ambasádě na CNN. Nic oficiálního, a kdyby přece jen, znáte pravidla líp než já. Kde se tu dobře vaří?"

Samozřejmě že to bylo vše naplánováno předem. O dvě minuty později a o sto metrů dál už seděli v zadní místnosti tichého podniku, kde měli oba jejich tělesní strážci dobrý výhled na všechny strany. Ben Jakob objednal dva heinekeny.

"Tam, kam jedete, pivo nepodávají."

"No, nic moc, Avi," řekl Ryan, když se napil.

"Slyšel jsem, že máte zastupovat Aldena v Rijádu."

"Jak by vůbec mohl někdo jako já Aldena zastupovat?"

"Máte prezentovat váš návrh ve stejnou dobu jako Adler. Rádi bychom o tom také něco věděli."

"V tom případě vám asi nebude vadit, když trochu počkáte."

"Nic mi neřeknete, Jacku? Ani jako jeden profesionál druhému?"

"No to hlavně ne." Jack pil pivo přímo z lahve. Všiml si, že jídelní lístek je hebrejsky. "Asi vás budu muset poprosit, abyste mi něco objednal... Blázen jeden starej!" Už na mě sice hodili to, co měl udělat někdo jinej, ale něco takovýho, to je moc.

"Alden, že." Nebyla to otázka. "Jsme stejně staří. Bože můj, přece měl vědět, že zkušené ženy jsou spolehlivější i chytřejší." Ben Jakob lpěl na profesionální terminologii i v této oblasti.

"Mohl se víc věnovat své vlastní ženě."

Ben Jakob se ušklíbl. "Stále zapomínám, kolik je ve vás katolíka."

"Tím to není, Avi. Který pomatenec by chtěl, aby se mu do života pletla víc než jen jedna žena?" zeptal se Ryan.

"Je ztracen. Tak to hodnotí naše ambasáda." Ale co to znamená?

"Možné to je. Mě se na názor nikdo neptal. Já si ho opravdu vážím. Prezidentovi radí dobře. Poslouchá i nás, a když s názorem CIA nesouhlasí, obvykle k tomu má dobrý důvod. Mě nachytal při chybě ani ne před půl rokem. Ten člověk je génius. Ale že provede tohle... no, každý máme něco. Je to ale blbej důvod pro padáka z takovýho místa. Měl si nechat zašít zip." A v tak nevhodnou dobu, zuřil Jack vnitřně.

"Takoví lidé nemohou být ve vládních službách. Dají se příliš snadno kompromitovat."

"Rusové si už přestávají všímat těch, kdo nejvíc vyčnívají... a ta holka je Židovka, že? Nemáte v tom prsty vy, Avi?"

"Pane doktore! Copak bych byl já něčeho takového schopen?" Kdyby se medvěd uměl smát, určitě by to znělo jako smích Aviho Ben Jakoba.

"Vaše práce to být nemůže. Zjevně nešlo ani trochu o vydírání." Jack se touto poznámkou dostal na samou mez. Generál přivřel oči.

"Nebyla to naše práce. Myslíte si, že jsme padlí na hlavu? Na místo Aldena přijde doktorka Elliotová."

Ryan zvedl oči od lahve s pivem. To ho nenapadlo. A doprdele...

"Naše společná přítelkyně," řekl Avi.

"S kolika ministry jste za posledních dvacet let nesouhlasil, Avi?"

"S žádným, samozřejmě."

Ryan vzdychl a dopil láhev. "Co jste to před chvílí říkal, o tom jak jeden profesionál druhému?"

"Jsme oba na stejné lodi. Někdy, když máme hodně velké štěstí, tak nás vyslechnou."

"A občas, když nás vyslechnou, tak se zrovna pleteme..."

Generál Ben Jakob neuhnul pohledem a stále se díval do Ryanových očí. Tato věta byla jen další známkou Jackovy rostoucí zralosti. Ryana měl rád jako člověka i jako profesionála, ale na osobní sympatie nebo antipatie je v jejich oboru jen málo místa. Děje se něco velmi zásadního. Scott Adler byl v Moskvě. Pak spolu s Ryanem navštívil kardinála D'Antonia ve Vatikánu. Původně se měli Ryan a Adler sejít zde s izraelským ministrem zahraničí, ale Aldenovo kolosální faux pas to vše změnilo.

I na profesionálního zaměstnance výzvědné služby byl Ben Jakob výborně informován. Ryan se zúčastnil debat o tom, zda Izrael je či není nejspolehlivějším spojencem USA na Středním východě. To je otázka pro historika, říkal si Avi. A ať si Ryan myslí cokoli, většina Američanů na Izrael takto pohlíží, a díky tomu se Izraeli dostává víc informací z nitra americké vlády než od jiných zemí - dostává jich dokonce víc než Britové, kteří udržují s americkými výzvědnými kruhy formální partnerství.

Tyto zdroje informovaly Ben Jakobovy podřízené o tom, že za tím, co se chystá, stojí Ryan. To se ale jevilo jako neuvěřitelně nepravděpodobné. Jack byl velmi moudrý, téměř jako Alden, ale Ryan rovněž definoval svou roli služebníka v davu, nikoli v čele, jako roli toho, kdo uvádí nějaké rozhodnutí do praxe, a ne toho, kdo je vytváří. Krom toho americký prezident nemá Ryana rád, a nijak se s tímto názorem netají. Avi věděl, že Elizabeth Elliotová ho také nesnáší. A sice kvůli něčemu, co se stalo před volbami, nějaké urážce, drzému odseknutí. Inu, vládní úředníci byli odjakživa hákliví. Ne jako Ryan a já, říkal si generál. Jak on, tak Ryan stáli mnohokrát tváří v tvář smrti, a možná právě to je k sobě poutalo. Nemusí se na všem shodnout. Je však mezi nimi vzájemná úcta.

Moskva, Řím, Tel Aviv, Rijád. Co by se z toho dalo vyvodit?

Scotta Adlera si vybral ministr zahraničí Talbot, byl to velmi zkušený diplomat. Talbot byl také moudrý. Prezident Fowler, ačkoli možná není úplně úžasný, si zvolil vynikající ministry a osobní poradce. Až na Elliotovou, opravil se Avi. Talbot nechával tajemníka Adlera dělat důležitou přípravnou práci. A když se sám Talbot vložil do vyjednávání, Adler stál vždy po jeho

boku.

Nejúžasnější na celé věci byl fakt, že ani jeden z informátorů Mossadu neměl tušení, co se děje. Prý něco důležitého na Středním východě. Těžko říct co... Slyšel jsem, že s tím má co do činění Jack Ryan, CIA... Konec zprávy.

Bylo to k zlosti, ale na to si už Avi zvykl. Výzvědná činnost je hra, při níž nikdy nevidíte všechny karty. Ben Jakobův bratr byl pediatr a potýkal se s podobnými problémy. Nemocné dítě mu jen zřídkakdy řeklo, co mu je. Jeho bratr se ovšem mohl kdykoli zeptat, nechat si ukázat, provést testy...

"Jacku, musím něco říct svým nadřízeným," řekl generál Ben Jakob prosebně.

"No tak, generále." Jack se otočil a mávnutím si objednal další pivo. "Řekněte mi, co se to sakra stalo na Chrámové hoře?"

"Ten muž byl - je rozrušený. V nemocnici ho hlídají, aby nespáchal sebevraždu. Nedávno ho opustila žena, dostal se do vlivu náboženského fanatika a..." Ben Jakob pokrčil rameny. "Byla to hrozná podívaná."

"To je pravda, Avi. Víte vůbec, v jaké politické situaci jste se ocitli?"

"Jacku, zabýváme se tím problémem už dlouhá..."

"Myslel jsem si to. Avi, vy jste ohromně inteligentní špion, ale nemáte tušení, co se právě teď děje. Vážně nemáte."

"Tak mi to řekněte."

"Tak jsem to nemyslel, a vy to víte. To, co se stalo před několika dny, změnilo spoustu věcí jednou provždy, generále. To přece musíte vidět."

"Jak je to změnilo?"

"Budete muset počkat. I já mám své rozkazy."

"Chce nám vaše země vyhrožovat?"

"Vyhrožovat? K tomu nikdy nedojde, Avi. Jak by mohlo?" Ryan si říkal, že nesmí moc mluvit. Ten chlap je dobrej, opakoval si stále.

"Ale nemůžete nám diktovat, co máme dělat."

Jack polkl svou odpověď. "Jste velmi inteligentní, generále, ale i přesto mám svoje rozkazy. Musíte počkat. Je mi líto, že vám vaši lidé ve Washingtonu nepomáhají, ale já taky nemohu."

Ben Jakob znovu změnil taktiku. "Já vás zvu na jídlo, a přitom moje země není tak bohatá jako vaše."

Jack se zasmál. "A taky na dobré pivo, a jak říkáte, tam, kam tvrdíte, že jedu, takové nedostanu. Pokud tam teda jedu, že..."

"Posádka vašeho letadla už odevzdala letový plán. Díval jsem se."

"Takže tolik k otázce utajení." Jack přijal novou láhev a usmál se na číšníka. "Avi, nechte to chvíli odpočinout. Nebo si vážně myslíte, že bychom podnikli něco, čím bychom zkompromitovali bezpečnost vaší země?"

Jistě! pomyslel si generál, ale samozřejmě to nemohl říct nahlas. Raději mlčel. Ale Ryan se nedal a využil jeho mlčení ke změně tématu.

"Doneslo se mi, že jste dědečkem."

"Ano. Má dcera mi přidělala další šedivé vousy. Má dcerku. Leah."

"Máte mé slovo: Leah bude vyrůstat v bezpečné zemi, Avi."

"A kdo na to dohlédne?" opáčil Ben Jakob.

‚Ti samí lidé jako vždycky." Ryan si poblahopřál k té odpovědi. Chudák Avi byl skutečně zoufalý z toho, že mu Ryan nic neřekl, a jeho samotného mrzelo, že to Avi dává tak najev. Inu, i ti nejlepší z nás jsou občas zahnáni do kouta...

Ben Jakob si říkal, že nesmí zapomenout nechat aktualizovat Ryanův spis. Chtěl mít na příští schůzku mnohem lepší informace. Generál patřil k těm, kteří neradi prohrávají, ať jde o cokoli.

Doktor Alden se rozhlížel po kanceláři. Samozřejmě že ještě neodchází. Tím by poškodil Fowlerovu administrativu. Jeho výpověď, která už ležela podepsaná na stole před ním, byla datována ke konci měsíce. Ale to bylo jen naoko. Jeho povinnosti skončily počínaje dneškem. Půjde na schůzku a přednese důležité zprávy, napíše si poznámky, ale schůze teď povede Liz Elliotová. Prezident vypadal, že ho to mrzí, ale nijak ho to nevyvedlo z klidu. Je mi líto,

Charlie, že odcházíš, vážně líto, právě teď, ale obávám se, že není jiné východisko... Povedlo se mu udržet si v Oválné pracovně klidný výraz i přes vztek, který jím lomcoval. I Arnie van Damm projevil dost lidskosti, když poznamenal: "Do prdele, Charlie!" Ačkoli van Damma štvala politická křivda, již jeho šéf utrpěl, aspoň do svého vzteku přimíchal trochu lidskosti a chlapáctví. Ale kdepak Bob Fowler, šampion ubohých a bezmocných.

S Liz to bylo ještě horší. Ta arogantní kráva jen mlčela, a přitom jí to bylo vidět na očích. Slízne smetanu za to, co on udělal. Ví to moc dobře a už se na to klepe.

Zprávu zveřejní ráno. Do tisku už to ale stejně prosáklo. Kdo to prosákl, je ve hvězdách. Elliotová, aby se podělila o radost? Arnie van Damm v rychlé snaze minimalizovat škody? Nebo někdo z tuctu jiných?

Cesta od moci k zapomnění je ve Washingtonu velmi krátká. Ten zmatený výraz ve tváři jeho sekretářky. Ty nucené úsměvy dalších úředníků v Západním křídle. Ale zapomnění nastane až po okamžiku slávy při oznamování té události: ne nepodobné záři zanikající hvězdy; i veřejné smrti předchází oslepující záře. To je práce médií. Jeho telefon se mohl zbláznit, tak jej vyvěsil. Před dveřmi jeho domu na něho ráno čekalo dvacet novinářů s kamerami v pohotovosti, do očí mu mířily oslňující reflektory. Ještě před první otázkou věděl, o co jde.

Slepice jedna pitomá! Ty její kravský oči, rozcajdaný prsa a obrovský kravský boky! Proč si toho nevšiml! Profesor Charles Winston Alden seděl v luxusním křesle a civěl na svůj luxusní pracovní stůl. Hlava mu třeštila, což přičítal na vrub stresu a vzteku. A měl pravdu. Ale navíc zapomněl, že jeho krevní tlak dosáhl vlivem napětí těchto chvil téměř dvojnásobku toho, jaký by měl být. Stejně tak zapomněl, že minulý týden neužíval léky proti vysokému tlaku. Skutečný prototyp profesora, na detaily pořád zapomínal, zatímco jeho racionální mysl řešila ty nejsložitější problémy.

Takže ho to překvapilo. Začalo to v slabém místě tepny zásobující mozek krví. V ní proudí obrovské množství krve. Má totiž za úkol rozvést krev do všech částí mozku pomocí soustavy cév, a ty se mohou věkem zablokovat. Dvacet let problémů s vysokým tlakem a dvacet let, kdy si vzal lék, jen když si vzpomněl, že se blíží pravidelná návštěva lékaře. K tomu se přidal stres z toho, že se mu kariéra hroutila před očima, jistě ho nemine veřejná potupa, a výsledkem bylo prasknutí cévy na pravé straně jeho hlavy. Bolest, která původně vypadala jako nesnesitelná migréna, se nakonec projevila jako sama zubatá. Alden vytřeštil oči a oběma rukama se chytil za hlavu, jako by chtěl zabránit jejímu puknutí. Ale už bylo pozdě. Trhlina se zvětšovala a unikalo z ní čím dál větší množství krve. V důsledku toho byly části jeho mozku zbaveny přísunu kyslíku nutného k správnému fungování a nitrolebeční tlak vzrostl do té míry, že došlo k rozmačkání okolních mozkových buněk.

Ačkoli byl Alden ochrnutý, neztratil vědomí a jeho inteligentní mysl ještě nějakou dobu zaznamenávala tyto události s neuvěřitelnou jasností. Už se nemohl hýbat, ale uvědomoval si, že si pro něj přichází smrt. Tak blízko, říkal si a snažil se smrti uniknout celou svou myslí. Pětatřicet let trvalo, než jsem se sem dostal. Všechny ty knihy. Všechny ty semináře. Tolik inteligentních studentů. Přednášková turné. Pořady v televizi. Kampaně. Jen abych se sem dostal. Byl jsem tak blízko dokončit něco velikého. Pane bože! A umřu teď, a navíc takhle! Ale věděl, že smrt už stojí u něj a že ji musí přijmout. Doufal, že mu aspoň někdo odpustí. Nebyl přece tak špatný, ne? Tolik se snažil něco znamenat, chtěl zlepšit svět a teď, pár krůčků od něčeho skutečně důležitého... oč by to bylo pro všechny lepší, kdyby ho to kleplo v posteli s tou malou krávou... a ještě líp, říkal si v poslední chvíli, kdyby všechna jeho studia a jeho intelekt byly vstupenkou.

Aldenův prohřešek a faktický vyhazov měly za následek skutečnost, že trvalo dlouho, než jej objevili. Místo toho, aby mu sekretářka volala každých pět minut, trvalo to skoro hodinu. Protože zadržovala všechny hovory, nikam je nepřepojovala. Samozřejmě že to bylo jedno, ale jeho sekretářka z toho měla

výčitky ještě pár týdnů. Když tedy nakonec přišel čas odchodu, rozhodla se, že mu to ohlásí. Zkoušela mu zatelefonovat, ale nikdo to nebral. Zamračila se, chvíli počkala a zkusila to znovu. Pořád nic. Pak vstala, odešla ke dveřím a zaklepala. Nakonec je otevřela a vykřikla tak hlasitě, že ji zaslechli i agenti tajné služby před Oválnou pracovnou na druhém konci budovy. První, kdo tam dorazil, byla Helena D'Agustinová, jedna z prezidentových osobních tělesných strážců, která se procházela po chodbě, aby se po celém dni, kdy jen seděla, trochu protáhla.

"Hergot!" A stejně rychle vytasila svůj služební revolver. Nikdy v životě neviděla tolik krve, všechna vytékala z Aldenova pravého ucha a kapala na desku stolu. Vysílačkou přivolala pomoc. Určitě rána do hlavy. Ostražitýma očima a přes mušku svého revolveru se rozhlížela po místnosti. Okna nepoškozena. Rozhlédla se po pokoji. Tady nikdo. Tak, co teď?

Pak zkoušela nahmatat pulz na Aldenově krční tepně. Samozřejmě nic nenahmatala, ale výcvik velel vyzkoušet. Mezitím byly uzavřeny všechny východy z Bílého domu, ochranka vytasila zbraně a zajistila všechny návštěvy. Agenti tajné služby prováděli důkladnou kontrolu budovy.

"Bože můj!" pronesl Pete Connor, když vešel do místnosti.

"Prohlídka hotová!" oznámil hlas ve sluchátkách. "Budova je čistá. JESTŘÁB v pořádku." "Jestřáb" bylo kódové označení prezidenta. Vzhledem k ironickému rozporu s Fowlerovou politikou vystihovalo smysl pro humor agentů tajné služby.

"Ambulance vyrazila před dvěma minutami!" dodal hlas z komunikační centrály. Ambulance k nim dorazí rychleji než helikoptéra.

"Klid, Dago," řekl Connor. "Vypadá to nejspíš na mrtvici."

"Uhněte!" zavolal vedoucí lékařského týmu námořnictva. Agenti tajné služby měli sice výcvik pro první pomoc, ale v Bílém domě byl vždy připraven záložní lékařský tým a jeho velitel dorazil první. Měl v ruce kufřík, jaký nosí lékaři na bojišti, ale ani jej neotevřel. Na stole okamžitě uviděl příliš velké množství krve, a povrch kaluže se již začínal srážet. Rozhodl se s tělem nehýbat - šlo o potenciální místo činu a hoši z tajné služby ho na to upozorňovali - převážná část krve vytekla z pravého ucha doktora Aldena. Z levého vytékal úzký proužek a na viditelných partiích obličeje už začínaly být patrné známky posmrtného zbarvení kůže. Jen málokdy je snazší určit diagnózu.

"Je mrtvý, možná už skoro hodinu. Výron krve do mozku. Mrtvice. Nebral náhodou něco na vysokej tlak?"

"Jo, myslím, že jo," řekla agentka D'Agustinová po chvíli.

"S jistotou to prokáže až bližší ohledání, ale na tohle umřel."

Poté se dostavil lékař. Byl to kapitán námořnictva a slova svého velitele potvrdil.

"Tady Connor, řekněte sanitce, že se nemusí hnát. POUTNÍK je mrtev, zemřel nejspíš přirozenou smrtí. Opakuji, POUTNÍK je mrtev," řekl agent do vysílačky.

Posmrtné vyšetření prozkoumá samozřejmě několik oblastí. Jed. Možná kontaminace jeho jídla nebo vody. Ale prostředí v Bílém domě je monitorováno takřka bez ustání. D'Agustinová a Connor si vyměnili pohledy. Ano, měl vysoký tlak a setsakramentsky blbej den. Skoro tak blbej jako měli oni.

"Jak mu je?" Hlavy se otočily. Byl to JESTŘÁB, tedy sám prezident, kolem něj se do dveří tlačil kruh agentů. A za prezidentem doktorka Elliotová. D'Agustinová si říkala, že nesmí zapomenout vymyslet kódové jméno i pro ni. Přemýšlela, jestli ZMIJE je dost dobré. Daga tu potvoru nesnášela. Jako ostatně nikdo v prezidentově bezpečnostním oddělení. Ale nebyli placení za to, aby ji měli rádi, nebo aby měli rádi prezidenta.

"Je mrtev, pane prezidente," řekl doktor. "Zdá se, že šlo o silnou mrtvici."

Prezident přijal zprávu bez viditelné reakce. Agenti tajné služby vzpomínali, že sdílel se svou ženou její dlouholetý boj s různými druhy sklerózy. Nakonec o ni přišel, ještě když byl guvernérem Ohia. Určitě ho to

znecitlivělo, říkali si a přáli si, aby to byla pravda. Bezpochyby přišel o všechny své emoce. I když pár emocí v něm ještě zůstalo. Vzdychl, zavrtěl hlavou a otočil se k východu.

Liz Elliotová zaujala jeho místo a nahlížela přes rameno jednomu z agentů. Helen D'Agustinová si prohlížela její obličej, když se Elliotová snažila dostat co nejblíž. Ráda se maluje, to Daga věděla, a pozorovala, že obličej nové prezidentovy poradkyně pro otázky národní bezpečnosti je pod mejkapem zcela bledý. Určitě nejde o příjemnou podívanou, to si D'Agustinová uvědomovala. Vypadalo to, jako by někdo vylil na stůl kbelík rudé barvy.

"Pane bože!" zašeptala Elliotová.

"Uhněte, prosím!" ozval se nový hlas. Byl to agent s nosítky. Nevybíravě odstrčil Elliotovou z cesty. Daga si všimla, že E.E. je příliš šokovaná na to, aby ji to rozčílilo. Obličej měla velmi bledý a oči upírala do prázdna. Třeba si ta baba myslí, že je tvrdá, říkala si zvláštní agentka D'Agustinová, ale tak tvrdá není. Ta myšlenka ji uspokojila.

Trochu slabo v kolenou, že jo, Liz? Helen D'Agustinová, která před měsícem ukončila studia na akademii tajné služby, byla na tajné pozorovací operaci, když ji subjekt - protivník - "dostal" a z důvodu, který nikdy nepochopila, vytáhl velkou automatickou pistoli. A dokonce vypálil jednu střelu jejím směrem. Ale víc ne. Svou přezdívku Daga získala proto, že vytáhla svůj S&W a vpálila tomu lumpovi tři střely přímo do desítky na vzdálenost dvanácti metrů, tedy na vzdálenost ne větší než je na střelnici. A taky tak snadno. Nikdy se jí o tom pak ani nezdálo. A tak se Daga stala jednou z nich, členkou Zvláštního střeleckého týmu, když vyhráli v soutěži s elitními komandy americké armády Delta Force. Daga byla tvrdá. Liz Elliotová zjevně ne, jakkoli je arogantní. Slabej pajšl, madam? V tu chvílí zvláštní agentce Helen D'Agustinové ještě nedošlo, že Liz Elliotová se stane JESTŘÁBOVOU novou poradkyní pro otázky národní bezpečnosti.

Byla to tichá schůzka, první svého druhu, jakou Günther Bock zažil. Žádné chvástavé řeči vojáků revoluce. Jeho dávný soudruh Ismael Qati býval rebelem, ovládal pět jazyků, ale Bock viděl, že Qati je nějak nesvůj. Jeho úsměv postrádal zuřivost. Rozmáchlá gesta, kterými vždy doprovázel svá slova, byla teď jakoby rezervovaná a Bock přemýšlel, jestli mu něco není.

"Byl jsem smutný, když jsem zaslechl zprávy o tvé ženě," řekl Qati a na chvíli odbočil k osobním záležitostem.

"Děkuji ti, příteli." Bock se rozhodl, že mu to oplatí co nejlépe: "Je to ale jen drobnost oproti tomu, co musel vytrpět tvůj lid. Dostává samé rány pod pás."

V tomto případě bylo oněch ran pod pás víc než jen pár a oba to věděli. Jejich nejlepší zbraní byla vždy kvalitní informace. Ale Bockovy zdroje vyschly. Frakce Rudé armády brala po dlouhá léta informace z nejrůznějších zdrojů. Od informátorů z východoněmecké rozvědky a od všech levobočků KGB po celé východní Evropě. Jistě nemalá část těchto informací pocházela z Moskvy a z politických důvodů, jež Bock nikdy nezpochybňoval, procestovala všechny menší státy. Světový socialismus je sám o sobě boj s četnými taktickými úskoky. Vlastně býval, opravil se.

Už je to všechno pryč, i pomoc, na niž se mohl kdykoli spolehnout. Výzvědné služby východoevropských států zaprodaly své revoluční druhy jako prašivé psy. Češi a Maďaři doslova prodali tyto informace na Západ! Východní Němci se jich vzdali ve jménu velkoněmecké spolupráce a bratrství. Východní Německo - Německá demokratická republika - je už minulostí. Stala se pouhým přívěskem kapitalistického Německa. A Rusové... Ačkoli jim Rusové poskytovali vždy jen nepřímou podporu, i ta už je fuč a zdá se, že navždy. S pádem socialismu v Evropě jejich zdroje v různých vládních institucích buď odhaleny, nebo začaly donášet oběma stranám, nebo prostě přestaly donášet úplně, ztratily víru v socialistickou budoucnost. Jako mávnutím proutku se nejlepší a nejvýkonnější zbraň evropských revolucionářů propadla do země.

Zde je tomu naštěstí jinak, aspoň pro Qatiho. Izraelci jsou stejně pošetilí jako nebezpeční. Jedinou stálicí ve světě je neschopnost Židů přijít s jakoukoli smysluplnou politickou iniciativou. Ať jsou sebedokonalejší v případě boje, v otázkách míru byli vždy naprosto nemožní. K tomu se pokaždé přidala jejich schopnost diktovat rozkazy svým vlastním pánům, jako by žádný mír ani nechtěli. Bock nebyl sice student světových dějin, ale pochyboval, že by se pro takové chování našel nějaký precedens. Neutuchající revolta jak rodilých izraelských Arabů, tak i palestinských zajatců v okupovaných územích je krvácející ranou na izraelské duši. Kdysi byli izraelští policisté a domácí výzvědné služby schopny infiltrovat arabské skupiny, ale dařilo se jim to čím dál méně, úměrně s tím, jak se zvětšovala podpora veřejnosti tomuto povstání. Qati má alespoň na starosti dohled nad probíhající operací. Bock mu to záviděl, přestože taktická situace nebyla růžová. Další Qatiho podivuhodnou výhodou byla síla jeho nepřátel. Izraelská rozvědka už v této stínové válce proti arabským bojovníkům za svobodu bojuje už druhou generaci. Za tu dobu zemřeli pod puškami důstojníků Mossadu jen ti bláhoví. Ti, kdo přežili, jako Qati, byli zocelení, silní, chytří, odhodlaní, byli dokonalými produkty Darwinova vyřazovacího procesu.

"Co děláte s informátory?" zeptal se Bock.

"Jednoho jsme objevili minulý týden," odpověděl Qati a usmál se. "Než zemřel, prozradil svého nadřízeného. Toho sledujeme teď."

Bock přikývl. Kdysi by toho izraelského důstojníka prostě zastřelili, ale Qati se poučil. Sledují ho - velmi pečlivě a s přestávkami - a snad se jim podaří objevit další informátory.

"A co Rusové?" Otázka vyvolala silnou reakci.

"Ta prasata! Nic cenného od nich nedostáváme. Opustili nás. Jako vždycky." Qatimu se v tváři objevil náznak rozrušení, jež dnes Bock postrádal. Objevil se, pak zmizel, a Arabova tvář se znovu zahalila únavou.

"Vypadáš unaveně, příteli."

"Byl to dlouhý den. Pro tebe také, že?"

Bock zívl a protáhl se. "Necháme to na zítra?"

Qati přikývl a vstal, aby uvedl svého hosta do pokoje. Bock mu před rozloučením stiskl ruku. Znali se už dvacet let. Qati se vrátil do obýváku a vyšel ven. Jeho ochranka byla na svých místech a v pozoru. Qati s nimi krátce promluvil, jak to dělal vždy, protože loajalita pramení z pozornosti, jakou člověk přikládá problémům svých podřízených. Pak se i on odebral do postele. Samozřejmě ještě odříkal večerní modlitby. Trochu jej trápilo, že jeho přítel Günther je ateista. Je odvážný, chytrý i odhodlaný, ale je bez víry, a Qati nechápal, jak může člověk bez víry žít.

Žít. Copak já sám ještě žiju? ptal se Qati sám sebe, když uléhal. Dopřál svým bolavým údům odpočinku, a ačkoli bolest nepřestala, alespoň se změnila. Bock tedy skončil, že? Bylo by pro něho bývalo lepší, kdyby to přepadové komando Petru zabilo. Určitě ji chtěli zabít, ale proslýchalo se, že ji našli, jak kojí obě dvojčata, a v takové situaci nemůže zabíjet nikdo. Qati by to, i přes svou obrovskou nenávist k Izraelcům, též nedokázal. Byl by to zločin proti Bohu samotnému. Petra, říkal si, ten její úsměv v noci. Jednou se s ní vyspal, když byl Günther pryč. Byla sama, on byl pln nadšení z úspěšně provedené operace v Libanonu, kdy zabili izraelského poradce křesťanské milice. Tehdy se spolu dvě hodiny dělili o revoluční zápal.

Ví o tom Günther? Řekla mu to Petra?

Možná ano, ale to by nevadilo. Bock nebyl jako Arabové, pro něž by to byla smrtelná urážka. Evropani berou tyhle věci tak věcně. Qatimu připadalo zvláštní, že jsou taková, ale co v životě nebylo zvláštní. Bock je jeho opravdovým přítelem. Tím si byl jist. V Güntherově duši plá stejný plamen stejně doopravdy a stejně jasně jako v jeho vlastní duši. Je smutné, že vývoj v Evropě ztížil jeho příteli život natolik. Qati na to jen pomyslel a přeběhl mu mráz po zádech. Bylo od nich neuvážené, že se rozhodli přivést děti do

takového světa. Qati nikdy nebyl ženatý a společnost žen vyhledával jen zřídkakdy. Ale před deseti lety viděl v Libanonu všechny ty evropské dívky, některým ani nebylo dvacet. Vzpomínal na ně s tichým úsměvem. Uměly to, co by se nikdy žádná Arabka nenaučila. Byly tak vášnivé, nemohly se dočkat, aby ho mohly přesvědčit o své oddanosti. Věděl, že jej využily úplně stejně, jako on využil je. Ale tehdy byl Qati mladší a v těle mu kolovala horká krev.

S vášněmi byl teď konec. Přemýšlel, zda se ještě někdy vrátí. Doufal, že ano. Hlavně doufal, že se uzdraví natolik, aby měl sílu na víc než jen na to jedno. Léčba se vyvíjí slibně, říkal mu doktor. Snáší ji mnohem lépe než ostatní. Ačkoli se stále cítí unaven, ačkoli ho čas od času zachvacují návaly nevolnosti, nesmí se nechat odradit. Je to normální - ne, normální stav zdaleka není ani tak "dobrý". Při každé návštěvě ho doktor ubezpečoval, že naděje skutečně existuje. Minulý týden se mu přiznal, že to nejsou jen řeči, jaké doktor říká každému pacientovi, aby jej povzbudil. Skutečně je na tom dobře. Má velkou šanci. Důležité je, říkal si Qati, že stále má proč žít. Má cíl. A byl si jist, že právě jeho cíl jej drží při životě.

"Jak to vypadá?"

"Nic moc," odpověděl doktor Cabot po bezpečné telefonní lince. "Charlieho ranila v kanceláři mrtvice." Odmlčel se. "Možná to je to nejlepší, co se mu mohlo stát."

"Liz Elliotová nastupuje na jeho místo?"

"Zcela správně."

Ryan se zašklebil, jako by právě polkl velmi kyselý lék. Podíval se na hodinky. Cabot musel vstát brzy, aby mu zavolal a sdělil další instrukce. Neměli se se šéfem zrovna v lásce, ale důležitost současného plánu vzájemné antipatie překonala. Třeba to bude fungovat i s E.E., říkal si Ryan.

"Fajn, šéfe. Odlítám za hodinu a půl a oba předložíme náš návrh zároveň, jak bylo domluveno."

"Hodně štěstí, Jacku."

Díky, pane řediteli." Ryan stiskl knoflík "off" na telefonu. Vyšel z komunikační místnosti a vrátil se do svého pokoje. Tašku už měl sbalenou. Teď mu jen zbývá uvázat si kravatu. Sako si hodil přes rameno. Je tu na něj moc horko a tam, kam má namířeno, je ještě větší. Tam si ho ale bude muset obléct. Bylo to nutné. Je to jedno ze zvláštních pravidel společenského chování, které vyžaduje, že řádný stupeň uznání člověku zajistí jen co možná největší nepohodlí. Ryan zvedl tašku a vyšel z pokoje.

"Seřídíme si hodinky?" Adler stál na chodbě a mrkl na Jacka.

"Ty, Scotte, můj nápad to není!"

"Ale smysl to má... trochu."

"Asi. Navíc musím chytit letadlo."

"Bez tebe neodletí," připomněl mu Adler.

"Jedna z výhod práce ve vládních službách, co?" Ryan se rozhlížel po chodbě. Byla prázdná, ale přemýšlel, jestli se Izraelcům podařilo do ní nainstalovat štěnice. "Co myslíš?"

"Půl na půl."

"Vážně? Tak nadějný?"

"Jo," zašklebil se Adler. "Je to dobrej nápad, Jacku. Tos trefil."

"Ne jenom já. Určitě žádnou odměnu nedostanu. Nikdo se to ani nedoví."

"My to vědět budeme. Tak jdeme."

"Zavolej, jak reagovali. Zlom vaz, Scotte."

"Myslím, že víc se hodí mazeltov." Adler stiskl Ryanovu pravici. "Dobře doleťte."

Limuzína ambasády zavezla Ryana přímo k nastartovanému letadlu. Mělo přednost před ostatními letadly, a ani ne za pět minut od chvíle, co Jack usedl, byli ve vzduchu. VC-20B zamířil na jih podél pobřeží Izraele, pak na východ přes Arabský záliv a do saudského vzdušného prostoru. Nebe bylo čisté, prakticky bez mráčku. Letěli nad oblastí, v níž podle všeho byl jen písek a

kameny. Jedinou zeleň tu představovaly zakrslé keře, příliš malé, aby bylo možné poznat, co jsou zač, a krajina připomínala neoholený obličej. Jack věděl, že velká část Izraele vypadá taky tak, stejně i Sinaj, kde došlo ke všem těm tankovým bitvám, a přistihl se, že se diví tomu, že se muži rozhodli umírat za podobný kus země. Ale dělo se tak od doby, kdy se člověk objevil na zemi. Zde byly svedeny první organizované bitvy a dosud ne poslední. Dosud.

Rijád, hlavní město Saudské Arábie, leží zhruba uprostřed země, která má přibližně stejnou rozlohu jako Amerika na východ od Mississippi. Malé letadlo klesalo na mezinárodní letiště v Rijádu relativně rychle, což bylo umožněno i nepříliš hustou dopravou, i počasí jim celkem přálo. Po několika dalších minutách dorazili k nákladnímu terminálu a jeden člen posádky otevřel dveře.

Po dvou hodinách strávených v klimatizované kabině letadla si Jack připadal, jako by se ocitl v rozpálené peci. Teploty ve stínu se blížily pětačtyřiceti stupňům, a navíc tu žádný stín nebyl. Sluneční paprsky se odrážely od asfaltu jako od zrcadla, takže Ryana z té záře úplně pálil obličej. Přijel jej přivítat zástupce vedoucího mise z ambasády a obligátní ochranka. Za několik vteřin se potil na sedadle další limuzíny.

"Let v pořádku?" zeptal se muž z ambasády.

"Ušlo to. Je vše připraveno?"

"Ano, pane."

Nechat se oslovovat "pane" není špatný, říkal si Jack. "Tak se do toho dáme."

"Mám instrukce doprovodit vás až ke dveřím."

"Přesně tak."

"Možná vás bude zajímat, že jsme neobdrželi žádné dotazy od médií. Washington to pěkně tutlá."

"Počkejte za pět hodin."

Ryan viděl, že Rijád je pěkné město, ačkoli poněkud odlišné od podobných měst na Západě. Kontrast s izraelskými městy bil do očí. Skoro vše zde zářilo novotou. Pouhé dvě hodiny letadlem. Tohle místo nikdy nebylo takovou křižovatkou jako Palestina. Starodávné obchodní cesty se nesnesitelnému horku v Saudské Arábii zdaleka vyhnuly, a pobřežní města s rybolovem a obchodními přístavy prosperovala celá tisíciletí. Kočovné kmeny ve vnitrozemí žily nuznými životy, držela je pohromadě jen víra v islám, za niž dostali na oplátku města jako Mekka a Medina. Tento stav změnily dvě věci. Britové využili tohoto prostoru během první světové války jako zástěrky proti Turecku, odvedli sem pozornost tureckých vojsk od míst, která mohla lépe posloužit jejich spojencům v Německu a Rakousku-Uhersku. Později, ve třicátých letech, byla objevena ropa. Ropa v takovém množství, že texaská produkce je proti tomu kapka v moři. Poté se nejprve změnil arabský svět a nedlouho poté i zbytek planety.

Od samého počátku byly vztahy mezi Saudskou Arábií a Západem velmi napjaté. Stále tu přežívá podivná směsice primitivnosti a geniality. Někteří lidé na tomto poloostrově žijí teprve jednu generaci mimo kočovné kmeny, jejichž styl života je dosti podobný stylu života lidí v době bronzové. Zároveň se tu udržuje obdivuhodná tradice koránské vzdělanosti, úzus, který je přísný, ale přece spravedlivý, a nikoli nepodobný tradicím Talmudu v judaismu. Za velmi krátkou dobu si tito lidé zvykli na neobyčejné bohatství. "Vzdělaný" Západ na ně pohlíží jako na směšné flákače, považuje je jen za novější zápis v seznamu zbohatlých národů, k nimž se Amerika připojila rovněž poměrně nedávno. Jako spoluzbohatlík se Ryan s úsměvem rozhlížel po některých budovách. Lidé se "starými" penězi - tedy vydělanými nabubřelými předky, na jejichž nevybíravé metody se už dávno zapomnělo - se ve společnosti lidí, kteří svůj majetek nezdědili, ale sami jej vydělali, necítí dobře. To platí o jednotlivcích stejně jako o národech. Obyvatelé Saudské Arábie a jejich arabští bratří se stále učí, co to znamená být národem, tím spíš národem bohatým a vlivným. Tento proces je ale pro ně i pro jejich přátele jistě velmi vzrušující. Něco

dostali velmi snadno, něco zase velmi draho, naposledy od svých severních sousedů. Z valné většiny případů se dokázali poučit, a Ryan doufal, že příští krok bude obdobně snadný. Národ si získává velikost tím, že dopomáhá k míru ostatním, ne tím, že ukáže svou obratnost v boji nebo obchodě. Americe toto poznání trvalo od dob Washingtona až po Theodora Roosevelta, jehož Nobelova cena zdobí zeď jedné místnosti v Bílém domě, jež stále nese jeho jméno. Trvalo nám to skoro sto dvacet let, pomyslel si Jack, když auto zatočilo a zpomalilo. Teddy dostal cenu za to, že rozsoudil malicherný tahanice o hraniční kameny, a my chceme po těchhle lidech, aby nám pomohli dát do pořádku nejvýbušnější konflikt v civilizovaným světě, přitom mají vlastní fungující stát pouhých padesát let. Co nás opravňuje k tomu chovat se k těm lidem nadřazeně?

Pro státní ceremonie existuje choreografie tak propracovaná a nepřekročitelná jako pro balet. Auto - dříve kočár - přijíždí. Nějaký funkcionář - dříve se mu říkalo lokaj - otevře dveře. Státník čeká, vznešeně osamocen, zatímco Host vystupuje z auta. Host úklonem hlavy poděkuje lokajovi, pokud má vychování, což Ryan měl. Další, vyšší funkcionář přivítá Hosta a doprovodí jej ke Státníkovi. Po obou stranách stojí oficiální stráže, v tomto případě uniformovaní a ozbrojení vojáci. Z pochopitelných důvodů nebyli pozváni fotografové. Takové záležitosti by byly příjemnější v teplotách kolem třiceti stupňů, ale byl zde alespoň stín stříšky, pod niž funkcionář doprovázel Ryana.

"Vítejte v mé zemi, doktore Ryane." Princ Alí Bin Sheik stiskl Jackovi ruku.

"Děkuji, Vaše Výsosti."

"Následujte mě, prosím."

"S radostí, pane." Než se upeču.

Ali zavedl Jacka a pracovníka ambasády dovnitř, kde se jejich cesty rozdělily. Budova byla vlastně palác - v Rijádu jich je několik, protože je tu mnoho princů - ale Ryan měl pocit, že přiléhavější termín bude "pracovní palác". Byl menší než paláce v Británii, které Ryan navštívil, je i čistší, uvědomil si Ryan překvapeně. Možná díky zdejšímu čistšímu a suššímu vzduchu, oproti vlhku a smogu v Londýně. A měli tu klimatizaci. Teplota uvnitř dosahovala nejvýš pětadvaceti stupňů, což Ryanovi vyhovovalo. Princ byl oblečen do splývavých šatů, na hlavě měl šátek na temeni přidržený dvěma - co to vlastně je? přemýšlel Ryan. Měl se na to zeptat, ale už bylo pozdě. Stejně tady měl být Alden. Charlie se v této oblasti vyznal líp než Jack a -jenže Charlie Alden je mrtev, a místo něj to táhne Ryan.

Ali bin Sheik měl ve spisech ministerstva zahraničí a CIA označení princ bez portfeje. Byl vyšší, štíhlejší a mladší než Ryan a radil králi Saudské Arábie v otázkách zahraničních věcí a rozvědky. Možná mu podléhají zaměstnanci Saudské výzvědné služby - školení v Británii -, ale to nebylo jednoznačné. Je to nejspíš další vymoženost Britů, kteří chápou utajení mnohem důsledněji než Američané. Ačkoli byl spis o Alim velmi objemný, byly v něm především údaje o jeho minulosti. Vystudoval v Cambridgi, stal se důstojníkem v armádě, ve studiu pokračoval v Leavenworthu a v Carlyle Barracks v USA. V Carlyle byl nejmladším žákem ve třídě, v sedmadvaceti se stal plukovníkem; být královským princem je pro kariéru hnacím motorem. V konečném pořadí se umístil na třetím místě ve skupině, z níž prvních deset členů nastupovalo minimálně na velitelské posty u divizí. Generál, který Ryana o Alim informoval, si pamatoval svého spolužáka jako kamaráda s vysokou inteligencí a obrovskými vlohami pro velení. Ali měl hlavní zásluhu na tom, že saudský král nakonec přijal americkou pomoc v době války v Iráku. Měl pověst seriózního hráče, který se umí rychle rozhodovat a ještě rychleji projevuje nelibost, pokud se plýtvá časem; to i přes své dvorské vychování.

Princovu pracovnu Ryan poznal záhy podle dvou důstojníků u dveří. Ty jim otevřel třetí muž, jenž se oběma uklonil.

"Už jsem o vás mnohé slyšel," řekl Ali vřele.

"Doufám, že jen to dobré," usmál se Ryan ve snaze uvolnit se.

Ali se k němu otočil s čertovským úsměvem. "Máme v Británii společné přátele. Stále cvičíte své umění ve střelbě z malých zbraní?"

"Bohužel na to nemám čas, pane."

Ali ukázal Jackovi na židli. "Jsou věci, na které by si ho člověk měl udělat."

Oba se posadili a formální atmosféra se vrátila. Objevil se sluha se stříbrným podnosem, a než odešel, nalil oběma mužům šálek kávy.

"Je mi upřímně líto, co se přihodilo panu Aldenovi. Takový dobrý člověk, a tak hloupě skončil... Dej Bůh klid jeho duši. Zároveň jsem se však již delší dobu těšil na setkání s vámi, pane doktore."

Jack usrkával kávu. Byla hustá, hořká a zákeřně silná.

"Děkuji, Vaše Výsosti. Děkuji i za svolení, abych mohl zastupovat výše postaveného funkcionáře."

"Největší posun v diplomacii vždy začíná na neformální rovině. Takže s čím vám mohu pomoci?" Ali se usmál a opřel se o opěradlo. Prsty levé ruky si pohrával s vousy. Oči měl černé jako noc, a ačkoli se jimi díval na svého hosta uvolněně, atmosféra v místnosti teď byla pracovní. A to se změnila sakra rychle, říkal si Ryan.

"Má země se rozhodla prozkoumat způsob - tedy zatím jen hrubý plán -, jak zmenšit napětí v této oblasti."

"Samozřejmě nikoli bez Izraele. Počítám, že Adler předkládá tento návrh v tuto chvíli v Izraeli, že?"

"Správně, Výsosti."

"To je napínavé," poznamenal princ s pobaveným úsměvem. "Nuže pokračujte."

Jack spustil: "Pane, naše prvotní snahy se týkají zachování územní bezpečnosti státu Izrael. Než jsme se my dva narodili, Amerika a ostatní státy jen stály opodál a podnikaly jen velmi málo, aby zabránily vyhlazení šesti milionů Židů. Vina za přihlížení tomuto zločinu leží na bedrech mé země."

Ali přikývl a pak promluvil. "Tomu jsem nikdy nerozuměl. Snad jste to mohli udělat lépe, ale Rooseveltova a Churchillova strategická rozhodnutí se jistě zrodila v dobré víře. Ta událost s lodí plnou Židů, kterou před válkou nechtěla žádná země vpustit do svého přístavu, je samozřejmě jiná věc. Skutečně mě velmi překvapuje, že vaše země neudělila těm ubohým lidem azyl. Jistě, uznávám, že nikdo nevěděl, co se chystá, ani Židé, ani ostatní, a potom, kdy už bylo zjevné, o co jde, už Hitler fakticky ovládl Evropu a žádná intervence z vaší strany nepřicházela v úvahu. Vaši představitelé se tehdy rozhodli, že nejlepší způsob, jak to vraždění zastavit, je vyhrát válku co nejrychleji. To bylo logické. Z probíhajícího Endlösung, jak, myslím, zněl ten termín, se stalo politické téma, ale dospělo se k rozhodnutí, že tím se to nevyřeší. To možná z dnešního pohledu vypadá jako nerozumné rozhodnutí, ale nebylo učiněno se zlým úmyslem." Ali se odmlčel, aby přednáška dozněla. "V každém případě chápeme a podmínečně přijímáme důvody, které jsou za vašimi aktivitami vedoucími k ochraně státu Izrael. Naše přijetí je, jak jistě pochopíte, podmíněno tím, že uznáte i práva jiných národů. V této části světa nežijí jen Židé a pak divoši."

‚A to je, Výsosti, výchozí bod našeho návrhu," odpověděl Ryan. "Pokud se nám podaří najít postup, jímž budou uznána i práva ostatních, přistoupíte na návrh plánu, v němž bude Amerika figurovat jako garant bezpečnosti Izraele?" Jack se ani nestačil nadechnout a už měl odpověď.

"Samosebou. To jsme řekli jasně. Kdo jiný může garantovat mír než Amerika? Jestliže musíte poslat do Izraele vojska, aby tam zavládl pocit bezpečí, jestliže musíte vyhotovit smlouvu, v níž svou záruku formálně zapíšete, pak je to vaše věc, a my to přijímáme, ale co práva Arabů?"

"Jak bychom měli podle vašeho názoru tato práva garantovat?"

Princ Ali byl tou otázkou překvapen. Cožpak Ryan neměl předložit plán Američanů? Div se nerozzlobil, ale na to byl příliš rozumný. Ryan se ho

nesnaží vlákat do pasti. Jde jen o radikální změnu americké politiky.

"Pane Ryane, vy jste se mě na to zeptal věcně, ale i tak šlo o řečnickou otázku. Myslím, že odpovědět si na ni musíte sám."

Ryanovi trvala odpověď tři minuty.

Ali smutně pokýval hlavou. "To je, pane doktore, pro nás možná přijatelné, ale Izraelci na to nikdy nepřistoupí, přestože my bychom - přesněji oni by to mohli odmítnout právě proto, že my bychom to přijali. Měli by na to přistoupit, to je bez debat, ale neudělají to."

"Pro vaši vládu to přijatelné je, pane?"

"Samozřejmě s tím musím seznámit ostatní, ale myslím si, že naše reakce bude kladná."

"Nemáte žádné připomínky?"

Princ dopil kávu. Díval se skrz Ryana kamsi na zeď za jeho hlavou. "Mohli bychom přijít s několika pozměňovacími návrhy, z nichž by žádný nebyl takový, aby změnil povahu vašeho plánu. Domnívám se, že jednání o těchto drobných úpravách mohou skončit velice brzy a bez potíží, protože nijak nezasahují do práv ostatních zainteresovaných stran."

"A koho byste navrhoval za reprezentanta muslimů?"

Ali se naklonil dopředu. "To je jednoduché. Potvrdí vám to každý. Imáma mešity Al-Aqusa, je to uznávaný vědec a lingvista. Jmenuje se Ahmed bin Jussif. Ahmeda vyhledávají vědci ze všech zemí a konzultují s ním teologické otázky. Navíc se narodil v Palestině."

"To je snad až příliš snadné." Ryan zavřel oči a vydechl. Tipoval správně. Jussif nepatří sice přímo mezi politicky umírněné lidi, dokonce požadoval odchod Izraelců ze Západního břehu. Ale zároveň odsoudil terorismus jako takový a použil k tomu teologické argumenty. Nebyl bez poskvrnky, ale pokud jej muslimové tolerují, je to víc než dobré.

"Dost si věříte, pane Ryane." Ali zavrtěl hlavou. "Příliš si věříte. Říkám vám, že váš plán je spravedlivější, než jsem já nebo než má vláda doufala, ale nikdy se ho nepodaří uskutečnit." Ali se znovu odmlčel a upřel na Ryana své oči. "Teď se ptám sám sebe, jestli šlo vůbec o seriózní návrh nebo je to jen něco, co má předstírat čestnost."

"Vaše Výsosti, prezident Fowler má příští čtvrtek projev před Valným shromážděním OSN. Tam přednese tento plán bez jakékoli změny. Já osobně mám pověření předat vaší vládě pozvání do Vatikánu k formálnímu jednání o smlouvě."

Prince toto prohlášení překvapilo natolik, že sklouzl do hovorové mluvy: "Fakticky si myslíte, že vám to vyjde?"

"Vaše Výsosti, zkusit se to musí, jinak jsme v pytli."

Ali vstal a přešel ke svému stolu. Zvedl telefon, vytočil číslo a rychle, pro Ryana nesrozumitelně, do něj hovořil. Jacka náhle přepadl pocit zmatenosti. Arabština, stejně jako hebrejština, se píše zprava doleva a ne naopak, a Ryan přemýšlel, jak si s tím lidský mozek dokáže poradit.

Ty vole, pomyslel si Ryan, ono to snad vyjde!

Ali zavěsil telefon a vrátil se ke svému hostovi. "Myslím, že je vhodná chvíle pro návštěvu Jeho Veličenstva."

"Už?"

"Jednou výhodou našeho vládního modelu je to, že když se chce jeden z ministrů setkat s druhým, stačí, když zavolá bratranci nebo strýcovi. Je to rodinný podnik. Doufám, že váš prezident dodrží slovo."

"Ten projev pro OSN je už napsán. Viděl jsem ho. Očekává, že sebere vítr z plachet izraelské lobby u nás. A je na to připraven."

"Viděl jsem je v akci, pane Ryane. Dokonce i když jsme bojovali po boku amerických vojáků, nám bránili v získání zbraní, které jsme potřebovali pro naši vlastní obranu. Domníváte se, že to se změní?"

"Sovětský komunismus je u konce. Varšavská smlouva jakbysmet. Spousta věcí, které utvářely svět, v němž jsem vyrůstal, je pryč, a to navždy. Je čas,

abychom se zbavili zbývajících ohnisek napětí ve světě. Ptáte se, jestli to dokážeme - proč by ne? Přece jediným neměnným faktorem lidské existence je změna." Jack si uvědomoval své nebetyčné sebevědomí a přemýšlel, jak si vede Scott Adler v Jeruzalémě. Adler nemlátil do stolu, ale dokázal si stát za svým. Na takové jednání nebyli Izraelci zvyklí tak dlouho, že Jack si ani nevzpomínal, kdy to bylo naposled nebo kdy se o to někdo alespoň pokusil. Ale prezident k tomu odhodlán byl. Pokud by se Izraelci chtěli tomuto návrhu vzepřít, poznali by, co to znamená žít o samotě.

"Zapomínáte na Boha, pane doktore."

Jack se usmál. "Nikoli, Vaše výsosti. A o to jde, ne?"

Princ Ali se chtěl usmát, ale neudělal to. Ještě ne. Ukázal na dveře. "Náš vůz čeká."

V armádním skladišti v New Cumberlandu v Pennsylvánii, kde se uchovávají standardy a vlajky z dob revoluce, položil brigádní generál a profesionální antikvář na stůl zaprášený prapor, jež kdysi patřil 10. kavalérii Spojených států. Generál přemýšlel, zda některé ze šrámů na rukojeti vlajky jsou ještě z dob tažení plukovníka Johna Griersona proti Apačům. Tuto standardu dostane brigáda, ale používat se moc nebude. Možná ji jednou za rok vytáhnou, ale spíš podle ní vyrobí kopii. Už sám fakt, že se to děje, byl zvláštní - ve věku krácení rozpočtu vzniká nová jednotka. Ne že by byl generál proti. 10. kavalerie měla výbornou pověst, přestože se nikdy nedočkala uznání z Hollywoodu. Tam natočili o regimentech sestavených z černochů jen jeden jediný film. A 10. kavalerie byla přitom jedním ze čtyř regimentů - 9. a 10. kavalerie a 24. a 25. infanterie -, které hrály každý svou roli při osazování Západu. Standarda regimentu vznikla v roce 1866. V jejím středu byl buvol, protože indiánům, s nimiž 10. jízdní bojovala, připadaly vlasy jejího mužstva podobné hrubé srsti amerických bizonů. Černí vojáci se účastnili bojů vedoucích k porážce Geronima a vytáhli Teddyho Roosevelta z bryndy na kopci San Juan, to generál věděl. Nastal čas, aby se dočkali oficiálního uznání. A i kdyby prezident vydal ten rozkaz z politických důvodů, tak co? 10. kavalerie se zapsala do historie bez ohledu na politiku.

"Bude to trvat týden," řekl civilista. "Udělám to osobně. Páni, kdoví co by Grierson řekl na dnešní vybavení."

"Je to fakt," připustil generál. Před pár lety sám velel 11. obrněné brigádě. Jednotka Černého koně byla stále ještě v Německu, ale těžko říct, jak dlouho. Nicméně historik měl pravdu. Vzhledem k 129 tankům, 228 obrněným vozidlům pěchoty, 24 zbraním s vlastním pohonem, 83 helikoptérám a celkem 5 000 mužů byla moderní americká kavalerie spíš obrněnou brigádou, velmi rychlou a nebezpečnou.

"Kde mají mít základnu?"

"Regiment dají dohromady ve Fort Stewartu. Kam půjdou pak, nevím. Možná vystřídají 18. leteckou jednotku."

"Natřou je na hnědo?"

"Možná. Tahle jednotka něco o pouštích ví, ne?" Generál sáhl na vlajku. Jo, je to pořádně zaryto v látce, prach z Texasu a Nového Mexika i z Arizony. Přemýšlel, jestli vojáci, kteří kdysi pochodovali za touhle zástavou, tuší, že se jejich jednotka znovu rodí. Možná jo.

[06] MANÉVROVÁNÍ

Slavnostní přebírání velení, jež se od dob americké revoluce změnilo jen malinko, skončilo přesně podle plánu, v 11:24. Konalo se o dva týdny dříve, než se původně plánovalo, aby mohl odcházející kapitán včas začít plnit své povinnosti v Pentagonu, jimž by se stejně nejradši vyhnul. Kapitán Jim Rosselli měl ponorku Maine na starosti po celých závěrečných osmnáct měsíců její stavby v Electric Boat Division, podniku General Dynamics v Grotonu ve státě Connecticut. Zažil její spouštění na vodu a konečné úpravy, všechny zatěžkávací zkoušky, den praktických střel z Port Canaveral a zavezl ji Panamským kanálem na vojenskou ponorkovou základnu v Bangoru, ve státě

Washington. Jeho posledním úkolem bylo podniknout s lodí - Maine byl obrovské plavidlo, ale stále se mu říkalo "loď" -první hlídkovou plavbu v Aljašském zálivu. To už bylo hotovo, a čtyři dny po návratu do přístavu svůj svazek s touto lodí ukončil a předal ji novému veliteli, kapitánu Harrymu Ricksovi. Samozřejmě že to nebylo jen tak. Tento druh ponorek má, a to již od dob první z nich, ponorky George Washington - z níž už před dlouhými lety vyrobili žiletky a jiné užitečné spotřební zboží - dvě kompletní posádky, zvané Zlatá a Modrá. Důvodem bylo to, že když se budou dvě posádky střídat, ponorka může zůstat na moři mnohem delší dobu. A ačkoli to není nejlevnější, funguje to. Ponorky třídy Ohio, schopné odpalovat balistické střely, tráví na moři průměrně dvě třetiny svého času v cyklech po sedmdesáti dnech, mezi nimiž jsou pětadvacetidenní přestávky. Rosselli tedy předal Ricksovi velení jen nad polovinou té obří ponorky, a plné velení nad Zlatou posádkou, jež nyní opouštěla ponorku, aby se na ni mohla nastěhovat Modrá posádka, která se s ní vydá na další plavbu.

Po skončení ceremonie se Rosselli naposledy vrátil do své kajuty. Jako velící důstojník měl nárok na zvláštní suvenýry. Velící důstojníci tradičně dostávají kus týkového dřeva s vyvrtanými dírami na kolíky. To, že kapitán nikdy tuhle hru nehrál, nebylo důležité. Tyhle tradice sice americkou revoluci nepamatovaly, ale byly podobně pevně zakořeněné. Jeho stálou sbírku teď rozšíří čepice s nápisem Mořský vlk, plaketa z lodi, fotografie s podpisy celé posádky a nejrůznější dary z Electric Boat.

"Takovou jsem si vždycky přál!" řekl Ricks.

"Je dost dobrá, kapitáne," usmál se Rosselli. Tohle nebylo fér. Jen ti nejlepší důstojníci dostali šanci dělat to, co on. Velel útočné ponorce Honolulu, jejíž pověst úspěšné a hbité lodě udržoval po dva a půl roku. Pak mu svěřili velení Zlaté posádky ponorky Tecumseh, kde se znovu ukázal v nejlepším světle. Tento třetí -a nejméně obvyklý - velitelský post musel být zkrácen. V náplni práce měl dohlížet na práci v docích v Grotonu, pak ponorku "zajel" pro první opravdovou posádku. S ponorkou pracoval jen chvíli. Sto dní nebo tak nějak. Sotva se seznámili.

"Žádná úleva tě nečeká, Rosey," řekl velitel eskadry, kapitán Bart Mancuso.

Rosselli se snažil odpovědět humorně. "Jsme přece oba z jihu, Barte, mohl bys mít trochu slitování, ne?"

"Capito, šéfe. Nebudeš to tam mít jednoduchý."

Rosselli se otočil k Ricksovi. "Je to nejlepší posádka, jakou jsem kdy měl. Zástupce velitele bude jednou vynikajícím velitelem. A loďka je taky po čertech dobrá. Všechno šlape. Pauza mezi jednotlivejma vyplutíma je jen ztráta času. Jediná závažnější připomínka v knize stížností jsou rozvody ve špajzu. Nějakej elektrikář v doku spletl pár kabelů a vypínače jsou špatně popsaný. Údržba tvrdí, že bude lepší přehodit kabely než přepsat značky. Ale to je všechno. Víc nic."

"A pohonná jednotka?"

"Čtyři celý nula, lidi plus vybavení. Viděl jsi přece výsledky ORSE, ne?"

"Hm, hm," přikývl Ricks. Při ORSE neboli zkoušce bezpečnosti operačního reaktoru - to bylo pro jadernou komunitu něco posvátného - loď obstála skoro na výbornou.

"A sonar?"

"To vybavení je nejlepší z celý flotily - vylepšili to ještě předtím, než se to začalo brát jako standard. Dost jsme se před spuštěním nadřeli s chlapama v SubGru Two. Je tam jeden z tvých bývalých podřízených, Barte, Ron Jones. Pracuje pro Sonosystems a přijel se na nás na týden podívat. Analyzátor dráhy paprsku je úplně kouzelnej. Oddělení torpéd sice potřebuje trochu zabrat, ale ne moc. Myslím, že se jim povede stáhnout ještě tak půl minuty z průměrnýho času. Mají mladýho velitele - vlastně celý to oddělení je proti zbytku lodi dost mladý. Ještě se úplně nesžili, ale nejsou o moc pomalejší než ti, se kterýma jsem pracoval na Tecumsehu, a kdybych na ně měl víc času,

určitě by to zvládli na jedničku."

"Takže pohoda," pronesl Ricks uvolněně. "Ty, Jime, já přece taky musím mít nějakou práci. Kolik kontaktů jste zaznamenali při plavbě?"

"Jednu ponorku třídy Akula, ta ponorka se jmenuje Admirál Lunin. Zaregistrovali jsme ji třikrát, pokaždý na víc než šedesát tisíc metrů. A co myslíš, věděla o nás ona - ani houby. Nikdy se neotočila naším směrem. Jednou jsme se jí drželi šestnáct hodin. Byla dobrá voda a," Rosselli se usmál, "rozhodl jsem se ji chvíli stopovat, samozřejmě z bezpečný vzdálenosti."

"Útočník se holt nezapře," ušklíbl se Ricks. Jemu samotnému se ta myšlenka nelíbila, ale co, přece nebude teď kritizovat.

"Byla to dobrá akce," ozval se Mancuso, aby naznačil, že jej Rosselliho rozhodnutí nijak nepobouřilo. "Je to šikovná lodička, co?"

,,Akula? Moc šikovná. Ale to nestačí," odpověděl Rosselli. "Nebál bych se jich, dokud my sami nedokážeme stopovat naše ponorky. Když jsem byl na Honolulu, zkoušel jsem to proti Richiemu Seitzovi na Alabama. Pěkně mě za to sjel. To bylo prvně, co k tomu došlo. Myslím, že Bůh by možná dokázal Ohio najít, ale musel by mít sakra dobrej den."

To byla samozřejmě nadsázka, ale jen zčásti. Ponorky třídy Ohio byly víc než jen tiché. Úroveň jejich hluku byla ve skutečnosti nižší než úroveň hluku okolního moře, asi jako šepot při rockovém koncertě. Aby je bylo možno slyšet, člověk se musel dostat sakra blízko, ale aby k tomu nedocházelo, byla Ohia vybavena nejlepšími sonárními systémy, jaké kdy byly vyrobeny. Americké námořnictvo při vývoji této třídy nic nezanedbalo. Původní smlouva udávala maximální rychlost 26,7 uzlů. Prvnímu Ohiu se podařilo 28,5. Maine se při prvních zkouškách dostal na 29,1, a to díky novému a velmi vhodnému superpolymerickému nátěru. Sedmilistý lodní šroub umožňoval rychlost téměř dvaceti uzlů bez sebemenší hlučnosti a reaktor využíval skoro při všech režimech přirozeného konvekčního proudění, čímž minimalizoval nutnost zapojení hlučných napájecích čerpadel. V této třídě ponorek dosáhla touha amerického námořnictva anulovat hlučnost vrcholu. Dokonce i lopatky velkého kuchyňského mixéru byly potaženy vinylem, aby se zabránilo nevítaným nárazům kovu na kov. Ohio znamenalo v oblasti ponorek totéž, co Rolls-Royce mezi auty.

Rosselli se otočil. "Takže teď je tvoje, Harry."

"Líp jsi ji připravit nemohl, Jime. Pojď, v důstojnickým klubu je otevřeno, zvu tě na pivo."

"Jo," poznamenal bývalý velící důstojník zastřeným hlasem. Když vycházeli, členové posádky stáli v řadě, aby mu naposledy stiskli ruku. Než Rosselli došel k žebříku, měl oči zalité slzami. Když scházel do přístavu, stékaly mu po tvářích. Mancuso to chápal. Byl na tom stejně. Dobrému velícímu důstojníkovi se dostala pod kůži loď i s posádkou, a Rosselli na tom byl ještě hůř. Zažil pár vynikajících úspěchů ve funkci velitele, dokonce i víc než Mancuso, a proto se s tímhle závěrečným úspěchem loučil tak těžko. Stejně jako Mancuso se teď Rosselli mohl těšit jen na práci v kanceláři, bude velet svému stolu, i když v případě války se dostane na ono zbožštělé místo velícího důstojníka lodě. Byl by schopen velet lodím, hodnotit velitele, porovnávat náměty a taktiku, ale ode dneška už bude na palubě jen tolerovaným návštěvníkem, nikdy už nebude na palubě doopravdy doma. Nejhorší na tom bylo, že bude muset omezit návštěvy na svém bývalém pracovišti, aby posádka nezačala srovnávat jeho styl velení se stylem svého nového velitele, eventuálně autoritu nového muže zpochybňovat. Mancuso měl pocit, že je to podobné jako situace imigrantů, tedy i jeho předků, když se naposledy ohlédli na Itálii a věděli, že už se sem nikdy nevrátí, že budou už navždycky žít jinde.

Všichni tri nastoupili do Mancusova služebního auta a vyrazili na recepci v důstojnickém klubu. Rosselli složil své suvenýry na zem, vytáhl kapesník a utřel si oči. Není to fér, vůbec to není fér. Nechat velení takovýhle lodi a začít pracovat jako nějaká spojovatelka na štábu. Do hajzlu s tím převelením! Rosselli se vysmrkal a rozjímal o službě na pevnině, kterou mu osud přichystal

do budoucna.

Mancuso se zdvořile díval z okna.

Ricks vrtěl hlavou. Takových cavyků s tím. Pečlivě si to zapisoval do paměti. Oddělení torpéd ještě není připraveno na rychlou práci, jo? No, s tím se něco udelá! A zástupce velícího důstojníka je prý velmi dobrý. Hm. Který velitel kdy nechválil svého zástupce? Jestli si ten člověk myslí, že už má na velitelský post, tak to znamená, že jde o zástupce velitele, který je možná až příliš připravený a možná nebude moc ochotný spolupracovat, bude jen číhat na svou příležitost. Ricks už pár takových zažil. Většinou na ně platilo pár důraznych připomínek, kdo že je tu pánem. Ricks věděl, jak na to. Dobrá zpráva, možná nejdůležitější vůbec, byla zmínka o pohonné jednotce. Rickse vychovala námořnická posedlost jadernou energií. Velitel eskadry Mancuso je v tomto ohledu až příliš přezíravý, říkal si Ricks. A Rosselli je možná stejný. Zvládli ORSE, a co? Na jeho lodích museli být všichni členové posádky připraveni zvládnout ORSE každý den. Problém s touhle třídou ponorek je v tom, že lidi berou svou práci moc samozřejmě. A to bude dvojnásob pravda, když se zlepší výsledky ORSE. Od zahálky k tragédii je jen malinký krůček. A tihle staří útočníci a jejich praštěné uvažování! Stopovat Akulu, pro Krista Pána! I na vzdálenost šedesáti kilometrů, co si ten blázen myslel, že dělá?

Ricks vyznával podobné heslo jako jeho kolegové: SKRÝVAT SE NENÍ HANBA (to je vznešenější verze hesla ZBABĚLCI NA MOŘI). Kdo vás nenajde, ten vám neublíží. Není přece na moři proto, aby vyhledával trable. Má se jim vyhýbat. Takovéhle ponorky přece nejsou určeny k útoku. Skutečnost, že to Mancuso Rossellimu okamžitě nevytkl, Rickse zarazila.

A vrtala mu hlavou. Mancuso to Rossellimu nevytkl. Pochválil ho.

Mancuso byl jeho nadřízený a měl dvě vyznamenání Za vynikající služby. Nebylo tak docela fér, že Ricks má pracovat pod útočníkem, jako je Mancuso, když sám nemá útoky v popisu práce, ale co naděláte. Byl to člověk, který chtěl velitele s ostrými lokty. A Mancuso mu napíše posudek. To je ústřední pravda v jeho rovnici, ne? Ricks byl velmi ambiciózní člověk. Toužil velet eskadře, pak postoupit do Pentagonu, nato získat hvězdičku kontraadmirála a velení skupiny ponorek - fajn by byla skupina v Pearl Harboru, Havaj se mu vždy líbila - načež by byl ideálně připraven pro další pobyt v Pentagonu. Ricks byl z těch, kdo si naplánují celou kariéru už v hodnosti poručíka. Pokud se bude přesně držet Knihy knih, mnohem přesněji než všichni ostatní, nemůže nedojít do cíle.

Ale práci pod člověkem z útočné ponorky v plánu neměl. Bude si muset zvyknout. Ne že by nevěděl, jak to provést. Pokud se Akula objeví i při jeho plavbě, podnikne totéž, co udělal Rosselli -jenže lépe, to se ví. Musí. Mancuso to očekává, a Ricks věděl, že mu přímo konkuruje třináct dalších velících důstojníků. Aby se dostal na místo velitele eskadry, bude muset být nejlepší ze čtrnácti. Aby byl nejlepší, musí podniknout kroky, kterých si velitel eskadry všimne. Inu proto, aby udržel kurz své kariéry tak přímý jako v uplynulých dvaceti letech, se bude muset pustit do nových a nezvyklých úkolů. Ricks by sice byl raději, kdyby nemusel, ale kariéra je na prvním místě, nebo ne? Věděl, že jednoho dne bude mít v rohu své kanceláře v Pentagonu admirálskou vlajku - a nepotrvá to dlouho. O to se postará. Kdo má admirálskou vlajku, ten dostane sekretářku, řidiče a vyhrazené parkovací místo v Pentagonu, navíc s vyhlídkou na další vysoké funkce, jež mohou s trochou štěstí vyústit do kanceláře na velitelství námořních operací - nebo dokonce ve funkci ředitele sekce námořních reaktorů, který je technickým náměstkem velitele námořních operací, ale nese s sebou plných osm let v jedné pozici. Věděl, že by se lépe hodil na tuto funkci, z níž vychází strategie pro celou jadernou komunitu. Ředitel sekce námořních reaktorů sepisuje Knihu knih. Vše, co musí udělat, je popsáno právě v ní. Jako je bible cestou ke spáse pro křesťany a Židy, Kniha knih je cestou k vyšším hodnostem. Ricks Knihu knih znal. A navíc byl i vynikajícím inženýrem.

Tak J. Robert Fowler je přece jen člověk, říkal si Ryan. Konference probíhala nahoře, v patře se soukromými pokoji Bílého domu, protože klimatizace v Západním křídle byla rozbitá a slunce pálící skrz okna Oválné pracovny nesnesitelné. Takže seděli v obývacím pokoji nahoře, právě v tom, který byl často vyhrazen pro švédské stoly při "neformálních" večeřích v Bílém domě, jež prezident rád pořádal pro "blízký" okruh přibližně padesáti spolupracovníků. Starožitné židle stály kolem velikého jídelního stolu a zdi zdobily výjevy z dějin. Nikdo v místnosti neměl na sobě sako. Fowlerovi nedělaly dobře formální povinnosti spojené s jeho úřadem. Kdysi pracoval jako státní zástupce, býval advokátem a nejednou obhajoval zločince. Pak skočil oběma nohama do politiky a už v ní zůstal. Vyrostl v neformálním dělnickém prostředí a zjevně se cítil lépe, když mohl mít kravatu povolenou a rukávy vyhrnuté až nad loket. Ryanovi to připadalo zvláštní, protože znal prezidenta i jako velmi odměřeného ke svým podřízeným. A ještě podivnější bylo, že prezident vstoupil do místnosti a v ruce držel sportovní stránku z Baltimore Sun, který podle něj přináší lepší sportovní zpravodajství než místní noviny. Prezident Fowler byl blázen do amerického fotbalu. První předsezonní zápasy NFL už byly odehrané, a prezident si tipoval týmy pro nadcházející sezonu. Ryan pokrčil rameny a nechal si sako. Tenhle člověk má tolik komplexů jako všichni ostatní, říkal si Jack, a komplexy člověk neodhadne.

Prezident nenápadně zrušil všechny schůzky na dnešní odpoledne, aby se mohl zúčastnit této konference. Seděl v čele stolu, přímo pod ventilátorem, a dokonce se usmíval, když pozoroval, jak jeho hosté usedají. Po jeho levici si sedl G. Dennis Bunker, ministr obrany. Dříve byl ředitelem Aerospace, Inc., a předtím pilotem stíhačky. Měl za sebou sto letů v počátcích války ve Vietnamu, potom ze služby odešel a založil si podnik, z něhož postupem doby vybudoval miliardové impérium, zabírající celý jih Kalifornie. Než přijal tuto funkci, podnik a všechny své obchodní aktivity prodal, a ponechal si jen jediný - fotbalový klub San Diego Chargers. Tuto skutečnost média přetřásala při jeho přijímání do úřadu a objevily se i spekulace, že prezident si ho vybral do funkce ministra obrany právě pro jeho lásku k fotbalu. Bunker byl ve Fowlerově vládě výjimkou, byl mu blíž než kdokoli jiný v této místnosti, byl uznávaným hráčem na poli obrany, jeho přednáškám muži v uniformách pozorně naslouchali. Ačkoli odešel z letectva v hodnosti kapitána, byl nositelem tří Leteckých křížů, které získal, když se svým stíhacím bombardérem F-105 zaletěl skoro do samého centra Hanoje. Dennis Bunker dokázal rozmlouvat o taktice s kapitány a o strategiích s generály. Respektovali jej jak muži v uniformě, tak politici, což nebývalo běžné.

Vedle Bunkera usedl Brent Talbot, ministr zahraničí. Bývalý profesor politických věd na Northwestern University byl dlouholetým přítelem a spojencem prezidenta Fowlera. Bylo mu sedmdesát let, nad bledým, inteligentním obličejem měl královské šediny, a spíše než akademikem byl gentlemanem staré školy, jenž však věděl, co znamená instinkt zabijáka. Po deseti letech strávených v PSPZO - prezidentově sboru poradců pro zahraniční otázky - a v mnoha dalších komisích byl konečně ve funkci, kde mohl prosazovat svůj vliv. Byl klasickou směsicí outsidera a oblíbence, a to, že vsadil na Fowlera, se ukázalo jako dobrý tah. Byl rovněž člověkem s brilantním vlastním názorem. Změny ve vztazích Východ-Západ signalizovaly pro ministra zahraničí historickou příležitost změnit obraz světa a Talbot doufal, že se bude moci pod takové změny podepsat.

Po prezidentově pravici byl náčelník štábu Arnold van Damm. Šlo koneckonců o politické setkání a politická rada tu měla obrovský význam. Vedle van Damma seděla Elizabeth Elliotová, nová poradkyně prezidenta pro otázky národní bezpečnosti. Ryan si všiml, že dnes vypadá dost nepříjemně. Měla na sobě drahý kostým a kolem půvabného krku měla uvázaný jemný šátek. Vedle ní seděl Marcus Cabot, ředitel Ústřední výzvědné služby, Ryanův přímý nadřízený.

Lidé druhé linie seděli samozřejmě dál od křesel mocných. Ryan s Adlerem

byli na vzdáleném konci stolu, jednak aby nebyli blízko prezidentovi, jednak aby je výše postavení funkcionáři dobře viděli, až budou chtít něco říci.

"Letošek je tvůj, Dennisi?" zeptal se prezident ministra obrany.

"To si piš!" přikývl Bunker. "Dost jsem se načekal, ale díky těm dvěma novým zadákům se letos podíváme na finále do Denveru."

"To se tam potkáte s Vikings," poznamenal Talbot. "Dennisi, ty sis mohl vybrat nový posily, proč sis nevzal Tonnyho Willse?"

"Mám tři dost rychlý zadáky. Potřeboval jsem je a ten kluk z Alabamy je nejlepší, co jsem kdy viděl."

"Budeš litovat," řekl ministr zahraničí. Tony Wills byl přetahován z Northwestern University. Byl členem družstva, které vyhrálo akademické mistrovství Ameriky, získal Heismanovu trofej a prakticky jen díky němu se fotbalové družstvo Northwesternu postavilo na nohy. Byl to výborný Talbotův žák. Ve všech směrech to musel být velmi výjimečný mladý muž, lidé už spřádali teorie o jeho zářivé budoucnosti. Ryanovi to připadalo trochu předčasné, dokonce i navzdory obecně se měnící tváři americké politiky. "Nandá vám to v normální části a pak i v Super Bowl, pokud se tvůj tým dostane tak daleko, o čemž ovšem pochybuju."

"No, uvidíme," zavrčel Bunker.

Prezident se zasmál a urovnával si papíry. Liz Elliotová se snažila, leč marně, skrýt své pobouření, všiml si toho i Ryan sedící šest metrů od ní. Papíry už měla srovnané, byla připravená psát si poznámky a obličej měla plný znechucení nad chlapskými řečmi kolem stolu. Ale co, má práci, jakou vždycky chtěla, i když se k ní dostala přes mrtvolu - Ryanovi se už donesly podrobnosti.

"Myslím, že bychom mohli zahájit schůzi," řekl prezident Fowler. Šum v místnosti rázem ustal. "Pane Adlere, mohl byste nám sdělit průběh vaší cesty?"

"Děkuji, pane prezidente. Řekl bych, že z velké části je hotovo. Vatikán souhlasí s tezemi našeho návrhu, a to bezpodmínečně, a zároveň je ochoten kdykoli poskytnout půdu pro jednání."

"Jaká je reakce Izraele?" zeptala se Liz Elliotová, aby ukázala, že má přehled.

"Nic extra," pronesl Adler. "Jednání se zúčastní, ale očekávám tvrdý odpor."

"Jak tvrdý?"

"Cokoli, jen aby se nenechali zahnat do rohu. Ta myšlenka jim moc nesedí."

"To se ale dalo očekávat, pane prezidente," dodal Talbot.

"A co Saudská Arábie?" zeptal se Fowler Ryana.

"Můj názor je, že souhlasí. Princ Ali hovořil velmi kladně. Strávili jsme asi hodinu s králem. Jeho reakce byla opatrná, ale nikoli negativní. Obávají se, že na to Izrael nepřistoupí, ať na něj zatlačíme jakkoli, a mají strach, aby nezůstali ve vzduchu. Ale pokud od toho odhlédneme, pane prezidente, Saudská Arábie se jeví vcelku ochotná přijmout plán tak, jak byl navržen, a rovněž přijmout aktivní roli při jeho prosazování. Přišli i s několika pozměňovacími návrhy, jež jsem uvedl ve své zprávě. Jak vidíte, žádná strana se nejeví otevřeně proti. Naopak, dvě z nich se zdají být příslibem do budoucna."

"Co Sověti?"

"To vyřešil Scott," odpověděl ministr Talbot. "S návrhem souhlasí, ale rovněž se domnívají, že Izrael nebude chtít spolupracovat. Prezident Narmonov nám předevčírem zaslal zprávu, že plán je v souladu s politikou jeho vlády. Jsou natolik ochotni plán podepsat, že dokonce omezí prodej zbraní dalším zemím v oblasti, bude-li to nad rámec zajištění obranyschopnosti jednotlivých zemí."

"Vážně?" vyhrkl Ryan.

"Tos nečekal, co?" usmál se ředitel Cabot.

"Jak to?" zeptal se prezident.

"Pane prezidente, prodej zbraní v této oblasti je pro Sověty hlavním zdrojem financí. Skutečnost, že tyto dodávky omezí, pro ně bude znamenat ztrátu miliard v tvrdé měně, jež nutně potřebují."

Ryan se zaklonil a písknul. "To bych nečekal."

"Rovněž chtějí mít u jednání několik svých lidí. To je celkem bez problémů. Otázka prodeje zbraní - pokud se se smlouvou dostaneme tak daleko - bude ujednána jako okrajový dodatek mezi Amerikou a Sověty."

Liz Elliotová se usmála na Ryana. Takový vývoj předvídala.

"Na oplátku Rusové žádají pomoc v oblasti zemědělských komodit, plus několik obchodních úvěrů," dodal Talbot. "Za tu cenu je to zadarmo. Spolupráce jejich strany je pro nás v této věci nesmírně důležitá a prestiž spojená se smlouvou je zase nesmírně důležitá pro ně. Je to oboustranně výhodný obchod. Krom toho nám tu leží spousta obilí ladem."

"Takže jedinou překážkou je Izrael?" zeptal se Fowler pléna. Odpovědí mu bylo souhlasné přikyvování. "Je to vážné?"

"Jacku," řekl Cabot svému zástupci, "jak na to reagoval Avi Ben Jakob?"

"Sešli jsme se na oběd den před mým odletem do Saudské Arábie. Vypadal dost nešťastně. Nemám tušení, co přesně věděl. Moc informací, kterými by mohl potěšit své nadřízené, jsem mu neposkytl, a..."

"Co to znamená, Ryane?" štěkla Elliotová přes stůl.

"Nic," odpověděl Ryan. "Řekl jsem mu, ať si počká. To lidi z rozvědky nemají rádi. Tipuji, že tušil, že se něco chystá, ale nevěděl co."

"Na mě se tam dívali dost překvapeně," podpořil Adler Ryana. "Něco očekávali, ale to, s čím jsem přišel, to nebylo."

Ministr zahraničí se předklonil. "Pane prezidente, Izrael žije po dvě generace v domnění, že oni a jen oni sami jsou zodpovědní za svou národní bezpečnost. Tu myšlenku postavili skoro na roveň náboženské víře - a navzdory tomu, že jim každoročně dodáváme obrovské množství zbraní a další formy pomoci, jejich vládní politika vypadá, jako by ta domněnka byla pravdivá. Jejich základní obavou je, že pokud svěří svou národní bezpečnost dobré vůli jiných států, budou zranitelní. Navíc si uvědomují, že ona dobrá vůle může vypršet."

"Jsou s tím hrozně únavní," pronesla Liz Elliotová chladně.

Možná bys byla taky, kdyby ti šest milionů příbuzných vyletělo komínem jako saze, říkal si Ryan. Jak je možný, že tak snadno zapomínáme na holocaust?

"Myslím, že se můžeme spolehnout na to, že Senát schválí dvoustrannou smlouvu o obraně mezi Spojenými státy a Izraelem," ozval se poprvé Arnie van Damm.

"Za jak dlouho jsme schopni převelet jednotky na izraelské území?" vyptával se Fowler.

"Počítám nejméně pět týdnů od chvíle, kdy vydáte rozkaz, pane," odpověděl ministr obrany. "Desátá obrněná brigáda se právě formuje. Je to v podstatě těžká brigáda a zničí všechny obrněné divize, které proti ní Arabové vyšlou. K tomu připojíme pro parádu ještě námořní jednotku s domovským přístavem v Haifě, a ve východní části Středozemí máme prakticky nepřetržitě bojovou skupinu na letadlové lodi. Plus letka stíhaček F-16 ze Sicílie a suma sumárum je to pořádná síla. Armáda bude taky souhlasit. Dostane aspoň pořádný výcvikový prostor. Naši základnu v Negevu použijeme podobně jako Národní výcvikové středisko ve Fort Irwinu. Nejlepší způsob, jak udržet tu jednotku pohromadě a v pozoru, je cvičit a cvičit. Bude to sice drahé, to bezesporu, ale..."

"Ale stojí to za to," skočil Fowler Bunkerovi do řeči. "Je to rozumná cena, když uvážíme, že už nebudeme mít problémy s Kongresem, že, Arnie?"

"Každý člen Kongresu, který proti tomu jen cekne, přijde rychle o práci," zněla sebejistá odpověď.

"Takže jde jen o eliminaci námitek Izraele?" pokračoval Fowler.

"Správně, pane prezidente," odpověděl Talbot za všechny.

"Jak by se to dalo vyřešit co nejlíp?" Tato prezidentova otázka byla jen řečnická. Už na ni znal odpověď. Současná izraelská vláda, jako všechny, které byly v průběhu posledních deset let u moci, je křehkou koalicí odlišných zájmů. Stačilo by z Washingtonu správně fouknout a zhroutí se. "Co zbytek světa?"

"Členské země NATO jsou v suchu. Zbytek OSN se přidá, třeba neochotně," předběhla Elliotová Talbota. "Pokud kývne Saudská Arábie, islámský svět se přidá k ní. A nezmění-li Izraelci stanovisko, zůstanou na světě úplně sami."

"Nerad bych na ně vyvíjel přílišný nátlak," namítl Ryan.

"Ryane, to není ve vaší kompetenci," usadila ho Elliotová. Pár hlav sebou trhlo a několik lidí přivřelo oči, ale nikdo se Jacka nezastal.

"To je pravda, paní doktorko," pronesl Ryan do trapného ticha. "Stejně tak je ale pravda, že přílišný nátlak by mohl vyvolat účinek opačný, než pan prezident zamýšlí. A zároveň je třeba vzít v úvahu morální hledisko."

"Pane Ryane, vždyť tady o nic jiného nejde," řekl prezident. "Morální hledisko je jasně patrné: válek už bylo dost, je třeba s nimi skoncovat. A náš plán přesně tohle zamýšlí."

Náš plán, pomyslel si Ryan. Van Dammovi se zablesklo v očích. Jack si uvědomil, že je v této místnosti tak osamělý, jak prezident chce, aby byl osamělý Izrael. Podíval se do svých poznámek a mlčel. Prdlajs morální hledisko! vřelo to v něm. Jde o to zapsat se do historie a o politický body za to, že bude vidět jako Velký Mírotvůrce. Ale nebyl čas na cynismus, a ačkoli ten plán už dávno nebyl Ryanův, stále stál za to.

"Pokud na ně máme vyvinout nátlak, jak to provedeme?" zeptal se Fowler zlehka. "Žádná silná gesta, jen jim pošleme tichou a jasnou zprávu."

"Příští týden má dorazit velká zásilka náhradních dílů pro letadla. Provádějí výměnu radarových systémů na všech svých stíhačkách F-15," řekl ministr Bunker. "Nejde jen o to, ale ten radarový systém je pro ně velmi důležitý. Je to žhavá novinka. V naší armádě též probíhá jeho instalace. Totéž platí i o novém zbraňovém systému pro F-16. Izraelské letectvo je jejich hlavní klenot. Pokud budeme nuceni z technických důvodů tuto zásilku pozdržet, bude to myslím jasná zpráva."

"Lze to zařídit v tichosti?" ptala se Elliotová.

"Můžeme jim dát vědět, že pokud se to rozkřikne, stejně to nepomůže," odpověděl van Damm. "Pokud se projev v OSN povede, jako že by měl, možná se nám podaří omezit vliv jejich lobby v Kongresu."

"Možná by neškodilo osladit jim tu smlouvu tím, že bychom jim slíbili víc zbraní a neničili zbraně, které už mají." A to byl Ryanův konec. Elliotová mu přibouchla dveře před nosem.

"To si nemůžeme dovolit."

Van Damm přikývl: "Z rozpočtu na obranu víc peněz nevymáčkneme, ani pro Izrael ne. Prostě na to není."

"Byl bych radši, kdyby se to dozvěděli předem - pokud k nátlaku skutečně dojde," řekl ministr zahraničí.

Liz Elliotová zavrtěla hlavou. "Ne. Jestli mají zprávu dostat, ať ji dostanou pěkně zpříma. Rádi si hrají na tvrďáky. Tak by to měli pochopit."

"Dobře." Prezident si poznamenal poslední bod do svého bloku. "Zatím počkáme, co se bude dít po projevu příští týden. Projev pozměním, aby v něm zaznělo formální pozvání k jednání do Říma od zítřka za čtrnáct dní. Izraeli dáme najevo, že buď jsou pro, nebo ať si následky přičtou sami, a zdůrazníme, že tentokrát nejde o vtip. Pošleme zprávu, kterou navrhl ministr Bunker, a uděláme to jako překvapení. Ještě něco?"

"Co utajení?"

"Jak je to s Izraelem?" zeptala se Elliotová Adlera.

"Kladl jsem jim na srdce, že je to velmi choulostivé, ale..."

"Brente, zavolej jejich ministru zahraničí a řekni mu, že jestli něco prozradí ještě před projevem, následky je neminou."

"Ano, pane prezidente."

"A co se týče této skupiny, nikdo nic neprozradí." Tento prezidentův rozkaz směroval na konec stolu. "Konec schůze."

Ryan si vzal své papíry a šel ven. Marcus Cabot ho dohnal na chodbě o okamžik později.

"Měl by ses naučit mlčet, Jacku."

"Hele, šéfe, jestli na ně zatlačíme moc..."

"Dostaneme to, o co nám jde."

"Myslím, že se pleteš a že je to hloupost. Dostaneme to, co chceme. Fajn, tak to potrvá o pár měsíců dýl, ale i tak to dostaneme. Nemusíme jim vyhrožovat."

"Prezident chce, aby se to udělalo takhle," ukončil debatu Cabot a odešel.

"Ano, pane," řekl Ryan do vzduchu.

Zbytek lidí vyšel z místnosti. Talbot na Ryana mrkl a kývl hlavou. Ostatní, kromě Adlera, mu uhýbali pohledem. Adler k němu zašel poté, co mu jeho šéf cosi pošeptal.

"Snaha byla, Jacku. Málem ses před pár minutama nechal vyhodit."

To Ryana překvapilo. Copak nemá říkat, co si myslí? "Hele, Scotte, jestli nemůžu ani."

"Nemůžeš oponovat prezidentovi, tomuhle ne. Nejsi tak vysoko, abys mu bral míč. Brent se to už chystal navrhnout, ale tys ho předběhl - a prohráls, a pak už holt nebylo kam uhnout. Takže příště radši mlč, jo?"

"Díky za podporu," odpověděl Jack štiplavě.

"Zvorals to, Jacku. Řekl jsi správnou věc, ale špatně. Vem si z toho ponaučení, jo?" Odmlčel se. "Šéf rovněž komentoval slovy dobrá práce tvou cestu do Rijádu. Ještě se nauč, kdy je lepší mlčet, a budeš v jeho očích ještě lepší."

"Tak jo, dík." Adler měl samozřejmě pravdu. Ryan to věděl.

"Kam jdeš teď?"

"Domů. Dneska už nic nemám."

"Pojď s náma. Brent chce s tebou mluvit. Lehce povečeříme u mě." Adler vedl Jacka k výtahu.

"Nuže?" zeptal se prezident stále ještě v místnosti, kde se konala schůze.

"Mám pocit, že to vypadá hodně dobře," řekl van Damm. "Kdyby se tak povedlo dokončit to před volbama."

"Pár křesel navíc by nebylo k zahození," přikývl Fowler. První dva roky v úřadě nebyly jednoduché. Problémy s rozpočtem, k tomu ekonomika, která jako by se nemohla rozhodnout, co vlastně chce, to vše mu ochromilo plánované programy, a v jeho rozhodném stylu práce se najednou objevilo víc otazníků než vykřičníků. Listopadové volby do Kongresu tedy budou první skutečnou reakcí veřejnosti na nového prezidenta, přičemž první výzkumy byly navýsost nejednoznačné. Bylo již téměř tradicí, že prezidentova strana ztratila v prvních volbách křesla, ale tento prezident si nemohl dovolit ztratit jich mnoho. "Škoda, že musíme na Izrael tlačit, ale..."

"Politicky se to vyplatí - pokud se nám smlouva vyvede."

,,O tom nepochybuji," řekla Elliotová a opřela se o dveře. "Pokud dodržíme harmonogram, smlouva může projít Senátem do 16. října."

"Ty si ale věříš, Liz," poznamenal Arnold. "No, mám ještě práci. Omluvte mě, pane prezidente."

"Nashledanou zítra, Arnie."

Fowler přešel k oknům nad Pennsylvania Avenue. Srpnové horko sálalo z ulic i z chodníků. Přes ulici, v parku Lafayette ještě zůstaly dva symboly z demonstrace proti jaderným zbraním. Fowler se nad tím ušklíbl. Copak ti praštění hipíci nevědí, že atomovky už jsou minulostí? Otočil se.

"Nechceš se mnou zůstat na večeři, Elizabeth?"

Doktorka Elliotová se na svého šéfa usmála. "S radostí, Bobe."

Příjemným důsledkem toho, že se jeho bratr zapletl s drogami, byl fakt, že

po něm v oprýskaném kufříku zbylo skoro sto tisíc dolarů. Marvin Russell peníze vzal a odjel do Minneapolis, kde si koupil reprezentativní oblek, luxusní sadu zavazadel a jízdenku. Mezi spoustu věcí, které se naučil ve vězení, patřilo i dokonalé zvládnutí procesu získávání falešné identity. Už si pořídil tři pasy, o nichž žádný policajt neměl ani zdání. Rovněž se naučil nevyčnívat. Oblek, který si koupil, byl elegantní, ale nikoli nápadný. Koupil si letenku na noční let, o němž byl přesvědčen, že bude poloprázdný, čímž ušetřil pár stovek dolarů. Těch 91.545,00 dolarů mu musí vydržet dlouho, a tam, kam měl namířeno, je pěkně draho. Bylo mu zároveň jasné, že hodnota života klesá. Již dávno se ale rozhodl, že s tím si pravý bojovník poradí.

Po mezipřistání ve Frankfurtu pokračoval dál na jih. Nebyl žádný blázen, zúčastnil se již mezinárodní konference pořádané jeho kolegy - bylo to před čtyřmi lety a padla na to kompletní sada falešných dokladů. Během konference navázal několik kontaktů. Ale hlavně se je naučil získávat. Mezinárodní teroristická komunita byla notně obezřetná. Bylo to nutné vzhledem k počtu nepřátel a Russel ani netušil, jaké měl štěstí - z těch tří kontaktních telefonů, které si pamatoval, byl jeden dávno prozrazen a zároveň s tím byli prozrazeni další dva členové Rudých brigád. Zavolal tedy na jedno ze zbývajících dvou čísel a vyšlo to. Domluvil setkání u večeře v Aténách, kde ho měli prověřit a poté poslat dál. Russell spěchal do hotelu -zdejší jídlo mu nějak nesedlo - a čekal, než zazvoní telefon. Byl víc než jen nervózní. I přes všechna bezpečnostní opatření si uvědomoval svou zranitelnost. Neměl u sebe na obranu ani kapesní nožík - cestovat se zbraněmi je příliš nebezpečné - byl by pro policajty s pistolemi snadnou kořistí. Co když je i tenhle kontakt past? Je-li tomu tak, zavřou ho tady nebo ho vlákají do šikovně vykoumané léčky, z níž vyvázne živý jen s velkou dávkou štěstí. Policajti v Evropě si s dodržováním ústavních práv nelámou hlavu tolik jako v Americe - ale zavrhl tu myšlenku dřív, než ji vůbec dokončil. S jakou vlídností jednalo FBI s jeho bratrem?

Hergot! Další Sioux, kterýho zastřelili jako psa. Nestihl ani zazpívat svůj Zpěv smrti. Za to budou pykat. Ale jen když se toho dožije, poopravil se Marvin Russell.

Seděl u okna, světla v místnosti byla zhasnutá. Pozoroval provoz na ulici. Hlídal, jestli se neblíží policejní auto, a čekal na telefon. Jak je donutí pykat? ptal se sám sebe. To nevěděl, a bylo mu to jedno. Hlavně že je co dělat. Začínal ho tlačit pás s penězi ovinutý kolem pasu. Jedinou nevýhodou jeho tělesné konstituce bylo to, že už neměl kde povolit kalhoty. Ale nemohl si dovolit přijít o peníze. Kde by bez nich byl? Pořád sledovat různé měny je ale pěkná pakárna. Marky v Německu. Drachmy nebo bůhvíco ještě zase jinde. Ještě že se za letenky dá platit dolary. S americkými společnostmi létal tedy hlavně z tohoto důvodu, nikoli proto, že by mu dělal dobře pohled na americkou vlajku na letadle. Zazvonil telefon. Russell jej zvedl.

"Ano?"

"Zítra v devět třicet před hotelem, připrav se na cestu. Jasno?"

"Devět třicet. Ano." Než stihl cokoli dodat, ve sluchátku zaslechl cvaknutí.

"Tak jo," řekl tedy pro sebe. Vstal a šel k posteli. Dveře byly zamčené dvěma zámky a ještě zajištěné řetízkem, pod kliku navíc postavil židli. Zamyslel se. Jestli na něj šijí nějakou boudu, sbalí ho, než bys řekl švec, jakmile vyjde před hotel. Nebo ho možná odvezou autem a dostanou ho někde mimo civilizaci. To se mu zdálo pravděpodobnější. Ale přece by se nenamáhali s domlouváním schůzky a vzápětí mu vykopli dveře. To nejspíš ne. Není ale legrace uhodnout, co polda provede, co? Takže se uložil k spánku v džínách a v košili, opasek s penězi měl pevně připnutý u pasu. Nezapomínat na zloděje.

Slunce vyšlo skoro tak brzy jako doma. Russell se probudil, když se objevily první zarudlé paprsky. Když se ubytovával, vymínil si pokoj s okny na východ. Pomodlil se ke slunci a začal balit na cestu. Nechal si poslat snídani

na pokoj -je to sice pár drachem navíc, ale co? - a zabalil těch pár drobností, které předtím z kufru vybalil. V devět už měl vše sbaleno a nervózní byl jako hrom. Má-li k tomu dojít, dojde k tomu za třicet minut. Taky může být do oběda po smrti, někde v cizině, daleko od duchů svého lidu. Pošlou jeho tělo zpátky do Dakoty? Nejspíš ne. Prostě jen zmizí ze země. To, co očekával od poldů, bylo naprosto shodné s tím, co by udělal sám, ale bojovník a policajti si dobrou taktiku představují každý jinak. Russell přecházel po pokoji a z okna pozoroval auta a trhovce na ulici pod sebou. Kdokoli z těch prodavačů nabízejících turistům kolu a cetky může být policajt. Ne, ne jen jeden, spíš deset. Poldové nemají představu, co je to férová hra. Střílí z úkrytu a útočí ve skupinách.

9:15. Čísla na digitálních hodinách postupovala vpřed se směsicí lenosti a horlivosti, pouze v závislosti na tom, jak často se na ně Russell díval. Už je čas. Zvedl zavazadla a bez ohlížení vyšel z pokoje. K výtahu to bylo blízko, a výtah přijel tak rychle, že Marvin měl další důvod k paranoii. Za minutu byl v hale. Portýr se nabídl, že mu odnese zavazadla, ale Marvin to odmítl a zamířil k recepčnímu. Zbývalo jen zaplatit účet za snídani, k čemuž využil zbytek drachem. Měl ještě pár minut čas, přešel ke stánku a rozhlížel se po čemkoli v angličtině. Co se děje ve světě? Byl to zvláštní okamžik zvědavosti v Marvinově světě jinak ohraničeném pouze hrozbami, protiútoky a úniky. Co je to svět? Ptal se sám sebe. Bylo to to, co právě viděl, možná o malinko víc, jen taková bublina ohraničená tím, co vnímal svými smysly. Doma viděl vzdálené horizonty a nad nimi obrovskou kupoli nebe. Tady realitu vymezovaly zdi domů, a od jednoho horizontu ke druhému to nebylo dál než třicet metrů. Přepadla ho náhlá úzkost, uvědomoval si, co je to být štvancem, a ze všech sil se snažil ten pocit potlačit. Podíval se na hodinky: 9:28. Teď.

Russell vyšel ven na stanoviště taxíků a čekal, co se stane. Položil svá dvě zavazadla na zem a rozhlížel se kolem sebe tak nezúčastněně, jak mu jen vědomí dovolovalo vzhledem k tomu, že mu možná v tuto chvíli míří na hlavu několik pušek. Zemře stejně jako John? Kulka do hlavy bez jakéhokoli varování, dokonce bez kouska vznešenosti, s níž umírají zvířata? Takhle se přece neumírá, ta myšlenka Marvina skličovala. Ve snaze přemoci chvění zaťal ruce v pěst a sledoval blížící se vůz. Řidič si jej prohlížel. To je ono. Zvedl tašky a šel k autu.

"Pan Drake?" To bylo jméno, pod nímž Russell často cestoval. Řidič nebyl ten muž, se kterým večeřel. Russell okamžitě poznal, že má tu čest s profíky, každý má svůj úkol. Dobré znamení.

"To jsem já," odpověděl Russell s úsměvem nebo grimasou.

Řidič vystoupil a otevřel kufr. Russel hodil tašky dovnitř, přešel ke dveřím pro spolujezdce a nasedl. Jestli je to past, může řidiči zmáčknout krk, než zemře sám. Aspoň to.

Padesát metrů od nich seděl seržant Spiridon Papanicolaou z řecké národní policie ve starém opelu, který vypadal jako taxík. Pod nosem měl extravagantní knír, ukusoval ze svačiny a vypadal všelijak, jen ne jako policista. V přihrádce měl malou automatickou zbraň, ale jako většina evropských policistů s ní neuměl moc zacházet. Jeho skutečnou zbraní byl fotoaparát Nikon v držáku pod sedadlem. V popisu práce měl dohled a v současnosti pracoval na příkaz ministerstva veřejného pořádku. Měl fotografickou paměť na lidi - foťák používali lidé bez tohoto talentu, na který on byl náležitě pyšný. Jeho styl práce vyžadoval velkou dávku trpělivosti, a tu Papanicolaou měl. Kdykoli dostali jeho nadřízení vítr z možné teroristické operace v okolí Atén, Papanicolaou slídil po hotelích, letištích a docích. Nebyl jediným takovým policistou, ale byl nejlepším. Měl na to nos, stejně jako jeho otec měl nos na místa s hejny ryb. A navíc nenáviděl teroristy. Vlastně nenáviděl všechny zločince, ale teroristi pro něj byli ti nejodpornější. Rozčilovalo ho, že řecká vláda neustále mění své postoje vůči způsobům, jak vyhnat ty odporné vrahy ze země. Zrovna teď se rozhodli pro rázný postup. Před týdnem dostali

informaci o tom, že nedaleko Parthenónu se možná pohybuje kdosi z Lidové fronty za osvobození Palestiny. Čtyři z jeho mužů byli na letišti, několik dalších hlídalo doky, ale Papanicolaou s oblibou objížděl hotely. Někde přece bydlet musí. Nikdy v těch nejlepších - ty jsou příliš na očích. Nikdy v těch nejhorších - ti parchanti mají rádi určitý stupeň pohodlí. Střední sorta, pohodlné rodinné hotely mimo hlavní třídy, kam jezdí spousta mladých turistů střídajících se tak rychle, že vypátrat jeden jediný obličej je dost obtížné. Ale Papanicolaou měl oči jako jeho otec. Dokázal rozeznat obličej po půl vteřině na vzdálenost sedmdesáti metrů.

A řidič toho modrého fiatu takovým obličejem byl. Nemohl si vzpomenout, zda je k němu přiřazeno i nějaké jméno, ale vzpomínal si, že jej někde viděl. Možná ve složce Dosud neznámých, mezi stovkou fotografií od Interpolu a lidí z vojenské rozvědky, jejichž zálusk na krev teroristů byl nedůsledností řecké vlády ještě více posilován. Tohle je země Leonida a Xenofóna, Odyssea a Achilla. Řecko -pro seržanta Hellada - je domovem udatných bojovníků a kolébka svobody a demokracie, nikoli místo, kde může zahraniční lůza beztrestně zabíjet.

Kdo to je vedle něj? přemýšlel Papanicolaou. Oblečenej je jako Američan, ale nevypadá tak. Jedním plynulým pohybem zvedl fotoaparát, zaostřil na co největší zvětšení, a než jej položil zpět, stihl tři rychlé expozice. Fiat odjíždí, tak se podíváme, kam jedou. Seržant vypnu] světýlko na střeše a vyjel z fronty taxíků.

Russel se opřel v sedadle. Na pás se vykašlal. Jestli bude muset z auta utéct, bude lepší, když ho nebude nic zdržovat. Řidič jel dobře, kličkoval v husté dopravě. Nic neříkal. To Russelovi vyhovovalo. Marvin otočil hlavu a rozhlížel se, zda neuvidí stopy nějaké pasti. Prohlížel si vnitřek auta. Nic, co by mohlo skrývat zbraň. Žádné viditelné mikrofony ani vysílačky. To sice nic neznamená, ale i tak se raději podíval. Nakonec se uvelebil a předstíral, že odpočívá, přičemž hlavu naklonil tak, aby se mohl dívat dopředu a zároveň do zpětného zrcátka. Jeho instinkty lovce byly ve střehu. Nebezpečí může přijít odkudkoli.

Řidič jel zdánlivě bez cíle. Ale to Russel jen odhadoval. Ulice tohoto města tu byly ještě před dostavníky, natožpak automobily, a pozdější úpravy provedené ve prospěch takových vozidel zdaleka nemohly vyzdvihnout Atény na roveň Los Angeles. Ačkoli auta na ulicích byla drobná, doprava neustále připomínala vlnící se chaotickou zácpu. Zajímalo ho, kam jedou, ale nemělo smysl se ptát. Nedovedl by rozlišit mezi pravdivou odpovědí a lží - a i kdyby dostal pravdivou odpověď, nic by mu to neřeklo. Co se týče směru této akce, jde to zcela mimo něj, to si Russell uvědomoval. Ne že by mu to zlepšilo náladu, ale popírat tuto pravdu by znamenalo lhát sám sobě, a to Russell nechtěl. Nejlepší, co může udělat, je zůstat ve střehu. A toho se držel.

Letiště, odhadoval Papanicolaou. To se hodí. Kromě kolegů z jeho jednotky je tam minimálně ještě dvacet dalších policistů s pistolemi a poloautomatickými puškami. To by neměl být problém. Jde jen o to, aby tam v danou chvíli bylo kolem dost lidí v civilu, zatímco dva po zuby ozbrojení policisté v uniformách vezmou tyhle pod ramenem a sundají je - tenhle eufemismus se mu líbil - rychle a čistě. Pak se ve vedlejší místnosti přesvědčí, jestli to jsou ti, kteří mysleli, že to jsou, a když ne - no, pak je kapitán seřve. Pardon, řekne, ale přesně jste zapadali do popisu, jaký jsme dostali od - je už jedno, na koho si vzpomene jako první - Italů nebo Francouzů - a při mezinárodní letecké dopravě není opatrnosti nikdy nazbyt. Ti muži dostanou automaticky lístky první třídy. Funguje to skoro vždycky.

Na druhou stranu, pokud je ten obličej tím, jak si Papanicolaou myslí, pak má šanci dostat letos svého třetího teroristu. A možná i čtvrtého. Jen proto, že ten druhý se obléká jako Američan, nemusí být nutně z Ameriky. Čtyři za pouhých osm měsíců - ne, teprve sedm, opravil se seržant. To není špatný výsledek na výstředního policistu, jenž rád pracuje sám. Papanicolaou se

nenápadně přiblížil k jejich autu. Nechtěl, aby mu tyhle rybičky uplavaly.

Russell si všiml spousty taxíků. Určitě vozí hlavně turisty nebo lidi, kteří nechtěli v tomto provozu řídit sami... to je divný. Chvíli mu trvalo, než na to přišel. No jasně, říkal si, nesvítí mu světlo na střeše. Je v něm jen řidič. Ve většině ostatních byli cestující, ale i ti měli světlo rozsvícené. Nejspíš to bude světýlko označující obsazenost, napadlo ho. Ale tenhle ho má vypnuté. Russellův řidič jel najisto, na příští křižovatce zatočil vpravo a zamířil k něčemu, co vzdáleně připomínalo skutečnou dálnici. Většina taxíků jela dál. Ačkoli to Russell nevěděl, mířily k muzeím nebo nákupním centrům. Ale ten se zhasnutým světýlkem zatočil za nimi a sledoval je ze vzdálenosti padesát metrů.

"Někdo nás sleduje," pronesl Marvin potichu. "Nedomlouval jste se s někým, aby nám hlídal záda?"

"Ne." Řidič okamžitě zvedl oči ke zpětnému zrcátku. "Který si myslíte, že to je?"

"Já si to nemyslím. Je to ten taxík padesát metrů za náma, vpravo, našedlá barva, se zhasnutým světlem na střeše, nevím, co to je za značku. Zahnul dvakrát stejně jako my. Měl byste si dávat větší pozor," dodal Russell a přemýšlel, jestli tohle je ta past, jíž se obával. Odhadoval, že řidiče zabije poměrně snadno. Je to malej člověk se slaboučkým krkem, kterým mu zakroutí jako holubovi, no bodejť, bude to hračka.

"Děkuji. Ano, asi bych měl," odpověděl řidič, když zahlédl taxík. Kdopak jsi? Uvidíme. Znovu namátkově zatočil. Taxík za nimi.

"Měl jste pravdu, příteli," řekl řidič zamyšleně. "Jak jste to poznal?"

"Dávám si bacha, co se děje."

"Ach tak, to trochu mění naše plány." Řidič rychle přemýšlel. Na rozdíl od Russella si byl jist, že to není past. Ačkoli neměl možnost prověřit si totožnost svého hosta, ale jako on před chvílí by ho nikdy žádný policajt nebo člověk z rozvědky nevaroval. Teda, možná ne, opravil se. Ale to se dá prověřit. Rovněž byl naštvaný na Řeky. Jeden z jeho kamarádů v dubnu zmizel na ulici v Pireu a o pár dní později se objevil v Británii. Ten kamarád teď dřepí v Parkhurstonském vězení na ostrově Wight. Kdysi bylo celkem snadné dostat se do Řecka, hlavně pokud použili Řecko za přestupní stanici. Uvědomoval si, že provádět operace přímo tady byla hloupost - bohatě by stačilo mít tu zemi za klidné zázemí, to byla výhoda, která se nemusí opakovat - jeho vztek na řeckou policii se tím však nijak nezmenšil.

"Asi s tím budeme muset něco udělat."

Russell se otočil na řidiče. "Já zbraň nemám."

"Já mám. Ale raději bych ji nepoužil. Jakou máte sílu?"

Místo odpovědi Russell natáhl svou levou ruku a stiskl řidičovi pravé koleno.

"Přesvědčil jste mě," sykl řidič bolestivě. "Jestli mě zmrzačíte, nebudu moct řídit." Takže jak to provedeme? "Už jste někdy někoho zabil?"

"Ano," zalhal Russell. Člověka ještě nikdy nezabil, ale spoustu ostatních tvorů ano. "Zvládnu to."

Řidič přikývl a zrychlil, aby se z města dostali co nejdříve.

Papanicolaou se zamračil. Nejedou k letišti. To je zlé. Ještě že nespustil poplach. No. Nechal se předjet několika auty, aby nejel tak blízko za nimi. Barva fiatu se nedala přehlédnout, a jak doprava řídla, nemusel se na ně tak lepit. Třeba jedou do nějakého úkrytu. Jestli ano, bude si muset dát velký pozor, ale i tak bude mít velmi cennou informaci. Identifikovat bezpečný úkryt by bylo velmi žádoucí. Pak by tam mohli naběhnout silní hoši nebo by dům obklíčili lidi od rozvědky, identifikovali by další a další tváře a pak by dům napadli, takže by nakonec dostali tři nebo i víc těch smradů. Na konci tohoto sledování ho možná čeká vyznamenání nebo povýšení. Znovu zvažoval, jestli nemá zavolat, ale - ale co vlastně ví jistě? Nenechává se jen unést svým rozrušením? Pravděpodobně identifikoval obličej, ale nezná jméno. Že by ho

zradily jeho oči? Že by ten obličej patřil někomu jinému, než si původně myslel? Třeba obyčejnému zlodějíčkovi?

Spiridon Papanicolaou zanadával na osud a smůlu, oči však stále nespouštěl z auta před sebou. Vjížděli do staré části Atén s úzkými uličkami. Nic výstavního, je to dělnická čtvrť, v tuto dobu téměř opuštěná. Ti, kdo mají práci, pracují. Ženy, které nepracují, jsou v obchodech. Děti si hrají v parcích. Celkem dost lidí tráví dovolenou na ostrovech, takže ulice jsou prázdnější, než by se dalo očekávat. Fiat najednou zpomalil a zabočil vpravo do jedné z mnoha bezejmenných ulic.

"Můžeme?"

"Ano."

Auto na chvíli zastavilo. Russell si už sundal sako a kravatu a stále přemýšlel, jestli tohle je závěrečná část oné léčky, ale už mu to bylo skutečně jedno. Co se má stát, se stane. Protáhl si ruce a zamířil na začátek ulice.

Seržant Spiridon Papanicolaou rychle dojel k rohu ulice. Pokud mají namířeno do tohoto bludiště úzkých uliček, bude se muset přiblížit, aby mu nezmizeli. A jestli ho poznají, zavolá pomoc. Policista může jen stěží předvídat, co se mu kdy stane. Když se blížil k rohu ulice, uviděl na chodníku muže, který četl noviny. Nikdo z těch dvou to ale nebyl. Tenhle nemá sako, a i když byl obličejem otočený od něj, vypadal spíš jako z filmu. Seržant se při té myšlence usmál - ale pak mu úsměv ztuhl na rtech.

Jakmile Papanicolaou zatočil do uličky, zahlédl, jak k němu fiat plnou rychlostí couvá. Policista dupl na brzdy a už už se chtěl otočit, když jej někdo uchopil za obličej. Rukama pustil volant a snažil se tu cizí ruku odtrhnout, ale ta už jej pevně držela za bradu, a druhá jej uchopila za zátylek. Instinktivně se chtěl otočit a podívat se, co se děje, načež mu jedna ruka otočila hlavu doleva a on zahlédl obličej toho Američana - jenže v zápětí ucítil, jak se mu krční páteř napíná a praská se zvukem, jenž hlásil Papanicolaouovi smrt s takovou nezvratností jako kulka. Pak mu to došlo. Ten muž má divné rysy, jako z nějakýho jinýho filmu, jako...

Russell uskočil ze silnice a zamával. Fiat k němu najel, pak zacouval a narazil do předku taxíku. Hlava řidiče se na zlomeném krku houpala jako hadrová. Ten muž je zřejmě po smrti, to Marvin věděl, nijak se tím však nezatěžoval. Ale zatěžoval. Nahmatal mu pulz, pak se ujistil, že vaz je doopravdy zlomený - otočil jím kolem dokola, aby to bylo jisté - načež se vrátil k fiatu. Když nastupoval, usmíval se. Páni, to byla celkem hračka.

"Je po něm. Padáme odsud!"

"Víte to jistě?"

"Zlomil jsem mu vaz jako párátko. Jo, je po něm. Nic to nebylo. Měl krk jako tužtičku."

"Myslíte jako já?" řidič se otočil a usmál se. Bude se muset zbavit auta, ale radost z jejich útěku a uspokojení z toho, že ten muž je po smrti, mu prozatím stačilo. Navíc našel spojence, a ne ledajakého. "Jak se jmenujete?"

"Marvin."

"Já Ibrahim."

Prezidentův projev měl naprostý úspěch. Ten člověk ví, jak se dělá dobré vystoupení, říkal si Ryan, když se auditoriem Valného shromáždění v New Yorku nesl bouřlivý potlesk. Prezident děkoval svým vděčným, i když trochu chladným úsměvem shromážděným zástupcům sto šedesáti států. Televizní kamery zabíraly členy izraelské delegace. Ti tleskali poněkud víc jen ze slušnosti, alespoň oproti zástupcům arabských států - určitě nebyl čas seznámit je s projevem dříve. Sověti překonali sami sebe a přidali se k tleskajícím. Jack zvedl ovladač televize a vypnul ji dříve, než stihl komentátor ABC shrnout to, co prezident právě řekl. Ryan měl před sebou na stole koncept projevu a sám si napsal pár poznámek. Před několika okamžiky byly z Vatikánu zaslány pozvánky všem zainteresovaným ministrům zahraničí. Všichni přijedou za deset dnů do

Říma. Už pro ně byl připraven nástin smlouvy. Díky nenápadným, ale rychlým krokům několika velvyslanců a zástupců asistentů ministrů zahraničních věcí se i ostatní vlády dozvěděly, co je ve hře, a daly najevo jednoznačný souhlas. O tom Izraelci věděli. Pamatovalo se na nezbytné úniky těch správných informací. Kdyby se Izraelci chtěli otočit ke smlouvě zády, Bunker měl pod palcem dodávku oněch náhradních dílů, a Izrael se z toho šoku zatím nevzpamatoval. Přesněji řečeno, dozvěděli se, že by neměli podnikat nic, pokud chtějí ty nové radarové systémy vůbec vidět. Samozřejmě se už ozvala izraelská lobby, která má své spojence ve všech vládních úřadech, a nijak neotálela s kontaktováním klíčových členů Kongresu. Fowler však před dvěma dny informoval vedení Kongresu a předběžné ohlasy byly velmi příznivé. Předseda a významný člen Senátního výboru pro zahraniční styky přislíbili schválení obou předběžných smluv do týdne. Ono to vyjde, honilo se Jackovi hlavou. Snad to vážně projde. Určitě se tím nic nezkazí. Všechna dobrá vůle, kterou Amerika vyprodukovala během dobrodružství v Perském zálivu, je připravená. Pro Araby je to radikální změna americké politiky - a o to taky jde - Amerika vlepí Izraeli políček. Stejně to bude chápat i Izrael, ale není to tak docela pravda. Mír bude zaručen jediným možným způsobem, americkou vojenskou a politickou silou. Rozpad konfrontace mezi Východem a Západem umožnil Americe jednat v souladu s ostatními mocnostmi a nastolit spravedlivý mír. Tedy naši představu spravedlivého míru, opravil se Ryan. Pane Bože, jen aby to vyšlo.

Ale na to už bylo pozdě. Koneckonců celý ten Fowlerův plán byl jeho nápad. Museli najít východisko z toho začarovaného kruhu, museli se z toho dostat. Amerika je jediný stát, jemuž důvěřují obě strany, což je pocta, kterou si Amerika zasloužila jak spoustou prolité krve, tak spoustou peněz. Amerika musí zaručit mír, a ten musí být založen na něčem, co všechny strany chápou jako spravedlnost. Tahle rovnice je zároveň jednoduchá i složitá. Hlavní zásady je možno vyjádřit v jediném krátkém odstavci. Podrobnosti jejich naplnění vydají na celou knihu. A finanční náklady - no, potřebná legislativa projde Kongresem i přes jejich výši. Saudská Arábie se v podstatě zavazuje ke splacení čtvrtiny nákladů, což byl úspěch diplomatických jednání ministra Talbota před čtyřmi dny. Saudská Arábie však zároveň odkoupí další dodávku moderních zbraní, což dohodl Dennis Bunker. Ryan věděl, že tihle dva zvládli své úkoly na výbornou. Přes všechny prezidentovy přehmaty byli dva nejdůležitější ministři - dva jeho blízcí přátelé - nejlepším týmem, jaký kdy Ryan ve vládních službách poznal. A za poslední týden vykonali pro svého prezidenta a svou zemi mnoho dobrého.

"Vyjde to," pronesl Jack do ticha své kanceláře. "Snad, snad, snad." Podíval se na hodinky. První ohlasy dostane asi za tři hodiny.

Qati seděl zamračeně před televizí. Je to možné? Dějiny říkají, že ne, ale...

Ale Saudská Arábie jim zarazila finanční pomoc, svedena americkým postojem v boji proti Iráku. A jeho hnutí vsadilo v tomto případě na špatného koně. Qatiho muži už začínali tento nedostatek peněz pociťovat, ačkoli se snažili investovat dary za uplynulá léta co nejopatrněji. Díky švýcarským a jiným evropským bankám měli zajištěn trvalý přísun peněz a utažený kohoutek byl spíš psychologický než skutečný, ale pro Arabovu mysl je psychologická stránka skutečností stejně závažnou jako pro každého lstivého politika.

Otázkou je, říkal si Qati, zda Američani na sionisty skutečně zatlačí. Nikdy k tomu nedošlo. Nechali Izrael útočit na americké lodi a zabíjet americké námořníky - a odpustili jim ještě před koncem krveprolití, než zahynula poslední oběť. Když se vojenské kruhy v Americe musely v Kongresu prát o každý dolar pro rozpočet, ten samý bezpáteřní politický nevěstinec se mohl rozkrájet, jen aby dodal zbraně do Izraele. Amerika na Izrael nikdy nijak podstatně nezatlačila. To je přece smysl i jeho vlastní existence, ne? Dokud nebude na Středním východě mír, má své poslání: zničit židovský stát. Bez toho problémy na Středním východě jsou přece starší než on sám. Mohly by sice zmizet, ale pouze pokud...

Nadešel čas na to přiznat si pravdu, tušil Qati a protáhl si unavené a bolavé tělo. Jaké má vlastně vyhlídky na zničení Izraele? Zvenčí žádné. Dokud bude Amerika podporovat Židy a dokud se Arabům nepodaří spojit své síly...

A Rusové? Ti zatracení Rusové stáli a tleskali na konci Fowlerova projevu jako loudiví psi.

Je to možné. To pomyšlení bylo pro Qatiho stejně zdrcující, jako když se poprvé dozvěděl, že má rakovinu. Uvelebil se v křesle a zavřel oči. Co když Američani na Izrael zatlačí? Co když Rusové tenhle zběsilý plán podpoří? Co když se Izraelci americkému tlaku podvolí? Co když Izrael splní požadavky Palestinců?

Může to vyjít. Sionistický stát by pak mohl dál existovat. Palestinci by mohli najít klid ve své nové zemi. Modus vivendi by se mohl stát skutečností.

To by ovšem znamenalo, že jeho život byl k ničemu. Znamenalo by to, že vše, pro co žil, všechny oběti a všechna odříkání byla zbytečná. Jeho bojovníci po celou generaci bojovali a umírali za svobodu... kvůli cíli, kterého možná nikdy nedosáhnou.

Zradili ho arabští bratři, na jejichž finanční a politickou podporu se svými muži spoléhal.

Zradili ho Rusové, o jejichž podporu a zásilky zbraní se jeho hnutí opíralo.

Zradili ho Američané - tato zrada byla nejpodlejší. Oni mu totiž vzali nepřítele.

Zradili ho Izraelci - provedli něco, co se podobá spravedlivému míru. Samozřejmě že to není spravedlivé. Dokud bude na arabské půdě žít jediný sionista, nebude na světě žádná spravedlnost.

Je možné, že ho zradili i Palestinci? Co když s tím budou souhlasit? Odkud se budou rekrutovat jeho zapálení bojovníci?

Copak ho zradili všichni?

Ne, Bůh to tak nemůže nechat. Bůh má soucit a svým světlem vede věrné.

Kdepak, k tomu nesmí nikdy dojít. Není to možné. Aby k tomu došlo, muselo by příliš mnoho kamínků zapadnout do mozaiky tohoto ďábelského plánu. Copak už pro tuhle oblast nebylo dost mírových plánů? Tolik vizí. A kam všechny vedly? I rozhovory Cartera, Sadata a Begina v Americe, během nichž Američané dotlačili svoje domnělé spojence k vážným ústupkům, nakonec nikam nevedly, protože Izrael si jednoduše nedovedl představit rovnoprávné územní uspořádání pro Palestince. Ne, ne, tím si byl Qati jistý. Možná se nelze spolehnout na Rusy. Možná se nelze spolehnout na Saudskou Arábii. Zcela jistě se nelze spolehnout na Američany. Ale na Izrael spolehnutí je. Židi jsou příliš hloupí, příliš arogantní, příliš krátkozrací, aby si uvědomili, že jejich jediná naděje na dlouhotrvající bezpečnost spočívá jen v rovnoprávném mírovém uspořádání. Ta ironie ho překvapila natolik, že se zasmál. Ten plán pochází snad od Boha, když nad budoucností jeho hnutí bdí jejich nejnesmiřitelnější nepřítel. Ale ty nepoddajné židovské krky se kvůli své izraelské zatvrzelosti nikdy před něčím takovým neskloní. A pokud to stačí k tomu, aby boj pokračoval, pak ona skutečnost, taková ironie, je snad znamením od Boha, že cesta, kterou se Qati a jeho muži vydali, je skutečně cestou posvěcenou, tedy přesně jak se domnívali.

"Nikdy! Na takovou podlost nikdy nepřistoupím!" zuřil ministr obrany. I na něj to byl dramatický výstup. Bouchl do stolu, až sklenička s vodou nadskočila a louže vody mu málem přetekla přes okraj stolu do klína. Záměrně to ignoroval a zuřivýma modrýma očima se rozhlížel po místnosti.

"A co když Fowler myslí své hrozby vážně?"

"Zničíme jeho kariéru!" reagoval ministr. "Nejsme tak slabí. Nebyl by to první americký politik, kterého bychom si ochočili!"

"Mít tak takové úspěchy doma," pošeptal ministr zahraničí svému sousedovi.

"Cože?"

"Říkám, že by se nám to teď nemuselo podařit, Rafi." David Askenazi se

napil a pak pokračoval. "Náš velvyslanec ve Washingtonu mě informoval, že jeho lidé v Kongresu Fowlerovu plánu skutečně fandí. Saudský velvyslanec pořádal minulý týden velkou slavnost pro vedení Kongresu. A naše zdroje tvrdí, že měl úspěch. Je to tak, Avi?"

"Je, pane ministře," odpověděl generál Ben Jakob. Jeho nadřízený byl právě v zahraničí, takže Mossad zde zastupoval on. "Saudská Arábie a zbytek umírněných států v oblasti zálivu jsou připraveny ukončit deklarovaný válečný stav, zajistit styky na ministerské úrovni, připravit tak plné uznání, uhradit část nákladů na umístění amerických vojáků v oblasti - a nakonec na sebe vzít všechny náklady na vyslání mírových sil plus ekonomickou obnovu území obývaných našimi palestinskými přáteli."

"Lze to nějak odmítnout?" zeptal se ministr zahraničí suše. "Překvapuje vás podpora v americkém Kongresu?"

"Je to všechno trik!" trval na svém ministr obrany.

"Pokud ano, pak je to velmi chytrý trik," namítl Ben Jakob.

"Vy těm žvástům věříte, Avi? Vy?" Ben Jakob byl nejlepším velitelem praporu Rafiho Mandela za války o Sinai před dlouhými roky.

"Nevím, Rafi." Zástupce ředitele Mossadu si nikdy neuvědomoval svou pozici zástupce víc než dnes a mluvit jménem svého nadřízeného pro něj nebylo snadné.

"Jak to hodnotíte?" zeptal se ho premiér opatrně. Rozhodl se, že někdo v místnosti musí zachovat klid.

"Američani to myslí naprosto upřímně," odpověděl Avi. "Jejich ochota figurovat jako fyzická pojistka - vzájemná smlouva o ochraně a rozmístění vojsk - není předstíraná. Z čistě vojenského hlediska..."

"Za obranu Izraele zodpovídám já!" vybuchl Mandel.

Ben Jakob se otočil na svého bývalého velitele a zpražil jej pohledem. "Rafi, byl jste vždy služebně výš než já, ale i já jsem si své odbojoval, a vy to víte." Avi se odmlčel a nechal svá slova doznít. Když znovu promluvil, jeho hlas byl klidný a věcný. Emoce, které nebyly o nic slabší než Mandelovy, přemohl rozum. "Americké vojenské jednotky představují závažné rozhodnutí. Hovoříme o pětadvacetiprocentním zvýšení údernosti našeho letectva a ta tanková jednotka představuje větší sílu než naše nejlepší tanková brigáda. Navíc si neumím představit, jak by z takového rozhodnutí mohli kdy vycouvat. To naši přátelé v Americe nikdy nedopustí."

"Zůstaneme zase sami!" pronesl Mandel chladně. "Naše jediná obrana jsme my sami."

"Rafi," promluvil ministr zahraničí, "vzpomeňte si, kam nás tahle politika přivedla. Oba jsme se zúčastnili bojů, a nejen v téhle místnosti. Příteli, copak to nikdy nemá skončit?"

"Než špatná smlouva, to radši žádná!"

"Souhlasím," přikývl předseda vlády. "Ale jak špatná bude ta smlouva?"

"Všichni jsme četli její nástin. Navrhnu pár drobných změn, ale domnívám se, přátelé, že je nejvyšší čas," řekl ministr zahraničí. "Navrhuji schválit Fowlerův plán s několika podmínkami." Ministr zahraničí je přednesl.

"Přijmou to Američani, Avi?"

"Budou protestovat, že je to drahé, ale naši přátelé v Kongresu to prosadí, ať už s tím bude prezident Fowler souhlasit nebo ne. Uznají naše dějinné ústupky a budou si přát, abychom se ve vlastní zemi cítili bezpečně."

"Pak ovšem odstoupím!" vykřikl Rafi Mandel.

"Ale neodstoupíte, Rafi," zavrtěl hlavou premiér. Rafiho teatrálnost ho začínala unavovat. "Pokud odstoupíte, sám se vyčleníte. A jednou budete chtít tohle křeslo zpátky, a nikdy už ho nedostanete, pokud se teď rozhodnete odejít z vlády."

Mandel při této výtce celý zrudl.

Předseda vlády se rozhlédl kolem stolu. "Takže jaké je stanovisko vlády?"

O čtyřicet minut později zazvonil Jackovi telefon. Zvedl jej a všiml si, že je to jeho nejbezpečnější linka, přímé telefonní spojení, které šlo mimo Nancy

Cummingsovou.

"Ryan." Asi minutu poslouchal a napsal si pár poznámek. "Díky."

Zástupce ředitele CIA pak odešel do kanceláře k Nancy, zatočil doleva do dveří prostornější kanceláře Marka Cabota. Cabot ležel na pohovce v protějším rohu. Stejně jako jeho předchůdce soudce Arthur Moore i Cabot si rád vychutnal svůj doutník. Byl bos a pročítal nějaké složky s pruhovanou páskou na okrajích. Byla to další tajná složka v budově, ve které jich byly spousty. Cabot pustil složku a díval se na Ryana.

"Co se děje, Jacku?"

"Před chvílí mi volal přítel z Izraele. Chystají se přijet do Říma a jejich kabinet odsouhlasil podmínky smlouvy, mají jen pár připomínek."

"Cože se chystají?" Ryan mu podal své poznámky. Cabot je rychle přečetl. "Vy jste měli s Talbotem pravdu."

"Jo, ale neměl jsem se mu do toho montovat."

"Je to dobré, uhodl jsi to všechno, až na jedno." Cabot vstal, obul si boty a přešel ke stolu. Zvedl telefon. "Řekněte prezidentovi, že se s ním chci setkat v Bílém domě, až se vrátí z New Yorku. A řekněte Talbotovi, ať je tam taky. Řekněte mu, že máme zelenou." Položil telefon a zašklebil se s doutníkem v ústech ve snaze vypadat jako George Patton, ten ale - pokud si Ryan dobře vzpomínal - byl nekuřák. "Co teď?"

"Jak dlouho budou trvat konečné úpravy?"

"Vzhledem k tomu, co jste udělali s Adlerem, plus dokončovací práce Talbota s Bunkerem? Hm. Tak dva týdny. Budeme pomalejší než Carter v Camp Davidu, protože je do toho zapojeno moc profesionálních diplomatů, ale za čtrnáct dní může prezident odletět do Říma a dokumenty podepsat."

"Mám jet s vámi do Bílýho domu?"

"Ne, to zvládnu."

"Fajn." Dalo se to čekat. Ryan odešel z místnosti tak, jak vešel.

[07] BOŽÍ MĚSTO

Kamery už stály na svých místech. Vojenská letadla C-5B Galaxy naložila na letecké základně Andrews nejmodernější přenosové vozy a dopravila je na letiště Leonarda da Vinciho. Nebylo tomu tak pro ceremonii při podpisu smlouvy - komentátoři nečekali, že by se tak daleko vůbec dostali -, ale spíš kvůli tomu, co posměváčkové označovali jako atrakci pro kolemjdoucí. Plně digitální technika zapojená on-line může, jak doufali producenti, lépe vystihnout umělecké poklady, jež jsou roztroušeny po zdech Vatikánu jako stromy po národních parcích. Místní truhláři a specialisté z New Yorku a Atlanty pracovali celou noc na stavbě nejrůznějších kabin, z nichž poletí zpravodajství z Vatikánu. V plné síle tu byly CNN, NHK, BBC a téměř všechny ostatní světové televizní stanice, praly se o prostor na velkém náměstí před kostelem. Jeho stavbu zahájil v roce 1503 Bramante, po něm ji převzal Rafael, Michelangelo a Bernini. Krátký, ale silný poryv větru zanesl od fontány spršku vody do kabinky Deutsche Welle a zkratem poničil zařízení za sto tisíc marek. Představitelé Vatikánu nakonec vznesli protest proti přítomnosti lidí při té události - za jejíž zdar se modlili -, ale na to už bylo dávno pozdě. Kdosi vzpomněl, že v dobách římské říše stával v těchto místech Circus Maximus, a všichni se shodovali, že právě tohle je ten největší cirkus za posledních několik let. Jen s tím rozdílem, že v té době slůvko circus znamenalo především jezdecké závody.

Lidé od televize si v Římě libovali. Týmy vysílající pro Dnes a Dobré ráno, Ameriko mohly pro jednou vstávat nehorázně pozdě, začít vysílat po obědě - !!! -a skončit včas, aby stihli ještě odpoledne nakoupit a zakončit den v jednom z mnoha milých římských restaurantů. Jejich kolegové listovali různými encyklopediemi a hledali informace o historických památkách, jako je třeba Koloseum - původním názvem Flaviánův amfiteátr, jak objevil jeden obzvlášť pečlivý šprt -, kde se lidé kdysi rozplývali nad tehdejší obdobou amerického fotbalu: bojem muže proti muži, muže proti zvířeti, zvířete proti křesťanovi a

dalšími obměnami téhož. Jejich zraky se ale upíraly zejména k Fóru. Byly tu rozvaliny centra dávného Říma, zde se procházeli Cicero a Scipio, zde se setkávali se svými příznivci i odpůrci, sem po celá staletí míří houfy turistů. Věčný Řím, centrum obrovské říše, hraje další významnou roli ve světových dějinách. V jeho centru leží stát Vatikán, sice malý, nicméně suverénní stát. "Kolika divizím velí papež?" ocitoval jeden komentátor Stalina, načež zahájil debatu o tom, jak se církvi a jejím hodnotám podařilo přežít marxismus-leninismus natolik, že se Sovětský svaz rozhodl otevřít diplomatické styky se Svatou stolicí a že sovětský zpravodajský pořad Vremja má zástupce v kabině jen o padesát metrů dále.

Zvláštní pozornost byla věnována dalším dvěma náboženstvím přítomným na jednáních. Při uvítací ceremonii papež vzpomněl nešťastnou událost z nejstarší historie islámu: několik katolických biskupů odcestovalo do Arábie zjistit, co má Mohamed vlastně za lubem. Po úvodním vřelém uvítání se nejstarší z nich otázal, kde by mohl se svými bratry sloužit mši. Mohamed mu k tomu účelu okamžitě nabídl mešitu, v níž právě stáli. Vždyť, řekl tehdy Prorok, což to není dům zasvěcený Bohu? Svatý otec touto štědrostí pamatoval i na Izraelity. V obou případech se však ti konzervativnější cítili poněkud nesví, ale to Svatý otec v projevu odmítl.

"Ve jménu Boha, jehož my všichni známe pod jiným jménem, ale který je buď jak buď tím samým Bohem všech lidí, dáváme naše město k dispozici mužům dobré vůle. Věříme v tolik společných věcí. Věříme v Boha plného soucitu a lásky. Věříme v duchovní přirozenost člověka. Věříme ve svrchovanost víry a v projevy této víry prostřednictvím charity a bratrství. Zdravíme vás, naše bratry z dalekých krajin, a modlíme se, aby vaše víra našla cestu ke spravedlnosti a ke smíření s Bohem, k němuž se obracejí všechny naše víry."

"Páni," utrousil komentátor jednoho ranního pořadu mimo mikrofon, "tenhle cirkus je snad naostro."

Zde však přenosy zdaleka nekončily. V zájmu spravedlnosti, vyváženosti, nestrannosti, řádného porozumění událostem a s přihlédnutím k prodejnosti reklamních časů se do vysílání dostal i představitel židovské paravojenské skupiny, halasně připomněl vyhnání Židů z Ibérie po příkazu Ferdinanda a Izabely, neopomněl carovy Černé stovky a samozřejmě holocaust - ten zdůraznil o to víc vzhledem ke znovusjednocení Německa - a na závěr svého vystoupení nazval Židy blázny, že ještě věří někomu jinému než jen zbraním ve svých silných rukou. Ze severozápadního Íránu zase promluvil ajatolláh Daryaei, íránský náboženský vůdce a odvěký nepřítel všeho, na co jen Američané sáhli, brojil proti všem nevěřícím, každého z nich okamžitě poručil své vlastní představě pekla, ale po překladu se jeho slova stala v Americe nepochopitelná, takže jeho projev prostříhali. Nejvíce času se ale dostalo "charismatickému křesťanovi z jihu USA", jak se sám označil. Nejprve zavrhl křesťanskou církev jakožto spodobnění Antikrista, pak zopakoval své slavné tvrzení, že Bůh neslyší modlitby Židů, natož pak těch bezvěreckých muslimů, ty nazval mohamedány, což už byla urážka poněkud nadbytečná.

Nějakým způsobem však došlo k tomu, že tito demagogové byli ignorováni - respektive jejich názory. Televizní stanice dostávaly tisíce rozhořčených dopisů, že se takoví fanatici vůbec mohou objevit na obrazovce. Znamenalo to, že lidé se budou na ten samý pořad dívat i nazítří, a čekat, zda se podobná nehoráznost neobjeví znovu. Ten americký fanatik okamžitě zaznamenal pokles příspěvků. B'nai B'rith přispěchal s odsouzením onoho nesmlouvavého rabína. Vůdce Ligy islámských národů, sám uznávaný klerik, označil radikálního imáma za kacíře provinivšího se proti slovu Prorokově, jež dalekosáhle citoval. Televizní stanice rovněž zajistily vyvážené komentáře, aby ukázaly dostatek rozvahy k uklidnění jedněch diváků a k rozzuření druhých.

Během jednoho dne se ve sloupku jistých novin objevila poznámka, že tisíce korespondentů přítomných na konferenci začalo tuto událost označovat podle kruhového Náměstí svatého Petra jako Peace Bowl. Ti pozornější si všimli, že

je to výsledek tlaku vyvíjeného na novináře, kteří mají o něčem natočit reportáž, ale vlastně nemají o čem. Utajení na konferenci bylo zcela hermetické. Její účastníky dopravovaly helikoptéry z vojenských základen. Reportéři a kameramani se silnými objektivy byli od míst, kde se něco dělo, drženi co možná nejdál. Doprava navíc probíhala pokud možno v noci. Vatikánská Švýcarská garda, jež na sobě sice měla renesanční oblečení, nepustila dovnitř ani myšku, a když se přihodilo něco významného - švýcarský ministr obrany vstoupil vzdálenými dveřmi - nikdo si toho nevšiml.

Informace z různých zemí vyjadřovaly všeobecnou naději, že tentokrát se to podaří. Svět unavený neshodami se vznášel na vlně nadšení z nedávných změn ve vztazích mezi Východem a Západem, podvědomě cítil, že naděje jsou oprávněné. Komentátoři sice varovali, že v nedávné historii se nejednalo o ničem tak důležitém, ale lidé po celé zeměkouli se stovkami jazyků v milionech svatostánků modlili, aby i tento a nejnebezpečnější konflikt na zemi dospěl ke svému konci. Budiž přičteno televizním společnostem ke cti, že neopomněly zmínit i tento fakt.

Profesionální diplomaté, mezi nimiž bylo mnoho povolaných cyniků, kteří nebyli v kostele od dětství, pociťovali na vlastní kůži dosud nepoznaný tlak. Zřídkavé zprávy vatikánských zaměstnanců vypovídaly o osamělých procházkách po hlavní lodi Sv. Petra, bloumání po balkonech za jasných, hvězdných nocí, dlouhých rozhovorech některých účastníků se Svatým otcem. Ale víc nic. Bohatě placené televizní štáby pokukovaly jeden po druhém v trapném tichu. Lidé od novin pobíhali kolem a lovili jakoukoli dobrou myšlenku, jež se jim připletla do cesty, jen aby mohli něco napsat. Od dob Carterova maratonu při jednáních v Camp Davidu se tak vážné rozhovory nevedly s podobně nízkou účastí médií.

A svět napětím ani nedýchal.

Ten stařec měl na hlavě fez s bílým lemováním. Lidí, kteří stále nosili tradiční oblečení, mnoho nebylo, ale tenhle si potrpěl na oblečení ve stylu svých předků. Pro Drusy byl život krušný, a jedinou úlevou mu bylo náboženství, jemuž se věnoval celých svých šestašedesát let.

Drusové jsou členy náboženské sekty ve středovýchodní Asii. V jejich učení se prolínají rysy islámu, křesťanství a judaismu. V 11. století ji založil Al-hakim bi-,amrillahi, egyptský kalif, který prohlásil sám sebe za vtělení Boha. Členové sekty žijí převážně v Libanonu, Sýrii a Izraeli a zaujímají v těchto třech státech dosti nejisté postavení. Na rozdíl od muslimů v Izraeli je jim povoleno sloužit v ozbrojených složkách židovského státu, což je skutečnost, která však vztah Drusů k vládě, jež jim vládne, nijak kladně neovlivňuje. Zatímco někteří Drusové dosáhli vedoucích postů v syrské armádě, dosud nevyprchala vzpomínka na jednoho důstojníka, velitele regimentu, jenž byl popraven za války v roce 1973 za to, že se nechal vytlačit ze strategicky důležité křižovatky. Ačkoli z vojenského hlediska bojoval udatně a dobře a část jeho vojáků z bojů vyvázla živa, ztráta oné křižovatky stála syrskou armádu několik tankových brigád a onen plukovník byl nakonec popraven za to, že neměl štěstí, a možná i za to, že byl Drus.

Starý farmář celé pozadí neznal, ale to, co věděl, mu stačilo. Syrští muslimové tehdy zabili jednoho Druse, a dosud v tom nepřestali. Proto nedůvěřoval nikomu ze syrské armády ani z vlády. Což ovšem neznamená, že Izrael nějak zbožňoval. V roce 1975 na jeho pozemek dopadla střela z izraelského kanonu ráže 175 milimetrů, která měla zničit syrské skladiště munice. Střepiny z ní ale smrtelně zranily jeho ženu, tehdy čtyřicetiletou, a tak mu v životě přibyl další zármutek. To, co bylo pro izraelskou vládu historickou konstantou, bylo pro tohoto farmáře okamžitou a smrtící životní zkušeností. Osud rozhodl, že bude žít mezi dvěma armádami, přičemž obě považují jeho existenci za nevhodnou přítěž. Nikdy od života moc nežádal. Měl malý pozemek, na něm farmařil, vlastnil pár ovcí a kozla, z kamenů nanošených z políčka si postavil dům. Chtěl jen žít. Jednou si říkal, že přece nechce tolik, ale šedesát neklidných let jej neustále usvědčovalo z omylu. Žádal od

svého Boha soucit a spravedlnost a jen nepatrné pohodlí - odjakživa věděl, že na bohatství nemůže ani pomyslet -, aby měl on sám i jeho žena o něco snazší úděl. Nikdy k tomu nedošlo. Z těch pěti dětí, které mu jeho žena porodila, se jen jeden syn dožil plnoletosti, a i jej stihli odvelet do armády těsně před válkou v roce 1973. Jeho syn měl větší štěstí než celá jeho rodina: když jeho vůz zasáhla střela izraelského tanku, proletěl střechou a přišel jen o oko a o ruku. I přes svá poranění se oženil a dal svému otci vnoučata. Po válce se živil obchodem a půjčováním peněz. Nebyl to žádný zázrak, ale vzhledem k tomu, co se starci v životě stalo, měl pocit, že je to jeho jediná životní radost.

Farmář na kamenitém políčku nedaleko syrsko-libanonské hranice pěstoval zeleninu a choval několik kusů dobytka. Nebyl zatvrzelý, nebyl neústupný, a i přežívání byl pro jeho styl života příliš vznešený termín. Život znamenal pro starce jen návyk, jehož se nemůže vzdát, nekonečnou posloupnost stále únavnějších dní. Když mu pokaždé na jaře ovce porodily další jehňata, tiše se modlil, aby se nedožil toho, že je někdo zardousí. Zároveň se mu však hnusilo pomyšlení, že by jej tato poddajná a hloupoučká zvířata přežila.

Další rozbřesk. Farmář budík neměl a ani jej nepotřeboval. Když se nebe rozjasnilo, rozezněly se zvonky na krcích jeho ovcí a koz. Otevřel oči a znovu si uvědomil, jak jej vše bolí. Protáhl se na posteli a pomalu vstal. Za pár minut se umyl, seškrábal z tváře šedé strniště, snědl krajíc okoralého chleba, vypil silnou sladkou kávu a začal další den úmorné dřiny. Zahradě se věnoval ráno, dokud slunce nepálilo naplno. Měl velkou zahradu a prodejem nadbytečné zeleniny na místním trhu získal peníze na nákup věcí, jež pro něho znamenaly luxus. I to byl boj. Při práci jej bolely jeho artritické údy. Nekonečné odhánění zvířat od mladých výhonků bylo jen dalším životním prokletím, nicméně ovce a kozy se též daly prodat na trhu, a bez těchto peněz by už dávno zemřel hlady. Pravdou bylo, že na vše, co jedl, si v potu tváře vydělal, a nebýt tak osamělý, mohl jíst i víc. Jak to tak bývá, samota z něj udělala šetřílka. I nářadí měl staré. Dovlekl se na pole, slunce stále viselo nízko nad obzorem, a rozhodl se vytrhat plevel, který každý den vyrašil mezi sazenicemi. Kdyby tak někdo dokázal vycvičit kozla, opakoval si slova svého otce a děda. Kozla, který by vytrhal plevel a sazenice by nechal, to by bylo něco. Ale kozel nemá rozumu o moc víc než hrst prachu, kromě toho, když má provést nějakou lumpárnu. Tříhodinové lopocení s motykou a vytrhávání plevele začínal vždy ve stejném rohu zahrady, došel na konec řádky a další řádkou se vracel. Pracoval tempem, jež prozrazovalo jeho věk i únavu.

Cink.

Co to bylo? Farmář se narovnal a setřel si z čela kapičky potu. Měl za sebou polovinu ranní práce, už už se těšil na odpočinek při hlídání ovcí. Kámen to není. Zvedl motyku a odhrnul hlínu z toho - ach tak.

Lidé se nad tím často pozastavují. Farmáři po celém světě si o tom povídají vtipy. Jak prý je možné, že se na polích rodí kameny. Kamenné ploty v Nové Anglii jsou důkazem tohoto zdánlivě tajemného procesu. Může za to voda, jež při deštích dopadá na pole. V zimě zmrzne a při změně skupenství se rozpíná. A přitom tlačí spíš vzhůru než dolů, protože nahoru je to jednodušší. Vlivem toho se kameny v zemi pohybují vzhůru, a proto se na polích rodí kameny, což je dvojnásob pravda v oblasti Golanských výšin, jež je mladým výtvorem sopečné činnosti a kde zimy umějí být velmi chladné a mrazivé.

Ale tohle nebyl kámen.

Když odhrnul hlínu, všiml si, že je to kovový předmět, že má pískově hnědou barvu. Aha, to vlastně bylo tenkrát. Tenkrát, co jeho syn - Hergot, co s tím? dumal farmář. Samozřejmě šlo o bombu. Nebyl tak hloupý, aby to nepoznal. Bylo mu jen záhadou, jak se sem dostala. Nikdy u své farmy žádné letadlo neviděl, izraelské ani syrské, ale to nehraje roli. Těžko mohl popřít skutečnost, že to tam je. Pro farmáře to mohl být jen další kámen, velký hnědý kámen, příliš velký, aby jej mohl vykopat a odnést na okraj pole. Byl tak velký, že zabíral dva řádky mrkve. Neměl z té věci strach. Nevybouchlo to, což znamená, že je to

rozbité. Pořádné bomby padají z letadel a při nárazu na zem vybuchují. Tahle jen vyhloubila menší kráter, a on jej další den zasypal. Tehdy ještě nevěděl o zraněních svého syna.

Proč to nezůstalo dva metry pod zemí, kam to patří? říkal si. Ale celý jeho život byl vlastně plný takových naschválů. Kdepak, všechno, co mu kdy mohlo uškodit, si ho našlo, nebo snad ne? Farmář přemýšlel, proč je k němu Bůh tak krutý. Copak neodříkává všechny své modlitby v souladu s učením Drusů? Oč kdy v životě žádal? Za čí hříchy pyká?

A co. Na takové otázky už je pozdě. Teď má práci. Pokračoval v plení, stál na obnaženém konci bomby a mířil ke konci řádky. Za jeden nebo dva dny přijede jeho syn, aby se mohl stařec potěšit se svými vnoučaty, jediným ryzím štěstím jeho života. Požádá syna o radu. Syn přece byl voják a takovým věcem rozumí.

Byl to takový týden, jaký každý vládní zaměstnanec nesnáší. V jiném časovém pásmu se děje něco důležitého. Časový rozdíl byl šest hodin, a Jackovi přišlo zvláštní, že má problémy se zvládnutím časového rozdílu, ačkoli nikam necestoval.

"Tak jak to tam jde?" zeptal se Clark od volantu.

"Super." Jack listoval dokumenty. "Saudská Arábie a Izrael se včera dokonce na něčem shodly. Oba státy chtěly něco změnit, a oba předložily stejný návrh." Jack se ušklíbl. Určitě to byla náhoda, a kdyby to obě delegace věděly předem, určitě by své názory změnily.

"To je muselo pěkně naštvat, co?" zasmál se Clark a hlavou se mu honilo totéž, co jeho šéfovi. Byla ještě tma a jediná dobrá věc na časném vstávání byla ta, že ulice byly prázdné. "Tobě se v Saudský Arábii líbilo, ne?"

"Byl jsi tam někdy?"

"Kromě války, myslíš? Mockrát, Jacku. Dostal jsem se odtamtud na stáž do Íránu v devětasedmdesátém a osmdesátém roce. Mezi lidma jsem strávil spoustu času, naučil jsem se řeč."

"Jaký jsi měl z té země pocit?" zeptal se Jack.

"Líbilo se mi tam. S jedním člověkem jsem se docela sblížil, byl to major - špion jako já. Neměl sice moc praktických zkušeností, ale znal spoustu teorie. Byl dost chytrej, aby věděl, že se má co učit, a když jsem mu něco vysvětloval, tak dával pozor. Asi dvakrát nebo třikrát mě pozval k sobě domů. Měl dva syny, takový pěkný kloučky. Jeden teď lítá na stíhačkách. Ale je zvláštní, jak se chovají k ženám. Sandy by to nikdy neskousla." Clark se odmlčel a soustředil se na předjíždění náklaďáku. "Z odbornýho hlediska byli Arabové samá ochota. A co jsem viděl, to se mi celkem líbilo. Byl jsem sice zvyklej na něco jinýho, ale co. Celej svět přece není jen Amerika."

"A co Izraelci?" zeptal se Jack a zavřel kufřík s dokumenty.

"S těma jsem pracoval jednou nebo dvakrát - vlastně víckrát, doktore, hlavně v Libanonu. Jejich rozvědka jsou fakt esa, nafoukaný, neústupný mrchy, ale ty, co já jsem potkal, měli bejt na co nafoukaný. A černobílý vidění světa, i to se dá pochopit." Clark se otočil. "Není to prča, co?"

"Jako co?"

"Tohle jim vzít. Nemůže to pro ně bejt snadný."

"Taky není. Kéž by se ale probudili a pochopili, co se dneska ve světě děje," vzdychl Ryan.

"Zkus to pochopit. Všichni mají myšlení vojáků z první linie, tak co chceš? Pro druhou stranu je jejich země něco jako cvičiště. Přemýšlejí ve stejnejch mezích jako my řadoví vojáci ve Vietnamu. Lidi se tam dělej na dva druhy - tví lidi a ti ostatní." John Clark zavrtěl hlavou. "Víš, kolikrát jsem to zkoušel vysvětlit těm mladejm na farmě? Je to prostě mentalita zaměřená jen na přežití. Nacisti zabili miliony Židů, a my s tím neudělali ani prd - teda možná jsme moc udělat nemohli, vzhledem k tomu, jak to tenkrát vypadalo. Ale stejně, říkám si, jestli by byl Hitler natolik obtížným terčem, kdybychom se ho vážně rozhodli zlikvidovat. Souhlasím s tebou, že musíme brát v úvahu i ostatní věci, ale nezapomínej, že po nich chceme strašně moc."

"Škoda, žes tam nebyl, když jsem se sešel s Avim," řekl Jack a zívl.

"S generálem Ben Jakobem? To je asi dost tvrdej řízek. Jeho jednotky ho uctívají. A to už něco znamená. Sorry, šéfe, že jsem tam nebyl, ale těch čtrnáct dní, co jsem byl na rybách jsem prostě potřeboval." I řadoví vojáci mívají dovolenou.

"Poslouchám, pane Clarku."

"Hele, dneska odpoledne musím do Quantika kvůli zkouškám na pistoli. Neuraz se, ale vypadáš, že by ti menší oddych neuškodil. Nechceš jet se mnou? Půjčím ti na hraní pěknou berettu."

Jack se zamyslel. Znělo to lákavě. Skutečně skvěle. Jenže. Jenže má spoustu práce.

"Nemám čas, Johne."

"Jo, jo, šéfe. Necvičíš, hodně piješ a vypadáš příšerně. To je můj odborný posudek, pane doktore."

Něco takového mi Cathy říkala včera v noci, ale Clark neví, jak zlý to je. Jack se díval z okna na světla domů, v nichž se probouzeli nejrůznější státní úředníci.

"Máš pravdu. Něco s tím budu muset udělat, ale dneska na to prostě nemám čas."

"A co kdybychom se zítra kolem oběda trochu proběhli?"

"Obědvám s představiteli vedení," vyhýbal se Jack.

Clark zmlkl a soustředil se na řízení. Kdy už se ten praštěnej maniak poučí? I přes jeho inteligenci ho jednou práce celýho sežere.

Když se prezident probudil, zjistil, že mu na hrudi leží kopec plavých vlasů a že jej objímá štíhlá ženská paže. Mohl se probudit i hůř. Ptal se sám sebe, proč čekal tak dlouho. Vždyť ji mohl mít už - už před lety. Bylo jí čtyřicet, měla však stále pružné a hezké tělo, co víc si muž může přát, a v tomto směru se prezident od ostatních mužů nelišil. Jeho žena Mariana se dlouhá léta vzpírala roztroušené skleróze, jež ji ale nakonec přemohla, předtím však stačila zničit to, co kdysi bývalo živou, okouzlující, inteligentní osobou, světlem, na něž si Fowler pamatoval. Veškeré jeho kouzlo bylo převážně dílem Marianiným, a i to se postupem doby vytratilo. Věděl, že je to obranný mechanismus. Všechny ty nekonečné měsíce. Musel před ní vypadat silný, aby jí dodal všechnu tu stoickou zásobárnu energie, bez níž by zemřela mnohem dříve. Ale právě proto se z Boba Fowlera stal robot. Měl v sobě jen tolik osobitosti, tolik síly, tolik odvahy jako každý člověk, a když vyhasl život Mariany, vyhasla s ním i Fowlerova osobnost. A možná ještě něco navíc, přiznával si Fowler.

Perverzní na tom bylo to, že se díky tomu stal lepším politikem. V nejlepších časech ve funkci guvernéra i v prezidentské kampani se projevoval jako klidný, uvážlivý a inteligentní kandidát, jehož voliči chtěli. Vypálil tak rybník všem těm pisálkům a komentátorům, kteří si o sobě myslí, že vědí bůhvíco, ale nikdy to sami nezkusili. Rovněž mu pomohlo, že jeho předchůdce vedl neskutečně hloupou kampaň, ale Fowler měl pocit, že by vyhrál tak jako tak.

Když vyhrál, už skoro před dvěma lety, byl prvním prezidentem od - Clevelanda, že? - který nastoupil do funkce bez manželky. A též bez špetky osobnosti. Autoři sloupků v novinách jej nazvali prezidentem technokratem. Fakt, že je původním povoláním právník, pro ně zřejmě nemělo valného významu. Jakmile měli v ruce jednoduchou nálepku, která všem vyhovovala, učinili z toho pravdu, ať už to pravda je nebo není. Ledový muž.

Kdyby se toho tak dožila Mariana. Ona věděla, že není ledový. Ještě pár lidí si vzpomíná, kdo to býval Bob Fowler, vášnivý advokát, obhájce občanských práv, nesmiřitelný soupeř organizovaného zločinu. Muž, který vyčistil Cleveland. Ne na dlouho, to je pravda, ale žádná taková vítězství, například v politice, nejsou věčná. Vzpomínal na narození každého ze svých dětí, na pýchu každého otce, na lásku jeho ženy k němu a k jejich dvěma dětem, na tiché

večeře při svíčkách. Vzpomínal, jak potkal Marianu na zápase středoškolského fotbalového družstva a jak ji ten zápas nadchl stejně jako jej. Ze třiceti let manželství, jehož začátek spadal ještě do dob studií, byly poslední tři roky nekonečnou noční můrou, neboť nemoc, která se poprvé ozvala po Marianiných třicetinách, nabrala deset let poté velmi rychlý spád. Vzpomínal i na její smrt, která si dala tolik na čas, a přesto přišla příliš brzy. Tehdy byl už tak vyčerpán, že neměl ani sílu plakat. A ta léta samoty.

No, snad to je za ním.

Zaplať bůh za tajnou službu, říkal si Fowler. V sídle guvernéra ve městě Columbus by se to rozneslo velmi rychle. Tady ne. Před jeho dveřmi stojí dvojice ozbrojených agentů a o kus dál v chodbě armádní důstojník s koženou aktovkou, jíž se přezdívá Balon. Ten název se prezidentovi nelíbil, ale jsou věci, které nemohl změnit ani on. Jeho poradkyně pro otázky národní bezpečnosti může kdykoli spát v jeho posteli, a zaměstnanci Bílého domu o tom ani nemuknou. To mu připadalo celkem zajímavé.

Fowler se podíval na svou milenku. Elizabeth je skutečně velmi krásná. Pleť má bledou, protože jí pracovní vytížení neumožňuje pohyb na slunci, ale Fowlerovi se víc líbily ženy s bledou pletí. Přikrývky nebyly po včerejší noci nijak pečlivě urovnané, takže si prohlížel její záda - má tak jemnou a hladkou pleť. Na hrudi cítil její klidný dech a dotyk její levé paže. Pohladil ji po zádech, odměnou mu bylo slastné hmmmmmm a nepatrné zvýšení tlaku objetí.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Prezident vytáhl přikrývky vzhůru a odkašlal si. Po pěti vteřinách se dveře otevřely, dovnitř vešel jeden z agentů s kávou a několika dokumenty a vzápětí byl pryč. Fowler věděl, že natolik důvěřovat obyčejným zaměstnancům nemůže, ale tajná služba je ve skutečnosti jen americkou verzí pretoriánské gardy. Agent na sobě nikdy nedal znát své pocity, kromě přikývnutí na pozdrav. Oddanost, kterou agenti svému Šéfovi, jak mu říkali, projevovali, téměř hraničila s otroctvím. I když všichni byli vysoce vzdělaní, ve skutečnosti měli na věci prostý náhled, a Fowler věděl, že i pro takové lidi je ve světě místo. Někdo, většinou někdo dost zkušený, musel provádět rozhodnutí a příkazy svých nadřízených. Agenti s pistolemi přísahali, že budou prezidenta chránit, dokonce v případě bezprostředního ohrožení i vlastním tělem - tomu manévru se říkalo "zastavení kulky" - a Fowlera nepřestávalo udivovat, že takto moudří lidé nacvičují něco tak nemoudrého. Ale pro něho z toho plynou výhody. I z jejich mlčenlivosti. No, říká se, že na takové pomocníky člověk nenatrefí každý den. A je to tak: je potřeba stát se prezidentem, abyste dostali tyto služebníky.

Fowler se natáhl pro kávu a jednou rukou si nalil šálek. Kávu pil černou. Po prvním usrknutí se natáhl pro ovládač televize a pustil CNN. Hlavní zprávou - byly tam dvě odpoledne - byl Řím, co jiného.

"Mmmmmmm," otočila Elizabeth hlavu a pohladila jej svými vlasy. Vždycky se probouzí pomaleji než on. Fowler jí přejel prstem po páteři, Elizabeth jej naposledy objala a pak otevřela oči. Hlava jí úlekem vyletěla vzhůru.

"Bobe!"

"Copak?"

"Někdo tu byl!" ukázala na tác se šálky kávy a bylo jí jasné, že jej nepřinesl Fowler.

"Dáš si?"

"Bobe!"

"Poslouchej, Elizabeth, ti lidé za dveřmi vědí, že tu jsi. Co myslíš, že skrýváme, a před kým to skrýváme? Možná tu mají mikrofony, co já vím." Nikdy o tom nemluvil. Jistý si tím nebyl a ze všech sil se bránil se na to zeptat, ale dalo se tušit, že tomu tak je. Všeobjímající paranoia tajné služby nedovolovala agentům důvěřovat Elizabeth ani nikomu jinému kromě prezidenta. Kdyby se jej pokusila zavraždit, agenti za dveřmi o tom museli vědět, aby mohli vrazit dovnitř s pistolemi a vysvobodit JESTŘÁBA ze spárů jeho milenky. Mikrofony tu asi jsou. Kamery taky? Ne, kamery asi ne, ale mikrofony zcela

jistě. Fowlera ta myšlenka celkem stimulovala, čemuž by autoři úvodníků asi nikdy neuvěřili. Žádný ledový muž.

"No nazdar!" Liz Elliotová na to nikdy nepomyslela. Nadzvedla se a před očima se mu kývala její prsa. Ale Fowler nebyl ranní ptáče. Ráno se má pracovat.

"Jsem prezident, Elizabeth," upozornil ji Fowler, když si znovu lehla. I ji napadla myšlenka na kamery, tak se rychle schovala pod peřinu. Fowler se tomu musel zasmát. "Chceš kafe?" zeptal se znovu.

Elizabeth Elliotová se málem zakuckala. Leží v prezidentově posteli, jak ji pánbůh stvořil, a před dveřmi jim hlídkují ozbrojení agenti. Ale Bob pustil někoho dovnitř! Ten člověk je neuvěřitelnej. Přikryl ji aspoň? Mohla se zeptat, ale rozmyslela si to, aby to svým zvráceným smyslem pro humor, který byl i v té nejněžnější podobě dosti krutý, neobrátil proti ní. A přece. Měla vůbec někdy tak dobrého milence, jako je on? Poprvé - už je to spousta let, ale Bob byl tak trpělivý, tak... uctivý. Tak zmanipulovatelný. Elliotová se v duchu usmála. Mohla jej nasměrovat přesně tam, kam chtěla, kdy chtěla, a on to udělal velmi dobře, protože rád poskytoval ženě uspokojení. Proč? vrtalo jí hlavou. Možná chtěl, aby na něj nezapomněla. Je to přece jen politik, a těm jde jen o pár řádků v učebnicích dějepisu. Ačkoli jemu se to splní, ať tak či onak. Na žádného prezidenta se nezapomnělo, ani na Granta a Hardinga, a vzhledem k tomu, co se děje teď... I na tomhle poli se snažil o zápis do dějin, takže dělal to, co žena chtěla, pokud ona měla dost rozumu, aby si o to řekla.

"Zesil to," řekla Liz. Fowler okamžitě prosbu splnil, což ji potěšilo. Rád potěší, i v tomhle. Tak proč teda pouštěl dovnitř služebníka s kafem! Aby se v něm čert vyznal. Už si pročítal faxy z Říma.

"Drahá, vypadá to, že to klapne. Doufám, Elizabeth, že máš sbalené kufry."

"Cože?"

"Saudská Arábie a Izrael se včera v noci shodly na řešení hlavního problému... podle Brenta - to jsou věci! Vedl oddělené rozhovory s oběma delegacemi a obě dvě přišly se stejným návrhem... a aby jim to zatajil, pobíhal od jedněch k druhým, říkal jim, že to možná bude přijatelné, a při dalším kole jim to potvrdil! Ha!" Fowler plácl do listu hřbetem dlaně. "Brent je naše eso. A ten Ryan taky. Je to sice náfuka jako hrom, ale ten jeho nápad..."

"Ale Bobe! Nebylo to nic originálního. Ryan jen zopakoval pár věcí, který byly patrný už dlouho. Pro Arnieho to byla novinka, ale Arnieho zájmy nešly dál než k plotu Bílýho domu. Jeho zásluhy na tomhle případě jsou stejný jako na tom, že dneska vyšlo slunce."

"Možná," připustil prezident. Měl pocit, že zástupce ředitele CIA by zasloužil větší uznání, ale nemělo smysl rozčilovat Elizabeth. "Ryan udělal kus práce v Saudský Arábii, vzpomeň si."

"Udělal by líp, kdyby držel jazyk za zuby. Souhlasím, v Saudský Arábii o všem kvalitně informoval. Ale to přece není bůhvíjak závažný moment v americké zahraniční politice. Informovat je jeho práce. Všechno dali dohromady Brent a Dennis, ne Ryan."

"Asi ne. Nejspíš máš pravdu. Brent s Dennisem získali konečné přísliby účasti na konferenci... Brent říká, že ještě asi tři, čtyři dny." Prezident jí podal faxy. Měl nejvyšší čas vstát a připravit se na pracovní den, ale nejdříve přejel rukou po jedné křivce skryté pod přikrývkou, jen aby nezapomněla, že...

"Nech toho!" Liz se uchichtla, aby to znělo laškovně. Poslechl ji na slovo, samozřejmě. Aby ho to moc nemrzelo, naklonila se k němu pro polibek, který i s pachutí v ústech obdržela, tedy přesně jak si představovala.

"Co se děje?" zeptal se řidič nákladáku ve skladišti kmenů. Ve frontě stály čtyři obrovské tahače a vedle nich svazky kmenů připravované na převoz do Japonska. "Byly tu i posledně."

"Jedou do Japonska," řekl dispečer a pročítal řidičův rozpis.

"To všechny ne?"

"Tohle je extra. Japonci si připlatili, aby to dostali tak, jak to je, najali si tahače a tak. Ty kmeny maj prej opracovat na trámy pro nějakej kostel nebo chrám, vím já. Běž se podívat blíž - jsou svázaný řetězama. Jsou sice omotaný hedvábným provazem, ale pohromadě je držej ty řetězy. Prej je to tradice toho chrámu. Bude pěknej opruz dostat je takhle na loď."

"Najali si tahače, jen aby ty kmeny zůstaly tak, jak jsou? Svázali je řetězama? Hoši! Maj víc peněz než rozumu, ne?"

"Co je nám do toho?" zeptal se dispečer. Už jej unavovalo odpovídat na tu samou otázku pokaždé, kdy mu kanceláří prošel nějaký řidič.

Kmeny tam jen tak ležely. Dispečer tušil, že mají trochu vyschnout. Ale ten, koho to napadlo, to moc nepromyslel. Letošní léto bylo za dlouhé roky nejdeštivější, a to ještě v oblasti proslulé srážkami. Kmeny, které byly nacucané vodou, když je porazili, do sebe jen vsakovaly další vlhkost, protože nad skladištěm znovu pršelo. Pahýly po osekaných větvích tomu zrovna moc nepomáhaly. Déšť se otevřenými ranami jen dostával dovnitř a prosakoval dál do kmene. Ty klády jsou teď určitě mnohem těžší, než když je nakládali. Možná by přes ně měli přehodit plachtu, říkal si dispečer, ale pak by se vlhkost držela uvnitř a krom toho - příkaz zněl nechat je na tahačích. Venku pršelo. Dvůr se pomalu měnil v močál, každý naklaďák a nakládací jeřáby to bahno ještě rozjížděly. No co, třeba Japonci mají vlastní postupy pro opracovávání a vysychání klád. Požadovali, aby se klády nenechaly vyschnout zde, a za to také zaplatili. A v okamžiku, kdy klády naloží na loď, neuloží je do podpalubí, ale nechají se na palubě. Bude to poslední zásilka, kterou člun George McReady odveze přes Pacifik. A že by klády cestou oschly, to ani náhodou. Jestli promoknou ještě víc, odhadoval dispečer, budou si na ně muset dát dobrý pozor. Kdyby spadly do vody, jen těžko se udrží na hladině.

Farmář věděl, že jeho vnoučatům je dědečkova zaostalost na obtíž. Bránila se jeho objetím a polibkům, možná si i trochu stěžovala, než je sem jejich otec přivezl, ale to mu nevadilo. Dnešní mladí nemají úctu jakou měla jeho generace. Možná je to daň za větší možnosti. Koloběh věků se uzavírá. Jeho život se trochu lišil od života deseti generací předků, jeho syn se dnes má ještě lépe i přes svá zranění, a děti jeho syna se budou mít ještě lépe. Chlapci byli na svého otce pyšní. Když se jejich spolužáci nelichotivě vyjadřovali na adresu jejich náboženství, chlapci mohli poznamenat, že jejich otec bojoval, byl zraněn v boji proti nenáviděným Izraelcům a že dokonce pár sionistů zabil. Ani syrská vláda nebyla ke svým zraněným veteránům zcela nevšímavá. Farmářův syn měl svůj vlastní skromný podnik a vládní úředníci ho nechávali na pokoji, což by jinak jistě nečinili. Oženil se pozdě, to ale bylo v oblasti zvykem. Ženu měl dosti hezkou a poslušnou - k farmáři se chovala mile zřejmě z vděčnosti, že nikdy neprojevil touhu nastěhovat se do jejího domku. Farmář nijak neskrýval svou radost z vnoučat, silných a zdravých hochů, tvrdohlavých a odmlouvavých, jak jen chlapci mohou být. I farmářův syn byl na ně pyšný a v obchodě se mu dařilo. Po obědě vyšel se svým otcem ven na procházku. Syn se rozhlížel po zahradě, kterou kdysi plel, a žaludek mu svíraly pocity viny nad tím, že se zde jeho otec každý den lopotí. Ale copak mu nenavrhoval, ať se přestěhuje k nim? Copak mu nenabízel peníze? Otec všechny tyto nabídky odmítl. Nemá sice mnoho, ale má svou tvrdohlavou pýchu.

"Zahrada letos vypadá velmi zdravě."

"Déšť jí velmi prospěl," přikývl farmář. "Mám mnoho jehňat. Nebyl to špatný rok. A co ty?"

"Můj nejlepší rok, otče. Přál bych si, abys tu nemusel tak tvrdě pracovat."

"Ale!" mávl otec rukou. "Jsem tu odjakživa. Patřím sem."

Ten má ale odvahu, pomyslel si syn. A měl pravdu. Jeho otec všechno překonal. Před ničím neuhnul. Nemohl sice dát svému synovi mnoho, ale předal mu svou stoickou odvahu. Když se tenkrát na Golanských výšinách probral z

bezvědomí, dvacet metrů od kouřícího vraku bojového vozidla, mohl si lehnout a zemřít, přišel o oko a z levé ruky mu zbyla zkrvavená změť, již mu pak doktoři museli amputovat. Mohl si tam lehnout na zem a zemřít, ale uvědomoval si, že jeho otec by to nikdy nevzdal. A tak vstal a šel šest kilometrů k ošetřovací stanici praporu, kam dorazil stále s puškou v ruce, a ošetřit se nechal až potom, co podal hlášení. Dostal za to vyznamenání a velitel praporu se zasadil, aby měl život lehčí, půjčil mu do začátku nějaké peníze na založení podniku a všechny radní upozornil, aby s ním jednali s náležitou úctou. Od plukovníka měl peníze, ale od otce svou odvahu. Jen kdyby si teď nechal trochu pomoci.

"Synu, potřebuji tvou radu."

To bylo něco nového. "Jistě, otče."

"Pojď, něco ti ukážu." Zavedl syna na zahradu k záhonům mrkve. Odrhnul botou trochu hlíny z toho -

"Ne!" téměř vykřikl jeho syn. Vzal otce za loket a táhl jej pryč. "Pane Bože, jak je to tu dlouho?"

"Od toho dne, co tě zranili," odpověděl farmář.

Syn zvedl svou pravou ruku k oku a na krátkou chvíli se mu znovu vybavila hrůza onoho dne. Ona oslňující záře, let vzduchem, jeho mrtví kamarádi, jejich křik, než uhořeli. Mohli za to Izraelci. Jedno jejich dělo mu zabilo matku, a teď tohle?

Co to může být? Přikázal otci, ať zůstane stát a sám se vrátil. Našlapoval velmi opatrně, jako by přecházel minové pole. V armádě pracoval s bojovými techniky. Ačkoli náplní jeho jednotky byl boj proti pěchotě, v podstatě měli pokrýt minové pole. Předmět byl velký, vypadal jako tunová bomba. Určitě je izraelská, to poznal podle barvy. Otočil se na svého otce.

"To je tu od té doby?"

"Ano. Zavrtalo se to do země, a já to zakryl hlínou. Na povrch se to asi dostalo mrazem v zimě. Je to nebezpečné? Je to rozbité, ne?"

"Otče, tyhle věci nikdy nejsou zcela bez života. Je to velmi nebezpečné. Podle její velikosti odhaduji, že kdyby to bouchlo, zničí to dům i tebe v něm."

Farmář učinil nelichotivé gesto směrem k předmětu. "Kdyby to chtělo bouchnout, bouchlo by to, když to spadlo."

"To není pravda! Teď mě poslouchej! K té zatracené bombě se ani nepřiblížíš!"

"A co moje zahrada!" zeptal se farmář prostě.

"Vymyslím, jak to odsud dostat. Pak si můžeš farmařit." Syn se zamyslel. Bude to problém. A ne právě malý. Syrská armáda nemá velkou zásobu zkušených lidí na likvidaci nevybuchlých bomb. Jejich metodou je vyhodit bombu do povětří na místě, což je velmi efektní, ale jeho otec by nepřežil skutečnost, že mu to zničilo dům. Jeho žena by neměla velkou radost z toho, že otec bude bydlet s nimi, a on nemohl pomoci otci s opravou domu, jen s jednou rukou ne. Bombu musí nechat odvézt, ale kdo to dokáže?

"Musíš mi slíbit, že do zahrady nevkročíš!" řekl mu syn příkře.

"Jak chceš," zněla odpověď. Neměl v úmyslu řídit se příkazy svého syna. "Kdy ji odsud odvezeš?"

"Nevím. Budu potřebovat pár dní, abych zjistil, co se dá dělat." Farmář přikývl. Možná svého syna přeci jen poslechne, aspoň v tom, že se k bombě nepřiblíží. Jistěže už je dávno mrtvá, ať si jeho syn říká, co chce. Kdyby ho ta bomba chtěla zabít, už by se tak určitě stalo. Které neštěstí se mu kdy vyhnulo?

Následujícího dne se konečně mohli novináři do něčeho zakousnout. Dimitrios Stavarkos, patriarcha istanbulský, přijel autem - helikoptéry odmítl - za bílého dne.

"Jeptiška s vousama?" pronesl kameraman jedné stanice, netuše, že má zapojený mikrofon. Švýcarské gardy u dveří vzdaly patriarchovi hold a biskup

O'Toole uvedl nového účastníka dovnitř.

"Řek," pronesl komentátor okamžitě. "To je zástupce řecký ortodoxní církve, nejmíň biskup nebo tak něco. Co tady dělá?" tápal komentátor.

"Co víme o řecký ortodoxní církvi?" ptal se jeho producent.

"Nehrajou s papežem. Jejich kněží se můžou ženit. Izraelci jednoho z nich poslali do vězení za to, že dodal zbraně Arabům," odpověděl kdosi do sluchátek.

"Takže Řekové se kamarádí s Arabama, a ne s papežem? Co na to Izraelci?"

"Nevím," přiznal producent. "Ale mohlo by to stát za průzkum."

"Takže teď už v tom jedou čtyři náboženský skupiny."

"Vatikán v tom jede nebo jen nabídl k jednáním svou neutrální půdu?" zeptal se komentátor. Jako většina komentátorů bylo jeho nejsilnější stránkou čtení redakčních výtisků.

"Kdy se něco takovýho stalo naposled? Když chceš neutrální půdu, tak jedeš do Ženevy, ne?" zeptal se kameraman. Ženevu měl rád.

"Co se děje?" vešla do kabinky jedna členka týmu lidí vyhledávajících informace. Producent jí objasnil situaci.

"Kde je sakra ten konzultant?" ptal se komentátor.

"Můžeš přehrát tu kazetu zpátky?" zeptala se dívka. Přání jí bylo splněno, najednou však kazetu zastavila.

"Dimitrios Stavarkos. Je to patriarcha istanbulský, Ricku. Je to hlava všech ortodoxních církví, něco jako papež. Řecká, ruská a bulharská ortodoxní církev mají všechny své představitele, ale ti podléhají patriarchovi. Tak nějak to funguje."

"Jejich kněží se můžou ženit, že jo?"

"Jejich kněží, ano... ale co si vybavuju, když tě povýší na biskupa nebo ještě výš, musíš dodržet celibát..."

"To je otrava," pronesl Rick.

"Stavarkos vedl loni bitvu s katolíky o kapli Zrození Páně - a vyhrál, pokud si dobře vzpomínám. Celkem dost katolickejch biskupů na něj bylo pěkně naštvanejch. Co ale dělá tady?"

"To bysme chtěli vědět od tebe, Angie!" řekl komentátor příkře.

"Starej se o sebe, Ricku." Angie Mirilesovou přestávalo bavit jednat s tímhle náfukou. Asi minutu usrkávala ze šálku kávy a pak promluvila. "Myslím, že už to mám."

"Mohla bys nám to prozradit?"

"Vítejte!" Kardinál D'Antonio políbil Stavarkose na obě tváře. Jeho vousy mu připadaly nechutné, ale s tím nic nenadělá. Kardinál pak odvedl patriarchu do konferenční místnosti. Kolem stolu sedělo šestnáct lidí a na konci stála prázdná židle. Stavarkos na ni usedl.

"Děkujeme, že jste přijel," přivítal jej ministr Talbot.

"Takové pozvání se neodmítá," odvětil patriarcha.

"Četl jste předběžné informace?" otázal se poslíček.

"Je to velmi ambiciózní plán," přikývl patriarcha opatrně.

"Je pro vás přijatelná role, kterou vám tento plán určuje?"

To je kvalt, pomyslel si patriarcha. Ale... "Ano," odpověděl prostě. "Požaduji plnohodnotnou správu nad všemi křesťanskými svatyněmi ve Svaté zemi. Pokud toto bude schváleno, milerád se k vaší smlouvě připojím."

D'Antonio se snažil nedát na sobě nic znát. Ovládal svůj dech a rychle se modlil za zásah shůry. Nestihl však ani zjistit, zda přišel nebo ne.

"Den už příliš pokročil na takhle velký požadavek." Všechny hlavy se otočily. Hlas patřil Dimitriji Popovovi, prvnímu náměstkovi ministra zahraničních věcí Sovětského svazu. "A je též neuvážené vyhledávat jednostranné výhody, když všichni zde přítomní již ze svých požadavků tolik slevili. Snad nechcete sám stát v cestě nové smlouvě?"

Stavarkos nebyl na takové výtky zvyklý.

"Otázka křesťanských svatyní není pro tuto smlouvu otázkou prvořadého

významu, Vaše Svatosti," řekl ministr Talbot. "A podmínečná ochota k účasti se nám jeví jako zklamání."

"Možná jsem nečetl předběžné informace pořádně," řekl Stavarkos ve snaze zakrýt rány. "Nemohl byste mi osvětlit zamýšlený status mého úřadu?"

"Ani náhodou," ušklíbl se komentátor.

"A proč ne?" ptala se Angie. "Co jiného by dávalo smysl?"

"Je to příliš."

"Je to hodně," přikývla Angela. "Ale co jiného do toho zapadá?"

"Uvěřím ti, až to uvidím."

"Možná to ani neuvidíš. Stavarkos římskokatolickou církev moc nemiluje. Ten spor z loňských Vánoc byl poměrně tvrdej."

"A jak to, že jsme o tom netočili?"

"Protože jsme furt jenom kecali o poklesu výnosů z předvánočních nákupů," blbečku, nedodala.

"Říkáte zvláštní komise?" Stavarkosovi se to nezamlouvalo.

"Metropolita požaduje vyslání svého vlastního zástupce," řekl Popov. Dimitrij Popov stále ještě věřil víc v Marxe než v Boha, ale ruská ortodoxní církev byla ruská a ruská přítomnost na jednáních musela být skutečná, jakkoli malicherným se mohlo toto handrkování jevit. "Musím říct, že mi to připadá velmi kuriózní. Vždyť my tu bráníme dohodě proto, že se nemůžeme dohodnout na tom, která z křesťanských církví je důležitější! Naším úkolem je odstranit potenciální ohnisko konfliktu mezi Židy a muslimy, a křesťani tomu stojí v cestě?" ptal se Popov stropu - možná až příliš teatrálně, pomyslel si D'Antonio.

"Navrhuji nechat tento bod na projednání zvláštní komise složené z kněží křesťanských církví," ozval se konečně kardinál D'Antonio. "Dávám vám své slovo před Bohem, že podobné spory už skončily."

To už jsem slyšel, připomněl si Stavarkos - a přece. A přece, jak se mohl nechat zatáhnout do takových niterních sporů? Vzpomněl si na Písmo svaté, v jehož každé slovo věřil. Dělám tu ze sebe blázna, a navíc před římskokatolíky a Rusy! Dále si uvědomil, že jeho přítomnost v Istanbulu - v Konstantinopoli! -je ze strany Turků jen trpěná, a získal tak šanci dosáhnout zvýšení prestiže svých církví a svého úřadu.

"Omlouvám se. Dopustil jsem, aby několik politováníhodných incidentů mělo vliv na můj úsudek. Ano, tuto smlouvu podpořím s plnou důvěrou v dané slovo mých bratří."

Brent Talbot se opřel o opěradlo židle a zašeptal děkovné modlitby. Ministr zahraničí se nemodlil nijak pravidelně, ale kdo by se tomu dokázal vyhnout zde, v tomto prostředí?

"V tom případě se domnívám, že jsme dospěli k dohodě." Talbot se rozhlédl kolem stolu a všichni účastníci jednání postupně přikyvovali, někteří nadšeně, jiní odevzdaně. Ale přikyvovali všichni. Dohody bylo dosaženo.

"Pane Adlere, kdy budou dokumenty připraveny pro parafování?" zeptal se D'Antonio.

"Za dvě hodiny, Vaše Eminence."

"Vaše Výsosti," pronesl Talbot a zvedl se ze židle, "Vaše Eminence, pánové ministři - podařilo se nám to."

Bylo s podivem, že jen málokdo z nich si uvědomoval, co učinili. Samotný proces trval nějakou dobu a jako u všech takových jednání se proces stal skutečností a cíl se od něj jaksi oddělil. Teď se konečně ocitli na místě, na kterém se chtěli ocitnout, a byli tím tak překvapení, že jim to připadalo až neskutečné. A navzdory jejich zkušenostem s formulováním a dosahováním cílů zahraniční politiky jim tento stav úplně zastřel smysly. Každý z účastníků se po Talbotově vzoru postavil, a tento pohyb jim poněkud změnil smyslové vnímání. Jeden po druhém si začínali uvědomovat, čeho dosáhli. A hlavně si všichni uvědomovali, že se jim to podařilo. Neuvěřitelné se právě stalo skutečností.

David Askenazi přešel k princi Alimu, který vedl vyjednávací skupinu své země, a podal mu pravici. A ani to nestačilo. Princ ministra srdečně objal.

"Bůh je svědkem, Davide, že mezi námi zavládne mír."

"Po tolika letech, Ali," odpověděl bývalý izraelský tankista. Jako poručík se Askenazi zúčastnil války o Suez v roce 1956, jako kapitán pak války v roce 1967 a v roce 1973 zajišťoval jeho záložní prapor podporu Golanům. Oba muže překvapil aplaus, jenž se kolem nich rozezněl. Askenazimu vyhrkly do očí slzy, což mu bylo navýsost nepříjemné.

"Nemáte se za co stydět. Vaše osobní statečnost je každému dobře známá, pane ministře," uklidňoval ho Ali. "Je velmi dobré, že za mírovou smlouvou stojí voják, Davide."

"Tolik mrtvých. Všichni ti chlapci, kteří - na obou stranách, Ali. Všichni ti chlapci."

"Ale ode dneška už žádný."

"Dimitriji, vaše pomoc byla obrovská," řekl Talbot svému ruskému protějšku na druhém konci stolu.

"Je úžasné, čeho všeho můžeme dosáhnout, když spolupracujeme, že?"

Talbota najednou napadlo totéž, co před chvílí Askenaziho. "Dvě generace úplně ztracené, Dimitriji. Tolik promarněného času."

"Promarněný čas nikdo nevrátí," odpověděl Popov. "Ale můžeme se pokusit, abychom už žádný nepromarnili." Rus se šibalsky usmál. "Pro takové okamžiky by tu měla být vodka."

Talbot pohodil hlavou k Princi Alimu. "Všichni pít nemohou."

"Jak mohou bez vodky přežít?" ušklíbl se Popov.

"To je zázrak života, Dimitriji. Myslím, že oba máme svým centrálám co hlásit."

"To tedy máme, příteli."

Ke zlosti novinářů v Římě se ta zpráva objevila nejdříve v článku reportérky Washington Postu ve Washingtonu. Nedalo se tomu zabránit. Měla svůj zdroj, seržantku amerického letectva, jež měla na starost údržbu elektroniky na prezidentově letadle VC-25A, což byla nová verze Boeingu 747. Seržantka zasvětila reportérku do problematiky. Všichni věděli, že prezident poletí do Říma. Zbývalo jen zjistit, kdy to bude. Jakmile se seržantka dozvěděla, že si má sbalit kufry, zavolala si domů, aby zjistila, jestli jí už z čistírny dovezli parádní uniformu. To, že se spletla a vytočila jiné číslo, byl nevinný omyl. Jenže ta zpráva se objevila i na záznamníku v domě reportérky. Tento příběh by seržantka použila pro případ, že by ji někdo přistihl, ale to se nestalo tentokrát ani potom.

O hodinu později, při rutinní schůzi mezi prezidentovým tiskovým mluvčím a dopisovateli z Bílého domu, reportér Postu oznámil nepotvrzenou zprávu, že Fowler poletí do Říma - a znamená to, že vyjednávání o smlouvě dosáhla slepé uličky nebo úspěšného řešení? Tiskový mluvčí byl bezradný. On sám se o své cestě do Říma dozvěděl před pouhými deseti minutami a jako vždy složil slib absolutní mlčenlivosti - formalita, jež je asi tak spolehlivá jako slunce v deštivém dni. Podivil se nad tou otázkou, a to zase překvapilo novináře, který jen tak zkoušel obhlédnout trhlinu, ale až během odpolední tiskové konference. Odpověď bez komentáře příliš přesvědčivě nezněla, a dopisovatelé z Bílého domu ucítili šťavnaté sousto. Všichni obdrželi kopie prezidentova časového plánu, na němž byla samosebou i jména lidí, jimž je možno zavolat.

Prezidentovi pomocníci již volali na všechna místa, rušili schůzky a odvolávali návštěvy. Ani prezident si nemůže dovolit zmizet bez upozornění, a třebaže většina lidí, s nimiž se má setkat, umí udržet tajemství, neplatí to pro sekretářky a kolegy těchto lidí. Byl to klasický příklad úkazu, na jehož základě funguje svobodný tisk. Ti, kdo něco vědí, to nedokáží udržet pod pokličkou. Zejména různá tajemství. Během hodiny novináři získali potvrzení ze čtyř naprosto odlišných zdrojů. Prezident Fowler zrušil schůzky na několik dní dopředu. Prezident tedy někam odjíždí, a ne ledakam. To samozřejmě lidem v

televizních společnostech stačilo, tudíž okamžitě rozeslali příspěvky, jimiž přerušili nejrůznější sportovní utkání. Tyto příspěvky však zase velmi záhy přerušila reklama, takže lidé se nedozvěděli ani konec věty, ale zato byli informováni o nejlepším způsobu, jak vyprat špinavé prádlo, i když je špína zažraná.

V Římě bylo pozdní odpoledne, dusný a vlhký letní den, když tiskový odbor obdržel zprávu, že tři, jen tři kamery - a žádní novináři - budou mít povolen přístup do budovy, již dlouhé týdny prohledávaly týmy specialistů. Ve vysílacích kabinách na konci každého provizorního sídla televizních stanic už v křeslech seděli nalíčení a připravení komentátoři, nasazovali si sluchátka a čekali na pokyny režisérů.

Obraz, který se objevil ve stejný okamžik na televizní obrazovce v kabině a po celém světě, byl pohled na konferenční místnost. V ní stál velký stůl, a všechna místa kolem něj byla obsazená. V čele stolu seděl papež a před ním v kožených deskách ležela složka - k reportérům se nedostaly informace o tom, jaké zděšení vypuklo v okamžiku, když si někdo uvědomil, že neví, z jakého zvířete kožené desky jsou. Muselo se to tedy u dodavatele zjistit, a naštěstí proti tomuto druhu kůže nikdo neprotestoval. Bylo dohodnuto, že zde k žádnému projevu nedojde. Předběžné projevy pronesou účastníci jednání ve svých hlavních městech a skutečně květnaté proslovy si všichni šetřili na slavnostní podepisování. Mluvčí Vatikánu zaslal všem korespondentům televizních stanic písemnou zprávu. V ní se říkalo, že došlo k jednání nad návrhem na konečné urovnání nepokojů na Středním východě, že jednání je skončeno a že koncept výsledné dohody je připraven pro parafování zástupci zúčastněných států. K slavnostnímu podpisu smlouvy budou přizváni šéfové států nebo ministři zahraničí během několika dnů. Text smlouvy ani její výsledky zveřejněny nebyly. To korespondenty nijak neděsilo, neboť jim bylo jasné, že podrobnosti vyzradí ministři zahraničí v té které zemi.

Červené kožené desky kolovaly kolem stolu. Pořadí podepisujících určoval vatikánský protokol losem, takže nejprve se podepsal ministr zahraničních věcí Izraele a za ním následovali zástupci Sovětského svazu, Švýcarska, Ameriky, Saudské Arábie a Vatikánu. Všichni se podepsali plnicím perem a kněz, který desky podával jednotlivým účastníkům, usušil inkoust po každém podpisu pijákem. Nebyl to nijak slavnostní okamžik a rychle skončil. Pak následovaly stisky rukou a příliš dlouhý potlesk. A bylo to.

"Pane Bože," řekl Jack, když se obraz v televizi změnil. Podíval se na fax s náčrtem finální podoby smlouvy, od jeho návrhu se příliš nelišil. Saudská Arábie přišla se změnami, stejně tak Izrael, Sověti, Švýcaři a samozřejmě Američané, ale původní nápad byl jeho - až na to, samozřejmě, že on sám si ho vypůjčil od mnoha jiných. Pár původních myšlenek však v něm bylo. Jeho zásluha byla v tom, že myšlenky zorganizoval a pro jejich uplatnění zvolil historicky příhodnou dobu. Víc nic. Ale i tak to byl den, kdy pociťoval největší pýchu za celý svůj život. Jen škoda, že mu neměl kdo poblahopřát.

V Bílém domě už nejlepší autorka prezidentových projevů pracovala na první verzi projevu. Americký prezident bude na ceremoniálu ve výsadním postavení, protože na jeho popud, po jeho projevu v OSN se všichni setkali v Římě. Papež bude mít projev - hergot, projevy budou mít všichni, myslela si autorka, a to pro ni byl právě ten problém, protože každý projev by měl být původní a nemělo by se v něm nic opakovat. Uvědomila si, že na tom bude pracovat ještě v letadle nad Atlantikem, že i tam asi bude bušit do laptopu. Ale zase, říkala si, za to ji vlastně platí, a na palubě letadla je laserová tiskárna.

O patro výš, v Oválné pracovně si prezident prohlížel svůj narychlo upravený plán dne. Výbor zástupců skautů bude asi zklamán, stejně tak i wisconskinská Královna sýrů, nebo jakým titulem se ta mladá žena honosí, a stejně tak i kupa obchodníků, jejichž provinční význam okamžitě bledne, jakmile vejdou postranními dveřmi do prezidentovy pracovny. Jeho sekretářka sjednávající schůzky už všechny informuje o změnách. Schůzky s některými

skutečně důležitými lidmi doslova nacpali do každého volného místečka příštích šestatřiceti hodin. Prezident tedy bude mít následující den a půl pěkně nacpaný, ale i to patřilo k jeho povolání.

"Takže?" podíval se Fowler na Elizabeth Elliotovou, která se na něj zubila z otevřených dveří do kanceláře sekretářky.

Takže tohle sis přál, co? Na tvou roli ve funkci prezidenta budou lidi vzpomínat jako na období, v němž byly problémy na Středním východě vyřešeny navždy. Pokud - připustila Liz nezvykle objektivně - to všechno klapne, což se však v takovýchto situacích nedá předpovědět.

"Vykonali jsme službu pro celý svět, Elizabeth." Slůvkem "my" myslí ve skutečnosti "já", tím si byla Liz jistá, ale nevadilo jí to. Bob Fowler se dokázal vypořádat s měsíci kampaně za plného pracovního nasazení v úřadu guvernéra, s těmi nekonečnými projevy, se spoustou fotek s dětmi a potentáty, s legiemi reportérů, jejichž výrazy se měnily mnohem rychleji než ty stále stejné otázky. Byl to běh na dlouhou trať, než se dostal sem do této malé místnosti, do tohoto křesla výkonné moci. Byl to proces, jenž nezlomil ty muže - škoda, že zatím jen muže, říkala si Liz -, kteří se sem dostali. Ale cena za to úsilí, za tu nekonečnou dřinu byla ta, že člověk v tom křesle působil velmi věrohodně. Nebyla to žádná novinka, že lidé mají pocit, že prezident je ten, kdo hýbe věcmi, kdo o nich rozhoduje. Za to je prezident milován i zatracován. Je zodpovědný za to, že něco jde, i za to, že něco nejde. Většinou se to týká domácích záležitostí jako je nárůst nezaměstnanosti, úroková míra, inflace a vůbec všemožné rozhodující ekonomické ukazatele, ale jen zřídka se stává něco opravdu důležitého, něco, co skutečně změnilo svět. Reagana si lidé budou pamatovat proto, říkala si Liz, že byl náhodou u toho, když se Rusové rozhodli zabalit marxismus, a Bushe proto, že to dokončili až za jeho vlády. Nixon otevřel dveře do Číny a Carter se přiblížil tomu, kvůli čemu se do dějin zapíše Fowler. Voliči v Americe by mohli volit mezi svými politickými vůdci na základě dojemných historek, ale dějiny se skládají z důležitějších věcí. To, díky čemu člověk získá pár odstavců ve stručném přehledu dějin a hlavní roli ve svazcích akademických publikací, jsou zásadní změny v obrysech světa politiky. Jen to se skutečně počítá. Historikové pamatují na ty, kdo utvářejí politické události - Bismarcka, ne Edisona - a pak to vypadá, jako by změny společnosti byly vedeny politickými faktory a ne naopak, což, odhadovala, je přibližně stejně pravděpodobné. Dějeprava má však své vlastní zákonitosti, a ty mají se skutečností málo společného. Skutečnost je totiž věcí příliš obsáhlou, aby ji mohl člověk pochopit, a to platí i pro učence, kteří se událostmi zabývají s odstupem několika let. Politikové samozřejmě hrají v rámci těchto zákonitostí, vyhovuje jim to, protože řídit se jimi znamená, že když se něco významného přihodí, historikové si toho všimnou.

"Službu pro celý svět?" pronesla Elliotová po dlouhé odmlce. "Službu pro celý svět. Zní to hezky. Wilson prý byl tím, kdo nás uchránil od války. A ty budeš znám jako ten, kdo válku ukončil."

Fowler i Elliotová si uvědomovali, že jen pár měsíců poté, co Wilsona na základě tohoto hesla znovu zvolili do úřadu, uvedl Ameriku do její skutečně první zahraniční války. Optimisté se těšili, že je to válka, jíž všechny války skončí; dlouho před hrůzami holocaustu a přízraky atomových zbraní. Ale tentokrát měli pocit, že jde o víc než jen o bláhový optimismus a že Wilsonova představa ideálního světa je na dosah ruky.

Ten člověk byl Drus, příslušník bojovné sekty, bezvěrec, ale přesto si získal jeho uznání. Byl poznamenán z bojů se sionisty. Bojoval a dostal za svou odvahu vyznamenání. Jeho matka zemřela následkem jejich nelidských zbraní. A muž podporoval jejich hnutí, kdykoli jej o to požádali. Qati byl z těch, kdo nikdy neztratili kontakt se základy. Jako chlapec přečetl Malou rudou knihu od předsedy Maa. To, že Mao byl bezvěrcem nejhorší kategorie - odmítal byť jen připustit myšlenku Boha a pronásledoval ty, kdo chodili do kostela -, nehrálo roli. Revolucionář je ryba proplouvající mořem sedláků, a

udržovat dobrou vůli sedláků -nebo v tomto případě obchodníka - bylo základním kamenem každého úspěchu. Tento Drus ochotně přispíval tolika penězi, co mohl, jednou u sebe ubytoval zraněného bojovníka za svobodu. Na takové dluhy se nezapomíná. Qati vstal zpoza stolu a muže přivítal vřelým stiskem ruky a obligátním polibkem.

"Vítej, příteli."

"Děkuji, že jste si na mě našel čas, veliteli." Obchodník byl velmi nervózní a Qati přemýšlel, co ho asi trápí.

"Prosím, sedni si. Abdulláhu," zavolal, "přines kávu pro našeho hosta."

"To si ani nezasloužím."

"Ale kdepak. Jsi náš soudruh. Tvé přátelství nevyprchalo ani po - kolik je to vlastně let?"

Obchodník pokrčil rameny. V duchu jej těšilo, že se mu tato investice konečně začíná vyplácet. Z Qatiho a jeho lidí měl strach, proto jim nikdy neodporoval. Rovněž stále informoval syrské úřady o tom, co pro ně dělá, protože si nebyl jist ani druhou stranou. Holé přežití v této části světa se podobalo umění a čekání na souhru náhod.

"Přicházím k vám pro radu," řekl, když poprvé usrkl kávy.

"Jistě." Qati se naklonil. "Bude mi potěšením ti pomoci. Copak se děje, příteli?"

"Jde o mého otce."

"Kolik mu teď je?" zeptal se Qati. I farmář občas dal jeho lidem nějaké dary, nejčastěji jehně. Byl to jen farmář, a navíc pohan, ale s Qatim a jeho muži sdílí stejného nepřítele.

"Šedesát šest - znáte jeho zahradu?"

"Ano, byl jsem tam před pár lety, nedlouho poté, co sionisti zabili tvou matku," odpověděl Qati.

"Má na zahradě izraelskou bombu."

"Bombu? Myslíš asi minu."

"Ne, veliteli, bombu. To, co z ní je vidět, má na šířku půl metru."

"Aha - a pokud se o tom dozví Syřané..."

"Ano. Jak víte, oni takové věci odpalují přímo na místě. Výbuch by zničil dům mého otce." Qatiho host zvedl levé předloktí. "Já bych mu s opravou domu moc nepomohl, a on je příliš starý, aby to zvládl sám. Přišel jsem se vás zeptat, jak by se dala taková zatracená věc odvézt."

"Přišel jsi na správné místo. Víš, jak dlouho už to tam je?"

"Můj otec říká, že to tam spadlo ten den, kdy jsem byl zraněn." Obchodník znovu ukázal svou zraněnou paži.

"Pak toho dne se Alláh na tvého otce usmál."

Pěkně děkuju za takovej úsměv, řekl si obchodník a přikývl.

"Jsi naším nejvěrnějším spojencem. Samozřejmě ti pomůžeme. Mám muže, který je v manipulaci s izraelskými bombami skutečným odborníkem - po převozu je rozebere a vyrobí z nich bomby pro naše potřeby." Qati se odmlčel a zvedl výhružně ukazováček. "Nesmíš to nikomu říct."

Jeho host trochu nadskočil v židli. "Pro mě za mě, veliteli, můžete jich pobít, kolik chcete, a pokud k tomu použijete bombu, kterou ta prasata shodila na zahradu mého otce, budu se modlit za vaši bezpečnost a úspěch."

"Omlouvám se, příteli. Nechtěl jsem tě urazit. Takové věci říkat musím, jak jistě chápeš." Jeho host mu plně porozuměl.

"Nikdy vás nezradím," pronesl obchodník kvapně.

"Vím to." Nadešel čas splnit slib daný moři sedláků. "Zítra pošlu svého muže do domu tvého otce. Inš'Alláh," řekl.

"Jsem vaším dlužníkem, veliteli." Až naprší a uschne, doufal.

[08] PANDOŘINA SKŘÍŇKA

Upravený letoun Boeing 747 vzlétl z rozjezdové dráhy základny Andrews těsně před západem slunce. Prezidenta Fowlera za poslední den a půl unavila dlouhá řada schůzek. A ještě další dva takové dny jej čekají. Ani prezidenti nejsou

odolní vůči rozmarům obyčejné lidské existence a onen osmihodinový let do Říma mu měl znepříjemnit i šestihodinový časový rozdíl. To s člověkem dokáže zamávat. Fowler byl natolik zkušeným cestujícím, že si toho byl vědom. Proto se snažil včera a dnes spát co nejméně, aby byl v letadle hodně unaven a většinu cesty prospal. Vybavení VC-25A bylo navíc zařízeno tak, aby byla cesta tak pohodlná, jak jen mohlo ze spojení boeingu a vojenského letectva Spojených států vzejít. Letoun byl snadno ovladatelný a oddělení pro prezidenta se nacházelo v samotné špičce. Postel - ve skutečnosti rozkládací pohovka - byla rozumně veliká a matraci mu vybrali podle vlastního přání. Letadlo bylo též dost veliké, aby mezi lidmi od novin a prezidentovým personálem byl určitý odstup - skoro šedesát metrů, novináři měli vyhrazené místo v uzavřené sekci u ocasu - a zatímco se prezidentova tisková mluvčí starala o reportéry na zádi, k Fowlerovi se co nejnenápadněji připojila jeho poradkyně pro otázky národní bezpečnosti. Pete Connor a Helen D'Agustinová si vyměnili pohled, jejž by nezkušený pozorovatel mohl považovat za nicneříkající, ale v uzavřené komunitě tajné služby by vydal za celé svazky knih. Člen bezpečnostní stráže amerického letectva zvedl oči ke stropu a snažil se nesmát.

"Nuže, Ibrahime, co náš host?" zeptal se Qati.

"Je silný, nebojí se a není hloupý, ale netuším, k čemu bychom ho mohli využít," odpověděl Ibrahim Ghosn. Převyprávěl příběh s řeckým policistou.

"Zlomil mu vaz?" No aspoň to není fízl... tedy pokud ten policista skutečně zemřel a není to jen dokonalá léčka Američanů, Řeků, Izraelců nebo bůhvíkoho dalšího.

"Jako párátko."

"A jeho kontakty v Americe?"

"Má jich jen pár. Jde po něm jejich policie. Říká, že jejich skupina tři z nich zabila a jeho bratra nedávno oklamali a zastřelili."

"Nepřátele si nevybírá slaboučké. Jaké má vzdělání?"

"Z formálního hlediska mizivé, ale je chytrý."

"Dovednosti?"

"Jen málo z toho, co potřebujeme."

"Ale je to Američan," upozornil Qati. "Kolik takových máme?"

Ghosn přikývl. "To je pravda, veliteli."

"Může to být léčka?"

"Pravděpodobnost je velmi malá, ale musíme být opatrní."

"Budu od tebe něco potřebovat." Qati mu vysvětlil záležitost s bombou.

"Další bomba?" Ghosn byl ve svém oboru expert, ale že by bez něho nemohl žít, se říci nedá. "Tu farmu znám -je to ten starý blázen. Já vím, jeho syn bojoval proti Izraelcům a ty máš toho kripla rád."

"Ten kripl zachránil život jednomu soudruhovi. Fazi by vykrvácel, kdyby ho neukryl ve svém obchodě. Nemusel to udělat. Bylo to v době, kdy byli Syřané proti nám."

"Dobře. Dnes už nic na práci nemám. Potřebuju naklaďák a pár mužů."

"Říkal jsi, že ten náš nový přítel je silný. Vezmi ho s sebou."

"Jak říkáš, veliteli."

"A dej pozor!"

"Inš'Alláh." Ghosnovi chybělo jen málo k ukončení studií na Americké univerzitě v Bejrútu - málo proto, že jednoho z jeho vyučujících unesli a další dva toho využili jako výmluvu pro odjezd ze země. Tím Ghosn přišel o posledních devět hodin, jež mu chyběly do titulu inženýra. Ne, že by to potřeboval. Ve třídě vždy vynikal a hodně se naučil z knih, nemusel tedy poslouchat výklady profesorů. Nějaký čas strávil v laboratořích. Ghosn v jejich hnutí nikdy nepatřil mezi vojáky z první linie. Ačkoli uměl zacházet s malými zbraněmi, jeho znalosti výbušnin a elektroniky byly příliš cenné. Vypadal mladě, byl pohledný a měl celkem světlou pleť, hodně tedy cestoval. Jako předvoj často vybíral území vhodná pro příští operace, zrakem a pamětí inženýra studoval mapy, určoval potřebné množství materiálů a zajišťoval

technické zázemí lidem zapojeným do samotné operace. Ti se k němu chovali s mnohem větší úctou, než by mohl člověk zvenčí očekávat. Jeho odvahu samozřejmě nikdo nezpochybňoval. Nejednou prokázal svou statečnost, odjišťoval nevybuchlé bomby a miny, které izraelská armáda nechala v Libanonu, pak vyráběl z výbušnin vlastní bomby. Ibrahim Ghosn by byl vítaným pomocníkem v jedné z více než deseti profesionálních skupin po celém světě. Nadaný, zejména díky samostudiu vzdělaný technik, byl ale i Palestinec, jehož rodina uprchla z Izraele v době, kdy vznikal nový stát, doufala, že se vrátí, až arabské zbraně ty vetřelce rychle a snadno zničí. Ale tato šťastná okolnost ne a ne nastat, a Ibrahimovy vzpomínky na dětství byly plné přelidněných špinavých uprchlických táborů, kde nenávist vůči Izraeli byla stejnou nutností jako islám. Jinak tomu ani být nemohlo. Izraelci je měli za lid, který dobrovolně odešel ze své země. Ostatní arabské státy, jež jim mohly pomoci, je ignorovaly; Ghosn a lidé s podobným osudem byli jen pěšáky na šachovnici, pro niž nikdy nikdo nestanovil pravidla. Antipatie k Izraeli a jeho spojencům byla pro něj tak přirozená jako dýchání, a jeho životním posláním se tedy stal boj proti těmto lidem. Otázku proč si nikdy nepoložil.

Ghosn vzal klíče náklaďáku GAZ-66. Nebylo to tak spolehlivé auto jako mercedes, ale dalo se mnohem snadněji získat - tohle obdrželi před léty od Syřanů. Na korbě byl přivařený rám. Ghosn a Američan si sedli do kabiny spolu s řidičem. Další dva muži si vyskočili na korbu a náklaďák vyjel z tábora.

Marvin Russell si prohlížel krajinu se zájmem lovce, který se ocitl na novém území. Horko bylo nesnesitelné, ale ne tak hrozné jako v Badlands, kde občas fouká nepříjemný letní vítr. Rostlinstvo - spíše to, že tu skoro žádné nebylo - se od rezervace, kde vyrůstal, tolik nelišilo. Co mohlo ostatním připadat jako pustina, byla pro Američana, který v jedné pustině vyrostl, pouze další v řadě. Jen tu nemají silné bouře - a tornáda, která po nich následují - amerických plání. I kopce jsou tu vyšší. Russell nikdy předtím hory neviděl. Tady je viděl, vysoké, vyschlé a tak žhavé, že by se na nich horolezec zalkl. Tedy většina horolezců, říkal si Marvin Russell. On by to zvládl. Byl ve formě, určitě víc než tihle Arabové.

Arabové ale vypadali, že je zbraně baví. Měli jich tolik, nejdříve hlavně ruské AK-47, ale pak viděl i těžké protiletadlové zbraně a zvláštní baterii střel země-vzduch, tanky, polní zbraně s vlastním pohonem, ty kdysi patřily syrské armádě. Ghosn si všiml Marvinova zájmu a začal mu vše vysvětlovat.

"Ty tu máme, aby nám sem Izraelci nelezli," řekl a do svého výkladu přidal své přesvědčení. "Tvoje vláda zásobuje Izraelce a Rusové zásobují nás." Smlčel, že je to čím dál složitější.

"Ibrahime, už vás napadli?"

"Mnohokrát, Marvine. Pošlou vždycky letadla. Nebo komanda. Zabili tisíce mých lidí. Vyhánějí nás z naší země, rozumíš? Jsme nuceni žít v táborech, kde..."

"Jo, vím. Tam, odkud jsem, se jim říká rezervace." To Ghosn nevěděl. "Přišli do naší země, do země našich předků, zabili bizony, poslali svou armádu a zničili nás. Útočili hlavně na tábory žen a dětí. Snažili jsme se bránit. Pobili jsme celý regiment generála Custera na místě zvaným Little Big Horn - podle řeky - pod velením náčelníka Šíleného koně. Ale to je nezastavilo. Přišlo jich moc, hrozně moc vojáků se spoustou pušek, vzali nám naši nejlepší půdu a nám nechali prd, člověče. Nutí nás žít jako žebráky. Ne, jako žebráky ne. Jako zvířata, jako bysme ani nebyli lidi, jenom proto, že vypadáme jinak, mluvíme jinak, máme jiný náboženství. Udělali to jen proto, že jsme byli na místě, který chtěli, a nás prostě vyhnali, jako když se zametá garáž."

"To jsem nevěděl," přiznal Ghosn, překvapen tím, že jeho lid není jediný, se kterým Američané a jejich izraelští slouhové jednají tak odporně. "Kdy se tohle stalo?"

"Před sto rokama. Vlastně to začlo kolem roku 1865. Bojovali jsme, dělali

jsme, co jsme mohli, ale neměli jsme moc štěstí. Nikdo nám nepomohl, víš? Neměli jsme kamarády jako vy. Nikdo nám nedal pušky a tanky. Takže pobili naše nejstatečnější bojovníky. Pochytali náčelníky a zavraždili je - Šílenej kůň i Sedící býk zemřeli takhle. Pak zmáčkli nás a nechali nás vyhladovět, dokud jsme se nevzdali. Přisoudili nám zaprášený, zasraný kousky země, posílaj nám jídlo tak akorát na přežití, ale ne dost na zesílení. Když se některý z nás rozhodnou ozvat se proti tomu, chtěj žít jako muži - no, co udělali mýmu bráchovi, jsem ti už říkal. Zastřelili ho zezadu, jako nějaký zvíře. Dokonce to natočili, aby lidi věděli, co se stane, když se jim indián postaví."

Ten člověk je jejich spojenec, uvědomoval si Ghosn. Není to žádný špicl a jeho příběh se od příběhu Palestince moc neliší. To jsou věci.

"A proč jsi přijel sem, Marvine?"

"Musel jsem utýct, aby mě nedostali. Nejsem na to pyšnej, ale co jsem mohl dělat - nebo jsem měl čekat, až odprásknou i mě?" Russell pokrčil rameny. "Říkal jsem si, že někam dojedu, najdu lidi, který jsou jako já, možná se naučím pár novejch věcí, třeba to, jak se vrátit a naučit svoje lidi, jak se bránit." Russell zavrtěl hlavou. "Sakra, možná je to všechno marný, ale já to nevzdám, rozumíš tomu?"

"Ano, příteli, rozumím. S mými lidmi je to stejné už velmi dlouho. Ale i ty musíš něco pochopit: tohle není marné. Dokud budeš mít odvahu vstát a bránit se, není to marné. Právě proto se tě snaží dostat - protože se tě bojí!"

"Snad máš pravdu, kámo." Russell vyhlížel ven otevřeným oknem a do očí ho bodal prach, jedenáct tisíc kilometrů od domova. "Kam jedeme?"

"Když vy jste bojovali s Američany, jak si vaši váleční opatřovali zbraně?"

"Brali jsme si to, co po nich zůstalo."

"My to děláme zrovna tak, Marvine."

Fowler se probudil asi v polovině cesty přes Atlantik. Tak tohle bylo prvně, říkal si. Nikdy dříve k tomu v letadle neměl příležitost. Přemýšlel, jestli nějaký jeho předchůdce ano nebo jestli to někdo z nich dělal cestou na audienci u papeže nebo se svou poradkyní pro otázky národní bezpečnosti. Díval se okny ven. V dálce na severu bylo jasno - letadlo bylo blízko u Grónska - a chvíli nevěděl, jestli je ráno nebo ještě noc. To je sice na palubě letadla téměř metafyzická otázka, protože se zde čas mění rychleji než na hodinkách.

I jeho mise je metafyzická. Svět na ni nezapomene. Fowler si uvědomoval svou roli. Stal se součástí něčeho jedinečného. Nikdy předtím se nic podobného nestalo. Možná je to začátek procesu, možná jeho konec, ale to, co měl za sebou, se dalo vyjádřit velmi prostě. Ukončil válku. Jméno J. Robert Fowler bude s touto smlouvou neodmyslitelně spojováno. Je to iniciativa vzešlá z jeho administrativy. Jeho projev na půdě OSN svolal národy celého světa do Vatikánu. Všechny rozhovory vedli jeho podřízení. Jeho jméno bude na dokumentech na prvním místě. Jeho ozbrojené síly budou dohlížet na mír. Své místo v dějinách si doopravdy zasloužil. Tak vypadá nesmrtelnost, po níž všichni muži touží, ale jen málo z nich jí dosáhne. Tak jakýpak div, že je tak rozrušen, honilo se mu hlavou v okamžiku sebereflexe.

Nejhorší prezidentova obava je už pryč. Sám si tu otázku kladl od první chvíle, byla to první krátká myšlenka z dob, kdy byl ještě vyšetřovatelem honícím bosse mafiánské rodiny v Clevelandu - kdybys byl prezidentem, co bys udělal, kdybys musel zmáčknout knoflík? Udělal by to? Mohl by rozhodnout, že v zájmu bezpečnosti jeho státu je smrt desítek tisíc - milionů - jiných lidských bytostí? Nejspíš ne, říkal si. Na to je příliš hodný. On má lidi chránit, ukázat jim cestu, ukázat jim správný směr. Třeba ne vždy chápou, že má pravdu, a oni se mýlí, že jeho představa je správná, logická. Fowler si uvědomoval, že v takových situacích jedná chladně až nevlídně, ale věděl, že má vždy pravdu. Byl si tím jist. Musel si být jist jak sebou, tak svými pohnutkami. Kdyby se někdy zmýlil, uvědomoval si, že z jeho přesvědčení by se stala prachsprostá arogance, a v této zkoušce již obstál mnohokrát. Jestli si byl něčím jist, tak

svou schopností čelit jaderné válce.

Ale ta už je zažehnána, že? Ačkoli by to nikdy neřekl veřejně, tuto hrozbu ukončili Reagan a Bush, když donutili Sověty vypořádat se s vlastními protimluvy a v jejich světle změnit názor. To vše proběhlo mírovou cestou, protože lidé jsou přece jen o něco rozumnější než zvířata. Ovšem že dál budou vznikat ohniska napětí, ale dokud bude dělat svou práci poctivě, nevymknou se mu z ruky - a jeho dnešní cesta má ukončit poslední ožehavý problém na světě, s nímž si žádná předchozí administrativa nedokázala poradit. Co se nepodařilo Nixonovi s Kissingerem, co odolalo statečným náporům Cartera, srdnatým pokusům Reagana a dobře míněným partiím Bushe a Fowlerova předchůdce, všechno to, co neuspělo, dovede k vítěznému cíli J. Robert Fowler. Touto myšlenkou se nechal ukolébat. Nejenže získá místo v učebnicích dějepisu, ale rovněž si díky tomu ulehčí zbytek svého volebního období. Zároveň si tím zajistí druhé volební období, získá hlasy pětačtyřiceti států, solidní pozici v Kongresu a zbytek svých sociálních programů. Ruku v ruce s takovým úspěchem jde i mezinárodní prestiž a neotřesitelná pozice na domácí scéně. Je to nejlepší mocenské postavení vůbec, dosažené tím nejlepším způsobem, jež se dá též co nejlépe využít. Máchnutím pera - respektive těch per bude více, neb tak velí zvyk - se z Fowlera stane gigant mezi silami dobra a hodný muž mezi mocnými. Za celou generaci nedostal jeden jediný člověk takovou příležitost. Možná za celé století. A nikdo mu to nemůže vzít.

Letadlo letělo ve výšce čtrnácti kilometrů rychlostí 1 200 kilometrů v hodině. Díky umístění své kabiny se mohl jako správný prezident dívat dopředu i dolů na svět, jehož záležitosti tak dobře spravuje. Let byl klidný a Bob Fowler se letěl zapsat do historie. Podíval se na Elizabeth ležící na zádech, pravou ruku měla pod hlavou a přikrývku shrnutou k pasu, takže její nádherná hruď se nabízela jeho očím. Zatímco se většina cestujících vrtěla na sedadlech a snažila se usnout, on se kochal. Fowlerovi se teď spát nechtělo. Nikdy si nepřipadal víc jako muž, jako velký muž samozřejmě, ale protentokrát stačí prostě muž. Dlaní jí pohladil prsa. Elizabeth otevřela oči a usmála se, jako by mu ve snu četla myšlenky.

Jako doma, honilo se Russellovi hlavou. Dům byl postaven z kamení, ne z cihel, a střecha byla rovná a ne špičatá, ale prach byl stejný, i ta dojemná zahrádka byla stejná. Ten starý muž taky klidně mohl být Sioux, měl unavené oči, ohnutá záda a staré, zkroucené ruce lidí, kteří vědí, co to je porážka.

"Musí to být tady," řekl, když náklaďák zpomalil.

"Starcův syn bojoval proti Izraelcům a byl těžce zraněn. Oba jsou naši přátelé."

"Přátele si musíš vybírat," souhlasil Marvin. Náklaďák zastavil a Russell seskočil na zem, aby Ghosn mohl vystoupit.

"Pojď, seznámím vás."

Marvinovi to vše připadalo strašně formální. Ovšemže nerozuměl ani slovo, ale to ani nebylo nutné. Stačilo mu, že sledoval, jakou úctu projevuje tomu starci jeho přítel Ghosn. Po několika dalších poznámkách se Ghosn otočil na Russella a kývl hlavou, což Američanovi nebylo příjemné. Marvin jemně vzal starcovu ruku, lehce s ní potřásl a drmolil cosi, co Ghosn překládal. Pak je farmář zavedl do své zahrady.

"Ty vole," pronesl Russell, když to uviděl.

"Americká bomba Mark 84 o síle jedné tuny, zdá se..." řekl Ghosn a vzápětí věděl, že se zmýlil... přední část bomby není tak úplně přesná... samozřejmě, že je poničená nárazem... ale tak divně... Poděkoval farmáři a poslal jej zpět k náklaďáku. Nejprve ji musíme odkrýt. Opatrně, velmi opatrně."

"To zvládnu," řekl Russell. Vrátil se k náklaďáku a vzal si vojenskou lopatku.

"Máme na to lidi."

Američan skočil Ghosnovi do řeči. "Já to udělám. Dám si pozor."

"Nedotýkej se toho. Lopatkou hrabej kolem ní, ale hlínu z bomby odhrnuj

rukama. Marvine, dej si pozor, je to hrozně nebezpečné."

"Tak jdi radši dál." Russell se otočil a usmál se. Musel tomu člověku ukázat, že má kuráž. Zabít poldu byla hračka, nic neriskoval. Tohle je něco jiného.

"Mám nechat svého přítele v nebezpečí?" zeptal se Ghosn řečnicky. Věděl, že to je nejrozumnější, udělal by to, kdyby jeho lidé hrabali kolem bomby, protože jeho dovednosti byly příliš cenné, aby je hloupě ohrozil, ale přece se před Američanem nemůže ukázat jako slaboch. Navíc se na vlastní oči přesvědčí, zda je ten muž tak odvážný, jak se zdá.

Ghosn nebyl zklamán. Russell se svlékl do pasu, klekl si na zem a odhraboval zem kolem bomby. Dával pozor i na zahrádku, mnohem víc, než by dokázali Ghosnovi muži. Za hodinu vykopal mělkou jámu okolo bomby, hlínu navršil do čtyř kupiček. Ghosn už věděl, že tu něco nehraje. Nebyla to bomba Mark 84. Velikost to mělo stejnou, ale tvar a vůbec... prostě to nesedělo. Mark 84 má tlustostěnný obal z lité oceli, který se po explozi výbušniny změní v miliony ostrých úlomků, jež jsou neocenitelné, pokud je potřeba roztrhat člověka na kousky. Ale tahle byla jiná. Na dvou místech byl obal proražen a jeho tloušťka neodpovídala takovému druhu bomby. Tak co to sakra je?

Russell si sedl blíž a rukama odhraboval hlínu z povrchu bomby. Byl opatrný a pečlivý. Lil se z něj pot, ale jeho úsilí ani na okamžik nepolevilo. Svaly na rukou mu jen hrály, a Ghosn ho proto obdivoval. Ten muž měl tělesnou konstituci jako žádný z mužů, s nimiž se Ghosn kdy setkal. Ani izraelští parašutisté nevypadají tak dokonale. Vyhrabal skoro dvě nebo tři tuny hlíny, a ani to na něm nebylo znát, jeho pohyby byly až strojově přesné a neúnavné.

"Přestaň na chvíli," řekl Ghosn. "Musím dojít pro nástroje."

"Fajn," odpověděl Russell, posadil se a prohlížel si bombu.

Ghosn se vrátil s batohem a lahví vody, kterou podal Američanovi.

"Díky. Je tu celkem horko." Russell vypil půl litru vody. "Co teď?"

Ghosn vytáhl z batohu štětec a začal odhrabovat zbytky hlíny z bomby. "Teď bys měl jít pryč," upozornil Marvina.

"To je v pohodě, Ibrahime. Jestli ti to nevadí, zůstanu tu."

"Teď to je velmi nebezpečné."

"Tys tu taky zůstal," připomněl mu Russell.

"Jak chceš. Zkusím najít rozbušku."

"Není vepředu?" ukázal Russell na předek bomby.

"Ne. Obvykle vepředu jedna bývá - tady zřejmě není, tahle má vpředu jen kryt se závitem - pak bývá jedna uprostřed a jedna vzadu."

"Jakto, že to nemá žádný křídla?" zeptal se Russell. "Bomby přece mívaj na konci něco jako ploutve, ne, takový jako na šípech."

"Zřejmě o ně přišla po nárazu na zem. Většina bomb, které nacházíme, je takových, protože křidýlka se ulomí a leží na povrchu."

"Mám teda odhrnout hlínu i zezadu?"

"Ale velmi opatrně, Marvine. Prosím."

"Neboj." Russell obešel svého přítele a začal odhrnovat hlínu ze zadní části bomby. Všiml si, že Ghosn je neskutečně klidný. Marvin měl strach jako nikdy, pod ním byly tři prdele výbušnin, ale nemohl a ani za nic by nechtěl ukázat, že má strach. Ibrahim je sice pěkná sušinka, ale nervy má jako ze železa, když se dokáže muchlovat s takovouhle bombou. Všiml si, že Ghosn oprašuje hlínu z bomby, jako by to byla ňadra mladé dívky, a snažil se být zrovna tak opatrný. O deset minut později byla zadní část odkrytá.

"Ibrahime?"

"Ano, Marvine?" zeptal se Ghosn aniž se ohlédl.

"Nic tu není. Vzadu je jenom díra."

Ghosn zvedl štětec a otočil se. Bylo to divné. Ale měl ještě na práci něco jiného. "Děkuji. Můžeš s tím už přestat. Ještě jsem nenašel rozbušku."

Russell poodešel a sedl si na jednu kupu hlíny a vypil zbytek vody. Pak odešel k naklaďáku. Ti tři muži s farmářem tam jen postávali - farmář vyhlížel

oknem a ostatní se dívali pozorněji zpoza kamenných zdí domu. Russell hodil jednomu z nich prázdnou láhev vody a vzápětí dostal stejným způsobem plnou. Zvednutými palci všem z nich naznačil, že je to v pořádku, a vrátil se k bombě.

"Nech to na chvíli a pojď se napít," řekl Ghosnovi.

"Dobrý nápad," souhlasil Ibrahim a položil štětec vedle bomby.

"Našels něco?"

"Jen zásuvku, víc nic." To taky není normální, říkal si Ghosn, když vytahoval zátku z láhve. Na povrchu nejsou žádné natištěné značky, jen červenostříbrná destička na přední části. Na bombách bývají barevná značení, ale takové ještě nikdy neviděl. Tak co to teda je? Že by nějaký zásobník munice? Je to něco velmi zastaralého, co ještě nikdy neviděl. Muselo to dopadnout na zem v roce 1973. Třeba je to něco, co se od té doby už dávno nepoužívá. To ale byla velmi špatná zpráva. Pokud je to něco, co dosud nikdy neviděl, může to mít spouštěcí mechanismus, jaký nezná. Příručka na manipulaci s takovými bombami, kterou používá, je původně ruská, i když vytištěná arabsky. Ghosn ji už dlouho znal zpaměti, ale o něčem takovém v ní nebyla ani zmínka. A to jej vážně znepokojovalo. Ghosn se napil z lahve a pak si nalil trochu vody na obličej.

"Buď v klidu," řekl Russell, když si všiml Ghosnova napětí.

"Tahle práce není nikdy v klidu, příteli, a vždy je při ní spousta strachu."

"Ale ty vypadáš dost v pohodě, Ibrahime." Nelhal. Když Ibrahim oprašoval prach z bomby, vypadal jako lékař, který provádí něco velmi obtížného, ale i přesto se do toho pouští. Má spoustu kuráže, problesklo Marvinovi znovu hlavou.

Ghosn se otočil a zasmál. "To není pravda. Mám velký strach. Tuhle práci nenávidím."

"Tak to jsme dva, kámo."

"Děkuji. Musím se k tomu vrátit, dokud to ještě zvládám. Ty bys ale měl vážně odejít."

Russell si odplivl do prachu. "Spíš se starej, ať nerozzlobil; naše zlatíčko."

Ghosn se usmál. "To bych nerad. Když tyhle potvory neuspokojíš, tak kopou."

"Ale když se udělá, tak se země určitě zachvěje."

Ghosn rozuměl idiomům natolik, že se rozesmál. "Marvine! Neříkej takové věci, když pracuji." Ten člověk se mi líbí! říkal si Ghosn. My jsme příliš studení. Tenhle Američan je fajn! Musel počkat ještě pár minut, než se uklidnil, aby mohl pokračovat v práci.

Ani po další hodině oprašování nic nenašel. V obalu bomby byly švy, dokonce i nějaký poklop... to nikdy neviděl. Russell odhrnul další hlínu, aby mohl Ghosn hledat dál, ale zase nic nenašel. Rozhodl se, že prozkoumá zadní část.

"Mám v batohu baterku..."

"Podej mi ji." Russell mu ji podal.

Ghosn si lehl na zem a stočil se, aby viděl do otvoru. Byla tam tma, tak zapnul baterku... Spatřil elektrické dráty a něco jiného, nějaké kovové rámování - spíš mřížku. Odhadoval, že vidí tak na osmdesát centimetrů, a kdyby to byla skutečná bomba, tolik volného prostoru by v ní nebylo. Jo, jo. Ghosn hodil baterku Američanovi.

"Jen jsme promarnili pět hodin," řekl mu.

"Co?"

"Nevím, co je tohle zač, ale bomba to není." Posadil se a na chvíli se roztřásl, ale hned to přestalo.

"Co to teda je?"

"Nějaké elektronické čidlo, možná rušička signálů. Možná v tom má být kamera - soustava čoček bude vespod. To je jedno. Důležité je, že bomba to není."

"Co s tím teď?"

"Vezmeme to s sebou. Může se to hodit. Možná bychom to mohli prodat Rusům nebo Syřanům."

"Takže ten stařec se neměl čeho bát?"

"Přesně tak." Ghosn vstal a oba muži odešli k naklaďáku. "Je to v pořádku," řekl farmářovi. Mohl mu klidně říct, co stařec chce vědět, proč jej znepokojovat podrobnostmi? Farmář Ghosnovi políbil špinavé ruce, pak i Marvinovi, což bylo Russellovi ještě nepříjemnější.

Řidič objel zahradu a zacouval s naklaďákem k bombě. Dával si pozor, aby řádky zeleniny poškodil co nejméně. Russell sledoval, jak dva muži naplnili šest pytlů hlínou a hodili je na korbu. Pak ovinuli smyčku kolem trupu bomby a začali ji zvedat heverem. Bomba - nebo co to bylo - byla těžší, než čekali, takže Russell se chopil páky heveru a znovu jim předvedl svou sílu, když bombu zvedl sám. Arabové zhoupli bombu nad korbu a Marvin ji spustil na pytle s hlínou. Ještě ji několika lany přivázali, aby se nepohnula, a bylo to.

Farmář je nechtěl nechat odejít. Přinesl čaj a chléb a trval na tom, že než odjedou, musí je pohostit a Ghosn přijal mužovu pohostinnost s náležitou pokorou. Na korbu vozu přibyla ještě čtyři jehňata, a teprve pak mohli odjet.

"Udělals dobrou věc, kámo," řekl Russell, když odjížděli.

"Snad," odpověděl Ghosn unaveně. Stres unavuje mnohem víc než fyzická dřina, ale Američan zřejmě zvládal obojí dokonale. Za dvě hodiny byli zpět v údolí Bekaa. Bombu - Ghosn nevěděl, jak jinak tomu říkat - bez obřadů složili na zem před dílnou, a všech pět odešlo hodovat čerstvé jehněčí. Ghosna překvapilo, že Američan nikdy před tím jehněčí nejedl, takže jej řádně zasvětili do tradiční arabské pochoutky.

"Mám něco zajímavého, Bille," pronesl Murray, když vešel do ředitelovy kanceláře.

"Copak, Danny?" zvedl Shaw oči od programu dne.

"V Aténách zabili poldu a myslí si, že to provedl Američan." Murray vysvětlil Shawovi všechny detaily.

"Holýma rukama mu zlomil vaz?" zeptal se Bill.

"Přesně tak. Ten polda byl jak za groš kudla," řekl Murray, "ale..."

"Páni. Tak ukaž." Murray mu podal fotografii. "Známe toho chlápka, Dane? Není to bůhvíjaká kvalita."

"Al Denton si myslí, že by to mohl být Marvin Russell. Právě na počítači zpracovává originál. Na místě nenašli žádný otisky ani nic podobnýho. Auto bylo napsaný na někoho jinýho, ten zmizel, a možná ani nikdy neexistoval. Řidiče druhýho auta neznáme. Nicméně to odpovídá Russellovu popisu, malý, silný, lícní kosti a barva pleti naznačují, že může jít o indiána. Oblečení je stoprocentně americký. A kufr taky."

"Ty myslíš, že utekl ze Států, když jsme dostali jeho bratra... bylo by to moudrý," řekl Shaw. "O něm se říkalo, že je celkem chytrej, ne?"

"Dost chytrej, aby se dal do kupy s Arabem."

"Myslíš?" prohlížel si Shaw druhý obličej. "Může to být Řek, nebo někdo z jiný země kolem Středozemního moře. Na Araba má příliš světlou pleť, ale je to celkem nicneříkající obličej, a tys říkal, že ho neznáme. Tuším něco, Dane?"

"Jo," přikývl Murray. "Díval jsem se do jeho spisu. Spolehlivý informátor nám kdysi sdělil, že Marvin podnikl před pár lety cestu na východ a spojil se s Lidovou frontou pro osvobození Palestiny. Atény jsou naprosto skvělý místo pro obnovení styků. Neutrální půda."

"A je to i dobrý místo pro obchod s drogama," navrhl Shaw. "Jaké máme nejnovější informace o bratru Marvinovi?"

"Nic moc. Náš nejlepší informátor je teď v lochu - porval se s policajtama v rezervaci a prohrál."

Shaw se zamračil. Tak to bývá s informátory vždycky. Mnozí z nich jsou kriminálníci, kteří se věnují nelegálním činnostem a pravidelně se objevují ve vězení. Díky tomu jsou sice důvěryhodní, ale čas od času nemohou donášet.

Taková jsou pravidla. "Fajn," řekl ředitel FBI, "asi máš něco za lubem. O co jde?"

"S trochou štěstí bychom mohli zařídit propuštění našeho informátora za dobrý chování a pustit ho zpátky do Společenství bojovníků. Pokud se Marvin dal dohromady s teroristy, měli bychom se tomu začít věnovat. To samý, jestli jede v drogách. Interpol o tom řidiči nic nezjistil. Nemají žádný záznam, jestli je to drogová nebo teroristická spojka. Řekové taky nemají nic. Informace o tom autě k ničemu nebyly. Mají jen mrtvýho seržanta a můžou se chytit jen dvou obličejů, k nimž chybí jména. Ty fotky nám poslali jako poslední naději. Mají ho za Američana..."

"A co hotel?" zeptal se ředitel, v němž stále žil duch detektiva.

"Jo, ten zjistili - vlastně vědí, že je to buď jeden, nebo druhej hotel. Toho dne se z nich odhlásilo deset lidí s americkýma pasama, ale oba jsou to malý hotýlky, kde se pořád střídají lidi, takže k identifikaci to moc nepomohlo. Hoteloví zaměstnanci mají krátkou paměť. Kdo vůbec může s jistotou tvrdit, že tam náš přítel skutečně byl? Řekové po nás chtějí ověřit jména z hotelové knihy," zakončil Murray.

Bill Shaw mu vrátil fotografii. "To nic není. Dej se do toho."

"Už se na tom pracuje."

"Domnívejme se, že ti dva mají něco společného s tou vraždou. Začněme u tohoto předpokladu. Zavolej státnímu návladnímu, že náš informátor už splatil dluh vůči společnosti. Je na čase, abychom ty bojovníky dostali jednou provždy." Shaw získal své postavení díky boji proti terorismu, a tento druh zločinu byl pro něho stále největším nepřítelem.

"Jo, prozkoumáme spojení na obchod s drogama. Měli bychom ho dostat ven asi tak za dva týdny."

"To stačí, Dane."

"Kdy bude prezident v Římě?" ptal se Murray.

"Za chvíli. Jsou to věci, co?"

"To teda. Kenny by si měl začít hledat novou práci. Za chvíli vypukne mír."

Shaw se zasmál. "Kdo by to byl řek? Určitě bysme pro něj našli odznak a flintu, aby se mohl živit poctivě."

O prezidentovu bezpečnost se postarala ještě nenápadná letka čtyř stíhaček Tomcat, které letěly za VC-25A ve vzdálenosti sedmi kilometrů, zatímco radarové letadlo sledovalo, zda se k prezidentově letadlu nic nepřibližuje. Běžná obchodní doprava byla odkloněna a okolí vojenského letiště, kam mířili, bylo prohledáno a uzavřeno. Na letištní ploše už čekala pancéřovaná limuzína, kterou sem dopravili před několika hodinami jiným letadlem C-141B, a kolem ní stál takový počet italských vojáků a policistů, který by odradil i regiment teroristů. Prezident Fowler vyšel ze své soukromé koupelny oholený a vymydlený s kravatou pečlivě uvázanou a usmíval se tak blaženě, že to Pete s Dagou ještě nezažili. Aby taky ne, říkal si Connor. Agent neměl takové sklony k moralizování jako D'Agustinová. Prezident je jen člověk, a jako většina prezidentů je osamělý - vzhledem k úmrtí jeho ženy to platí dvojnásob. Elliotová je možná arogantní kráva, ale hezká je, a jestli to stačí na snížení stresu a napětí, které s sebou nese jeho práce, pak je to dobře. Prezident si musí odpočinout, jinak by ho práce zničila - jako už zničila mnohé - a to by bylo pro jeho zemi zlé. Dokud JESTŘÁB neporuší nějaký zákon, budou Connor s D'Agustinovou chránit jeho soukromí a radost. Pete mu rozuměl, Daga jen litovala, že nemá lepší vkus. E.E. odešla z prezidentova pokoje o chvíli dříve a byla oblečena velmi přitažlivě. Ještě před přistáním se s prezidentem sešla nad šálkem kávy a koblihami. Fakt, že je pohledná, se nedal popřít, obzvlášť ne dnes ráno. Zvláštní agentka Helen D'Agustinová si říkala, že je třeba dobrá v posteli. Rozhodně jsou s prezidentem nejodpočatější dva lidé na palubě. Ti blbci od novin - tajná služba je od prvopočátku k novinářům nedůvěřivá - se celou noc mačkali a vrtěli na sedadlech, a i na jejich natěšených obličejích byla znát únava. Nejutahanější ze všech byla spisovatelka projevu, která psala

bez přestávky celou noc, udělala si čas jen na šálek kávy a cestu na záchod, a nakonec donesla projev Arniemu van Dammovi pouhých dvacet minut před přistáním. Fowler si jej přečetl při snídani a byl jím nadšen.

"Callie, to je nádhera!" rozzářil se prezident na svou unavenou podřízenou, jež měla sloh hodný básníka. Fowler překvapil všechny, kdo byli na dohled tím, že tu mladou dámu - nebylo jí ještě pětatřicet - objal, přičemž se Callie Westonové zalily oči slzami. "Odpočiňte si a užijte si Řím."

"Děkuji, pane prezidente."

Letadlo zastavilo na určeném místě. Okamžitě byly přistaveny pohyblivé schůdky. Od nich byl natažen kus červeného koberce, který se napojoval na delší červený koberec, a ten vedl až k pódiu. Prezident a předseda italské vlády se postavili na určená místa spolu s americkým velvyslancem a nezbytným počtem dalších lidí, včetně unavených odborníků na protokol, kteří tuto slavnost museli naplánovat doslova v letu. Dveře letadla otevřel seržant amerického letectva. Agenti tajné služby vyhlédli ven, vyhlíželi nebezpečí a zachytili pohledy dalších agentů přípravného týmu. Když se ve dveřích objevil prezident, kapela italského letectva spustila uvítací fanfáru, jež se od klasické americké značně lišila.

Prezident sešel ze schůdků sám s pocitem, že sestupuje od skutečnosti k nesmrtelnosti. Reportéři si povšimli, že jeho krok je uvolněný a jistý, a záviděli mu ony pohodlné pokoje v letadle, kde mohl spát v královské samotě. Spánek je jediným jistým lékem na únavu z přeletu několika časových pásem a prezident si během letu viditelně odpočinul. Oblek ze salonu Brooks Brothers byl čerstvě vyžehlený -v prezidentském letadle je spousta vymožeností - boty měl blyštivě vyčištěné a celý jeho zevnějšek vypadal naprosto dokonale. Fowler došel k americkému velvyslanci a jeho ženě, a ti jej dovedli k italskému prezidentovi. Kapela spustila americkou hymnu. Pak následovala tradiční přehlídka shromážděných jednotek a stručný pozdravný projev, který jen naznačil výřečnost, jež měla následovat později. Trvalo asi dvacet minut, než se Fowler dostal do auta spolu s velvyslancem, doktorkou Elliotovou a osobními strážci.

"To bylo poprvé, co se mi to líbilo," ohodnotil Fowler uvítací slavnost. Panovala všeobecná shoda, že Italové si s tím poradili velmi elegantně.

"Elizabeth, byl bych rád, kdybys mi byla nablízku. V té smlouvě je pár věcí, o kterých bychom si měli popovídat. Taky bych chtěl vidět Brenta. Jak se má?" zeptal se prezident velvyslance.

"Unaveně, ale má ze sebe radost," odpověděl velvyslanec Coates. "Poslední kolo jednání trvalo přes dvacet hodin."

"Co na to říkají místní novináři?" zeptala se E.E.

"Jsou nadšení. Všichni. Dnešek je pro celý svět velkým dnem." Koná se to na mé zahrádce a já budu u toho! liboval si Jef Coates v duchu. Nestává se často, aby člověk byl u toho, když se tvoří dějiny.

"To nebylo špatné."

Národnímu vojenskému velícímu centru - NMCC - je v Pentagonu vyhrazeno křídlo D, nedaleko River Entrance. Je to jeden z mála vládních úřadů podobající se tomu, jak si jej představují v Hollywoodu, je to aréna přibližně o velikosti basketbalového hřiště a na výšku má dvě patra. NMCC je ve své podstatě telefonní ústřednou celé americké armády. Není jediným takovým místem - nejbližší se nachází ve Fort Richie v kopcích Marylandu -, protože se dá příliš snadno zničit, ale je to nejšikovněji umístěné pracoviště toho druhu. Je to pravidelná zastávka důležitých návštěv, které chtějí vidět půvabnější stránku Pentagonu, nad čímž ale nejásají zdejší pracovníci, pro něž je to především místo, kde se pracuje.

Vedle NMCC je menší místnost, kde je k vidění řada osobních počítačů - starých s disketovými jednotkami pro pětipalcové diskety -, jež tvoří horkou linku, přímé komunikační spojení mezi americkým a sovětským prezidentem. Uzel v rámci NMCC není jediný, ale je to primární ústředna. Tato skutečnost není v

Americe příliš známá, zato ji pečlivě zveřejnili v Sovětském svazu. Určitý druh přímého spojení mezi oběma zeměmi by byl potřeba i během déletrvající jaderné války, takže přesvědčit Sověty o tom, že jediná použitelná ústředna je právě zde, se některým "expertům" před třiceti lety jevilo jako celkem účinné bezpečnostní opatření pro celou oblast.

Kapitán amerického vojenského námořnictva byl však přesvědčen, že je to jen klasický příklad teoretických blábolů na hony vzdálených praxi. Skutečnost, že to nikomu tak nepřipadalo, jen podle něj svědčila o nánosu blbosti v celém Washingtonu a Pentagonu zvlášť. Vzhledem ke všem těm pitomostem, které se dějí za zdmi této budovy, je to jen další kapka do moře pouček, k nimž se tu vzhlíží jako k božím přikázáním, i přesto, že jsou to naprosté hovadiny. "Rosey" Rosselli měl pocit, že Washington, D.C. je území asi sedm set kilometrů čtverečních ležící mimo realitu. Přemýšlel, jestli na tomto území vůbec platí fyzikální zákony. Jak je to se zákony logiky, mu bylo už dávno jasné.

Zatracená sdružená služba, zuřil Rosey v duchu. Nejnovější snaha Kongresu reformovat armádu - s čímž má sám dost co dělat, vřelo to v něm - nařizovala, aby důstojníci aspirující na vyšší postavení - a kdo z nich ne? - musí strávit určitou dobu v blízkém spojení se svými protějšky z ostatních armádních odvětví. Rosselli nikdy nepochopil, jak by se mohl spoluprací s důstojníkem dělostřelectva stát lepším velitelem ponorky, ale zřejmě se tím zabýval sám. Všichni prostě přijali jako daný fakt, že takové naroubování má nějaký význam, takže nejlepší a nejbystřejší důstojníci odcházeli ze svých profesí a zabývali se věcmi, o kterých neměli ani páru Ne, že by někdy pochopili, jak to v tom novém oboru funguje, ale mohou se naučit ukázat zuby, a navíc přijdou o kontakt s oborem, v němž byli dobří. Tak si Kongres představuje reformu armády.

"Kávu, kapitáne?" zeptal se desátník.

"Radši ne," odpověděl Rosey. Ještě chvíli to bude takhle pokračovat a začnu kolem sebe tlouct.

Práce zde slibovala rychlý postup. Rosselli to věděl, a věděl i to, že se tu ocitl zčásti svou vinou. Celou svou kariéru se pohyboval mezi ponorkami a občas i mezi špiony. Měl za sebou stáž na velitelství námořní rozvědky v Suitlandu ve státě Maryland, nedaleko letecké základny Andrews. Tady to je aspoň lepší - dostal důstojnické ubytování na letecké základně v Bollingu a do Pentagonu se dostal celkem snadno po dálnici 1-295/395 až na vyhrazené místo na parkovišti, což byla další výhoda služby v NMCC a stála za to, aby za ni člověk prolil krev.

Služba tu kdysi bývala relativně vzrušující. Pamatoval si, jak Sověti sestřelili korejské letadlo 747, i další incidenty, během války s Irákem tu musel být pěkný chaos - tedy pokud důstojník velící směně musel odpovídat na nekonečné telefonáty typu "co se děje?" všem, kdo někde sehnali číslo na přímou linku. Ale teď?

Teď, jak viděl na televizní obrazovce před sebou, se prezident chystal zneškodnit největší zbývající diplomatickou bombu, a brzy bude Rosselliho práce sestávat jen z přijímání hlášení o nehodách na moři, o leteckých nehodách nebo o tom, že nějakého omezeného vojcla přejel tank. Takové věci jsou sice závažné, ale nepřitahují velký profesionální zájem. Tak to má. S papírováním už pro dnešek skončil. V něm byl Jim Rosselli dobrý - naučil se tomu v námořnictvu, a zde měl navíc k ruce vynikající spolupracovníky - zbytek dne už bude jen sedět a čekat, jestli se něco nestane. Problém byl jen v tom, že Rosselli raději dělal, než čekal, a katastrofu si přece nikdo nepřeje.

"Dneska bude klid," řekl Rosselliho výkonný důstojník, pilot F-15, podplukovník Richard Barnes.

"Asi máš pravdu, Rocky." To jsem potřeboval slyšet! Rosselli se podíval na hodinky. Služby se střídaly po dvanácti hodinách, zbývá mu ještě pět hodin. "Celej svět bude za chvíli pěkně klidnej."

"No to teda." Barnes se otočil zpět k obrazovce. Aspoň jsem stihl sestřelit dva Migy nad Zálivem, takže to nebyla úplná ztráta času.

Rosselli vstal a rozhodl se, že se projde. Jeho podřízení se domnívali, že se prochází, aby je zkontroloval, a přesvědčil se, že něco dělají. Jeden z nich dokonce nepřestával luštit křížovku v Postu. Měl zrovna pauzu na "oběd" a trávil ji raději zde než v převážně liduprázdných kavárnách. Tady se aspoň může dívat na televizi. Rosselli pak zatočil vlevo do místnosti s horkou linkou, a tady měl pro změnu štěstí. Cinknutí zvonku oznámilo příjem zprávy. Ta sice vypadala jako náhodný shluk písmen, ale z něj dešifrovací program vytvořil jasný ruský text, jejž jeden z námořníků přeložil:

Vážně se domníváš, že víš, co je to strach?
Jenom si to myslíš, ale opravdu to víš? Nevěřím ti.
Když sedíš v krytu a kol tebe bomby padají.
A domy všude kolem planou jak smolné pochodně.
Souhlasím, že zažils hrůz a běsů nespočet,
Vždyť tyto chvíle budí hrůzu, dokud trvají,
Když potom skončí - když už je zase bezpečno -
Zhluboka se nadechneš a napětí ti spadne z ramen.
Však opravdový strach je jako kámen na prsou.
Kámen. Rozumíš? Kámen je to a nic víc.

"Ilja Selvinskij," řekl poručík námořnictva.

"Hmm?"

"Ilja Selvinskij, ruský básník, napsal několik slavných básní za druhé světové války. Tuhle znám, jmenuje se Strach. Je velmi dobrá." Mladý důstojník se usmál. "Můj protějšek je hodně sečtělý. Tak..." ZPRÁVA PŘIJATA. ZBYTEK TÉ BÁSNĚ JE ALE JEŠTĚ LEPŠÍ, ALEXEJI, psal poručík, POČKEJ SI NA ODPOVĚĎ.

"Čím odpovíte?" zeptal se Rosselli.

"Dneska... možná pasáží z Emily Dickinsonové. Byla hrozně morbidní, pořád psala o smrti a tak. Nebo ještě líp - Edgar Allan Poe. Mají ho tam hrozně rádi. Hmmmm... tak co?" Poručík otevřel zásuvku a vytáhl z ní knihu.

"Vy si to nepřipravujete předem?" zeptal se Rosselli.

Důstojník se usmál na svého šéfa. "Ne, pane, to by byl podvod. Dělávali jsme to tak, ale před asi dvěma lety, když opadlo napětí, jsme to změnili. Teď je to spíš hra. On vybere báseň a já musím odpovědět podobným úryvkem od nějakého amerického básníka. Rychleji při tom ubíhá čas, kapitáne. Je to dobrý procvičování jazyka na obou stranách. Překládat poezii je šílená pakárna - dobrý cvičení." Sovětská strana posílala své zprávy v ruštině a americká anglicky, takže na obou stranách museli být zkušení překladatelé.

"Dostáváte i něco opravdu vážného?"

"Kapitáne, já jsem nikdy nezažil nic než zkušební zprávy. Jo, když někam letí ministr zahraničí, tak kontrolujeme zprávy o počasí. Minulej srpen jsme pokecali i o hokeji, když jejich nároďák přijel na zápasy s výběrem NHL, ale většinou je to dost na prd, proto si posíláme úryvky básní. Nebejt toho, tak tu všichni zcvokneme. Škoda, že se nemůžeme bavit přes vysílačky, ale pravidla jsou pravidla."

"Asi máte pravdu. Říkají něco o té římské smlouvě?"

"Ani slovo. O tom se nebavíme."

"Ach tak." Rosselli sledoval, jak poručík vybírá úryvek z Annabel Lee. To ho překvapilo. Rosey by byl čekal něco z Havrana. Nikdy víc...

Den po příletu byl určen převážně pro odpočinek, pro slavnost - a pro tajemství. Detaily smlouvy nebyly dosud zveřejněny, a zpravodajské agentury, jimž bylo jasné, že se stalo něco "historického", se mohly přetrhnout, aby zjistily, co to je. Ale marně. Představitelé Izraele, Saudské Arábie, Švýcarska, Sovětského svazu, Spojených států amerických a hostitelského státu Itálie se v doprovodu svých čelních diplomatů sešli za masivním stolem z 15. století s představiteli Vatikánu a východní ortodoxní církve. S úctou k zástupcům Saudské Arábie se k přípitkům podávala voda nebo pomerančový džus,

což bylo jediným rušivým bodem večera. Sovětský prezident Andrej Iljič Narmonov celý zářil uspokojením. Účast jeho země na jednáních o konečné podobě smlouvy byla velmi významná a zapojení ruské ortodoxní církve do komise pro křesťanské svatyně bude mít v Rusku velmi kladný politický dopad. Večeře trvala tři hodiny, načež všichni hosté odešli, a novináři na protějším chodníku byli znovu celí zmatení přátelskou atmosférou. Žoviální Fowler jel až do svého hotelu stejným autem jako Narmonov, čehož využili k rozhovoru o otázkách oboustranných zájmů.

"Stále se vám nepodařilo dohnat skluz v deaktivaci střel," řekl Fowler, když vyčerpali všechna neutrální témata. Svůj útok zmírnil podanou číší vína.

"Děkuji, pane prezidente. Jak jsme vašim lidem sdělili minulý týden, podnik, kde deaktivace probíhá, byl shledán nedostatečným. Nedokážeme ty potvory rozmontovávat dost rychle a ochránci přírody v našem parlamentu protestují proti metodám neutralizace zásob paliva."

Fowler se usmál. "Vím, o čem mluvíte, pane prezidente." Hnutí Zelených se rozběhlo v Sovětském svazu minulé jaro, kdy ruský parlament schválil novou řadu zákonů sestavených podle - mnohem tvrdších - amerických norem. Neuvěřitelné na tom bylo to, že ústřední sovětská vláda se těmito zákony řídila, což Fowler o americké vládě říci nemohl. Životní prostředí poničené sedmdesáti lety marxismu bude ke svému znovuvzkříšení potřebovat celou generaci účinných právních norem. "Ovlivní to nějak termíny stanovené smlouvou?"

"Dávám vám své slovo, Roberte," řekl Narmonov slavnostně. "Střely budou zničeny do 1. března, i kdybych je měl jít zlikvidovat osobně."

"To je vyhovující datum, Andreji."

Smlouva o snížení zásob, schválená již předchozí administrativou, zavazovala k padesátiprocentnímu snížení počtu mezikontinentálních střel do příštího jara. Všechny americké střely Minuteman-II už byly připraveny ke zničení a americká strana pracovala přesně podle harmonogramu. Stejně jako v případě smlouvy o snížení počtu jaderných zbraní byly zbývající střely rozmontovány na jednotlivé komponenty, a ty se pak pod dohledem svědků ničily. V médiích se objevilo prvních několik likvidací, pak toto téma ztratilo na aktuálnosti. Ze skladišť zbraní bylo - též pod dohledem - odstraněno elektronické vybavení. Americká strana již patnáct z nich označila za přebytečná a prodala je - ve čtyřech případech je odkoupili farmáři a předělali je na obyčejná sila. Japonský konglomerát, který měl rozsáhlé plány v Severní Dakotě, dále odkoupil velitelský bunkr a předělal jej na vinný sklep pro loveckou chatu, kterou vedení podniku využívalo každý rok na podzim.

Zprávy amerických inspektorů ze Sovětského svazu naznačovaly, že Rusové se ze všech sil snaží smlouvu dodržet, ale že podnik postavený na rozebírání ruských střel je pro tento účel zoufale nevhodný, pročež mají Rusové třetinový skluz. Celá stovka střel prý čeká na tahačích přímo před podnikem, skladiště, která jim zbyla, už zničily výbušniny. Ačkoli Sověti likvidovali naváděcí mechanismy před očima amerických inspektorů, rozvědka stále vydávala signály, že tomu tak není. Střely je možné, podle názoru jedněch, převážet a odpalovat z přívěsů. Nedůvěra ke všemu sovětskému byla v jistých kruzích americké rozvědky zakořeněna stejně, jako tomu bezesporu bylo i na opačné straně, o tom Fowler nepochyboval.

"Tahle smlouva je obrovský krok kupředu, Roberte," pronesl Narmonov poté, co se napil vína - teď, o samotě, si mohou odpočinout jako gentlemani, říkal si sovětský prezident s úsměvem. "Je třeba poblahopřát vám i vašim lidem."

"Bez vaší pomoci bychom byli ještě na začátku, Andreji," odpověděl Fowler velkoryse. Byla to lež, ale lež politická, jíž oba dobře rozuměli. A vlastně to ani lež nebyla, ale to nikdo z nich nevěděl.

"Další problémová oblast je zažehnána. Byli jsme hrozně slepí!"

"To je pravda, příteli, ale už je to za námi. Jak se vaši lidé vypořádávají s Německem?"

"Armáda nad tím nejásá, to si asi umíte představit..."

"Moje taky ne," přerušil jej Fowler. "Vojáci jsou jako psi. Velmi užiteční, to jistě, ale musí vědět, kdo je pánem. Jako psi i oni na to rádi zapomínají, a čas od času se jim to musí připomenout."

Když si Narmonov jeho slova přeložil, zamyšleně přikývl. Překvapilo jej, jak je ten člověk arogantní. Dočista tak, jak mu říkali lidi z jeho rozvědky. A je i panovačný. Inu, v Americe mají luxus pevného politického systému. Díky němu si Fowler může být jistý sám sebou, ale on, Narmonov, musí dennodenně bojovat se systémem, který se ještě nepostavil na vlastních nohy. Vlastně ani na jednu nohu, uvědomoval si Narmonov. To je, pane, vymoženost, pohlížet na vojáky jako na psy, jež je třeba krotit. Copak neví, že psi mají zuby? Ti Američani jsou tak zvláštní. Po celou dobu, co v Sovětském svazu vládl komunismus, se všichni třásli před politickým potenciálem Rudé armády - ačkoli potom, co Stalin zlikvidoval Tuchačevského, už nic takového neměla. Teď však na podobné události všichni kašlali, a vojáci si tedy mysleli, co chtěli, což by před pár lety zcela jistě končilo popravou. Ale proč brát tomu Američanovi iluze? A právě v takovéhle chvíli?

"Řekněte mi, Roberte, odkud skutečně vzešel nápad k té smlouvě?" zeptal se Narmonov. Pravdu znal, a chtěl jen zjistit, jak umí Fowler lhát.

"Z mnoha míst, jako vždy v takových případech," odpověděl prezident uvolněně. "Hybnou silou byl Charles Alden - chudák Charlie. Když v Izraeli došlo k tomu strašnému incidentu, okamžitě svůj plán urychlil a - a ono to vyšlo, ne?"

Rus znovu přikývl a říkal si, že to nesmí zapomenout. Fowler je zkušený lhář, vyhýbá se podstatě otázky a odpovídá pravdivě, ale vyhýbavě. Chruščov měl pravdu, to Narmonov věděl už dávno. Politici na celém světě se od sebe výrazně neliší. Bude si to muset na Fowlera pamatovat. Nerad se dělí o pocty a neodpustí si lež ani tváří v tvář sobě rovnému, ani když jde o takovou maličkost jako v tomhle případě. Narmonova to mírně rozladilo. Ne že by čekal něco jiného, ale Fowler mohl projevit vděk a lidskost. Nic by tím neriskoval. Ale místo toho se ukázalo, že je takový sobec jako jakýkoli aparátčík. Řekni mi, Roberte, ptal se Narmonov v duchu a s kamennou tváří, jež by mu vynesla slušnou pověst v Las Vegas, co jsi vlastně za člověka?

"Je už pozdě, příteli," řekl nahlas. "Zítra odpoledne nashledanou."

Fowler vstal. "Zítra odpoledne nashledanou, Andreji."

Bob Fowler doprovodil Rusa ke dveřím, a pak se vrátil do svého apartmá. Když tam došel, vytáhl z kapsy papír s poznámkami, aby zjistil, zda položil všechny otázky.

"Tak jak?"

"Ten problém se střelami je takový, jak říkali naši inspektoři. To by mělo lidem ve vojenské rozvědce stačit." Ušklíbl se: nebude. "Mám pocit, že se bojí své armády."

Doktorka Elliotová se posadila. "A víc nic?"

Prezident nalil své poradkyni pro otázky národní bezpečnosti sklenku vína a pak si sedl vedle ní. "Běžné zdvořilosti. Má moc práce a moc starostí. Ale to jsme věděli, že?"

Liz zatočila skleničkou a přivoněla k vínu. Italská vína nepatřila k jejím favoritům, ale tohle nebylo zlé. "Říkala jsem si, Roberte..."

"Ano, Elizabeth?"

"To, co se stalo Charliemu... musíme s tím něco udělat. Není fér, že jen tak zapadl. Vždyť on vlastně tu smlouvu nastartoval, ne?"

"No, ano," přikývl Fowler a napil se ze své doplněné sklenky. "Máš pravdu, Elizabeth. Je to jeho zásluha."

"Asi bychom to měli zveřejnit - diskrétně ovšem. Přinejmenším..."

"Ano, nezaslouží si, aby si ho lidi pamatovali jen kvůli těhotné studentce. Je to od tebe velmi velkorysé, Elizabeth." Fowler ťukl svou sklenkou o její. "Ty se vyznáš v lidech z médií. Zítra před obědem máš zveřejnit detaily

smlouvy?"

"Přesně tak, asi kolem deváté."

"Tak až to skončí, vezmi si pár novinářů stranou a řekni jim o pozadí té smlouvy. Možná bude Charlie odpočívat o něco klidněji."

"Jistě, pane prezidente," souhlasila Liz. Tohohle démona vyhnala celkem snadno, že? Je vůbec něco, k čemu ho nedokáže přemluvit?

"Zítra bude velký den."

"Ten největší, Bobe, ten největší." Elliotová se zaklonila a uvolnila si šátek na krku. "Nikdy by mě nenapadlo, že zažiji něco takového."

"Mě ano," řekl Fowler a v očích se mu zablýsklo. Na chvíli jej zasáhlo svědomí. Očekával, že to zažije s někým jiným, ale to už je osud, že? Osud. Ten svět je tak zvláštní. On jej přece neovlivní, nebo snad ano? A osud tomu chtěl, aby tady teď byl s Elizabeth. S tím přece nemohl nic dělat. A z toho důvodu se rozhodl, že pocit viny není na místě. Proč taky pociťovat vinu? Svět se díky němu zlepší, bude v něm bezpečněji, zavládne mír. A jak se tohle rýmuje s pocitem viny?

Elliotová zavřela oči a prezident jí hladil odhalený krk. Něco takového by ji nenapadlo ani v nejdivočejších snech.

Prezident a jeho doprovod měl v hotelu vyhrazené celé patro. U všech vchodů a na různých místech ulice stály americké a italské stráže. Chodba před prezidentovými pokoji byla výsadním působištěm prezidentské ochranné služby. Connor s D'Agustinovou naposledy toho večera vše zkontrolovali. Na dohled byla jednotka deseti agentů a dalších deset hlídalo za různými zavřenými dveřmi. Tři agenti měli přes prsa černá pouzdra. Oficiálně se jim říkalo pouzdra pro rychlý zásah, každé z nich obsahovalo jednu pušku Uzi, jíž bylo možno vytáhnout a použít do vteřiny a půl. Na každého, kdo by se dostal takhle daleko, čekalo vřelé uvítání.

"Tuším, že JESTŘÁB a HARPYJE řeší otázky státního zájmu," řekla Daga tiše.

"Heleno, netušil jsem, že jsi tak prudérní," odpověděl Pete Connor s úsměvem.

"Nic mi do toho není, ale dřív museli být všichni ti, kdo hlídali před dveřma, eunuši nebo co."

"Ještě chvíli takhle mluv, a na Mikuláše budeš mít v ponožce uhlí."

"Radši bych ten novej samopal, co schválilo FBI," namítla Daga. "Jsou jak puberťáci. To svět neviděl."

"Dago..."

"Já vím, on je šéf a už je velkej a my se máme dívat jinam. Klid, Pete, snad si nemyslíš, že to vyzvoním nějakýmu novináři?" Otevřela dveře na požární schodiště a uviděla tři agenty, tři z nich měli pouzdra na prsou připravená k použití.

"A já tě chtěl taky pozvat na skleničku..." řekl Connor najednou. A žertem. S Dagou ve službě nikdy nepili, a ve službě byli skoro pořád. Ne že by ho nikdy nenapadlo se s ní vyspat. Byl rozvedený, ona taky, ale nikdy by to neklapalo, a tím to haslo. Ona to věděla taky, a usmála se na něj.

"Docela bych si dala - to, co mají tady, je to, co se pilo u nás doma. Zatracená svinská práce!" Naposled se rozhlédla po chodbě. "Všichni jsou na místech, Pete. Myslím, že to pro dnešek můžeme zabalit."

"Ta desítka se ti vážně líbí?"

"Minulej tejden jsem ji vyzkoušela v Greenbeltu. Hned napoprvé všechno do černýho. Lepší už to mohlo být jen těžko, lásko."

Connor se zastavil a rozesmál se. "Ježíši, Dago!"

"Snad se nebojíš, aby si toho lidi nevšimli?" D'Agustinová na něj svádivé pomrkávala. "Už víš, jak to myslím, Pete?"

"Pane na nebi, jak může bejt někdo z jihu takovej puritán?"

Helen D'Agustinová vrazila svému kolegovi loket do žeber a odešla k výtahu. Pete měl pravdu. Začínal z ní být hrozný puritán, a přitom taková nikdy nebyla. Byla vždy velmi horkokrevná, a její jediný pokus o manželství

ztroskotal, protože jedna domácnost je pro dvě asertivní nátury příliš malá - pro italské nátury zcela určitě - a uvědomovala si, že její názor čím dál víc ovlivňují její předsudky. To nebylo dobře, i v případě tak triviálním a vzdáleném od její práce. Co JESTŘÁB dělá ve svém volném čase, je jeho věc, ale ten výraz v jeho očích... Ta mrcha ho očarovala. Daga přemýšlela, zda se to už nějakému prezidentovi stalo. Možná ano, připustila nakonec. Jsou to jen muži, a všichni muži čas od času přemýšlejí víc přirozením než hlavou. Že se ale prezident stane přívěskem takové slepice - to ji uráželo. Je to zvláštní a zároveň nedůležité. Koneckonců, ženy většinou nemívají tolik volnosti jako ona. Tak proč ji to tak štve? nepřestávala se ptát sama sebe. Ale na to byla příliš unavená. Potřebuje se vyspat, přitom však věděla, že víc než pět nebo šest hodin si dopřát nemůže. Do háje s těma zámořskejma cestama...

Tak co to je?" zeptal se Qati chvíli po rozbřesku. Včera byl pryč, na setkání s vůdci partyzánských oddílů a u doktora, to Ghosn věděl, ale nemohl se zeptat.

"Nevím to jistě," odpověděl inženýr. "Může to být rušička signálů, nebo něco takového."

"To se může hodit," řekl velitel okamžitě. I přes sbližování, nebo jak se tomu vlastně říká, Východu se Západem, obchod zůstává obchodem. V Rusku je pořád armáda, a ta má pořád zbraně. Protiopatření proti těmto zbraním jsou samozřejmě vítána. Izraelská výzbroj je velmi ceněná, jelikož se podle ní vyvíjí americká. I na staré výzbroji je možno poznat, jak Izraelci promýšlejí různé problémy, a z toho lze získat mnoho užitečných nápadů, jak vyzrát na novější systémy.

"Ano, mohli bychom to prodat našim ruským přátelům."

"Jak se osvědčil ten Američan?" zeptal se Qati pak.

"Velmi dobře. Líbí se mi, Ismaeli. Už mu rozumím líp." Inženýr vysvětlil proč. Qati přikývl.

"Co s ním tedy uděláme?"

Ghosn pokrčil rameny. "Výcvik se zbraněmi? Uvidíme, jestli dokáže vyjít s našimi muži."

"Dobrý nápad. Pošlu ho tam dnes ráno, abychom zjistili, jak se vyzná v boji. A kdy se tobě podaří tu věc rozebrat?"

"Chtěl jsem to udělat dnes."

"Výtečně. Nebudu tě tedy zdržovat."

"Jak se cítíš, veliteli?"

Qati se zamračil. Cítil se příšerně, ale říkal si, že zčásti je to způsobeno tou smlouvou s Izraelci. Je možné, že to je pravda? Je to vůbec možné? Dějiny říkají, že nikoli, ale došlo už k tolika změnám... Nějaká smlouva mezi sionisty a Saudskou Arábií... ale co se dalo očekávat po válce s Irákem? Američani splnili svou úlohu, a teď si chtějí nechat proplatit nějaký účet. Je to smutné, ale dalo se to očekávat, a ať už mají Američani za lubem cokoli, každopádně chtějí odvrátit pozornost od té poslední izraelské surovosti. Ti lidé, kteří si říkají Arabové, se zachovali tak zbaběle, když souhlasili se střelbou a smrtí... Qati zavrtěl hlavou. Takhle se přece nebojuje. Takže Američani udělají to či ono, jen aby neutralizovali politický vliv tohoto masakru a Saudská Arábie se k nim přidá, čímž potvrdí, že je skutečně zemí poslušných psíků. Ať už je ve hře cokoli, těžko to může ovlivnit boj Palestinců. Brzy mi bude lépe, říkal si Qati.

"Na tom nezáleží. Dej mi vědět, až si budeš jist, o co přesně jde."

Ghosn se rozloučil a odešel. Dělal si starosti o svého velitele. Ten člověk je nemocný - věděl to od švagra, ale nevěděl nakolik. Stejně má moc práce.

Dílna bylo uboze vyhlížející stavení s dřevěnými stěnami a střechou z rezivějící oceli. Jenže kdyby vypadala lépe, už před lety by ji zničil nějaký izraelský Stíhač.

Ta bomba - ještě stále o tom přemýšlel pod tímhle jménem - ležela na zaprášené zemi. Nad ní stál kozlík podobný tomu, který použili na korbě vozu.

Na něm byl řetěz, jímž se dalo bombou pohnout v případě nutnosti, ale dva muži ho včera nastavili přesně podle Ghosnových instrukcí. Rozsvítil světla - měl rád při práci dostatek světla - a zadíval se na... bombu.

Proč tomu tak pořád říkám? ptal se sám sebe. Zavrtěl hlavou. Logickým místem, kde začít, byla vstupní dvířka. Nebude to snadné. Náraz do země obal bomby zdeformoval a určitě poškodil vnitřní závěsy... ale má tolik času, kolik potřebuje.

Ghosn si vybral šroubovák a dal se do práce.

Prezident Fowler se probudil pozdě. Ještě stále byl unaven letem a... málem se rozesmál, když se uviděl v zrcadle. Pane jo, třikrát ani ne za čtyřiadvacet hodin... že? Zkoušel se v duchu dopočítat správného počtu, ale před ranní kávou toho nebyl schopen. V každým případě třikrát za relativně hodně krátkou dobu. A přitom už to hrozně dlouho nedělal! Ale taky si výborně odpočinul. Po ranní sprše se cítil uvolněně a ve formě, a žiletka se nořila do holicí pěny, aby odhalila muže s mladšími a pevnějšími rysy, což korespondovalo s jiskrou v jeho očích. O tři minuty později si vzal proužkovanou kravatu, která se mu hodila k bílé košili a šedému obleku. Ceremonie předepisovala oděv nikoli tmavý, ale seriózní. Rudým hedvábím budou omračovat kamery církevní hodnostáři. Jeho projev bude o to působivější, když jej přednese dokonalý byznysmen alias politik, což je jeho politická image navzdory tomu, že nikdy žádný soukromý podnik nevedl. Bob Fowler, seriózní muž - s nezbytným nádechem prostoty, ale seriózní muž, o němž nikdo nepochybuje, že vždy udělá to pravé.

A dneska jim to teda dokážu, řekl si prezident Spojených států amerických, když se podíval do jiného zrcadla, aby zkontroloval uzel na kravatě. Ozvalo se zaklepání na dveře, a on se otočil. "Vstupte."

"Dobré ráno, pane prezidente," pozdravil zvláštní agent Connor.

"Jak se dnes máte, Pete?" zeptal se Fowler a otočil se zpět k zrcadlu... ten uzel nějak nebyl ono, tak začal znovu.

"Dobře, děkuji, pane. Venku je dnes krásně."

"Vy si nikdy neodpočinete. Nikdy nemáte čas si prohlídnout památky. Je to moje vina, že?" Tak, teď je to akorát.

"To nevadí, pane prezidente. Jsme tu dobrovolně. Co chcete k snídani, pane?"

"Dobré ráno, pane prezidente!" vstoupila do pokoje doktorka Elliotová. "Tak dnes!"

Bob Fowler se s úsměvem otočil. "No to si piš! Posnídáš se mnou, Elizabeth?"

"Ráda. Mám čerstvé informace - tentokrát je to příjemně krátká zpráva."

"Pete, snídani pro dva... velkou. Mám hlad."

"Pro mě jen kávu," řekla Liz sluhovi. Connor si všiml tónu jejího hlasu, ale reagoval jen úklonem hlavy a odešel. "Bobe, vypadáš báječně."

"Ty taky, Elizabeth." A taky že ano, měla na sobě svůj nejdražší kostým, který byl zároveň velmi elegantní i ženský. Sedla si a začala zasvěcovat prezidenta do detailů zprávy.

"CIA říká, že Japonci něco chystají," řekla na konec."

"Cože?"

Ryan říká, že zachytili něco ohledně dalšího kola obchodních jednání. Cituje předsedu vlády, který řekl cosi neslušného."

"Co přesně?"

To je naposledy, co nám znemožnili hrát naši roli na světové scéně, a za to mi zaplatí," ocitovala doktorka Elliotová. "Ryan si myslí, že je to důležité."

"A co si myslíš ty?"

‚Že Ryan je paranoik. Neúčastnil se finálních jednání o smlouvě a snaží se nám připomenout, jak je důležitý. Marcus s mým závěrem souhlasí, ale tu zprávu nám poslal z hlediska objektivity," uzavřela Liz s velkou dávkou ironie.

"Cabot mě tak trochu zklamal, tebe ne?" pronesl Fowler a pročítal zprávu.

"Je nedůsledný v upozorňování svých lidí, kdo je šéf. Nechal se polapit

tamní byrokracií, hlavně Ryanem."
"Ty ho nemáš moc ráda, viď?" poznamenal prezident.
"Je arogantní. Je."
"Elizabeth, má velmi bohaté zkušenosti. Já ho sice jako člověka taky zrovna nemiluju, ale jako zaměstnanec výzvědné služby má spoustu zásluh."
"Patří do starýho železa. Je to James Bond - nebo si to jenom myslí. Dobře," připustila Elliotová, "má pár zásluh, ale to už je minulost. Teď potřebujeme někoho s širším rozhledem."
"Kongres to nepodpoří," řekl prezident, když jim přivezli snídani. Jídlo bylo prohlédnuto, zda neobsahuje radioaktivní materiály, elektronické přístroje a výbušniny - což, říkal si prezident, musí strašně stresovat psy, kteří mají párky rádi jako on. "Obsloužíme se sami, děkujeme," odvolal prezident stevarda, a pak pokračoval. "V Kongresu ho mají rádi." Nemusel dodávat, že Ryana jako zástupce ředitele ústřední výzvědné služby nejmenoval do úřadu jen prezident. Rovněž prošel přijímacím řízením v Senátu. Takoví lidé se nepropouštějí dvakrát snadno. Musíte k tomu mít pádný důvod.
"To jsem nikdy nepochopila. Hlavně Trent. Ze všech lidí, kteří za Ryanem stojí, je mi největší záhadou on."
"Tak se ho zeptej, proč to dělá," řekl prezident a mazal si lívance máslem.
"Vždyť jsem se ho ptala. Hopkal kolem toho jako primabalerína ve státní opeře." Prezident se rozesmál.
"Hergot, ženská, tohle nikomu neříkej!"
"Roberte, oba dva chápeme páně Trentovo svaté právo zvolit si sexuální orientaci, ale i přesto je to ulízanej blbeček, a to víme oba."
"To je fakt," musel připustit Fowler. "Takže co navrhuješ, Elizabeth?"
"Je čas, aby Cabot poslal Ryana, kam patří."
"Jak velkou část této zášti vůči Ryanovi má na svědomí jeho účast v přípravě té smlouvy, Elizabeth?"
V Liziných očích se zablesklo, ale prezident se díval do svého talíře. Než promluvila, zhluboka se nadechla a přemýšlela, jestli ji prezident chce vyprovokovat či ne. Nejspíš ne, ale prezident není člověk, na kterého by v takové situaci udělaly dojem nějaké emoce. "Bobe, už jsme se o tom bavili. Ryan pospojoval myšlenky několika jiných lidí. Je to zaměstnanec výzvědné služby, prokristapána! A ti jen informují o tom, co dělají jiní."
"Má toho za sebou mnohem víc." Fowler tušil, kam ta debata vede, ale rád s Elizabeth hrál.
"No dobrá, zabil pár lidí! To z něj dělá nějakýho supermana? Nebo Bonda? Ty taky necháváš popravovat ty, kdo..."
"Elizabeth, ti teroristi ale zabili sedm agentů tajné služby. Já jsem na těch lidech životně závislý, a bylo by ode mě hodně nevděčné, neřku-li úplně idiotské, kdybych snížil tresty lidem, kteří zabili jejich kolegy." Prezident se málem zamračil -No, Bobe, už té neotřesitelné zásadovosti nech, ozval se vnitřní hlas -, ale ovládl se.
"A teď to nemůžeš udělat, protože lidi by si řekli, že jednou jsi to neudělal z osobních zájmů. Nechal ses chytit do pasti a vymanévrovat mimo pole," dodala Liz. Nakonec se nenechala vyprovokovat a odpovídala co nejvlídněji, ale Fowler ji prohlédl.
"Elizabeth, jsem sice možná jediný bývalý žalobce v Americe, který nevěří v trest smrti, ale... žijeme v demokracii a lidé tohle řešení podporují." Zvedl oči od jídla. "Ti lidé byli teroristé. Nemůžu říct, že mě těší, že jsem je nechal popravit, ale jestli si to někdo zasluhoval, pak to byli oni. Tenkrát nebyla vhodná doba polemizovat o správnosti toho řešení. Možná v mém druhém volebním období. Musíme si počkat na ten správný případ. Politika je umění možného, což znamená, že každá věc chce svůj čas, Elizabeth. Víš to stejně dobře jako já."
"Jestli ale něco neuděláš, jednoho dne se probudíš a zjistíš, že Ryan ovládl CIA. Je schopný, to uznávám, ale jeho čas už vypršel. Pro současnost se

naprosto nehodí."

Sakra, ty seš ale žárlivá ženská, říkal si Fowler. Ale všichni máme své slabiny. Nadešel čas skočit tuhle hru. Nemělo by smysl ji hluboce ranit.

"Co máš na mysli?"

"Můžeme se ho zbavit."

"Budu o tom přemýšlet - Elizabeth, nekažme si den takovými debatami, ano? Jak chceš zveřejnit podrobnosti o smlouvě?"

Elliotová se zaklonila a napila se kávy. Vyčítala si, že o tom tématu spustila moc brzy a moc vášnivě. Ryana z duše nenáviděla, ale Bob měl pravdu. Teď na to není doba ani místo. Má času, kolik chce, aby prosadila svou, a uvědomovala si, že to musí provést šikovně.

"Dám jim kopii smlouvy."

"Myslíš, že umějí tak rychle číst?" zasmál se Fowler. Média jsou plná negramotných.

"Měl bys vidět, jak spekulují. Hlavní článek v Timesech jsme dostali dnes ráno. Jsou úplně nadržení. Slupnou to jak malinu. Krom toho jsem jim vypsala zásadní hesla."

"Udělej, jak myslíš." řekl prezident, když dojedl párek. Podíval se na hodinky. Čas hraje rozhodující roli. Mezi Washingtonem a Římem je časový rozdíl šest hodin. To znamená, že smlouvu nemohou podepsat dříve než ve dvě odpoledne, aby se přenos ceremoniálu dostal do ranních televizních pořadů v Americe. Ale americké občany je třeba na tu novinku připravit, a to znamenalo, že televizní štáby musí dostat podrobnosti smlouvy kolem třetí ráno washingtonského času, aby vše stihly řádně strávit. "A zdůrazníš při tom i Charlieho úlohu?" Přesně tak. Je fér, aby dostal největší zásluhu on."

Tak to bychom měli vyřešenu Ryanovu úlohu v tom procesu, blesklo Fowlerovi hlavou. Ale co, do pohybu to uvedl Charlie, ne? Fowlerovi bylo Ryana trochu líto. I on měl pocit, že Ryan už ztratil aktuálnost, ale když se dověděl, co má ten člověk za sebou, udělalo to na něj velký dojem. Arnie van Damm má o Ryanovi vysoké mínění a Arnie má nejlepší nos na lidi v celé jeho vládě. Na druhou stranu Elizabeth je jeho poradkyní pro otázky národní bezpečnosti, a on nemůže jen tak přihlížet jak si jdou se zástupcem ředitele CIA po krku. Ne, to nejde. Víc na tom není.

"Musíš je oslnit, Elizabeth."

"To nebude problém." Usmála se na něj a odešla.

Ukázalo se, že je to mnohem větší problém, než si Ghosn původně myslel. Dokonce přemýšlel, jestli nepožádá o pomoc, ale nakonec to zamítl. Své postavení v organizaci získal díky tomu, že vždy pracoval s výbušninami sám. Výjimkou byl jejich transport, pro který občas potřeboval pomoc několika siláků.

Zjistil, že ta bomba alias zařízení alias rušička má konstrukci mnohem pevnější, než se původně zdálo. Ve světle silných lamp si dal tu práci a omyl ji vodou, přičemž našel několik tajemných míst. Byly tam otvory, v nichž byly šrouby se zápustnou hlavou. Když jeden z nich vyšrouboval, objevil další elektrické vedení. Ještě víc ho překvapilo, že obal bomby je tlustší, než očekával. Izraelskou rušičku signálů už kdysi rozebíral, a ačkoli byla převážně z hliníku, bylo na ní několik míst z laminátu a plastů, jež propouštějí elektronické signály.

Nejprve se pustil do vstupního poklopu, ale zjistil, že je téměř nemožné jej vypáčit, a hledal něco snazšího. Teď se vrátil zpět k poklopu, rozčarován tím, že několikahodinová práce nikam nevedla.

Ghosn se posadil a zapálil si cigaretu. Co jsi zač? ptal se předmětu.

Tolik se to podobá bombě, uvědomil si. Těžký obal - proč si dřív nevšiml, že je to tak strašně těžké, příliš těžké, na rušičku signálů... ale bomba to být nemůže, nebo snad ano? Nemá to pojistky, nemá to rozbušku, uvnitř viděl jen elektrické vedení. Musí to být nějaké elektronické zařízení. Udusil cigaretu v prachu a vrátil se k ponku.

Ghosn měl spoustu nástrojů a jedním z nich byla benzínová rotační pila na řezání oceli. Ve skutečnosti ji měli obsluhovat dva muži, ale rozhodl se, že to zvládne sám a že se s ní pustí do poklopu, který musí být slabší než samotný obal. Hloubku řezu nastavil na devět milimetrů, spustil pilu a přiblížil ji k poklopu. Dělala hrozný rachot, který ještě víc vzrostl, když se diamantové ostří zařízlo do oceli. Váha pily naštěstí bránila tomu, aby od obalu bomby odskočila, a Ghosn se pomalu propracovával skrz okraj poklopu. První zářez dokončil za dvacet minut. Zastavil pilu, položil ji stranou a pak do zářezu vsunul tenký drátek.

Konečně! řekl si. Dostal se skrz. Měl tedy pravdu. Obal je asi tak čtyři centimetry tlustý, ale v místě poklopu je jeho tloušťka jen čtvrtinová. Ghosn cítil takové zadostiučinění, že si nepoložil otázku, nač potřebuje rušička signálů obal z centimetr tlusté tvrzené oceli. Než se znovu pustil do práce, nasadil si sluchátka. Po dokončení prvního zářezu mu zvonilo v uších, a netoužil po tom, aby mu bolest uší ztěžovala již takhle těžkou práci.

V rozmezí několika vteřin se na všech zpravodajských kanálech objevil titulek oznamující Zvláštní reportáž. Televizní komentátoři, kteří si - oproti jiným dnům v Římě - přivstali, aby získali informace od doktorky Elliotové, dorazili do svých vysílacích kabin naprosto bez dechu a své poznámky předali režisérům a spolupracovníkům.

"Já to věděla," řekla Angela Mirilesová. "Ricku, já ti to říkala!"

"Angie, máš u mě oběd, večeři a možná i snídani, vyber si restauraci."

"Beru tě za slovo." Usmála se Angie. Ten hajzl si to může dovolit.

"Jak to provedeme?" zeptal se produkční.

"Odvysíláme to. Dejte mi dvě minuty, a můžeme to spustit."

"Hergot," řekla si v duchu Angie. Rick nerad vysílal naživo. Rád ale vypaloval rybník lidem od novin, a k tomu bylo načasování této události úplně ideální. Teď čumte, New York Times! Nechal se jen nalíčit a pak si stoupl před kamery, zatímco expert jejich stanice - tohle je expert! říkala si Mirilesová - dorazil za Rickem do vysílací kabinky.

"Pět!" řekl asistent režiséra. "Čtyři, tři, dva, jedna!" Rukou mávl na komentátora.

"Tak se to stalo," oznamoval Rick. "Za čtyři hodiny podepíše prezident Spojených států spolu s prezidentem Sovětského svazu, králem Saudské Arábie, předsedy vlád Izraele a Švýcarska a hlavními představiteli dvou hlavních náboženských skupin smlouvu, jež představuje naději na konečné vyřešení sporů v oblasti Středního východu. Podmínky této smlouvy jsou velmi překvapivé."

Pokračoval bez přestání tři minuty, mluvil rychle, jako by chtěl předehnat své kolegy z ostatních stanic.

"Dosavadní dějiny lidstva nic podobného nepamatují, je to další zázrak - ne, další milník na cestě ke světovému míru. Dicku?" otočil se k expertovi, který byl bývalým velvyslancem v Izraeli.

"Ricku, pročítám tuto smlouvu už půl hodiny, a stále jí nemůžu uvěřit. Asi se skutečně stal zázrak. Určitě jsme pro něj zvolili velmi příhodné místo. Ústupky izraelské vlády jsou úžasné, ale takové jsou i záruky, k nimž se zavazuje americká strana. Utajení všech jednání je ještě víc ohromující. Kdyby došlo k prozrazení podrobností o smlouvě před dvěma dny, mohlo se nám vše zhroutit před očima, ale tady a teď, Ricku, právě tady a teď vám říkám, že tomu věřím. Je to skutečnost. Řekl jste to naprosto přesně. Skutečně k tomu došlo, a za pár hodin uvidíme, jak se celý svět opět změní. Nikdy by k tomu nebylo došlo, nebýt vynikající spolupráce sovětské strany, a zejména bychom měli poděkovat sovětskému prezidentovi, Andreji Iljiči Narmonovovi, jehož pozice není jednoduchá."

"Jak vnímáte ústupky všech zúčastněných náboženských skupin?"

"Je to neuvěřitelné. V této oblasti dochází k náboženským válkám prakticky od počátku známých dějin. Ale měli bychom zde zdůraznit, že autorem této smlouvy byl doktor Charles Alden. Vysoce postavený zdroj nešetřil chválou na

adresu muže který zemřel před několika týdny, a zemřel v nelibosti. Je krutou ironií, že muž, jenž pojmenoval zásadní problém oblasti, tedy neslučitelnost hlavních náboženských skupin, které vznikly právě zde, mezi námi nemůže být a přihlížet, jak se jeho vize stává skutečností. Alden byl dozajista hnací silou této smlouvy, a můžeme jen doufat, že na to historie nezapomene, bez ohledu na dobu a okolnosti jeho úmrtí Právě doktor Charles Alden z Yale pomohl tomuto zázraku na svět." Bývalý velvyslanec studoval rovněž na Yale, byl Aldenovým spolužákem.

"A co ostatní?" ptal se zpravodaj.

"Víte, Ricku, když se stane něco tak monumentálního - což bývá zatraceně zřídka - vždy se toho účastní obrovská spousta lidí, a všichni z nich jsou důležití. Vatikánská smlouva je též dílo ministra Brenta Talbota, jemuž mocně sekundoval náměstek ministra Scott Adler, ten je mimochodem výtečným diplomatem a Talbotovou pravou rukou. Jedním dechem vzpomeňme roli prezidenta Fowlera, který tuto iniciativu podpořil, ze všech sil ji podporoval, když to bylo třeba, a po Charlieho smrti přejal jeho vizi. Žádný prezident dosud neprojevil takovou politickou odvahu a oslňující předvídavost, když svou politickou reputaci vsadil na tak nejistou hru. Pokud by neuspěl, jen těžko by bylo možné si představit všechny důsledky, ale Fowler na to nedbal. Americká diplomacie dnes prožívá svůj velký den. Dnešek je významný i pro porozumění mezi Východem a Západem a je možná největším dnem světového míru v celé historii lidstva."

"Skvěle řečeno, Dicku. A co Senát, ten by měl schválit Vatikánskou smlouvu i dvoustranou smlouvu o obraně mezi Izraelem a Spojenými státy?"

Komentátor se usmál a zavrtěl hlavou neskrývaje své pobavení. "Senátem to projde tak rychle, že prezident se možná ještě umaže o inkoust na schvalovacím podpisu. Jediné, co může tento postup zpomalit, je řečnění v komisích a na půdě Senátu."

"Ale náklady na rozmístění amerických vojsk..."

"Ricku, naše armáda je tu proto, aby chránila mír. Takové je její poslání, a aby je splnila právě v této oblasti, Amerika zaplatí jakoukoli částku. Tohle není odírání amerických daňových poplatníků. Tohle je výsada, dějinná pocta, aby americké síly zajistily světový mír. A o tom, Ricku, Amerika je. Samozřejmě, že to splníme."

"A to je pro tuto chvíli vše," řekl Rick a otočil se zpět na kameru číslo jedna. "Za dvě a půl hodiny vám přineseme přímý přenos ze slavnostního podpisu Vatikánské smlouvy. Odsud je to vše. Rick Cousins, přímý přenos z Vatikánu."

"Hajzl jeden!" pronesl Ryan. Televize tentokrát jeho ženu probudila a události na obrazovce ji zaujaly.

"Jacku, jak moc jsi..." Cathy vstala a odešla udělat kávu. "Vždyť tys tam jel a tys..."

"Miláčku, zapojil jsem se do toho. Nemůžu ti říct, jak moc." Jack věděl, že by se mohl zlobit, jak velký podíl při přípravě připadl Aldenovi. Jenže Charlie byl dobrák, i když měl kvanta lidských slabostí, a díky němu to jelo, když bylo potřeba. Navíc, říkal si, dějiny toho jako obvykle stejně moc neukáží. Skuteční aktéři to vědí. On to ví. Už si zvykl, že zůstává spíš v pozadí, že dělá věci, o kterých ostatní nic nevědí a vlastně ani vědět nemohou. Otočil se na svou ženu a usmál se.

A Cathy to věděla. Slyšela ho, jak před pár měsíci nahlas spekuloval. Jack si neuvědomoval, že si při holení povídá nahlas, a myslel si, že ji nevzbudil, když neotevřela oči. Cathy se líbilo, když ji líbá a myslí si, že ještě spí, a nechtěla to kazit. I tak má Jack dost problémů. Jack jí patří, a dobré stránky jejího muže nebyly Cathy Ryanové neznámé.

Není to fér, říkala si doktorka Ryanová. Byl to Jackův nápad - určitě aspoň zčásti. O kolika dalších věcech asi neví? Tuto otázku si MUDr. Caroline Muller Ryanová kladla velmi zřídka. Ale nemohla se tvářit, že Jackovy noční můry neexistují. Má potíže se spánkem, moc pije, a když usne, trápí ho věci, na

které se ona nemůže nikdy zeptat. Zčásti ji to děsilo. Co provedl její manžel? Jakou vinu nese na svých bedrech?

Vinul! zarazila se Cathy. Proč ji napadlo právě tohle?

Ghosn si s poklopem poradil až za tři hodiny. Musel vyměnit list pily, ale zdržení bylo dáno hlavně tím. že měl požádat o pomoc, ale kvůli své pýše pracoval sám. V každém případě to měl za sebou, a zbytek dokončil páčidlem. Pak vzal světlomet a nahlédl dovnitř. Našel další záhadu.

Uvnitř toho zařízení byla kovová mřížka - že by z titanu? - přidržovala válcovitou hmotu... ta byla ještě upevněna tlustými šrouby. Ghosn si posvítil i kolem válce a spatřil další drátky, které na něj byly všechny napojeny. Zahlédl okraj velkého elektronického přístroje... nějaký radarový přijímač, napadlo ho. Aha! Takže to je... ale proč potom...? Najednou si uvědomil, že mu chybí něco... něco velkého. Ale co? Značení na válci bylo hebrejsky, a on se v tomto semitském jazyce nevyznal natolik, aby nápis pochopil. Rám, k němuž byl válec upevněn, však plnil i funkci tlumiče otřesů... a splnil svou úlohu na jedničku. Rám byl notně poškozen, ale válec se zdál být z převážné většiny nedotčený. Poškozený jistě, ale nerozbil se... Ať už je uvnitř válce cokoli, je to chráněno před otřesy. Je to tedy velmi křehké, a tedy jde o nějaký křehký elektronický přístroj. Ghosn se vrátil k předpokladu, že jde o rušičku signálů. Tato myšlenka jej zachvátila natolik, že si neuvědomil, že zcela vypustil jiné možnosti. Že je jeho mozek inženýra natolik zaujatý stávajícím problémem, a ignoruje jiné možnosti a náznaky. Ať už je to cokoli, nejdříve to musí dostat ven. Vzal klíč a pustil se do šroubů, jimiž byl válec upevněn.

Fowler seděl na židlí ze 16. století a sledoval kolem sebe hemžení odborníků na protokol. Vypadali jako bažanti, kteří se nedokážou rozhodnout, jestli mají letět nebo jít. Lidé si obyčejně myslí, že takovéhle události jsou předem přesně naplánovanou akcí. Fowler o tom věděl své. Jistě, vše jde jako po másle, když je čas na přípravu - pár měsíců - a doladění všech detailů. Ale tohle bylo ujednáno během dní, ne měsíců, a asi tucet odborníků na protokol se ani nestihlo dohodnout, kdo je mezi nimi šéf. Ruský a švýcarský zástupce byli nejklidnější, a americký prezident měl pocit, že tihle dva se spojili, ukuli plán a - bez ohledu na jeho podobu význam - předložili ho ostatním, kteří ho pak provedli. Je to jako ve fotbale, usmíval se Fowler. Zástupce Vatikánu - biskup, možná monsignor, odhadoval prezident - už je na tuhle práci příliš starý. Bylo mu přes šedesát a trpěl úzkostlivými obavami, jež ho div neskolily. Nakonec jej Rus vzal na dvě minutky stranou, přikyvovali, potřásli si rukama a pak se začali všichni pohybovat, jako by měli stejné poslání. Fowler si říkal, že musí zjistit, jak se ten Rus jmenuje. Vypadal na profíka. Byla radost se na něj dívat, a prezident se při pohledu na něj uklidnil právě ve chvíli, kdy to nejvíc potřeboval.

Nakonec - se zpožděním jen jednu minutu, což je zázrak, říkal si Fowler s potlačovaným úsměvem - se jednotlivé hlavy států zvedly ze židlí, seřadily se jako svatebčané na nervózní povel budoucí tchyně a dozvěděly se, kam si mají stoupnout. Došlo na další formální potřásám si rukama a žertování, jež ztroskotalo na nepřítomnosti tlumočníků. Saudský král nesl zpoždění nelibě. Jen ať, říkal si Fowler. Král má možná jiné starosti. Už obdržel několik smrtelných výhrůžek. Ale v jeho tváři Bob Fowler neviděl jedinou známku strachu. Možná nemá smysl pro humor, ale má odvahu - a úroveň, připustil prezident - odpovídající jeho titulu. Byl prvním, kdo souhlasil s jednáními po pouhých dvou hodinách diskuse s Ryanem. To přece není v pořádku. Ryan zastoupil Charlieho Aldena, převzal jeho úlohu a odvedl svou práci tak, jako by se na ni dlouho připravoval. Prezident se na sebe zamračil. Dovolil si zapomenout, jak zmateně probíhaly první manévry. Scott Alden v Moskvě, Římě a Jeruzalémě, a Jack Ryan v Římě a Rijádu. Oba odvedli kus práce, a ani jeden z nich z toho moc mít nebude. Takové jsou zákony historie, zakončil své zamyšlení prezident. Jestli z toho chtějí něco mít, měli se pokusit dostat se na jeho místo.

Dva členové Švýcarské gardy v kostýmech otevřeli obrovské bronzové dveře, a za nimi se objevila rozložitá postava Giovanniho kardinála D'Antonia. Oslňující záře televizních kamer jej obklopila a vykouzlila mu kolem hlavy takřka svatozář, čemuž se prezident Fowler málem hlasitě zasmál. Procesí se dalo na pochod do místnosti.

Kdo tohle dával dohromady, říkal si Ghosn, nebyl v otázkách ničivé síly žádný diletant. Ale něco tu nehrálo. Izraelská zařízení vždy byla konstruována velmi pečlivě - ne, to není přesné. Izraelci jsou chytří, výkonní a elegantní technici. Jejich výrobky jsou silné dle potřeby, ne víc, ne míň. I v jejich jednorázových přístrojích se zrcadlí předvídavost a dokonalé mistrovství. Ale tohle... tohle je přetechnizované, že to dál nejde. Navrhli a sestrojili to velmi spěšně. Vlastně to bylo skoro odfláknuté. Byl za to vděčný. Demontáž byla díky tomu mnohem jednodušší. Nikoho nenapadlo zapojit do toho autodestrukční zařízení, se kterým původně počítal - sionisti v tom byli čím dál chytřejší! Před pěti měsíci jeden takový podsystém Ghosna málem zabil, tady ale žádný nebyl. Šrouby kolem válce byly zaseklé, ale ne zohýbané, což znamenalo mít jen dost velký klíč. Polil každý uvolňovacím olejem a po patnácti minutách a dvou cigaretách nasadil klíč na první šroub. První závity šly ztuha, ale pak se dal šroub vyšroubovat prsty. Ještě pět.

Mělo to být dlouhé odpoledne. Nejprve přišly na řadu projevy. První promluvil papež jakožto hostitel, jeho řečnické umění bylo překvapivě upozaděno, připomněl jen několik příběhů z Písma a znovu zmínil společné rysy tří přítomných náboženství. Každý představitel státu a náboženské skupiny měl díky sluchátku jeho projev simultánně tlumočen, ačkoli to bylo zbytečné, jelikož všichni obdrželi písemné kopie jednotlivých projevů. Muži kolem stolu se ze všech sil snažili potlačit zívání, neboť projevy jsou vlastně jen projevy a politikové mají problémy naslouchat druhým, dokonce i šéfům jiných států. Fowlera to zmáhalo nejvíc. Půjde na řadu až jako poslední. Nenápadně se podíval na hodinky, a nedal v obličeji nic znát, ani když zjistil, že má před sebou ještě devadesát minut.

Za dalších čtyřicet minut byly všechny šrouby venku. Byly to velké, těžké nerezové šrouby. Tahle věcička měla hodně vydržet, říkal si Ghosn, ale to mu hrálo do karet. Teď ještě vytáhnout ven válec. Znovu se pečlivě podíval, jestli tam nejsou další protiotřesová zařízení - opatrnost je u této práce jedinou obranou - a sáhl dovnitř podvěsu. Jediná dosud zapojená věc byl radarový přijímač. Ostatní tři přípojky byly prázdné. Byl unaven, takže jej nepřekvapilo, že všechny tři přípojky jsou otočeny k němu, že jsou snadno přístupné. Válec se ve zkrouceném rámu zasekl, ale jelikož Ghosn už odstranil šrouby, zbývalo jen vyvinout dostatečnou sílu a válec vytáhnout.

Andrej Iljič Narmonov hovořil krátce. Jeho projev, říkal si Fowler, byl jednoduchý a velmi vznešený, plný pozoruhodné pokory, jež si jistě získá pozornost komentátorů.

Ghosn připevnil na kozlík další kladku. Válec měl navrchu šikovné očko. Izraelci naštěstí netoužili ztratit víc času než on. Zbytek předmětu byl lehčí, než by byl čekal, ale ani ne za minutu se válec zasekl natolik, že jeho tření o stěny rámu zvedalo celý předmět. Takhle to nepůjde. Ghosn nastříkal do vnitřku rámu olej a čekal, až mu gravitace pomůže... ale po minutě jej trpělivost přešla a když objevil otvor, kam mohl vsunout páčidlo, začal rám od válce páčit, kousek po kousku. Za čtyři minuty se ozvalo skřípění kovu a rušička odpadla. Pak už šlo jen o to řetěz vytáhnout a válec uvolnit.

Válec byl natřen zelenou barvou a měl vlastní přístupový poklop, což Ghosna nijak nepřekvapilo. Vzal příslušný klíč a pustil se do čtyř matic, kterými byl poklop upevněn. Matice byly pevně utaženy, ale jeho tlaku dlouho neodolaly. Ghosn teď postupoval rychleji, vzrušení z toho, že se blíží ke konci, jej ovládlo i přesto, že jej zdravý rozum vyzýval ke klidu.

Konečně byla řada na Fowlerovi.

Prezident Spojených států amerických došel k pultíku s deskami z červené kůže pod paží. Košili měl naškrobenou jako z překližky, škrábala jej do krku, ale na to nedbal. Na tenhle moment se připravoval celý život. Zpříma se zahleděl do kamery v obličeji vážný, ale nikoli tragický, radostný, ale nikoli jásavý, pyšný, ale nikoli arogantní výraz. Kývl hlavou ke svým kolegům.

Svatý otče, Vaše Výsosti, pane prezidente," spustil Fowler, "páni předsedové vlád a všichni obyvatelé našeho utrápeného, leč nikoli zoufalého světa: Sešli jsme se v tomto historickém městě, jež zná mír i válku již přes tři tisíce let, ve městě, odkud vzešla jedna z nejskvělejších světových civilizací, a jež je centrem stále se rozrůstající náboženské víry. Sešli jsme se zde zdaleka, z hor i z pouští, z rozlehlých evropských nížin i z dalšího města ležícího na březích řeky, ale na rozdíl od mnoha cizinců, kteří kdy toto starobylé město navštívili, jsme sem my přišli v míru. Přicházíme s jediným cílem - ukončit válku a utrpení a přinést mír oblasti, jejíž dějiny jsou plné krveprolití, ačkoli u jejího zrodu stály právě ty ideály, kterými se odlišujeme od zvířat jakožto tvorové stvoření k obrazu Božímu."

Podíval se dolů, aby otočil stránky. Fowler uměl číst projevy. Za posledních třicet let v tom získal dostatek zkušeností, a tento projev pronášel tak sebejistě, jako se obracel na stovky porot. Odměřoval svá slova a přidával jim emocionální obsah, jímž zdůrazňoval svou pověst Ledového muže. Hlasem vládl jako hudebním nástrojem, podroboval si jej jako cosi fyzického, co je jeho silné osobní vůli podřízené a zároveň tvoří její nedílnou součást.

Toto město, tento stát, Vatikán, je zasvěcen službě Bohu a člověku a dnes toto své poslání splnil lépe než kdykoli jindy. Neboť dnes, mí milí spolupozemšťané, dnes jsme dosáhli další části snu, jejž sdílí všichni muži a ženy, ať žijí kdekoli. S pomocí vašich modliteb, díky vizi, jíž se nám dostalo před mnoha staletími, jsme se přesvědčili, že mír je lepší než válka, že je to cíl, který zasluhuje mnohem důraznější úsilí, který vyžaduje odvahu mnohem větší, než je třeba pro prolití lidské krve. Otočit se zády k válce a čelem k míru, v tom je naše síla.

Dnes mám tu čest a privilegium, představit světu smlouvu, jež učiní definitivní tečku za neshodami, které tak trpce zkoušely oblast nám všem posvátnou. Díky této smlouvě bude konečné řešení založeno na spravedlnosti a víře v Boha, jehož každý z nás nazývá jiným jménem, ale který nás všechny zná.

Tato smlouva uznává práva mužů i žen v této oblasti, práva na bezpečnost, svobodu náboženského vyznání, svobodu projevu, práva na základní důstojnost vycházející z vědomí, že všechny nás stvořil Bůh, že všichni jsme jedineční, ale že před ním jsme si všichni rovni..."

Poslední poklop se otevřel. Ghosn zavřel oči a znaveně zašeptal děkovnou modlitbu. Mořil se s tím čtyři hodiny, vynechal i oběd. Poklop položil na zem a matice narovnal na něj, aby je neztratil. Při všem, co dělal, Ghosn nezapomínal na návyky technika, vždy postupoval čistě a přesně. Uvnitř poklopu uviděl plastikovou lepící pásku a obdivoval, že je stále pevně přilepena. Byla to páska odolávající vlku a rozmarům počasí. Takže to je důmyslný elektronický přístroj. Ghosn se pásky zlehka dotkl. Nebyla natlakovaná. Malým nožíkem plast nařízl a opatrně ho odhrnul stranou. Poprvé nahlédl do nitra válce a měl pocit, jako by mu srdce náhle sevřela ledová pěst. Díval se na popraskanou kouli žlutošedé... vypadalo to jako špinavé chlebové těsto.

Byla to bomba.

Přinejmenším nějaké autodestrukční zařízení. Velmi výkonné, padesát kilogramů silné výbušniny...

Ghosn ustoupil a náhlá potřeba močit mu sevřela slabiny. Vzal si cigaretu a napotřetí ji zapálil. Jak mohl přehlédnout... co? Co přehlédl? Nic. Dával si pozor jako vždycky. Ani Izraelci jej ještě nezabili. Konstruktéři zbraní byli chytří, ale on též.

Klid, říkal si. Znovu se pustil do průzkumu vnitřku válce. Stále k němu byl připevněn drát z radarového přijímače a tři další zásuvky, všechny prázdné.

Co o téhle věci vím?

Radarový přijímač, těžký svrchní obal, přístupový poklop... kulovitá hmota výbušniny napojená na...

Ghosn se naklonil vpřed a předmět si prohlédl. Po pravidelných a symetrických úsecích byly na kouli detonátory... dráty od nich byly...

To není možné. Ne, to to nemůže být!

Ghosn odstranil jeden detonátor po druhém, od každého odpojil drátky a položil je na plátno, pomalu a opatrně, jelikož detonátory jsou nejnevyzpytatelnějším lidským výtvorem. Naproti tomu silná výbušnina je tak bezpečná, že je možné z ní kus ulomit, zapálit a uvařit si na něm vodu. Vzal nůž a odloupl překvapivě tvrdé bloky.

"Existuje dávná legenda o Pandoře, jež získala skříňku. Ačkoli jí kladli na srdce, aby ji neotvírala, ona udělala tu hloupost, že neuposlechla, a vpustila tak do světa utrpení, válku a smrt. Pandora byla z toho, co učinila, velmi zoufalá, dokud na dně téměř prázdné skříňky neobjevila náznak naděje. Všichni jsme už zažilí příliš mnoho válek a utrpení, ale dnes se nám konečně podařilo objevit prostor pro naději. Byla to dlouhá cesta, plná krve, lemovaná zoufalstvím, ale byla to stále cesta vzhůru, protože naděje je společná představa celého lidstva o tom, co může, mělo by a musí být, a naděje nás dovedla až sem.

Ta stará pověst má sice možná kořeny v pohanských dobách, ale její pravdivost se projevila i dnes. Dnes jsme válku, strádání a zbytečné umírání vrátili zpět do skříňky. Zavíráme do ní konflikty a ponecháváme si naději, Pandořin poslední a nejdůležitější dar lidstvu. Tento den je splněním snů všeho lidstva.

Dnes jsme z rukou Božích přijali dar míru.

Děkuji vám." Prezident se usmál do kamer a vrátil se ke své židli za více než zdvořilého potlesku svých kolegů. Nadešel čas smlouvu podepsat. Ta chvíle byla tu, a jelikož byl Fowler posledním řečníkem, přistoupil k podpisu jako první. Událo se to velmi rychle a J. Robert Fowler vstoupil do dějin.

Už nepostupoval pomalu. Odstranil bloky, přičemž si uvědomoval, že jedná bez rozmyslu a plýtvá hmotou, ale už věděl - spíše se domníval, že ví - co má před očima.

Pak to uviděl, kovový míč, zářivou kouli beze stop rzi nebo poškození ani po dlouhé době strávené v Drusové zahradě. Hmotu totiž ochránila lepící páska přilepená izraelskými inženýry. Předmět nebyl velký, nebyl o moc větší než dětský balon. Ghosn věděl, co udělá teď. Sáhl rukou skrz rozrušenou výbušninu a natáhl prsty k zářivému povrchu koule.

Přejel prsty po kovové kouli. Na dotyk byla teplá.

"Allahu akhbar!"

[09] ŘEŠENÍ

"Je to zajímavé."

"Dost neobvyklá příležitost," přikývl Ryan.

"Ale dá se na to spolehnout, dá se tomu věřit?" zeptal se Cabot.

Ryan se usmál na svého šéfa. "Pane, to nevíme nikdy. Vzpomeňte si na pravidla hry. Nikdy si nemůžete být ničím jist - a než se dopracujete k jakémukoli náznaku jistoty, trvá to léta. V téhle hře je jen pár pravidel, a nikdo nikdy neví kolik. Každopádně je to víc než zběhnutí." Jmenoval se Oleg Jurijevič Lyalin - což Cabot ještě nevěděl - a byl "ilegálním" zpravodajem KGB, nepožíval výhod diplomatické imunity a vystupoval jako zástupce sovětského průmyslového koncernu. Lyalin měl v Japonsku vlastní síť zpravodajů s kódovým označením BODLÁK. "Ten chlápek je zkušený špion. Jeho síť funguje líp než síť Rezidenta KGB v Tokiu a jeho nejlepší zdroj je přímo člen japonského kabinetu."

"A co?"

"A on nám nabízí služby své sítě."

"Začínám mít pocit, že je to velmi významné. Je to tak...?" zeptal se

ředitel CIA svého zástupce.

"Šéfe, takovouhle příležitost už nikdy nemusíme dostat. Nikdy jsme žádné operace v Japonsku neprováděli. Nemáme dost lidí, kteří umějí japonsky - dokonce i tady při překládání dokumentů z Japonska - a naše priority byly zatím vždy jinde. Takže jen samotná snaha zřídit nezbytnou infrastrukturu, abychom tam mohli rozjet nějaké operace, by zabrala roky. Ale Rusové jsou v Japonsku od doby, kdy u nich zvítězil bolševik. Důvody jsou historické: Japonci a Rusové spolu dlouho válčili a Japonsko pro ně vždycky bylo strategickým nepřítelem - proto si dali tak záležet, aby zahájili operace na japonském území ještě předtím, než se japonská technologie stala pro ně tak důležitou. A on nám jen nabízí celý ruský krám za směšně nízkou cenu: inventář, bankovní doklady, fyzickou podobu podniku, prostě všechno. Lepší nabídku nedostaneme."

"Ale to, co za to chce..."

"Ty peníze? To je přece směšné. Není to ani tisícina procenta toho, co nám nabízí," upozornil Jack.

"Je to milion dolarů měsíčně!" protestoval Cabot. Nezdaněných! nedodal.

Ryan měl co dělat, aby se nerozesmál. "Ten hajzlík je neskromnej, co? Kolik je podle posledních údajů deficit naší obchodní bilance s Japonskem?" zeptal se Jack se zvednutým obočím. "Nabízí nám všechno, co chceme na tak dlouho, jak budeme chtít. Musíme mu jen slíbit, že ho i s celou rodinou vyzvedneme a dopravíme do bezpečí, bude-li to třeba. Nechce se vrátit do Moskvy. Je mu pětačtyřicet a to je věk, kdy lidé začínají být dotěrní. Za deset let se má vrátit domů -jenže do čeho? V Japonsku žije nepřetržitě skoro třináct let. Zvykl si na dostatek. Má rád auta, videa a nechce stát ve frontě na brambory. Má rád i nás. Asi jediní, koho nemá rád, jsou Japonci - ty přímo nesnáší. Nemá pocit, že by tím zradil svou zem, protože nám nenabízí nic, co by nedával jim a součástí dohody je fakt, že neprovede nic vůči Matce Rusi. Já osobně proti tomu nic nemám." Ryan se na chvíli odmlčel. "Tohle je kapitalismus. Ten člověk zakládá elitní informační agenturu a má informace, které my dokážeme využít."

"Ale chce za to moc."

"Pane, stojí to za to. Informace, jaké nám poskytne, nám přinesou miliardy při obchodních jednáních a další miliardy z federálních daní. Šéfe, problematikou investic jsem se kdysi zabýval, tak jsem taky vydělal nějaké peníze. Investiční příležitost tohoto druhu nastává jednou za deset let. Ředitelství operací navrhuje jít do toho. Já souhlasím. Byli bychom blázni, kdybychom to odmítli. Jeho první materiál jste četl, ne?"

První materiál, který jim poslal, byl zápis jednání japonské vlády, slovo od slova, každý vzdech, každé zavrčení. Když pro nic jiného, tak pro psychologickou analýzu to byl velmi cenný materiál. To, jak spolu japonští ministři rozmlouvají během zasedání vlády, by mohlo americkým analytikům prozradit spoustu věcí o tom, jak tamní vláda promýšlí a přijímá rozhodnutí. Takové informace se občas sdělovaly, ale vždy nepotvrzené.

"Bylo to velmi povznášející, zejména to, co říkali o prezidentovi. Jemu jsem to ale neřekl. Nemá smysl rozčilovat ho v takovouhle dobu. Tak fajn - operace je schválena. Jaký je další postup?"

"Kódové označení jsme zvolili MUŠAŠI. Je to jméno slavného samurajského mistra. Operace se bude jmenovat NIITAKA. Z pochopitelných důvodů jsme se rozhodli pro japonská jména" - Jack se rozhodl, že mu to vysvětlí. Cabot nebyl hloupý, ale v oblasti rozvědek nepracoval dlouho - "v případě prozrazení nebo zkompromitování bychom chtěli, aby to vypadalo, že náš zdroj je z Japonska, ne z Ruska. Ta jména nesmí opustit tuto budovu. Pro lidi zvenčí, kteří se toho zúčastní, použijeme jiná jména. Ta budou náhodně vybraná počítačem a každý měsíc se budou měnit."

"A skutečné jméno agenta?"

"To je na vás, šéfe. Máte právo to vědět. Zatím jsem vám ho schválně neprozradil, protože jsem nejdřív chtěl zjistit, jak to vypadá. V minulosti to

bylo půl na půl, někteří ředitelé to vědět chtěli a přibližně stejný počet ne. Je to princip výzvědných operací, že čím méně lidí něco ví, tím je menší pravděpodobnost, že dojde k prozrazení. Admirál Greer říkával, že prvním zákonem výzvědných operací je, že pravděpodobnost, že operace vybouchne, je přímo úměrná druhé mocnině počtu lidí, kteří znají její podrobnosti. Je to na vás, pane."

Cabot zamyšleně přikývl. Rozhodl se hrát o čas. "Vy jste měl Greera rád, že?"

"Jako otce, pane. Poté, co se můj táta zabil v letadle, mě admirál skoro adoptoval." Spíš jsem já adoptoval jeho, říkal si Ryan. "Ohledně MUŠAŠIHO si to asi budete chtít rozmyslet."

"A co když se Bílý dům zeptá na podrobnosti?" zeptal se Cabot.

"Šéfe, bez ohledu na to, co si MUŠAŠI myslí, budou mít jeho zaměstnanci za to, že co dělá, je obrovská zrada a to se tam rovná nejhoršímu zločinu. Narmonov je dobrej člověk, ale víme zcela jistě o tom, že Sověti popravili čtyřicet lidí za špionáž. Mezi nimi byli i BUŘINKA, CESTÁŘ a chlápek jménem Tolkačev, což byli naši velmi užiteční agenti. Ve všech třech případech jsme se snažili vyjednávat, ale bylo po nich dřív, než k jednáním vůbec došlo. Odvolací proces je v Sovětském svazu pořád celkem zkrácený," vysvětloval Ryan. "Je holou skutečností, že jestli na toho člověka přijdou, tak ho asi rovnou zastřelí. Proto bereme ochranu totožnosti agentů tak vážně. Když to zvořeme, budou umírat lidi a glasnost v tom nehraje roli. Většina prezidentů tohle chápe. A ještě něco."

"Copak?"

"Řekl nám ještě jednu věc. Chce, aby všechny jeho zprávy byly doručovány osobně, a nikoli poštou. Pokud na to nepřistoupíme, jde od toho. Tak, technicky to není problém. S pár agenty jeho druhu jsme to dělali podobně. Podstata takových informací je taková, že doba na doručení nehraje roli. Navíc každý den je tu spojení z Japonska americkými i japonskými aerolinkami přímo do Washingtonu."

"Ale..." Na Cabotově tváři se objevil neradostný výraz.

"Jo," přikývl Jack. "Nevěří bezpečnosti našich komunikací. To mě trochu děsí."

"Snad si nemyslíte...?"

"Já nevím. Během několika posledních let se nám jen málokdy podařilo proniknout do sovětských šifrovacích programů. NSA se domnívá, že Rusové jsou na tom stejně. Takovéhle předpoklady jsou nebezpečné. Už dříve jsme dostali informace, že naše signály nejsou zcela bezpečné, ale tahle je od velmi zkušeného agenta. Myslím, že bychom ji měli brát vážně."

"Jaký by to mohlo mít dopad?"

"Přímo hrozný," odpověděl Jack suše. "Šéfe, z pochopitelných důvodů máme několik komunikačních systémů. Hned tady dole máme MERCURY, kde se zpracovává všechen náš materiál. Zbytek vlády používá hlavně produkty NSA. Walker s Peltonem a jejich výrobky se znemožnili už před dlouhou dobou. Generál Olson ve Fort Meade říká, že všechno dali do pořádku, ale z finančních důvodů nemohli plně přejít na systémy TAPDANCE, se kterýma si hrajou. Můžeme znovu upozornit NSA - myslím, že i tohle upozornění nevezmou vážně, ale musíme to udělat - a myslím, že bychom měli rozjet práce u nás. Pro začátek bych doporučoval přezkoušení MERCURY." To byla vlastní komunikační křižovatka CIA, umístěná několik pater pod kanceláří ředitele, kde se používaly vlastní šifrovací systémy.

"To bude drahé," poznamenal Cabot vážně. "A vzhledem k našim finančním problémům..."

"Nebude to ani z poloviny tak drahé, jako by bylo systematické zkompromitování našeho přenosu zpráv. Šéfe, není nic tak důležitého jako bezpečné komunikace. Bez nich je jedno, co máme dál. Vyvinuli jsme vlastní jednorázový šifrovací systém. Teď už jen potřebujeme přiklepnout fondy a

můžeme to rozjet."

"Řekněte mi o tom víc. Ještě jsem o tom neslyšel."

"V zásadě jde o naši vlastní variantu systému TAPDANCE. Je to jednorázový zesilovač s transpozicemi uložený na CD-ROMu. Transpozice jsou přebírány z atmosférického vysílání a pak se překryjí zvuky z dalších částí dne - atmosférický hluk je zcela náhodný a za použití dvou oddělených sad hluku a s pomocí počítačem vytvořeného náhodného algoritmu na jejich promíchání se podle matematiků dostaneme na nejvyšší možnou míru náhodného výběru. Transpozice jsou vytvářeny počítačem a pak se v reálném čase ukládají na laserový disk. Každý den používáme jiný disk. Každý disk je jedinečný, má pouze dvě kopie, jedna na stanici, jedna v MERCURY - bez záloh. Zařízení pro čtení disku na obou koncích vypadá zcela normálně, ale má zesílený laser a když načítá kódy transpozicí z disku, zároveň je z disku vypaluje. Když se informace na disku vyčerpají, nebo když skončí den - a den končí vždy dříve, protože na každém disku jsou miliardy znaků - disk se zničí v mikrovlnné troubě. To trvá dvě minuty. Mělo by to být naprosto bezpečné. Zkompromitování je možné jen ve třech fázích: nejprve při výrobě disku, za druhé při ukládání disku zde a za třetí při ukládání disku v každé stanici. Zkompromitování jedné stanice ale nekompromituje žádnou další. Nemůžeme zajistit, aby se do disků nedalo proniknout - zkoušeli jsme to, a bylo by to jednak hrozně drahé, a jednak by tím vzrostlo nebezpečí jejich poškození. Nepříjemné na tom je to, že budeme muset najmout a proškolit asi dvacet nových techniků. Systém je relativně složitý, proto tak vysoký počet. Hlavní nákladová položka je tedy zde. Lidi v terénu, se kterýma jsme o tom mluvili, dávají přednost novému systému, protože se jim s ním líp pracuje."

"Kolik by stálo zavedení?"

"Padesát milionů dolarů. Musíme rozšířit MERCURY a založit výrobní podnik. Prostory máme, ale vybavení je hrozně drahé. Od chvíle, kdy dostaneme peníze, to může začít fungovat přibližně do tří měsíců."

"Rozumím. Zřejmě by to za to stálo, ale získat ty peníze..."

"S vaším dovolením, pane, mohl bych promluvit s panem Trentem."

"Hm." Cabot upřeně pozoroval desku stolu. "Fajn, zkuste mu to lehce nadhodit. Já to nadnesu prezidentovi, až se vrátí. Ohledně MUŠAŠIHO máte mou důvěru. Kdo kromě vás zná jeho pravé jméno?"

"Ředitel operací, šéf stanice v Tokiu a jeden z jeho důstojníků." Ředitelem operací byl Harry Wren, a jakkoli ho Cabot neměl zrovna v lásce, sám jej pro tu práci vybral. Wren měl právě namířeno do Evropy. Před rokem se Jack domníval, že sáhli vedle, ale Wren si vedl dobře. Rovněž si k sobě vybral skvělého zástupce, vlastně dvojici zástupců: slavný pár Eda a Mary Pat Foleyovi, a jeden z nich - Ryan se nikdy nemohl rozhodnout, kdo - byl jeho typ na funkci ředitele operací. Ed skvěle rozuměl organizaci a Mary Pat byla kovbojskou částí nejlepšího manželského páru agentů, který kdy CIA měla. Povýšení Mary Pat by bylo celosvětovým prvenstvím a určitě by to přineslo pár křesel v Kongresu navíc. Byla potřetí těhotná, ale nečekalo se, že by se tím tahle Xena nechala zpomalit. CIA má něco jako vlastní školku včetně kódových zámků na dveřích, po zuby ozbrojeného týmu ochrankám a nejlepších hraček, co Jack kdy viděl.

"Zní to dobře, Jacku. Je mi líto, že jsem poslal prezidentovi ten fax tak brzo. Měl jsem počkat."

"To nevadí, pane. Ta informace musela projít pečlivým rozborem."

"Dejte mi vědět, co si Trent myslí o té subvenci."

"Ano, pane." Jack odešel do své kanceláře. Jsem v tom čím dál lepší, říkal si cestou. Zvládnout Cabota není zas tak těžké.

Ghosn se závěrem nespěchal. Nebylo by dobré rozhodnutí uspěchat.

Posadil se v rohu dílny a několik hodin kouřil jednu cigaretu za druhou a nespouštěl oči z té zářivé kovové koule na zaprášené zemi. Jak moc je to radioaktivní? honilo se mu částí mozku téměř nepřetržitě, ale na to bylo

trochu pozdě. Pokud z té těžké koule jde silné gama záření, je už dávno mrtvý, rozhodla druhá část mozku. Musel se zamyslet a rozhodnout, co dál. Jen s vypětím všech sil se držel v klidu, ale podařilo se mu to.

Poprvé za mnoho let pociťoval hanbu nad svými znalostmi. Vyznal se v elektrice i v technice, ale nikdy se nepokusil přelouskat žádnou knihu o jaderné fyzice. K čemu by mu něco takového bylo? ptal se sám sebe v těch vzácných momentech, kdy zvažoval, že se v této oblasti vzdělá. Zjevně k ničemu. Výsledkem bylo, že se omezil na prohlubování a rozšiřování svých znalostí v oblastech, jež se ho přímo dotýkaly: mechanické a elektronické pojistné systémy, elektronická obrana, fyzické vlastnosti výbušnin, možnosti systémů na odhalování výbušnin. V tomto poslední oboru byl skutečným odborníkem. Přečetl vše, co se dalo o přístrojovém vybavení používaném pro odhalování výbušnin na letištích a jiných místech sehnat.

Ze všeho nejdřív, říkal si, když si zapaloval další cigaretu, dnes již čtyřiapadesátou, musím sehnat všechny dostupné knihy o jaderných materiálech, jejich fyzických a chemických vlastnostech, o bombových technologiích, radiologických podpisech... Izraelci přece musí vědět, že jim ta bomba chybí- od roku 1973! uvědomil si s úžasem. Tak proč...? No jistě. Golanské výšiny jsou sopečného původu. Půda, v níž se ti ubozí farmáři snaží vypěstovat zeleninu, obsahuje spoustu čediče, a ten má relativně vysokou radiační četnost pozadí... bomba ležela dva nebo tři metry hluboko v kamenité půdě a záření, které z ní vycházelo, se ztrácelo v četnosti pozadí...

Jsem v pořádku! uvědomil si Ghosn.

No jistě! Kdyby ta bomba byla tak "žhavá", měla by dokonalejší štít. Budiž za to chvála Alláhovi!

Dokážu... dokážu? o to tu šlo, že?

A proč by ne?

"A proč by ne?" řekl Ghosn nahlas. "Proč by ne. Mám všechny nutné komponenty, sice poškozené, ale..."

Ghosn udusil cigaretu v prachu vedle ostatních nedopalků a zvedl se. Ochromil jej záchvat kašle - věděl, že cigarety jej zabíjejí... jsou ještě horší, než tohle... ale dobře se s nimi přemýšlí.

Ghosn zvedl kouli. Co s ní? Prozatím ji uložil do rohu a překryl ji krabicí na nářadí. Pak vyšel ven k džípu. Do budovy centrály dojel za patnáct minut.

"Musím mluvit s velitelem," oznámil Ghosn veliteli stráže.

"Právě říkal, že dnes už končí," řekl strážný. Velitele teď začali všichni hrozně ochraňovat.

"Půjdu za ním." Ghosn jej obešel a vstoupil do domu.

Qati bydlel ve druhém patře. Ghosn vystoupal po schodech a otevřel dveře do ložnice. Z vedlejší koupelny zaslechl zvracení.

"Kdo to sakra je?" ozval se rozezlený hlas. "Říkal jsem vám, že nechci, aby mě nikdo rušil."

"To je Ghosn. Musím s tebou mluvit."

"Nemůže to počkat?" Qati se objevil v osvícené chodbě. Tvář měl popelavou. Znělo to jako otázka, nikoli rozkaz, a to Ibrahimovi prozradilo o velitelově stavu víc, než dosud věděl. Možná mu zvedne náladu.

"Příteli, musím ti něco ukázat. A musím ti to ukázat dnes." Ghosn se snažil, aby jeho hlas byl vyrovnaný a nevzrušený.

"Je to tak důležité?" Téměř smlouvání.

"Ano."

"Tak povídej."

Ghosn zavrtěl hlavou a poklepal si na ucho. "Je to neuvěřitelně zajímavé. Ta izraelská bomba má nové pojistné systémy. Málem mě to zabilo. Musíme před tím varovat naše kolegy."

"Bomba? Já myslel..." Qati se zarazil. Na chvíli se jeho tvář vyjasnila a objevil se v ní otazník. "Dnes, říkáš?"

"Zavezu tě tam."

Qatiho přemohla síla vůle. "Dobrá. Počkej, obléknu se."
Ghosn počkal dole. "Velitel a já se pojedeme někam podívat."
"Mohamede!" vykřikl strážný, ale Ghosn jej přerušil.
"Vezu velitele sám. V mé dílně nehrozí žádné nebezpečí."
"Ale..."
"Ale ty máš strachu jako stará bába! Kdyby byli Izraelci tak chytří, byl bys už dávno mrtev a velitel s tebou!" Byla tma, takže mu neviděl do tváře, ale Ghosn cítil, jak z mužova obličeje čiší vztek.
"Uvidíme, co řekne velitel!"
"Co se tu děje?" Qati se objevil ve dveřích, přetahoval si přes hlavu tričko.
"Zavezu tě sám, veliteli. Nepotřebujeme žádnou ostrahu."
"Jak říkáš, Ibrahime." Qati došel k džípu a nasedl do něj. Ghosn nastartoval a projel kolem několika zkoprnělých strážích.
"O co přesně jde?"
"Je to skutečná bomba, žádná rušička signálů," odpověděl inženýr.
"No a? Takových jsme už našli desítky! O co jde?"
"Bude jednodušší, když ti to ukážu." Ghosn jel rychle. "Pokud si na konci budeš myslet, že jsem tě zbytečně zdržel, můžeš mě zabít."
Qati se po těch slovech otočil. Už ho ta myšlenka napadla, ale byl příliš dobrý velitel. Ghosn sice nebyl k ničemu jako bojovník, ale ve svém oboru byl skvělý. Jeho služby organizaci byly stejně prospěšné jako služby všech ostatních. Velitel po zbytek cesty mlčel a doufal, že léky, které užívá, mu dovolí jíst - ne, dovolí mu udržet, co snědl.
Po čtvrthodině jízdy zastavil Ghosn džíp padesát metrů od dílny a vedl velitele nepřímou cestou k budově. Qati byl touto dobou víc než jen lehce rozladěn. Když se rozsvítila světla, uviděl obal bomby.
"No a co s tím?"
"Pojď sem." Ghosn jej zavedl do rohu. Pak se sklonil a zvedl krabici od nářadí. "Podívej!"
"Co to je?" Vypadalo to jako malá dělová koule, kulatý kovový předmět.
Ghosn se bavil. Qati zuřil, ale už ne dlouho.
"Je to plutonium."
Velitelova hlava sebou rychle škubla, jako by byla napojena na pružinu. "Co? Co to...?"
Ghosn zvedl ruku. Hovořil jemně, ale jistě. "Jsem si jist, veliteli, že je to výbušná část atomové bomby. Izraelské atomové bomby."
"Nesmysl!" zašeptal velitel.
"Sáhni na to," vyzval jej Ghosn.
Velitel se sklonil a přiložil k předmětu prst. "Je to horké. Proč?"
"Kvůli rozpadu alfa částic. To je druh záření, který není nebezpečný. Tohle je plutonium, výbušná část atomové bomby. Nic jiného to být nemůže."
"Víš to jistě?"
"Ano, stoprocentně. Může to být jen to, co říkám, že to je." Ghosn přešel k obalu bomby. "Tohle" - zvedl drobné elektronické součástky - "vypadá to jako sklenění pavouci, že? Jsou to spínače, svou úlohu plní s naprostou přesností, a ta se uvnitř bomby hodí jen k jednomu jedinému použití. Máš tu bloky výbušniny, ty nedotčené, všimni si, že některé mají tvar šestiúhelníku, jiné pětiúhelníku. Tím se dosáhne dokonale výbušného povrchu. Je to kumulativní nálož, jako RPG, jen zde je směrována dovnitř. Tyto výbušné bloky mají za úkol stlačit tu kouli na velikost lískového ořechu."
"Ale vždyť je z kovu! To, co říkáš, není možné!"
"Veliteli, nevím o těchto věcech tolik, kolik bych měl, ale něco přece. Když výbušniny explodují, stlačí tu kovovou kouli, jako by byla z gumy. Je to možné - víš, co RPG provede s kovem tanku, že? Zde je dost výbušniny pro sto takových projektilů. Rozdrtí kov koule tak, jak říkám. Když je koule stlačená, dojde díky blízkosti jednotlivých atomů k jaderné řetězové reakci. Přemýšlej,

veliteli: Ta bomba dopadla do starcovy zahrady první den války Jom Kippur. Izraelci byli zastrašeni silou syrského útoku a velmi je překvapila účinnost ruských raket. Letadlo bylo sestřeleno a bomba se ztratila. Jak to bylo přesně, je lhostejno. Důležité je, Ismaeli, že máme součásti jaderné bomby." Ghosn vytáhl další cigaretu a zapálil ji.

"Svedl bys...?"

"Možná," odpověděl Ghosn. Z Qatiho tváře najednou zmizela bolest, jež jej trápila již přes měsíc.

"Alláh je milosrdný."

Ano, je. Veliteli, musíme to rozmyslet velmi pečlivě, velmi podrobně. A opatrně..."

Qati přikývl. "Ano. Udělal jsi dobře, že jsi mě sem vzal sám. V tomto ohledu nemůžeme nikomu věřit... vůbec nikomu..." Qati nechal svá slova doznít a pak se obrátil ke svému kolegovi. "Co potřebuješ?"

"Předně informace - knihy, veliteli. A víš, kam pro ně musím dojet?"

"Do Ruska?"

Ghosn zavrtěl hlavou. "Do Izraele, veliteli. Kam jinam?"

Člen Sněmovny reprezentantů Alan Trent se s Ryanem sešel v budově Sněmovny v místnosti určené pro uzavřená jednání, kde každý den probíhaly prohlídky, zda tam nejsou štěnice.

"Jak se vede, Jacku?" zeptal se kongresman.

"Nestěžuju si, Ale. Prezident si užil, co?"

"To teda - celý svět si užil. Země ti dluží spoustu díků, Ryane."

Jack se ironicky zasmál. "Ale hlavně ať se to nikdo nedozví."

Trent pokrčil rameny. "Tak to chodí. Už by sis na to měl zvyknout. Nuže, copak tě k nám přivádí?"

"Rozjíždíme novou operaci. Nese označení NIITAKA." Ryan vysvětloval několik minut. Příště s sebou bude muset vzít nějakou dokumentaci. Teď šlo jen o to, osvětlit operaci a její význam.

"Milion dolarů měsíčně. To mu bude stačit?" zasmál se Trent.

"Ředitele to málem porazilo," pronesl Ryan.

"Vždycky jsem měl Marka rád, ale je to děsnej škudlil. Máme v dohlížecím výboru dva zaryté nepřátele Japonců. Budu mít co dělat, abych je udržel na uzdě."

"Tři, ještě ty."

Trent se zatvářil uraženě. "Já, nepřítel Japonců? Jen proto, že v mým obvodě byly dvě fabriky na výrobu televizorů a že významný dodavatel dílů na auta vyhodil polovinu zaměstnanců? Proč bych měl mít sebemenší důvod k nenávisti? Ukaž mi ty záznamy z jednání kabinetu," řekl kongresman.

Ryan otevřel svůj kufřík. "Nemůžeš si je ofotit, nemůžeš z nich citovat. Podívej, Ale, je to dlouhodobá operace."

"Jacku, copak jsem spadnul z višně? Kam se poděl tvůj smysl pro humor, člověče? V čem je problém?"

"Je to na dlouho," řekl Jack, když mu podával papíry. Al Trent četl rychle a až neuvěřitelně rychle obracel stránky. Výraz v jeho obličeji byl nicneříkající a on se znovu stal tím, kým byl především, chladným, kalkulujícím politikem. Inklinoval spíš k levici, ale na rozdíl od jemu podobných věděl, kde jsou rozumné hranice této ideologie. Své vášně si též schovával pro půdu ve Sněmovně a domů do své postele. Všude jinde působil jako chladný analytik.

"Fowler se zblázní, až to uvidí. To je arogance. Ty ses zúčastnil zasedání vlády. Slyšels někdy něco takovýho?" zeptal se Trent.

"Jen v politických otázkách. Taky mě překvapil ten tón, ale může to být jen záležitost jiný kultury, co ty víš."

Kongresman krátce zvedl oči. "To je fakt. Pod pozlátkem dobrých mravů jsou šílenci a zuřivci, asi jako Britové, jenže tohle spíš připomíná Farmu zvířat... Ty bláho, Jacku, tohle je jak dynamit. Kdo ho zlanařil?"

"Jako vždycky. Ukázal se na několika recepcích a vedoucí stanice v Tokiu ucítil příležitost, nechal to pár týdnů podusit a pak šel přímo. Rus mu předal balíček a svoje smluvní požadavky."

"A proč operace NIITAKA? Něco mi to slovo říká, ne?"

"Vybral jsem ho já. Když se japonská útočná síla blížila k Pearl Harboru, rozkaz k zahájení akce zněl Výstup na horu Niitaka. Nezapomeň, že jsi tady jediný, kdo to slovo zná. Každý měsíc ho budeme měnit. Je to hrozně citlivý, takže tomu věnujeme veškerou péči."

"Správně," souhlasil Trent. "Co když je ten člověk jen provokatér?"

"Přemýšleli jsme o tom. Možné to je, ale ne pravděpodobné. Aby v tom měla prsty KGB, to ne, tím by porušila platný pravidla hry, že?"

"Moment!" Trent si ještě jednou přečetl poslední stránku. "Co to tu píše o komunikacích?"

"To, co píše, není veselý," Ryan mu vysvětlil, co má za lubem.

"Padesát milionů? Víš to jistě?"

"To jsou jednorázový náklady na rozjezd operace. Pak ti noví technici. Celkový roční náklady po spuštění budou kolem patnácti milionů."

"To je celkem rozumné," Trent zavrtěl hlavou. "NSA chce za přestup na jejich systém mnohem víc."

"Dělají si starosti o mnohem větší infrastrukturu. Suma, kterou jsem ti říkal, by měla být konečná. MERCURY není žádný obr."

"Jak rychle to chceš?" Trent věděl, že Ryan přednesl hrubé představy nutného rozpočtu. Tuto zkušenost získal z let strávených v obchodě, což, jak věděl, je ve vládních službách nepříliš rozšířené.

"Minulý týden, pokud možno."

Trent přikývl. "Uvidím, co se dá dělat. Tuším, že to chceš černý na bílým,co?"

"Přesně tak."

"Hergot!" zaklel Trent. "Já to Olsonovi říkal. Ti jeho technici se před ním zavrtí, a on jim všechno sežere. Co když..."

"Přesně tak, co když došlo ke zkompromitování všech našich komunikací." Jack to záměrně neřekl jako otázku. "Díky bohu za glasnost, co?"

"Uvědomuje si Marcus všechny dopady?"

"Vysvětlil jsem mu to dneska ráno. Rozumí tomu. Cabot sice nemá tolik zkušeností, kolik bychom si já nebo ty představovali, ale učí se rychle. Už jsem měl horší šéfy."

"Jsi hrozně loajální. Určitě to máš ještě z dob u námořnictva," poznamenal Trent. "Byl bys dobrej šéf."

"To se nikdy nestane."

"To je fakt. Teď, co je Liz Elliotová poradkyní prezidenta, by sis měl dávat pozor na kůži. Je ti to jasný?"

"Jo." Číms ji proboha tak nasral? Teda ne že by to bylo bůhvíjak těžký."

"Bylo to hned po konvenci," vysvětlil Ryan. "Byl jsem v Chicagu, abych podal Fowlerovi hlášení. Zastavila mě, když jsem měl za sebou několik náročnejch cest, a začala na mě křičet. Tak jsem křičel taky."

"Buď na ni hodnej," poradil mu Trent.

"To říkal i admirál Greer."

Trent vrátil Ryanovi papíry. "Není to jednoduchý, co?"

"To si piš."

"I tak to zkus. Líp ti poradit neumím." Nejspíš je to ale stejně k ničemu.

"Ano, pane."

"Mimochodem, dobře sis načasoval tu žádost. Zbytek výboru bude z nový operace úplně paf. Nepřátelé Japonců hned řeknou svým kamarádům na rozpočtovým, že CIA dělá něco vážně užitečnýho. Ty peníze budeš mít do dvou týdnů, když budeme mít štěstí. Padesát milionů, vždyť to jsou drobný. Dík, že ses stavil."

Ryan zavřel kufřík a vstal. "Jako vždy s radostí."

Trent zavrtěl hlavou. "Jsi dobrej člověk, Ryane. Jaká škoda, že jsi na ženský."

Jack se zasmál. "Inu, příteli, nikdo nejsme bez chyb."

Ryan se vrátil do Langley, aby uložil dokumenty ohledně NIITAKY do bezpečí, a tím skončila jeho pracovní náplň pro tento den. Pak sjeli s Clarkem výtahem do garáže a o hodinu později opustili společně budovu, což činili přibližně jednou za čtrnáct dní. Po čtyřiceti minutách zastavili na parkovišti před 7-Eleven mezi Washingtonem a Annapolis.

"Ahoj, doktore Ryane!" pozdravila Carol Zimmerová od pokladny. Jeden z jejích synů si sedl na její místo a ona zavedla Jacka do zadní místnosti. John Clark si prohlížel obchod. O Ryanovu bezpečnost se neobával, spíš měl přetrvávající obavy o to, jakou péči věnovalo několik místních drsných hochů podniku Zimmerových. Spolu s Chavezem se postarali o jejich vůdce před zraky jeho tří nohsledů, z nichž jeden mu chtěl přijít na pomoc. Chavez mu projevil laskavost, takže chlapec strávil v místní nemocnici jen jednu noc. To Clark hodnotil jako známku narůstající Dingovy zralosti.

"Jak jdou obchody?" zeptal se Jack v zadní místnosti.

"Oproti loňsku máme o šestadvacet procent navíc."

Carol Zimmerová se narodila v Laosu ani ne před čtyřiceti lety, helikoptéra zvláštních operací americké armády ji zachránila z jedné pevnosti na kopci jen o chvíli dříve, než severovietnamská vojska převálcovala tuto poslední baštu americké moci v severním Laosu. Tehdy jí bylo šestnáct, byla posledním žijícím dítětem náčelníka z Hmongu, který sloužil americkým zájmům, a svým taky - byl to dobrovolný agent - odvážně a užitečně až do smrti. Vdala se za seržanta amerického letectva Bucka Zimmera, jenž zemřel v další helikoptéře po další zradě, a v tu dobu se na scéně objevil Ryan. Svého obchodního ducha ani za léta strávená ve vládních službách neztratil. Pro obchod zvolil vhodné místo a řízením osudu na financování studií nejstaršího dítěte ani nepotřebovali peníze z Ryanova vzdělávacího fondu. Po Ryanově přímluvě u Otce Tima Rileyho dostal chlapec plné stipendium v Georgetownu a již figuroval na seznamu přijatých na medicínu. Jako většina Asiatů i Carol měla pro vzdělání úctu hraničící s náboženským fanatismem, a tu po ní zdědily všechny děti. Rovněž vedla svůj obchod se strojovou přesností, jakou očekával pruský seržant od své pěchotní jednotky. Na pultu by Cathy Ryanová mohla operovat. Byl neuvěřitelně čistý. Jack se té myšlence usmál. Možná to čeká na Laurence Alvina Zimmera.

Ryan nahlédl do účetních knih. I když už jeho osvědčení účetního dávno vypršelo, stále se ještě vyznal v rozvahách.

"Dáte si u nás večeři?"

"Nemůžu, Carol. Musím jet domů. Můj syn má dnes zápas Little League. Jinak vše klape? Nic vás netrápí - ani ti chuligáni?"

"Už se neobjevili. Pan Clark je zastrašil nadobro!"

"Jestli se ještě někdy vrátí, okamžitě mi zavolej, ano?" řekl Jack vážně.

"Jistě, jistě. Já vím."

"Fajn. Opatrujte se." Ryan vstal.

"Doktore?"

"Ano?"

"Armáda říká, Buck zemřel při nehodě. Já nikdy nikoho neptám, ale řekni mi: nehoda nebo ne nehoda?"

"Carol, Buck ztratil život, když dělal svou práci, zachraňoval lidi. Byl jsem u toho. A pan Clark taky."

"A ti, co Bucka střelili...?"

"Nemusíš se jich bát," řekl Ryan přesvědčivě. "Ani trochu." Jack uviděl v jejích očích známky porozumění. Ačkoli Carol měla se zvládnutím jazyka problémy, jeho odpovědi rozuměla.

"Díky, doktore. Nikdy znovu nezeptám, ale musím vědět."

"To nic." Překvapilo ho, že s tou otázkou čekala tak dlouho.

V reproduktoru na přepážce to zapraskalo. "Kormidelníku, tady obsluha

sonarů. Běžný hluk v kurzu nula-čtyři-sedm, kontakt odhadován na Sierra-5. Prozatím žádné další informace. Ozveme se."

"Dobře." Kapitán Ricks se otočil k nanášecí tabuli. "Pátrací skupino, zahajte běžný proces." Kapitán se rozhlédl po místnosti. Přístroje ukazovaly rychlost sedmi uzlů, hloubku čtyři sta stop a kurz tři-nula-tři. Kontakt míří do středu pravoboku jeho ponorky.

Velitel pátrací skupiny okamžitě usedl k počítači Hewlett-Packard, umístěnému v pravé části útočného centra. "Mám stopovací úhel," ohlásil, "není to ještě přesné... probíhá výpočet." Přístroj se s tím vypořádal za dvě vteřiny. "Mám to... je to konvergentní zóna, rozmezí mezi třiceti pěti a čtyřiceti pěti tisíci metrů, pokud je v KZ-1, padesát pět až šedesát jedna tisíc metrů pro KZ-2." To je až moc snadné," řekl výkonný důstojník kapitánovi. Máte pravdu, důstojníku, vypněte počítač," přikázal Ricks.

Korvetní kapitán Wally Claggett, výkonný důstojník na ponorce Maine, došel k počítači a vypnul ho. "Hlásím poruchu počítače HP... oprava bude trvat několik hodin," oznámil. "Škoda."

"Pěkně děkuju," řekl Podporučík Ken Shaw kormidelnímu poddůstojníkovi, skloněnému nad tabulí s mapou.

"Klid, pane Shaw," zašeptal mu poddůstojník. "Pomůžeme vám. Teď to stejně není potřeba."

"Ticho tam v útočném centru!" ozval se kapitán Ricks.

Kurz vedl ponorku na severozápad. Operátoři sonarů dodávali do útočného centra informace o průběhu cesty. Po deseti minutách dospěla pátrací skupina k výsledku.

"Kapitáne," hlásil podporučík Shaw. "Odhadovaný kontakt Sierra-5 je v první KZ, vzdálenost zřejmě třicet devět tisíc metrů, kurz převážně jižní, rychlost mezi osmi a deseti uzly."

"Určitě to zvládnete i líp!" zněla ostrá odpověď velícího důstojníka.

"Kormidelníku, tady obsluha sonaru, Sierra-5 je nejspíš sovětská útočná ponorka třídy Akula, předběžně identifikována jako Akula číslo šest, Admirál Lunin. Moment" - chvíli bylo ticho - "podezření na změnu na Sierra-5, zřejmě obrat. Kormidelníku, potvrzena změna na Sierra-5. Sierra-5 je teď kolmo k nám, potvrzena změna směru cíle."

"Kapitáne," řekl výkonný důstojník, "to maximalizuje účinek jeho vlečného sonaru."

"Správně. Sonare, tady kormidelník, proveďte kontrolu naší hlučnosti."

"Sonar, rozumím, moment, pane." Dalších pár sekund. "Kormidelníku, vydáváme určitý hluk... nevím přesně, co to je, jakoby chřestění, možná něco za tanky se zátěží. Před tím jsme to nezaznamenali. Je to určitě na zádi... určitě zvuk kovu."

"Kormidelníku, tady manévrovací místnost, něco tu nehraje. Slyším zvuky ze zádě, možná v tancích se zátěží."

"Kapitáne," ozval se Shaw. "Změna kurzu Sierry-5. Nový kurz je jihovýchod, zhruba jedna-tři-nula."

"Možná nás slyší," zamručel Ricks. "Vystoupáme. Změňte hloubku na třicet metrů."

"Třicet metrů, rozumím," reagoval okamžitě příslušný důstojník. "Kormidelníku, pět stupňů vzhůru k hladině."

"Pět stupňů vzhůru k hladině, rozumím. Stoupáme pět stupňů k hladině do hloubky třicet metrů."

"Kormidelníku, manévrovací místnost, hluk přestal. Přestal, když jsme se trochu zvedli k hladině."

Výkonný důstojník vedle kapitána zavrčel. "Co to sakra znamená...?"

"Možná to znamená, že nějakej blbec v přístavu zapomněl v tancích se zátěží šroubovák. Mýmu kamarádovi se to jednou stalo." Ricks už dočista zuřil, ale když vás má potkat taková nehoda, kde jinde než tady. "Když se dostaneme skrz rozhraní, zatočíme na sever a opustíme výchozí rovinu."

"Pane, navrhuju počkat. Víme, kde je KZ. Nechme ho odtamtud vyplout, pak můžeme klidně manévrovat, a on se o nás nedozví. Ať si myslí, že nás sleduje, a pak mu to můžeme ukázat. Možná si myslí, že jsme ho nezachytili. Když budeme jednat radikálně, ukážeme mu svoje karty."

Ricks se nad tím zamyslel. "Ne, zvuk na zádi zmizel, z jeho radarů jsme už možná vypadli, a když se dostaneme nad rozhraní, můžeme se schovat v hluku pod hladinou a v klidu manévrovat. Nemá tak dobrý sonar. Ještě ani neví, co jsme zač. Jen něco čenichá. Takhle mu můžeme líp ujet."

"Rozumím, pane," přikývl výkonný důstojník nezúčastněně.

Maine se ustálil v hloubce třiceti metrů, notně vysoko nad rozhraním mezi relativně teplou vodou u hladiny a studenou vodou v hloubce. Akustické podmínky se v nich dramaticky lišily, a to mělo dle Rickse eliminovat možnost, že je Akula sleduje.

"Kormidelníku, sonar, ztratili jsme kontakt na Sierra-5."

"Dobře. Přebírám kormidlo, tady kapitán," oznámil Ricks.

"Kapitán převzal kormidlo," vzal jej na vědomí palubní důstojník.

"Kormidlo deset stupňů vlevo, nový kurz tři-pět-nula."

"Kormidlo deset stupňů vlevo, rozumím, měníme kurz na tři-pět-nula. Pane, kormidlo je deset stupňů vlevo."

"Dobře. Strojovno, tady kormidelník, zvýšit rychlost na deset uzlů."

"Strojovna, rozumím, rychlost deset uzlů. Pomalu zrychlujeme."

Maine nabral severní kurz a zvýšil rychlost. Chvíli trvalo, než se její sonar ustálil a dal se opět použít. Během té doby byla americká ponorka poněkud oslepena.

"Kormidelníku, manévrovací místnost, ten zvuk je tu zas!" ozvalo se z reproduktoru.

"Zpomalit na pět - pokračovat s třetinovým chodem!"

"Třetinový chod, rozumím. Pane, strojovna hlásí třetinový chod."

"Dobře. Manévrovací místnost, tady kormidelník, co ten zvuk?"

"Nepřestává."

"Počkáme minutu," rozhodl Ricks. "Sonare, tady kormidelník, něco nového o Sierra-5?"

"Negativní, pane. Jsme bez kontaktu."

Ricks se napil kávy a tři minuty se díval na hodiny. "Manévrovací místnost, tady kormidelník, co ten zvuk?"

"Beze změn, pane. Pořád je slyšet."

"Sakra! Claggette, snížit rychlost o další uzel." Výkonný důstojník splnil rozkaz. Velitel to nezvládá, uvědomil si. To není dobře. Uběhlo dalších deset minut. Nepříjemný hluk na zádi se snížil, ale nepřestal.

"Kormidelníku, sonar! Kontakt ve směru nula-jedna-pět, teď se objevil, je to Sierra-5, pane. Bezpochyby třída Akula, Admirál Lunin. Hodnoceno jako přímý kontakt, směr kolmo k nám. Zřejmě právě vystoupil nad rozhraní, pane."

"Má nás?" zeptal se Ricks.

"Zřejmě ano, pane," odpověděl muž od sonaru.

"Stop!" ozval se jiný hlas. Do místnosti vstoupil komodor Mancuso. "To stačí, tady cvičení ukončíme. Důstojníci, prosím za mnou."

Všichni si s úlevou oddechli a světla se rozsvítila. Místnost byla ve velké čtvercové budově, jež v ničem nepřipomínala ponorku, ačkoli několik jejích místností bylo kopiemi nejdůležitějších částí ponorky třídy Ohio. Mancuso zavedl posádku útočného centra do konferenční místnosti a zavřel dveře.

"Špatný taktický krok, kapitáne." Bart Mancuso se neproslavil diplomatickým jednáním. "Výkonný důstojníku, jakou radu jste dal vašemu veliteli?" Claggett to odříkal slovo od slova.

"Kapitáne, proč jste tu radu zamítl?"

"Domníval jsem se, pane, že naše akustická výhoda postačuje k tomu, abychom to mohli provést tak, abychom se od cíle co nejvíc vzdálili."

"Wally?" Mancuso se otočil k veliteli Červené skupiny, fregatnímu

kapitánovi Wally Chambersovi, jenž se měl brzy stát velícím důstojníkem ponorky Key West. Chambers sloužil pod Mancusem na Dallasu a měl pověst sakramentsky dobrého velitele. To vlastně právě dokázal.

"Bylo to příliš předvídatelné, kapitáne. Navíc tím, že jste udržovali stejný kurz a změnili hloubku, jste vystavili hluk mému vlečnému sonaru a rovněž jsem zachytil hluk vašeho trupu, díky čemuž jsem vás identifikoval s jistotou jako ponorku. Udělali byste líp, kdybyste se natočili trupem, zůstali ve stejné hloubce a zpomalili. Měl jsem jen mlhavé náznaky, o co jde. Kdybyste zpomalili, nikdy bych vás nepoznal. Protože jste to neudělali, všiml jsem si vašeho vyplutí nad rozhraní a co nejrychleji jsem najel pod vás, jakmile jsem zmizel z KZ. Kapitáne, nevěděl jsem, že vás mám, dokud jste mi to nedali vědět sami, ale vy jste mi to řekli a nechali jste mě přiblížit. Záď jsem měl nad rozhraním, a jinak jsem zůstával pod ním. Byl tam docela dobrý povrchový proud, a sledoval jsem vás z dvaceti devíti tisíc metrů. Já vás slyšel, ale vy mě ne. Pak už jen šlo o to, abych udržel rychlost, až jsem se dostal dost blízko, abych mohl přistoupit k vysoce pravděpodobnému řešení. Nachytal jsem vás na švestkách."

"Smyslem cvičení bylo ukázat vám, co se stane, když přijdete o akustickou výhodu." Mancuso se na chvíli odmlčel. "No, moc fér to nebylo, co? Ale život nemusí být vždycky fér, že?"

"Akula je dobré plavidlo, ale jak dobrý má sonar?"

"Domníváme se, že stejně dobrý jako druhá řada 688."

Ani ve snu, říkal si Ricks. "Jaká další překvapení můžu čekat?"

"Dobrá otázka. Odpověď' zní nevíme. A pokud to nevíte ani vy, předpokládejte, že jsou tak dobří jako vy."

Ani ve snu, namítl Ricks v duchu.

Možná ještě lepší, zamlčel Mancuso.

"Fajn," oznámil komodor shromážděné posádce útočného centra. "Projděte si záznamy a za třicet minut si to procvičíme znova."

Ricks se díval, jak Mancuso odchází a na odchodu mrká na Chamberse. Mancuso je chytrý, kvalitní velitel ponorek, ale taky to je nerozumný hazardér, který se nehodí na velitele eskadry útočných ponorek, protože mu prostě chybí to správné myšlení! Zavolat si bývalého kolegu z Atlantické flotily, dalšího hazardéra -no, bodejť, tak se to dělá, ale co! Ricks si byl jistý, že to udělal dobře.

Byl to nerealistický test. To věděl Ricks určitě. Copak jim oběma Rosselli neříkal, že Maine je tichý jako černá díra? Hergot. Tohle byla první příležitost ukázat komodorovi, co dokáže, a zatím mu to znemožnili kvůli vyumělkovanýmu a nefér testu a několika přehmatům jeho lidí - těch, na něž pěl Rosselli takovou chválu.

"Pane Shaw, ukažte mi záznamy TMA."

"Prosím, pane." Podporučík Shaw, který vystudoval ponorkovou školu v Grotonu před necelými dvěma měsíci, stál v rohu, mapu a poznámky svíral v nervózních rukách. Ricks mu je vytrhl a rozložil na stole. Kapitánovy oči přejížděly po stránkách.

"Je to bída. Tohle jste mohl zvládnout téměř o minutu rychleji."

"Ano, pane," hlesl Shaw. Neměl tušení, jak by to zvládl, ale kapitán to říkal, a kapitán má vždycky pravdu.

"To možná rozhodlo," řekl mu Ricks s již potlačeným, ale stále zlomyslným tónem.

"Omlouvám se, pane." Tady udělal podporučík Shaw první opravdickou chybu. Ricks se napřímil, ale musel ještě zvednout zrak, aby pohlédl Shawovi do očí. To mu na náladě taky nepřidalo.

"Omluvou to nespravíte, pane. Omluvou ohrožujete naši loď i naše poslání. Kvůli omluvám umírají lidi. Omlouvám se je hymna nedostatečných důstojníků. Rozumíte, pane Shaw?"

"Ano, pane."

"Fajn." Znělo to skoro jako nadávka. "Tak ať se to už nikdy neopakuje."

Zbytek času do další simulace vyplnilo studium záznamů cvičení. Důstojníci odešli do větší místnosti, kde mohli cvičení promyslet ještě jednou, zjišťovali, co viděla a udělala Červená skupina. Korvetní kapitán Claggett zastavil kapitána.

"Pane, Shawa jste obvinil nespravedlivě."

"Jak to myslíte?" zeptal se Ricks rozezleně.

"Neudělal žádnou chybu. Já sám bych to nestihl o víc než třicet vteřin rychleji. Kormidelní poddůstojník, který tam s ním byl, se zabývá takovými situacemi už pět let. Vyučoval to na ponorkové škole. Na oba jsem pozorně dohlížel. Pracovali bezchybně."

"Chcete říct, že za tu chybu jsem zodpovědný já?" zeptal se Ricks naoko jemně.

"Ano, pane," odpověděl výkonný důstojník upřímně, jak jej to učili.

"Je tohleto možný?" Ricks bez dalšího slova odešel.

Tvrzení, že Petra Bocková byla nešťastná, by byl eufemismus nebývalých rozměrů. Věkem se blížila ke čtyřicítce, posledních patnáct let prožila na útěku, ukrývala se před západoněmeckou policií, než se podmínky ještě zhoršily, což jen urychlilo její útěk do Východního Německa - do bývalého Východního Německa, opravil se vyšetřovatel Bundeskriminalamtu. Úžasné bylo, že ji to nesrazilo na kolena, spíš naopak. Z každé fotografie v jejím tlustém spise se dívala pohledná, vitální a usměvavá žena, jejíž dívčí obličej byl lemován kaštanovými vlasy. Tak pohledný obličej nemohl přece klidně přihlížet smrti tří lidí, z nichž jeden zemřel několikadenním mučení nožem, říkal si komisař. Právě ta vražda byla součástí důležité politické akce - došlo k ní v době, kdy se rozhodovalo, zda Američanům povolit či ne rozmístění jejich raket Pershing-2 a Cruise na území Německa, a Frakce Rudé armády chtěla zastrašováním převést lidi na svou stranu. Samozřejmě to nevyšlo, ale vražda oné oběti byla aspoň hrůzostrašným cvičením.

Řekněte mi, Petro, cítila jste při vraždě Wilhelma Mansteina radost?" zeptal se detektiv.

"Bylo to prase," odsekla, "vypasený, upocený, kurevnický prase."

Tak ho taky chytli, to detektiv věděl. Petra zahájila jeho únos tím, že přilákala jeho pozornost, a pak s ním navázala krátký, ale vášnivý vztah. Manstein sice nebyl žádným modelem německé mužnosti, ale Petřina představa ženského osvobození byla o něco tělnatější, než je na Západě běžné. Nejkrutějšími členy organizací Baader-Meinhofová a Frakce Rudé armády byly ženy. Někteří psychologové upozorňovali, že to možná byla reakce na tradiční německé Kinder-Küche-Kirche pojetí ženy, ale ta žena, kterou měl detektiv před sebou, pro něj byla jen hrůzný a chladnokrevný vrah. Mansteinově rodině nejprve zaslali ty údy, jež Petru tak rozčílily. Manstein pak byl podle patologické zprávy ještě deset dní na živu a staral se své mladinké paní o hlučné a krvavé povyražení.

"Nic jste neponechala náhodě, že? Odhaduji, že Günther byl vaší horkokrevností dosti rozrušen, viďte? Vždyť jste přece spolu strávili - kolik vlastně? Pět nocí, než došlo k únosu. Tato část plánu vás rovněž bavila, Mein Schatz?" Ta urážka ji zasáhla, všiml si detektiv. Petra kdysi bývala pohledná, ale teď už ne. Byla jako včera utržená květina, už nežila. Pleť měla nažloutlou, kolem očí měla tmavé kruhy a zhubla nejméně o osm kilo. Vzpurnost z ní vyprchala, ale jen na krátko. "Myslím, že ano, oddávala jste se mu, nechala jste ho dělat to po svým. Muselo se vám to líbit natolik, že se k vám vracel. Nebyla jste pro něj jen návnada, že? Nemohla to být jen hra. Herr Manstein byl vybíravý sukničkář, který si vybíral jen ty nejzkušenější děvky. Řekněte mi, Petro, kde jste získala tolik zkušeností? To jste trénovala s Güntherem - nebo s jinými? Vše ve jménu revoluční spravedlnosti, to se rozumí, nebo revolučního Kameradschaft, nicht wahr? Jste zcela odporný tvor, Petro. I kurvy mají nějaké zásady, ale vy ne.

"A ta vaše zamilovaná revoluce," ušklíbl se detektiv. "Doch! Takové poslání. Jak vám je, když vás celý německý Volk zavrhl?" Trochu se po jeho slovech zavrtěla na židli, ale nemohla se... "Copak, Petro? Nemáte žádné výrazy hrdinství? Vy jste vždy hovořila o vašich představách svobody a demokracie, nemám pravdu? Jste zklamaná, že teď máme skutečnou demokracii - a lidé nesnášejí vás a vám podobné?! Řekněte mi, Petro, jaké to je, být zavržen? Všemi zavržen. A zvlášť když víte, že to je pravda," dodal vyšetřovatel. "Víte, že si neděláme legraci. Viděli jste tý lidi z oken, ne, vy i Günther. Jedna z demonstrací proběhla přímo pod vaším domem, nebo ne? Na co jste mysleli, když jste je pozorovali? Co jste si s Güntherem říkali? Říkali jste si, že je to trik kontrarevoluce?" Detektiv zavrtěl hlavou, naklonil se dopředu a zadíval se do těch prázdných očí bez života a cítil takové uspokojení ze své práce stejně jako dříve Petra.

"Řekněte mi, Petro, jak si vysvětlujete výsledky voleb? Byly to svobodné volby. To přece víte. Všechno, za čím jste stáli, pro co jste pracovali a zabíjeli - byl to omyl, nebylo to k ničemu! Tedy, úplně k ničemu to nebylo, že? Aspoň jste se vyspala s Wilhelmem Mansteinem." Detektiv se zaklonil a zapálil si malý doutník. Kouř vyfoukl ke stropu. "Co teď, Petro? Doufám, že jste si ta rande užila, Mein Schatz. Z tohoto vězení nikdy živa nevyjdete. Nikdy, Petro. Nikdo s vámi nikdy nebude mít slitování, ani až se budete pohybovat jen na vozíku. Kdepak. Všichni si budou pamatovat vaše činy a nechají vás tu mezi těmi ostatními zvířaty. Nemáte žádnou naději, Petro. Zemřete v této budově."

Petra Hasslerová-Bocková zavrtěla hlavou. Na chvíli se jí rozšířily oči, jako by chtěla něco říci, ale okamžitě se zarazila.

Detektiv pokračoval ve vyprávění. "Mimochodem, Günther se nám ztratil z dohledu. Málem jsme ho dostali v Bulharsku - utekl nám o třicet hodin dříve. Rusové nás totiž, jak víte, nechávají nahlédnout do jejich spisů o vás a vašich přátelích. Všechny ty měsíce strávené ve výcvikových táborech. No nicméně, Günther je pořád na útěku. Myslíme si, že je teď v Libanonu, nejspíš v nějaké díře se starými známými z vaší smečky. I na ně dojde," oznámil jí detektiv. "Slyšela jste, že Američani, Rusové a Izraelci teď spolupracují? Je to součástí té nové smlouvy. Nemáte z toho radost? Myslím, že Günthera sem dostaneme..., když budeme mít štěstí, bude se bránit nebo provede nějakou jinou hloupost, a my vám ukážeme obrázek jeho těla... Vlastně, vidíte! Málem bych zapomněl!

"Musím vám něco ukázat," oznámil jí vyšetřovatel. Zasunul do videopřehrávače kazetu a zapnul televizi. Chvíli trvalo, než se obraz ustálil, a pak se objevily bezpochyby amatérské záběry. Byla na nich dvojčata oblečená v růžových šatečkách, seděla na typickém koberci v typickém německém bytě - všechno bylo naprosto in Ordnung, i časopisy na stolku byly pečlivě srovnané. Pak se rozběhl děj.

Komm, Erika. Komm, Ursel! ozval se ženský hlas a obě dívky se postavily a hrnuly se k ženě. Kamera zabírala jejich klopýtavé krůčky až do ženina náručí.

Mutti, Mutti! volaly obě. Detektiv vypnul televizi.

"Už chodí i mluví. Ist das nicht wunderbar? Jejich nová matka je má velmi ráda, Petro. Myslel jsem si, že by vám to mohlo udělat radost. To je pro dnešek vše." Detektiv stiskl ukrytý knoflík, a objevil se strážník, který odvedl vězenkyni do cely.

Cela byla prázdná kobka z nabílených cihel. Nevedlo z ní žádné okno a dveře byly z tvrdé oceli s malinkou špehýrkou a otvorem na podávání jídel. Petra nevěděla o kameře, která ji sledovala zpoza falešné cihly u stropu. Byla to v podstatě malá plastiková destička, jež propouštěla červené a infračervené paprsky. Petra Hasslerová-Bocková se držela až do cely, dokud za ní nezapadly dveře.

Pak se zhroutila.

Prázdnýma očima civěla na podlahu - rovněž bíle natřenou - cítila přílišnou

hrůzu, aby mohla plakat, přemýšlela o té noční můře, v níž se změnil její život. Nemůže to být pravda, říkala jedna část jejího já tak pevně, že to hraničilo se šílenstvím. Vše, v co věřila, pro co pracovala - pryč! Günther je pryč. Dvojčata jsou pryč. Jejich věc je pryč. Její život je pryč.

Detektivové Bundeskriminalamtu ji vyslýchali jen pro zábavu. Tolik věděla. Nikdy se skutečně nesnažili vytáhnout z ní informace, ale to bylo pochopitelné. Neměla jim co cenného vyzradit. Ukázali jí kopie spisů z centra Stasi. Skoro všechno co o ní její bývalí socialističtí bratři měli - mnohem víc, než si myslela - je teď v zapadoněmeckých rukou. Jména, adresy, telefonní čísla, záznamy staré víc než dvacet let, věci o ní samé, které už zapomněla, věci o Güntherovi, jaké nikdy netušila. Vše má v rukou BKA.

Je po všem.

Petra se zajíkla a rozplakala se. Dokonce Erika a Ursel, její dvojčata, plod jejího těla, fyzický důkaz její víry v budoucnost, její lásky ke Güntherovi začínají chodit po cizím bytě. Nějaké cizí ženské říkají Mutti, mami. Je to žena kapitána BKA - aspoň jí to řekli. Petra plakala půl hodiny, neslyšně, věděla, že někde v cele je určitě mikrofon, v té zatracené bílé krabici, kde nemůže spát.

Všechno je ztraceno.

Život - tady? Poprvé a naposled, když byla na dvoře s ostatními vězni, ji museli bránit před dvěma z nich. Pamatovala si jejich křik, když ji stráže odnášely na ošetřovnu - kurvo, vrahu, bestie... Žít tady čtyřicet nebo více let sama, pořád sama, čekat na to, až zešílí, až její tělo zeslábne a rozloží se. Měla za to, že život se musí žít. To věděla jistě. Nikdo ji nebude litovat. To jí detektiv řekl jasně. Nikdo. Žádní přátelé. Ztracená a zapomenutá... až na nenávist.

Rozhodla se v klidu. Tak jako vězňům po celém světě se i jí podařilo sehnat kousek kovu s ostřím. Byl to vlastně kousek žiletky, s níž jí dovolovali holit si jednou za měsíc nohy. Vytáhla jej z úkrytu, pak zpod matrace uvolnila prostěradlo - rovněž bílé. Matrace byla úplně obyčejná, asi deset centimetrů tlustá, potažená tlustou pruhovanou látkou. Po obvodu byla vycpávka podobná lanu, pevně obšitá látkou matrace, aby byl okraj pevný. Petra začala žiletkou párat obvodové lano z matrace. Po třech hodinách a několika říznutích - žiletka byla ostrá a Petra se několikrát řízla do prstu - získala celé dva metry lana. Na jednom konci uvázala smyčku. Ten druhý uvázala za světlo nade dveřmi. Musela si stoupnout na židli, ale tu bude potřebovat i později. Napotřetí se jí povedl ten správný uzel. Nechtěla, aby bylo lano moc dlouhé.

Když se jí to podařilo, nezastavila se ani na vteřinu. Svlékla si oblečení i podprsenku. Pak si klekla na židli zády ke dveřím a našla nejlepší pozici židle i vlastního těla, uvázala si smyčku kolem krku a utáhla ji. Pak natáhla nohy a podprsenkou si je za zády přivázala ke dveřím. Chtěla to provést bezchybně. Musí jim ukázat odvahu, oddanost. Bez pauzy na modlitbu nebo lamentaci odsunula židli. Její tělo spadlo asi pět centimetrů a pak její pád zastavilo ono improvizované lano a pevně ji stisklo. V tuto chvíli se její tělo zvedlo na odpor, aniž to sama chtěla. Nohama zápasila s podprsenkou, která je nezlomně držela u dveří. Tím se ale ode dveří jen vzdálila, a tlak na krk ještě vzrostl.

Ta bolest ji překvapila. Smyčka jí zlomila hrtan a pak sklouzla pod čelist. Oči měla do široka otevřené a zírala na bílé cihly na protější zdi. Vtom ji zasáhla panika. Ideologie má své hranice. Nemůže zemřít, nechce zemřít, nechce...

Prsty jí vylétly ke krku. To byla chyba. Snažila se jimi dostat pod lano z matrace, ale to bylo příliš úzké a zařezávalo se jí do slabé kůže na krku tak, že se pod ně nemohla dostat ani jediným prstem. Stále bojovala, a uvědomovala si, že pouhé vteřiny ji dělí od okamžiku, než ztráta krve v mozku... přestávala vnímat ostře, smysly ji opouštěly. Už nerozeznávala spáry mezi s německou přesností položenými cihlami. Její ruce se stále nevzdávaly a

zařezávaly se do povrchových cév na krku a krví nasáklé lano se dalo uchopit o to hůř, zařezávalo se hlouběji a proudění krve krčními tepnami bylo zas o něco slabší. Otevřela ústa a zkoušela křičet, ne, nechce umřít, ne - potřebuje pomoc. Copak ji nikdo neslyší? Copak jí nikdo nemůže pomoci? Je pozdě, ještě dvě vteřiny, možná jen jedna, možná ani to ne, v posledním záblesku vědomí jí došlo, že kdyby byla rozvázala podprsenku, která jí drží nohy, mohla by se postavit a...

Detektiv se díval na televizi, viděl, jak jí ruce vystřelily k podprsence a malátně se ji snažily uchopit, než klesly, pár vteřin se třásly a pak zůstaly viset. Tak blízko, napadlo ho. Tak blízko, a mohla se zachránit. Škoda. Byla to pěkná žena, ale rozhodla se pro vraždění a mučení, a rovněž si zvolila, že chce zemřít, a jestli si to na poslední chvíli rozmyslela - vždyť to přece každý. Tedy, ne úplně každý -bylo to jen potvrzení toho, že ti nejbrutálnější jsou vlastně jen zbabělci, nicht wahr?

Aber natürlich.

"Ta televize je rozbitá," řekl a vypnul ji. "Radši sežente jinou, abychom mohli vězenkyni Hasslerovou-Bockovou sledovat."

"To zabere minimálně hodinu," řekl vedoucí stráží.

"To stačí." Detektiv vysunul kazetu ze stejného videopřehrávače, na jakém jí ukázal onu dojemnou rodinnou scénku. Uložil ji k té druhé. Zavřel kufřík a vstal. Neusmíval se, ale tvářil se spokojeně. Není jeho chybou, že Bundestag a Bundesrat nedokážou zavést trest smrti. Je to kvůli nacistům, samozřejmě. Zatracení barbaři. Ale ani barbaři nejsou úplní blázni. Oni po válce dálnice nezpřetrhali, nebo snad ano? Samozřejmě, že ne. Takže jen proto, že nacisti popravovali lidi - někteří z nich přece byli obyčejní vrazi, jaké by popravili v každé tehdejší civilizované zemi. A jestli si někdo zasloužil smrt, pak to byla Petra Hasslerová-Bocková. Smrt umučením. Smrt oběšením. To, říkal si detektiv, by bylo spravedlivé. Případu vraždy Wilhelma Mansteina se věnoval od začátku. Byl u toho, když pošta doručila Mansteinovy genitálie. Byl u toho, když patolog zkoumal jeho tělo, byl na jeho pohřbu a pamatoval si ty bezesné noci, kdy nebyl schopen vymazat ty hrozné zážitky z paměti. Možná to teď dokáže. Spravedlnost si dala na čas, ale přišla. S trochou štěstí se z těch dvou děvčátek stanou řádní občané a nikdo se nikdy nedozví, kdo byla jejich skutečná matka a co byla zač.

Detektiv vyšel z vězení ke svému autu. Nechtěl být nablízku, až najdou její tělo. Případ uzavřen.

"Nazdar, kámo."

" Ahoj Marvine. Slyšel jsem, že ses vyznamenal ve střelbě," řekl Ghosn svému příteli.

"Nijak zvlášť. S puškou jsem si začal už jako dítě. Tam, odkud pocházím, jsme si tak lovili večeři."

"Měl jsi lepší výsledek než náš instruktor," poznamenal inženýr.

"Máte terče mnohem větší než králík a nehejbaj se. Dokázal jsem sejmout králíka v běhu mojí dvaadvacítkou. Když střílíš to, co pak sníš, rychle se naučíš trefit cíl. Co ta bomba?" zeptal se Marvin Russell.

"Spousta práce, ale nijak zvlášť velký užitek," odpověděl Ghosn.

"Možná bys z tý elektriky mohl udělat rádio," navrhl Američan.

"Nebo něco jinak užitečného."

[1O] POSLEDNÍ ZASTÁVKA

Letět na západ je vždycky jednodušší než na východ. Lidský organismus se lépe vyrovnává s delším dnem než s kratším, a kombinací dobrého jídla a vína to lze snáze zvládnout. V prezidentově letadle je prostorná konferenční místnost, jež se dá využít k mnoha účelům. Tentokrát to bylo k večeři vyšších vládních úředníků a vybraných zástupců tisku. Jídlo bylo jako obvykle skvělé. Tohle letadlo je snad jediné, kde se nepodávají ohřáté polotovary. Jeho posádka každý den nakupuje čerstvé potraviny, jež se pak obvykle zpracovávají v rychlosti jedenácti set kilometrů v hodině ve výšce dvanácti kilometrů, a

již nejeden z kuchařů opustil tuto pozici a stal se šéfkuchařem v zájezdním restaurantu nebo snobském hotelu. Vařit pro prezidenta Spojených států vypadá v životopise velmi dobře.

Víno bylo z New Yorku, zvlášť kvalitní Chablis, o němž se vědělo, že je prezidentovým oblíbeným druhem, pokud ovšem právě nepije pivo. V podpalubí oné 747 byly toho vína plné tři bedny. Seržanti v bílých uniformách všem po celou dobu dolévali skleničky. Atmosféra byla uvolněná a všechny rozhovory probíhaly mimo záznam, a ne abyste to zveřejnili.

"Nuže, pane prezidente," zeptal se zástupce New York Times. "Za jak dlouho si myslíte, že se smlouva začne naplňovat?"

"Už to začalo. Zástupci švýcarské armády již zkoumají situaci v Jeruzalémě. Ministr Bunker je na setkání s izraelskou vládou, aby připravil příjezd amerických jednotek do oblasti. Očekáváme, že se to začne hýbat do dvou týdnů."

"A co lidé, kteří budou muset opustit své domovy?" doplnil otázku muž z The Chicago Tribune.

"Těch se to vážně dotkne, ale zasadíme se o to, aby byly co nejdříve postaveny nové domy. Izraelská strana už požádala o úvěry na nákup prefabrikovaných stavebních systémů v Americe a ty úvěry dostane. Financujeme i stavbu továrny na výrobu těchto systémů, aby mohli ve výrobě pokračovat sami. Mnoho tisíc lidí bude přestěhováno. To bude sice poněkud nepříjemné, ale snažíme se jim to co nejvíce usnadnit."

"A zároveň," vložila se do toho Liz Elliotová, "nezapomínejme, že kvalitní život je víc, než jen střecha nad hlavou. Mír něco stojí, ale vyplatí se. Ti lidé budou mít poprvé v životě pocit bezpečí."

"Promiňte, pane prezidente," pronesl reportér z Tribune s pozvednutou sklenkou "Nebylo to míněno jako kritika. Myslím, že se všichni shodneme, že tato smlouva je dar z nebes." Všichni kolem stolu přikyvovali. "To, jak bude naplňována, je však zajímavý příběh, a naši čtenáři by ho rádi znali."

Nejtěžší bude právě to stěhování," odpověděl Fowler klidně. "Je třeba poděkovat izraelské vládě, že s tím souhlasila, a my se musíme snažit, aby tento proces byl tak bezbolestný, jak to bude možné."

"A které americké jednotky budou vyslány na obranu Izraele?" ptal se další reportér.

"Jsem rád, že jste se na to zeptal," řekl Fowler. A byl. Předchozí tazatel totiž přehlédl nejzřetelnější možnou překážku realizace smlouvy, a sice zda ratifikuje všechny smlouvy i izraelský Knesset? "Jak jste asi slyšeli, zakládáme novou armádní jednotku, 10. obrněnou brigádu. Organizuje se ve Fort Stewart, v Georgii, a pod mým velením se právě teď mobilizují lodě záložní obranné flotily, které jednotku převezou do Izraele hned, jakmile to půjde. 10. obrněná brigáda je slavná jednotka, na niž jednotky Západu téměř zapomněly. Shodou náhod...," náhoda s tím neměla vůbec nic společného - "její první velitel bude tmavé pleti, plukovník Marion Diggs, zkušený voják, absolvent West Pointu a tak dále. Tolik pozemní vojska. Vzdušnou součást operace bude zajišťovat kompletní peruť stíhacích bombardérů F-16, plus oddíl letounů AWACS a obslužný personál. Izraelská strana nám nabídla k dispozici základnu v Haifě a vlastně téměř nepřetržitě máme na východě Středozemního moře námořní expediční jednotku, která bude sloužit jako pojistka."

"Ale na všechny ty přesuny."

"S nápadem na obnovení 10. brigády přišel Dennis Bunker, a já vám řeknu upřímně, že lituji, že nemohu říct, že to byl můj nápad. Pokud jde o ostatní, pokusíme se to zakomponovat do rozpočtu na obranu."

"A je to vážně nutné, pane prezidente? Vzhledem ke všem bojům o rozpočet, zejména o rozpočet na obranu, je opravdu nutné, aby..."

"Samozřejmě, že je," přerušila reportéra poradkyně pro otázky národní bezpečnosti. Vy idiote, říkal výraz v její tváři. "Izrael má vážné a velmi opodstatněné obavy o bezpečnost, a naše odhodlání zajistit bezpečnost státu

Izrael je nedílnou součástí této smlouvy."

"Pane bože, Marty," zašeptal jiný reportér.

"Pokryjeme případné další náklady i v jiných oblastech," řekl prezident. "Je mi jasné, že mě čeká další kolo zideologizovaných dohadů o tom, jak uhradit výdaje vlády, ale myslím si, že zde musíme dát jasně najevo, že tyto náklady se vyplácejí. Pokud bude nutné o něco zvednout daně, abychom uhájili světový mír, americký lid to jistě pochopí a podpoří," dodal Fowler věcně.

Všichni reportéři si to zapamatovali. Prezident chce navrhnout další zvýšení daní. Už existovala Peace Dividend-I a -II. tohle bude první Mírová daň, pomyslela si s pobaveným úsměvem jedna reportérka. Kongres to odkývá spolu se vším ostatním. Usmívala se však i z jiného důvodu. Povšimla si výrazu v prezidentových očích, když se dívá na svou poradkyni pro otázky národní bezpečnosti. Už o tom přemýšlela. Před cestou do Říma se dvakrát pokusila zavolat Liz Elliotové domů, ale pokaždé se ozval jen záznamník. Mohla se tomu začít věnovat. Mohla obklíčit dům Elliotové u Kalorama Road a zapsat si, jak často spí Liz doma a jak často jinde. Jenže. Jenže do toho jí nic není, že? Ne, není. Prezident je svobodný muž, vdovec a jeho soukromý život není veřejně důležitý, dokud mu nebrání ve výkonu funkce. Reportérka se domnívala, že je jediná, kdo si toho všiml. No a co, říkala si, kdyby si prezident a jeho poradkyně pro otázky národní bezpečnosti byli tak blízcí, třeba by to pomohlo. Podívejte se jenom, jak krásně vyšla ta Vatikánská smlouva...

Brigádní generál Abraham Ben Jakob pročítal text smlouvy v klidu své kanceláře. Nestávalo se mu často, aby měl problémy s definováním svých myšlenek. Tento luxus získal vlivem své paranoie. Celý svůj dospělý život - tedy od šestnácti let, od chvíle, kdy poprvé držel v ruce zbraň a bránil svou vlast - byl svět až příliš snadno pochopitelným místem: byli tu Izraelci a ti druzí. Většina těch druhých byli nepřátelé nebo potenciální nepřátelé. Velmi málo z těch druhých byli spojenci nebo možná přátelé, ale přátelství bylo v Izraeli chápáno především jednostranně. Avi vedl pět operací v Americe "proti" Američanům. "Proti" je ovšem relativní termín. Nikdy ho ani nenapadlo Americe ublížit, jen chtěl zjistit několik věcí, které věděla americká vláda, nebo získat něco, co americká vláda měla a Izrael to potřeboval. Takovou informaci samozřejmě nikdy nehodlal použít proti Americe, natož vojenskou techniku, ale Američané celkem pochopitelně neviděli rádi, když jim někdo kradl tajemství. To generála Bena Jakoba ani v nejmenším netrápilo. Jeho životním posláním bylo chránit stát Izrael, a ne chovat se slušně k lidem. Američané to chápali. Občas se s Mossadem dělili o informace. Většinou k tomu docházelo na velmi neformální bázi. Ale jen zřídka předával Mossad informace Američanům. Bylo to velmi civilizované - ale nebylo to nepodobné dvěma konkurenčním podnikům, které mají stejné protivníky i trhy a občas spolupracují, i když si nikdy plně nedůvěřují.

Tento vztah se měl teď změnit. Musel. Amerika se rozhodla vyslat své vojáky s úkolem bránit Izrael. Tím se Amerika stává zčásti zodpovědnou za ochranu Izraele - a naopak Izrael se stává zodpovědný za bezpečí Američanů (čehož si americká média ještě nepovšimla). Taková byla úloha Mossadu. Předávání informací se rázem stane mnohem rozsáhlejším než kdykoli dříve. To se Avimu nelíbilo. Navzdory momentálnímu nadšení nebyla pro něho Amerika zemí, jíž je třeba se svěřovat s tajemstvími, zejména s těmi, jejichž získání stálo jeho podřízené spoustu práce a nezřídka i krev. Američané zanedlouho vyšlou zástupce své rozvědky, aby propracoval detaily. Určitě pošlou Ryana. Avi si začal psát poznámky. Musel získat o Ryanovi co nejvíce informací, aby se mu podařilo uzavřít s Američany co nejvýhodnější dohodu.

Ryan... je pravda, že celá tahle smlouva je jeho nápad? Těžko říct, říkal si Ben Jakob. Americká vláda to popírá, ale Ryan není žádný oblíbenec prezidenta Fowlera ani té jeho mrchy přes národní bezpečnost, Elizabeth Elliotové. O ní měl informace zcela jasné. Když pracovala jako profesorka politických věd v Benningtonu, pozvala si na přednášku zástupce Organizace pro

osvobození Palestiny, prý kvůli objektivitě! Mohlo to být horší. Není to Vanessa Redgraveová, která tančila s kulometem nad hlavou, říkal si Avi, ale její "objektivita" jde tak daleko, že dokáže mile naslouchat zástupcům organizace, jež útočila na izraelské děti v Ma'alotu a na izraelské atlety v Mnichově. Stejně jako většina členů americké vlády i ona zapomněla, co jsou zásady. Ale Ryan takový není...

Ta smlouva je jeho dílem. Jeho zdroje nelhaly. Fowlera ani Elliotovou by nikdy nic takového nenapadlo. Použít náboženství jako výchozí bod, to nemohlo nikdy vzejít z jejich hlav.

Ta smlouva. Vrátil se k ní a prohlížel si poznámky. Jak se vůbec mohla vláda nechat do něčeho takového uvrtat?

Jednou budem dál...

Bylo to prosté, že? Ty zmatené telefonáty a faxy od amerických přátel Izraele, to, jak brali do zaječích, jako by...

Ale mohlo to být jinak? ptal se Avi sám sebe. Buď jak buď, Vatikánská smlouva je hotová. Zřejmě hotová, opravil se Avi. V Izraeli už došlo k veřejným protestům a nejbližších několik dnů bude velmi vášnivých. Důvody se daly celkem snadno pochopit:

Izrael má vyklidit Západní břeh. Vojenské jednotky sice zůstanou, v Německu a Japonsku americké jednotky také stále zůstávají, ale Západní břeh se má stát Palestinským státem, odzbrojeným, za jeho hranice se má zaručit OSN, což zřejmě bude pěkný orámovaný arch pergamenu, tušil Ben Jakob. Skutečnou záruku poskytne Izrael a Amerika. Saudská Arábie a její bratrské státy v Zálivu přispějí finančně na ekonomickou rehabilitaci Palestinců. Bude zaručen i přístup do Jeruzaléma - tam budou umístěny početné jednotky izraelské armády s velkými a chráněnými základnami a s právem hlídkovat. Samotný Jeruzalém má spadat pod Vatikán. Volený starosta - Avi přemýšlel, jestli Izraelec, který je ve funkci teď, si své postavení udrží... A proč ne? říkal si, vždyť je to navýsost objektivní člověk - bude řešit civilní záležitosti, ale mezinárodní a náboženské otázky budou spadat pod autoritu Vatikánu, představovanou trojicí klerikŭ. Na bezpečnost v Jeruzalémě bude dohlížet švýcarská motorizovaná jednotka. Avi by se nad tím ušklíbl, ale švýcarská armáda byla vzorem armádě izraelské, a Švýcaři mají cvičit s americkou brigádou. V 10. brigádě jsou prý špičkoví vojáci. Na papíře vypadá všechno tak úhledně.

Věci na papíře tak většinou vypadají.

Ale v ulicích Jeruzaléma už vypukly mohutné protestní demonstrace. Má dojít k přesídlení tisícŭ obyvatel Izraele. Dva policisté a jeden voják už byli zraněni -Izraelci. Arabové se drželi od všeho stranou. Zvláštní komise vedená zástupci ze Saudské Arábie se má pokusit zjistit, která arabská rodina vlastní který kus země - což je situace, jakou Izrael důsledně zneprůhlednil, když zabral zemi, jež možná patřila nebo nepatřila Arabům, a - ale to nebyl Aviho problém, za což děkoval Bohu. Dostal jméno Abraham, ne Šalamoun. Bude to fungovat? přemýšlel.

Nikdy to nemůže fungovat, říkal si Qati. Zpráva o tom, že byla podepsána nějaká smlouva, jej na deset hodin uvrhla do stavu závrati, a teď, když si smlouvu přečetl, měl pocit, že jej zubatá už drží za ruku.

Mír? A Izrael bude existovat i nadále? K čemu pak ty oběti, k čemu pak ty stovky, tisíce bojovníkŭ obětovaných za svobodu, zabitých izraelskými puškami a bombami? Proč vlastně zemřeli? Čemu pak Qati obětoval svůj život? Proč jej také nezabili, říkal si. Vše si odepřel. Mohl žít normálním životem, mohl mít ženu a syny, dům a pohodlnou práci, mohl být lékařem nebo inženýrem, bankéřem nebo obchodníkem. Byl inteligentní, aby se mu podařilo vše, pro co se jeho mysl rozhodla - ale ne, on zvolil nejklikatější z cest. Jeho cílem bylo ustavit nový národ, vytvořit domov pro svůj lid, dát mu lidskou důstojnost, jakou si zaslouží. Vést svůj lid. Porážet agresory.

Dosáhnout věčnosti.

To byl jeho sen. Každý dokáže rozeznat nespravedlnost, ale napravit ji by

mu pomohlo získat pověst muže, který změnil chod lidských dějin, byť nepatrně, pro nevýznamný národ...

To nebyla pravda, přiznal si Qati. Aby dosáhl svého cíle, musí porazit velké národy, Američany a Evropany, kteří jeho dávný domov viděli jen ve světle předsudků, a ti, kdo to způsobili, jsou uznáváni jako velcí muži. Ale čí zásluhy budou uznávány nyní? Kdo dobyl co - nebo koho?

To není možné, říkal si velitel. Když ale četl suché, Úsečné věty té smlouvy, jeho žaludek mu říkal pravý opak. Palestinský lid, jeho vznešený, odvážný lid, jak se jen mohl nechat svést touto nehorázností?

Qati vstal a odešel se do koupelny znovu vyzvracet. Když se nakláněl nad mísu, myslí mu problesklo, že tohle je odpověď na jeho otázku. Po chvíli se zvedl a napil se vody, aby potlačil pachuť žluči v ústech, ale trápila ho ještě jedna pachuť, a té se jen tak nezbaví.

Přes ulici, v jiném bezpečném domě patřícím jejich organizaci, poslouchal zatím Günther Bock zahraniční vysílání stanice Deutsche Welle. I přes svůj světonázor a vzdálenost od Německa se Bock stále cítil být Němcem. Německý socialistický revolucionář, to se rozumí, ale Němec. Rádio hlásilo, že v jeho skutečném domově je krásný den, jasno, ideální počasí na procházku s Petrou, na...

Ta krátká zpráva mu sevřela srdce. "Odsouzená vražedkyně Petra Hasslerová-Bocková byla dnes odpoledne nalezena ve své cele oběšena, došlo k tomu zcela jistě následkem sebevraždy. Petra Hasslerová-Bocková, manželka uprchlého teroristy Günthera Bocka, byla po svém zatčení uvězněna, obžalována z brutální vraždy Wilhelma Mansteina a odsouzena k doživotnímu trestu. Bylo jí třicet osm let.

Zmrtvýchvstání drážďanského fotbalového klubu překvapilo mnohé pozorovatele. Klub, vedený skvělým útočníkem Willim Scheerem..."

Bock v šeru pokoje otevřel oči. Nemohl se soustředit na rozzářený displej rádia, očima zabloudil k otevřenému oknu a pozoroval večerní hvězdy.

Petra je mrtvá?

Věděl, že je to pravda, nepřesvědčoval sám sebe, že to není možné. Bylo to až příliš možné... vlastně nevyhnutelné. Zjevná sebevražda! No jistě, stejně jako všichni členové gangu Baader-Meinhofová taky zjevně spáchali sebevraždu, jeden se prý střelil do hlavy... třikrát. "Velmi silné smrtelné sevření zbraně," vtipkovali pak západoněmečtí policisté.

Jeho ženu zavraždili, tím si byl Bock jist. Jeho krásná Petra je mrtvá. Jeho nejlepší přítelkyně, nejopravdovější soudružka, milenka. Mrtvá. Nemělo ho to tak zasáhnout, říkal si Günther. Co jiného čekal? Museli ji zabít, to je jisté. Spojovala minulost a možná i budoucnost socialistického Německa. Tím, že ji zabili, posílili politickou stabilitu nového Německa, Das Vierte Reich.

"Petro," zašeptal Bock. Byla víc než politickou osobností, víc než revolucionářkou. Vybavoval si každý rys jejího obličeje, každou křivku jejího mladistvého těla. Vzpomínal, jak čekali narození dětí, a na úsměv, s jakým jej přivítala, když přivezla Eriku a Ursel domů. I ty jsou teď pryč, odtrhli je od něj, jako by též zemřely.

Teď nemohl být sám. Bock se oblékl a přešel ulici. S potěšením zjistil, že Qati je stále vzhůru, i když nevypadá dobře.

"Co se stalo, příteli?" zeptal se velitel.

"Petra je mrtvá."

Qatimu se v tváři objevil upřímný zármutek. "Co se stalo?"

"Říkají, že ji našli v cele - oběšenou." Jeho Petru, uvědomil si Bock se zpožděním, našli oběšenou za její krásný krk. Ta představa byla příliš trýznivá. Viděl, jak taková smrt vypadá. S Petrou tak popravili třídního nepřítele a dívali se, jak jeho obličej bledne, pak brunátní a... Nemohl na to myslet. Takhle si Petru představit nechtěl.

Qati smutně přikývl. "Kéž má Alláh soucit s naší milovanou soudružkou."

Bockovi se podařilo potlačit zamračení. Petra ani on nikdy v Boha nevěřili,

ale Qati myslel svou modlitbu upřímně, i když to byla jen ztráta času. Přinejmenším to byl projev sympatií a dobré vůle - a přátelství. To Bock právě potřeboval, proto tu zbytečnost ignoroval a zhluboka se nadechl.

"Je to špatný den pro naši věc, Ismaeli."

"Mnohem horší než si myslíš. Ta prokletá smlouva..."

"Já vím," řekl Bock, "já vím."

"Co si o tom myslíš?" Na Bockovu upřímnost se mohl Qati spolehnout. Günther hovořil o všem co nejobjektivněji.

Němec si vzal z velitelova stolku cigaretu a zapálil si. Neposadil se, přecházel Po pokoji. Musel se pohybovat, aby si dokázal, že ještě žije, a snažil se přimět svůj mozek, aby tu otázku promyslel objektivně.

"Musíme to vidět výhradně jako součást širšího plánu. Když Rusové zradili světový socialismus, nastartovali tím řadu událostí, určených k tomu, aby byla upevněna kontrola nad většinou světa, kterou má v rukou kapitalistická třída. Domníval jsem se, že Sověti tomu napomáhají, protože je to součást jejich strategie, jak získat ekonomickou pomoc - musíš pochopit, že Rusové jsou zaostalý národ, Ismaeli. Nepovedlo se jim ani rozběhnout komunismus. Ten byl samozřejmě vynalezen Němcem," dodal s ironickým úsměvem (skutečnost, že Marx byl Žid, diplomaticky vynechal). Bock se odmlčel a pak pokračoval chladně analytickým hlasem. Byl vděčný, že mohl na chvíli zapomenout na své emoce a rozhovořit se jako revolucionář staré školy.

"Mýlil jsem se. Vůbec nešlo o taktiku. Byla to bohapustá zrada. Pokrokové síly v Sovětském svazu byly odstaveny ještě důkladněji než v NDR. Jejich sblížení s Amerikou je zcela upřímné. Prodávají ideologickou čistotu za dočasnou prosperitu, ale nemají žádnou představu, jak se vrátit do socialistického tábora.

Amerika, na druhé straně, si za svou pomoc žádá vysokou cenu. Přinutila Sovětský svaz popřít jeho podporu Iráku, snížit podporu vám a vašim arabským bratřím a konečně přistoupit na její plán, jak ochránit Izrael jednou provždy. Izraelská lobby v Americe tuto léčku připravovala nepochybně dlouhé roky. Závažné to je jen kvůli souhlasu Sovětů. Teď nestojíme jen proti Americe, ale jde o spiknutí celosvětového rozsahu. Nemáme už žádné přátele, Ismaeli. Máme jen sami sebe."

"Chceš říct, že jsme poraženi?"

"Kdepak!" Bockovi se zablesklo v očích. "Pokud teď ustaneme - už takhle mají dost výhod, a když jim dáme ještě jednu, využijí současné situace a uštvou nás. Vaše vztahy s Ruskem jsou tak špatné, jako vždy byly. A ještě se to zhorší. Rusové pak začnou spolupracovat s Američany a sionisty."

"Kdo by si kdy pomyslel, že Američani budou s Rusy -"

"Nikdo. Nikdo kromě těch, kdo to vymysleli, což je americká vládní elita a jejich podplacení přisluhovači, Narmonov a jeho podřízení. Jednali velmi moudře, příteli. Měli jsme to rozeznat, ale selhali jsme. Ty jsi to neprohlédl zde. Já to neodhalil v Evropě. Je to naše chyba."

Qati si říkal, že potřeboval slyšet pravdu, ale jeho žaludek měl znovu jiný názor.

"Co myslíš, že se proti tomu dá dělat?" zeptal se velitel.

"Máme proti sobě svazek dvou velmi nepravděpodobných spojenců a jejich následovníků. Musíme vymyslet, jak toto spojenectví rozbít. Z dějin je známo, že když dojde k rozbití spojenectví, bývalí spojenci jsou vůči sobě navzájem ještě podezíravější než před jeho uzavřením. Co s tím?" Bock pokrčil rameny. "Nevím. Bude to chtít čas... Příležitosti se objeví. Měly by se objevit," opravil se. "Je mnoho prostoru pro možné neshody. Existuje spousta lidí, kteří mají stejný pocit, v Německu je mnoho lidí, smýšlejících stejně jako já."

"Ale říkáš, že to musí začít mezi Amerikou a Ruskem?" zeptal se Qati, jehož Bockovy myšlenkové pochody velmi zaujaly.

"Tam musí směřovat naše síly. Kdyby se podařilo rozpoutat to tam, tím lépe, ale nezdá se mi to pravděpodobné."

"Možná je to pravděpodobnější, než si myslíš, Günthere," říkal si Qati v duchu, a neuvědomil si, že to řekl nahlas.

"Co prosím?"

"Nic. Promluvíme si o tom později. Jsem unaven, příteli."

"Omlouvám se, že jsem tě vyrušil, Ismaeli."

"Petru pomstíme, příteli. Oni za své zločiny zaplatí!" slíbil mu Qati. "Děkuji." Bock odešel. Za dvě minuty byl zpět ve svém pokoji. Rádio stále ještě hrálo, tentokrát lidovou hudbu. V tu chvíli se na něho sesypala celá tíha oné chvíle. Ale plakat, to ne. Cítil jen vztek. Smrt Petry byla obrovským osobním neštěstím, ale vlastně tím byl zrazen celý jeho myšlenkový svět. Smrt jeho ženy byla jen dalším příznakem hlubší a zákeřnější nemoci. Za vraždu Petry bude pykat celý svět, když se mu to podaří. Vše ve jménu revoluční spravedlnosti, jak jinak.

Qatimu trvalo dlouho, než usnul. Zčásti za to mohl překvapivý pocit viny. I on vzpomínal na Petru Hasslerovou a na její pružné tělo - tehdy ještě nebyla Bockovou ženou - a pomyšlení, že je mrtvá, že ji nalezli uvázanou na německém laně... Jak zemřela? Následkem sebevraždy, jak říkali ve zprávách? Qati tomu věřil. Evropani jsou hrozní slaboši. Chytří, ale slaboši. Mají zaujetí pro boj, ale nemají výdrž. Jejich výhodou je širší rozhled, jenž je dán kosmopolitnějším prostředím a všeobecně kvalitnějším vzděláním. Zatímco Qati a jeho lidé se povětšinou zaměřují na vyřešení konkrétního problému, jejich evropští soudruzi vidí bez větších obtíží širší rozměry problému. Ono momentální zamyšlení jej celkem překvapilo. Qati a jeho lidé vždy považovali Evropany za soudruhy, ale nikoli sobě rovné, nýbrž za diletanty v otázkách revoluce. To byla chyba. Vždyť oni odjakživa čelí zásadnějším revolučním úkolům, protože nemají výhodu již připraveného množství konfliktů, z nichž se rekrutovali noví členové Qatiho hnutí. Skutečnost, že se jim nedaří dosáhnout jejich cíle, je výsledkem objektivních okolností, ne nedostatkem inteligence nebo odhodlání.

Bock by byl vynikajícím velitelem operací, protože vidí vše jasně.

A co dál? zeptal se Qati sám sebe. To nebylo nepodstatné, ale bude se nad tím muset zamyslet. Nesmí to uspěchat. Nechá to pár dní uležet... možná spíš týden, sliboval si velitel a snažil se usnout.

"... Je mi obrovskou ctí uvést prezidenta Spojených států."

Shromáždění členové Kongresu povstali jako jeden muž. V první řadě seděli členové kabinetu, náčelníci štábů a soudci Nejvyššího soudu, a ti rovněž povstali. Na balkonech stáli ostatní, mezi nimi velvyslanci Saudské Arábie a Izraele, kteří seděli vedle sebe snad vůbec poprvé. Televizní kamery zabíraly interiér sněmovny, kde se psaly dějiny i nehoráznosti. Potlesk se odrážel ode zdí, než od něj všem zrudly dlaně.

Prezident Fowler si položil poznámky na pult. Otočil se, aby podal ruku předsedovi Sněmovny, dočasnému předsedovi Senátu a svému viceprezidentovi, Rogeru Durlingovi. V euforii, která v sále vládla, si nikdo nevšiml, že Durling byl až poslední. Pak se prezident otočil, usmál se a zamával shromážděnému publiku, načež se potlesk rozburácel ještě hlasitěji. Každé gesto z Fowlerova repertoáru si přišlo na své. Mávání jednou rukou, mávání oběma rukama, ruce zvednuté ve výšce ramen a nad hlavou. Odezva byla z obou politických stran stejná, a to nebývalo běžné, povšiml si Fowler. Jeho nejzapřísáhlejší nepřátelé ve Sněmovně reprezentantů a v Senátu zářili nadšením a Fowler věděl, že to není hrané. V Kongresu stále žil duch vlastenectví, což všechny překvapovalo. Nakonec Fowler požádal gestem o ticho, a aplaus neochotně zmlkl.

"Drazí spoluobčané Spojených států, přicházím do této sněmovny, abych podal zprávu o nedávných událostech v Evropě a na Středním východě a abych Senátu předložil několik smluvních dokumentů, jež se, jak doufám, brzy setkají s vaším nadšeným souhlasem." Další aplaus. "Těmito smlouvami se Spojeným státům, které jednaly ruku v ruce s mnoha jinými národy - některé z nich jsou našimi

dlouholetými spojenci, v jiných jsme cenné spojence nedávno objevili - podařilo nastolit mír v oblasti, s jejíž pomocí mír spatřil světlo světa, ale jež si míru užila tak málo.

Můžeme studovat celé dějiny lidstva. Můžeme stopovat vývoj lidského ducha. Všechen lidský pokrok, všechny zářivé momenty, jež osvítily naši cestu od barbarství, všichni ti skvělí muži a ženy, kteří se modlitbami, tužbami a prací zasloužili o tuto chvíli - tuto chvíli, tuto příležitost, toto vyvrcholení, jež je závěrečnou kapitolou dějin lidských konfliktů. Dospěli jsme nikoli na počátek, ale na konec. Dos..." Prezidenta přerušil další potlesk. Zlehka ho to otrávilo, protože toto přerušení nečekal. Fowler se široce usmál a potlesk mávnutím ruky utišil.

"Dospěli jsme ke konci. Mám tu čest vám oznámit, že Amerika udávala směr na cestě ke spravedlnosti a míru." Aplaus. "A je tomu tak oprávněně..."

"Trochu hloupý, ne?" zeptala se Cathy Ryanová.

"Trochu." Jack se zavrtěl na židli a sáhl pro sklenku vína. "Tak to prostě je, miláčku. Taková věc má svý pravidla stejně jako opera. Musí se postupovat podle vzorce. Navíc je to velkej - co velkej - obrovskej posun. Zdá se, že znovu bude mír."

"Kdy odjíždíš?" zeptala se Cathy.

"Brzo."

"Samozřejmě že tomu musíme něco obětovat, ale dějiny vyžadují zodpovědnost těch, kdo ji tvoří," řekl Fowler v televizi. "Je naším úkolem zabezpečit mír. Musíme vyslat americké muže a ženy na ochranu státu Izrael. Přísahali jsme, že tuto malou a odvážnou zemi ubráníme před všemi nepřáteli."

"Co to je za nepřátele?" zeptala se Cathy.

"Sýrie se z té smlouvy neraduje. Ani Irán. Co se týče Libanonu, no vlastně žádnej Libanon ani neexistuje. Je to jen místo na mapě, kde umírají lidi. Pak Libye a všechny teroristický skupiny. Ještě existují nepřátelé, se kterýma je potřeba počítat." Ryan dopil sklenici a odešel do kuchyně, aby si dolil. Je škoda, že takhle plýtvá dobrým vínem, říkal si Jack. Lije to do sebe, že by klidně mohl pít cokoli...

"Jsou před námi i finanční náklady," říkal Fowler, když se Ryan vrátil.

"Zase se zvednou daně," řekla Cathy naštvaně.

"No a cos čekala?" Padesát milionů z toho je moje práce. Miliarda k miliardě...

"A bude to vážně k něčemu?" zeptala se.

"Mělo by. Uvidíme, jestli všichni ti náboženský hlavouni věří v to, co říkají, nebo se jen tak dělají. Hodili jsme je do jejich vlastní jámy... A ty jejich principy," řekl Ryan po chvíli, "buď budou fungovat, nebo se ukáže, že jsou prachsprostí šarlatáni."

"A -?" Nemyslím, že jsou to šarlatáni. Doufám, že dodrží to, co slíbili. Musí."

"A za chvíli nebudeš mít co dělat, co?"

Jack si všiml náznaku naděje v jejím hlasu. "To nevím."

Po skončení prezidentova projevu přišel komentář. Za opozici promluvil rabín Solomon Mendelev, starší muž z New Yorku, který byl jedním z nejupřímnějších - někdo by řekl nejzarytějších - zastánců Izraele. Bylo zvláštní, že v Izraeli nikdy nebyl. Jack nevěděl, proč tomu tak je, a rozhodl se, že to zítra musí zjistit. Mendelev vedl malou, ale zdatnou část izraelské lobby. Byl téměř jediný, kdo otevřeně schválil - tedy spíše chápal - střelbu na Chrámové hoře. Rabín měl vous a kromě pomačkaného obleku i černou jarmulku.

"Toto je zrada státu Izrael," řekl v odpovědi na první otázku. Překvapením bylo, že v jeho hlase bylo slyšet chladný rozum. "Tím, že Spojené státy donutily Izrael vrátit to, co mu právoplatně patří, se dopustily zrady na dějinném nároku židovského lidu na zem svých předků a rovněž tím vážně zkompromitovaly fyzickou bezpečnost této země. Občané Izraele budou vystěhováni ze svých domovů s puškami v zádech tak, jak tomu bylo před

padesáti lety," dodal zlověstně.
"Ale to snad ne!" reagoval nažhaveně jiný komentátor.
"Hergot, ti lidi jsou nějak hr," poznamenal Jack.
"Členové mé rodiny zahynuli při holocaustu," řekl Mendelev stále nevzrušeným hlasem. "Celý smysl státu Izrael je dát Židům prostor, v němž mohou žít v bezpečí."
"Ale prezident vyšle americké jednotky..."
"Americké jednotky byly i ve Vietnamu," odsekl rabín. "I tehdy jsme se zavázali, i tehdy šlo o smlouvu. Jediné možné bezpečí pro Izrael je na jeho vlastním území pod dohledem jeho vlastních vojsk. Amerika jen přinutila Izrael, aby s tou smlouvou souhlasil. Fowler odřízl dodávky zbraní do Izraele jako upozornění. Ono upozornění bylo odesláno a přijato: buď se podvolíte, nebo vás odřízneme. K tomu došlo. Mohu to dokázat a jsem připraven to dosvědčit před senátním Výborem pro zahraniční vztahy."
"Páni," pronesl Jack potichu.
"Scott Adler, náměstek ministra zahraničí, toto upozornění doručil osobně, zatímco John Ryan, zástupce ředitele CIA, jednal v Saudské Arábii. Ryan slíbil saudskému králi, že Amerika přesvědčí Izrael. To není nic pěkného, ale to, co udělal Adler, jakožto Žid..." Mendelev pokýval hlavou.
"Ten chlap má dobrý zdroje."
"To, co říká, je pravda, Jacku?" zeptala se Cathy.
"Přesně ne, ale to, co jsme tam dělali, mělo být tajné. Nemělo být zveřejněno, že jsem odjel ze země."
"Já jsem věděla, že jsi odjel..."
"Ale ne kam. Je to jedno. Ať si klidně huláká, stejně na tom nic nezmění."
Demonstrace začaly hned příštího dne. Vsadili na ně vše. Byl to poslední zoufalý pokus. V čele byli dva Židé ruského původu, jimž bylo pouze nedávno povoleno odjet ze země, která antipatie vůči nim nijak neskrývala. Když dorazili do svého pravého domova, bylo jim povoleno usadit se na Západním břehu, v té části Palestiny, již Izrael násilně sebral Jordánsku během Šestidenní války v roce 1967. Jejich prefabrikované domky - malinké podle amerických, ale honosné podle ruských měřítek - stály na jednom ze stovek strmých kopců, jimiž tato oblast oplývala. Bylo to pro ně novinkou a zvláštností, ale byl to domov, a za ten jsou lidé ochotni bojovat. Syn Anatolije - sám si dal jméno Nathan - byl již řádným důstojníkem izraelské armády. Stejně tak Davidova dcera. Jejich velmi nedávný příjezd do Izraele všichni považovali za skutečnou spásu - a teď mají své domovy opustit? Už zase? Během svých životů už poznali nejeden ústrk. Tímhle pohár přetekl.
V celém činžáku bydlely rodiny ruských emigrantů a Anatolij s Davidem tedy snadno utvořili kolektiv a vše řádně zorganizovali. Vyhledali ortodoxního rabína - což byl jediný člen, který v jejich komunitě ještě scházel -, aby jim byl duchovním vůdcem, a dali se na pochod k sídlu Knessetu za mořem praporů a svatých Tor. I v tak malé zemi to nějakou dobu trvalo, ale pochod byl takové povahy, že se mu podařilo přitáhnout nezbytnou pozornost médií. V době, kdy zpocení a unavení účastníci pochodu dorazili ke svému cíli, věděl už o jejich pouti a jejím smyslu celý svět.
Izraelský Knesset nepatří mezi nejklidnější parlamenty světa. Zasedají v něm zástupci ultrapravicových i ultralevicových stran, mezi nimiž zbývá jen pramálo prostoru pro umírněný střed. Často se tu zvedá hlas, hrozí pěstmi, případně se buší do všeho, co je zrovna po ruce, to vše pod portrétem Theodora Herzla, Rakušana, jehož idea sionismu z poloviny 19. století byla vůdčí ideou jím zamýšlené domoviny pro jeho utrápený a zneuctěný lid. Vášně v Knessetu dosahují takové míry, že nejeden pozorovatel se diví, že v zemi, kde jsou skoro všichni členy armádních záloh, a tudíž mají doma ve skříni automatickou pušku, ještě nedošlo k tomu, že se někteří členové Knessetu během zuřivých debat nerozstříleli na cimprcampr. Co by na takový průběh říkal Theodor Herzl, je ve hvězdách. Je prokletím Izraele, že zdejší debaty jsou příliš

temperamentní a vláda příliš polarizována jak z politických, tak náboženských pozic. Téměř každá sebemenší náboženská sekta sídlí na zvláštním území, a má tedy vlastní zastoupení v parlamentu. Je to orgán, vedle něhož vypadá často rozdrobený francouzský zastupitelský orgán jako dobře organizovaný. Však také po celou jednu generaci neměl Izrael stabilní vládu a ucelenou národní politiku.

Demonstranti, k nimž se připojilo mnoho dalších, dorazili hodinu před začátkem rozpravy o smlouvách. Už bylo možné - pravděpodobné - že vláda padne, a nedávno dorazivší občané vyslali své zástupce ke každému členovi Knessetu, který byl v dosahu. Ti členové, jež s nimi souhlasili, vyšli ven a ohnivě brojili proti smlouvám.

"Tohle se mi nelíbí," pronesla Liz Elliotová, když sledovala televizi v kanceláři. Politické vášně v Izraeli byly silnější, než očekávala, a pozvala si Ryana, aby jí sdělil svůj názor.

"Inu," přikývl Ryan, "tohle jsme nemohli čekat, ne?"

"To jsi mi pomohl, Ryane." Elliotová měla na stole výsledky průzkumu veřejného mínění. Nejrenomovanější izraelská firma provedla průzkum u pěti tisíc osob a zjistila, že osmatřicet procent je pro smlouvu, 41 procent proti a 21 procent neví. Čísla se zhruba shodovala s rozložením sil v Knessetu, v němž pravice měla nepatrnou převahu nad levicí a byla vždy roztříštěna do malých skupinek, jež všechny vyčkávaly na výhodnou nabídku té či oné strany, aby jejich politický význam vzrostl.

‚Scott Adler se tomu věnoval už před několika týdny. Věděli jsme předem, že izraelská vláda není stabilní. Kdy proboha za posledních dvacet let byla stabilní?"

"Ale pokud premiér nedokáže..."

"Pak je tu ještě plán B. Ty jsi navrhovala zatlačit na jejich vládu, že? Tak to se ti splní." Tuhle možnost předem řádně nezvážili, uvědomoval si Ryan, ale pravdou bylo, že by to ani moc nepomohlo. Izraelská vláda už celou generaci představovala model anarchistického způsobu vedení země. Práce na smlouvě probíhaly s představou, že jakmile se stane skutečností, bude muset být Knessetem schválena. Ryana se nikdo na názor neptal, ale i jemu to stále připadalo jako správný předpoklad.

"Politický úředník z ambasády říká, že rozhodnout může ona malá strana, která je pod vlivem našeho známého Mendeleva," řekla Elliotová a snažila se zachovat klid.

"Možné to je," připustil Jack.

"Ale to je absurdní!" štěkla Liz. "Vždyť ten skřet tam ani nikdy nebyl..."

"Je to z náboženských důvodů, díval jsem se na to. Nechce se tam vrátit, dokud nepřijde Mesiáš."

"Ježíši!" zvolala poradkyně pro otázky národní bezpečnosti.

"Přesně ten," zasmál se Ryan a Elliotová po něm šlehla pohledem. "Podívej, Liz, ten muž má své náboženské přesvědčení. Můžeme si myslet, že je poněkud zcestné, ale ústava nám přikazuje, abychom ho tolerovali a respektovali. Tak se to v naší zemi dělá, vzpomínáš si?"

Elliotová mávala pěstí k televizi. "Ale ten šílený rabín to tam kazí! Copak se s tím nedá nic dělat?"

"Jako co třeba?" zeptal se Jack klidně. V jejím chování bylo víc než jen panika.

"Já nevím - něco..." Elliotová se odmlčela a nechala otevřený prostor svému hostovi.

Ryan se naklonil dopředu a počkal, dokud jej plně nesledovala. "Historický precedens, který hledáš, zní zbaví mě někdo toho protivného kněze? Takže si to raději ujasněme předem. Chceš snad navrhnout, abychom se vměšovali do chodu parlamentu spřátelené demokratické země nebo abychom provedli něco protiprávního na území Spojených států?" odmlčel se, a Elliotová si ho měřila ještě soustředěněji. "Elizabeth, nic z toho se nestane. Necháváme jim volnost

k rozhodování. Pokud mi chceš navrhnout, abychom zasáhli do demokratických procesů ve státě Izrael, prezident dostane mou rezignaci tak rychle, jak to jen stihnu. Pokud si přeješ, abychom něco udělali tomu starému chlápkovi v New Yorku, nezapomeň, že takové přání zapadá minimálně do dvou definic spiknutí. Mou povinností obyčejného občana, ani ne tak úředníka vlády nebo této země, je sdělit možná porušení práva příslušným orgánům." Elliotová poté rozstřílela Ryana pohledy.

"K čertu s tebou! Nikdy jsem neřekla..."

"Právě ses chytila do nejnebezpečnější sítě v oblasti vládních služeb, vážená. Začala ses domnívat, že tvé představy, jak zlepšit svět, jsou nadřízeny principům, na nichž má naše vláda fungovat. Takové domněnky ti zakázat nemůžu, ale musím tě informovat, že můj úřad se na tom podílet nebude, aspoň dokud tu budu." Znělo to až moc jako přednáška, ale Ryan měl pocit, že si o to řekla. Hřála si na srdci ty nejnebezpečnější myšlenky.

"To jsem nikdy neřekla!"

Prdlajs. "Fajn. Nikdy jsi to neřekla, a ani sis to nemyslela. Zmýlil jsem se. Omlouvám se. Ať se Izraelci rozhodnou sami, jestli smlouvu schválí nebo ne. Mají demokratickou vládu. Rozhodnutí je na nich. My máme právo je nasměrovat určitým směrem, sdělit jim, že současná míra naší pomoci je závislá na tom, zda smlouvu schválí, ale nemůžeme se přímo vměšovat do jejich vládních procesů. Jsou meze, které nesmíš překročit, i když zrovna zastupuješ americkou vládu."

Poradkyně pro otázky národní bezpečnosti se pokusila o úsměv. "Děkuji ti za názory ohledně řádného vykonávání vládní politiky, Ryane. To bude vše."

‚Já děkuji, doktorko Elliotová. Mimochodem, můj názor je, že bychom tomu měli nechat volný průběh. Smlouvu schválí i přesto, co ukazují v televizi."

"Jak to?" Elliotová se pokusila potlačit podrážděnost.

"Smlouvy jsou pro Izrael výhodné v každém směru. Lidé si to uvědomí, jakmile dostanou šanci informaci strávit a sdělit svůj názor zástupcům v parlamentu. Izrael je demokracií, a v ní se obyčejně rozhodne správně. Inu, dějiny. Demokracie je ve světě tak populární, protože funguje. Pokud zpanikaříme a uspěcháme to, jen tomu ublížíme. Pokud necháme proces běžet tak, jak má, zřejmě se to vyřeší dobře."

"Zřejmě?"

"V životě není nic jistého, můžeme se jen dohadovat," vysvětlil Ryan. Proč to nikdo nechápe? vrtalo mu hlavou. "Ale vměšování v sobě nese větší riziko než nezasahování. Nezasáhnout bývá často správné řešení. A tohle je takový případ. Nechme jejich systém pracovat. Myslím, že to zvládnou. To je můj názor."

"Děkuji ti za názor," řekla a otočila se.

"Rádo se stalo, jako vždycky."

Elliotová počkala, dokud nezaslechla zacvaknout dveře, a pak se otočila. "Ty arogantní parchante, tohle mi zaplatíš," přísahala si.

Ryan vystoupal ke svému autu na West Executive Drive. Zašel jsi moc daleko, kamaráde, blesklo mu hlavou.

Ne, nezašel. Začínala si to opravdu myslet, a bylo potřeba zabouchnout ty dveře, než by bylo pozdě.

Tohle byla ta nejošemetnější myšlenka, jaká kdy mohla člověka ve vládních službách potkat. Už to kdysi zažil. Lidem ve Washingtonu se děly strašné věci. Přijížděli do toho města, obvykle plni ideálů, a ty z nich v tom vlhkém a dusném

prostředí rychle vyprchaly. Někdo tomu říkal nechat se polapit systémem. Ryan se spíš domníval, že je to ve vzduchu. Samotná atmosféra ve Washingtonu nahlodává duši.

A jakto, že ty jsi imunní, Jacku?

Ryan se nad tím zamyslel a ignoroval pohled, jakým jej sledoval Clark ve zpětném zrcátku, když ujížděli směrem k řece. Dosud se odlišoval, protože se

tomu nikdy nepoddal, ani jednou... nebo snad ano? Bylo několik věcí, jež mohl udělat jinak. Bylo pár věcí, které nevyšly úplně přesně tak, jak by si byl představoval.

Vůbec se neodlišuješ. Jenom si to myslíš.

Dokud se ale dokážu té otázce a odpovědím postavit, jsem v bezpečí.

To určitě. "Nuže?" "Můžu s tím udělat spoustu věcí," odpověděl Ghosn. "Ale ne sám. Budu potřebovat pomoc."

"A bezpečnost?"

"To je taky důležité. Musím pečlivě zvážit naše možnosti. Teprve pak budu vědět, co budeme potřebovat. Ale už teď vím, že budu v některých oblastech potřebovat pomoc."

"Ve kterých?" zeptal se velitel.

"Výbušniny."

"Ale na ně jsi přece odborník," namítl Qati.

"Veliteli, takové přesnosti, jakou vyžaduje tahle záležitost, jsme nikdy nemuseli dosáhnout. Nemůžeme například použít obyčejné plastické trhaviny z toho prostého důvodu, že jsou plastické - a tedy mění tvar. Bloky výbušniny musí být vytvarovány s přesností tisíciny milimetru a tvar je nutno matematicky propočítat. Teoretickou stránku věci bych možná zvládl, ale bude to trvat měsíce. Raději bych se věnoval rekonstrukci toho jaderného materiálu... a..."

"Ano?"

"Myslím, že dokážu tu bombu vylepšit, veliteli."

"Vylepšit? Jak?"

"Pokud jsou mé předběžné odhady správné, tento druh zbraně je možno zadaptovat tak, aby z ní nebyla bomba, ale jen spouštěcí mechanismus."

"A čeho?" zeptal se Qati.

"Termonukleární bomby, vodíkové bomby, Ismaeli. Účinnost té bomby můžeme zvýšit deseti, možná stonásobně. Mohli bychom zničit celý Izrael nebo přinejmenším jeho velkou část."

Velitel se na chvíli odmlčel a vstřebával poslední informaci. Když znovu promluvil, jeho hlas zněl opatrně. "Ale potřebuješ pomoc. Kde máme hledat?"

"Günther možná má nějaké cenné kontakty v Německu. Pokud se mu ovšem dá věřit," dodal Ghosn.

"Přemýšlel jsem o tom. Güntherovi věřit můžeme." A Qati mu vysvětlil proč.

"A víme jistě, že je to pravda?" zeptal se Ghosn. "Nevěřím na náhody o nic víc než ty."

"V německých novinách byla fotka. Vypadalo to dosti věrně." Jeden německý bulvární plátek získal černobílou fotografii, na níž byly vidět následky oběšení v celé své hrůze. Skutečnost, že Petra byla od pasu nahoru nahá, její zveřejnění jen urychlila. Takový konec teroristky byl příliš šťavnatý, než aby bylo možno upřít ho německým mužům, když navíc tato žena jednoho z nich vykastrovala.

"Problém je pouze v tom, že musíme minimalizovat počet lidí, kteří o tom vědí, jinak - promiň, Ismaeli."

"Ale budeme potřebovat pomoc. Ano, chápu to." Qati se usmál. "Máš pravdu. Je na čase, abychom našeho přítele zasvětili do plánů. Navrhuješ odpálit tu bombu v Izraeli?"

"A kde jinde? Mně sice nepřísluší o takových věcech rozhodovat, ale počítal jsem..."

"Ještě jsem o tom nepřemýšlel. Musíme postupně, Ibrahime. Kdy odjíždíš do Izraele?"

"Myslel jsem asi tak příští týden."

"Počkej, dokud nezjistíme, co udělá ta smlouva," přemýšlel Qati nahlas. "Začni se svými studiemi. Musíme pospíchat pomalu. Nejprve musíš určit, co přesně potřebuješ. A pak to zkusíme splnit na co nejbezpečnějším místě."

Zdálo se, že to trvá věčnost, ale věčnost je v politice období od pěti

minut do pěti let. V tomto případě trvalo tři dny, než došlo k tomu nejdůležitějšímu. Před Knesset dorazilo dalších padesát tisíc demonstrantů. Pod vedením veteránů ze všech izraelských válek se nový dav vyslovil pro schválení smluv. Znovu se křičelo a znovu se hrozilo pěstmi, ale tentokrát nedošlo k otevřenému násilí, neboť policii se podařilo od sebe obě skupiny oddělit. Tak se alespoň snažily jedna druhou překřičet.

Kabinet se znovu sešel na uzavřeném zasedání a dusno pod svými okny zároveň ignoroval i vnímal. Ministr obrany byl během rozpravy překvapivě tichý. Na přímý dotaz odpověděl, že zbraně, přislíbené od Američanů, budou velmi užitečné: čtyřicet osm stíhacích bombardérů F-16, vůbec poprvé bojová vozidla M-2/3 Bradley, protitankové střely Hellfire a přístup k revoluční technologii tankových střel, na jejímž vývoji Amerika pracuje. Američané uhradí většinu nákladů na vybudování nového supermoderního výcvikového centra v Negevské poušti, podobného jejich vlastnímu Národnímu výcvikovému středisku ve Fort Irwinu v Kalifornii. Zde by měla nepřetržitě cvičit 10. obrněná brigáda, jakožto "OpFor" neboli protivnická síla izraelských jednotek. Ministr obrany věděl, jaký účinek měla existence NVS na stav americké armády, a že se jeho zásluhou dostala na nejvyšší stupeň profesionality od konce druhé světové války. Díky nové technice a výcvikové základně ministr odhadoval, že se skutečná bojeschopnost Izraelské armády zvýší o padesát procent. K tomu přičetl peruť amerických F-16 a tankovou divizi, jež obě, v souladu s tajným dodatkem oboustranné smlouvy o obraně, v případě ohrožení spadají pod izraelské velení - stav ohrožení vyhlašuje izraelská strana. To je v amerických dějinách něco nevídaného, dodal ještě ministr zahraničí.

"Ty smlouvy tedy mají na bezpečnost naší země vliv pozitivní nebo negativní?" zeptal se premiér.

"Zdá se, že mírně pozitivní," připustil ministr obrany. "Takže jste pro?"

Ministr obrany se nad tím na chvíli zamyslel, zabodával zrak do muže v čele stolu Podpoříš mě, když se budu ucházet o post premiéra? ptal se očima. Premiér přikývl.

"Promluvím k lidem. Ty smlouvy nám neublíží."

Projev nikoho neuklidnil, ale aspoň přiměl k odchodu třetinu členů tábora, který byl proti smlouvám. Rozhodující střední část izraelského parlamentu události pečlivě sledovala, zamýšlela se nad nimi a rozhodla. Smlouvy byly ratifikovány mírnou většinou. Ještě předtím, než měl americký Senát vůbec čas prozkoumat smlouvy v komisích pro ozbrojené síly a zahraniční vztahy, se smlouvy začaly uvádět do praxe.

[11] MECHANIČTÍ VOJÁCI

Neměli vypadat nijak lidsky. Členové Švýcarské gardy měřili všichni přes 185 centimetrů a nikdo z nich nevážil méně než pětaosmdesát kilo. Jejich fyzická kondice byla na první pohled patrná. Základna gardy, ležící jen kousek za městem, v místech, kde byla ještě před dvěma týdny židovská osada, měla k dispozici vlastní moderní tělocvičnu a muži byli "pobízeni" posilovat tak dlouho, dokud jejich kůže nebyla napnutá jako kůže bubnu. Jejich předloktí, odhalená vyhrnutými rukávy, byla silnější než lýtka většiny mužů a již do bronzova opálená. Pod sluncem vybělenými vlasy měli převážně modré oči, které ale důstojníci většinu času skrývali pod černými brýlemi a řadoví vojáci za štíty.

Nosili uniformy s maskováním pro boj ve městě, zvláštní směs bílé, černé a několika odstínů šedé, díky nimž splývali s kameny a vybílenými štuky Jeruzaléma, což bylo zejména v noci neobyčejně účinné. Boty měli nachlup stejné, nešlo o nablýskanou přehlídkovou obuv. Helmy byly z kevlaru, potažené látkou se stejným vzorem. Přes uniformy oblékali maskovací bundy amerického střihu, v nichž vypadaly jejich mohutné postavy ještě obrovitější. A přes bundy patřila ještě síťovina. Každý muž měl vždy čtyři tříštivé granáty a dva kouřové, dále litrovou láhev vody, balíček první pomoci a zásobu munice. Vše dohromady to vážilo kolem dvanácti kilogramů.

Městem procházeli ve skupinách po pěti, vždy jeden velitel a čtyři vojíni, v pohotovosti bylo pokaždé dvanáct skupin. Každý muž byl vybaven puškou SIG, dva z každé pětice měli pod hlavní ještě granátomety. Seržant měl i pistoli a dva muži z každé skupiny nesli vysílačky. Skupiny na stráži byly v nepřetržitém rádiovém kontaktu a pravidelně nacvičovaly obranné operace.

Jedna polovina skupin v pohotovosti byla vždy na stráži a druhá pomalu a výstražně projížděla městem v amerických vojenských vozidlech, což byly v podstatě obří džípy. Každý "hummer" měl ve výbavě kulomet upevněný na otočném čepu a některé ještě navíc šestihlavňové pušky a kevlarový pancéř na obranu posádky proti případnému nepříteli. Při zaslechnutí jejich houkaček se jim všichni klidili z cesty.

Ve velicím středisku parkovalo několik pancéřovaných bojových vozidel - aut anglické výroby, která tak tak dokázala projíždět uličkami starého města. V neustálé pohotovosti se zde nacházela jednotka o velikosti čety pod velením kapitána. Ta měla za úkol zasáhnout v případě ohrožení. Byla vyzbrojena těžkými zbraněmi, například švédskou puškou Carl Gustav M-2, která stačí na provrtání díry do kterékoli budovy. Tuto jednotku ještě kryla skupina techniků s bohatými zásobami nejrůznějších trhavin. Pyrotechnici prováděli výcvik na budovách, k jejichž opuštění Izrael svolil. Celá divize vlastně cvičila v těchto oblastech a lidé je pozorovali ze vzdálenosti několika set metrů. Začínala se z toho stávat skutečná turistická atrakce. Arabští obchodníci už všem případným zájemcům nabízeli trička s nápisem ROBOSOLDIERS! Obchodní cit těchto mužů nezůstal bez odezvy.

Švýcarské gardy se neusmívaly, s lidmi na ulici nemluvily. Novináři byli odkazováni na velícího důstojníka, plukovníka Jacquese Schwindlera, a občas jim bylo povoleno promluvit i s nižší šarží v kasárnách nebo na cvičištích, ale nikdy na ulici. Samozřejmě že ale jistý kontakt s místními obyvateli byl nevyhnutelný. Vojáci se učili základům arabštiny a na vše ostatní stačila angličtina. Občas podávali dopravní informace, ačkoli to byla záležitost zejména místní policie, ta se však stále utvářela - s podporou Izraelců, kteří se odsud stahovali. Zřídka se ještě stávalo, že se členové Švýcarské gardy vložili do pouliční rvačky nebo něčeho podobného. Samotný pohled na skupinku pěti mužů většinou stačil k tomu, že se lidé stáhli a chovali se slušně. Posláním Švýcarů bylo zastrašovat a lidé si zanedlouho začali uvědomovat, jak dobře svůj úkol plní. Zároveň ale většina jejich operací závisela víc na něčem jiném než na fyzické kondici.

Na pravém rameni měl každý z nich našito cosi jako látkový odznak. Uprostřed byl bílý kříž na červeném pozadí, který určoval původ vojáků. Kolem něj byla islámská hvězda a srpek měsíce, šesticípá Davidova hvězda a křesťanský kříž. Tyto odznaky byly ve třech verzích, aby znaky všech náboženství měly příležitost být nahoře. Bylo veřejným tajemstvím, že odznaky se rozdávají libovolně a všechny jsou pod symbolickou záštitou švýcarské vlajky.

Vojáci byli podřízeni náboženským vůdcům. Plukovník Schwindler se každý den scházel s trojicí kněží, kteří stáli v čele města. Zdálo se, že politiku města tvoří jen oni, ale Schwindler byl chytrý a rozvážný muž, jehož návrhy měly u imáma, rabína a patriarchy vždy velkou váhu. Schwindler rovněž navštívil hlavní města všech států na Středním východě. Byl mužem na správném místě - ve švýcarské armádě měl pověst nejlepšího plukovníka. Byl to čestný a nezištně poctivý muž, a proto si získal svou pověst. V kanceláři už měl pozlacený meč, dar od krále Saudské Arábie. A na základně byl ustájen i hřebec stejně urozeného původu. Schwindler ale neuměl jezdit.

Město spravovala trojice kněží. Ukázalo se, že mají lepší výsledky, než kdokoli očekával. Byli vybráni pro svou zbožnost a vzdělání, a záhy se navzájem začali uznávat. Téměř okamžitě se shodli, že jednou za týden bude pronesena veřejná modlitba jednoho ze tří náboženství, jíž se všichni tři zúčastní, ne pasivně, ale aktivně, aby demonstrovali úctu, jež stojí u základů

jejich společného poslání. S tímto návrhem přišel imám a ukázalo se, že je to neočekávaně účinný způsob, jak uklidňovat jejich vnitřní nesoulady a jak poskytnout obyvatelům města správný příklad. Neznamená to ale, že nedocházelo k rozporům. Obvykle však šlo o rozpory mezi dvěma z nich a v tom případě byl třetí muž ve funkci prostředníka. Všichni měli zájem na tom, aby bylo dosaženo mírového a rozumného urovnání. "Bůh" - termín, jejž všichni mohli používat bez předsudků - si žádá jejich dobrou vůli a po několika počátečních střetech převážila dobrá vůle. Když dořešili jeden ze sporů a seděli u kávy, pronesl řecký patriarcha s úsměvem, že tohle je možná první zázrak, jaký kdy zažil. Kdepak, namítl rabín, není žádný zázrak, že se lidé v Božích službách rozhodli následovat zásady svých vlastních náboženství. A tak najednou? zeptal se imám s úsměvem, možná to prý není zázrak, ale trvalo to celá tisíciletí. Nezačínejme další hádku, smál se Řek, sotva jsme jednu vyřešili - spíš mi pomozte najít způsob, jak se dohodnout s mými křesťanskými bratry!

Když se na ulici potkali stoupenci jedné víry se stoupenci druhé, pozdravili se, aby tak dali příklad ostatním. Švýcarské gardy též všem salutovali, a když rozmlouvali s nejstarším z nich, sundali si na důkaz úcty brýle nebo helmy.

Tohle byl jediný projev lidskosti, který měli Švýcaři povolen. Jinak se říkalo, že se ani nepotí.

"Strašpytlové pitomí," pronesl Ryan. Stál na rohu ulice s vyhrnutými rukávy a sledoval americké turisty s foťáky. Židé se stále tvářili poněkud nedůvěřivě. Arabové se usmívali. Křesťané, kteří z Jeruzaléma utekli převážně kvůli vzrůstajícímu násilí, se ještě nezačali vracet. Všichni se klidili stranou, zatímco těch pět mužů rychle postupovalo ulicí. Snad ani nekráčeli, jen jejich hlavy v helmách se otáčely napravo i nalevo. "Oni jsou fakt jako roboti."

"Víte," řekl Avi, "že od prvního týdne se je nikdo ani nepokusil napadnout? Ani jednou."

"Taky bych se s nima nechtěl zaplést," řekl Clark tiše.

V prvním týdnu, jakoby řízením Prozřetelnosti, zabil mladý Arab nožem jednu izraelskou ženu - šlo spíš o loupežné přepadení než o politicky motivovaný čin -a udělal tu chybu, že ho při tom viděl jeden švýcarský vojín, který ho dohnal a zneškodnil za pomoci chvatů jako vystřižených z filmu. Arab byl pak odveden ke trojici kněží a dostal možnost zvolit si soud podle izraelského nebo islámského práva. Další chyby se dopustil, když si zvolil druhou variantu. Po týdnu stráveném v izraelském špitále, kde se zotavoval z ran, byl postaven před soud vedený v souladu s ustanoveními Koránu. Soudu předsedal imám Ahmed bin Yussif. Den nato jej letadlem dopravili do Rijádu, zavedli na náměstí a po chvíli vyhrazené k pokání ze svých přestupků jej veřejně popravili mečem. Ryan přemýšlel, jak se pour encourager les autres řekne hebrejsky, řecky a arabsky. Izralci žasli nad rychlostí a brutalitou spravedlnosti, ale muslimové jen krčili rameny a vysvětlovali, že Korán má vlastní pevný trestní řád a že se za dlouhá léta náramně osvědčil.

"Vaši lidé si na to stále nemůžou zvyknout, že?"

Avi se zamračil. Ryan jej postavil před nutnost vyjádřit vlastní názor nebo říct pravdu. "Budou se cítit lépe, až tu budou naše parajednotky... mám být upřímný, Ryane?" Pravda zvítězila, jak tomu bylo u Aviho zvykem.

"Jistě."

Zvyknou si. Bude to pár týdnů trvat, ale zvyknou si. Arabům se Švýcaři líbí pocity našich arabských přátel jsou pro mír na téhle ulici klíčové. Můžu se teď něco zeptat já?" Clark zavrtěl hlavou.

"Možná," řekl Ryan a rozhlížel se po ulici.

"Jak velkou na tom máte zásluhu?"

"Vůbec žádnou," odpověděl Jack tak nezúčastněně, že připomínal strojovou chůzi vojáků. "Byl to nápad Charlieho Aldena, to nevíte? Já jsem byl jen poslíček."

"Takhle to všem říkala Elizabeth Elliotová." Avi víc říkat nemusel.

"Neptal byste se, kdybyste už neznal odpověď, Avi. Tak proč se ptát?"

"To jste řekl šikovně." Generál Ben Jakob si sedl a přivolal číšníka. Než znovu promluvil, objednal dvě piva. Clark ani druhý bodyguard nepili. "Váš prezident to s nátlakem trochu přehnal. Vyhrožovat nám, že pozdrží dodávky zbraní..."

"Myslím si, že to šlo udělat i jinak, ale o tom já nerozhoduju, Avi. Způsobili to vaši lidi, když zastřelili ty demonstranty. Tím se znovu otevřela ta část historie, kterou jsme chtěli uzavřít. Ochromilo to vaši lobby v Kongresu - nezapomínejte, že spousta těch lidí byla na opačné straně našeho hnutí za lidská práva. Přinutili jste nás k akci, Avi. To víte. Krom toho." Ryan se zničehonic zarazil.

"Ano?"

"Avi, ono to snad skutečně vyjde. No, jenom se rozhlídněte!" řekl Jack, když jim donesli pivo. Byl tak vyprahlý, že třetina v něm okamžitě zmizela.

"Je tu jistá možnost," připustil Ben Jakob.

"Dostáváte ze Sýrie lepší zprávy než my," řekl Ryan. "Doneslo se mi, že se jim to urovnání začíná líbit - ale nijak to nekřičí do světa. Nemám pravdu?"

"Pokud je to tak," zabručel Avi.

"Víte, co je těžký na získávání informací v době míru?"

Ben Jakob upřel oči na protější zeď a přemýšlel. "Uvěřit, že je to pravda?"

Jack přikývl. "To je oblast, kde máme proti vám trochu navrch, příteli. My už jsme to zažili."

"Souhlas, jenže Sověti taky nikdy neřekli - neproklamovali -, že vás chtějí vymazat z povrchu země. Řekněte ctihodnému prezidentu Fowlerovi, že takové obavy není snadný zaplašit."

Jack vzdychl. "Už jsem mu to řekl, Avi. Nejsem váš nepřítel."

"Ale nejste ani můj spojenec."

"Spojenci? Ale to teď jsme, generále. Smlouvy už platí. Generále, mou úlohou je poskytovat informace a rozbory mé vládě. Politiku tvoří lidé na vyšších postech a s větším rozumem," dodal Ryan s neskrývanou ironií.

"O? A kdopak to je?" Generál Ben Jakob se zasmál. Hlas mu klesl o několik oktáv. "Jacku, pracujete v téhle oblasti necelých deset let. A to, co jste ohledně ponorek dokázal v Moskvě nebo role, jakou jste měl v minulých volbách..."

Ryan se snažil ovládnout, ale nedokázal to. "Ježíši, Avi!" Jak se tohle jenom dozvěděl?

"Neměl byste brát Boží jméno nadarmo, Ryane," řekl mu zástupce ředitele Mossadu. "Tohle je město Boží. Ti hoši ze Švýcar by vás mohli zastřelit. Řekněte milované slečně Elliotové, že jestli na nás bude tlačit příliš silně, spojíme se s našimi přáteli v americkým médiích a takový příběh..." Avi se usmál.

"Avi, jestli se o tom vaši lidé před Elliotovou zmíní, bude tvrdit, že netuší, o čem je řeč."

"Nesmysl!" štěkl Ben Jakob.

"Dávám vám své slovo."

Teď zase byl překvapen brigádní generál Ben Jakob. "To je k nevíře."

Jack dopil pivo. "Avi, řekl jsem, co jsem mohl. Stalo se vám už někdy, že vaše informace pocházela z nepříliš spolehlivého zdroje? Řeknu to takhle: osobně vůbec netuším, na co jste narážel. Pokud došlo k nějaké dohodě, neúčastnil jsem se jí. Fajn, mám důvod se domnívat, že k něčemu došlo, a dokonce mohu spekulovat, co to bylo, ale jestli budu muset předstoupit před soud a odpovídat na jeho otázky, můžu říct jen to, že nic nevím, příteli. A nikoho nelze vydírat tím, o čem vydíraný nic neví. Musel byste se sakra snažit, abyste je přesvědčil, že k něčemu došlo."

"Pane Bože, ten Moore a Ritter provedli elegantní práci, že?"

Ryan postavil prázdnou sklenici na stůl. "Takovéhle věci se nikdy ve

skutečném životě nevyskytují, generále. To je výmysl filmařů. Podívejte, Avi, možná že ta zpráva, kterou držíte v ruce, má trochu vratký základy. U úžasných zpráv tomu tak bývá často. Realita pořád trochu pokulhává za uměním." Byla to dobrá hra. Ryan se zašklebil, aby svá slova zdůraznil.

"Doktore, v roce 1972 se Černé září, frakce Organizace pro osvobození Palestiny, spojila s japonskou Rudou armádou ve snaze rozpoutat střelbu na letišti Ben Gurion. Došlo k tomu a zahynuli přitom hlavně američtí protestantští poutníci z vašeho ostrova Porto Rico. Jediný terorista, kterého naše bezpečnostní síly dostaly živého, řekl vyšetřovatelům, že jeho mrtví soudruzi a jejich oběti se přemění v souhvězdí na obloze. Ve vězení konvertoval k judaismu a dokonce si vlastními zuby provedl obřízku, což vypovídá mnohé o jeho ohebnosti," dodal generál Ben Jakob věcně. "Nikdy mi neříkejte, že je něco příliš šílené, aby to mohla být pravda. Jsem důstojníkem rozvědky už víc jak dvacet let, a jediné, čím jsem si skutečně jist, je, že jsem ještě nezažil všechno."

"Avi, vy jste ještě větší paranoik než já!"

"Vy jste taky nezažil holocaust, doktore."

"Aha? A Cromwell a hladomor se nepočítají? Slezte z toho koně, generále. Rozmísťujeme tu americký jednotky. Když to bude nutný, v Negevský poušti poteče americká krev. Nebo na Golanech, to je jedno."

"Ale co když..."

"Avi, vy se ptáte, co když. Pokud k tomu co když dojde, generále, přiletím sem i já. Býval jsem u námořnictva. Jak víte, už po mně stříleli. K žádnýmu dalšímu holocaustu nedojde. Aspoň pokud budu žít. Mí spoluobčani to nedopustí. Ani moje vláda, Avi. Už nikdy to nedopustíme. Pokud mají Američani zemřít při obraně tohoto státu, tak tu zemřou."

"To jste ve Vietnamu říkali taky." Ben Jakob si všiml, že Clarkovi se znovu zablýsklo v očích. "Chcete něco říct?"

‚Generále, já nejsem vysokej důstojník, jenom namyšlenej pěšák. Ale v bojích jsem strávil víc času než kdokoli od vás a říkám vám, pane, že na týhle zemi mě jen děsí to, že vy to vždycky poserete jako my tenkrát. My se ale poučili, vy ne. A to, co říká doktor Ryan, je fakt. Přijede sem. A já taky, když na to přijde. Už jsem taky pár lidí zastřelil," řekl mu Clark tichým a vyrovnaným hlasem.

"Další mariňák?" zeptal se Avi jemně.

"Přihořívá," řekl Clark. "A udržuju se v pohotovosti, jak se říká," dodal s úsměvem.

"A co váš kolega?" ukázal Avi na Chaveze, který stál nezúčastněně na rohu a obhlížel ulici.

"Špička. A kluci v 10. brigádě jsou taky takoví. Ale ta válka, to je blbost. Vy to přece oba víte. Jestli chcete bezpečnost, pane, tak si urovnejte vnitřní problémy. A mír pak přijde v těsným závěsu za tím."

"Poučit se z vašich chyb..."

"My měli, generále, nejbližší ochranu čtyři tisíce mil daleko. Odsud do Středomoří to tak daleko není. Měli byste se poučit z našich chyb. Dobrý na tom je, že máte větší šanci míru skutečně dosáhnout, než jsme kdy měli my."

"Ale nechat si ho vnutit..."

"Podívejte, pane, jestli to bude fungovat, poděkujete nám. Jestli ne, máme dost lidí, kteří vám pomůžou z průseru." Clark si všiml, že Ding se nenápadně odlepil ze svého místa a bezcílně bloumal kolem, téměř jako turista.

"Včetně vás?"

"No to si pište, generále," řekl Clark, oči měl na stopkách a pozoroval lidi na ulici. Co to Chavez uviděl? Co mu uniklo?

Kdo to je? zamyslel se Ghosn. Chvíli mu to trvalo. Brigádní generál Abraham Ben Jakob, zástupce ředitele Mossadu, odpověděl si, když probral všechny fotografie v paměti. Mluví s Američanem. Kdo asi je... Ghosn pomalu a nenápadně otočil hlavu. Ten chlap tu bude mít několik bodyguardů... ten vedle

něho je jasný. Velmi vážný výraz, starý... možná k padesátce. Ta tvrdost - ne, tvrdost ne, ale ostražitost. Bylo možné mít pod kontrolou jeho obličej, ale ne oči - aha, zase si dal na nos sluneční brýle. Víc než jeden. Musí jich tu být víc, k tomu izraelští bezpečnostní důstojníci. Ghosn si uvědomil, že se zadíval trochu déle, ale...

"Jejda." Vrazil do něj muž, byl o málo menší než on a drobnější. Měl tmavou pleť, možná to dokonce byl Arab, ale mluvil anglicky. Kontakt byl přerušen ještě dřív, než si Ghosn stačil uvědomit, že jej muž prohledal. "Sorry." Muž odkráčel. Ghosn si nebyl jistý, nevěděl určitě, jestli to bylo, čím se to zdálo být, nebo zda nebyl právě prohledán izraelským, americkým nebo jiným ochrankářem. No, zbraň ani kapesní nožík u sebe neměl, nesl jen tašku plnou knih.

Clark si všiml, že Ding mu nenápadným gestem dává signál, že je vše v pořádku. Vypadalo to, jako by odháněl mouchu z krku. Tak proč se na ně ten terč tak díval - každý, kdo se zajímal o jeho chráněnce byl terč - proč se zastavil a sledoval je? Clark se rozhlédl. O dva stoly dál seděla krásná dívka. Nebyla Arabka ani Izraelka, měla evropské rysy, mluvila germánským jazykem, možná holandsky. Vypadala k světu, a takové dívky přitahují pohledy mužů. Možná že jen sedí v dráze pohledu. Možná. Vymezit hranici, kde u bodyguarda končí ostražitost a začíná paranoia, je nemožné, zvlášť když uvážíte konkrétní prostředí, a tady si Clark neděl iluze. Ale na druhé straně zvolili náhodnou restauraci na náhodně zvolené ulici, a skutečnost, že tu Ryan je a že se spolu s Ben Jakobem rozhodli projít některé věci... žádná rozvědka není tak dobrá, aby dokázala pokrýt jedno jediné město - možná s výjimkou Rusů v Moskvě -, aby se hrozba stala skutečností. Tak proč ten oční kontakt? No co. Clark si obličej založil do paměti ke stovce dalších tváří.

Ghosn kráčel dál. Nakoupil knihy, které potřeboval, a pozoroval švýcarské vojáky, jak pochodují, jak ostře vypadají. Avi Ben Jakob, říkal si. Promarněná příležitost. Takovéhle terče se nenabízejí každý den. Šel dál tou hrbolatou dlážděnou ulicí s prázdným pohledem a zdánlivě jen těkal z místa na místo. Zabočí další ulicí doprava, zrychlí a pokusí se dostat před Švýcary, než dorazí na další křižovatku. To, co v nich viděl, obdivoval a zároveň litoval, že si toho vůbec všiml.

"Dobrá práce," řekl Ben Jakob Clarkovi. "Váš podřízený má dobrý výcvik."

"Vypadá slibně." Clark sledoval, jak se Ding Chavez vrátil zpět na své pozorovací místo na rohu ulice. "Znáte ten obličej?"

"Ne. Mí lidé možná mají fotografii. Zjistíme to, ale nejspíš šlo o mladého muže s běžným sexuálním zájmem." Ben Jakob pohodil hlavou k Holanďance, pokud to byla Holanďanka.

Clarka překvapilo, že Izraelci se ani nepohnuli. V té tašce mohlo být cokoli. A "cokoli" v tomto prostředí vyvolávalo většinou negativní představy. Páni, jak svou práci nenávidí. Dávat pozor na sebe je jedna věc. Obvykle se pohyboval náhodně vybranými cestami, měnil rychlost a neustále pozoroval možnosti k úniku nebo k úkrytu. Ale Ryan, ačkoli má možná podobné instinkty - co do taktiky byl Ryan velmi obratný - má až nezřízenou důvěru ve spolehlivost svých dvou strážců.

"Takže, Avi?" zeptal se Ryan.

"No, první část brigády se už usazuje. Naši tankisti si oblíbili plukovníka Diggse. Musím přiznat, že jejich standarta mi přijde trochu divná - bizon je přece jenom zdivočelá kráva, ne?" ušklíbl se Avi.

"Je to jako s tankem, Avi. Taky byste se asi nerad objevil proti němu sám." Ryan přemýšlel, co se stane, až 10. brigáda začne svůj první ostrý výcvik s Izraelci. V americké armádě panuje názor, že schopnosti Izraelců jsou jen prázdnou bublinou, a Diggs má pověst nesmlouvavého taktika. "Vypadá to, že budu moct ohlásit prezidentovi, že zdejší situace vykazuje skutečné rysy příslibu."

"Vyskytnou se problémy."

"To je jasný, Avi," přikývl Ryan. "Ale myslel jste si, že to půjde takhle rychle vpřed?"

"Ne," připustil Ben Jakob. Vylovil drobné a oba muži vstali. Clark šel za nimi a dorazil k Chavezovi.

"Tak co?"

Jenom ten jeden. Měl těžkou tašku, ale v ní asi jen knížky - učebnice. V jedný z nich měl paragon. Věřil bys, že to byly knížky o jaderný fyzice? Teda, aspoň ta jedna, co jsem viděl. Byla to těžká, tlustá bichle. Možná to študuje, vím já, a támhleta slečna je fešná, to zase jo."

"Nerozptylujme se, pane Chavezi."

"Není to můj typ, pane Clarku."

"A co říkáš na ty Švýcary?"

"Na pochůzkáře vypadaj špičkově. Nechtěl bych se s nima dostat do křížku, ledaže bych si mohl zvolit místo a dobu." Chavez se odmlčel. "Všiml sis, že ten, co jsem ho prohlídnul, z nich nemohl spustit oči?"

"Ne."

"No jo... vypadal, jako kdyby věděl, co..." Domingo Chavez se znovu odmlčel. "Myslím, že lidi tady už viděli spoustu vojáků. Ale tenhle je sledoval jako profík. To mě upoutalo nejdřív, ne to, jak zíral na tebe a doktora. Ten chlap měl chytrý oči, víš, jak to myslím."

"A co dál?"

"Nesl se tak vznešeně. Ruce měl jemný, ne jako voják. Na vysokoškoláka byl moc starej, i když doktorand to být mohl." Znovu pauza. "Jesucristo! Co to máme za praštěný zaměstnání! Neměl u sebe zbraň. Jeho ruce nevypadaly, že by to byl nějakej zápasník. Prostě přišel do týhle ulice, aby si prohlídl ty švýcarský kluky, zadíval se do míst, kde seděl doktor a jeho přátelé, a pak šel dál. Tečka." Bývaly doby, kdy Chavez litoval, že odešel z armády. Už by měl vyšší hodnost a nemusel by se trápit při nočních výletech a hrát si na bodyguarda doktora Ryana. Aspoň že doktor je normální člověk a práce s Clarkem je... zajímavá. Ale ta výzvědná činnost je práce na baterky.

"Tak jdeme," řekl Clark.

"Rozumím." Ding rukou zkontroloval pistoli pod volným tričkem. Členové izraelské ochranky už kráčeli ulicí.

Ghosn je potkal přesně, kde chtěl. Švýcaři mu pomohli. Postarší muslimský klerik zastavil velitele skupiny a na něco se ho ptal. Měli problém s tlumočením, neboť imám nehovořil anglicky a arabština švýcarského vojáka byla stále v plenkách. Takovou příležitost si nemohl nechat ujít.

"Promiňte," řekl Ghosn imámovi. "Mohu vám pomoci s tlumočením?" Vyslechl kulometnou palbu arabských slov a otočil se k vojákovi.

"Imám je ze Saudské Arábie. Je poprvé od dětství v Jeruzalémě a ptá se na cestu ke kanceláři Trojice."

Když seržant zjistil postavení starého muže, sundal si helmu a uctivě se uklonil. "Řekněte mu, prosím, že nám bude ctí jej tam doprovodit."

"A, tady jste!" zvolal za nimi další hlas. Byl to nepochybně Izraelita. V jeho arabštině byl slyšet přízvuk, ale hovořil plynně. "Dobrý den, seržante," dodal muž anglicky.

"Dobrý den, rabíne Ravensteine. Znáte tohoto muže?" zeptal se voják.

"Toto je imám Mohamed Al Faisal, skvělý vědec a historik z Mediny."

"Je to takové, jak se mi doneslo?" obrátil se Al Faisal přímo na Ravensteina.

"Je a ještě víc!" odpověděl rabín.

"Promiňte?" nedalo to Ghosnovi.

"Vy jste?" zeptal se Ravenstein.

"Student. Chtěl jsem tu pomoci s tlumočením."

"Ach tak," pronesl Ravenstein. "To je od vás milé. Mohamed přijel prozkoumat rukopis, který jsme našli ve vykopávkách. Je to učené muslimské pojednání o velmi staré Tóře, 10. století, fantastický objev. Seržante, již se

o to postarám a vám, mladíku, též děkuji."

"Chcete doprovodit, pane?" zeptal se seržant. "Jdeme stejným směrem."

"Ne, děkuji, jsme oba příliš staří, a nestačili bychom vám."

"Dobře." Seržant zasalutoval. "Hezký den."

Švýcaři odešli. Těch několik lidí, kteří si setkání všimli, se za nimi dívali a usmívali se.

"Komentář je dílem samotného Al Qaldy a nejspíš se v něm zmiňuje o díle Nuchem of Acre" řekl Ravenstein. "Je to přímo v neuvěřitelně dobrém stavu."

"Pak to ovšem musím vidět!" Oba učení mužové zamířili ulicí tak rychle, jak jim to jejich věkem zatížené nohy dovolovaly, svět kolem nich jim byl zcela lhostejný.

Výraz v Ghosnově tváři se nezměnil. Zračil se v něm obdiv a pobavení nad švýcarskými pěšáky, kteří už byli o půl bloku dál, s průvodem malých dětí v patách. Díky svému výcviku nepozorovaně ustoupil stranou, znovu zatočil a zmizel v úzké uličce. To, čeho byl ale před chvílí svědkem, pro něho bylo až příliš depresivní.

Mohammed Al Faisal patřil mezi pět největších učenců islámu, byl široce uznávaným historikem a vzdáleným členem saudské královské rodiny, což poněkud kontrastovalo s tím, jak málo byl namyšlený. Nebýt jeho věku - táhlo mu na osmdesát - se mohl stát členem Trojice spravující Jeruzalém. Zasáhlo i to, že se z politických důvodů hledal učenec palestinského původu. Nebyl žádným přítelem Izraele, řadil se mezi nejkonzervativnější saudské náboženské vůdce. Což i on se nechal ošálit tou smlouvou?

Jako by toho nebylo málo, i Švýcaři se k němu chovali s nejvyšší úctou. A vůbec nejhorší bylo, že ten židovský rabín taky. Lidé na ulici, téměř všichni Palestinci, tomu přihlíželi s pobavením a... s čím? S tolerancí? Se smířením, jako by to byla nejpřirozenější věc na světě. Izraelci již před dávnou dobou slíbili respektovat své arabské sousedy, ale tenhle slib měl jepičí život.

Ravenstein samozřejmě takový nebyl. Byl též vědec, žil ve svém světě plném mrtvých věcí a idejí, často doporučoval mírnost při jednáních s Araby a své archeologické objevy konzultoval s muslimy... a teď...

A teď je psychologickým mostem mezi židovským a arabským světem. Takoví lidé budou pořád dělat to, co dělali odjakživa, ale teď už to není dočasně, nebo snad ano?

Mír. Je to možné. Může nastat. Není to jen další bláznivý sen, který této oblasti vnutili lidé odjinud. Ale jak rychle si na to obyčejní lidé zvykají! Izraelci opouštějí své domovy. Švýcaři už jednu osadu obsadili a několik dalších zbourali. Saudská komise už byla založena a začala pracovat na vracení země právoplatným vlastníkům. Na předměstí Jeruzaléma se plánovala stavba arabské univerzity, financovat ji má Saudská Arábie. Pokračuje to tak rychle! Izraelci sice protestují, ale méně, než čekal. Podle dvacítky lidí prý za týden turisté zaplaví město - hotelové pokoje byly rezervovány tak rychle, jak jen to satelitní telefonní spojení umožňovalo. Pro zvládnutí náporu se již plánovala stavba dvou nových hotelů, a výhradně díky příjmům z turistického ruchu dosáhne Palestina obrovských příspěvků do státního rozpočtu. Dokonce již předpovídají celkové politické vítězství nad Izraelem a kolektivně se rozhodli, že budou ve svém triumfu velkorysí - takový postoj se jim měl ekonomicky vyplatit, a Palestinci měli odjakživa nejvyvinutějšího obchodního ducha ze všech arabských národů.

Ale Izrael bude stále žít.

Ghosn se zastavil u pouliční kavárny, položil tašku na zem a objednal si sklenici džusu. Čekání si krátil pozorováním té úzké uličky. Viděl židy i muslimy. Turisté brzy zaplaví město, z letiště se již valila první vlna. Muslimové se samozřejmě přijíždějí pomodlit ke chrámu na skále. Američané přivážejí peníze a Japonci jsou zvědaví na zemi, jež je dokonce starší než jejich. Palestina se brzy dočká prosperity.

Prosperita je rodná sestra míru a vražedkyně neshod.

Ale prosperita se neshodovala s tím, co Ibrahim Ghosn zvolil pro svůj lid a pro svou zemi. Jednou možná, ale až poté, co dojde ke splnění ostatních nutných podmínek. Za pomerančový džus zaplatil americkými dolary a odešel. Brzy zastavil taxíka. Ghosn přiletěl do Jeruzaléma z Egypta. Odletí odsud do Jordánska, a pak se vrátí do Libanonu. Čeká ho spousta práce a doufal, že v knihách, které koupil, najde všechny potřebné informace.

Ben Goodley pracoval na kandidátské práci na Harvardské Kennedy School of Government. Byl to bystrý sedmadvacetiletý vědec příjemného vzhledu. Měl tolik ambicí, jako rodina, podle níž byla jeho škola pojmenována. Ve své doktorské práci se věnoval Vietnamu z hlediska činnosti výzvědných sil, a ta byla tak kontroverzní, že ji jeho profesor poslal Liz Elliotové na posouzení. Prezidentova poradkyně pro otázky národní bezpečnosti měla ke Goodleymu jedinou výhradu, a sice že je muž. Nikdo není dokonalý.

"Jakému výzkumu se tedy chcete věnovat?" zeptala se ho.

"Paní doktorko, rád bych prozkoumal podstatu výzvědných rozhodnutí ve vztahu k nedávným změnám v Evropě a na Středním východě. Tento problém se promítá do určitých oblastí."

"A k jakému cíli chcete dojít? Tedy, chcete se věnovat přednáškám, psaní nebo vládní službě?"

"Vládní službě, samozřejmě. Dějinné prostředí, myslím, vyžaduje, aby se správných věcí chopili ti správní lidé. Ve své práci jsem zdůraznil, že nám výzvědné služby od šedesátých let prakticky bez přerušení podávaly špatné zprávy.

Samotné základy myšlenkových pochodů jsou zde vedeny špatným směrem. Tedy," - opřel se a snažil se vzbudit dojem, že je ve své kůži - "tak se to alespoň jeví zvenčí."

"A co je toho podle vás příčinou?"

"Nábor nových lidí. Způsob, jakým například CIA vybírá své lidi, určuje další získávání a analyzování dat. Vytvářejí dalekosáhlé prognózy. Ale kde je jejich objektivita, kde je jejich schopnost odhadnout trendy? Předpověděli snad rok 1989? Samozřejmě ne. A co jim uniká teď? Nejspíš mnoho věcí. Bylo by dobré," dodal Goodley, "kdyby se důležitých problémů chopili dřív, než přerostou do krize."

"Souhlasím." Elliotová sledovala, jak mladíkovi klesla ramena, když zhluboka vydechl. Rozhodla se ho zlehka podpořit, aby si uvědomil, pro koho bude pracovat. "Co bychom tak pro vás mohli udělat...?" Elliotová upřela oči na protější zeď.

"Marcus Cabot má místo pro vědeckého asistenta. Budete muset projít bezpečnostními prověrkami a podepsat velmi přísné prohlášení o utajení. Nebudete smět publikovat nic, co nebude předem prověřeno."

"To je ale téměř omezování svobody," poznamenal Goodley. "Co ústavní práva?"

"Vláda si musí ponechat některá tajemství, pokud má plnit svou úlohu. Může vám být umožněn přístup k některým důležitým informacím. Je vaším cílem dočkat se publikování nebo to, co jste před chvílí řekl? Služba veřejnosti si žádá některé oběti."

"Víte..."

"V CIA se v horizontu několika let uvolní několik důležitých míst," přislíbila Elliotová.

"Aha," přikývl Goodley. "Samozřejmě jsem nikdy neměl v úmyslu publikovat tajné informace."

"O tom nepochybuji," souhlasila Elliotová. "Myslím, že to můžu ze svého úřadu zajistit. Vaše práce mi připadala velmi zajímavá. Pokud jste ochoten přistoupit na nezbytná omezení, ráda bych, aby pro vládu pracoval někdo s vaším názorem."

"V tom případě si myslím, že na ně mohu přistoupit."

"Dobře." Elliotová se usmála. "Teď jste stipendista Bílého domu. Má

sekretářka vás zavede přes ulici do Úřadu pro bezpečnost informací. Budete muset vyplnit balík formulářů."

"Už jsem prošel prověrkami pro stupeň utajení."

"To je málo. Budete potřebovat i stupně SAP/SAR - to znamená přístup ke zvláštním programům/nutnost zvláštního přístupu. Obvykle to trvá několik měsíců..."

"Měsíců?"

"Řekla jsem obvykle. Část z toho můžeme urychlit. Asi byste měl začít obcházet oddělení. Stipendium vám stačí?"

"Ano, stačí."

"Dobře. Zavolám Markovi do Langley. Měl byste se s ním setkat." Goodley se rozzářil. "Vítejte u nás."

Nový stipendista Bílého domu to pochopil a vstal. "Pokusím se vás nezklamat."

Elliotová se za ním dívala. Věděla, že svést lidi není těžké. Sex se k tomu hodí, ale moc a ambice jsou ještě lepší. Byla toho sama důkazem. Liz se na tváři objevil úsměv.

"Atomová bomba?" zeptal se Bock.

"Zdá se," přikývl Qati.

"Kdo další to ví?"

"Ghosn, ten na to přišel. Jen on."

"Je to použitelné?" zeptal se Němec. A proč to říkáš mně?

"Utrpělo to velké poškození, a musí se to opravit. Ibrahim teď shromažďuje nezbytné informace, aby zjistil, co je třeba. Myslí si, že to možné je."

Günther se opřel. "Nejedná se o nějakou vychytralou léčku? Izraelský nebo americký trik?"

"Pokud ano, je to velmi chytrý trik," řekl Qati a vysvětlil mu okolnosti nálezu.

"Devatenáct set sedmdesát tři... to sedí. Vzpomínám si, jak blízko ke zničení Izraelců se Syřané dostali..." Bock chvíli mlčel. Krátce zavrtěl hlavou. "Jak něco takového použít..."

"To je otázka, Günthere."

"Na tu je příliš brzy. Nejprve se musí zjistit, zda je možné bombu znovu použít. Pak se stanoví její účinnost - ne, ještě před tím velikost, hmotnost a schopnost převozu. To je nejdůležitější. Pak přijde na řadu účinnost - to určím já." odmlčel se. "Určím? Já o tom vím velmi málo. Neměly by být moc těžké. Lze je odpálit dělostřeleckými granáty o průměru méně než dvacet centimetrů. Víc o tom nevím."

"Tahle je mnohem větší, příteli."

"Tos mi neměl říkat, Ismaeli. V tom případě je bezpečnost na prvním místě. Lidi moc mluví a vytahují se. Ve vaší organizaci mohou být špioni."

"Bylo to nutné. Ghosn říká, že bude potřebovat pomoc. Jaké máš kontakty v NDR?"

"Jaké kontakty?" zeptal se Bock. "Znám pár inženýrů, lidí, kteří pracovali na jaderném programu NDR... Už skončil."

"Jak to?"

"Honecker chtěl postavit několik reaktorů podle ruského vzoru. Když se Německo znovu sjednotilo, ochránci přírody plány prozkoumali a - umíš si to představit. Ruské reaktory nemají nejlepší pověst, že?" Bock se ušklíbl. "Jak ti říkám, Rusové jsou zaostalý národ. Jejich reaktory, řekl mi jeden kamarád, měly sloužit především pro výrobu jaderného materiálu pro zbraně..."

"A..."

"A je pravděpodobné, že i v NDR probíhal program výroby jaderných zbraní. Je zvláštní, že mě to nikdy nenapadlo," podivil se Bock. "Co přesně chceš, abych udělal?"

"Chci, abys odjel do Německa a našel několik lidí - nejlépe jen jednoho, z pochopitelných důvodů - aby nám pomohl."

Zpátky do Německa? podivil se Bock v duchu. "Budu potřebovat..."

Qati hodil Bockovi do klína obálku. "Bejrút je křižovatkou už dlouhá století. Tyhle cestovní doklady jsou lepší než skutečné."

"Budete muset okamžitě změnit sídlo," řekl Bock. "Jestli mě chytí, musíte předpokládat, že se dozvědí všechno, co vím. Zlomili i Petru. Mohou zlomit mě nebo kohokoli jiného."

"Budu se modlit za tvou bezpečnost. V té obálce je telefonní číslo. Až se vrátíš, budeme už jinde."

"Kdy mám odletět?"

"Zítra."

[12] KUTILOVÉ

"A zvyšuju o desetník," řekl Ryan, když si vzal kartu.

"Blafuješ," napil se Chavez piva.

"Nikdy neblafuju."

"Pokládám," složil Clark svoje karty.

"Nenechte se zviklat," řekl seržant letectva. "Dorovnám tvůj desetník a přidávám čtvrťák."

"Tak ukaž," řekl Chavez.

"Tři kluci."

"Já mám jen osmy," zavrčel seržant.

"Jenže to není postupka, doktore," dopil Ding pivo. "Páni, mám náskok už pět dolarů."

"Nikdy nepočítej výhru u stolu, synu," poradil mu Clark klidně.

"Tuhle písničku jsem vždycky nesnášel," zašklebil se Chavez. "Na rozdíl od týhle hry."

"Myslel jsem si, že vojáci nejsou dobrý v kartách," řekl trpce seržant. Prohrával tři dolary, a přitom se pokeru věnoval už dlouho. Musel hrát s politiky vždy, když letěli někam daleko a potřebovali kvalitního bankéře.

"Jedna z prvních věcí, co se naučíš v CIA, je jak cinknout karty," řekl Clark a odešel pro další pití.

"Já věděl, že jsem se měl zapsat do toho kurzu v přípravce," řekl Ryan. Nevyhrával ani neprohrával, ale pokaždé, když měl dobrou kartu, měl Chavez ještě lepší. "Příště vás nechám zahrát si s mojí ženou."

"Je dobrá?" zeptal se Chavez.

"Je chirurg. Hraje tak, že zmate i profíka. S kartama si pohrává, jako by to bylo cvičení zručnosti," vysvětlil Ryan s úsměvem. "Nikdy ji nenechávám rozdávat."

"Paní Ryanová by nic takovýho neudělala," pronesl Clark a znovu si sedl.

"Rozdáváš," řekl mu Ding.

Clark začal míchat karty, což uměl též velmi dobře. "Tak co myslíš, doktore?"

"Jeruzalém? Lepší, než jsem čekal. Co ty na to?"

"Když jsem tam byl naposled - asi v roce 84 - bylo to jak za války v Tichým oceánu. Průser doslova visel ve vzduchu. Nebyl sice vidět, ale cejtils ho. Cejtils, že se po tobě lidi ohlížej. A teď? Parádně to vychladlo. Co takhle pětikartovej poker?" zeptal se Clark.

"Jak chceš," přikývl seržant.

Clark rozdal první karty. "Zelená devítka pro letce. Piková pětka našemu kamarádovi z jihu. Žaludská královna doktorovi a bankéř dostane - a heleme se! Bankéř má eso. Eso bere čtvrťák."

"No a ty, Johne?" zeptal se Ryan po prvním kole sázek.

"Ty mi nějak moc důvěřuješ, Jacku. Jistě to budeme vědět až za pár měsíců, ale odhaduju, že to vypadá slibně." Rozdal další čtyři karty. "Možná postupka - možná postupka od jedný barvy pro letce. Sázíš, pane."

"Další čtvrťák." Seržant měl pocit, že se na něj usmálo štěstí. "Izraelský policajti jsou taky víc v pohodě."

"Jak to?"

"Doktore, Izraelci vědí, co to je bezpečnost. Pokaždý, když sem letíme, postaví kolem éra zeď, rozumíte? Teď ta zeď nebyla tak velká. S pár z nich jsem mluvil a říkali, že mají větší klid - ne sice oficiálně, ale osobně, víte? Dřív ani nemluvili. Prostě mi to přišlo jako sakramentská změna."

Ryan se usmál a rozhodl se položit karty. Měl osmičku, královnu a jednu dvojici, což nikam nevedlo. Nezklamal se. Vždycky se dozvíte víc od seržantů než od generálů.

"Tohleto," řekl Ghosn a dolistoval až na stránku, kterou hledal, "je v podstatě izraelská kopie americké bomby Mark-12. Je to druh s vyšší štěpností."

"Co to znamená?" zeptal se Qati.

"Znamená to, že tritium se protlačí do jádra hned po odpálení. Tím se generuje víc neutronů a výrazně se zvyšuje účinek reakce. Výsledkem je sice menší množství štěpného materiálu..."

"Ale?" Qati tušil, že se blíží nějaké "ale".

Ghosn se opřel o opěradlo židle a zadíval se na jádro. "Ale mechanismus, kterým se zasouvá materiál zvyšující štěpivost, byl při nárazu poškozen. Spínače konvenčních výbušnin jsou zastaralé, a je třeba je vyměnit. Máme dostatek nepoškozených bloků výbušniny, abychom mohli určit jejich přesné složení, ale výroba nových bloků bude velmi náročná. Bohužel se nemohu spolehnout jen na to, že bombu složím opačným postupem, než jsem ji rozložil. Nejprve musím teoreticky posoudit původní model, zjistit, co dokáže a co ne, a pak přijít na výrobní postup. Máš představu, kolik původně stála výroba té bomby?"

"Ne," připustil Qati a nepochyboval, že se to dozví.

"Víc, než stála příprava vyslání lidí na Měsíc. Do tohoto procesu se zapojily největší myslitelé lidských dějin: Einstein, Fermi, Bohr, Oppenheimer, Teller, Alvarez, von Neumann, Lawrence - a stovka dalších! Géniové fyziky celého století. Géniové."

"Chceš říct, že to nedokážeš?"

Ghosn se usmál. "Ne, veliteli, právě že dokážu. Vše, nad čím si nejdříve láme hlavu génius, je později hračka i pro kutila. Nejprve však musí přijít génius, protože je to poprvé a protože i technologie je v plenkách. Proto se všechny výpočty prováděly ručně, na velkých mechanických kalkulátorech. Veškerá práce na první vodíkové bombě byla provedena na prvních primitivních počítačích - myslím, že se jmenovaly Eniac. Ale dneska?" Ghosn se zasmál. Bylo to skutečně absurdní "Obyčejná videohra má větší kapacitu než jakýkoli Eniac. Na výkonném osobním počítači můžu během několika vteřin provést všechny výpočty, které Einsteinovi trvaly měsíce. Ale největší výhoda je, že oni nevěděli, jestli je to vůbec možné. Možné to je, což já už vím! Navíc si psali poznámky o svém postupu. Takže mám vzorec, a ačkoli to nejde úplně snadno, můžu ho použít jako teoretický model. Víš, mít dva nebo tři roky, zvládl bych to vše sám."

"Myslíš, že máme dva nebo tři roky?"

Ghosn zavrtěl hlavou. Už veliteli řekl, co viděl v Jeruzalémě. "Kdepak, veliteli. To nemáme."

Qati mu vysvětlil, co řekl jejich německému příteli.

"To je dobrý nápad. Kam se stěhujeme?"

Berlín se znovu stal hlavním městem Německa. Samozřejmě, že to bylo součástí i Bockova plánu, ale on si představoval jiné Německo. Přiletěl z Itálie - před Řecko a Sýrii - a pasovou kontrolou prošel prakticky bez zastavení. Pak si vypůjčil auto a odjel z Berlína na sever po dálnici E-74 směrem ke Greifswaldu.

Půjčil si mercedes. Omluvil si to tím, že vlastně cestuje jako obchodník, a navíc si nevybral ten úplně nejdražší model. Tuto silnici východoněmecká vláda notně zanedbávala a teď, když byla Spolková republika znovu sjednocená, připomínala celá dálnice jedno velké staveniště. Ale druhá strana už byla

zcela opravena. Cestou zahlédl spoustu silných mercedesů a BMW, které mířily do Berlína, protože se západní obchodníci chystali znovu dobýt to, co kvůli jejich politické zradě zkolabovalo.

Bock sjel z dálnice za Greifswaldem a dal se na východ, až projel Kremnitz. Vedlejší silnice na opravu ještě čekaly. Poté, co vymetl deset děr v silnici, se rozhodl, že zastaví a podívá se do mapy. Pokračoval ještě tři kilometry, pak několikrát zatočil a objevil se v bývalé honosné čtvrti. Před domem uviděl trabanta. Trávník byl samozřejmě stále pečlivě zastřižen a dům byl v dokonalém pořádku i záclony v oknech vypadaly jako ze žurnálu - koneckonců je to Německo - ale ve vzduchu bylo cítit rozklad a úpadek. Bock zaparkoval o blok níže a oklikou se vrátil k domu.

"Je prosím Herr Doktor Fromm doma?" zeptal se ženy, zřejmě Frau Fromm, která mu přišla otevřít.

"Koho mám ohlásit?" zeptala se formálně. Bylo jí kolem pětačtyřiceti, kůži na vystouplých lících měla napjatou, na jejích modrých očích a bezbarvých úzkých rtech byly patrné stopy únavy. Muže přede dveřmi si prohlížela se zájmem a možná s trochou naděje. Ačkoli Bock netušil proč, rozhodl se toho využít,

"Dávný přítel." Bock se usmál, aby to znělo věrohodněji. "Smím ho překvapit?"

Na chvíli zaváhala, pak se její výraz změnil a dobré vychování zvítězilo. "Pojďte prosím dál."

Bock čekal v obývacím pokoji a uvědomoval si, že se nemýlil. Interiér domu mu připomínal jeho vlastní byt v Berlíně. Byl tu stejný nábytek vyrobený na zakázku, tak odlišný od toho, co obchody nabízely obyčejným občanům Německé demokratické republiky, ale už ztratil své kouzlo. Možná je to tím mercedesem, říkal si, když zaslechl kroky. Ale ne. To ten prach. Frau Fromm neuklízí tak pečlivě jako každá správná německá Hausfrau. Neomylná známka toho, že něco není v pořádku.

"Ano?" řekl doktor Manfred Fromm, ale když Bocka poznal, jeho oči se rozzářily. "Jsem tak rád, že tě zase vidím!"

"Říkal jsem si, jestli poznáš starého kamaráda Hanse," řekl Bock s úsměvem a podal mu ruku. "Taková doba, Manfrede."

"Je to už dlouho, Junge! Pojď do mé pracovny." Oba muži odešli sledováni zvědavým pohledem Frau Fromm. Doktor Fromm zavřel dveře a pak teprve začal mluvit.

"Je mi líto tvé ženy. To, co se jí stalo, je neslýchané."

"Už je to minulost. Jak se máš ty?"

"Copak ty jsi o tom neslyšel? Napadli nás Zelení. Jsme před uzavřením."

Doktor Mannfred Fromm byl oficiálně zástupcem náměstka ředitele jaderné elektrárny Lubmin/Nord. Elektrárna byla postavena před dvaceti lety podle sovětského modelu VVER 230, a jakkoli byla nedokonalá, německému provoznímu týmu vyhovovala. Jako všechny sovětské modely této doby i tento reaktor produkoval plutonium. Ale na rozdíl od Černobylu zde bylo zvláštní skladiště. Nebyla to zvlášť výkonná ani nijak výjimečně nebezpečná elektrárna, ale měla tu výhodu, že kromě 816 megawattů elektrické energie vyráběly její dva funkční reaktory i jaderný materiál použitelný na výrobu zbraní.

"Zelení," opakoval Bock potichu. "Tak ti." Strana Zelených byla přirozeným důsledkem německého národního ducha, který oslavuje všechno živé a zároveň se ze všech sil snaží je pobít. Vznikla na základech extrémních - nebo nejvytrvalejších - proudů hnutí ochránců přírody a bojovala proti mnoha věcem, jež znepříjemňovaly život i v komunistickém bloku. Tam, kde se jí ale nepodařilo předejít odstranění jaderných zbraní - a poté, co se jejich úspěšná likvidace stala důsledkem smlouvy, která tyto zbraně odstranila z obou stran železné opony - s úspěchem zatápěla na území bývalé NDR. Strašidlo znečištění se stalo pro Zelené posedlostí, a na prvním místě jejich žebříčku se držel jaderný průmysl, o němž prohlašovali, že je odporně nebezpečný. Bock si

vzpomínal, že Zelení nikdy nebyli pod řádným politickým dohledem. Ta strana nikdy nebyla hlavní silou německé politiky a teď ji využívá stejná vláda, proti níž kdysi brojila. Zatímco Zelení kdysi informovali o hrůze znečištění Porúří a Porýní, jež měly na svědomí Kruppovy závody, a manifestovali za likvidaci jaderných zbraní NATO, jejich řádění na Východě dosáhlo ještě větší míry, než když Barbarossa plenil Svatou zemi. Jejich neutuchající stížnosti na nepořádek na Východě dávaly o to více tušit, že socialismus se do Německa nikdy nevrátí. Oba muži si dokonce chvílemi mysleli, zda Zelení nejsou od samého počátku promyšleně nastrčenou kapitalistickou klikou.

Bock se s Frommem setkal před pěti lety. Frakce Rudé armády vymyslela plán, ak sabotovat reaktor v Západním Německu, a potřebovala odbornou radu, jak to co nejefektněji provést. Ačkoli se jejich plán na veřejnost nikdy nedostal, v poslední minutě selhal. A zveřejnění úspěšného zásahu výzvědné činnosti BND by naopak ohrozilo německý jaderný průmysl.

Do roka nás zavřou úplně. Do práce už chodím jen třikrát týdně. Místo mě přišel odborník ze Západu. Smím mu ovšem radit" řekl Fromm.

Máš ale na víc, Manfrede," řekl Bock. Fromm stál též v čele Honeckerova armádního projektu. Ačkoli Východní Němce pojilo s Rusy přátelství v rámci světového socialismu, nikdy nebyli skutečnými přáteli. Nevraživost mezi oběma národy sahala hluboko do historie před tisíci lety, a zatímco Němci se dokázali socialismu aspoň trochu přiblížit, Rusové ani zdaleka. Z toho důvodu se východoněmecká armáda nemohla nepoměrně větší západoněmecké armádě rovnat. Rusové navíc měli z Němců strach, i z těch, kteří byli jejich spojenci, ale nakonec nepochopitelně souhlasili s opětným sjednocením Německa. Erich Honecker se rozhodl, že taková nedůvěra by mohla mít strategický dopad, a tak přišel s návrhem, aby se vyprodukované plutonium uchovávalo v Greifswaldu i jinde. Manfred Fromm věděl o konstrukci jaderných bomb tolik, co každý odborník v Rusku nebo Americe, ale nikdy se mu nepodařilo ze své odbornosti něco vytěžit. Tajně uchovávané zásoby plutonia byly nakonec předány Rusům jako poslední gesto marxistického spojenectví, jen aby se k němu nedostali západní Němci. Jakékoli známosti, které Fromm a jeho kolegové kdy v Sovětském svazu měli, byly nenávratně pryč.

"No, dostal jsem jednu nabídku," řekl Fromm a s přeplněného stolu zvedl jednu obálku. "Chtějí, abych odjel do Argentiny. Mí kolegové ze Západu tam pracují už léta a s nimi i pár chlápků, se kterýma jsem pracoval."

"A co nabízejí?"

Fromm popotáhl. "Milion marek ročně, dokud projekt neskončí. Žádné starosti o daně, tajné účty, všechny běžné výhody." Fromm hovořil nevzrušeným hlasem. Bylo to samozřejmě nemožné. Fromm nemohl pracovat pro fašisty, stejně jako nemohl dýchat pod vodou. Jeho dědeček, jeden z prvních spartakovců, zemřel v jednom z prvních koncentračních táborů, které Hitler po nástupu k moci založil. Jeho otec byl členem komunistického podzemí, pracoval také jako špion a nějak se mu podařilo válku přežít, třebaže jej neustále pronásledovalo gestapo a Sicherheitsdienst, a až do smrti byl čestným členem strany. Fromm vstřebával zásady marxismu-leninismu, už když se učil chodit, a skutečnost, že přišel o práci, nijak nezmenšila jeho nelibost vůči novému společenskému zřízení, které ho učili nenávidět. Přišel o práci, nikdy nesplnil svou životní touhu a nakonec ho ještě nutí pracovat pod nějakým růžolícím inženýrkem z Gottingenu. A nejhorší bylo, že jeho žena si přála, aby tu nabídku z Argentiny přijal, a nepřestávala ho s tím otravovat. On o tom však nechtěl ani slyšet. Nakonec musel Bockovi položit otázku. "Proč jsi tu, Günthere? Celá země po tobě pátrá, a i navzdory tomu přestrojení tu nejsi v bezpečí."

Bock se sebevědomě usmál. "Je to věc, co s člověkem udělá nový účes a brýle že?"

"To není odpověď na mou otázku."

"Mám přátele, kteří potřebují tvé zkušenosti."

"A copak je to za přátele?" zeptal se Fromm pochybovačně.

"Jsou politicky přijatelní jak pro mě, tak pro tebe. Ještě jsem nezapomněl na Petru," dodal Bock.

"Ten náš společný plán byl dobrý, že? Proč se to nepovedlo?"

"Měli jsme mezi sebou špionku. Kvůli ní elektrárna změnila bezpečnostní opatření tři dny před naším útokem."

"Byla od Zelených?"

Günther se trpce usmál. "Ja. Nebylo jí po chuti, že by přitom možná přišli o život civilisti a poškodily by se nějaké kytičky. Tak teď je pod kytičkami." Bock si pamatoval, že ji zastřelila Petra. Není nic horšího než špion, a bylo jen dobře, že ji odklidila Petra.

"Pod kytičkami, říkáš? Jak romantické." Šlo o první Frommův pokus o humor, a byl tak úspěšný jako všechny jeho pokusy v této oblasti. Manfred Fromm byl od přírody zcela bez humoru.

"Nemůžu ti nabídnout peníze. V podstatě ti nemůžu říct vůbec nic. Musíš se rozhodnout na základě toho, co jsem ti řekl." Bock neměl pušku, ale měl nůž. Přemýšlel, jestli Manfred ví, jaké má možnosti. Nejspíš ne. Navzdory své ideologické čistotě byl Fromm technokrat a jeho obzory byly omezené.

"Kdy odjíždíme?"

"Nesleduje tě někdo?"

"Ne. Kvůli té obchodní nabídce jsem musel letět do Švýcarska. O takových věcech se nedá diskutovat v téhle zemi, i když je teď sjednocená a šťastná," vysvětloval. "Cestovní formality jsem si vyřizoval sám. Ne, myslím, že mě nikdo nesleduje."

"Takže můžeme odjet hned. Balit si nic nemusíš."

"A co mám říct ženě?" zeptal se Fromm a nevěděl, proč ho to napadlo. Jeho manželství štěstím zrovna nepřekypovalo.

"Něco si vymysli."

"Něco si přece sbalím. Bude to tak jednodušší. Jak dlouho...?"

"To nevím."

Trvalo to půl hodiny. Fromm své ženě vysvětlil, že bude pár dní pryč kvůli obchodním jednáním. Políbila jej plna naděje. V Argentině je možná dobře, a ještě lepší by bylo moci žít někde na úrovni. Možná že ten starý kamarád Manfredovi domluvil. Přijel přece mercedesem. Možná ví, co pro ně budoucnost přichystala.

O tři hodiny později nastoupili Bock s Frommem do letadla do Říma. Po hodinové pauze pak znovu odlétli do Turecka a odsud do Damašku, kde se ubytovali v hotelu a dopřáli si trochu odpočinku.

Ghosn si říkal, že Marvin Russell teď vypadá ještě lépe, než když přijel. Všechny stopy nadváhy už vypotil, každodenní cvičení s vojáky jejich hnutí jeho svalům ještě přidalo a slunce jej opálilo tak, že vypadal skoro jako Arab. Ještě to jeho náboženství. Jeho soudruzi říkali, že je to skutečný pohan, že se modlí třeba ke Slunci. To muslimy trápilo, ale nenápadně pracovali na tom, aby Marvin pochopil opravdovost islámské víry, a říkali, že jim uctivě naslouchá. Rovněž říkali, že se puškou trefí do všeho, co má na dostřel. Že je nejlepším bojovníkem, jakého kdy potkali - div nezmrzačil instruktora - a že má takové zkušenosti s bojem, že by dokázal přelstít i lišku. Je to chytrý, lstivý, rozený bojovník, na tom se všichni shodovali. Až na jeho náboženské výstřelky jej všichni uznávali a obdivovali.

"Marvine, ještě chvíli cvič, a budu se tě bát!" popíchl Ghosn svého amerického přítele.

"Ibrahime, to, že jsem sem přijel, bylo to nejlepší, co jsem kdy udělal. Netušil jsem, že i s jinejma lidma se tak zametá jako s náma - ale vy se umíte líp bránit. Vy nejste poserové." Ghosn nevěřil svým uším. Tohle mu říká muž, který zakroutil policistovi krkem? " Chci vám fakt pomoct, kámo, jak to jen půjde."

"Pro opravdového bojovníka se vždycky místo najde." Kdyby se ještě zdokonalil v arabštině, byl by z něho výborný instruktor, říkal si Ghosn. "No

nic, musím jet."
"Kam jedeš?"
"Na východě máme jedno místo." Bylo to na sever. "Dostal jsem zvláštní úkol."
"S tím, co jsme vykopali?" zeptal se Russell nezávazně. Možná až moc, blesklo Ghosnovi hlavou, ale to nejde, že? Opatrnost je jedna věc, paranoia druhá.
"Něco jiného. Promiň, příteli, ale nesmíme podceňovat bezpečnost."
Marvin přikývl. "To je v pohodě, kámo. Mýho bráchu přesně tohle zabilo, zmrvená bezpečnost. Uvidíme se, až se vrátíš."
Ghosn odešel k autu a vyjel z tábora. Hodinu jel po silnici do Damašku. Cizinci si tak málo uvědomují, jak je Střední východ malý - aspoň jeho důležitá část. Například cesta z Jeruzaléma do Damašku trvá po dobrých silnicích pouhé dvě hodiny, ačkoli ta dvě města jsou politicky zcela odlišné světy... tedy bývaly to odlišné světy, opravil se Ghosn. Nedávno se mu donesly nějaké zlověstné zprávy ze Sýrie. Copak i tamní vláda už je bojem unavena? Říct si, že to není možné, bylo velmi snadné, ale tahle fráze už dávno ztratila svůj prvotní význam.
Pět kilometrů před Damaškem zahlédl na domluveném místě auto. Minul jej o dvě stě metrů, rozhlédl se a teprve pak se rozhodl, že se může bezpečně otočit. O minutu později zastavil u vozu. Oba muži vystoupili a jejich řidič, člen hnutí, odjel.
"Dobré ráno, Günthere."
"Dobré, Ibrahime. To je můj přítel Manfred." Oba usedli na zadní sedadla a Ghosn se ihned rozjel.
Cestou si ve zpětném zrcátku prohlížel nového muže. Zdál se mu starší než Bock, štíhlejší, měl hluboké oči. Na zdejší podnebí nebyl oblečen a notně se potil. Ibrahim mu podal plastikovou láhev s vodou. Než se napil, otřel hrdlo lahve kapesníkem. Arabové ti nejsou dost čistí? podivil se Ghosn. No, to není jeho věc, že?
Na nové místo dojeli za dvě hodiny. Ghosn schválně nejel přímo, i když zkušený pozorovatel by podle slunce poznal jejich pravý směr. Nevěděl, jaký má tenhle Manfred výcvik, a poněvadž opatrnost velela předpokládat, že má za sebou výcvik ve všech oblastech, bylo též moudré zkusit jej zmást všemi triky, o nichž se zmiňuje příručka. Když dorazili k cíli, dokázal by cestu, kudy jeli, najít jen zkušený průzkumník.
Qati to vybral dobře. Ještě před pár měsíci tu bylo sídlo vedení Hizballáhu. Budova byla zasazena do strmého svahu, její plechová střecha byla pokryta hlínou a rostly z ní keříky. Dokázal by ji odhalit jen velmi zkušený člověk, který by navíc musel vědět, co hledá, a to bylo velmi nepravděpodobné. Hizballáh měl s odhalováním informátorů ve svém středu bohaté zkušenosti. Kolem budovy vedla prašná cesta k opuštěné farmě, na jejímž poli se nedařilo ani opiu a hašiši, tedy hlavním plodinám zdejší oblasti. Uvnitř budovy byla betonová podlaha o rozloze nejméně sto metrů čtverečních, včetně místa na parkování pro několik vozidel. Nepříjemné bylo pouze to, že v případě zemětřesení by se z budovy stala smrtící past, a Ghosn věděl, že zemětřesení zde nejsou ničím výjimečným. Zaparkoval auto do bezpečí, a když od něj odcházel, spustil přes ně maskovací síť. Ano, Qati to vybral dobře.
Nejhorší starost byla jako vždy volba mezi dvěma bezpečnostními hledisky. Na jedné straně čím víc lidí ví, co se děje, tím hůř. A na druhé straně bylo třeba mít pár lidí aspoň jako stráž. Qati sem zavedl většinu své osobní ostrahy, deset mužů, o jejichž oddanosti a zkušenosti nepochyboval. Ghosna a Bocka znali, a jejich velitel se přišel přivítat s Manfredem.
"Tohle je náš nový přítel," řekl mu Ghosn. Muž si Manfreda prohlédl a odešel.
"Was gibt s hier?" zeptal se Fromm německy.
"To, co tu máme," odpověděl mu Ghosn anglicky, "je navýsost zajímavé."

Manfred okamžitě porozuměl.

"Kommen Sie mit, bitte," řekl Ghosn a zavedl je ke dvířkům ve zdi. Objevil se u nich muž s puškou, což bylo jistější než zámek. Inženýr kývl na pozdrav a muž taktéž. Ghosn je zavedl do místnosti, zatáhl za lanko a rozsvítil světlo. Uviděli velký kovový pracovní stůl přikrytý plachtovinou. Ghosn ji beze slova odhrnul. Už ho to napětí poněkud unavovalo. Nadešel čas pro skutečnou práci.

"Gott im Himmel!"

"Nikdy jsem to neviděl," připustil Bock. "Tak tohle tu máte?"

Fromm si nasadil brýle, asi minutu předmět zkoumal a pak se zvedl. "Americký model, ale vyrobené to je mimo Ameriku." Ukázal. "Špatné spojení. Je to jednoduchý model, třicet let - ne, typ je ještě starší, ale vyrobili to později. Tyhle obvodové desky jsou... ze šedesátých, možná ze sedmdesátých let. Že by Sověti? Z Ázerbajdžánu?"

Ghosn jen zavrtěl hlavou.

"Tak Izraelci? Ist das möglich?" Odpovědí mu bylo přikývnutí.

"Víc než to, příteli. Vidíš dobře."

"Gravitační bomba. Injekce tritia do jádra, čímž se zvyšuje síla - odhaduji padesát až sedmdesát kilotun, odpalování radarem nebo při dopadu. Ve skutečnosti byla shozena, ale nevybuchla. Proč?"

"Zjevně ji nikdo neodpálil. Vše, co jsme našli, leží před vámi," odpověděl Ghosn. Manfred si ho už získal.

Fromm vsunul prsty do nitra bomby a hledal konektory. "Máte pravdu. To je zajímavé." Dlouho bylo ticho. "Víte, že je možné ji opravit, a dokonce..." Dokonce co?" zeptal se Ghosn, ačkoli odpověď už znal.

"Tento model je možno přeměnit na odpalovací zařízení."

"K čemu?" zeptal se Bock.

"k vodíkové bombě," odpověděl Ghosn. "Myslel jsem si to."

"Je to příšerně těžké, nemá to účinnost moderních typů. Jak se říká, jednoduché, ale účinné..." Fromm se rozhlédl. "A vy chcete, abych vám to pomohl opravit?" Pomůžete nám?" zeptal se Ghosn. "Deset let - víc, dvacet let jsem studoval a přemýšlel... Jak to použijete?"

"Trápí vás to?"

"Nepoužijete to v Německu?"

"Samozřejmě že ne," odpověděl Ghosn skoro uraženě. Co je jejich hnutí do Německa?

Bockovi se však v hlavě rozsvítilo světýlko, na okamžik zavřel oči a vryl si onu myšlenku do paměti.

"Ano, pomůžu vám."

"Dobře vám zaplatíme," slíbil mu Ghosn. O chvíli později zjistil, že to byla chyba. Ale už se stalo, ne?

"Nedělám to pro peníze! Myslíte si, že jsem na prodej?" vybuchl Fromm.

"Promiňte. Nechtěl jsem vás urazit. Zkušený pracovník si zaslouží odměnu za svou práci. Nejsme žádní žebráci, víte?"

Já taky ne, pronesl Fromm málem nahlas, ale jeho zdravý rozum včas zasáhl. Nejsou to Argentinci. Nejsou to fašisti ani kapitalisti, jsou to revoluční soudruzi, které rovněž zaskočila zlá doba..., ale nepochyboval o tom, že jejich finanční možnosti nejsou vůbec zanedbatelné. Sověti Arabům nikdy zbraně nedodávali. Vždy obchodovali v tvrdé měně, i za Brežněva a Andropova, a pokud to bylo dost dobré pro Sověty, když ještě ctili pravou víru... pak...

"Omlouvám se. Jen jsem chtěl, aby bylo jasno, nechtěl jsem vás urazit. Vím, že nejste žebráci. Jste vojáci revoluce, bojovníci za svobodu, a bude mi ctí s vámi spolupracovat." Mávl rukou. "Můžete mi zaplatit tolik, kolik sami uznáte za vhodné" - bude to hodně, víc než milion marek! - "ale pochopte, prosím, že se nedám koupit."

"Je mi ctí setkat se s poctivým člověkem," řekl Ghosn potěšené.

Bock měl pocit, že to trochu přehánějí, ale mlčel. O způsobu, jak bude Fromm odměněn, měl své pochybnosti.

"Takže," pronesl pak Ghosn, "kde začneme?"
"Nejdříve to musíme promyslet. Potřebuju tužku a papír."
"Kdopak vy jste?" zeptal se Ryan. "Ben Goodley, pane." "Z Bostonu?" odhadl Ryan podle přízvuku.
"Ano, pane. Kennedy School. Pracuji na kandidátské práci a teď jsem i stipendista Bílého domu."
"Nancy?" obrátil se Ryan na svou sekretářku.
"Ředitel ho napsal k vám, pane doktore."
"Tak dobře. Pane doktore," usmál se Ryan, "pojďte prosím dál." Clark si muže změřil a pak si sedl.
"Chcete kafe?"
"Máte bez kofeinu?" zeptal se Goodley.
"Jestli tu chcete pracovat, kamaráde, tak si radši zvyknĕte na pořádný kafe. Vemte si židli. Vážně nechcete?"
"Ne, pane."
"Fajn." Ryan si nalil svůj hrnek a sedl si za stůl. "Takže jaké je vaše poslání v tomhle paláci?"
"Zkráceně řečeno, hledám místo. Moje disertační práce se týkala výzvědných služeb, jejich historie a perspektiv. Potřebuji se dostat k některým věcem, abych mohl dokončit svou práci v Kennedyho škole, a pak chci zjistit, jestli zvládnu opravdickou práci."
Jack přikývl. Připadalo mu to dost povědomé. "Oprávnění?"
"TS, SAP/SAR. Ty jsou nové. Už jsem měl tajnostní, protože moje práce v Kennedyho škole zahrnovala přístup do některých prezidentských archívů, hlavně v D.C., ale i některé věci v Bostonu jsou pořád citlivé. Byl jsem též členem týmu, který zpracovával spoustu dokumentů z kubánské krize."
"Práce doktora Nicholase Bledsoea?"
"Přesně tak."
"Se všemi jeho závěry jsem sice nesouhlasil, ale byla to práce jako hrom." Jack zvedl svůj hrnek na pozdrav.
Goodley byl autorem téměř poloviny té práce, včetně závěrů. "S čím jste nesouhlasil? Pokud se smím zeptat?"
"Chruščov jednal v zásadě iracionálně. Myslím si - a záznamy to potvrzují -, že střely tam umístil spíš impulzivně, než že by to promyslel."
"Nesouhlasím. V práci se říká, že hlavním zájmem Sovětů byly naše balistické střely středního doletu v Evropě, hlavně v Turecku. Zdá se mi logické domnívat se, že to byl záměr, jak stabilizovat situaci s ohledem na ozbrojené síly."
"Ale vaše práce nezahrnovala vše," namítl Ryan.
"Například?" zeptal se Goodley a snažil se skrýt svou podrážděnost.
"Například zprávy, které jsme dostali od Penkovského a jiných. Ty dokumenty jsou stále utajované a ještě nejbližších dvacet let budou."
"Není padesát let moc?"
"Jistě," přikývl Ryan. "Ale má to svůj důvod. Některé ty informace jsou stále... možná ne aktuální, ale odhalily by některé triky, jež odhalovat nechceme."
"Není to ale trochu přehnané?" zeptal se Goodley co nejuvolněněji.
"Řekněme, že tehdy pro nás pracoval agent BANÁN. Už je po smrti - řekněme, že zemřel přirozenou smrtí -, ale možná že k nám přivedl agenta HRUŠKU, a ten je stále ve službě. Jestli se Sověti dozvědí, co byl BANÁN zač, můžou si odvodit ostatní. Taky nesmíte zapomenout na jisté metody předávání informací. Třeba baseball se hraje už sto padesát let, ale směna je pořád směna. Míval jsem na to stejný názor, Bene. Časem zjistíte, že většina toho, co se tu děje, se neděje bezdůvodně."
Nechal se polapit systémem, pomyslel si Goodley.
Krom toho, všiml jste si, že poslední Chruščovovy pásky usvědčují Nicka Bledsoea z omylu v některých věcech?"

"Ano?"

Řekněme třeba, že John Kennedy měl na jaře 61 dobrý informace o tom, že Chruščov chce změnit systém. V roce 58 se mu podařilo vykleštit Rudou armádu a snažil se reformovat stranu. Řekněme, že Kennedy o tom měl kvalitní informace a nějaký ptáček mu nakukal, že když ukáže Rusům, co umí, tak jsme mohli mít perestrojku už v šedesátých letech. O třicet let dřív. Řekněme, že tohle všechno se stalo a prezident to prošvihl, z politických důvodů se rozhodl, že se nevyplatí dávat Nikitovi políček... To by znamenalo, že šedesátá léta byla obrovským omylem od začátku do konce. Vietnam, tohle všechno by byl obrovský průser."

"Tomu nevěřím. Viděl jsem archivy. Není to v souladu se vším, co víme o..."

"Soulad u politika?" přerušil jej Ryan. "To je revoluční myšlenka."

"Pokud říkáte, že se to skutečně stalo..."

"To bylo jen hypoteticky," řekl Ryan se zvednutým obočím. Sakra, vždyť si to může kdekoli přečíst, jenom chtít. Fakt, že si to nikdo nedal dohromady, byl jen dalším důkazem širšího a mnohem závažnějšího problému. Ale to, co ho trápilo, bylo přímo v téhle budově. Necháme historii historikům... ale rozhodl se, že jednou rozšíří jejich řady. Kdypak to asi bude, Jacku?

"Nikdo by tomu nevěřil."

"Většina lidí taky věří tomu, že Lyndon Johnson prohrál v primárkách s Eugenem McCarthym kvůli útoku na Tet. Vítejte ve světě výzvědných služeb, doktore Goodley. Víte, co je problém při odhalování pravdy?" zeptal se Jack.

"Copak?"

"Poznat, že jste právě něco objevil. Není to tak jednoduché, jak se vám zdá."

"A rozpad Varšavské smlouvy?"

"To je přesně ten případ," přikývl Ryan. "Měli jsme všechny náznaky, a zbabrali jsme to. Teda, to není úplně přesný. Spousta mladých na DO - tedy Ředitelství operací," vysvětlil Jack zbytečně, což Goodley pochopil, jako že ho poučuje, "o tom mluvila, ale šéfové oddělení to přehlíželi."

"A vy, pane?"

"Pokud k tomu ředitel svolí, můžeme vám dát k nahlédnutí některé materiály. Vlastně většinu. Velká část našich agentů a lidí v terénu už byla odhalena. Mohli jsme to všichni zvládnout líp, to platí o mně i o všech ostatních. Jestli mám nějakou slabost, pak je to příliš taktické myšlení."

"Vidíte spíš jednotlivé stromy, a ne celý les?"

"Jo," přikývl Ryan. "To je hrozný nebezpečí, ale jen pouhý fakt, že o tom víte, k ničemu není."

"Asi proto mě poslali sem," řekl Goodley.

Jack se usmál. "Hergot, to se moc neliší od mých začátků. Vítejte na palubě, doktore Goodley. Kde byste chtěl začít?"

Ben už si to samozřejmě rozmyslel předem. Není jeho chyba, že si toho Ryan nevšiml, ne?

"Kde vezmete počítače?" zeptal se Bock. Fromm už seděl ve vedlejší místnosti nad papíry.

"Nejdříve v Izraeli, možná v Turecku a Jordánsku," odpověděl Ghosn.

"To bude stát hodně peněz," upozornil jej Bock.

"Už jsem zkontroloval ceny počítačem řízených přístrojů. Ano, levné nejsou." Ale ani nejdražší. Ghosna napadlo, že má přístup k účtům s tvrdou měnou, které si jeho nevěřící přítel možná nedokáže ani představit. "Uvidíme, co bude tvůj přítel potřebovat. A ať je to cokoli, seženeme to."

[13] PROCES

Proč jsem vlastně bral tohle místo?

Roger Durling byl pyšný. Zvítězil v boji o prý jisté křeslo v Senátu, stal se nejmladším guvernérem v historii Kalifornie. Dobře věděl, že pýcha je slabost, ale zároveň si uvědomoval, že má pro svou pýchu dobré důvody.

Mohl jsem pár let počkat, možná se vrátit do Senátu a cestu do Bílého domu

si zasloužit, a ne se sem dostat na základě dohody a proto, že jsem Fowlerovi vyhrál volby... a on se mi odměnní tímhle.

"Tímhle" znamenalo Air Force Two, což bylo označení všech letadel, jimiž viceprezident cestoval. Zjevný kontrast s Air Force One, tedy letadlem prezidenta, jen zvýrazňoval ponížené postavení muže na druhém nejdůležitějším politickém postu ve Státech, i když John Nance Garner to vystihl ještě lépe: "Je to kýbl horkýho potu." Celý úřad viceprezidenta byl podle Durlinga jednou z mála chyb, jakých se zakladatelé Spojených států dopustili. Ale bývalo to ještě horší. Viceprezidentem se měl původně stát poražený kandidát, jenž se po prohře vlastenecky ujme svého místa ve vládě někoho jiného, bude předsedat Senátu, zapomene na politické rozdíly a bude sloužit své zemi. Nad tím, jak je možné, že James Madison tak zešílel, si lámou vědci hlavu již léta, ale tento výstřelek vyřešil už 12. dodatek v roce 1803. Dokonce i v době, kdy se muži chystající se na souboj oslovovali "pane", to bylo přílišné potlačení osobnosti. Tak došlo ke změně zákona, a viceprezident je teď pouhý přívěsek, nikoli poražený nepřítel. Skutečnost, že řada viceprezidentů se nakonec stala prezidenty, neovlivnil ani tak původní záměr, jako spíš náhoda. A to, že mnozí z nich si vedli velmi dobře - Andrew Johnson, Theodore Roosevelt, Harry Truman - byl prostě zázrak.

Durling v každém případě věděl, že on takovou šanci nedostane. Bob Fowler na tom byl fyzicky dobře a politickou pozici měl pevnou jako žádný prezident od dob... Eisenhowera? přemýšlel Durling. Možná od Franklina Delano Roosevelta. Důležitost, téměř rovnocennost role viceprezidenta, kterou uznával Carter s Walterem Mondalem - na což se rádo zapomíná, ale velmi se osvědčilo - už patřila minulosti. Fowler Durlinga nepotřeboval. A nijak se s tím netajil.

A tak Durling dostal na starost podřadné - ani ne druhořadé - povinnosti. Fowler létal v přestavěné 747, vyhrazené jen a jen jemu. Roger Durling měl k dispozici letadlo, jaké bylo zrovna volné, v tomto případě jeden z VC-20B Gulfstreamu, ve kterém létá každý, kdo má aspoň trochu dobré postavení. Senátoři a členové Sněmovny reprezentantů je dostávali k dispozici, když se stali členy toho správného výboru, nebo pokud měl prezident pocit, že je potřeba pošimrat jejich ego.

Chováš se malicherně, říkal si Durling. A tím si omlouváš všechen ten bordel, ve kterým pracuješ.

Spletl ses tak kolosálně jako Madison, říkal si viceprezident, když se letadlo dalo do pohybu. K rozhodnutí, že politik dokáže nadřadit prospěch své země svým ambicím, dohnal Madisona přílišný optimismus. Durling oproti tomu podcenil politickou realitu, že rozdíl v důležitosti mezi prezidentem a viceprezidentem je ve skutečnosti mnohem větší než rozdíl mezi Fowlerem a desítkou předsedů výborů ve Sněmovně nebo v Senátu. Prezident musí s Kongresem jednat, aby vykázal nějakou činnost. Se svým viceprezidentem jednat nemusí.

Jak se sem vůbec dostal? Pobaveně se usmál, ačkoli ho ta otázka napadla už tisíckrát. Patriotismus, samozřejmě, nebo aspoň jeho politická verze. Získal vítězství v Kalifornii, a bez ní by on i Fowler byli stále ještě guvernéry. Jediná důležitá odměna za toto vítězství - přijetí Charlieho Aldena na post poradce pro otázky národní bezpečnosti - byla k ničemu, ale byla rozhodujícím faktorem při přebírání prezidentského postu. A odměnou za tuto úlohu mu bylo, že přednášel projevy, které se nikdy nedostaly na první stránky, přičemž o projevech ostatních členů vlády se psalo. Jeho projevy měly za cíl udržet jeho straně přízeň voličů, snažily se přinést nové myšlenky - obvykle neobratné a nezřídka odněkud opsané - a zatím čekal, až blesk srazí jeho nebo prezidenta. Dnes letěl přednášet o potřebě zvýšení daní na pokrytí míru na Středním východě. Jaká zázračná politická příležitost říkal si. Roger Durling měl předestřít potřebu zvýšení daní v St. Louis na sjezdu obchodních manažerů a byl si jist, že aplaus bude ohlušující.

Ale jednou tu práci přijal, dal své slovo vykonávat povinnosti tohoto úřadu, a kdyby to nesplnil, za co by pak stál?

Letadlo míjelo hangáry a různá jiná letadla včetně Boeingu 747 přestavěného na Národní letecké pohotovostní velicí středisko - v angličtině označované zkratkou NEACP, odtud přezdívka "Kneecap" neboli "čéška" -, jež bylo také známo pod přezdívkou "Letoun dne zkázy". Bylo vždy vzdáleno dvě hodiny od místa, kde se právě nacházel prezident (značně nesnadný úkol při prezidentových návštěvách Ruska nebo Číny), a jednalo se o jediné bezpečné místo, kde by mohl prezident přečkat jadernou krizi - ale ta už přece nehrozí, ne? Durling viděl, jak dovnitř do letadla a ven proudí lidé. Rozpočet na provoz tohoto stroje dosud zkrácen nebyl -šlo o prezidentovu soukromou letku - a bylo stále připraveno na náhlý odlet. Přemýšlel, kdy se to asi změní.

"Jsme připraveni k odletu. Máte zapnutý pásy, pane?" zeptal se seržant.

"No jistě! Rozjeďte ten cirkus," odpověděl Durling s úsměvem. Věděl, že v prezidentově letadle se obvykle důvěra v letoun a jeho posádku projevuje nezapnutý i pásy. Další důkaz toho, že tohle letadlo je druhé v řadě, ale nemohl přece vrčet na seržanta jen proto, že je profesionál a že je pro něj Roger Durling důležitý. Viceprezident si uvědomil, že tím si tento seržant amerického letectva zasluhuje větší úctu než většina lidí v politice, ale to nebylo tak velké překvapení, že? Tak jedeme."

"Už zase? " zeptal se Ryan.

Ano, pane," oznámil hlas na druhém konci linky.

"Tak jo, dejte mi pár minut."

"Ano, pane."

Ryan dopil kafe a došel ke Cabotově kanceláři. Překvapilo ho, že tam znovu vidí Goodleyho. Mladík se držel stranou od ředitelova doutníku, a Jack měl pocit, že Marcus toho Pattona, nebo na koho si to vlastně hraje, trochu přehrává.

"Copak,Jacku?"

"KAMELOT," odpověděl Jack zjevně otráven. "Ti pitomci v Bílým domě už zase nic nedělají. Chtějí, abych to vzal já."

"A co vám brání?"

"Pane, mluvili jsme o tom před čtyřmi měsíci. Je potřeba, aby si lidi v Bílým domě..."

"Prezident a jeho lidé mají zrovna spoustu práce s něčím jiným," odpověděl ředitel unaveně.

"Pane, tyhle věci se připravují týdny dopředu a už počtvrtý za sebou..."

"Já vím, Jacku."

Ryan se nedal. "Řediteli, někdo jim musí vysvětlit, jak je to důležitý."

"Vždyť jsem to zkoušel!" odsekl Cabot. Jack věděl, že nelže.

"A zkusil jste to protlačit přes ministra Talbota nebo Dennise Bunkera?" zeptal se Jack. Je aspoň prezident poslechne, nedodal.

A ani nemusel. Cabot to pochopil. "Hele, Jacku, já nemůžu prezidentovi dávat rozkazy. Můžeme mu jen poradit. Vždycky na to nepřikývne. A vy jste v tom hrozně dobrej. Dennis rád hraje s vámi."

"Fajn, pane, ale to není moje práce - čtou aspoň výsledný poznámky?"

"Charlie Alden je čítával. A Liz Elliotová je asi čte taky."

"To jo," pronesl Ryan suše, bez ohledu na Goodleyho přítomnost. "Pane, to je nezodpovědnost."

"To snad trochu přeháníte, Jacku."

"Je to bohužel pravda, pane," řekl Ryan co nejklidněji.

"Smím se zeptat, co to znamená KAMELOT?" zeptal se Ben Goodley.

"Taková hra," odpověděl Cabot. "Jak zvládat krize."

"Aha, něco jako SÁGA a GLOBAL?"

"Jo," řekl Ryan. "Prezident se toho neúčastní. Jde o to, že bychom měli vědět, jak se bude chovat v dané situaci - ano, je to poněkud nepochopitelné, ale je to tak odjakživa. Místo něj vždycky přijde jeho poradce pro otázky národní bezpečnosti nebo jiný vysoko postavený člen aparátu, a ten by pak měl prezidenta informovat o průběhu. Jenže prezident Fowler si myslí, že je to

ztráta času, a jeho lidi se teď začínají chovat naprosto stejně hloupě." Jack byl dost naštvaný, že slova "prezident Fowler" a "hloupě" vyslovil v jedné větě.

"A je to vážně tak důležité?" zeptal se Goodley. "Mně to připadá jako anachronismus."

"Máte pojištěný auto, Bene?" zeptal se ho Jack.

"Ano, jistě."

"A už jste měl někdy nehodu?"

"Vždycky to byla vina někoho jiného," odpověděl Goodley.

"Tak na co vám to pojištění je?" A Jack si odpověděl. "Protože to je pojištění, že? Neočekáváte, že byste ho potřeboval, nikdy ho nechcete použít, ale právě pro případ, že ho možná budete potřebovat, za ně obětujete peníze - nebo jako zde čas -, abyste ho měl."

Mladý vědec zamítavě máchl rukou. "Ale no tak, to je přece něco úplně jiného."

"To je fakt. V autě jde o krk jen vám," Ryan ukončil přednášku. "No nic, šéfe, tím tu pro dnešek končím."

"Vaše námitky a návrhy jsem si poznamenal, Jacku. Při první příležitosti se o nich zmíním - počkejte, ještě než odejdete, ohledně NIITAKY..."

Ryan se zastavil a zadíval se na Cabota. "Pane, doktor Goodley nemá povolení k účasti na takových debatách."

"Nebavíme se přece o podstatě tohoto případu. Kdy budou ti lidé dole" - Ryan děkoval bohu, že neřekl MERCURY - "připraveni na změnu provozu? Rád bych vylepšil přenos dat."

"Do šesti týdnů. Do té doby musíme použít jiné metody, o kterých jsme se bavili."

Ředitel CIA přikývl. "Dobrá. Bílý dům je na to velmi zvědav, Jacku. Všem se to líbí."

"Děkuju, pane. Nashle zítra." Jack odešel.

"NIITAKA," zeptal se Goodley, když se zavřely dveře. "To zní japonsky."

"Promiňte, Goodley. Při nejbližší příležitosti to slovo klidně zapomeňte." Cabot to řekl jen proto, aby Ryanovi připomněl jeho postavení, ale jeho čestnější část toho vzápětí litovala.

"Ano, pane. Smím mít nesouvisející dotaz?"

"Jistě."

"Je Ryan tak dobrý, jak se o něm říká?"

Cabot udusil zbytek svého doutníku k velké radosti svého hosta. "Má pozoruhodné záznamy."

"Vážně? To už jsem slyšel. Víte, skutečný důvod mé přítomnosti zde je prozkoumat typy osobností, jež se něčím odlišují. Jak lze například vyrůst do téhle práce? Ryan do této pozice vyletěl jako blesk. Velice by mě zajímalo, jak toho dosáhl."

"Dosáhl toho tím, že se plete mnohem méně často, než má pravdu, je neústupný, a několika akcemi v terénu, které připadají neuvěřitelné i mně," řekl Cabot po chvíli přemýšlení. "Tohle však nesmíte nikdy nikomu říct, pane Goodley."

"Rozumím, pane. Mohl bych vidět jeho záznamy, jeho osobní spis?"

Ředitel svraštil obočí. "Všechno, co tam uvidíte, je tajné. A cokoli o tom budete chtít zveřejnit..."

Promiňte, pane, ale to vím. Všechno, co napíšu, podléhá bezpečnostní kontrole. Tohle ustanovení jsem podepsal. Je důležité, abych zjistil, jak se lidé na tento úřad hodí, a Ryan by mohl být ideální případ pro studium toho, jak tento proces probíhá. Proto mě sem vlastně Bílý dům poslal," upozornil Goodley. "Mám je informovat o tom, co tu zjistím."

Cabot se na chvíli odmlčel. "Pak je to zřejmě v pořádku."

Ryan dojel ke vchodu do Pentagonu. Uvítal ho voják, který jej uvedl dovnitř kolem detektoru kovů. O dvě minuty později už byl v jedné z mnoha suterénních

místností pod touto nejošklivější z oficiálních budov.

"Nazdar, Jacku," zavolal na něj z druhého konce Dennis Bunker.

"Pane ministře," kývl Jack a sedl si na místo obvykle vyhrazené poradkyni pro otázky národní bezpečnosti. Hra začala okamžitě. "Copak se děje?"

"Krom toho, že nám Liz Elliotová upřela svou milou společnost?" ušklíbl se ministr obrany a pak zvážněl. "Došlo k útoku na jednu naši loď ve východním Středomoří. Informace jsou zatím kusé, ale loď je značně poškozena a zřejmě se potápí. Předpokládáme velké počty obětí."

"A co zatím víme?" zeptal se Jack, aby se dostal do hry. Připnul si barevnou jmenovku označující jeho roli. Kartička, která visela od stropu nad jeho hlavou, měla stejný účel.

"Nic moc." Bunker zvedl oči a do místnosti vstoupil poručík námořnictva.

"Pane, loď Kidd hlásí, že na lodi Valley Forge došlo k výbuchu, a ta se následkem poškození potopila. Přežilo maximálně dvacet lidí a probíhají záchranné operace."

"Proč se potopila?" zeptal se Ryan.

"Nevíme, pane. Kidd byla v době incidentu od Valley Forge vzdálena asi padesát kilometrů. Její radary už tu oblast monitorují. Velitel 6. flotily uvedl všechny lodě do stavu plné pohotovosti. Loď Theodore Roosevelt vysílá letadla na průzkum oblasti."

"Velitel skupiny letadel na Rooseveltovi je můj kamarád, Robby Jackson," řekl Ryan do vzduchu. Ne že by to vadilo. Theodore Roosevelt zrovna kotvil v Norfolku a Robby se stále připravoval na příští vyplutí. Jména ve hře nebyla důležitá a osobní známosti nehrály roli, protože nemělo jít o skutečné lidi. Ale kdyby o ně šlo, byl by Robby velitelem skupiny letadel na Theodoru Rooseveltovi a seděl by v prvním z letadel, která by z jeho paluby vzlétla. Bylo dobré nezapomínat na to, že ačkoli jde o hru, její smysl je smrtelně vážný. "Další informace?" zeptal se Jack. Nepamatoval si všechny detaily scénáře, podle něhož se dnes hraje.

"CIA hlásí možné povstání v Sovětském svazu v jednotkách Rudé armády v Kazachstánu a nepokoje na dvou tamních námořních základnách," vysvětlil muž z námořnictva v roli komentátora.

"Jsou zjištěny nějaké sovětské jednotky poblíž Valley Forge?" zeptal se Bunker.

"Možná ponorka," odpověděl důstojník.

"Blesková zpráva," ozvalo se z reproduktoru na zdi. "Kidd hlásí, že systémem na odhalování zbraní zlikvidovala střelu země-země. Povrchové škody na lodi, žádné oběti na životech."

Jack přešel do rohu a nalil si šálek kávy. Usmíval se. Tyhle hry jsou sranda, pomyslel si. Vážně ho bavily. Byly zároveň velmi realistické. Byl stranou od každodenní rutiny, dostával zmatené a útržkovité informace a neměl sebemenší představu, co se bude dít dál. To je skutečnost. Starý vtip: Jak se krizový štáb liší od hub? Nijak, taky je ve tmě a taky ho polívají močůvkou.

"Pane, máme tu velmi důležitou zprávu..."

Tak jo, říkal si Ryan, dneska to bude takhle. Scénář určitě vymysleli v Pentagonu. Uvidíme, jestli by ještě dokázali vyhodit svět do povětří...

"Ještě beton?" zeptal se Qati.

"Ještě," odpověděl Fromm. "Každý stroj váží několik tun, a vyžaduje dokonalou stabilitu. Místnost musí být úplně rovná a hermeticky uzavřená. Je nutné, aby tu bylo čisto jako v nemocnici - ne, ještě čistěji než v nejčistší nemocnici, co jste kdy viděl." Fromm se zadíval na seznam. Ne čistší než nemocnice v Německu, to je jasné. "Dál, elektřina. Budeme potřebovat tři záložní generátory a nejméně dva NPZ..."

"Co?" zeptal se Qati.

"Nepřerušitelné proudové zdroje," řekl Ghosn. "Počítám, že jeden z generátorů poběží neustále."

"Správně," přikývl Fromm. "Protože je to primitivní operace, pokusíme se

nepoužívat víc strojů najednou. Opravdový problém s elektřinou je zajištění bezpečného obvodu. Takže povedeme proud přes NPZ, aby nedošlo k poruše vedení. Počítačové systémy frézek jsou velmi choulostivé. Dál!" řekl Fromm. "Zkušení pracovníci."

"To bude pěkně těžké," odpověděl Ghosn.

Němec se usmál, což všechny překvapilo. "Ne, ne. Bude to snazší, než si myslíte."

"Vážně?" zeptal se Qati. Dobré zprávy od pohana?

"Budeme potřebovat asi pět velmi zkušených mužů, určitě se v této oblasti najdou."

"Jenže kde? Není tu žádná strojní dílna, kde se..."

"Jistě je. Nosí tu lidé brýle?"

"Ale..."

"No jistě!" řekl Ghosn a udiveně zvedl oči.

"Jde o přesnost, rozumíte?" vysvětlil Fromm Qatimu. "Ta je velmi blízká tomu, jež je nutná pro výrobu brýlí. Stroje jsou podobné konstrukce, jen větší. A naším cílem je vyrobit přesné a vyměřitelné křivky v pevném materiálu. Jaderné bomby se vyrábějí podle přesných předpisů. A brýle zrovna tak. Náš výrobek je sice větší, ale princip zůstává stejný a pro stroje je to jen otázka nastavení velikosti, o hmotu nejde. Takže: dokážete vyhledat zkušené výrobce čoček?"

"Nevidím důvod, proč ne," odpověděl Qati a snažil se utlumit svou podrážděnost.

"Musí to být opravdoví odborníci," řekl Fromm učitelsky. "Nejlepší, jaké najdete, lidé s dlouholetými zkušenostmi, pokud možno vyškolení v Německu nebo v Anglii."

"Bude tu ale problém s utajením," řekl Ghosn tiše.

"Ale? A pročpak?" zeptal se Fromm s předstíraným údivem, který ostatním připadal jako vrchol arogance. "To je pravda," souhlasil Qati. "Dál budeme potřebovat pevné stoly, kam stroje připevníme."

Tak jsme v půlce, řekl si korvetní kapitán Walter Claggett. Za pětačtyřicet dní se Maine vynoří poblíž úžiny Juana de Fuky, spojí se s remorkérem a pojede za ním až do Bangoru, kde zakotví a začne předávací proces Modré posádce na další hlídkovací plavbu. A ani o chvíli později.

Waltera Claggettovi - přátelé mu říkali Nor, tu přezdívku měl už z Námořní akademie, přesně si nevzpomínal proč, Claggett byl černoch - bylo šestatřicet let a před vyplutím se dozvěděl, že jeho brzké povýšení na velitele je na dohled a že má šanci zkusit štěstí na útočné ponorce. To mu vyhovovalo. Oba jeho pokusy o manželství selhaly, což u lidí z ponorek nebylo nijak neobvyklé - díky bohu neměl ze žádného svazku děti - a námořnictvo se mu stalo smyslem života. Klidně by trávil na lodi veškerý čas, během relativně dlouhých období na pevnině se oddával pití. Být na moři, klouzat tmavými vodami a mít v rukou majestátní válečnou ponorku, to bylo pro Waltera Claggetta to nejlepší. Společnost dobrých mužů, úcta, kterou si tvrdě vysloužil v nanejvýš náročném povolání, nutná schopnost neustále vědět, co je třeba udělat, uvolněné bláboly v šatně, zodpovědnost, s jakou radí svým mužům - Claggett si liboval v každém okamžiku své kariéry.

Jen nemohl vystát svého velícího důstojníka.

Jak se sakra mohl kapitán Harry Ricks dostat tak vysoko? ptal se Claggett sám sebe tento týden už po dvacáté. Ten chlap je génius. Dokázal by narýsovat ponorkový systém jaderného reaktoru na zadní stranu obálky nebo možná i jen tak v duchu. Konstrukci ponorek ovládal natolik, že se o tom chlapům v montážním závodě ani nezdá. Dokázal diskutovat o každém milimetru periskopu s největším armádním odborníkem na optiku a o satelitní navigaci věděl víc než NASA nebo TWR nebo kdo má vlastně tenhle program pod palcem. Určitě měl o navádění střel Trident-II D-5 odpalovaných z moře větší vědomosti než kdokoli z oddělení střel firmy Lockheed. Minulý týden u večeře jen tak odrecitoval

celou stránku z příručky o údržbě. Z technického hlediska byl Ricks nejspíš nejlépe připraveným důstojníkem amerického námořnictva.

Harry Ricks byl typický produkt jaderného námořnictva. Jako technik byl bez konkurence. Technické problémy své práce chápal zcela přirozeně. Claggett byl dobrý, a věděl to. Rovněž mu bylo jasné, že tak dobrý jako Harry Ricks nikdy nebude.

Jenže on nemá o službě na ponorce a o lidech ani páru, říkal si Claggett. Bylo s podivem, ale bohužel pravdou, že Ricks má jen málo porozumění pro život na moři a vůbec žádné pro námořníky.

"Pane," pronesl Claggett zvolna, "je to velmi dobrý velitel. Je mladý, ale myslí mu to."

"Nedokáže udržet svoje lidi na uzdě," namítl Ricks.

"Kapitáne, nevím, co tím myslíte."

"Jeho výcvikové metody nejsou takové, jaké by měly být."

"Je sice trochu nekonvenční, ale stáhl šest vteřin z průměrné doby k nabíjení. Zařízení má v pořádku, i to, které se mu vrátilo z opravy na pevnině. Jeho oddělení je zcela soběstačné. Co víc bychom od něho mohli žádat?"

"Já nežádám. Nařizuji. Přikazuji. A očekávám, že věci budou podle mého a správně. A tak taky budou," pronesl Ricks zlověstně tichým hlasem.

Nemělo vůbec smysl přít se s velitelem o takových otázkách, zejména když na nich tak tvrdohlavě lpěl. Jenže Claggettova funkce výkonného důstojníka mu přikazovala stát mezi posádkou a kapitánem, zvlášť když kapitán neměl pravdu.

"Pane, omlouvám se, ale nesouhlasím s vámi. Myslím, že nám jde o výsledky, a ty jsou zde takřka dokonalé. Dobrý velitel dokáže mužstvo povzbudit, ale tenhle ještě moc příležitostí neměl. Jestli ho srazíte, bude to mít špatný vliv na něj i na jeho muže."

"Důstojníku, očekávám loajalitu od všech svých mužů, a od vás obzvlášť."

Claggett se narovnal, jako by dostal políček. Snažil se hovořit klidně. "Kapitáne, máte mou loajalitu i podporu. Nejsem tu ale proto, abych dělal robota. Mám nabízet alternativy. To mi aspoň říkali na škole." Claggett té poslední věty zalitoval, ještě než ji vyslovil, ale nějak z něj vypadla. Kapitánova kabina byla velmi malá, a najednou se ještě zmenšila.

To jste neměl říkat, korvetní kapitáne Waltere Martine Claggette, pomyslel si Ricks.

"Na programu jsou reaktorové zkoušky," řekl Ricks.

"Další? Tak brzy po sobě?" Pro Krista Pána, poslední dopadla naprosto BEZCHYBNĚ. Téměř bezchybně, opravil se Claggett. Kluci mohli někde ubrat možná deset nebo patnáct vteřin. Výkonný důstojník však netušil kde.

"Výkonnost znamená denně."

"To je pravda, pane, ale oni jsou výkonní. Vždyť test reaktoru, který jsme prováděli, než odešel kapitán Rosselli, jsme zvládli skoro v rekordním čase, a při posledním takovém testu jsme byli ještě lepší!"

"Bez ohledu na kvalitu výsledků zkoušek nesmíte být nikdy spokojený. Jen tehdy se můžete zlepšit. Při příštím testu chci rekord eskadry."

Jde mu o rekord námořnictva, světový rekord, možná i potvrzení od pánaboha, vřelo to v Claggettovi. A hlavně to chce mít ve svém spisu.

Ve vnitřním telefonu na zdi to zapraskalo. Ricks jej zvedl.

"Velící důstojník... ano, už jdu." Zavěsil. "Sonarový kontakt."

Claggett vyrazil ze dveří za dvě vteřiny a kapitán hned za ním.

"Co se děje?" zeptal se Claggett první. Jako výkonný důstojník měl i funkci styčného důstojníka pro taktické záležitosti.

"Trvalo mi pár minut, než jsem to poznal," hlásil velitel obsluhy sonaru. "Byl to náhodný kontakt. Myslím, že jde o třídu 688 v kurzu asi jedna-devět-pět. Přímý kontakt, pane."

"Přehrajte to," rozkázal Ricks. Muž si sedl k vedlejší obrazovce - svou měl popsanou značkami, které ještě nestihl smazat - a vrátil záznam o pár minut

zpět.
"Vidíte, kapitáne? Vážně klika... a asi tady se to začalo potvrzovat. To bylo, když jsem vám volal."
Kapitán zabodl prst do obrazovky. "Měl jste to identifikovat už tady, důstojníku. To je ztráta dvou minut. Příště si dejte větší pozor."
"Dobrá, kapitáne." Co jiného měl třiadvacetiletý mladík u sonaru odpovědět? Ricks odešel z místnosti. Claggett šel za ním a poklepal mladíkovi na rameno.
Hergot práce, kapitáne!
"Kurz dva-sedm-nula, rychlost pět, hloubka pět set. Jsme pod rozhraním," hlásil důstojník na zádi. "Udržujeme kontakt na Sierra-11 v kurzu jedna-devět-pět na levoboku. Probíhá kontrola a vyhledávání střel. Torpéda jsou v hlavních číslo jedna, tři a čtyři. Hlaveň číslo dvě je prázdná kvůli údržbě. Dveře jsou zavřené, hlavně suché."
"Co víme o Sierra-11?" zeptal se Ricks.
"Přímý kontakt. Je pod rozhraním, vzdálenost."
"Okolní podmínky?"
"Nahoře klid, asi ve třiceti metrech slabé rozhraní. Kolem nás je dobrá izotermální voda. Podmínky pro ultrazvukové vyhledávání vynikající."
"První kontakt na Sierra-11 je přes deset tisíc metrů," řekl podporučík Shaw v pátrací skupině.
"Kapitáne, tady sonar, upřesnění kontaktu: Sierra-11 je stoprocentně třída 688, třída Los Angeles, americká útočná ponorka. Rychlost odhadována na čtrnáct-patnáct uzlů, pane."
"Páni!" zajásal Claggett vedle Rickse. "Zachytili jsme Los Angeles v rychlosti nad deset uzlů! To někoho pěkně naštve..."
"Sonare, kapitán, chci data, ne odhady," řekl Ricks.
"Kapitáne, to je výkon, že zachytili ten kontakt z pozadí," řekl Claggett velmi tiše. Léto v Aljašském zálivu rovná se rybářské lodě a velryby, obojího je tu spousta, dělají hluk a zaplňují displeje sonarů. "Umí to se sonarem moc dobře."
"Taky ho za to platíme. Nebudeme mu přece udělovat medaile za to, že dělá dobře svou práci. Chci potom záznam, abychom zjistili, jestli nebylo možné něco vyčenichat už dřív."
Ze záznamu se dá vždycky něco objevit, říkal si Claggett.
"Kapitáne, sonar, rozeznáváme velmi nezřetelný impulz lopatek... vypadá to na čtrnáct uzlů, plus minus jeden, pane."
"Dobře. Tohle už je lepší."
"No, kapitáne, asi je o něco blíž než deset tisíc... ne o moc, jen o málo. Stopa se vyrovnává... nejpravděpodobnější odhad je devět tisíc pět set metrů, kurz přibližně tři-nula-pět," hlásil Shaw a čekal, až do něj uhodí blesk.
"Takže už od nás není deset tisíc metrů?"
"Ne, pane, vypadá to na devět tisíc pět set."
"Dejte mi vědět, až zase změníte názor," odpověděl Ricks. "Snížit rychlost na čtyři uzly."
"Rychlost snížena na čtyři uzly," potvrdila strojovna.
"Pustíme ho před sebe?" zeptal se Claggett.
"Jo," přikývl kapitán.
"Máme výsledek zaměření," hlásil důstojník. Claggett se podíval na hodinky. O moc rychleji už to nejde.
"To je dobře. To rád slyším," odpověděl Ricks.
"Rychlost je teď čtyři uzly."
"Dobrá, máme ho. Sierra-11 je v kurzu dva-nula-jedna, vzdálenost devět tisíc sto metrů, kurz tři-nula-tři, rychlost patnáct."
"A je po něm," řekl Claggett. Samozřejmě, že to máme jednodušší, protože jede tak rychle.
"Přesně tak. To se bude na záznamu z hlídky krásně vyjímat."
"Tohle je těžký," řekl Ryan. "Ten vývoj se mi nelíbí."

"Mně taky ne," přikývl Bunker. "Doporučuji povolit zbraně pro bojovou skupinu Theodore Roosevelt."

"Souhlasím a doporučím to panu prezidentovi." Ryan zvedl sluchátko. V rámci pravidel simulace se prezident vracel letadlem z návštěvy blíže neurčené země a právě teď byl kdesi nad Pacifikem. Prezidentovu rozhodující úlohu zastávala skupina sídlící v jiné části Pentagonu. Jack jim sdělil své doporučení a počkal na odpověď.

"Jen v sebeobraně, Dennisi."

"Do prdele," pronesl Bunker potichu. "Vždycky na mě dá."

Jack se usmál. "Souhlasím, ale tentokrát prostě ne. Žádné útočné akce, můžete jednat jen v zájmu obrany lodí ve skupině."

Ministr obrany se otočil na velitele operací: "Předejte tu informaci Theodoru Rooseveltovi. Řekněte jim, že očekávám k boji připravené vzdušné hlídky. Chci hlášení o všem, co má rychlost nad dvě stě mil. Pod dvě stě mil může velitel bojové skupiny jednat podle vlastního uvážení. Oznamte ponorkám, že mohou operovat v okruhu padesáti - pět-nula - mil. Útočit na vše, co bude blíž."

"To je originální řešení," řekl Jack.

"Máme ten útok na Valley Forge." Nejlepší odhad pro tuto chvíli zněl, že šlo o výstražnou střelu ze sovětské ponorky. Zdálo se, že některé jednotky ruské flotily jednají na vlastní pěst, nebo aspoň ne podle rozkazů z Moskvy. Pak se to ještě zkomplikovalo.

"Důležitá zpráva. Právě došlo k pozemnímu útoku na strategickou raketovou divizi... základnu s SS-18 ve Střední Asii."

"Všechny volné bombardéry okamžitě vyslat do vzduchu! Jacku, řekni prezidentovi, že jsem právě vydal rozkaz."

"Porucha telefonního spojení," ozvalo se z reproduktoru. "Spojení s prezidentovým letadlem přerušeno."

"Jak k tomu došlo?" ptal se Ryan.

"Nic víc nevíme, pane."

"Kde je teď viceprezident?"

"Je na palubě náhradního Kneecapu, šest set mil jižně od Bermud. První Kneecap je čtyři sta mil před prezidentem, chystá se na přistání na Aljašce a na transport."

"Na napadení ze vzduchu jsou dost blízko Ruska... ale to není pravděpodobné... musela by to být jednostranná operace," přemýšlel Bunker nahlas. "Pokud ovšem nepřeletěli přes sovětskou loď se střelami země-vzduch... Velení dočasně přebírá viceprezident."

"Pane, můžu..."

"Tohle rozhodnutí je na mně, Jacku. Prezident je buď vyřazen, nebo mu nefungují linky. Ministr obrany rozhodl, že velení přebírá viceprezident, dokud nedojde k obnově spojení a jeho potvrzení slovním kódem. Ozbrojené síly jsou teď na mou zodpovědnost ve stavu DEFCON-ONE."

Ryan si uvědomoval, že Dennis Bunker nikdy nepřestal být stíhačem. Rozhoduje se a ze svých rozhodnutí neslevuje. A obvykle se neplete, jako v tomto případě.

Ryanův spis byl pěkně tlustý. Skoro patnáct centimetrů. Goodley si ho prohlížel v soukromí svého kutlochu v sedmém patře. Centimetr a půl zabíralo zázemí a formuláře pro přístup k tajným dokumentům. Záznamy o studiích byly úctyhodné, zejména jeho práce z historie na univerzitě v Georgetownu. Georgetown sice samozřejmě není Harvard, ale je to celkem ctihodná instituce, říkal si Goodley. Ryanovo první zaměstnání v CIA byla účast na programu admirála Jamese Greera pro vynikající mladé studenty a jeho první zpráva, "Agenti a výzvědné služby", se zabývala terorismem. Goodleymu to přišlo jako podivná shoda náhod vzhledem k tomu, co se stalo později.

Dokumenty o Ryanově práci v Londýně zabíraly třicet normostran, šlo zejména o policejní hlášení a několik novinových snímků. Goodley si začal psát

poznámky. Kovboj, napsal si jako první. Dostat se k takovým věcem. Zavrtěl hlavou. O dvacet minut později přečetl rozšířený obsah Ryanovy druhé zprávy pro CIA, té, která předpovídala, že teroristé nikdy nezaútočí na území USA - tu odevzdal pár dní před útokem na svou rodinu.

Neuhodls to, co Ryane? ušklíbl se Goodley. Všichni říkají, jak je dobrý, ale dělá chyby jako všichni ostatní...

Několik jich udělal i během pobytu v Anglii. Nepředvídal, že Černěnko vystřídá Andropova, ale odhadl nástup Narmonova dlouho před všemi ostatními, kromě Kantrowitze v Princetonu, který odhalil zářné kvality Andreje Iljiče jako první. Goodley si uvědomil, že tehdy neměl hotovou školu a spával s tou holkou z Wellesley, Debrou Frostovou... co s ní asi tak je...?

"Ty vole..." šeptal Ben o pár minut později. "Ty vole!"

Rudý říjen, sovětská ponorka s balistickými střelami... zmizela. Ryan to vytušil jako první... Ryan, analytik stanice v Londýně... řídil námořní operaci! Zabil ruského námořníka. Další kovbojský kousek. Nemohl ho jenom zatknout, musel ho rovnou zastřelit jako v nějakým filmu...

Sakra! Ruská ponorka s balistickýma střelama zmizela... a oni to tutlali... aha, pak ji potopili někde v hloubce.

Než odjel domů, ještě se do Londýna vrátil a stal se zvláštním asistentem admirála Greera a jeho zřejmým následovníkem. Zajímavá činnost v týmu kontroly zbraní...

To nemůže být pravda. Předseda KGB se zabil v letadle...

Goodley si psal překotné poznámky. O tomhle nemá Liz Elliotová pravděpodobně ani tušení.

Nehledáš na Ryanovi to dobré, zarazil se v duchu. Elliotová to samozřejmě nikdy neřekla nahlas, ale vyjádřila se dost jasně, aby pochopil... nebo si myslel, že pochopil, opravil se Goodley. Najednou si uvědomil, jak nebezpečná to může být hra.

Ryan zabil lidi. Zastřelil nejméně tři. To se z debat s ním nedovíte. Život není western. Lidé nenosí revolvery se zářezy na pažbě. Goodleyho nepolil studený pot, ale říkal si, že před Ryanem musí být ve střehu. Nikdy předtím se nesetkal s někým, kdo zabil lidi, a nebyl takový blázen, aby si o něm myslel, že je to hrdina nebo něco víc než ostatní, ale je dobré si to pamatovat, že?

Všiml si, že kolem smrti Jamese Greera je několik bílých míst... nebylo to v době, kdy se to všelijak chrulo v Kolumbii? Napsal si pár poznámek. Ryan tehdy pracoval jako zástupce ředitele CIA, ale chvíli poté, co nastoupil Fowler, podali soudci Arthur Moore a Robert Ritter demisi, aby uvolnili místo nové vládě, a Ryan byl Senátem potvrzen ve funkci zástupce ředitele CIA. Tolik pracovní záznamy. Goodley tuto část zavřel a otevřel část osobní a finanční...

"To byla chyba..." řekl Ryan. Dvacet minut po dvanácté.

"Asi máš pravdu."

"Pozdě. Co jsme zvorali?"

"Těžko říct," odpověděl Bunker. "Máme říct skupině Theodora Roosevelta, ať se rozdělí a stáhne?"

Ryan si prohlížel mapu na zdi. "Možná, ale Andreje Iljiče jsme zatlačili do rohu..., musíme ho pustit."

"A jak? Jak to udělat, a přitom nezatlačit do rohu sebe?"

"Myslím, že tenhle scénář nebyl v pořádku..., ale nevím, proč..."

"Zachrastíme mu klíckou," přemýšlel Ricks nahlas.

"A jak, kapitáne?" zeptal se Claggett.

"Stav hlavně číslo dvě?"

"Prázdná, byla vyřazena kvůli technické prohlídce," odpověděl zbraňový důstojník.

"Je v pořádku?"

"Ano, pane, prohlídka skončila půl hodiny před zachycením kontaktu."

"Fajn..." zašklebil se Ricks. "Připravte výstřel vodního náboje z hlavně číslo dvě. Dáme mu pořádně za ucho, ať ho probudíme!"

Sakra! pomyslel si Claggett. Něco takového by snad udělal i Mancuso nebo Rosselli. Snad... "Pane, je to příliš hlučné. Můžeme s ním zatřást i jinak."

Oddělení zbraní, máme výsledek zaměření Sierra-11?" Mancuso chce agresivní velitele, tak mu ukážu, co je agresivní... Ano, pane!" ozvala se okamžitá odpověď. ‚Zahajte přípravu na odpal. Připravte se na odpálení vodního náboje z hlavně číslo dvě."

"Pane, potvrzuji, že hlaveň číslo dvě je prázdná. Zbraně v hlavních číslo jedna, tři a čtyři jsou v pořádku." Zavolali do místnosti s torpédy, aby se znovu potvrdila informace z elektronických displejů. Zde se velitel podíval malým skleněným průhledem, aby bylo jisté, že nic neodpálí.

"Hlaveň dvě je prázdná. Probíhá tlakování vzduchu," nahlásil pak muž do velicí místnosti. "Přípravy na střelbu dokončeny."

"Otevřít venkovní dveře."

"Rozumím, otevřít venkovní dveře. Venkovní dveře jsou otevřeny."

"Střely?"

"Uzamčeny."

"Srovnejte zadané kurzy a... PAL!"

Důstojník stiskl ten správný knoflík. Ponorka Maine se otřásla po náhlém impulzu stlačeného vzduchu, vypuštěného z torpédové trubice do moře.

Na palubě ponorky Omaha vzdálené šest tisíc metrů odtud se obsluha sonaru již několik minut snažila zjistit, zda si stopa na obrazovce zaslouží pozornost, když se objevil bod.

"Veliteli, sonar. Kontakt, kontakt! Zachytili jsme kontakt v kurzu nula-osm-osm, na zádi!"

"Co to sakra je?" řekl palubní důstojník. Byl navigátorem a v nové funkci byl třetí týden. "Co to tam je?"

"Kontakt, kontakt - střela v kurzu nula-osm-osm. Opakuji. MÍŘÍ NÁM NA ZÁĎ STŘELA!"

"Plnou parou vpřed!" řekl náhle zbledlý poručík trochu nahlas. "Na bojové pozice." Zvedl telefon, aby zavolal kapitána, ale poplašný signál už zněl, a velící důstojník přiběhl do velicího střediska bos a s nezapnutými svršky.

"Co se tu kurva děje?"

"Pane, zachytili jsme kontakt střely, pohybující se k zádi - sonare, velicí středisko, co máte dál?"

"Nic, pane, po tom kontaktu nic dalšího. Byl to výstřel natlakovanýho vzduchu do vody, ale... znělo to trochu divně, pane. Ve vodě už nic není."

"Prudce vpravo!" rozkázal palubní důstojník, aniž by bral ohled na přítomnost kapitána. Ještě jej neuvolnili, a zodpovědnost za loď nesl stále on. "Změnit hloubku na třicet metrů. Vypustit nástrahu, teď-teď-teď!"

"Prudce vpravo, rozumím, pane. Kormidlo je prudce doprava, kurz neudán. Rychlost dvacet uzlů, stále zrychlujeme."

"Dobře. Kurz nula-jedna-nula."

"Rozumím, nový kurz nula-jedna-nula!"

"Kdo je v týhle oblasti?" zeptal se kapitán uvolněným hlasem, ale necítil se uvolněně.

"Někde by tu měl být Maine," odpověděl navigátor.

"Harry Ricks." Ten debil, nedodal. Mohlo by to ohrozit morálku. "Sonare, hlášení!"

"Veliteli, sonar. Ve vodě nic není. Kdyby tu bylo torpédo, viděl bych ho, pane."

"Navigátore, snížit rychlost na třetinu."

"Ano, stroje třetinový chod."

"Mám pocit, že se strachy podělal," pronesl Ricks, když sledoval obrazovku sonaru. Pár vteřin po simulovaném výstřelu snížila ponorka třídy 688 výkon a bylo slyšet i zvuk nástrahy.

"Právě snížili výkon, pane. Otáčky šroubu klesají." "Jo, už ví, že za ním nic není. Zavoláme mu přes Gertrudu."

"To je magor! Copak neví, že je tu někde Akula?" zavrčel velící důstojník Omahy. "Nemám ho, pane, jen několik rybářů."

"Fajn. Mimo hlavní oblasti. Dopřejeme Maine trochu radosti." Zašklebil se. "Je to moje vina. Měli jsme plout rychlostí deset, a ne patnáct uzlů. Změňte to." "Ano, pane. Kurz?"

"Měl by tušit, co je na sever odsud. Jedem na jihovýchod." "Dobře."

"Dobrá reakce. Torpédu bychom ujeli. Ponaučení?" "Říkal jste to, pane. Jeli jsme moc rychle." "Poučte se z chyb vašeho kapitána, pane Auburne." "Jistě, pane." Velitel stiskl mladšímu muži rameno a odešel.

O třicet šest tisíc metrů dál se Admirál Lunin kolébal rychlostí tří uzlů těsně nad rozhraním s externím sonarem vysunutým pod sebou.

"Nuže?" zeptal se kapitán.

"Zaznamenali jsme tenhle hluk v kurzu nula-tři-nula," řekl muž obsluhující sonar a ukázal na obrazovku. "Víc nic. O patnáct vteřin později další zvuk tady... před tím prvním. Zdá se, že jde o Američany, Los Angeles v plné rychlosti, pak zpomalila a zmizela z obrazovek."

"Cvičení, Jevgeniji... první pohyb je americká ponorka... třída Ohio. Co si o tom myslíte?" zeptal se kapitán Valentin Borisovič Dubinin.

"V hluboké vodě ještě nikdo Ohio neodhalil..."

"Všechno je jednou poprvé."

"Co teď?"

"Počkáme si. Ohio dělá menší hluk než spící velryba, ale teď aspoň víme, že tu někdo je. Nepoženeme se za nimi. Američani jsou hloupí, že dělají takový hluk. Nikdy dřív jsem si toho nevšiml."

Je jiná doba, kapitáne," pronesl muž od sonaru. A změnila se hodně. Už nemusel říkat "soudruhu kapitáne".

To je pravda, Jevgeniji. Teď už je to jen hra. Nikdo nemusí být zraněn. Jen procvičujeme své dovednosti jako na olympiádě."

"Připomínky?"

"Před vypálením bych se ještě přiblížil, pane," ozval se důstojník. "Riziko, že ujede, by bylo stejně vysoký."

"Souhlas, ale chtěli jsme ho jen vylekat," řekl Ricks uspokojeně.

Tak na co to cvičení bylo? přemýšlel Nor Claggett. Aha, vlastně na to, abyste ukázal, jak jste agresivní.

"Myslím, že se nám to podařilo," řekl Claggett, aby podpořil svého kapitána. Všichni v kontrolní místnosti se ušklíbli. Útočné ponorky a ponorky s taktickými střelami spolu často hrály hry, většinou předem naplánované. Jako obvykle i tuhle vyhrálo Ohio. Věděli samozřejmě, že je tu někde Omaha a že hledá ruskou Akulu, která P-3 zmizela před pár dny v oblasti Aleut. Ale po té ruské ponorce jako by se zem slehla.

"Zamíříme na jih. Tou střelou jsme na sebe upozornili. Uklidíme se do míst, kde byla původně Omaha."

"Rozumím, pane."

"Dobrá práce, lidi." Ricks odešel do své kabiny.

"Nový kurz?"

"Na jih," řekl Dubinin. "On určitě pojede do míst, kde dřív byla Los Angeles. Neopustíme naši pozici těsně nad rozhraním, ocas necháme těsně pod ním a zkusíme je znovu zachytit." Kapitán věděl, že velkou šanci nemají, ale štěstěna přeje odvážným. Nebo tak nějak. Ponorka se měla vrátit do přístavu příští týden a nový sonar, jenž měla dostat během plánované opravy, byl prý proti tomuhle obrovským posunem vpřed. Tady, jižně od Aljašky, se drží už třetí týden. Ponorka, kterou odhalili, Maine nebo Nevada, pokud má od rozvědky dobré zprávy, dokončí svou hlídku, odjede do přístavu, znovu vypluje, opět se vrátí do přístavu a pak ji čeká další služba v únoru, což odpovídalo jeho službě po opravě ponorky. Takže až se příště setkají, bude stát proti tomu samému kapitánovi, a ten se dopustil chyby. Po opravě bude Admirál Lunin tišší, bude mít lepší sonar, a Dubinin přemýšlel, že možná bude schopen

soupeřit s Američany... To by bylo, říkal si. Trvalo mnoho let, než se sem dostal, zažil báječné roky, když se učil v Severní flotile a jeho velitelem byl Marko Ramius. Jaká škoda, že tak vynikající důstojník zahynul při nehodě. Ale služba na moři je nebezpečná, vždycky byla a bude. Marko svou posádku před zápasem vysadil... Dubinin zavrtěl hlavou. Dnes by mu Američané možná pomohli. Možná? Pomohli by, stejně jako on by pomohl jim. Díky všem změnám ve své zemi i v celém světě se Dubinin cítil v práci mnohem lépe. Vždy to byla náročná hra o to, kdo je lepší, ale už ztratila svůj smrtící účel. Jistě, americké ponorky stále míří svými střelami na jeho zem a sovětské rakety na Ameriku, ale i ty snad brzy zmizí. Než k tomu dojde, bude stále dělat svou práci. Připadalo mu, že je ironií osudu, že v okamžiku, kdy se sovětské vojenské námořnictvo začíná dostávat na srovnatelnou úroveň - ponorky třídy Akula byly co do technické zpracovanosti téměř shodné s ponorkou třídy Los Angeles - jeho potřeba klesá. Je to jako partička karet s přáteli, napadlo ho. Není to špatný příměr...

"Rychlost, kapitáne?"

Dubinin se zamyslel. "Počítejme dosah dvaceti námořních mil a rychlost cíle pět uzlů. Pojedeme nejspíš rychlostí sedmi uzlů. Tak budeme potichu a možná ho ještě chytíme... každé dvě hodiny se otočíme, abychom zvýšili kapacitu sonaru... Ano, tak to uděláme." Příště ti u sonaru, Jevgeniji, budou pomáhat další dva důstojníci, připomněl si Dubinin. Při snižování stavu v sovětských ponorkách bylo propuštěno mnoho mladých důstojníků, kteří se nyní zdokonalovali. Počet kvalifikovaných důstojníků se nakonec zdvojnásobí, a možná dokonce překoná počet ponorek. Pak bude ještě lepším lovcem.

"Podělali jsme to," řekl Bunker. "Já to podělal. Špatně jsem prezidentovi poradil."

"Nejsi v tom sám," přiznal Ryan a protáhl se. "Co myslíš, byl ten scénář realistický - rozumíš, byl pravděpodobný?"

Ukázalo se, že celá akce byla výmyslem vystresovaného sovětského vůdce, který se snažil získat kontrolu nad svou armádou, a udělal to tak, aby to vypadalo, že se k moci dostalo několik odpadlíků.

"Ne pravděpodobný, ale možný ano."

"Možný je všechno," řekl Jack. "Co myslíš, jakou máme v jejich válečných simulacích úlohu my?"

Bunker se zasmál. "Nic pozitivního, to si piš."

Na konci simulace se Amerika musela smířit se ztrátou své lodi Valley Forge výměnou za ponorku třídy Charlie, kterou objevila a potopila helikoptéra z lodi Kidd. Nebylo to sice vyrovnané, spíš to připomínalo ztratit věž a vzít protihráčovi koně. Sovětské síly ve Východním Německu byly v pohotovosti a slabé síly NATO si nebyly jisté svou schopností účinně proti nim zasáhnout. Výsledkem bylo, že Sověti získali pár výjimek oproti dohodnutému plánu na stahování vojsk. Ryanovi ten scénář připadal přitažený za vlasy, ale takových byla většina, a šlo přece o to, ukázat, jak se člověk zachová v neočekávané krizi. Dnes se jim to nepovedlo, příliš se soustředili na nedůležité oblasti a málo na ty důležité, které ale včas neodhadli.

Ponaučení bylo stejné jako vždy: Nedělat chyby. To samozřejmě ví i vojín, a všichni dělají chyby, ale rozdíl mezi vojínem a vysokým důstojníkem je v tom, že chyby důstojníka mají mnohem větší dopad. Tato skutečnost byla úplně jiným ponaučením, které si ovšem lidé dost často nebrali k srdci.

[14] ODHALENÍ

"Tak co jste zjistil?"

"Je to velmi zajímavý člověk," odpověděl Goodley. "Udělal pro CIA několik věcí, kterým lze jen těžko uvěřit."

"Vím o těch ponorkách a zmizení šéfa KGB. Co dál?" zeptala se Liz Elliotová.

"V mezinárodní výzvědné komunitě má hodně přátel - například Sira Basila Charlestona v Anglii - jejich náklonnost k němu se dá pochopit -, ale to samé platí pro země NATO, hlavně Francii. Ryan se nachomýtl k čemusi, po čem DGSE

sbalila několik členů Action Directe" vysvětlil Goodley. V roli informátora se cítil trochu nesvůj.

Poradkyně pro otázky národní bezpečnosti nebyla ráda, když ji někdo nechával čekat. Mladého vědce ale nemělo smysl popohánět. Na tváři jí hrál lišácký úsměv. "Mám si snad myslet, že se vám ten člověk začíná líbit?"

"Má za sebou kvalitní práci, ale udělal i pár chyb. Jeho odhad pádu Východního Německa a postupu sjednocení byl úplně vedle." Goodleymu se nepodařilo zjistit, že to neodhadl nikdo. On sám to však odhadl celkem přesně na Kennedyho škole a práce, kterou mu otiskli v jedněch obskurních novinách, byla dalším důvodem, proč si jej v Bílém domě všimli. Ben Goodley se znovu odmlčel.

"A dál...?" postrkovala jej Elliotová.

"A našel jsem i pár nesrovnalostí v jeho osobním životě."

No konečně! "Tak povídejte."

"Ryan byl vyšetřován pro podezření z ilegálního dovozu zboží do země, ještě než začal pracovat v CIA. Zdá se, že nějaká počítačová firma měla dostat zakázku od námořnictva. Ryan se to dozvěděl dřív než kdokoli jiný a vydělal na tom majlant. Doneslo se to burzovní komisi - poněvadž byli vyšetřováni i vedoucí té firmy - a ta následně prozkoumala Ryanovy spisy. Vyvázl z toho díky jisté maličkosti."

"Tomu nerozumím," řekla Liz.

"Představitelé firmy si chtěli zachránit krk, a tak nechali v jedněch novinách zabývajících se obranou článek, jen krátkou noticku, ani ne dva sloupce, ale stačilo to k tomu, aby ukázali, že informace, na jejímž základě s Ryanem spolupracovali, zcela spadala do veřejné sféry. Ještě zajímavější je, co Ryan provedl s těmi penězi, když si na něj posvítili. Převedl je ze svého účtu na fond, který řídí čtyři různí správci." Goodley se odmlčel. "Víte, jaké je Ryanovo jmění?"

"Ne, kolik?"

"Přes patnáct milionů dolarů. Je daleko nejbohatším člověkem v CIA. Jeho majetek je ale, zdá se, podhodnocen. Já odhaduji, že má spíš dvacet, ale od dob, co vstoupil do CIA, používá stejnou metodu účetnictví a nelze mu nic vytknout. Zjistit přesnou hodnotu jakéhokoli majetku je celkem metafyzická záležitost, že? Každý účetní pracuje jinak. Co ale udělal s těmi penězi: rozdělil je na různé účty. A nedávno se všechny přesunuly na konto vzdělávacího fondu."

"Jeho dětí?"

"Ne," odpověděl Goodley. "Je to pro - počkejte, vezmu to popořadě. Část těch peněz použil na založení obchodu - 7-Eleven - pro jednu vdovu a její děti. Zbytek peněz je uložen v akciích a je určen na vzdělání jejích dětí."

"Kdo je ta vdova?"

"Jmenuje se Carol Zimmerová. Pochází z Laosu, je vdova po americkým seržantovi, který byl zabit při výcviku. Ryan se stará o jeho rodinu. Dokonce si vzal dovolenou, aby mohl být u porodu nejmladšího dítěte - děvčátka. Tu rodinu pravidelně navštěvuje."

"Rozumím." Nerozuměla, ale to se tak říká. "Nějaké profesní spojení?"

"Ani ne. Paní Zimmerová je, jak jsem říkal, z Laosu. Její otec byl jedním z těch kmenových náčelníků, jež CIA podporovala proti severovietnamským silám. Celá skupina byla rozprášena. Nepodařilo se mi zjistit, jak odtamtud zmizela. Vdala se za amerického seržanta a přijela do Ameriky. On zemřel při nehodě, není to tak dlouho. V Ryanově spisu není nic, co by naznačovalo jeho předchozí spojení s rodinou. Možná existuje spojitost přes Laos - díky CIA, že -, ale Ryan tehdy ve vládních službách nebyl, ještě studoval. Ve spisu není nic, co by potvrzovalo nějaké spojení. Jednoho dne, pár měsíců před posledními prezidentskými volbami, založil ten vzdělávací fond, a od té doby je průměrně jednou týdně navštěvuje. Jo, ještě něco."

"Copak?"

"Ověřil jsem si to i v jiném spisu. Kolem jejich 7-Eleven byl nějaký rozruch, pár místních lumpů Zimmerovu rodinu obtěžovalo. Ryanův hlavní osobní strážce je důstojník CIA jménem Clark. Býval důstojníkem v terénu, teď dělá v ochrance. Jeho spis se mi nepodařilo najít," vysvětlil Goodley. "No nic, tenhle Clark zjevně napadl pár členů toho gangu. Bylo to i v novinách, jen drobná zpráva - odvážný občan a tak dál. Clark a ještě jeden muž z CIA - v novinách o nich píšou jako o federálních zaměstnancích, o CIA ani zmínka - prý byli napadeni čtyřmi pouličními raubíři. Ten Clark musí být pěkný pořez. Vůdce bandy měl zlomené koleno a byl hospitalizován. Dalšího ten Clark prostě praštil, až ztratil vědomí, a ostatní tam jen stáli a ucvrkávali do trenek. Místní policie to posuzovala jako problém s bandou - lépe řečeno s bývalou bandou. Nebyla vznesena žádná formální obvinění."

Co ještě víte o tom Clarkovi?"

párkrát jsem ho viděl. Vysoký, k padesátce, tichý, vypadá spíš plaše. Ale když pohybuje - víte, jak to vypadá? Kdysi jsem chodil do kurzů karate. Instruktorem byl bývalý člen Zelených baretů, veterán z Vietnamu a tak. Přesně takhle. Pohybuje se jako atlet, plynule, bez zbytečných pohybů, ale hlavní jsou jeho oči. Neustále se rozhlíží. Vidí vás periferním viděním a odhaduje, jestli jste hrozba nebo ne... " Goodley se odmlčel. V tu chvíli si uvědomil, kdo Clark skutečně je. A ať byl Ben Goodley jakýkoli, nebyl blázen. "Je to nebezpečnej chlap." Cože?" Liz Elliotová netušila, o čem hovoří.

"Promiňte. To jsem se dozvěděl od toho instruktora karate v Cambridgi. Ti nejnebezpečnější nevypadají nebezpečně. V místnosti je přehlídnete. Mého instruktora taky napadli na stanici metra kdesi na Harvardu. Tedy, chtěli ho napadnout. Když bylo po všem, na zemi leželi v krvi tři hoši. Mysleli si, že je to jen nějakej úředníček - je to černoch, bude mu kolem padesáti. Vypadá jako úředník, oblíká se tak, nevypadá nebezpečně. Takový je i ten Clark, stejný jako můj bývalý sen-sei... Zajímavé," řekl Goodley, "ale je to člen ochranky, a ti by měli být v práci dobří.

"Odhaduji, že Ryan se dozvěděl, že nějací místní pankáči otravují paní Zimmerovou, a poslal na ně své bodyguardy. Tamní policejní oddělení se domnívá, že je to v pořádku."

"Závěr?"

"Ryan má za sebou hodně kvalitní práce, ale párkrát i pohořel. Jako člověk patří v zásadě minulosti. Je odkojen studenou válkou. Má potíže s administrativou, jako před pár dny, kdy jste se nezúčastnila té hry KAMELOT. Myslí si, že neberete svou práci dost vážně, myslí si, že neúčast na těchto hrách je nezodpovědnost."

"To řekl?"

"Téměř cituji, byl jsem v Cabotově kanceláři, když tam vešel a začal poučovat."

Elliotová zavrtěla hlavou. "Vychází prostě ze studené války. Pokud bude prezident dělat svou práci dobře a já budu dělat dobře svou, nebude důvod zvládat žádné krize. O to přece jde, ne?"

"A zatím se zdá, že vám to jde dost dobře," řekl Goodley.

Doktorka Elliotová jeho připomínku ignorovala a dívala se do svých poznámek.

Přepážky už byly na svých místech a utěsněné plastem. Klimatizace byla v provozu a čistila vzduch od vlhka a prachu. Fromm se dal do práce na stolech pro stroje. Ačkoli stůl je příliš přízemní termín. Každý z nich měl unést několik tun, a každou silnou nohu přidržovalo několik šroubů. Němec vyrovnával každý stroj s pomocí vodováh zabudovaných do rámů.

"Dokonalé," řekl po tříhodinové práci. Muselo to být dokonalé. A teď to tak je. Pod každým stolem byl celý metr vyztuženého betonu. Po vyrovnání přišroubovali nohy na místo, takže byly všechny jako vrostlé do země.

"Musí být ty přístroje tak upevněné?" zeptal se Ghosn. Fromm zavrtěl hlavou.

"Přesně naopak. Přístroje se musí vznášet na vzduchovém polštáři."

"Ale říkal jste, že každý váží víc jak tunu!" namítl Qati.

"Umístit je na vzduchový polštář je velmi jednoduché. Viděl jste přece podobné lodě, a ty váží stovku tun. Je to ale nutné proto, abychom eliminovali vliv zemských vibrací."

"Jaké tolerance musíme dosáhnout?" zeptal se Ghosn.

"Přibližně jako při výrobě astronomického dalekohledu," odpověděl Fromm.

"Ale původní bomby..."

Fromm ho přerušil. "Původní americké bomby svržené na Hirošimu a Nagasaki vůbec nepočítejte. Valnou většinu své reakční síly ztratily předem, hlavně ta hirošimská bomba. Takovou bombu přece nikdo už vyrobit nechce, stejně jako se už nedělají bomby s doutnákem."

"Takový model nemůžeme použít," pokračoval Fromm. "Po těch prvních bombách měli Američani problém, kde vzít další štěpný materiál. Těch pár kilo plutonia támhle je nejdražší materiál na světě. Podnik, který jej vyrábí, stojí miliardy, pak máte další náklady na separaci, tedy další podnik a další miliarda. Na původní projekt měla peníze jen Amerika. O jaderném štěpení věděl celý svět - nebylo to žádné tajemství, co z fyziky je taky tajemstvím? -, ale jen Amerika měla peníze a zdroje na provedení pokusu. A lidi," dodal Fromm. "A jaký lidí! Takže první bomby - mimochodem byly tři - měly využít všechen dostupný materiál, a protože hlavním kritériem byla spolehlivost, udělali je obrovské a účinné. A proto je musela přepravit největší letadla na světě!

"Also... potom bylo po válce a konstrukce bomb se stala samostatným studijním oborem, už nešlo o zběsilý válečný projekt, ja? Plutoniový reaktor, který mají v Hanfordu, vyráběl tehdy jen několik desítek kilogramů plutonia ročně, tudíž se Američani museli naučit, jak materiál využít efektivněji. Bomba Mark-12 byla první se skutečně moderní konstrukcí, a Izraelci ji ještě trochu vylepšili. Ta bomba je pětkrát silnější než bomba svržená na Hirošimu, přičemž bylo použito méně než pětinového množství reakční hmoty - pětadvacetinásobné vylepšení účinku, ja? A my to můžeme vylepšit ještě téměř desetkrát.

"Opravdový tým odborníků v náležitých podmínkách by to dokázal vylepšit ještě asi tak čtyřikrát. Moderní válečné hlavice jsou velmi elegantní, velmi uchvacující."

"Dvě megatuny?" zeptal se Ghosn. Je to možné?

"Toho bohužel nedosáhneme," řekl Fromm smutně. "Nemáme k dispozici dostatek informací. Fyzika je přímočará, ale je tu ještě technická otázka, a v této oblasti neexistují žádné odborné články, jež by nás navedly. Nezapomeňte, že zkoušky válečných hlavic mají ještě dnes za úkol bomby zmenšit a zároveň zvýšit jejich účinnost. Na tomto poli musí člověk experimentovat stejně jako v každé jiné oblasti, a my experimentovat nemůžeme. Nemáme čas ani peníze na výcvik techniků, kteří by konstrukci provedli. Já sám bych možná svedl teoretický plán konstrukce bomby o síle jedné megatuny a víc, ale ve skutečnosti by tu byla jen patnáctiprocentní šance na úspěch. Možná o něco větší, ale nebylo by vhodné se do toho pouštět bez řádného testovacího programu."

"Co tedy dokážete?" zeptal se Qati.

Mohu vyrobit bombu o nominální síle od čtyř do pěti set kilotun. Bude mít velikost přibližně jednoho metru krychlového a hmotnost cirka pět set kilogramů." Fromm se odmlčel a pozoroval jejich výrazy. "Nebude to elegantní bomba, bude

velmi rozměrná a těžká. A také velmi silná." Bude to mnohem dokonalejší kontrukce než to, co se Američanům nebo Rusům podařilo v prvních patnácti letech jaderného věku, a to, říkal si Fromm, není vůbec špatné. S výbušným obalem?" zeptal se Ghosn.

Ano." Tenhle mladý Arab je velmi chytrý, říkal si Fromm. "První bomby měly masivní ocelové obaly. Naše bomba bude mít obal z výbušnin - objemný, ale

lehký a stejně tak účinný. Tritium dorazí do jádra v okamžiku vznícení. Stejně jako u původního izraelského modelu se tím vygeneruje obrovské množství neutronů, které znásobí štěpnou reakci. Tato reakce pak odrazí další neutrony do tritia, čímž dojde k termonukleární reakci. Energetický rozpočet je přibližně padesát kilotun z primární části a čtyři sta ze sekundární."

"Kolik tritia je třeba?" Ačkoli není problém získat tento materiál v malém množství - používá se při výrobě hodinek a zaměřovadel, ale jen v mikroskopických množstvích - Ghosn z vlastní zkušenosti věděl, že sehnat víc než deset miligramů je takřka nemožné. Nejdražším materiálem v obchodní síti - oproti tomu, co říkal Fromm - bylo tritium. Tritium seženete, ale plutonium ne.

"Mám ho padesát gramů," oznámil jim Fromm. "Tolik ani nespotřebujeme."

"Padesát gramů!" zvolal Ghosn. "Padesát!!!

"U nás v podniku se vyráběl speciální jaderný materiál pro jaderný program mé země. Když padla socialistická vláda, bylo rozhodnuto darovat plutonium Sovětům - z loajality vůči světovému socialismu, rozumíte. Sověti to ale tak nechápali. Jejich reakce" - Fromm se odmlčel - "nazvali to..., no, nechám to vaší představivosti. Jejich reakce byla tak tvrdá, že jsem se rozhodl naši výrobu tritia zatajit. Jak víte, je komerčně velmi žádané - dalo by se to nazvat moje pojišťovací strategie."

"Kde je?"

"U mě doma ve sklepě, uloženo v niklovodíkových bateriích."

Qatimu se to ani za mák nezamlouvalo. Němec si povšiml, že arabský náčelník není zdravotně v pořádku a že skrývat své pocity mu vůbec nepomáhá.

"Do Německa se musím každopádně vrátit pro nástroje."

"Vy je máte?"

"Pět kilometrů od mého domu je Astrofyzikální institut Karla Marxe. Měli jsme tam vyrábět astronomické dalekohledy, vizuální i rentgenové dalekohledy. Jenže jsme nikdy nezačali. Taková pěkná lest a k ničemu. V nářaďovně, v krabicích označených Astrofyzikální nástroje je šest velmi přesných, pětiosých strojů - jsou to ty nejlepší," dodal Fromm. "Vyrobeno v Cincinnati Milacron, ve Spojených státech. Je to přesně to, co Američané používají ve výrobních závodech Oak Ridge, Rocky Flats a Pantex."

"A co technici?" zeptal se Ghosn.

"Skolili jsme jich dvacet, šestnáct mužů a čtyři ženy, všichni jsou vysokoškolsky vzdělaní... To by ale bylo příliš nebezpečné. A ani to není nutné. Stroje jsou optimální pro uživatele, jak se říká. Mohli bychom tu práci udělat sami, ale to by trvalo moc dlouho. Každý zkušený optik - i výrobce zbraní, když na to přijde ~ s nimi dokáže pracovat. To, co bylo před padesáti lety záležitostí nositele Nobelovy ceny, nyní zvládne schopný mechanik," dodal Fromm. "Taková je podstata pokroku, ja?"

"Mohlo by to být ono, a nebo taky ne," řekl Jevgenij. Byl ve službě už celých čtyřiadvacet hodin, a jen šest hodin vydatného spánku ho oddělovalo od předchozí služby, ještě delší.

Najít to, pokud se jim to tedy podařilo, vyžadovalo všechny Dubininovy zkušenosti. Odhadl, že americká ponorka míří na jih a že její rychlost je na hranici pěti uzlů. Pak vyhodnotil prostředí. Museli zůstat poblíž v těsném závěsu, a přitom se nesměli přiblížit do konvergentní zóny sonaru. KZ označovaly věnčité oblasti kolem lodi. Zvuk, který se šířil dolů ze středu konvergentní zóny, se vlivem teploty a tlaku vody lámal. Odrážel se tam a zpět od hladiny v polopravidelných intervalech, jež závisely na podmínkách okolního prostředí. Tím, že se těmto oblastem vyhýbal, respektive místům, kde je tušil, se mohl vyhnout jednomu nebezpečí odhalení. Musel se však zdržovat ve vzdálenosti teoretické přímé cesty, tedy oblasti, v níž se zvuk paprskovitě šíří od svého zdroje. A aby toho dosáhl, aniž by jej odhalili, musel zůstat na vrchním okraji rozhraní - tušil, že Američané zůstanou pod ním - a přitom nechat svůj vlečný sonar pod rozhraním. Tak mohlo dojít k tomu, že hluk z jeho

strojovny americká ponorka nezachytí.

Dubininovy taktické potíže spočívaly v jeho nevýhodách. Americká ponorka se pohybovala tišeji než jeho a měla lepší sonary i operátory. Uvědomoval si, že poručík Jevgenij Nikolajevič Rykov je velmi chytrý mladý důstojník, ale také jediný odborník na ultrazvukovou detekci, který se může jakžtakž rovnat svým americkým protějškům. Dubinin věděl, že ten hoch se přepíná, a že se tedy může spolehnout jen sám na sebe. Je šikovný taktik a ví to. Jeho americký protějšek takový není, říkal si Dubinin, a neví to. A ještě jedna nevýhoda. Jelikož se zdržoval nad rozhraním, mohlo jej snáze odhalit americké hlídkovací letadlo, ale Dubinin se rozhodl, že to přesto zkusí. Měl před sebou vidinu úspěchu, jaký se dosud žádnému ruskému veliteli ponorky nepodařil.

Kapitán i poručík pozorovali obrazovku a sledovali téměř neviditelnou vertikální čára, která ale nebyla tak jasná, jak být měla. Americká ponorka byla tišší než zvuky okolního oceánu a oba muži přemýšleli, zdali jim podmínky okolního prostředí neukazují akustický obraz této nejdokonalejší ponorky. Stejně tak je ale možné, honilo se Dubininovi hlavou, že si s jejich unavenými mozky hraje únava.

"Potřebujeme kontakt," řekl Rykov a natáhl se pro čaj. "Ať upustěj šroubovák, zabouchnou dveře... ať udělaj chybu, chybu..."

Mohli bychom ho dostat... mohli bychom rychle sjet pod rozhraní a namířit na něj kupu ultrazvukový energie a zjistit... NE! Dubinin se otočil a málem si vynadal. Klid, Valentine. Oni jsou klidní, my musíme být taky.

"Jevgeniji Nikolajeviči, vypadáte unaveně."

"Odpočinout si můžu v Petropavlovsku, kapitáne. Budu spát celý týden a budu se svou ženou - takže celý týden spát nebudu," řekl s unaveným úsměvem. Poručík měl tvář osvětlenou žlutým světlem obrazovky. "Ale před takovouhle příležitostí neuteču."

"Žádný náhodný kontakt nebude."

"Já vím, kapitáne. Ty zatracený americký posádky... Vím také, že je to ono. Jsem přesvědčen, že je to Ohio. Co by to bylo jinýho?'

"Představivost, Jevgeniji, představivost a přílišné chtění."

Poručík Rykov se otočil. "Jsem si jist, že můj kapitán to dobře ví!"

"Můj poručík se nejspíš nemýlí." To je ale hra! Loď proti lodi, mozek proti mozku Trojrozměrné šachy v neustále se měnícím přírodním prostředí. A Američané ovládají hru. Dubinin to věděl. Lepší vybavení, lepší posádky, lepší výcvik. Samozřejmě že Američané to vědí taky, a dvě generace výhod měly za následek spíš rostoucí aroganci než neustálé zlepšování... ne sice u všech, ale u některých jistě. Chytrý velitel v ponorce by postupoval jinak... Já mít takovou ponorku, nenajde mě nikdo na světě!

"Ještě dvanáct hodin, pak to skončíme a jedeme domů."

"To je škoda," pronesl Rykov, ale nemyslel to vážně. Šest týdnů na moři mu stačilo.

"Nová hloubka dvacet metrů," řekl palubní důstojník.

"Nová hloubka dvacet metrů, rozumím," nahlásil ponorový důstojník. "Deset stupňů vzhůru."

Právě byl zahájen nácvik střelby. Byla to pravidelná záležitost s cílem zajistit kompetentnost posádky a uvyknout ji na prvotní bojový význam mise, vypuštění čtyřiadvaceti střel UGM-93 Trident-II D-5, každá s deseti hlavicemi Mark-5 o nominální síle čtyři sta kilotun. Dohromady tedy dvě stě čtyřicet válečných hlavic o celkové čisté síle šestadevadesát megatun. Ale šlo o víc, jelikož jaderné zbraně jsou závislé na neúprosné logice několika fyzikálních zákonů. Malé zbraně využívají svou sílu účinněji než velké. Nejdůležitější bylo, že zbraně Mark-5 RV vykazovaly přesnost s tolerancí plus minus 50 metrů, což znamená, že po překonání vzdálenosti přes čtyři tisíce námořních mil polovina hlavic dopadne do vzdálenosti 164,041 stop (57 metrů) od cíle, a všechny ostatní v okruhu dalších 300 stop (90 metrů). Odchylka od cíle byla mnohem menší než kráter, jaký taková hlavice vyhloubí, takže D-5 se stala

první z moře odpalovanou balistickou střelou schopnou protiútoku. Byla navržena pro odzbrojující první útok. Vzhledem k obvyklému míření dvěma střelami na jeden cíl byl Maine schopen eliminovat 120 sovětských střel nebo bunkrů na řízení střel, tedy asi deset procent aktuální síly sovětských mezikontinentálních balistických střel, jež byly určeny k použití při útoku.

V kontrolním centru střel - MCC - za obří místností se střelami zapnul velící důstojník svůj panel. Všech čtyřiadvacet střel měl pod kontrolou. Palubní navigační systém dodával data naváděcím mechanismům střel. Během několika minut dojde k aktualizaci dat přes satelit. Aby střela zasáhla cíl, musí nejen vědět, kde je cíl, ale i odkud sama startuje. Globální navigační systém NAVSTAR to dokázal určit s přesností méně než pět metrů. Důstojník sledoval blikání stavových kontrolek, zatímco počítače zjišťovaly připravenost střel.

Kolem trupu ponorky se tlak vody měnil o 2,2 tuny na čtvereční stopu po každých 100 stopách výstupu k hladině. Při zmenšení tlaku se trup ponorky lehce rozšířil, a jak se ocel uvolňovala ze sevření, vydávala nepatrný hluk.

Bylo to pouhé zasténání, málem přeslechnutelné i ultrazvukovými systémy a zdánlivě podobné volání velryby. Rykov byl tak unaven, že kdyby k tomu došlo o pár minut později, ani by si toho nevšiml, ale ačkoli jej přemáhalo snění, jeho mozek pracoval dost jasně, aby jej ten zvuk upoutal.

"Kapitáne... zvuk rozpínání trupu... přímo tady!" Prstem poklepal na obrazovku těsně pod oním stínem, který s Dubininem sledovali. "Jede nahoru."

Dubinin spěchal do kontrolní místnosti. "Připravte se na změnu hloubky." Nasadil si sluchátka, jež ho spojovala s poručíkem Rykovem.

"Jevgeniji Nikolajeviči, tohle musíme udělat pečlivě a rychle. Klesneme pod rozhraní v okamžiku, kdy Američani vyjedou nad ně."

"Ne, kapitáne, můžeme počkat. Jeho vlečný sonar zůstane ještě chvíli pod ním stejně jako náš."

"Hergot!" Dubinin se zasmál. "Promiňte, poručíku. Máte u mě láhev starky." Tedy nejlepší ruské vodky.

"Připijeme vám se ženou na zdraví... tady máme data o úhlech... Odhad cíle pět stupňů pod naším vlečným sonarem... Kapitáne, jestli jej udržím, tak v okamžiku, kdy nám zmizí nad rozhraní..."

"Ano, rychle odhad vzdálenosti!" Bude to neobratné, ale bude to něco. Dubinin rychle rozdal rozkazy stíhacímu důstojníkovi.

"Dva stupně... hluk trupu je pryč... jen těžko se to drží, ale je trošku líp slyšet -ZMIZEL! Projel rozhraním!"

"Jedna, dva, tři..." počítal Dubinin. Ten Američan nejspíš provádí nácvik střelby nebo jede k hladině pro spojení, každopádně půjde do dvaceti metrů a jeho vlečný sonar... pět set metrů za ním... rychlost pět uzlů, a... Teď!

"Honem pět stupňů dolů. Klesneme těsně pod rozhraní. Starpome, zjistěte teplotu okolní vody. Opatrně klesejte, opatrně..."

Admirál Lunin se sklonil a zajel pod nestálé rozhraní mezi relativně teplou vodou u hladiny a chladnější v hloubce.

"Vzdálenost?" zeptal se Dubinin stíhacího důstojníka.

"Odhadujeme mezi pěti a devíti tisíci metry, kapitáne. Líp to nedokážeme."

"Dobře, Koljo! Skvěle!"

"Jsme teď pod rozhraním, teplota vody pět stupňů."

"Příď nula stupňů, vyrovnat."

"Vyrovnáno, kapitáne, příď nula stupňů."

Kdyby byly stropy dost vysoké, Dubinin by skákal radostí. Právě se mu podařilo to, co dosud žádnému sovětskému veliteli ponorky - a pokud měl z rozvědky správné informace, jen hrstce amerických velitelů. Navázal kontakt a sledoval americkou ponorku třídy Ohio. Ve válečném stavu by byl schopen vypálit řadu kontaktů sonarem a mohl by vypustit torpéda. Vystopoval nejúskočnější zvíře na

světě a byl v pozici pro vítěznou ránu. Rozrušením mu naskočila husí kůže.

Tomuhle pocitu se nic na světě nevyrovná. Nic na světě. "Ryl napravo" rozkázal pak. "Kormidlo vpravo, nový kurz tři-nula-nula. Zvolna zvýšit rychlost na deset uzlů."

"Ale kapitáne..." řekl jeho Starpom - výkonný důstojník.

"Končíme se sledováním. Tenhle výcvik budou provádět ještě aspoň třicet minut Až s ním skončí, určitě by nás odhalili. Je lepší odjet hned. Nechceme, aby věděli, co se nám povedlo. Ještě se s nimi potkáme. Svůj úkol jsme splnili. Sledovali jsme je a dostali jsme se dost blízko k zahájení útoku. V Petropavlovsku, pánové, notně popijeme a platí kapitán! Tak teď potichu zmizíme, aby nevěděli, že jsme tu vůbec byli."

Kapitán Robert Jefferson Jackson litoval, že není mladší, že už nemá černé vlasy, že už není "zobák", čerstvý absolvent Pensacoly, připravený naskočit do jedné z těch dravých stíhaček, které seděly na dráze základny námořního letectva Oceana jako obrovští ptáci. Skutečnost, že všech čtyřiadvacet F-14D Tomcatů v bezprostřední blízkosti patří jemu, ho neuspokojovala tolik jako další fakt, a sice že jeden z nich je jen a jen jeho. Navíc jako velitel letecké skupiny "vlastnil" dvě eskadry Tomcatů, další dvě eskadry F/A 18 Hornetů, jednu poloútočných letounů A-6E Intruder, další protiponorkových letounů S-3 a konečně méně pohledné tankery, průzkumné Prowlery a záchranné nebo protiponorkové helikoptéry. Celkem tedy osmasedmdesát letounů o celkové hodnotě... kolik? miliardy dolarů? Po přičtení nákladů na přemístění mnohem víc. Pak tu byly tři tisícovky mužů, kteří se o letadla starali, každý z nich samozřejmě nevyčíslitelné hodnoty. On sám za to všechno zodpovídal. Byla mnohem větší zábava být novým pilotem stíhačky, který létá na svém letadle a starosti nechává vedení. Robby teď byl součástí vedení, byl tím, o kom si vyprávějí piloti v kajutách. Do jeho kanceláře nechodí rádi, protože je to podobné jako jít do ředitelny ve škole. Neradi s ním létali, protože (A) je už moc starý, aby to ještě zvládal (domnívali se), nebo (B) by jim vytkl vše, co by mu připadalo, že udělali špatně (piloti stíhaček neradi uznávají chyby, a když, tak jen mezi sebou).

Bylo to vcelku ironické. Předtím pracoval v Pentagonu a hrabal se v papírech. Modlil se a doufal, že odejde z místa, kde jediné vzrušení bylo v tom, jestli najde slušné místo na parkování. Pak dostal místo velitele letky - a zavalilo jej víc papírování, než kdy v životě zažil. Alespoň se mohl dvakrát týdně proletět -, když měl štěstí. Jako třeba dneska. Když vycházel ze dveří, jeho zástupce se na něj usmál.

"Pohlídejte nám to tady."

"Rozumím, kapitáne. Bude to tu, až se vrátíte."

Jackson se zastavil. "Ale můžete nechat ukrást všechno to papírování."

"Uvidím, co se dá dělat, pane."

K letounu ho dovezlo služební auto. Už měl na sobě leteckou kombinézu, starou, mnohokrát opranou, na loktech a na zadku prodřenou léty používání. Mohl a měl vyfasovat novou, ale piloti jsou pověrčiví. Robby už s touhle kombinézou zažil hodně.

"Hej, kapitáne!" zavolal na něj velitel jedné perutě.

Velitel Bud Sanchez byl menší než Jackson. Jeho olivová pleť a bismarckovský knír zvýrazňovaly bystré oči a thymolinový úsměv. Sanchez, velící důstojník VF-1, dnes poletí s Jacksonem. Létali spolu, když Jackson velel VF-1 na Johnu F. Kennedym. "Máte to připravený. Můžem jít?"

"Proti komu letíme dneska?"

"Proti několika chlapíkům z Cherry Pointu na Deltách 18. Sto mil před náma už krouží Hummer a cvičná situace je BARCAP proti nízko letícím vetřelcům." BARCAP znamenalo Obranná bojová letecká hlídka. Úkolem bylo zabránit útočícím letounům v přeletu linie, za kterou se neměly dostat. "Nevadí vám tvrdý ACM? Ti mariňáci mi připadali v telefonu trochu nafoukaní."

"Mariňák, kterýho nedostanu, se ještě nenarodil," řekl Robby a zvedl helmu. Byl na ní jeho volací znak, Spade.

"Tak, co vy," zavolal Sanchez, "přestaňte se držet za ruce a jedem!"

"Už jdeme, Bude." Michael "Lobo" Alexander vyšel ze šatny a za ním Jacksonův důstojník obsluhující radar, Henry "Shredder" Walters. Oběma bylo necelých třicet, oba byli poručíci. V šatně se oslovovali spíš volacími znaky než jmény. Robby miloval kamarádskou atmosféru života v eskadře stejně jako svou vlast.

Nižší důstojníci, kteří měli na starost údržbu letadel, doprovodili piloty k letadlům a pomohli jim nasednout. (V nebezpečném prostoru na rozjezdové dráze letadlové lodi jsou piloti voděni řadovými vojáky téměř za ruku, protože jinak se buď ztratí, nebo se jim něco stane.) Jacksonovo letadlo mělo na špičce identifikační číslo se dvěma nulami. Pod kokpitem bylo napsáno "Kpt. R.J. Jackson ‚SPADE'", aby každý věděl, že tohle letadlo patří veliteli letové skupiny. Pod nápisem byla vlajka představující stíhačku MiG-29, se kterou jeden Iráčan zaletěl před nedávnem příliš blízko k Jacksonovu letadlu. Ten druhý pilot se prostě jednou zapomněl rozhlédnout a zaplatil za to - ale sestřelení je sestřelení, a pro ně piloti stíhaček žijí.

O pět minut později už byli všichni čtyři muži připoutáni v sedadlech a motory běžely.

"Jak dneska je, Shreddere?" zeptal se Jackson přes interkomunikační zařízení.

"Akorát na zničení pár mariňáků, kapitáne. Tady to vypadá dobře. Vzlítneme dneska vůbec?"

"Přesvědčíme se." Jackson přepnul na vysílačku. "Bude, tady Spade, jsme připraveni."

"Příjem, Spade, vedete." Oba piloti se rozhlédli, pozemní důstojníci jim ukázali, že je vše v pořádku, a znovu se rozhlédli.

"Spade letí v čele." Jackson uvolnil brzdy. "Rolujeme."

"Ahoj, mein Schatz," řekl Manfred Fromm své ženě. Traudl běžela přivítat svého muže. "Kde jsi byl?"

To ti nemohu říct," odpověděl Fromm s lišáckým úsměvem. Zabroukal pár taktů z Weberovy písně Neplač pro mě, Argentino. "Já věděla, že to pochopíš," rozzářila se Traudl.

"Nesmíš o tom mluvit." Aby její podezření upevnil, podal jí svazek bankovek, pět balíků po deseti tisících marek. To jí snad zacpe pusu, říkal si Fromm. "A budu tu jen přes noc. Měl jsem nějakou práci a samozřejmě, že..."

"Samozřejmě, Manfrede." Znovu jej objala, peníze svírala v ruce. "Škoda, že jsi nezavolal!"

Vyřídit formality bylo až směšně snadné. Loď do Latakie v Sýrii vypluje z Rotterdamu za sedmdesát hodin. Spolu s Bockem objednal běžnou spediční firmu, která umístí nástroje do malého nákladního kontejneru, ten bude naložen na syrskou loď, s níž za šest dní dorazí do Sýrie. Samozřejmě že by bylo rychlejší poslat nástroje lodí nebo po železnici do nějakého řeckého nebo italského přístavu a pak převézt po moři, ale Rotterdam je nejrušnější světový přístav, a zdejší přepracovaní celníci mají velké starosti s drogami. Policejní psi můžou tenhle kontejner očichávat, jak budou chtít.

Fromm nechal ženu odejít do kuchyně, aby udělala kávu. Bude jí to trvat pět minut a tolik přesně potřebuje. Sešel do sklepa. V rohu, co nejdál od bojleru, byla obligátní hromada dříví a na ní ležely čtyři černé kovové krabice. Každá vážila kolem deseti kilogramů. Fromm je postupně odnesl - při druhé si vzal z přihrádky ve stole rukavice - a vyrovnal je do kufru pronajatého BMW. Když byla káva hotová, měl svůj úkol již za sebou.

"Jsi pěkně opálený," všimla si Traudl, když vyšla s tácem z kuchyně. V duchu už utratila polovinu peněz, které jí manžel dal. Tak Manfred přece jen dostal rozum. Věděla, že ho dostane, dřív nebo později. Zaplaťpánbu, že dřív. Dnes v noci na něj bude obzvlášť milá.

"Günthere?"

Bock nerad nechával Fromma s jeho zařízeními samotného, ale i on měl svůj

úkol. A to bylo mnohem větší riziko. Říkal si, že je to velmi riskantní plán, ačkoli hrozby spočívají především v přípravné fázi, což chápal jako nepříjemnost i úlevu.

Erwin Keitel byl v důchodu a nežil si zrovna nad poměry. Bylo to ale pochopitelné ze dvou hledisek. Jednak byl bývalým plukovníkem německé Stasi, rozvědky a kontrarozvědky zesnulé Německé demokratické republiky, jednak na svou práci, v níž strávil dvaatřicet let, nevzpomínal nerad. Zatímco většina jeho bývalých kolegů se se změnami v zemi smířila a mnozí z nich chápali svou německou identitu nadřízenou všem ideologiím, jakými se kdy honosili - a do posledního písmenka vyzradili agentům Bundesnachrichtendienst vše, co věděli - Keitel se rozhodl, že pro kapitalisty pracovat nebude. Tak se stal jedním z "politicky nezaměstnaných" občanů spojeného Německa. Penzi mu přiznali, neboť nová německá vláda ctila závazky předchozí vlády. Bylo to alespoň politicky únosné, a vše, čím Německo právě žilo, bylo záležitostí každodenního boje s nezvratitelnými fakty. Bylo jednodušší přiznat Keitelovi důchod než ho nechat na podpoře, na niž se pohlíželo jako na něco méněcenného. Tedy podle německé vlády. Keitel to takhle neviděl. Kdyby byl svět co k čemu, říkal si, buď by ho popravili, nebo vyhnali - kam by ho mohli vyhnat, Keitel netušil. Začal uvažovat, že by přešel k Rusům - měl v KGB dobré kontakty -, ale tahle myšlenka neměla dlouhý život. Sověti si umyli ruce nad vším, co se týkalo NDR, báli se zrady lidí, jejichž věrnost světovému socialismu - nebo k čemu se vlastně nyní Rusové hlásí, zarazil se Keitel -je o něco menší než jejich věrnost nové zemi. Keitel si sedl vedle Bocka v rohu tichého Gasthausu v bývalém Východním Berlíně.

"Je to velmi nebezpečné, příteli."

"Jsem si toho vědom, Erwine." Bock objednal dvě litrové sklenice piva. Obsluha byla rychlejší než před lety, ale to oba muži ignorovali. "

"Nedá se ani vypovědět, jak mě naštvalo, co provedli Petře," řekl Keitel, když servírka odešla.

"Víš, co se přesně stalo?" zeptal se Bock klidným a vyrovnaným hlasem.

"Detektiv, který případ vedl, ji navštěvoval ve vězení - a celkem často -, ale ne kvůli výslechu. Vědomě se ji snažili zlomit. Musíš to pochopit, Günthere, odvaha muže nebo ženy není nevyčerpatelná. Z její strany to nebyla slabost. Každý se může zlomit. Je to jen otázka času. Dívali se, jak umírá," řekl plukovník.

"Skutečně?" Výraz v Bockově tváři se nezměnil, ale prsty svírající ucho sklenice se pevně semkly.

"V její cele byla ukryta kamera. Mají její sebevraždu na kazetě. Dívali se na ni, a nijak jí v tom nezabránili."

Bock nic neříkal a v místnosti bylo příliš šero, aby bylo vidět, jak zbledl. Cítil se, jako by jej zasáhl žhavý vzduch z pece a vzápětí chlad ze severního pólu. Na vteřinku zavřel oči a snažil se ovládnout. Petra by nebyla ráda, že ho v takovou chvíli ovládají emoce. Otevřel oči a podíval se na svého přítele.

"Je to pravda?"

"Znám jméno toho detektiva. I jeho adresu. Ještě mi zbylo pár přátel," ujistil Keitel Bocka.

"To věřím, Erwine. Potřebuju tvou pomoc."

"Tak povídej."

"Určitě víš, proč jsme se dostali do této situace."

"Záleží na tom, jak to myslíš," řekl Keitel. "Lidi mě zklamali, jak se nechali svést, ale obyčejní lidi postrádají disciplínu, aby zjistili, co je pro ně dobré. Skutečná příčina našeho národního neštěstí..."

"Přesně tak - Američani a Rusové."

"Mein lieber Günther, ani sjednocené Německo nedokáže..."

"Ale dokáže. Pokud máme změnit svět podle svých představ, Erwine, musíme oba naše utiskovatele velmi tvrdě zasáhnout."

"Ale jak?"

"O něčem bych věděl. Stačí ti prozatím jen tolik?"

Keitel dopil pivo a opřel se o opěradlo židle. Pomáhal Bockovi s výcvikem. V pětašedesáti už bylo pozdě na změnu názorů na podobu světa, ale stále byl dokonalým znalcem charakterů. Bock byl stejný jako on. Günther byl opatrný, bezcitný a velmi výkonný pracovník podzemního hnutí.

"A co náš přítel detektiv?"

Bock zavrtěl hlavou. "Jakkoli by mě to potěšilo, teď ne. Není čas na osobní odplatu. Musíme zachránit celé hnutí." A víc než jen jedno, uvědomil si Bock, ale na to teď není čas. V hlavě se mu rodil obrovský útok, dechberoucí manévr, který by mohl - byl příliš skromný, takže měl potíže na slovo svět jen pomyslet - změnit svět tak, aby byl tvárnější. Kdo ví, co se stane pak? Pokud se jemu a jeho přátelům nepovede první krok, na druhé fázi už nesejde.

"Jak dlouho se známe? Patnáct, dvacet let?" usmál se Keitel. "Aber natürlich. Samozřejmě, že ti důvěřuji."

"Kolika dalším můžeme důvěřovat?"

"Kolik potřebujeme?"

"Ne víc než deset, ale deset určitě."

Keitel měl ve tváři strnulý výraz. Osmi můžeme věřit bezvýhradně...?

"To je pro zajištění bezpečnosti příliš, Günthere. Jaké muže potřebuješ?" Bock mu odpověděl. "Vím, kde začít. Mělo by to jít... muži v mém věku... a pár mladších, ve tvém věku. Tělesné schopnosti, jaké vyžaduješ, nebudou problém, ale uvědom si, že na většinu nemáme vliv."

"Jak říkají někteří mí přátelé, je to v Božích rukou," řekl Günther a ušklíbl se.

"Barbaři," řekl Keitel. "Nikdy jsem je neměl rád."

"Ja, doch, ani člověku nedovolí pít pivo," usmál se Bock. "Ale jsou silní, Erwine, odhodlaní a věrni své věci."

"Co je to za věc?"

"Ta, kterou teď oba sdílíme. Kolik potřebuješ času?"

"Dva týdny. Seženeš mě..."

"Ne." Bock zavrtěl hlavou. "To je příliš riskantní. Můžeš cestovat, sledují tě?"

"Mě? Všichni mí podřízení změnili jména a BND ví, že KGB ode mě nic nedostane. Nebudou plýtvat penězi, aby mě sledovali. Odepsali mě, víš?"

"To udělali chybu, Erwine," Bock mu podal peníze. "Za dva týdny se setkáme na Kypru. Dej si pozor, aby tě nesledovali."

"Dám. Dávám. To jsem nezapomněl, příteli."

Fromm se probudil za rozbřesku. Oblékl se potichu, aby neprobudil Traudl. Za posledních dvanáct hodin byla lepší manželkou než za posledních dvanáct let a jeho podvědomí mu říkalo, že za to, že se jejich manželství rozpadá, nemůže jen Traudl. Překvapilo ho, že už má na stole snídani.

"Kdy se vrátíš?"

"Nevím. Možná za několik měsíců."

"Tak dlouho?"

"Mein Schatz, jsem tam, protože potřebují moje znalosti, a dobře mi za to platí." Říkal si, že nesmí zapomenout Qatimu říct, aby poslal Traudl další peníze. Dokud jí budou chodit peníze, nebude nervózní.

"Nemohu tam přijet za tebou?" zeptala se a její hlas byl plný opravdové náklonnosti vůči svému muži.

"To není místo pro ženu." Bylo to natolik pravdivé, že ho jeho podvědomí nechalo chvíli na pokoji. Dopil kávu. "Musím už jít."

"Brzy se vrať."

Manfred Fromm políbil svou ženu a vyšel ven. Těch padesát kilo v kufru nebylo na BMW vůbec znát. Naposledy Traudl zamával a odjel. Ještě jednou se ve zpětném zrcátku podíval na dům a hlavou mu - správně - blesklo, že už ho třeba nikdy neuvidí.

Další zastávkou byl Astrofyzikální institut Karla Marxe. Na přízemních budovách už byly patrné známky chátrání a Fromma překvapilo, že vandalové dosud nerozbili okna. Nákladní auto už tu stálo. Fromm otevřel dveře do nástrojové dílny. Nástroje byly ještě stále na místě v uzavřených krabicích, na nichž bylo stále napsáno Astrofyzikální nástroje. Šlo jen o to podepsat pár formulářů, které napsal na stroji včera odpoledne. Řidič náklaďáku uměl zacházet s ještěrkou a naložil každou krabici do kontejneru. Fromm vytáhl z kufru auta baterie a umístil je do zbývající malé krabice, kterou naložili jako poslední. Řidič ještě půl hodiny vše upevňoval a pak odjel. "Herr Professor Fromm" se s ním setká zase v Rotterdamu.

Fromm měl s Bockem schůzku v Greifswaldu. Bockovým autem pak odjeli na západ - Bock byl lepší řidič.

"Jak bylo doma?"

"Traudl měla z těch peněz velkou radost," hlásil Fromm.

"Pravidelně bude dostávat další... každé dva týdny, myslím."

"Fajn. Chtěl jsem o tom Qatimu říct."

"O své přátele se umíme postarat," pronesl Bock, když přejížděli bývalou hranici. Teď to byl pruh zeleně.

"Jak dlouho bude trvat výrobní proces?"

"Tři měsíce... možná čtyři. Mohli bychom postupovat rychleji," řekl Fromm omluvně, "ale nezapomeň, že jsem nikdy nepracoval se skutečným materiálem, vždy šlo jen o simulace. Nesmíme udělat žádnou chybu. Bude to hotovo asi v půlce ledna. Pak je to vaše." Fromm přemýšlel, jaké s tím Bock a ostatní mají plány, ale to už není jeho věc, ne? Doch.

[15] VÝVOJ

Ghosn jen kroutil hlavou. Věděl, že je to objektivní důsledek politických změn v Evropě, faktického setření hranic, způsobeného sjednocením ekonomik, rozpadem Varšavské smlouvy a zběsilým úprkem do náruče evropské rodiny. I přesto bylo nejobtížnějším článkem převozu těch nástrojů z Německa sehnat v Latakii vhodný náklaďák, což nebylo jen tak, protože na dohadování cesty do jeho dílny dohlíželo nepochopitelné množství lidí - včetně toho Němce, pomyslel si s jistým uspokojením. Fromm sledoval, jak skupina mužů zápasí, aby dostala poslední nástroje na stůl. Ať je jakkoli arogantní, je to prvotřídní technik. I stoly byly vyrobeny naprosto přesně, kolem každého nástroje zbýval deseticentimetrový okraj, kam bylo možné si položit poznámky. Záložní generátory a UPS už byly na svých místech. Zbývalo jen nástroje nastavit a seřídit, což bude trvat asi týden.

Bock s Qatim sledovali celý proces z druhé strany dílny s patřičným odstupem, aby se nepletli do cesty.

"Mám první návrhy na operaci," řekl Günther.

"Takže nechceš tu bombu odpálit v Izraeli?" zeptal se Qati. Na něm bylo konečné rozhodnutí. Nicméně svého německého přítele vyslechne. "Můžeš mi je osvětlit?"

"Ano." A tak také učinil.

"Zajímavé. A co bezpečnost?"

"Jeden problém je náš přítel Manfred - lépe řečeno, jeho žena. Ví, jaká je jeho specializace, a také že někam odjel."

"Byl bych si myslel, že její vražda přinese víc rizik než výhod."

"Za normálních okolností by to tak vypadalo, ale všichni Frommovi kolegové jsou rovněž pryč - a většinou vzali ženy s sebou. Kdyby zmizela, sousedi by si nejspíš mysleli, že odjela za svým manželem. Mohla by se někomu zmínit, že Manfred někde něco dělá. A jakkoli je to nenápadné, někdo by si toho mohl všimnout."

"Ví jeho žena, co dělal dříve?"

"Manfred na bezpečnost velmi dbá, ale musíme předpokládat, že ano. Která žena neví?"

"Pokračuj," řekl Qati unaveně.

"Případný nález jejího těla přiměje policii hledat jejího muže, a to je další problém. Musí zmizet. Bude to vypadat, že odjela za svým mužem."

"A ne," pronesl Qati s neobvyklým úsměvem, "až na konci projektu."

"Přesně tak."

"Jaká je to žena?"

"Je na peníze, protivná a bezbožná," řekl Bock, sám ateista, což Qatiho pobavilo.

"Jak to provedeš?"

Bock mu to stručně vysvětlil. "Současně se tím potvrdí spolehlivost lidí určených pro tuto část operace. Detaily řeknu svým přátelům."

"Ale v takovémhle podniku nemůžeš být nikdy dost opatrný."

"Chceš tedy videokazetu z operace? Něco podobně nevyvratitelného?" S tím už měl Bock své zkušenosti.

"Je to odporné," řekl Qati, "ale bohužel nezbytné."

"Postarám se o to, až pojedu na Kypr."

"Budeš pro tuto cestu potřebovat zajištění, příteli."

"Ano, děkuji, nejspíš ano." Bock věděl, co to znamená. Pokud jej mají dopadnout - má přece povolání, které s sebou nese vážná rizika, a Qati musí být opatrný. Vzhledem k tomu, že Günther navrhl vlastní operaci, se to stalo ještě aktuálnějším.

"U strojů jsou nivelátory pro vzduchové polštáře," řekl Ghosn znechuceně o patnáct metrů dál. "Jsou velmi dobré - proč tolik starostí se stolem?"

"Příteli, tohle můžeme udělat jenom jednou. Nechceš přece cokoli riskovat?"

Ghosn přikývl. Ten muž má pravdu, i když otravuje až hrůza. "A tritium?"

"Je v těch bateriích. Byly v chladnu. Tritium se z nich uvolní po zahřátí. Proces pro získání tritia je složitý, ale celkem rychlý."

"Aha, ano, vím, jak se to dělá." Ghosn si vzpomínal na laboratorní pokusy z univerzity.

Fromm mu podal kopii návodu k prvnímu nástroji. "Tak, teď se máme oba hodně co učit, abychom mohli vyškolit operátory."

Kapitán Dubinin seděl v doku v kanceláři vrchního lodního konstruktéra. Dok byl znám buď pod označením Dok číslo 199, Leninskaja Komsomolskaja, nebo prostě Komsomolsk, a právě zde byl postaven Admirál Lunin. Sám býval velitelem ponorky a měl raději titul vrchní lodní konstruktér než kontrolor, a před dvěma roky, kdy přišel do funkce, změnil podle toho i nápis na dveřích. Dnes měl šťastný den.

"Zatímco jste byli pryč, dostal jsem něco nádherného!"

"Copak to je, admirále?"

"Prototyp nového napájecího čerpadla reaktoru. Je obrovské a celé z litiny, údržba a instalace budou pěkná fuška, ale je..."

"Tiché?"

"Jako myška," usmál se admirál. "Padesátkrát se snižuje hluk oproti stávajícímu čerpadlu."

"Vážně? Komu jsme to ukradli?"

Admirál se rozesmál. "To vás nemusí zajímat, Valentine Borisoviči. Teď se zeptám já. Prý jste před deseti dny provedli něco velmi mazaného?"

Dubinin se usmál. "Admirále, to je věc, kterou já nemohu..." Ale můžete. Hovořil jsem s velitelem vaší eskadry. Řekněte mi, jak blízko jste se dostali k ponorce Nevada?"

Já se domnívám, že šlo o Maine," řekl Dubinin. Rozvědka měla jiný názor, ale on spoléhal na své instinkty. "Asi osm tisíc metrů. Odhalili jsme ho podle zvuku během cvičení a pak jsme se za ním pustili na základě několika divokých odhadů..."

"Hloupost! Pryč se skromností, kapitáne. Pokračujte."

"A poté, co jsme tento domnělý cíl stopovali, se naše domněnky potvrdily díky hluku trupu. Myslím, že vystoupal k hladině, aby zahájil nácvik střelby. V tom okamžiku jsem vzhledem k našemu operačnímu rozvrhu a naší taktické

situaci rozhodl kontakt přerušit, dokud nám nehrozilo odhalení z jejich strany."

"To byl nejchytřejší manévr, jaký znám," řekl konstruktér a namířil na svého hosta ukazováček. "Nemohl jste se rozhodnout lépe, protože až příště vyplujete, budete mít nejtišší ponorku, jakou jsme kdy vypustili na moře."

"Pořád nad námi mají navrch," poznamenal Dubinin.

"To je pravda, ale ta výhoda bude konečně jen v otázce kvalit kapitánů. A tak to má být. Oba jsme studovali u Marka Ramia. Kdyby se toho tak dožil!"

Dubinin souhlasně přikývl. "Ano, vzhledem k současné politické situaci jde skutečně jen o dovednosti, a už ne o podrazy."

"Škoda, že už jsem na takové hry moc starý."

"A co nový sonar?"

"Je to náš model ze severomorských laboratoří, vysokovzdálenostní sonar s přibližně pětačtyřicetiprocentním zvýšením citlivosti. Celkově vzato, budete mít ponorku zcela srovnatelnou s americkou třídou Los Angeles."

Až na posádku, pomyslel si Dubinin. Bude trvat léta, než budou v jeho zemi takové podmínky k výcviku posádky jako v západních námořních jednotkách, a tou dobou už Dubinin dávno nebude velitel na moři - ale! Za tři měsíce bude mít tu nejlepší loď, jakou kdy kapitán od svého lidu dostal. Kdyby byl schopen přesvědčit velitele eskadry, aby mu přidělil více důstojníků, mohl by své nejneobratnější muže poslat na břeh a pustit se do výcviku všech ostatních. Výcvik a vedení posádky má na starosti on. To je jeho práce, je přece velícím důstojníkem ponorky Admirál Lunin. Za to, co se daří, sklízí pochvaly on, a za to, co se nevydaří, je pesková n také on sám. Ramius mu to kladl na srdce od prvního dne na první ponorce. Má osud ve svých rukou, a co si může člověk přát víc?

Příští rok, až se nad Severním Pacifikem budou honit ostré zimní bouře, se znovu potkáme, pane Maine.

"Ani jeden kontakt," řekl kapitán Ricks v kanceláři.

"Kromě Omahy," zvedl Claggett oči od nějakých dokumentů. "A ta měla hrozně na spěch."

"Ivan už snad ani nehraje. Jako by úplně vypadl ze hry," téměř si postěžoval navigátor.

"Proč by se vůbec snažili nás najít?" namítl Ricks. "Teda, nebýt té ztracené Akuly, která pak zmizela..."

"Ale dost dlouho jsme ho stopovali," řekl navigátor.

"Možná si příště budeme moct některou vyfotit," ozval se poručík nad časopisem. Všichni se zasmáli. Některé z radikálních útočných ponorek se zřídka dostaly tak blízko k sovětským ponorkám, že si pak fotografovaly jejich trup. Ale to už patřilo minulosti. Rusové se za deset let pořádně zlepšili. Být věčně druhý, to dokáže člověka motivovat.

"Tak, ohledně dalšího nácviku techniky," řekl Ricks.

Výkonný důstojník si všiml, že výrazy mužů kolem stolu se nezměnily. Důstojníci se učili nebrblat a nekoulet očima. Ricks měl totiž velmi omezený smysl pro humor.

"Ahoj, Robby!" Joshua Painter vstal z houpací židle a šel potřást svému příteli rukou.

"Dobré ráno, pane."

"Vem si židli." Stevard nalil oběma mužům kávu. "Jak vypadá peruť?"

"Myslím, že budeme včas připraveni, pane."

Admirál Joshua Painter měl titul Supreme Allied Commander Atlantic, Commander-in-Chief Atlantic, a Commander-in-Chief U.S. Atlantic Fleer - za tyto tři posty dostával jen jeden plat, ale měl k dispozici tři přípravné štáby. Celý život byl pilotem - hlavně na stíhačkách - a dospěl k vrcholu kariéry. Nebude vybrán pro pozici Chief of Naval Operations. Tohle místo dostane někdo politicky přijatelnější, ale Painter si nestěžoval. V dosti výstřední organizaci ozbrojených sil radí velitel námořních operací a ostatní

velitelé jen ministru obrany. Ten pak uděluje rozkazy jednotlivým oblastním CINC - vrchním velitelům. SACLANT-CINCLANT-CINCLANTFLT byla zvláštní, zbytečně nafouknutá velitelská funkce s dlouhým názvem, ale byla to přece jen velitelská funkce. Painter měl skutečné lodě, letadla a opravdové vojáky, měl pravomoc rozkázat jim, kam mají jít a co dělat. Dvě kompletní perutě, 2. a 6., spadaly pod jeho velení: sedm letadlových lodí, bitevní loď- ačkoli sám býval pilotem, měl Painter bitevní lodě rád, jeho otec jedné velel -, asi stovka torpédoborců a křižníku, šedesát ponorek, jedna a půl divize vojáků, tisícovka bojových letadel. Ve skutečnosti jen jedna země na světě má k dispozici větší bojovou sílu než on, a ani ta už dávno není strategickým nepřítelem. Už se nemusel těšit na válečný stav. Painter byl spokojený muž. Odsloužil si své nad Vietnamem, byl svědkem toho, jak klesla moc Ameriky ze své pozice po druhé světové válce na samé dno v sedmdesátých letech a pak se od něho znovu odrazila a stala se největší mocností světa. Aktivně se podílel na těch lepších i horších časech, a lepší časy teď byly ještě lepší. Robby Jackson byl jedním z těch, komu jednou předá své námořnictvo.

"Co se mi to zase doneslo o sovětských pilotech v Libyi?" zeptal se Jackson.

"Nikdy odtamtud skutečně neodešli, nebo snad ano?" zeptal se Painter zbytečně "Náš přítel chce nejnovější zbraně a má na to peníze. Oni peníze potřebují. To je obchod. Nic na tom není."

"Jeden by čekal, že dostane rozum," zavrtěl Robby hlavou.

No, možná dostane... brzo. Musí být hrozně nepříjemný být poslední horká hlava. Možná proto nakupuje, dokud ještě může. To aspoň tvrdí rozvědka." .,A co Rusové?"

Je tam hodně instruktorů a techniků v rámci smlouvy, jde hlavně o piloty a technologie střel země-vzduch." "Je dobře, že to víme. Jestli se náš kamarád pro něco rozhodne, má se za co

skrýt."

"Ale nestačí to, aby tě zastavil, Robby."

"Stačí to, abych zase napsal pár dopisů." Jackson už jich napsal dost. Jako velitel letecké skupiny se mohl během této plavby těšit - stejně jako na všech předchozích - na oběti na životech. Pokud jeho paměť sahala, žádné letadlové lodi se nikdy - ať v době války nebo míru - nepodařilo vrátit se zpět bez několika osudových nehod, a jako "vlastník" letky byl za tato úmrtí zodpovědný. Ale bylo by fajn být první, říkal si Jackson. Nehledě na to, že by se to pěkně vyjímalo v jeho materiálech, nemusel by vysvětlovat ženě nebo zástupu příbuzných, že Johnny ztratil život při službě vlasti... možné to je, ale nikoli pravděpodobné, říkal si Robby. Služba v námořním letectvu je příliš náročná. Bylo mu už přes čtyřicet a uvědomoval si, že nesmrtelnost je něco mezi mýtem a vtipem. Už se přistihl i při tom, jak si v šatně prohlíží piloty a říká si, která z těch pěkných, pyšných mladých tváří se asi nevrátí zpět domů. Čí pohledná těhotná žena najde kolem oběda u svých dveří kaplana, dalšího pilota a ženu z perutě, která ji bude držet za ruku, až se dozví, že se jí ve vzdáleném ohni a krvi zhroutil svět. Možný střet s Libyjci byl jen další hrozbou ve vesmíru, kde je smrt permanentním hostem. Už je na tenhle život starý, přiznal si Jackson potichu. Pořád je ještě stejně dobrým pilotem jako všichni ostatní - už příliš zmoudřel, aby o sobě prohlašoval, že je nejlepší na světě, snad jen po napití -, ale neveselé stránky tohoto stylu života jej začaly zmáhat, a brzy bude čas odejít někam jinam, pokud bude mít štěstí, tak třeba do funkce admirála, pak se proletí jen občas, aby ukázal, že to ještě nezapomněl, a bude přijímat taková rozhodnutí, aby minimalizoval nechtěné návštěvy.

"Máte problémy?" zeptal se Painter.

"Náhradní díly," odpověděl kapitán Jackson. "Je čím dál těžší udržet všechna letadla ve vzduchu."

"Děláme, co můžem."

"Ano, pane, já vím. A pokud čtu dobře noviny, bude hůř." Asi tři letadlové lodě včetně letek budou staženy. Copak se lidi nikdy nepoučí?

"Pokaždý když jsme vyhráli válku, byli jsme za to potrestáni," řekl Painter. "Tohle vítězství nás aspoň tolik nestálo. Neboj, bude pro tebe místo, až bude čas. Jsi můj nejlepší velitel perutě, kapitáne."

"Děkuju, pane. To se moc hezky poslouchá."

Painter se zasmál. "Taky si to pamatuju."

"Je takové rčení," pronesl Golovko. "S takovými přáteli jsou nepřátelé zbyteční. Co mi řeknete dalšího?"

"Zdá se, že nám předali veškeré zásoby plutonia," řekl muž. Byl to zástupce Institutu pro výzkum a konstrukci zbraní v Sarově, jižně od Gorkého, byl spíš vědcem než konstruktérem zbraní a zajímal se o to, co mají za lubem lidé mimo Sovětský svaz. "Výpočty jsem sám ověřil. Je teoreticky možné, že toho materiálu vyrobili víc, ale to, co nám dodali, lehce převyšuje naší vlastní výrobu plutonia v podnicích podobného typu. Myslím, že jsme od nich dostali vše."

"To jsem četl. A proč jste dnes přijel?"

"V původní studii cosi přehlédli."

"A copak? zeptal se první náměstek ředitele Výboru národní bezpečnosti.

"Tritium."

"A to je co?" Golovko si nevzpomínal. Nebyl odborníkem na jaderné materiály, jeho doménou byly spíš diplomatické a výzvědné operace.

Muž ze Sarova nevyučoval základům fyziky už mnoho let. "Vodík patří mezi nejjednodušší prvky. Atom vodíku obsahuje proton s kladným nábojem a elektron s nábojem záporným. Když k atomu vodíku přidáte neutron - bez elektrického náboje - dostanete deuterium. Přidáte další a dostanete tritium. Díky těm přidaným neutronům má oproti vodíku trojnásobnou atomovou hmotnost. Zjednodušeně řečeno, neutrony jsou hlavní složkou atomových zbraní. Když je uvolníte z hostitelského atomu, zamíří ven, napadají další atomová jádra a uvolňují další neutrony. Tím dochází k řetězové reakci, při níž se uvolní obrovské množství energie. Tritium je užitečné, protože atom vodíku by neměl obsahovat žádné neutrony, natož pak dva. Je nestabilní a jeho rozpad probíhá pravidelně. Poločas rozpadu tritia je 12,3 let," vysvětloval. "Takže když do štěpné bomby vložíte tritium, dodatečné neutrony, které dodá do původní štěpné reakce, urychlí štěpení plutoniové nebo uranové reakční hmoty přibližně čtyřicetkrát až padesátkrát. Díky tomu jsou štěpné materiály jako plutonium nebo obohacený uran využity mnohem účelněji. A za druhé, dodatečné množství tritia uložené v sousedství štěpné části - zvané v tomto případě primární - nastartuje termonukleární reakci. To se dá samozřejmě provést i jinak. Na výběr máte deuterid lithný a hydrid lithný. Ten je stabilnější, ale tritium je i tak velmi vhodné pro určité druhy zbraní."

"A tritium se získává jak?"

"Zejména tak, že do jaderného reaktoru umístíte velké množství hlinitanu lithného a vytvoříte takové podmínky, kdy tepelný tok neutronů - což je technický termín pro stav, kdy se částice pohybují tam a zpět - ozáří a transformuje lithium na tritium tak, že zachytí některé z neutronů. To se pak objeví ve formě malých bublinek uvnitř kovu. Domnívám se, že Němci vyráběli tritium v elektrárně v Greifswaldu."

"Ale proč? Máte nějaký důkaz?"

"Zkoumali jsme plutonium, které nám poslali. Plutonium má dva izotopy, plutonium 239 a plutonium 240. Z poměrných velikostí lze určit tok neutronů v reaktoru. A ten německý vzorek obsahuje málo plutonia 240. Tok neutronů tedy cosi tlumilo. A to cosi bylo pravděpodobně - téměř jistě - tritium."

"Tím jste si jist?"

"Fyzika je v tomto případě složitá, ale poměrně jednoznačná. V mnoha případech je rovněž možné odhalit elektrárnu, v níž byl vzorek plutonia

vyroben, a to když prozkoumáte poměr jednotlivých materiálů. Můj tým a já jsme si našimi závěry celkem jisti."

"Ty elektrárny spadaly pod mezinárodní dohled, že? Výroba tritia se přitom nemonitoruje?"

"Němcům se podařilo obejít některé inspekce výroby plutonia, a mezinárodní kontrola výroby tritia neexistuje vůbec. A i kdyby existovala, ukrýt výrobu tritia je hračka."

Golovko v duchu zaklel. "Je ho hodně?"

Vědec pokrčil rameny. "To se nedá říct. Elektrárna je těsně před zavřením. Už do ní nemáme přístup."

"Nedá se tritium použít i jinak?"

"Ale ano. Je to velmi ceněný obchodní artikl. Tritium totiž fosforeskuje - v noci svítí. Používá se v hodinkách, zaměřovací technice, při výrobě přístrojů, prostě všude možně. Má velkou cenu, řádově padesát tisíc amerických dolarů za gram."

Golovko se zamyslel a udiveně se zeptal: "Počkejte chvilku. Chcete mi říct, že naši soudruzi z Německé demokratické republiky pracovali nejen na tom, aby měli vlastní atomové bomby, ale taky vodíkové bomby?"

"Ano, je to pravděpodobné."

"A my nevíme, kam se poděl jeden prvek tohoto plánu?"

"I to je přesné - tedy možné," opravil se muž.

"Pravděpodobné?" Škemral o svolení jako malé dítě, říkal si Golovko.

"Da. Na jejich místě a s ohledem na direktivy, jež dostávali od Ericha Honeckera, je to přesně to, co bych udělal i já. Navíc to bylo technicky velmi snadné. Reaktorovou technologii dostali od nás."

"Kam jsme hergot dali hlavu?" zašeptal Golovko.

"Ano, ale stejnou chybu jsme udělali v Číně, že?"

"Copak nikdo..." Inženýr ho přerušil.

"Samozřejmě, že se ozývaly varovné hlasy. Jak z mého institutu, tak z institutu v Kyštymu. Nikdo je neposlouchal. Mělo se za to, že je politicky správné poskytnout tuto technologii našim spojencům." Poslední slovo pronesl s despektem.

"A vy myslíte, že bychom měli něco podniknout?"

"Domnívám se, že bychom mohli požádat naše kolegy z ministerstva zahraničí, ale obávám se, že bychom ničeho podstatného nedosáhli. Proto jsem se rozhodl přijít za vámi."

"Myslíte tedy, že Němci - dnešní Němci - mohou mít zásobu štěpného materiálu a tohohle tritia, na němž mohou postavit svůj jaderný arzenál?"

"To je skutečně možné. Jak víte, je spousta německých jaderných fyziků, kteří teď pracují v Jižní Americe. To je pro ně ráj. Mohou velmi dobře provádět výzkum zbraní dvanáct tisíc kilometrů od domova, mohou objevovat to, co potřebují, a to vše v zátiší a na náklady někoho jiného. Pokud tomu tak skutečně je, dělají to jen jako obchod? Domnívám se, že možné to je, ale připadá mi pravděpodobnější, že o tom jejich vláda něco ví. A protože neudělala nic, čím by jim v tom zabránila, musíme se domnívat, že to schvaluje. Nejpravděpodobnější důvod, proč by to jejich vláda mohla schválit, je ten. že jejich znalosti pak využije pro německé národní zájmy."

Golovko se zamračil. Jeho host právě formuloval tři hrozby. Přemýšlí jako důstojník rozvědky, a jako velmi paranoidní důstojník. Ti ale bývají nejlepší.

"Co máte dalšího?"

"Třicet jmen." Podal mu složku. "Diskutovali jsme s našimi lidmi - s těmi, kdo pomáhali Němcům se stavbou elektrárny v Greifswaldu. Na základě jejich vzpomínek jsme sestavili seznam jmen, která by se na tom projektu mohla podílet, pokud nějaký takový projekt existuje. Asi o šesti z nich říkali, že jsou velmi chytří, dokonce natolik, že by mohli pracovat i u nás v Sarově."

"Zajímal se někdo z nich o..."

"Ne, a ani to není nutné. Fyzika je fyzika. Štěpení je štěpení. Zákony vědy

se neřídí pravidly na utajení. Přírodu nejde zatajit, a o ni tu právě jde. Pokud jsou tito lidé schopni řídit reaktor, pak ti nejlepší z nich dokáží zkonstruovat jaderné zbraně. Závisí to jen na tom, zda se dostanou k potřebným materiálům - a náš typ reaktoru jim umožnil takové materiály vyrobit. Myslím, že byste se tomu měli začít věnovat - abychom zjistili, co dělali a co mají. To je každopádně moje rada."

"Znám několik hodně dobrých lidí na Správě T na Prvním velitelském odboru," řekl Golovko. "Až tuhle informaci strávíme, někteří z nich si s vámi budou chtít promluvit." Vlakem to do Sarova bylo jen pár hodin.

"Ano, s některými vašimi technologickými analytiky jsem se už setkal. Někteří z nich jsou opravdu velmi dobří. Doufám, že také máte dobré kontakty v Německu."

Golovko neodpověděl. Stále má v Německu spoustu kontaktů, ale kolika z nich může důvěřovat? Nedávno provedl průzkum hodnověrnosti bývalých nastrčených agentů ve Stasi a zjistil, že věřit nemůže žádnému z nich - respektive, že ti, kterým věřit může, už nejsou v postaveních, která by mohl využít, a ani tak... Operativně se rozhodl, že tuto operaci povede jen s ruskými zdroji.

"Pokud tyto materiály mají, jak dlouho jim může trvat výroba zbraně?"

"Vzhledem k jejich technické odbornosti a ke skutečnosti, že mají od NATO přístup k americkým systémům, není důvod, proč by neměli mít podomácku vyrobené zbraně na skladě už teď. Nejednalo by se o žádné velké zbraně. V jejich pozici a s ohledem na zvláštní jaderné materiály bych dovedl vyrobit dvoustupňové zbraně už za několik měsíců po znovusjednocení. Složitější třístupňové zbraně... možná za další rok."

"A kde byste to udělal?"

"Ve Východním Německu, samozřejmě. Je to jistější. A kde přesně?" Muž se na minutu odmlčel. "Hledejte místo s naprosto přesnými stroji, s takovými, jaké se používají při výrobě optických zařízení. Rentgenový teleskop, který jsme nedávno vypustili na oběžnou dráhu, byl přímým důsledkem výzkumu vodíkové bomby. Ovládnutí rentgenových paprsků je pro vývoj vícestupňových zbraní velmi důležité. Hodně nám pomohly popisy americké technologie, týkající se zaostřování rentgenových paprsků pro astrofyzikální pozorování. Jak jsem říkal, je to fyzika. Nemůžete to schovat, jen objevit, jakmile to objevíte, je to přístupné všem, kdo mají inteligenci a chuť to využít."

"To jste mě teda uklidnil," pronesl Golovko ostře. Ale na koho se měl zlobit: na toho muže za to, že mu řekl pravdu, nebo na přírodu za to, že se nechá tak snadno odhalit? "Promiňte, pane profesore. Děkuju vám mockrát, že jste si našel čas a tuto nám informaci sdělil."

"Můj otec je učitel matematiky. Celý život žije v Kyjevě. Ještě na Němce nezapomněl."

Golovko muže vyprovodil, pak se vrátil a díval se z okna.

Proč jsme je nechávali, aby se spojili? ptal se sám sebe. Ještě jim pořád jde o nová území? O Lebensraum? Jde jim ještě stále o to stát se dominantní mocností v Evropě? Nebo jsi jen přehnaně paranoidní, Sergeji? Ale za to, že je paranoidní, jej platí. Golovko se posadil a zvedl telefon.

"Je to maličkost, a jestli to musí být, nic víc říkat nemusíš," odpověděl Keitel.

"A co ti muži?"

"Mám, koho potřebuju, všichni jsou spolehliví. Všichni pracovali za mořem, hlavně v Africe. Všichni mají zkušenosti. Tři plukovníci, šest podplukovníků, dva majoři - všichni v penzi jako já."

"Spolehlivost je nejdůležitější," připomněl mu Bock.

"Já vím, Günthere. Každý z těch mužů by se někdy stal generálem. Všichni mají vynikající stranické profily. Proč myslíš, že je poslali do penze? Naše nové Německo jim nemůže důvěřovat."

"Nastrčení agenti?"

"O špionáž se tu starám já," upozornil Keitel svého přítele. "Já ti

neříkám, jak máš dělat svou práci, tak ty neříkej mně, jak mám já dělat svou. Je to tak - buď mi věříš nebo ne. Takže se rozhodni."

"Já vím, Erwine. Promiň. Tahle operace je nesmírně důležitá."

"To já vím taky, Günthere."

"Za jak dlouho to zvládneš?"

"Za pět dní - radši bych, kdybychom měli víc času, ale rychlý přesun zvládneme taky. Je samozřejmě problém, co provést s tělem."

Bock přikývl. O to se nikdy starat nemusel. Frakce Rudé armády se o to starala jen málokdy - až na ten případ, kdy jim ta nastrčená ženská od Zelených zkazila operaci. Ale to byla spíš výjimka než pravidlo. Zakopali ji v národním parku - byl to spíš vtip, ne že by to dlouze promýšleli. Prostě ji vrátili přírodě, kterou tak milovala. S tím nápadem přišla Petra.

"Jak ti dodám tu videokazetu?"

"Někdo sem za tebou přijede. Já ne, někdo jiný. Ode dneška za dva týdny buď v tom samém hotelu. Sejdou se s tebou. Kazetu ukryj do knihy."

"Dobrá." Keitel měl pocit, že to Bock přehání. Plášť, klobouk a brýle se hrozně líbily amatérům, profesionálové to brali samozřejmě jako práci. Proč nemůže tu kazetu jen zavřít do krabice a přelepit přes ni obrázek nějakého filmu? "Brzy budu potřebovat peníze."

Bock mu podal obálku. "Sto tisíc marek."

"To bude stačit. Za dva týdny." Keitel Bocka nechal zaplatit útratu a odešel.

Günther si objednal další pivo a pozoroval azurové moře pod jasným nebem. Lodě mizely za horizontem - jedna byla vojenská, ale na tu dálku se nedalo poznat čí. Ostatní byly obchodní lodě převážející svůj náklad z jednoho neznámého přístavu do druhého.

Takový krásný den, horké slunce a chladný vánek z oceánu. Nedaleko se rozkládala pláž se sněhobílým pískem, kde si děti a milenci užívali vody. Přemýšlel o Petře, Erice a Ursel. Z jeho tváře se to ale nedalo poznat. Otevřené emoce z této ztráty už byly pryč. Už plakal a zuřil dost a podařilo se mu je zahnat. V jeho nitru teď bublaly emoce vyšší: chladný vztek a pomsta. Takový krásný den, a on ho nemá s kým prožít. Kdykoli v budoucnu bude takhle hezky, pořád bude stejně sám. Nečeká ho žádná další Petra. Mohl by tu najít děvče jen na jakési tělesné cvičení, ale nic by to nevyřešilo. Zůstane sám po celý zbytek života. Nebyla to příjemná myšlenka. Bez lásky, bez dětí, bez budoucnosti. Kolem něj bylo u baru na terase mnoho lidí, zejména Evropanů, převážně na dovolené s rodinami, všichni se smáli a popíjeli pivo, víno nebo nějaké místní nápoje, hlavami se jim honily představy žhavé noci, večeře při svíčkách a následných chladivých přikrývkách, výbuchy smíchu a vášní - všechno to, co svět Güntheru Bockovi upřel.

Všechny je nenáviděl. Prohlížel si je jako zvířata v zoo. Byli mu odporní svým smíchem a úsměvy... a budoucností. Nebylo to fér. Padesát týdnů v roce opouštějí své domovy, jedou do práce a dělají všechny ty zbytečnosti, pak přijedou domů a jako dobří Evropané šetří na každoroční výlet k Egejskému moři, na Mallorcu, do Ameriky nebo kamkoli, kde je slunce, čistý vzduch a pláž. Jakkoli byly jejich životy prázdné, byli šťastní, což život nedopřál tomu osamělému muži, který seděl stranou ve stínu, díval se na moře a usrkával pivo. Nebylo to fér, ani za mák to nebylo fér. Zasvětil svůj život jejich dobru - oni teď mají život, jaký jim chtěl dopřát, a on má míň než nic.

Až na své poslání.

Bock se rozhodl, že si v této oblasti nebude lhát. Nenávidí je. Všechny je nenávidí. Pokud on nemá mít budoucnost, proč ji mají mít oni? Pokud má být štěstí neznámým pojmem pro něj, proč by je měli znát oni? Nenávidí je, protože odvrhli jeho a Petru, Qatiho a všechny ostatní, kteří bojují proti nespravedlnosti a útlaku. Tím si zvolili zlo a zavrhli dobro - a to na zatracení člověka stačí. Bock věděl, že je víc než oni, že je lepší, než oni mohli kdy doufat. Opovrhoval jimi i jejich bezcennými životy a o všem, co pro

ně dělal - stále chtěl doufat, že to dělá pro jejich dobro - o tom rozhodne jen on sám. Pokud se to někoho z nich dotkne, tím hůř. Nebyli pro něj skutečnými lidmi. Byly to jen prázdné stíny toho, co možná mohli být lidé, kdyby žili smysluplnými životy. Neodvrhli jeho, odvrhli sami sebe, hledají štěstí v... tom, co jim jejich životy přinášejí. Líné životy. Jsou jako dobytek. Bock si je představoval s hlavami u koryt, všude kolem se rozléhá spokojené škrundání žaludků, a on je jen pozoruje. Pokud mají někteří z nich zemřít - a někteří zemřít musí - mělo by ho to trápit? Ale kdepak, rozhodl se Günther.

"Pane prezidente..."

"Ano, Elizabeth," usmál se Fowler.

Kdy vám naposled někdo řekl, jak výtečný jste milenec?" No, na zasedání vlády to určitě nebylo." Fowler hovořil k jejímu temeni ležícímu na jeho hrudi. Levou rukou jej objímala, a on jí levou rukou hladil plavé vlasy. Nutno uznat, pomyslel si prezident, že mu to jde skutečně velmi dobře. Měl trpělivost, jež mu pro tuto činnost připadala nejdůležitější. Rovnoprávnost stranou, je na muži, aby ženu uspokojil. "Ani na tiskových konferencích."

"Inu, teď vám to říká vaše poradkyně pro otázky národní bezpečnosti."

"Děkuji, paní doktorko." Oba se zasmáli. Elizabeth se nadzvedla, aby ho políbila, a při tom se ňadrem dotkla jeho hrudi. "Bobe, ani nevíš, co pro mě znamenáš."

"To bych ale vědět měl," připustil prezident.

Elliotová zavrtěla hlavou. "Všechny ty roky na univerzitě. Nikdy na to nebyl čas, pořád bylo moc práce. Výuka mi zabírala tolik času. Promarnila jsem léta..." Vzdychla.

"No, doufám, že se ti to čekání oplácí."

"O tom nepochybuj." Otočila se, položila mu hlavu na rameno, a jeho dlaň si přitiskla na ňadro. Druhou dlaň položil na obdobné místo, a Liz mu obě dlaně pevně svírala.

Co mám říct teď? rozjímala Liz. Před chvílí nelhala. Bob Fowler byl jemný, trpělivý a talentovaný milenec. Je rovněž pravda, že po takovém vyznání se každý muž, dokonce i prezident, dostane zcela pod kontrolu. Zatím nic, rozhodla se. Teď si ho chtěla ještě užít, vychutnat své vlastní pocity, měla otevřené oči a prohlížela si tmavý obdélník na zdi, což byla olejomalba nějakého umělce, jehož jméno si nikdy nezapamatovala. Byla to krajinomalba, obraz plání pod Skalistými horami. Fowlerovy dlaně se jemně pohybovaly, ne aby ji znovu vzrušil, ale dodával jí vlny radosti, které pasivně přijímala, jen občas posunula hlavu na jeho rameně, aby mu dala najevo, že je ještě vzhůru.

Začínala ho milovat. To bylo zvláštní. Chvíli se zamyslela. Byla na něm spousta věcí hodných obdivu. A spousta matoucího. Upřímně se zajímal o mnoho věcí, ale hloubka jeho pocitů jako by vždy byly vedena logickým chápáním témat a principů, ne zrovna opravdovou vášní. Často ho - celkem upřímně - rozohňovalo, když ostatní nesdíleli jeho názory na to či ono. Byl stejný jako učitelé matematiky, kteří se nikdy nerozzlobili, ale posmutněli a byli zmatení tím, že ostatní nevidí krásu a symetrii jejich výpočtů. Fowler byl též schopen pozoruhodné krutosti a naprosté bezohlednosti, a ani jedno v něm nedokázalo vyvolat výčitky. Když mu v cestě stáli lidé a on je mohl zničit, udělal to. V tom byla jistá podoba s motivy Kmotra. Nikdy to nebylo na osobní rovině, vždy na pracovní. Možná se to naučil od těch mafiosi, jež poslal za mříže, říkala si Elizabeth. Ten samý muž dokázal jednat se svými oddanými pomocníky neskutečně chladně. Ten samý muž odměňuje loajalitu a výkonnost... jak to popsat? Vděčností účetního.

A navzdory tomu všemu je v posteli neskutečně něžný. Liz se zamračila na zeď. To jsou paradoxy, že?

"Viděla jsi tu zprávu z Japonska?" zeptal se prezident a vrátil Liz do práce, když už byla jen krůček od rozhodnutí.

"Hmmm, ještě že ses o tom zmínil. Do kanceláře mi nedávno dorazilo něco

znepokojivého."
"Copak?" Fowler projevil svou zvědavost tím, že dlaněmi pohyboval o něco méně koordinovaně, jako by z ní chtěl vymasírovat informaci, s jejímž zveřejněním už delší dobu váhala.
"Ryan," odpověděla.
"Už zase on? A co je?"
"Zprávy o neoprávněnosti finančních operací se potvrdily, ale zdá se, že z nich vyklouzl kvůli jisté maličkosti. Stačilo by to na výpověď z práce pro tuhle administrativu, ale protože má požehnání už z minula -"
"Jsou detaily a detaily. Co ses ještě dozvěděla?"
"Sexuální přečiny a možné využití zaměstnanců CIA k vyřešení osobních problémů."
"Sexuální přečiny... no fuj..."
Liz škytla. To se Fowlerovi líbilo. "Možná je v tom i dítě." To se mu nelíbilo. V oblasti dětských práv byl velmi nekompromisní. Přestal pohybovat dlaněmi.
"Co víme?"
"Moc ne. Někdo by se na to měl podívat." řekla Liz a znovu mu pohybovala dlaněmi.
"Fajn, tak ať FBI nenápadně provede nějaké šetření," řekl prezident, čímž - doufal - toto téma uzavřel.
"To nepůjde."
"A proč?"
"Ryan má v FBI hodně kamarádů. Mohli by to odfláknout, něco zahladit."
"Bill Shaw to nedovolí. Je to nejlepší polda, jakýho jsem kdy potkal - ani já ho nepřinutím, aby udělal, co chci, a tak by to mělo být." Logika a zásady. Už zase. Ten člověk je neodhadnutelnej.
"Shaw osobně pracoval na Ryanově případu - kolem těch teroristů. Osobní zaujetí čelního představitele FBI...?"
"To je fakt," připustil Fowler. To by nevypadalo dobře. Konflikt zájmů a tak.
"A Shawovy problémy žehlí ten Murray. On a Ryan jsou hodně velký kamarádi."
Vzdychnutí. "Tak co teda?"
"Někdo z úřadu státního návladního."
"A proč ne tajná služba?" zeptal se Fowler, ačkoli odpověď znal.
"To by vypadalo jako hon na čarodějnice."
"To je pravda. Tak jo, tak státní návladní. Zítra zavolej Gregovi."
"Dobrá, Bobe." Čas změnit téma. Liz jednu z jeho dlaní zvedla a políbila ji. "Víš, v takovýchhle chvílích lituju, že nemám cigaretu."
"Kouření po sexu?" zeptal se a pevněji ji objal.
,.Když se milujeme, Bobe, mám pocit, že se ze mě kouří..." Otočila se a podívala se mu do očí.
"Nemám zkusit ten oheň oživit?"
Víš," poradkyně pro otázky národní bezpečnosti se opřela a znovu jej políbila, říká se, že prezident Spojených států je nejmocnějším mužem světa." "Dělám, co můžu, Elizabeth."
Za půl hodiny si Elliotová byla jistá, že je to tak. Začíná ho milovat. Pak ji napadlo, co k ní asi cítí on...

[16] OLEJ DO OHNĚ

"Guten Abend, Frau Fromm," pozdravil ten muž.
"Kdo jste?"
"Peter Wiegler z Berliner Tageblatt. Mohl bych s vámi na chvíli mluvit?"
"A o čem?" zeptala se.
"Aber..." ukázal na déšť, v němž stál. Rozpomněla se, že vlastně umí být ohleduplná, a to i k novináři.
"Ano, ovšem, pojďte, prosím dál."
"Děkuji." Vešel dovnitř, sundal si kabát, ona jej vzala a pověsila na

věšák. Byl to kapitán KGB ze Zahraniční Správy, slibný mladý důstojník, třicetiletý, pohledný, nadaný na jazyky a techniku. Již Traudl Frommovou odhadl. To nové Audi před domem bylo pohodlné, ale nijak luxusní, její oblečení - též nové - velmi reprezentativní, ale neoslňující. Byla pyšná a lehce sobecká, ale též značně lakomá. Zvědavá, ale ostražitá. Něco tají, ale též je dost rozumná, aby věděla, že když ho pošle pryč, vyvolá to větší dohady než jakákoli vysvětlování. Sedl si na čalouněnou židli a čekal na další krok. Nenabídla mu kávu. Doufá tedy, že to bude krátká návštěva. Přemýšlel, jestli bude mít smysl psát do Moskvy zprávu o téhle osobě, třetí v řadě na seznamu deseti jmen.

"Váš manžel pracuje v jaderné elektrárně Greifswald-Nord?"

"Pracoval. Jak víte, elektrárna je před zavřením."

"Ano. Zajímalo by mě, co si o tom vy a váš manžel myslíte. Je pan doktor Fromm doma?"

"Ne, není," odpověděla neochotně. "Wiegler" na sobě nedal nic znát.

"Není? A mohu se zeptat, kde je?"

"Pořád někde služebně."

"Možná bych se tedy mohl vrátit za pár dní?"

"Možná. Ale mohl byste předem zavolat?" Důstojník KGB si povšiml hlavně toho, jak to řekla. Něco před ním skrývá a kapitán věděl, že je to určitě něco...

Ozvalo se další zaklepání na dveře. Traudl Frommová šla otevřít.

"Guten Abend, Frau Fromm" řekl nějaký hlas. "Máme pro vás zprávy od Manfreda."

Kapitán zaslechl ten hlas a v hlavě se mu rozsvítilo výstražné světélko. Přinutil se zůstat v klidu. Je přece v Německu, a všechno je in Ordnung. Třeba se ještě něco dozví...

"No, víte, mám zrovna návštěvu," odpověděla Traudl.

Pak se ozvalo šeptání. Kapitán zaslechl kroky a nijak nespěchal, aby se otočil. To byla osudová chyba.

Obličej, který uviděl, mohl klidně být z jednoho z nekonečné řady filmů o druhé světové válce, na nichž vyrostl. Rozdíl byl jen v tom, že ten muž neměl černou uniformu se stříbrným lemováním jako důstojníci SS. Jeho obličej byl přísný, v modrých očích nebyla ani stopa po nějakém citu. Obličej profesionála, který si jej prohlížel stejně rychle jako...

Nejvyšší čas.

"Dobrý den. Zrovna jsem chtěl odejít."

"Kdo to je?" Traudl nedostala příležitost odpovědět.

"Jsem reportér..." Už bylo pozdě. Najednou se mužovi v ruce objevila pistole. "Was gibt's hier?" ptal se Wiegler.

"Kde máte auto?" zeptal se muž s pistolí.

"Zaparkoval jsem o kus dál. Chtěl jsem..."

"Když je tady před domem tolik místa? Novináři jsou líní. Kdo jste?"

"Jsem reportér."

"Myslím, že lžete."

"Toho taky," řekl muž vzadu. Kapitán měl pocit, že muže odněkud zná... Říkal si, že nesmí panikařit. I to byla chyba.

"Poslouchejte mě. Pojedete na výlet. Když budete spolupracovat, za tři hodiny jste tady zpátky. Když nebudete spolupracovat, bude to pro vás špatné. Verstehen Sie?"

Určitě to jsou důstojníci rozvědky, říkal si kapitán a nemýlil se. A určitě jsou to Němci, což znamená, že budou hrát podle pravidel, říkal si, a to byla jeho poslední chyba v tak slibné kariéře.

Kurýr z Kypru dorazil přesně načas a předal balík dalšímu muži na jednom z předem vybraných míst, která byla všechna dvanáct hodin pod dohledem. Druhý muž obešel dva bloky a nastartoval svou motorku Yamaha, na které odjel, jak nejrychleji to šlo v zemi, kde jsou všichni motocyklisté zcela jistě šílení. O

dvě hodiny později balík předal, byl si jist, že jej nikdo nesledoval, pokračoval v jízdě ještě třicet minut, a pak se vrátil do míst, odkud vyjel.

Günther Bock převzal balík a zklamalo jej, že podle všeho jde o videokazetu s filmem - Ohnivé kočáry - a ne o dutou knihu, jak požadoval. Možná mu Erwin posílá s tím filmem i nějakou zprávu. Bock vsunul kazetu do přehrávače, pustil jej a zachytil prvních pět minut filmu s francouzskými titulky. Brzy pochopil, že Keitelova zpráva pojednává o tom, co skutečně udělal. Přetočil kazetu na konec filmu, kde se obraz změnil.

Cože?

"Kdo jste?" zeptal se hrubý hlas mimo kameru.

"Jsem Peter Wiegler, pracuji jako reportér..." dál byl slyšet jen křik. Použité vybavení bylo neumělé, jen elektrický drát od lampy nebo nějakého přístroje, izolace byla na pár centimetrech stržená a bylo vidět měď. Málo se ví, jak dokáží být takhle neumělé nástroje účinné, obzvlášť když ten, kdo je používá, má jisté vědomosti. Muž, který si říkal Peter Wiegler, křičel, jako by se mu mělo rozskočit hrdlo. Již si prokousl dolní ret, jak se snažil zůstat potichu. Jediná dobrá věc na elektřině je ta, že po ní nezůstane moc krve, ale je hlučná.

"Snažte se pochopit, že děláte hloupost. Vaše odvaha je obdivuhodná, ale tady je k ničemu. Odvaha se dá využít jen tam, kde je naděje na únik. Již jsme vám prohledali auto. Máme vaše pasy. Víme, že nejste Němec. Tak kdo tedy jste? Polák, Rus, kdo?"

Mladík otevřel oči, zhluboka se nadechl a pak promluvil. "Jsem novinář a pracuji pro Berliner Tageblatt." Znovu jej udeřili drátem a tentokrát muž omdlel. Bock se díval, jak se k muži blíží jiný muž a kontroluje mu tep a oči. Mučitel měl na sobě cosi jako chemický ochranný oblek z pogumované látky, ale bez kapuce a rukavic. Musí mu v tom být hrozně horko, pomyslel si Bock.

"Nejspíš je to cvičený důstojník rozvědky. Pravděpodobně Rus. Není obřezán, zuby má spravené nerezovou ocelí a nejde o nijak skvělou práci. To znamená lékařskou službu Východního bloku, samozřejmě. A co je nejhorší, není posera." Hlas byl neuvěřitelně cynický.

"Jaké máme drogy?" zeptal se jiný hlas.

"Docela dobré sedativum. Už?"

"Už. Ale jen trochu."

"Dobře." Muž odešel ze záběru, pak se vrátil s injekcí. Vzal mladíka za ruku a píchnul mu injekci do loketní jamky. O tři minuty později muž z KGB přišel k sobě, právě v okamžiku, kdy droga dorazila do jeho mozku.

"Omlouváme se za to. Ve zkoušce jste uspěl," řekl hlas rusky.

"V jaké zkoušce," zeptal se muž rusky, pak se ovládl a zarazil se. "Proč jste se mě zeptal rusky?"

"Protože právě to jsme chtěli vědět. Dobrou noc."

Mladík vytřeštil oči na malou pistoli, kterou mu přiložili k hrudi a z níž vypálili. Kamera trochu ustoupila, aby bylo z místnosti vidět víc. Igelitová fólie - vlastně tři - byly rozloženy na zemi, aby zachytily krev a vše ostatní, co z kovové židle spadne. Kolem rány po výstřelu byly stopy po střelném prachu a kůže byla vystouplá od plynů, jež se pod ni při výstřelu dostaly. Neteklo moc krve, jak to při průstřelech srdce chodí. Během pár vteřin se tělo přestalo třást.

"Mohli jsme ještě pokračovat a zjistit další informace, ale máme, co jsme hledali, což dovysvětlím později." Byl to Keitelův hlas mimo kameru.

"Teď Traudl..."

Přivedli ji před kameru s rukama svázanýma před sebou, ústa měla zacpaná stejnou páskou, oči vytřeštěné hrůzou a byla nahá. Přes roubík se snažila něco říct, ale nikoho to nezajímalo. Ta kazeta byla stará den a půl. Günther to poznal podle televize v rohu, kde zrovna běžely večerní zprávy. Byla to profesionálně provedená akce, která měla splnit jeho požadavky.

Bock téměř slyšel, jak muž přemýšlí, Jak to udělat? Na chvíli zalitoval, že

dal Keitelovi takové rozkazy. Ale důkaz musel být pádný. Výzvědné služby pravidelně konzultují s kouzelníky a různými odborníky na iluze - ale jsou věci, které předstírat nelze, a on si musel být jist, že může Keitelovi věřit, že zvládne i hrozné a nebezpečné věci. Naprosto nutně to museli natočit.

Další muž přehodil lano přes trám u stropu a zvedl jí ruce. Pak jí první muž přiložil do podpaží pistoli a stiskl spoušť. Aspoň to není sadista, říkal si Bock. Na ty není spolehnutí. Ale nebyla to veselá podívaná. Kulka jí prolétla srdcem, ale byla příliš rozrušená, takže ještě půl minuty zápasila, oči stále vytřeštěné, ze všech sil se snažila nadechnout, stále chtěla něco říct, nejspíš prosila o pomoc, ptala se proč... Pak její tělo kleslo, někdo jí na krční tepně zkontroloval pulz, a pak ji položili na zem. Provedli to za daných okolností co nejjemněji. Muž s pistolí promluvil, aniž by se podíval do kamery.

"Doufám, že jste spokojen. Mně to netěšilo."

"To ani nemělo," řekl Bock směrem k televizi. Rusa sundali ze židle a položili jej vedle Traudl Frommové. Zatímco těla rozřezávali, Keitel hovořil. Bylo to příjemné odreagování, protože scéna na obrazovce byla čím dál hrozivější. Bock nebyl nijak cimprlich, ale nesl špatně, když se s těly po smrti něco dělo. Ať už to je či není nutné, připadalo mu to hloupé.

"Ten Rus je bezesporu pracovník rozvědky, to jsi viděl. Auto měl půjčené v Berlíně, zítra je odvezou do Magdeburgu, kde ho vrátíme do půjčovny. Parkoval o kus dál v ulici, což je pro profesionála běžné, ale při dopadení je to nevýhoda. V tom autě měl seznam se jmény, všechno to byli lidi z východoněmeckého jaderného průmyslu. Zdá se, že naši ruští soudruzi se začínají zajímat o jaderný program Ericha Honeckera. Škoda, že jsme nedostali ještě pár let. Je mi líto těch komplikací, ale několik dní nám trvalo, než jsme připravili vše na likvidaci těl, a když jsme klepali na dveře, vůbec jsme netušili, že paní Frommová bude mít návštěvu. A v ten okamžik už bylo samozřejmě pozdě. Navíc díky dešti byly ideální podmínky pro únos." O každé tělo se starali dva muži. Všichni měli nasazené kapuce a masky, určitě je ochraňovaly před zápachem a též chránily jejich totožnost. Jako na jatkách, i zde měli připravené piliny, které zachytí i nepatrné množství krve. Bock ze zkušenosti věděl, kolik špíny zůstává po vraždách. Muži rychle pokračovali, používali profesionální elektrické nástroje, zatímco Keitel mluvil dál. Od trupů oddělili paže a nohy, pak hlavy, jež ukázali na kameru. To nemohl být podfuk. Keitelovi muži doopravdy zavraždili dvě lidské bytosti. Jejich rozřezání před puštěnou televizí to naprosto potvrdilo a taky se tím usnadní jejich likvidace. Každou část pečlivě zabalili do igelitu. Jeden z mužů začal shrabovat krví nasáklé piliny na hromadu.

"Části těl budou spáleny na dvou dostatečně vzdálených místech. K tomu dojde dlouho předtím, než dostaneš kazetu. Tím naše zpráva končí. Očekáváme další instrukce." A na pásce se znovu objevila dramatizace olympijských her z roku 1920 - nebo z roku 1924? přemýšlel Bock. To byl ovšem zanedbatelný detail, že?

"Ano, plukovníku?"

"Neohlásil se mi jeden z důstojníků." Plukovník byl ze Správy T, technického oddělení Prvního velitelského odboru. Měl doktorát ze strojnictví se specializací na systémy střel. Pracoval v Americe a ve Francii, pozoroval tajemství střel nejrůznějších armád, a pak jej povýšili do současné pozice.

"Můžete podrobněji?"

"Kapitán Jevgenij Stěpanovič Fjodorov, třicet let, ženatý, jedno dítě, perspektivní důstojník. Byl jedním ze tří mužů, které jsem na váš rozkaz poslal do Německa zkontrolovat tamní jaderná zařízení. Je to jeden z mých nejlepších."

"Jak je to dlouho?" zeptal se Golovko.

"Šest dní. Minulý týden odletěl přes Paříž do Berlína. Měl německý pas a seznam deseti jmen, jež měl prověřit. Měl instrukce chovat se nenápadně, pouze

v případě, že by objevil něco důležitého, se měl spojit se stanicí v Berlíně - respektive s jejím zbytkem. Dohodli jsme pravidelný rozpis hlášení. Neohlásil se, a po čtyřiadvaceti hodinách jsem dostal varování."

"Nemohl na to prostě zapomenout?"

"Kdepak," řekl plukovník. "To jméno vám nic neříká?"

"Fjodorov... nebyl jeho otec...?"

"Stěpán Jurjevič, ano. Jevgenij je jeho nejmladší syn."

"Panenko skákavá, Stěpan mě učil," řekl Golovko. "Nějaká možnost, že..."

"Přeběhl?" Plukovník rozzlobeně zavrtěl hlavou. "Ani náhodou. Jeho žena zpívá ve sboru v opeře. Kdepak - setkali se na univerzitě a brzy se vzali přes námitky obou rodičů. Je to láska, jakou by si přál každý z nás. Ona je neskutečně krásná žena, hlas má jako anděl. Od ní by utekl jen durak. A mají dítě. Podle všech zpráv je dobrým otcem." Golovko pochopil, kam to vede.

"Myslíte, že ho zajali?"

"Nic jsem se o tom nedoslechl. Možná byste se měl pokusit nechat to zjistit. Obávám se nejhoršího." Plukovník se zamračil a díval se na zem. Nechtěl být tím, kdo tu novinu Natalii Fjdorovové oznámí.

"To je k nevíře," řekl Golovko.

"Sergeji Nikolajeviči, pokud jsou vaše podezření správná, pak ten program, který jsme si dali za úkol prozkoumat, je pro ně nanejvýš důležitý, že? Zřejmě jsme si to potvrdili, bohužel za cenu nejvyšší."

Generálplukovník Sergej Nikolajevič Golovko několik vteřin mlčel. Takhle to nemá být, říkal si. Práce v rozvědce má být civilizovaná. Zabíjet si navzájem důstojníky, to už patří minulosti. My to neděláme už dlouho, celé roky... desetiletí...

"Žádná jiná možnost neexistuje?"

Plukovník zavrtěl hlavou. "Ne. Ale nejpravděpodobnější je, že náš muž se dostal k něčemu skutečnému a velmi choulostivému. Dost choulostivému na to, aby se kvůli tomu vraždilo. A tajný program výroby jaderných zbraní je dost choulostivý, že?"

"To je pravda." Plukovník prokazoval vůči svým lidem takovou loajalitu, jak se v KGB očekávalo. Golovko si všiml i toho, že přemýšlí o alternativách a nabízí možné vyhodnocení situace.

"Poslal jste už své techniky do Sarova?"

Pozítří vyjedou. Můj nejlepší odborník byl nemocný, právě ho pustili z nemocnice - zlomil si nohu při pádu ze schodů."

"Nechte ho tam dovézt, bude-li to nutné. Chci co nejkatastrofičtější odhad výroby plutonia v německých jaderných elektrárnách. Dalšího muže pošlete do Kyštymu, aby zpětně ověřil informace lidí ze Sarova. Zapojte do toho lidi, které jste poslal do Německa. Spustíme vyšetřování znovu a s větší opatrností. Skupiny po dvou, jeden z nich musí být ozbrojen... tohle je nebezpečné," dodal Golovko.

"Generále, výcvik mých lidí stojí spoustu času a peněz. Než najdu náhradu za Fjodorova, bude to trvat dva roky. Nejde jen tak vzít důstojníka z jiného oddělení a nasadit ho na tuhle práci. Ti lidi musí pochopit, co hledají. A takové zdroje bychom si měli chránit."

"Máte pravdu. Proberu to s ředitelem a vyšlu na to zkušené důstojníky... možná některé lidi z akademie... budou mít pasy německých policejních představitelů."

"To vypadá dobře, Sergeji Nikolajeviči."

"Dobrá práce, Pavle Ivanoviči. A ohledně Fjodorova?"

"Možná se ještě objeví. Po třiceti dnech bude prohlášen za nezvěstného a pak budu muset zajít za jeho ženou. Dobrá, rozešlu své lidi a začneme připravovat další fázi operace. Kdy dostanu seznam doprovodných důstojníků?"

"Zítra ráno."

"Dobře, generále, děkuji vám za váš čas."

Golovko potřásl muži pravicí a počkal, až se zavřely dveře. Do další

schůzky mu zbývá deset minut.

"Sakra," řekl směrem ke svému stolu.

"Další zpoždění?"

Frommovi se zcela nepovedlo skrýt svou rozladěnost. "Právě že naopak! Materiál, se kterým budeme pracovat, má vlastnosti podobné nerezové oceli. A také musíme vyrobit formy pro odlévání. Podívejte."

Fromm rozložil své pracovní výkresy.

"Zde je vroubkovaný válec plutonia. Kolem plutonia je válec berylia, jež je pro naše účely naprosto vynikající. Je velmi lehké, velmi pevné a odráží se od něj neutrony. Bohužel je celkem náročné na opracování. Musíme použít nástroje z krychlového borodusíku, což je náhražka diamantu. Ocelové nebo karbonové nástroje by nám byly k ničemu. A nesmíme zapomenout na zdravotní opatření."

"Beryllium ale není jedovaté," řekl Ghosn. "To jsem si ověřil."

"Ano, ale prach vznikající při lícování se mění na oxid beryllnatý, jež se po vdechnutí přeměňuje na hydroxid beryllnatý, a ten způsobuje beryliózu, která je bez výjimky smrtelná." Fromm se odmlčel a díval se na Ghosna pohledem vysokoškolského profesora.

"Nuže," pokračoval pak, "kolem beryllia je válec směsi rhenia a wolframu, to potřebujeme kvůli hustotě. Koupíme toho dvanáct kilogramů ve formě prachu, a ten spečeme do válcových segmentů. Znáte spékání? Je to zahřátí na dostatečnou teplotu, aby bylo možné materiál tvarovat. Tavení a lití je příliš složité a pro naše potřeby zbytečné. Kolem válce pak rozmístíme soustavu výbušnin. A to je teprve primární část, Ghosne, ani ne čtvrtina našeho celkového energetického rozpočtu."

"A musíme dosáhnout vysoké přesnosti..."

"Samozřejmě. Představ si, že to je největší prsten nebo náhrdelník na světě. A to, co vyrobíme, musí být tak dokonale provedeno, jako nejkrásnější šperk, jaký jsi kdy viděl - nebo například největší optický přístroj."

"A rhenium s wolframem?"

"Seženeme v každém větším elektrickém koncernu. Používá se pro speciální žhavicí vlákna v elektronkách i k mnoha dalším využitím a opracovává se mnohem snadněji než wolfram sám."

"Berylium - aha, ano, používá se v gyroskopech a dalších nástrojích... třicet kilogramů."

"Dvacet pět... ano, vezměte třicet. Nemáš ani ponětí, jaké máme štěstí."

"Jak to?"

"To izraelské plutonium je stabilizováno galliem. Plutonium má pod bodem tání čtyři fáze transformace a má zvláštní vlastnost, že při určitých teplotních režimech mění svou hustotu o víc něž pětinu. Je to kov o mnoha skupenstvích."

"Jinými slovy, subkritická hmota může..."

"Přesně tak," přikývl Fromm. "To, co vypadá jako podkritická hmota, se může za jistých podmínek změnit na kritickou. Nedojde k explozi, ale tok neutronů a gama částic se stane smrtelným v okruhu... od deseti do třiceti metrů, to podle podmínek. To objevili během projektu Manhattan. Oni měli - ne, oni neměli štěstí, oni byli špičkoví vědci, a jakmile měli gram plutonia, rozhodli se prozkoumat jeho vlastnosti. Kdyby čekali nebo jen předpokládali, že vědí víc, než věděli - pak..."

"To jsem netušil," přiznal Ghosn. Milostivý Bože...

"V knihách není vše, mladý příteli, nebo spíš ne ve všech knihách se píše o všem. Nicméně po přidání gallia se plutonium stává stabilní hmotou. Dá se s ním celkem bezpečně zacházet, pokud dodržíme základní opatření."

"Takže začneme tím, že vyrobíme prototypy z nerezové oceli, pak podle nich odlijeme formy."

Fromm přikývl. "Ano. Přesně tak, mein Junge."

"Potom, až bude hotovo lití, opracujeme materiál na bombu... aha. No, máme nejspíš dobré techniky."

"Najali" - aspoň tomu tak říkali - deset Palestinců z místních optických dílen a vyškolili je pro práci s přístroji.

Přístroje byly přesně takové, jak říkal Fromm. Před dvěma roky to byly naprosté špičky v oboru, k nerozeznání od těch používaných v americkém závodě Y-12 v Oak Ridge ve státě Tennessee. Odchylky vyměřili laserovým interferometrem a rotační hlavice nástrojů trojrozměrně ovládal počítač přes pět hybných os. Instrukce pro počítač se zadávaly přes dotykovou obrazovku. Výkres samotný provedli na počítači a vytiskli na tiskárně.

Ghosn a Fromm přivedli techniky dovnitř a usadili je k jejich prvnímu úkolu, vyrobit předlitky z nerezové oceli pro primární část, kde dojde k zažehnutí termonukleárního ohně.

"Tak," řekl Fromm, "a teď co se týče výbušných čoček..."

"Už jsem o vás hodně slyšel," řekl Bock.

"Doufám, že to bylo v dobrým," odpověděl Marvin Russell s opatrným úsměvem.

První indián v životě, pomyslel si Bock. Pociťoval zvláštní zklamání. Nebýt lícních kostí, klidně by řekl, že pochází z Kavkazu, a ti vypadali trochu jako Slovani, možná díky procentu tatarské krve po předcích... Barvu získal zejména díky slunci. Jinak byl ten muž dosti obdivuhodné postavy, jeho síla byla patrná na první pohled.

"Slyšel jsem, že jste v Řecku zakroutil policajtovi krkem."

"Nechápu, proč kolem toho lidi tolik nadělaj," řekl Russell unaveně. "Byl to hubeňour a já se o sebe dokážu postarat."

Bock se usmál a přikývl. "Chápu, jak vám je, ale vaše metoda byla každopádně velmi obdivuhodná. Slyšel jsem o vás hodně dobrého, pane Russelle, a..."

"Tykejte mi, jako všichni. Jmenuju se Marvin."

Bock se usmál. "Jak si přeješ, Marvine. Já jsem Günther. Prý vynikáš zejména ve střelbě."

"Není to nic extra," divil se Marvin upřímně. "Střílet se může naučit každej."

"Jak se ti tu líbí?"

"Hodně. Tihle lidi - prostě maj srdce. Před ničím nezdrhaj. To, co dělaj, dělaj pořádně. To se mi líbí. A tím, co udělali pro mě, Günthere, jsou jako rodina."

"Jsme rodina, Marvine. O všechno se dělíme, o dobré i zlé. Všichni máme stejné nepřátele."

"Jo, koukal jsem."

"Možná budeme potřebovat tvou pomoc, Marvine. Jedná se o velmi důležitou věc."

"Fajn," odpověděl Russell prostě.

"Jak to myslíš?"

"Myslím ano, Günthere."

"Ani ses nezeptal, o co jde," řekl Němec.

"Fajn," usmál se Marvin. "Tak mi to řekni."

"Potřebujeme, aby ses za pár měsíců vrátil do Ameriky. Jak moc je to pro tebe nebezpečné?"

"Příde na to. Seděl jsem, to ale víš. Moje otisky policajti maj, ale mojí fotku ne. A ta kterou maj, je pěkně stará. Od tý doby jsem se změnil. A nejspíš mě hledaj někde v Dakotě. Jestli mám jet tam, nebude to prdel."

"Kdepak, tam ne, Marvine."

"Pak by to asi neměl bejt problém, ale podle toho, co po mně chcete."

"Co bys řekl zabíjení lidí - tedy Američanů?" Bock se díval, jestli se Russellovi změní výraz.

"Američani," odplivl se Marvin. "Ty vole, ja jsem Američan. Moje země ale není, co si myslíš. Ukradli mi moji zemi, jako se to stalo chlapům tady. Chceš, abych někoho zabil, jo, proč ne, pokud máš nějakej důvod. Nezabíjím pro zábavu, nejsem žádnej magor, ale když máš důvod, fajn, udělám to."

"Možná víc než jednoho -"

"Já si všim, žes říkal lidi, Günthere. Nejsem tak blbej, abych si myslel, že lidi znamená jeden člověk. Hlavně aby tam byli i ti smradi z FBI, abysme je zničili všechny. Ale něco bys měl vědět."

"A co?"

"Oni taky nejsou žádný pitomci. Nezapomeň, že dostali mýho bráchu. Nejsou to žádný měkouši."

"Ale my taky ne."

"Jo, všim jsem si. Řekneš mi něco o tý cestě?"

"Jak to myslíš, Marvine?" zeptal se Bock s co nejmenším zaujetím.

"No, víš, já se tam narodil, takže možná vím něco; co vy ne. Fajn, tobě jde o bezpečnost a tak, a nic mi teď neřekneš. To je v pohodě. Ale možná pozdějc budeš moji pomoc potřebovat. Tihle hoši tady jsou dobrý, chytrý a všecko, ale o Americe nevěděj ani prd - rozhodně málo, aby se tam vyznali. Když jdeš na lov, musíš znát loviště. A já ho znám."

"Proto potřebujeme tvoji pomoc," ujistil jej Bock, jako by to měl promyšlené dávno dopředu. Ve skutečnosti neměl, a teď přemýšlel, jak jim tenhle člověk vlastně pomůže.

Andrej Iljič Narmonov si sám sebe představoval jako kapitána největší lodi na světě. To byla ta dobrá zpráva. Ta špatná byla, že loď má děravé dno, zlomené kormidlo a vynechávající motory. O vzpurné posádce ani nemluvě. Jeho kancelář v Kremlu byla veliká, mohl se v ní procházet, což, jak zjistil, dělá poslední dobou až příliš často. Ukazuje to na nerozhodnost, a to si prezident Svazu sovětských socialistických republik nemohl dovolit, zejména když měl důležitého hosta.

Svaz sovětských samostatných republik, opravil se. Ačkoli oficiální změna názvu ještě nebyla schválena, jeho lidé už o tom takhle hovořili. To je ten problém.

Loď státu se rozpadá. Nikdy dříve k tomu nedošlo. Rozpad britského impéria se mnoha lidem jeví jako vhodný příměr, ale přesné to není. Stejně jako všechny příměry. Starý Sovětský svaz byl jedinečným politickým útvarem. Co se nyní v Sovětském svazu dělo, nemělo v dějinách obdoby. To, co ho kdysi rozradostňovalo, jej teď naplňovalo hrůzou. Bylo na něm přijímat tvrdá rozhodnutí, a přitom se nemohl opírat o žádný historický precedens. Byl naprosto sám, jak jen být mohl, a stál před úkolem, jaký ještě nikdo řešit nemusel. Západ jej oslavoval jako rozumného politického taktika, sám sobě však připadal jako nekonečný řetěz neštěstí. Nebyl Gladstone taky takový? zamyslel se. Nebyl to on, kdo svou práci přirovnal k pocitům muže na pramici uprostřed peřejí, který se pádlem odráží od kamenů? Jak trefné, jak dokonale trefné. Narmonov a jeho země byli smýkáni nekonečným proudem dějin, a někde o kus dál na tomto veletoku je obrovský vodopád, jenž dokáže vše zničit... ale on měl tolik práce se všemi kameny, že neměl čas se dívat tak daleko dopředu. A to by jako správný taktik měl. Celou svou mysl věnoval přežívání ze dne na den, a nedohlédl už ani na příští týden... ani pozítří...

"Andreji Iljiči, vy stále hubnete," poznamenal Oleg Kirilovič Kadišev z koženého křesla.

"Ta chůze mi dělá dobře na srdce," odpověděl prezident ironicky.

"Pak se připojíte k naší olympijské výpravě?"

Narmonov se na chvíli zastavil. "Bylo by docela zajímavé zápasit jen s cizinci. Oni se totiž domnívají, že jsem skvělý. Jenže na naše lidi to neplatí."

"Čím vám mohu pomoci, pane prezidente?"

"Potřebuji vaši pomoc, pomoc pravicových sil."

Teď se usmál Kadišev. Tisk - západní ani sovětský - to nikdy přesně nepochopil. Levé křídlo sovětského politického spektra sdružovalo zastánce tvrdé linie komunistických časů. Už více než osmdesát let přicházely jakékoli reformy vždy jen zprava. Všichni lidé, popravení Stalinem za to, že chtěli

povolit jen o malinko víc osobních svobod, byli vždy označováni za pravicové radikály. Jenže progresivní síly na Západě byly vždy na levici, a své politické odpůrce označovaly jako "konzervativce" a všeobecně je situovaly napravo. Pro západní novináře tedy představovalo toto nastavování politické polarity na jiné podmínky příliš velký skok. Čerstvě svobodní novináři v Sovětském svazu jen papouškovali po svých západních spolupracovnících a s pomocí jejich terminologie se snažili popisovat ve skutečnosti velmi chaotickou politickou scénu. Totéž platilo o západních politicích, kteří ve svých vlastních zemích podporovali mnoho experimentů ze Sovětského svazu - šlo o experimenty dotažené až na samou mez únosnosti, a prokázalo se, že jde o něco horšího než jen o omyly. Možná nejčernějším humorem na světě byly stížnosti na levicové politiky na Západě, z nichž někteří už začínali chápat, že ti zaostalí Rusové neuspěli, protože se jim nepodařilo přeměnit socialismus na vládu humanismu - zatímco pokrokové západní vlády tohle dokázaly (koneckonců, říkal to sám Karel Marx, ne?). Takoví lidé, pomyslel si Kadišev s pobaveným přikývnutím, jsou stejní idealisti jako členové prvních revolučních Sovětů a jsou i stejní pomatenci. Rusové dovedli ideály revoluce na logickou hranici, za níž objevili jen prázdnotu a zkázu. Teď, když se snaží o návrat - což vyžadovalo politickou a morální odvahu, která není ve světě obvyklá -, Západ stále nechápe, co se děje! Chruščov měl nakonec pravdu, říkal si poslanec. Politici na celém světě jsou stejní.

Většinou blbci.

"Andreji Iljiči, ne vždy jsme se shodli na způsobech, ale na cílech ano. Vím, že máte potíže s našimi přáteli z druhé strany."

"I s vaší stranou," řekl Narmonov ostřeji, než bylo nutné.

"I s mou stranou, to je pravda," připustil Kadišev. "Andreji Iljiči, snad si nemyslíte, že s vámi musíme ve všem souhlasit?"

Narmonov se otočil, oči rozšířené chvilkovým vztekem. "Ne, tohle, prosím, dneska ne."

"Jak vám můžeme pomoci?" Přestáváte se ovládat, soudruhu prezidente? To je špatné znamení, příteli...

"Potřebuji vaši podporu v etnických otázkách. Nemůžeme dopustit rozpad celého Sovětského svazu."

Kadišev důrazně zavrtěl hlavou. "Ale ten je nevyhnutelný. Když necháme odejít Pobaltské republiky a Ázerbájdžán, ušetříme si mnoho potíží."

"Ázerbájdžánskou ropu potřebujeme. Pokud ji pustíme, naše ekonomická situace se zhorší. Pokud necháme jít Pobaltí, sveze se s nimi další polovina."

"Polovina populace, to ano, ale pětina naší rozlohy. A většina našich problémů," opakoval Kadišev.

"A co ti lidé, kteří odejdou? Uvrhneme je do chaosu a občanské války. Kolik jich zemře, kolik životů budeme mít na svědomí?" zeptal se prezident.

"To je normální dopad dekolonializace. Tomu nezabráníte. Pokud se o to pokusíte, bude občanská válka tady. Tím dáme příliš velkou moc bezpečnostním silám, a to je příliš nebezpečné. Armádě nedůvěřuji o nic víc než vy."

"Armáda se o převrat nepokusí. V Rudé armádě nejsou žádní bonapartisti."

"V loajalitu armády máte mnohem větší důvěru než já. Já se domnívám, že vidí historickou příležitost. Strana držela armádu pod palcem od dob Tuchačevského. Vojáci mají dlouhou paměť a mohli by si myslet, že nadešla jejich chvíle."

"Ti lidé jsou všichni mrtví! A jejich děti jakbysmet," opáčil Narmonov zlostně. "Od té doby uteklo více jak padesát let. A těch pár, kteří čistky přímo pamatují, jsou v invalidních vozíčcích nebo v důchodu."

"Ale ne jejich děti, a rovněž nezapomeňte na paměť armády jako celku." Kadišev se opřel a zamyslel se nad jedním nápadem. Bylo by tohle možné...?

"Mají své problémy, to je pravda, a ty se od mých poněkud liší. Lišíme se v tom, jak se s nimi vypořádat, ne v otázkách kontroly. Ačkoli si nejsem jist jejich názorem, jejich loajalitou si jist jsem."

"Možná máte pravdu, ale já takový optimista nejsem."

"S vaší pomocí bychom se mohli spojit v boji proti silám podporujícím rozpad. To je odradí, nám se podaří situaci na pár let normalizovat a pak můžeme přemýšlet o řádném odchodu republik v rámci svazu - soustátí, jak to chcete nazvat -, v němž budeme spojení ekonomicky a rozděleni politicky."

On tápe, uvědomil si Kadišev. Ten nápor ho zmáhá. Muž, který se politickou scénou pohybuje jako hokejový útočník Sborné, je očividně unaven... přežije bez mé pomoci?

Možná, řekl si. Možná. A to není dobře. Kadišev byl v podstatě vůdcem sil "vlevo", tedy sil, jež si přály rozpad celé země a centrální vlády. Zbytek, založený na Ruské federaci, pak měly přivléci do 21. století. Pokud Narmonov padne... pokud zjistí, že nemá sílu pokračovat, kdo potom...

No kdo, já.

Podpořili by ho Američané?

Jak by mohli nepodpořit agenta SPINNAKERA jejich Centrální výzvědné služby?

Kadišev pracoval pro Američany od okamžiku, kdy jej asi před šesti lety kontaktovala Mary Patricia Foleyová. Nepovažoval to za zradu. Pracoval na zlepšení podmínek své země a měl pocit, že se mu to daří. Dodával Američanům informace o vnitřním fungování sovětské vlády, některé z nich velmi hodnotné, některé takové, že by je klidně mohli dostat i od vlastních reportérů. Věděl, že jej považují za jednoho z nejpřínosnějších zdrojů politické rozvědky v Sovětském svazu, obzvášť poté, co ovládá plných čtyřicet procent hlasů v novém parlamentu, Kongresu lidových zástupců. Třicet devět procent, opravil se. Čestnost především.

Možná by dokázal získat dalších osm, kdyby se mu podařil správný tah. Politická loajalita oněch pětadvaceti stovek poslanců měla mnoho stínů. Od opravdových demokratů, ruských nacionalistických demokratů a socialistů po radikály vlevo i vpravo. Rovněž tu byl umírněný střed, některé z nich skutečně trápilo, kam se jejich země bude ubírat, ostatním šlo hlavně o to udržet vlastní politický statut. Na kolik z nich se může obrátit? Kolik z nich získá na svou stranu?

Nestačí to...

Ale může přece zkusit vsadit ještě na jednu kartu, že?

Da. Jen jestli k tomu najde odvahu.

"Andreji Iljiči," řekl smířlivým hlasem, "žádáte mě, abych ustoupil z důležitého principu, abych vám pomohl dosáhnout našeho společného cíle - ale abych to udělal způsobem, v jaký nevěřím. To je velmi složitý problém. Nejsem si ani jist, zda mohu zaručit podporu, jakou potřebujete. Mí soudruzi se mnou vůbec nemusejí souhlasit." Narmonova to jen popudilo.

"Nesmysl! Vím moc dobře, jak dají na vás a na váš názor!"

A to nejsou jediní, kdo mi důvěřuje, říkal si Kadišev v duchu.

Jako většina vyšetřování i tohle se týkalo zejména dokumentů. Ernest Wellington byl mladý ambiciózní advokát. Jakožto absolvent právnické fakulty a člen komory mohl být přijat do FBI a řádně se naučit vyšetřovacímu procesu, ale cítil se spíš jako právník než policajt, kromě toho ho bavila politika, a FBI se všude možně chlubila nepodléháním politickým hádkám. Wellingtonovy názory byly zcela odlišné. Politika ho bavila, měl pocit, že je to životodárná krev vládních služeb, a věděl též, že je to cesta k rychlému postupu, jak uvnitř vlády, tak mimo ni. Kontakty, které nyní sbíral, pětinásobně zvýší jeho cenu u několika "napojených" právnických firem, navíc si udělá jméno na ministerstvu spravedlnosti. Brzy se bude ucházet o pozici "zvláštního asistenta". Potom - asi za pět let - bude pošilhávat po kanceláři šéfa jedné ze sekcí... možná dokonce státního návladního ve větším městě nebo šéfa zvláštní úderné sekce ministerstva spravedlnosti. Odtud se otevírají dveře k politickému životu, kde by Ernest Wellington dokázal sehrát partii ve velké hře o Washington. Každopádně to byly myšlenky, jež mladému ambicióznímu muži stoupaly do hlavy. Přestože měl čestné uznání z Harvardu, ostentativně odmítl

tučné nabídky prestižních firem a rozhodl se, že začátek profesní kariéry obětuje veřejné službě.

Wellington měl na stole hromadu papírů. Jeho kancelář se nacházela v bývalé přístavbě budovy ministerstva spravedlnosti na Mallu. Z jediného okna měl výhled na parkoviště na dvoře budovy. Místnost byla malá a klimatizace moc nefungovala, ale patřilo to jen jemu. Stále se málo oceňuje, že právníci chodí k soudu tak neradi, jako nafoukanci neradi ukazují své schopnosti. Kdyby byl přijal nabídky od newyorských firem - nejvyšší nabídka byla přes 100,000 dolarů ročně - jeho skutečnou pracovní náplní by byla funkce jazykového korektora, ve skutečnosti tedy sekretářky, zkoumal by smlouvy pro stenografky a hledal možné nesrovnalosti. Začínat kariéru na ministerstvu spravedlnosti znamenalo něco jiného. Zatímco v kanceláři vyšetřovatele ho mohli rovnýma nohama hodit do soudní síně, tady v centrále zkoumal zápisy, hledal nesrovnalosti, nuance, možné technické přestupky, jako by byl editorem nějakého obzvláště dobrého spisovatele dobrodružných románů. Wellington si začal psát poznámky.

John Patrick Ryan. Zástupce ředitele CIA, jmenován prezidentem - politika v akci - a před necelými dvěma lety ve funkci potvrzen. Před tím byl úřadujícím zástupcem ředitele výzvědných operací, to po smrti admirála Jamese Greera. Ještě předtím zvláštní asistent právě Greera a nějakou dobu pracoval jako zvláštní zástupce ředitelství rozvědky v Anglii. Přednášel historii na Námořní akademii, absolvent univerzity v Georgetownu a zaměstnanec baltimorské pobočky burzovní společnosti Merrill Lynch. Kromě toho byl krátce poručíkem námořních sil americké armády. Určitě ho baví měnit zaměstnání, říkal si Wellington a zapisoval si důležitá data.

Osobní majetek. Ve složce byl též výpis z účtu. Ryan nebyl žádný chudák. Kde to vzal? Analýza zabrala Wellingtonovi pár hodin. Když J. P. Ryan pracoval u Lynche, byl opravdový kovboj. Vsadil kolem sta tisíc dolarů na Chicagskou a Severozápadní železniční v době, kdy se tam měnil ředitel, a vydělal na tom... přes šest milionů dolarů. To byl opravdu velmi slušný výsledek - vítězství šedesát ku jedné tak častá nebývají, že? - ale za zmínku stálo i pár dalších. Když dosáhl čistého osobního jmění osm milionů, přestal se obchodu věnovat a odjel do Georgetownu udělat si doktorát z historie. Trhu se věnoval jen na amatérské bázi - což je jistě nepřesný termín - a pak vstoupil do vládních služeb. Jeho portfolio teď spravuje několik investičních konzultantů... jejich účetní metody jsou nezvykle konzervativní. Ryanovo jmění se zdálo být kolem dvaceti milionů, možná víc. Účty mu spravují bez jeho zásahu, posílají mu jen čtvrtletní výpisy. Dalo se tomu leccos vytknout, ale vše bylo striktně podle zákona. Dokázat porušení zákona bylo zjevně vyloučeno, pokud nenapíchnou linky jeho konzultantům, a to není jen tak.

Už se o něho zajímala Burzovní komise, ale vlastně šlo spíš o vyšetřování firmy, jejíž akcie koupil. Výsledná zpráva sepsaná v Úsečné úřednič ině říkala, že nedošlo k žádnému porušení zákona, ale Wellington měl pocit, že je to rozhodnutí spíše formální než pravdivé. Ryan s podepsáním nespěchal - což se dalo pochopit - a vláda na něho v tomhle ohledu nenaléhala. To bylo méně pochopitelné, ale vysvětlitelné, protože Ryan nebyl skutečným předmětem vyšetřování. Nakonec někdo rozhodl, že šlo zřejmě o souhru náhod. Ryan však i přesto převedl tyto peníze ze svého hlavního účtu... gentlemanská dohoda? poznamenal si Wellington do bloku. Možná. Kdyby se ho zeptal, Ryan by odpověděl, že to udělal ze silného pocitu viny. Peníze převedl na státní dluhopisy, automaticky je každoročně obnovoval a nedotkl se jich, dokud je nepoužil na... Aha. To je zajímavý...

Proč vzdělávací fond? Kdo to je Carol Zimmerová? Co je Ryanovi do jejích dětí? Proč zrovna v tu dobu? A co to znamená?

Bylo jako vždy zvláštní, že se v takové kupě papírů skrývá tak málo. Možná v tom tkví skutečný smysl vládní byrokracie, vyvolat zdání podstatného a zároveň říct co nejmíň. Usmál se. To je stejné jako u spousty právnických

pojednání, ne? Za dvě stě dolarů na hodinu se právníci ze srdce rádi vyžívají v debatách o umístění čárek a jiných nezbytností. Zastavil se a znovu to promýšlel. Uteklo mu něco zcela zjevného.

Fowlerova administrativa neměla Ryana v lásce. Proč ho teda nominovali na funkci zástupce ředitele? Politika? Ale politika je důvodem pro výběr lidí bez kvalifikace... Má Ryan vůbec nějaké politické konexe? Ve spisu žádné neobjevil. Wellington se prohraboval dokumenty a objevil dopis podepsaný Alanem Trentem a Samem Fellowsem z Výběrové komise Sněmovny reprezentantů. Tohle je zvláštní dvojice, homosexuál a mormon. Ryan proplul potvrzovacím procesem snadněji než Marcus Cabot, dokonce i než Bunker a Talbot, ústřední členové prezidentova kabinetu. Částečně to bylo dáno tím, že Ryan je o stupeň pod nimi, ale to není vše. Musí mít politické konexe, a ne ledajaké. Proč? Jaké konexe? Trent a Fellows... na čem se tihle můžou sakra shodnout?

Bylo jisté, že Fowler a jeho lidé nemají Ryana rádi, jinak by ten případ Wellingtonovi osobně nepřidělil ministr spravedlnosti. Případ? Jak se těmhle aktivitám vlastně říká oficiálně? Pokud jde o nějaký případ, proč jej nemá na starosti FBI? No jistě, politika. Ryan pracoval s FBI na několika případech... ale stejně...

William Connor Shaw, ředitel Federálního úřadu vyšetřování, měl pověst nejčestnějšího muže ve vládě. Jistě, byl politicky naivní, ale stál si za svým, a to v policejním úřadě není vůbec špatná vlastnost. Kongres si to aspoň myslel. Dokonce se hovořilo o propuštění několika zvláštních vyšetřovatelů, FBI se stala tak čistou organizací zejména poté, co ten zvláštní vyšetřovatel zpackal... ale tenhle případ FBI nedali.

Je to bezesporu zajímavý případ. Na něčem takovém by se dalo zadělat na budoucí úspěchy.

[17] ZPRACOVÁNÍ

Dny už se zkracují, povšiml si Jack. Nemá tedy takové zpoždění, holt se zkracují dny. Může za to otáčení Země kolem Slunce a to, že osa rotace není kolmá k rovině... ekliptiky? Tak nějak. Řidič ho vysadil před dveřmi a on unaveně vstoupil, hlavou se mu honily vzpomínky na uplynulý den, na hony daleko od víkendů, kdy svůj dům viděl naposled ozářený sluncem, a ne jen elektrickým osvětlením. Asi jedinou dobrou zprávou bylo, že si nenosil práci domů - ale ani to nebyla úplně pravda. Domů sice nenosil žádné dokumenty, ale pracovní stůl se bezesporu vyklízí snáz než hlava.

Ryan zaslechl zvuky běžné domácnosti, běžný televizní program. Hluk pračky. Bude ji muset nechat spravit. Vešel do obývacího pokoje a pozdravil.

"Táta!" Jack mladší se k němu přiřítil, objal ho a ukřivděně se na něj podíval. "Tati, slíbils, že mě vezmeš na baseball!"

Doprdele... Dětem už zase začala škola, a víc než dvanáct zápasů se v Baltimoru už hrát nebude. Musí, musí, musí... Kdy? Kdy se mu podaří zdrhnout z práce? Projekt nového komunikačního centra je jen z poloviny dokončený a je to jeho dítě, najatá firma má týden zpoždění, ale musí to dát do pořádku, aby to mohli používat, jak původně chtěli...

"Pokusím se, Jacku," slíbil Ryan svému synovi, který byl moc malý, aby pochopil, že mohou existovat i jiné závazky než tátův slib.

"Tati, ale tys mi to slíbil!"

"Já vím." Doprdele!! Jack si říkal, že to nesmí zapomenout. Musí s tím něco udělat.

"Do postele," zavolala Cathy. "Ráno jdete do školy."

Ryan objal a políbil obě děti, ale připadalo mu to jako prázdné cvičení. Co se to z něj stalo za tátu? Jackovo první svaté přijímání je v dubnu nebo v květnu, a kdo ví, jestli bude v tu dobu doma? Bude lepší zjistit si to datum teď a zablokovat je. Jack si říkal, že ty malé povinnosti vůči svým dětem, jako například sliby, jsou...

Malé povinnosti?

Páni, co se to děje? Kam se poděl můj život?

píval se, jak děti odcházejí do svých pokojů, pak sám odešel do kuchyně. Večeři měl v troubě. Postavil talíř na stůl a zamířil k lednici. Víno teď kupoval v krabicích. Bylo to pohodlnější a navíc si poslední dobou moc nevybíral. V lednici měl tedy spoustu - australského, že? Před dvaceti lety tam bývalo kalifornské. Tohle víno bylo velmi kořeněné, aby se zakryly ostatní nedostatky, a dostatečně alkoholické, o což mu šlo především. Jack se podíval na hodiny na zdi. Když bude mít štěstí, podaří se mu spát šest a půl, sedm hodin. Víno potřeboval ke spánku. V kanceláři se udržoval při životě kávou, a jeho organismus začínal být kofeinem přesycen. Kdysi byl schopen usnout na stole, ale už dávno ne. V jedenáct dopoledne byl celý nervózní a pozdě odpoledne už jeho tělo hrálo zvláštní kombinací únavy a ostražitosti, až si občas říkal, že mu z toho přeskakuje. No, dokud si bude tuhle otázku klást...

Za několik minut byl po večeři. Škoda, že se to v troubě vysušilo. Cathy to vařila sama. Býval by chtěl přijet domů dřív, ale... To je pokaždé něco, že? Když vstal, ze žaludku mu vystřelil nepříjemný pocit. Cestou do obývacího pokoje vytáhl z kabátu balíček antacidových tablet. Ty rozkousal a spláchl vínem z již třetí sklenice během třiceti minut, co byl doma.

Cathy v pokoji nebyla, ale nechala na stolku nějaké papíry. Jack se zaposlouchal a měl pocit, že slyší sprchu. Tak jo. Vzal dálkové ovládání televize a zapnul CNN. Hlavní zpráva byla o Jeruzalému.

Ryan se uvelebil v křesle a usmál se. Funguje to. Zpráva byla o nárůstu cestovního ruchu. Obchodníci se předzásobují s vidinou nejšťavnatějších Vánoc za posledních deset let. Jeden Žid, který se rozhodl zůstat v Betlémě, vysvětloval, že Ježíš byl v podstatě hezký židovský hoch z dobré rodiny. Jeho arabský společník prováděl televizní štáb po obchodě. Arabský společník? zarazil se Ryan. No, vlastně proč ne?

Má to smysl, říkal si Ryan. Pomohls tomu na svět. Tys byl u toho, když to vznikalo. Zachránils životy a co na tom, že to nikdo jinej neví. Ty to víš. Bůh to ví. Copak to nestačí?

Ne, přiznal si Jack upřímně.

No a co, že ten nápad nebyl úplně tak originální? Copak nějaký nápad někdy byl? Jeho nápad to všechno spojil a jeho kontakty zajistily účast Vatikánu, jeho... Něco by si za to zasloužil, nějaké uznání, aspoň poznámku v učebnici dějepisu, ale copak to může chtít?

Jack se ušklíbl. Ani náhodou. Liz Elliotová, ta chytrá bestie teď všem vykládá, že je to zásluha Charlieho Aldena. Kdyby se Jack pokusil říct pravdu, vypadal by jako hyena, která bere zásluhy mrtvému muži - a dobrému muži, i přes jeho průšvih s tou Blumovic holkou. No tak, Jacku. Ještě žiješ. Máš děti, máš ženu.

Ale spravedlivé to není. Spravedlivé? Proč by život měl být spravedlivý? Že by se jím začínal podobat? ptal se sám sebe. Další Liz Elliotová, další nenasytný, zabedněný hovado s egem tím větším, čím menší je jeho charakter. Často přemýšlel a obával se toho, jak se člověk nechá zkorumpovat. Obával se toho, kdy se rozhodne, že nějaká věc nebo nějaké poslání je tak důležité, že ztratí ze zřetele ostatní věci, jako je hodnota jednoho lidského života a dokonce život nepřítele. Nikdy to ze zřetele neztratil a věděl, že ho to nikdy nepotká. Spíš ho podemílaly tiché proudy. Začínal se z něho stávat úředník, který se bojí o pověst, postavení a vliv.

Zavřel oči a vypočítával, co už skutečně má: ženu, dvě děti, finanční nezávislost, zásluhy, jež mu nikdo nevezme.

Začíná se z tebe stávat jeden z nich...

Bojoval - už i zabil -, aby ochránil svou rodinu. Možná že to Elliotovou štve, ale v okamžicích klidu na to Jack vzpomínal s hořkým úsměvem. Ani ne dvě stě metrů od místa, kde teď sedí, vpálil dvě kulky do hrudi teroristy, chladně a účinně - přímo do černého! -, čímž zúročil vše, co jej naučili v Quantiku. To, že měl tep snad tisíc úderů za minutu, že se div nepodělal, že se málem pozvracel, nebylo podstatné. Udělal, co udělat měl, a díky tomu jsou jeho žena

a děti na živu. Prokázal své mužství ve všech myslitelných směrech - namluvil si a vzal si krásnou ženu, Bůh mu dal dvě nádherné děti, a on je všechny dovedně a odvážně ochránil. Pokaždé, když mu osud postavil do cesty nějakou výzvu, Jack se s ní utkal a nevzdal se.

Jo, usmál směrem k obrazovce. Elliotová je kurva. To byla zajímavá představa. Kdo by s ní šel? ptal se sám sebe. Ta studená, vychrtlá slepice, s tou její arogancí a... co dál? Ryan se odmlčel a přemýšlel o odpovědi. Co dál? Je slabá, ne? Slabá a uzavřená. Pod vším tím pozlátkem a tvrdou slupkou, co v ní skutečně je? Asi moc ne. Podobné poradce pro otázky národní bezpečnosti už zažil. Poserové. Liz Elliotová je kurva. Kdo by s ní šel? Není nijak geniální a nemá v sobě nic, čím by podpořila ty kousky moudrosti, které má. Ještě že se prezident může spolehnout na Bunkera a Talbota.

Jsi lepší než oni všichni dohromady. S touto příjemnou myšlenkou dopil sklenku vína. A co si takhle dát další? Není to zase tak strašný víno, že ne?

Když se Jack vrátil, všiml si, že Cathy už taky přišla, seděla ve svém oblíbeném křesle a pročítala zápisky o pacientech.

"Chceš nalít víno, miláčku?"

Doktorka Caroline Ryanová zavrtěla hlavou. "Zítra mám dvě operace."

Jack ji obešel a zamířil ke svému křeslu, téměř se na ni nedíval, ale koutkem oka si jí všiml.

"Páni."

Cathy vzhlédla od papírů a usmála se na něj. Byla pečlivě namalovaná. Jack přemýšlel, jak se jí povedlo nezničit si účes ve sprše.

"Kde sis to koupila?"

"Z katalogu."

"Kterýho? Z Frederickse?"

Oční lékařka Caroline Muller Ryanová měla na sobě černý župan, na němž se skvěle snoubily snahy postavu zahalit i odhalit. Jack nedokázal říct, co drží župan na místě. Pod ním bylo něco tenkého a... velmi pěkného. Barva byla sice poněkud zvláštní, Cathy měla všechno noční oblečení bílé. Nikdy nezapomněl na tu krásnou róbu, jakou měla při jejich svatební noci. Ne, že by tehdy byla ještě panna, ale v té noční košili tak vypadala... i to je vzpomínka, na kterou nikdy nezapomene. Nikdy od té doby ji na sobě neměla, vždy říkala, že to je její svatební košile a že se má použít jen jednou. Čím jsem si tuhle báječnou ženskou zasloužil? Ptal se Jack sám sebe.

"Čemu vděčím za tu čest?" zeptal se Jack. Víš, poslední dobou jsem trochu přemýšlela."

"O čem?"

"Tak, Jackovi už bude sedm. Sally deset. Chci ještě jedno. Ještě jedno co?" Jack položil sklenku na stůl.

"Ještě jedno dítě, hlupáčku!"

"A proč?" zeptal se její muž.

"Protože můžu a protože chci. Je mi líto, jestli ti to vadí," usmála se Cathy něžně, "myslím ten proces."

"Myslím, že to zvládnu."

"Vstávám v půl pátý," řekla pak Cathy. "První operace je už před sedmou."

"Takže?"

"Takže," vstala a přešla k Jackovi. Pak se sklonila a políbila ho na tvář. "Počkám nahoře."

Ryan ještě asi minutu seděl, dopil zbytek vína, vypnul televizi a usmíval se. Přesvědčil se, že dům je zamčený a alarm zapnutý. Zastavil se v koupelně a vyčistil si zuby. Kradmým pohledem do Cathyniny zásuvky objevil teploměr a kartičku s daty a zapsanými teplotami. Takže. Nevymýšlí si. Přemýšlí o tom a jako vždy si to nechala pro sebe. No, to je ale v pořádku. Jistě.

Jack vešel do ložnice a pověsil šaty, oblékl si pyžamo a vlezl do postele ke Cathy. Objala jej kolem krku a on ji políbil.

"Víš to jistě, lásko?"

"Vadí ti to?"

"Cathy, udělám cokoli, abys byla šťastná. Cokoli."

To bys mohl přestat s pitím, pomyslela si Cathy. Ale neříkala nic. Cítila jeho ruce přes župan. Jack měl silné, ale jemné ruce, které ji teď hladily pod košilkou. Byla laciná a svádivá, ale každá žena má právo čas od času vypadat lacině a svádivě, dokonce i profesorka oční chirurgie na Wilmerově očním institutu nemocnice Johnse Hopkinse. Jackova ústa chutnala po zubní pastě a laciném víně, ale jinak z něj cítila muže, toho muže, který jí změnil život v sen - tedy většinou. Moc pracuje, moc pije a málo spí. Ale jinak je to její muž. A o moc lepší to být nemohlo.

Když Jackovy prsty našly knoflíky, Cathy přiměřeně vzdychla. Pochopil to, ale jeho prsty byly neohrabané. Knoflíky byly navíc tak nemožně malé a v těch prťavých látkových očkách, ale za těmi knoflíky a látkou na něho čekala její ňadra a její oblíbený pudr. Cathy neměla ráda parfémy. Měla pocit, že žena sama vyrábí všechny vůně, jež muž potřebuje. Tak. Konečně se jeho prsty dotkly její nahé, jemné a stále mladé kůže. Šestatřicet není žádný věk, proč by nemohla mít ještě jedno dítě? Hrozně si je přála, znovu by ráda zažila pocit nového rodícího se života. Přežije ty ranní nevolnosti, stlačený močový měchýř, zvláštní pocit, který podtrhuje zázrak a div nového života. Bolest při porodu - není to žádná legrace, ale dokázat to, mít Jacka u sebe, jako se Sally a malým Jackem, to byl nejhlubší důkaz lásky, jaký kdy poznala. To pro ni znamenalo být ženou, dokázat na svět přivést nový život, dát svému muži pocit nesmrtelnosti, stejně jako on ho dává jí.

A krom toho, pomyslela si s potlačovaným úsměvem, otěhotnět je nesrovnatelně lepší cvičení než běhat.

Jack jí už svlékl košilku a uložil ji na postel. Tohle mu šlo, vždycky mu to šlo, od doby, kdy to spolu nervózně dělali prvně, a už tehdy věděla, že ji požádá o ruku... když už poznal ostatní části. Znovu vzdychla, když přejel rukama po kůži, která teď byla na dotyk žhavá a zároveň ledová. Když ji požádal o ruku, když sebral všechnu odvahu, měl v očích strach, hrůzu z možného odmítnutí, a přitom se obávala ona - dokonce i jednou brečela -, protože se celý týden děsila, že ji o ruku nepožádá, že si to rozmyslí, že si najde nějakou jinou. Už před jejich prvním milováním si Cathy byla jistá. To je ten pravý. Jack byl pro ni muž, s nímž se bude dělit o děti, jehož děti porodí, kterého bude milovat až do hrobu, možná i za hrob, pokud se kněží nepletou. Nešlo o jeho postavu ani jeho sílu, dokonce ani o odvahu, o níž se dvakrát přesvědčila na vlastní oči - a, jak tušila, prokazoval ji víckrát na místech, o nichž se nikdy nedoví - přitahovala ji jeho dobrota, jeho jemnost a síla, o které věděli jen ti všímavější. Její manžel byl v mnoha ohledech obyčejný, v jiných jedinečný, ale pořád to byl muž s mnoha přednostmi a několika slabostmi...

A dnes večer jí dá nové dítě. Její cyklus, předvídatelný jako vždy, jen potvrdilo ranní měření teploty. No, připouštěla, je to sice hlavně statistická pravděpodobnost, ale v jejím případě jde o pravděpodobnost velmi vysokou. Hlavně se nesmí začít příliš probírat odbornostmi, kvůli Jackovi a kvůli této chvíli.

Její kůže už hořela. Jack to tak umí. Jeho jemné i vášnivé polibky, jeho tak obratné ruce. Celou ji rozcuchá, ale to je fuk. Kvůli chirurgickým čepicím je stejně trvalá plýtváním časem i penězi. Vůní pudru teď pronikly výraznější vůně ženy, která bude za chvíli připravena. Obyčejně bývala v této části aktivnější, ale dnes nechala všechnu iniciativu na Jackovi, a on hledal na jejím hedvábném těle... ta nejzajímavější místa. Čas od času to měl rád. Ale měl taky rád, když je Cathy aktivnější. Dá se to dělat tolika způsoby. Přišlo to téměř jako překvapení. Cathy se prohnula v zádech a vzlykla, nic neříkala. Nebylo to nutné. Žili spolu už dost dlouho, aby Jack znal všechna znamení. Vášnivě jej políbila a nehty se mu zaryla do ramen. To znamení mu říkalo už!

Ale nic se nestalo.

Vzala jeho dlaň, políbila ji a navedla ji dolů, aby mu naznačila, že je připravená.

Byl v nezvyklém napětí. No jo, pospíchala na něj... tak ho nech... vždyť on byl celou dobu aktivní, takže když se teď vymění... Položila si jeho dlaň znovu na prsa a nebyla zklamaná. Cathy se rozhodla, že k němu teď bude pozornější. Zkusila to. Jeho umění, jak ji vzrušit, se nezměnilo. Znovu vykřikla, políbila jej, vzdychla, dala mu najevo, že on je ten pravý, že její vesmír se zaměřuje jen na něj a na ni. Jack však měl záda a ramena v napětí a jakoby zauzlovaná. Co se děje?

Znovu pohybovala dlaněmi, hladila jej na hrudi, laškovně jej tahala za černé chloupky. To ho vždycky vzrušilo... zejména když rukama pokračovala po linii dolů až k...

Cože?

Jacku, co se děje?" Než promluvil, měla pocit, že uplynula věčnost. ‚Já nevím." Jack se překulil, otočil se od své ženy, ležel na zádech a zíral do stropu.

"Únava?"

‚Asi jo," zamumlal Jack. "Promiň, miláčku."

Sakra sakra sakra! Ale než ji cokoli napadlo, zavřel oči.

To je tím, že tak dlouho pracuje a tolik pije. To přece není spravedlivé! Dneska je ten den, tohle je ta chvíle a..."

Nebuď tak sobecká,

Cathy vstala z postele a zvedla z podlahy župan. Pověsila jej, pak vzala jiný a odešla do koupelny.

Je to jen člověk, není stroj. Je unavený. Má moc práce. Každý může mít špatný den. Někdy chce on, a tobě se nechce, jeho to trochu štve, není to jeho chyba a není to tvoje chyba. Máš výborný manželství, ne dokonalý. Jack je nejlepší muž, jakého jsi kdy potkala, ale ani on není dokonalý.

Když já chtěla...

Já chci další dítě a teď je ta pravá chvíle!

Cathy se oči zalily slzami zklamání. Věděla, že je naštvaná neprávem. Ale i přesto ji to mrzelo. A trochu štvalo.

"No, komodore, na služby si stěžovat nemůžu."

"Sakra, Rone, snad nechceš, abych říkal starýmu kamarádovi, ať si půjčí auto v půjčovně?"

"Vlastně ano."

Mancuso se ušklíbl. Jeho řidič hodil tašky do kufru služebního plymouthu, a on zatím s Jonesem nastoupil dozadu.

"Co rodina?"

"Dobrý, díky, komodore."

"Můžete mi teď říkat Barte, doktore Jonesi. Navíc jsem byl nedávno povýšen na admirála."

"Tak dobře," přikývl Ron Jones. "Barte. To se mi líbí. Hlavně mi neříkej Homere. No takže rodina. Kim se vrátila do školy a dělá si doktorát. Děti jsou všechny ve škole - v družině, jak jinak - a ze mně se stává blbej byznysman."

"Myslím, že správný termín je podnikatel," opravil jej Mancuso.

"No dobře, terminus technicus. Vlastně mi patří část společnosti. Ale pořád si špiním ruce. Na ty účetnický blbiny mám kluka. Opravdická práce mě ještě bavit nepřestala. Minulý měsíc jsem byl na Tennessee zkontrolovat nový systém." Jones se podíval na řidiče. "Můžeme tu mluvit?"

"Důstojník Vincent má vyšší oprávnění pro přístup k tajemstvím než já. Nemám pravdu?"

"Ano, pane. Admirál má vždycky pravdu, pane," přikývl řidič a zatočil směrem k Bangoru.

"Máš problém, Barte."

"Jak veliký?"

"Dost neobvyklý, veliteli," řekl Jones a vrátil se na chvíli do časů, kdy s

Mancusem prožívali zajímavé časy na palubě ponorky Dallas. "Nikdy dřív se to nestalo."

Mancuso mu to vyčetl z očí. "Máš fotky dětí?"

Jones přikývl. "Si piš. Jak se má Mike a Dominik?"

"Mike se chystá na leteckou akademii."

"Ale! Řekni mu, že z kyslíku se blbne."

"A Dominik by rád na CalTech."

"Fakt? To bych mu mohl pomoct."

Zbytek cesty si jen tak povídali. Mancuso pak vešel do své kanceláře, a když objednal kávu, zavřel za Jonesem zvukotěsné dveře.

"Copak se děje, Rone?"

Jones chvíli váhal a pak řekl: "Mám podezření, že někdo sledoval Maine."

"Sledovat Ohio? Ale no tak."

"Kde je teď?"

"Vrací se na moře. Modrá posádka už se nalodila. Napojí se na 688, až vyklidí úžinu kvůli nějakým zkouškám hlučnosti, a pak vyráží do své hlídkovací oblasti." Mancuso mohl s Jonesem mluvit téměř o všem. Jeho společnost poskytovala konzultace v oblasti ultrazvukových detektorů pro všechny ponorkové a protiponorkové systémy v americkém loďstvu, a to s sebou nezbytně neslo mnoho provozních informací.

"Máš teď na základně někoho ze Zlatý posádky?"

"Kapitán je na dovolený. Je tu jeho zástupce, Nor Claggett. Znáš ho?"

"Nebyl na Norfolku! Je to černoch, ne?"

"Přesně tak."

"Slyšel jsem, že je dobrej. Při velitelských zkouškách v rámci skupiny letadlových lodí dosáhl dobrejch výsledků. Já byl na P-3, když se s nima rozešel."

"Slyšel jsi dobře. Táhne ho to pod hladinu. Za rok bude velet útočný ponorce."

"Kdo je jeho velitel?"

"Harry Ricks. O něm jsi taky slyšel?"

Jones se zadíval na podlahu a něco zamumlal. "Teď u mě pracuje novej člověk, odešel z armády a jeho poslední výjezd byl s Ricksem. Je vážně tak špatnej, jak se říká?"

"Ricks je vynikající technik," řekl Mancuso. "Vážně. V tomhle oboru je génius."

"Fajn, veliteli, ty taky, ale umí Ricks velet?"

"Nechceš kafe, Rone?" ukázal Mancuso na hrnek.

"Možná bys měl zavolat toho Claggetta." Jones vstal a došel si pro kávu. "Od kdy se z tebe stal diplomat?"

"Zodpovědnost velitele, Rone. Nikdy jsem nikomu zvenku nevykládal o těch bláznivinách, cos dělal na Dallasu."

Jones se otočil a zasmál. "Tak tos mě dostal. Mám s sebou ultrazvukovou analýzu. Potřebuju se podívat na jeho kurz, hloubkový záznamy a tak. Domnívám se, že Maine se někdo pověsil za zadek, a to, Barte, není žádná sranda."

Mancuso zvedl telefon. "Najděte nadporučíka Claggetta. Potřebuju ho co nejdřív u sebe v kanceláři. Děkuju. Rone, jakou máš jistotu..."

"Tu analýzu jsem dělal sám. Jeden z mých lidí se na to díval a něco se mu nezdálo. Padesát hodin jsem probíral všechny informace. Šance jedna ku třem, že ji někdo sledoval, možná víc."

Bart Mancuso postavil hrnek kávy na stůl. "Tomu se nedá ani věřit."

"Já vím. Kompletně by to popřelo moje analýzy. Je to úplně k nevíře."

V americkém námořnictvu platilo tvrzení, že její flotilu ponorek s balistickými střelami nikdy, ani jedinkrát, nikdo nesledoval. Ale jak to tak s podobnými tvrzeními bývá, i tohle mělo své mezery.

Nebylo žádným tajemstvím, kde se základny s takovými ponorkami nacházejí. Dokonce i poslíčci, kteří přivážejí různé zásilky, vědí, kam se obrátit. V

honbě za co nejvyšší oprávněností výdajů pracovali na námořních základnách hlavně zaměstnanci civilních bezpečnostních služeb. Jenže kolem jaderných zbraní se vždy potloukali vojáci námořnictva. Když jste viděli mariňáka, atomovky byly určitě poblíž. Tak vypadala bezpečnostní opatření. Ponorky se střelami se na hony lišily od menších útočných ponorek. Jména ponorek byla v registru námořnictva a vojáci z těchto ponorek nosili čepice s názvem a číslem té které ponorky. Díky informacím, jež jsou přístupné komukoli, Sověti věděli, kde umístit své vlastní útočné lodě a čekat na americké ponorky se střelami.

Zpočátku to nebyl problém. První typy sovětských útočných ponorek byly vybaveny sonary "Helen Keller", které nic neviděly ani neslyšely, a ponorky samotné byly hlučnější než neodhlučněná auta. To se ale změnilo s nástupem třídy Viktor-III, která se hladinou hlučnosti blížila americké třídě 594 a začínala se vyrovnávat i co do výkonnosti sonarů. Tyto ponorky se občas objevovaly v úžině Juana de Fuky - i jinde - a čekaly na vyplutí amerických ponorek a v některých případech, protože přístupy k přístavům bývají omezené, se jim podařilo navázat kontakt a držet se v závěsu, což vždy americké posádky vystrašilo a otrávilo. Výsledkem bylo, že ponorky se střelami byly často doprovázeny na moře ponorkami útočnými. Ty měly za úkol odrazit Sověty. Toho se dosahovalo prostým nastavením dalšího terče pro ultrazvukovou detekci, čímž došlo ke zmatení taktické situace nebo někdy i k přetlačení, nebo jinak k "vykopání" ruských ponorek. Americké neútočné ponorky bylo v zásadě možno stopovat jen v mělkých vodách, jen u známých přístavů a jen na krátkou dobu. Jakmile se dostaly do hlubokých vod, jejich taktikou bylo zvýšení rychlosti, čímž docházelo ke snížení výkonnosti sonaru stopující ponorky, úskočné manévrování a úplné ztichnutí. V tomto okamžiku - pokaždé - americké ponorky zmizely. Sovětské ponorky je ztratily, a role se obrátily. Na ponorkách s balistickými střelami byla vždy výborně vycvičená obsluha torpéd, a ti agresivnější z velitelů mohli nechat nabít všechny odpalovací hlavně, namířit na v tu dobu již oslepené sovětské ponorky a sledovat jejich tápání.

Prostým faktem bylo, že americké ponorky s balistickými střelami byly v rámci svých hlídkových oblastí v bezpečí. Když je měly jet hledat útočné ponorky, muselo se dbát na dodržování určitých hloubek - jako se například při letovém provozu dbá o výšku letounů -, jinak mohlo dojít k neočekávanému přetlačování. Americké útočné ponorky, dokonce i nejmodernější třída 688, jen málokdy vystopovaly neútočné ponorky, a případy, kdy někdo sledoval ponorku třídy Ohio, se daly spočítat na prstech jedné ruky. Téměř vždy muselo dojít k chybě velitele ponorky s balistickými střelami, čímž si vykoledoval "nejčernější puntík". I tehdy se však jen velmi dobrým a velmi šťastným velitelům dařilo kontakt udržet - vždy přitom byli sami odhaleni. Na Omaze pracoval jeden z nejlepších kormidelníků pacifické flotily, a ani on nedokázal objevit Maine, ačkoli měl od rozvědky velmi dobrá data - lepší než kdy mohl sehnat sovětský velitel.

"Dobré ráno, pane," pozdravil Nor Claggett, když prošel dveřmi. "Byl jsem tady v chodbě na osobním."

"Nadporučíku, tohle je doktor Ron Jones."

"Ten Jones, kterého tak opěvujete, pane?" potřásl Claggett civilistovi pravicí.

"Žádný z těch příběhů není pravdivý."

Claggett se zarazil, když si všiml jejich výrazu. "Někdo zemřel nebo co se děje?"

"Sedněte si," řekl Mancuso. "Ron si myslí, že vás během poslední plavby někdo sledoval."

"Prdlajs," řekl Claggett. "Promiňte, pane."

"Dost si věříte," poznamenal Jones.

"Maine je naše nejlepší ponorka, pane doktore. Jsme jako černá díra. Nevydáváme zvuk, jen ho z okolí nasáváme."

"Mluvíte jako z reklamy, nadporučíku. Mohli bychom si promluvit věcně?" Ron

otevřel aktovku a vytáhl tlustý svazek stránek. "Došlo k tomu asi v polovině vaší cesty."

"Jo, jasně, to když jsme byli za Omahou."

"O tom nemluvím. Omaha byla před vámi," řekl Jones a hledal tu správnou stránku.

Dokumenty byly vytištěné záznamy dvou sonarů. Byl na nich čas, azimut a údaje o prostředí, hlavně teplota vody.

"Měli jste tam celkem rušno," řekl Jones a ukázal na poznámky na stránkách. "Čtrnáct rybářských lodí, šest obchodních a vlny jak barák. Takže obsluha sonaru měla co dělat, možná až příliš. Taky jste měli celkem silné rozhraní."

"To souhlasí," přikývl Claggett.

"Co je tohle?" ukázal Jones na tečku na displeji.

"No, sledovali jsme Omahu a kapitán rozhodl, že je trochu poškádlíme."

"Vážně?" divil se Jones. "To vysvětluje jeho reakci. Domnívám se, že si vyměnili prádlo a zamířili na sever. Ale mě byste takhle nikdy nedostali."

"Myslíte?"

"Jo, myslím," odpověděl Ron. "Vždycky jsem si dával bacha, co se děje za námi. Byl jsem na Ohiu, nadporučíku, víte? Je možný sledovat vás, kohokoli. Věřte tomu. Podívejte se sem."

Na stránce byla počítačem vyvedená změť teček, která povětšinou ukazovala jen náhodný hluk okolí, jako by po stránkách dlouhé hodiny přecházel zástup mravenců. Jako všechny skutečně náhodné jevy, i tenhle vykazoval několik nepravidelností, byla tu místa, kterým se mravenci z toho či onoho důvodu vyhýbali, nebo kde se jich sešlo hodně, a vzápětí se rozutekli.

"Tenhle kurz," řekl Jones. "Tenhle model se objevuje osmkrát a objeví se vždy, jakmile dojde ke ztenčení rozhraní."

Nadporučík Claggett se zamračil. "Osmkrát, říkáte? Tyhle dvě by mohly být dozvuky rybářských lodí, nebo hodně vzdálené kontakty konvergentních zón." Listoval papíry. Claggett svůj sonar znal. "Tohle nic neznamená."

"Proto to vaši lidé nezachytili, ani tady, ani tam. Ale právě proto jsme dostali úkol zpětně vaše lidi kontrolovat," řekl Jones. "Kdo tam byl?"

"Komodore?" zeptal se Claggett a dostal svolení. "Někde se tam potulovala ponorka třídy Akula. Letoun P-3 ji ztratil jižně od Kodiaku, takže byla od nás možná šest set mil. To neznamená, že tohle je ona."

"Kdo to byl?"

"Admirál Lunin."

"Kapitán Dubinin?"

"Ježíši, vy ale máte přístup k informacím," poznamenal Mancuso. "Má moc dobrou pověst."

"Měl by, máme společného přítele. Má nadporučík Claggett oprávnění k takové informaci?"

"Ne. Promiňte, Nore, ale to není pro vás."

"Měl by mít takový oprávnění," namítl Jones. "S tím utajením se to přehání, Barte."

"Takový jsou pravidla."

"Jo, já vím. Mimochodem, tohle mě přesvědčilo. Poslední stránka." Ron prolistoval až na konec. "Vystoupali jste k hladině..."

"Jo, kvůli nácviku střelby."

"Váš trup vydal nějaký hluk."

"Vystoupali jsme rychle a trup je z kovu, ne z plastu," řekl Claggett trochu podrážděně. "No a?"

"No a trupem jste vylezli nad rozhraní rychleji než ocasem. A váš tažný sonar zachytil tohle."

Claggett i Mancuso ztichli. Viděli nejasnou svislou čáru, ale ta čára byla ve frekvenci, která prozrazovala akustický podpis sovětské ponorky. Byl to bezesporu závažný důkaz, ale stejně jako vše, o čem se Jones zmínil, byla od Maine na hony daleko.

"No, kdybych se vsázel, což nedělám, dal bych vám šanci dvě ku jedný, že zatímco jste byli pod rozhraním, někdo se ochomítal těsně nad ním a ocas měl pod ním. Zachytil hluk vašeho trupu, pochopil, že jedete k hladině, a sklouzl pod rozhraní, zrovna v době, když vy jste lezli nad něj. Je to elegantní manévr, ale sklon vašeho trupu byl takový, že jste ocasem zůstali dole o chvíli déle, a díky tomu jsme to objevili."

"Ale pak už tam nic není."

"Vůbec nic," přikývl Jones. "Už se to nevrátilo. Odsud až na konec záznamů není nic, jen náhodný hluk a jinak identifikované kontakty."

"Není to moc průkazný, Rone," řekl Mancuso a vstal, aby si narovnal záda.

"Já vím. Proto jsem tady. Písemně by to nikdo nevzal."

"Víte o tom ruským sonaru něco, co my nevíme?"

"Lepší se... blíží se tam, kde jsme byli my před asi desíti, dvanácti lety. Věnují se víc širokozáběrovým systémům než my - ale i to se teď změní. Dal jsem Pentagonu podnět, aby se podívali na tenhle druh systému, na kterým se pracuje v Texas Instruments. Nadporučíku, jak jste před chvílí říkal, že jste jako černá díra. To je výhoda ale i nevýhoda. Černá díra sice není vidět, ale dá se odhalit. Co kdyby někdo vystopoval Ohio podle toho, co by tam být mělo, a není?"

"Hluk okolního prostředí?"

"Jo, jo," přikývl Jones. "Vy v něm děláte díru. Jste jako černá díra a hluk je jenom kolem vás. Pokud dokáže tohle na svým zařízení izolovat a pokud má opravdu dobrý filtry a špičkovou obsluhu sonaru, myslím, že to je možný - že vás někdo může dostat."

"To je ale hodně teoretický."

Jones přikývl. "Ale ne nemožný. Ty čísla jsem studoval. Není to dobrý, ale ani nemožný. Navíc, pokud my už dokážeme stopovat i ve velkých hloubkách, oni to možná dokážou taky. Doslechl jsem se, že pracují na vývoji novýho velmi citlivýho systému - na tom, co navrhli hoši z Murmanska. Je kvalitní, jako býval BQR-15."

"Tomu nevěřím," řekl Mancuso.

"Já ano, veliteli. Ta technologie není nijak nová. Co víme o Luninovi?"

"Právě kotví v přístavu. Podíváme se." Mancuso se otočil k mapě na zdi kanceláře. "Pokud to byl on a pokud mířil přímo na základnu... je to z technického hlediska možné, ale je to až neskutečná teorie."

"Já jen říkám, že Lunin byl poblíž, když jste vypálili, a že jste pak zamířili na jih, on taky, pak zachytil váš hluk trupu a nakonec sám kontakt přerušil. Není to moc podložený, ale sedí to - možná, podotýkám, možná. Jsem za to placenej, chlapi."

"Radil jsem Ricksovi, ať Omahu vystraší," řekl Mancuso po chvíli. "Chci agresivní velitele."

Jones se ušklíbl. "Ale proč, Barte?"

"Nor ví, co jsme tenkrát provedli na té pláži, o tom sběru."

"To bylo celkem vzrušující," připustil Jones.

"Šance jedna ku třem..."

"Pravděpodobnost se zvyšuje, pokud počítáš s tím, že druhý velitel je chytrý. A Dubinin měl vynikajícího učitele."

"O čem to tady mluvíte?" zeptal se nadporučík Claggett zmateně.

"Víte, že máme všechna možná data o ruské třídě Tajfun, a ještě o něco víc o jejich torpédech. Nikdy vás nenapadlo, jak jsme asi k těm informacím přišli?"

"Rone, prokristapána!"

"Žádný pravidla jsem neporušil, veliteli, a on by to měl vědět."

"Já mu to říct nemůžu, a ty to víš."

"Fajn, Barte." Jones se odmlčel. "Nadporučíku, můžete spekulovat, že jsme tu informaci dostali v jednom velikým balíku. A možná by to byla spekulace správná."

Claggett zaslechl několik zpráv, jako třeba proč dok Osm-Deset v Norfolku byl před pár lety tak dlouho zavřený. Kolovala zvěst, která ale se vyprávěla jen v šatnách na moři a hluboko pod hladinou, že americkému námořnictvu se jaksi podařilo dostat ruskou ponorku s balistickými střelami, jak se na vojenské škole v Idahu najednou objevil podivný typ reaktoru a zase zmizel, jak se v Grotonu záhadně objevily výkresy a konkrétní součástky sovětských torpéd a jak při dvou nočních výstřelech ze základny Vandenberg vůbec nebyly vystřeleny americké střely. Flotila dostala spoustu kvalitních informací, velmi, velmi dobrých. Vypadalo to, že pocházejí od někoho, kdo velmi dobře ví, o čem je řeč - což nebylo u takových informací pravidlem - a sice o taktice a výcviku na sovětských ponorkách. Claggettovi stačil jen pohled na Mancusovu uniformu, na níž byla stuha označující medaili Za vynikající služby, nejvyšší americké mírové vyznamenání. Na stužce byla hvězdička, což znamenalo, že je to už druhé takové ocenění. Mancuso byl celkem mladý, aby byl velitelem eskadry, a opravdu moc mladý, aby ho povýšili na kontraadmirála. A teď tu je s bývalým vojákem, který s Mancusem sloužil a říká mu Barte. Přikývl směrem k Jonesovi.

"Rozumím. Děkuji."

"Chceš říct, že je to chyba obsluhy?"

Jones se zamračil. Tolik toho o Harry Ricksovi nevěděl. "Hlavně smůla. Vlastně spíš štěstí. Nic zlýho se nestalo, a něco jsme se přiučili. O Akulovi víme víc než kdysi. Navíc se tu spojilo hrozně moc náhod. Možná se to dalších sto let nebude opakovat. Váš velitel se stal obětí souhry náhod, a ten druhý velitel - pokud tam někdo takový byl - byl setsakramentsky inteligentní. Když člověk udělá chybu, nejdůležitější je se z ní poučit, ne?"

"Harry se vrací za deset dní," řekl Mancuso. "Dostaneš se sem ještě?"

"Bohužel ne," zavrtěl Jones hlavou. "Budu v Anglii. Účastním se hry na schovávanou na jejich ponorce Turbulent. Britové mají nový procesor, na který se potřebujeme podívat, a já to dostal za úkol."

"Nechcete, pane, abych tuhle teorii přednesl velícímu důstojníkovi já?" zeptal se Claggett po minutě přemýšlení.

"Ne, Nore... chcete něco naznačit?"

Teď se zatvářil nešťastně Claggett. "Pane, je to můj nadřízený. Není špatný velitel, ale svými názory si je až příliš jist."

Pěkně to řekl, pomyslel si Jones. Není to špatný velitel... až příliš sebejistý. Právě nazval svého velitele idiotem, ale tak, že v tom nechyběla loajalita. Ron přemýšlel, co je ten Ricks za technického maniaka. Dobré bylo, že jeho zástupce má všech pět pohromadě. A rozumný velitel svého zástupce poslouchá.

"Veliteli, jak se má pan Chambers?"

"Právě dostal na starost Key West. Kluk, kterýho jsi cvičil ty, vede jeho obsluhu sonaru. Billyho Zerwinskýho nedávno povýšili."

"Vážně? To mu přeju. Tipoval jsem, že pan Chambers bude šplhat výš a výš, ale Billy Z. že povýšil? Kam to moje námořnictvo spěje?"

"To snad nikdy neskončí," pronesl Qati hořce. Pleť měl popelavě šedou, znovu ho sužovaly následky léčby.

"To je omyl," odpověděl Fromm pevně. "Řekl jsem několik měsíců, a bude to několik měsíců. Když to dělali poprvé, trvalo to tři roky s financemi nejbohatšího státu na světě. Já vám to vyrobím za osmkrát kratší dobu a za zlomek jejich rozpočtu. Za pár dní se pustíme do rhodia. To bude mnohem jednodušší."

"A plutonium?" zeptal se Ghosn.

"To přijde na řadu až jako poslední kov - a víte dobře proč."

"Ano, Herr Fromm, a musíme být velmi opatrní, protože při práci s kritickou hmotou si musíte dát pozor, aby se vám neprobudila k životu pod rukama," odpověděl Ghosn, a i na něm se na chvíli objevily stopy únavy. Měl toho dost. Už byl osmnáct hodin na nohou a dohlížel na dělníky. "A tritium?"

"Až úplně nakonec. A znovu ze zjevného důvodu. Je relativně nestabilní a my

potřebujeme použít co nejčistší tritium."

"Tak tak," zívl Ghosn, téměř přeslechl odpověď na svou otázku, a ani ho nenapadlo přemýšlet nad tím, proč Fromm odpověděl takhle.

Fromm si na něco vzpomněl. Palladium. Bude potřebovat malé množství palladia. Jak na to mohl zapomenout? V duchu si to vyčítal. Pracoval dlouho, hrozné podnebí, nepříjemní dělníci i kolegové. Jistě že se to za takovou zkušenost vyplatí. Pracuje na něčem, na čem zatím pracovala jen hrstka lidí, a dělá to tak, že se vyrovnává práci Fermiho a ostatních z let 1944-1945. Nestává se často, že se člověk může měřit s velikány a vyjde ze srovnání dobře. Přistihl se, že mu začíná vrtat hlavou, jak bude zbraň použita, ale pak se rozhodl, že je mu to ve skutečnosti jedno. Má teď jiné starosti.

Přešel k frézkám. Zde pracoval další tým techniků. Kus beryllia, který právě opracovávali, měl navýsost složitý tvar, bylo velmi těžké jej naprogramovat, všechny ty konkávní, konvexní a další složité křivky. Stroj samozřejmě ovládal počítač, ale byl pod neustálým dohledem zpoza plexisklových panelů izolujících obráběcí prostor od okolního světa. Prostor měl odvětrávání vzhůru do elektrostatického čističe vzduchu. Nemělo smysl vypouštět kovový prach do venkovního vzduchu - představovalo by to ve skutečnosti obrovské ohrožení. Nad elektrostatickými sběrnými pláty byly dobré dva metry hlíny. Beryllium není radioaktivní, ale plutonium ano, a to budou opracovávat na tomhle stroji. Beryllium jednak potřebovali pro bombu, ale bylo i dobrým cvičným materiálem.

Frézka byla přesně taková, jak si Fromm představoval, když ji před několika lety objednával. Počítačem ovládané nástroje ještě monitoroval laser, čímž se dosahovalo takového stupně přesnosti, jaká byla ještě před pěti lety nemyslitelná. Povrch beryllia se od frézování leskl, už vypadal jako lak na výstavní pušce, a přitom to byla jen první fáze. Na displeji frézky se objevovaly tolerance v angstromech. Hlavice přístroje se otáčela rychlostí 25 000 otáček za minutu, nerovnosti plochy spíš odpalovala, než odbrušovala. Na probíhající proces dohlíželo několik nezávislých přístrojů, jednak měřily odchylky, jednak čekaly, až se na hlavici objeví známky opotřebovanosti, pak se totiž stroj automaticky zastaví a starou hlavici vymění za novou.

Technologie byla nádherná. To, co kdysi prováděli speciálně školení dělníci, nad nimiž dohlíželi nositelé Nobelovy ceny, teď zvládají mikročipy.

Již byl hotov i obal bomby. Měl tvar elipsy, na délku měřil 98 centimetrů a v nejširším bodě 52. Byl vyroben z oceli silné jeden centimetr. Musel být silný, ale ne nějak přehnaně, jen aby snesl vakuum. K nainstalování už byly připraveny i bloky polyetylénové a polyuretanové pěny, protože taková bomba vyžaduje vlastnosti nejpevnějších i nejkřehčích materiálů. V něčem byli již napřed, ale nebyl důvod plýtvat časem nebo silami. Na druhém stroji se dělníci znovu cvičili na ocelových polotovarech simulujících vroubkovaný válec primární části reakční hmoty plutonia. Bylo to jejich sedmé cvičení tohoto druhu. Navzdory kvalitním strojům se první dvě cvičení nevydařila, to se ale očekávalo. Při pátém pokusu už jim postup začal docházet a při šestém už byli dobří, aby mohli pracovat, ale Frommovi to stále nestačilo. Němec měl o celkovém zvládnutí vlastní jednoduchou představu, podobnou té, kterou formulovala NASA při přípravě prvního přistání na Měsíci. Pokud měla bomba účinkovat tak, jak si představovali, musí do sebe zapadnout složité množství jednotlivých úkonů, a to ve zcela nelidsky přesném sledu. Celý proces mu připadal jako procházení řadou bran. Čím jsou brány širší, tím snadněji a rychleji se jimi dá projít. Odchylky plus minus připomínaly uzavírání jednotlivých bran. Fromm požadoval nulové odchylky. Chtěl, aby každičká část bomby zapadla do požadavků jeho výkresu tak přesně, jak to dostupná technologie umožňovala. Čím větší přesnosti dosáhnou, tím větší je pravděpodobnost, že bude vše fungovat tak, jak si představoval... nebo ještě lépe, říkal si. Bez možnosti experimentovat a empiricky zjistit výsledky složitých teoretických otázek zbraň navrhl co nejpřesněji. Energetický

rozpočet navrhl takový, že byl o několik řádů vyšší, než co bylo pro plánovanou sílu zbraně třeba. Tím se vysvětlovalo obrovské množství tritia, které hodlal použít, víc než pětkrát víc, než žádala teorie. To s sebou samozřejmě neslo potíže. Jeho zásoby tritia byly už několik let staré, některé jeho části se již změnily na 3He, tedy na naprosto nepotřebný izotop helia. Když však přefiltruje tritium přes paladium, získá oddělené tritium, a tím zajistí řádnou celkovou sílu bomby. Američtí a sovětští výrobci bomb by toho možná spotřebovali méně, díky jejich rozsáhlým experimentům, ale Fromm měl též svou vlastní výhodu. Nemusel se ohlížet na dlouhou skladovací dobu své bomby, a to je luxus, který si jeho sovětští a američtí kolegové nemohli dopřát. Byla to jeho jediná výhoda vůči nim, a Fromm ji chtěl využít co nejvíc. Jako u většiny složek bomby to byla zároveň výhoda i nevýhoda, ale Fromm věděl, že má svou bombu plně pod kontrolou. Palladium, opakoval si. Nesmím na to zapomenout. Ale má ještě spoustu času.

"Hotovo." Vedoucí jedné skupiny přivolal Fromma. Ocelový polotovar vyjel ze stroje a muž jej podal Frommovi. Byl třicet centimetrů dlouhý. Tvar byl složitý, připomínal velký džbán na vodu, který měl vrchní část staženou ven a dolů k základně. Voda by se v něm neudržela díky díře v místech, kde by se dalo čekat dno - ale vlastně ano, napadlo Fromma o vteřinu později. Předmět vážil asi tři kilogramy a celý povrch byl hladký jako ze skla. Zvedl jej proti světlu a hledal nerovnosti. Neměl ale tak dobré oči. Kvalita výrobku se dala snáze určit matematicky než vizuálně. Povrch byl, podle stroje, přesný na tisícinu mikronu nebo na zlomek jediné vlnové délky světla.

"Je to jako šperk," pronesl Ghosn, který stál za Frommem. Muž u přístroje se rozzářil.

"Vyhovující," zněl Frommův soud. Podíval se na muže. "Až jich takových uděláte ještě pět, budu spokojen. Každý kovový díl musí být takhle kvalitní. Pusťte se do dalšího," řekl mu. Pak podal polotovar Ghosnovi a odešel.

"Pohan jeden," procedil muž u stroje.

"Ano, to je," souhlasil Ghosn. "Ale je to největší odborník, s jakým jsem se kdy setkal."

"Radši bych pracoval pro Žida."

"Tohle se vám skutečně povedlo," řekl Ghosn, aby změnil téma.

"Nevěřil bych, že je možné takhle dokonale vyčistit kov. Tahle mašina je neskutečná. Dalo by se s ní udělat cokoli."

"Tohle je dobré. Udělejte další," usmál se Ghosn.

"Jak říkáte."

Ghosn odešel do Qatiho pokoje. Velitel se díval na tác s lehkým jídlem, ale nemohl se ho dotknout z obavy, že by začal zvracet.

"Možná ti tohle pomůže," řekl mu Ghosn.

"A co to je?" zeptal se Qati a uchopil předmět.

"Takhle bude vypadat plutonium."

"Jako sklo..."

"Ještě lepší. Je to tak hladké, že by se to dalo použít na zrcadlení laseru. Mohl bych ti říct přesnost povrchu, ale stejně jsi nikdy nic tak malinkého neviděl. Fromm je génius."

"Je to arogantní, protivný..."

"Ano, veliteli, to všechno je, ale je to přesně ten člověk, jakého potřebujeme. Tohle bych sám nikdy nezvládl. Možná za rok nebo za dva, možná bych dokázal znovu předělat tu izraelskou bombu na něco funkčního - tohle je tak komplexní, že jsem o tom před týdnem neměl ani zdání. Ale ten Fromm... hrozně moc jsem se od něj naučil! Až bude vše hotovo, budu schopen tohle všechno udělat i sám!"

"Opravdu?"

"Veliteli, víš co je technika především?" zeptal se Ghosn. "Je to jako vaření. Když máš ten správný recept, správnou kuchařku a správné přísady, dokáže to každý. Tohle je určitě velmi složitý úkol, ale platí to i pro něj.

Musíš vědět, jak použít různé matematické vzorce, ale i ty jsou všechny v knihách. Je to jen otázka vzdělání. S počítači, správnými nástroji - a dobrým učitelem, což tenhle hajzl Fromm je..."

"Tak proč nemít další."

"Problém je získat přísady, hlavně plutonium nebo uran 235. K tomu je třeba jaderný reaktor určitého typu nebo nová odstředivá technologie. Každá z těch metod představuje obrovské výdaje a jen těžko se dá utajit. Rovněž se tím vysvětlují zvláštní bezpečnostní opatření při manipulaci a převozu bomb a jejich součástí. Báchorky o tom, že vyrobit bombu je hrozně složité, jsou nesmysl."

[18] POSUN VPŘED

Wellington měl k dispozici tři muže. Každý z nich byl zkušeným vyšetřovatelem, zvyklým na politicky citlivé případy vyžadující nejvyšší utajení. Jeho úkolem bylo rozpoznat pravděpodobné oblasti vyšetřování v terénu, pak prozkoumat a usměrnit informace, které mu muži přinesli do jeho kanceláře na ministerstvu spravedlnosti. Těžké na tom všem bylo získat informace takovým způsobem, aby se o tom nedozvěděl vyšetřovaný, a Wellington správně tušil, že takový problém bude při vyšetřování Ryana úplně nejtěžší. Zástupce ředitele CIA byl vše, jen ne nepozorný. V předchozích pozicích se naučil slyšet trávu růst a věštit z čajových lístků. To znamenalo postupovat pomalu... ale ne příliš pomalu. Mladý advokát měl též dojem, že účelem tohoto vyšetřování není shromáždit data potřebná pro velkou porotu, což mu dalo ještě o něco větší svobodu, než by měl v jiných případech. Pochyboval, že by byl Ryan takový trouba, aby skutečně porušil nějaký zákon. Došlo k obroušení, možná i ohnutí pravidel, ale při inspekci zápisů vyšetřování burzovní komise se ukázalo, že Ryan vše dělal v dobré víře a s pevným přesvědčením, že neporušil žádný ze statutů. Takové přesvědčení mohlo být u Ryana jen administrativní, ale i právo je vlastně administrativní. Burzovní komise se mohla snažit víc, mohla dokonce dosáhnout vznesení obvinění, ale k obžalobě by nikdy nedošlo... možná ho mohli dotlačit k vyrovnání nebo souhlasu příkazem, ale Wellington pochyboval i o tom. Předložili mu to jako znamení dobré vůle, a on odpověděl prostým ne. Ryan nebyl z těch, kdo sebou rádi nechávají manipulovat. Zabil lidi. To Wellingtona nijak neděsilo. Bral to jen jako měřítko síly charakteru toho muže. Ryan byl silný, pozoruhodný parchant, který šel do problémů bezhlavě, když to bylo nutné.

To je jeho slabost, pomyslel si Wellington.

Nejradši jde do problémů po hlavě. Chybí mu rozmysl. To je běžné úskalí čestných lidí, a v politickém prostředí téměř smrtelná slabost.

Ale Ryan má politické ochránce. Trent a Fellows byli oba především protřelí političtí kumštýři.

To je zajímavý taktický problém...

Wellington si uvědomoval dvě podskupiny svého úkolu: získat něco, co by mohl použít proti Ryanovi, a zároveň něco, co neutralizuje jeho politické spojence.

Carol Zimmerová. Wellington zavřel jeden spis a otevřel další.

Byla v něm fotografie z Imigrační a naturalizační správy. Nebyl to snímek nejnovější, když Carol Zimmerová poprvé přijela do Amerika byla ještě děvčátkem, byla malá a obličej měla jako panenka. Na novější fotografii, kterou pořídil jeden z jeho mužů, z ní byla zralá žena kolem čtyřiceti let, na kdysi hladké tváři se teď objevily vrásky. Rozhodně teď vypadala půvabněji než dříve. Onen plachý, bojácný výraz v očích z první fotografie - dal se pochopit, protože fotografie byla pořízena nedlouho po jejím útěku z Laosu - už zmizel, a nahradil ho výraz ženy, která dosáhla životních jistot. Má milý úsměv, říkal si Wellington.

Vzpomínal si na spolužačku z právnické fakulty, Cynthii Yuovou. Sakra, s tou to ale bylo... stejnej pohled v očích, koketa z Východu...

Že by tohle byl ten důvod?

To by bylo až moc snadné, ne?

Ryan je ženatý: manželka, Caroline Muller Ryanová, oční chirurg. Fotografie: klasická bílá Američanka, katolička, štíhlá a pohledná, matka dvou dětí.

No, to, že má hezkou ženu, ještě nic neznamená...

Ryan založil vzdělávací fond... Wellington otevřel další spis. V něm byla fotokopie zakládacího dokumentu.

Všiml si, že Ryan fond založil úplně sám, s pomocí právníka - ale ne svého běžného právníka! Někoho z D.C.! A Caroline Ryanová papíry nepodepsala... ví o tom vůbec? Podle informace na stole odhadoval, že nikoli.

Wellington pak zkontroloval záznamy o narození nejmladšího dítěte Zimmerové. Její manžel byl zabit při "běžné nehodě při výcviku"... doba jeho úmrtí nic neříkala. Mohla otěhotnět v týdnu, kdy jejího manžela zabili. Ale taky nemusela. Bylo to její sedmé dítě - nebo osmé? U nich jeden nikdy neví. Těhotenství mohlo trvat devět měsíců, ale i míň. Porodní váha dítěte tři kila čtyřicet... nižší než průměr, ale ona je z Asie a Asiati jsou malí... mají taky menší děti než je běžný průměr? Wellington si psal poznámky a uvědomoval si, že má hromadu dohadů a ani jeden fakt.

Ale copak se sakra pachtí za fakty?

Ti dva chuligáni. Jednoho z nich zneškodnila Ryanova ochranka, Clark s Chavezem. Jeho vyšetřovatel to ověřoval na policejním oddělení v Anne Arundel County. Místní poldové potvrdili Clarkovu verzi. Chuligáni měli trestní rejstřík plný menších přestupků, párkrát byli předvolání, párkrát měli sezení s poradci pro mládež. Poldové byli štěstím bez sebe, že se to takhle vyřešilo. "Nevadilo by mi, kdyby toho debila pitomýho zastřelili," přiznal se jeden seržant a zasmál se, což bylo zaznamenáno na pásce. "Ten Clark vypadal, že s ním není žádná sranda. A kope tak, že to taky není k popukání. Jestli ti rošťáci nepochopili, že se jim nemaj plíst do cesty, tak co? Život není peříčko, ne? Další dva členové bandy nám potvrdili slova těch hodnejch, a tím to haslo."

Ale proč na ně Ryan posílal svou ochranku?

Zabil, aby ochránil svou rodinu, že? Není to člověk, který by toleroval, když někdo ubližuje jeho... přátelům... rodině... milenkám?

Ne, že to není možné.

Hmmm..." zamyslel se Wellington. Pan Ryan se pohybuje na úplné hranici. Nic ilegálního, pouze nevhodné. Také to nezapadá do charakteru svatého doktora Johna Patricka Ryana. Když se jeho milenka zaplete se členy místního gangu, prostě na ně pošle své bodyguardy, jako by byl nějaký mafiánský capo, jako shůry seslaná služba veřejnosti, s níž by se nikdy žádný polda neobtěžoval.

Stačí to?

Ne.

Chtělo by to ještě něco. Důkaz, chce to nějaký důkaz. Tohle pro velkou porotu nestačí... ale stačí to na - na co vlastně? Na zahájení oficiálního vyšetřování. No jistě. Taková vyšetřování nikdy nejsou úplně tajná, že? Něco se pošeptá, něco se rozkřikne. To není problém. Ale Wellington nejprve potřeboval najít dno a od něj se odrazit.

"Slyšel jsem, že by tohle mohla být generálka na Super Bowl. Tři týdny se hraje NFL. Oba týmy mají dva nula. Oba se zdají být favority svých konferencí. San Diego Chargers se utkají s Minnesota Vikings."

"Ten Tony Wills má začátek sezony ještě lepší než na univerzitě. Dva zápasy, a už tři sta šest yardů na šestačtyřicet kontaktů s míčem. To dělá šest celých sedm yardu pokaždý, když si šáhne na míč. Navíc se mu to povedlo proti Bears a Falcons, který mají sakra dobrou obranu. Toho Willse nikdo nezastaví."

"K tomu ještě sto pětadvacet yardů při přihrávkách z dálky. Není divu, že mu říkají Dravec."

"Nezapomínejme rovněž na jeho doktorát z Oxfordu. Teď studuje na Rhodeské

univerzitě, jen jeho zásluhou se Northwestern University dostala zpátky do povědomí, když ji dvakrát dotáhl až do Rose Bowl. Myslíš, že je rychlejší než dělová koule?"

"No, uvidíme. Ten nový zadák v Chargers, Maxim Bradley, je nejlepší od dob, co Dick Butkus odešel z Illinois, je to nejlepší střední zadák, jaký se kdy v Alabamě narodil - a to je škola Tommyho Nobise, Cornelia Bennetta a ještě pár dalších profíků. Není náhodou, že má přezdívku ministr obrany." To byl vtip, který po NFL koloval. Odkazoval totiž na majitele klubu, Dennise Bunkera, skutečného ministra obrany.

"Time, myslím, že se máme na co těšit!"

"Škoda, že tam nejsem," pronesl Brent Talbot. "Dennis tam je."

"Kdybych se ho snažil zdržet od jeho zápasů, podal by demisi," řekl prezident Fowler. "Kromě toho letěl svým letadlem." Dennis Bunker vlastnil malý soukromý letoun, a ačkoli se nechával vozit, stále měl platný pilotní průkaz. To byl další důvod, proč jej armáda uznávala. Dokázal si podmanit téměř vše, co létá, protože kdysi býval výborným bojovým pilotem.

"Jaký jsou tipy?"

"Vikings vyhrají o tři," odpověděl prezident. "A to jen díky domácímu prostředí. Jinak jsou dost vyrovnaní. Viděl jsem Willse minulý týden proti Falcons. Je dokonalej."

"Tony je vážně super. Šikovnej kluk. Chytrej, se skvělým přístupem, hodně se věnuje mladým."

"Co takhle získat ho jako mluvčího národní protidrogový kampaně?"

"Už se tomu věnuje v Chicagu. Ale můžu mu zavolat, jestli chceš."

Fowler se otočil. "Zavolej mu, Brente."

Na pohovce za nimi odpočívali Pete Connor a Helen D'Agustinová. Prezident věděl, že oba mají rádi fotbal, a tahle místnost byla prostorná a pohodlná.

"Nedá si někdo pivo?" zeptal se Fowler. Nedokázal se dívat na zápas bez piva.

"Dojdu pro ně," zvedla se D'Agustinová a zamířila k ledničce ve vedlejší místnosti. To je na tomhle složitým člověku nejzvláštnější, říkala si Daga pro sebe. Vypadá, obléká se, chodí a chová se jako patricij. Je to inteligentní člověk a je také arogantní jako většina z nich. Ale u televize, při sledování fotbalového zápasu - na baseball se Fowler díval, jen když to vyžadovaly jeho prezidentské povinnosti - se choval zcela přízemně s mísou popcornu a lahví piva, případně se dvěma nebo třemi. Jistěže, i tady jeho otázka "nedá si někdo pivo?" byla vlastně příkazem. Jeho bodyguardi ve službě pít nesmějí a Talbot pivo nikdy nepil. Daga si vzala lehkou kolu.

"Děkuju," řekl Fowler, když mu podala láhev. Při fotbalových zápasech byl dokonce přívětivější. Možná je to proto, napadlo D'Agustinovou, že se na to dívali se ženou. Doufala, že je to pravda. Dodávalo mu to lidský rozměr, který potřeboval ze všeho nejvíc.

"Ojoj! Bradley udeřil Willse tak silně, že jsme to slyšeli až sem." Oba muži na obrazovce se zvedli a podívali se jeden na druhého tak, že to vypadalo jako výraz vzájemné náklonnosti, ale ve skutečnosti šlo nejspíš o smích.

"Měli by se seznámit co nejdřív, Time. Určitě se nevidí naposled. Jsme na hranici jedenatřiceti yardů a oba týmy se začínají rozehrávat. Ten Bradley je šikovný zadák. Rozehrál ze středu a zaplnil prázdné místo, jako by věděl, co bude následovat."

"Rozhodně si na nováčka nevede špatně a ten centr od Vikings byl loni v Pro Bowl."

"Ten Bradley má pěknej zadek," pronesla Daga potichu.

"Nechováš se unést svým libidem, Heleno," řekl Pete s úsměvem. Přesedl si, aby jej služební revolver netlačil do ledvin.

Günther Bock stál s Marvinem Russellem na chodníku před Bílým domem, uprostřed davu sta turistů, z nichž většina mířila kamerami na tu slavnou stavbu. Dorazili sem včera večer a zítra si půjdou prohlédnout Kapitol. Oba

měli na hlavách čepice, chránili se před sluncem pozdního léta. Bock měl kolem krku pověšený fotoaparát. Vyfotil pár snímků, ale spíš proto, aby splynul s ostatními turisty. Ve skutečnosti se svým zkušeným zrakem rozhlížel. Byl to mnohem obtížnější terč, než si spousta lidí myslí. Budovy kolem Bílého domu jsou všechny dost velké a záložní střelci se na nich mají kde schovat. Uvědomoval si, že je možná právě teď sledován, ale nemohli mít přece peníze ani čas na to, aby srovnávali jeho podobu se všemi fotografiemi v archivu. Navíc si dal dost záležet, aby splynul s davem.

Přistávací plocha prezidentovy helikoptéry je jen několik metrů od místa, kde právě stáli. Muž s přenosnou automatickou puškou možná mohl uspět, ale překážky jsou velmi závažné. Být tam přesně na čas nebylo tak snadné, jak se mohlo zdát. Ideální by bylo mít malou dodávku, možná s průhledem ve střeše, aby si střelec mohl stoupnout, vystřelit a pokusit se o útěk. Až na střelce, kteří se bezesporu ukrývají na okolních budovách, a Bock nepochyboval, že by ti snajpeři minuli svůj cíl. V Americe se funkce ostřelovače zrodila, a zdejší prezident bude mít k dispozici bezpochyby ty nejlepší muže. Někteří lidé v tomhle davu jsou určitě taky agenti tajné služby, a jen stěží je lze rozeznat.

Bombu by mohli přivézt sem a odpálit ji zde v dodávce... nebýt těch bezpečnostních opatření, o kterých mu říkal Ghosn. Stejně tak by šlo dovézt bombu dodávkou do bezprostřední blízkosti Kapitolu, možná právě v době prezidentova projevu o stavu Unie... kdyby bomba byla v tu dobu už hotová. Tím si nebyli jisti, a pak byl též problém s jejím transportem až sem - bude to trvat tři týdny. Z Latakie do Rotterdamu, potom do přístavu v Americe. Nejbližší velký přístav je Baltimore. Dál do Norfolku. V obou se vystřídá spousta nákladu v kontejnerech. Mohli by ji sem poslat letadlem, ale letecký náklad se příliš často prohlíží rentgenem, a to nemohou riskovat.

Šlo o to přistihnout prezidenta o víkendu. Vlastně to musel být víkend, aby všechno ostatní klaplo. Všechno ostatní. Bock věděl, že porušuje jednu ze svých nejdůležitějších zásad pro každou akci - jednoduchost. Ale aby tahle akce měla naději na úspěch, musí zaranžovat více než jeden incident, a musí to udělat o víkendu. Prezident však tráví v Bílém domě jen polovinu víkendů a jeho cesty mezi Washingtonem, Ohiem a jinými místy se nedají předvídat. Nejsnadnější bezpečnostní opatření, které měl prezident Spojených států k dispozici, se od jejich nelišilo: rozvrh jeho cest, který byl všeobecně znám, se měnil, a jeho přesné detaily se úzkostlivě tajily. Bock to potřeboval vědět alespoň o týden dříve, aby mohl připravit ostatní náležitosti - což bylo velmi optimistické -, ale těch sedm dní tak lehko nezíská. Vlastně by bylo jednodušší naplánovat obyčejný atentát běžnými zbraněmi. Malé letadlo lze vyzbrojit střelami SA-7..., ale nejspíš ne. Prezidentova helikoptéra má jistě nejlepší infračervené detektory, co se dají sehnat...

Jediný pokus. Máte k dispozici jen jediný pokus.

A co kdybychom počkali: Co prostě tu bombu schovat a připravit ji na příští projev o stavu Unie? Umístit ji blízko ke Kapitolu, zničit budovu a všechny uvnitř by neměl být problém. Slyšel - a zítra to i uvidí - že Kapitol je budova klasické konstrukce - spousta kamene, ale málo ocelových výztuží... Možná potřebují jen trpělivost.

K tomu ale nedojde. Qati to nedovolí. Byla to jednak otázka bezpečnosti, jednak problém mnohem větší. Qati sám měl totiž pocit, že umírá, a o umírajících lidech se ví, že příliš trpěliví nejsou.

A fungovalo by to vůbec? Jak Američané zabezpečují oblasti, v nichž je prezidentova přítomnost předvídatelná dlouho předem? Mají v oblasti radiologické senzory?

Ty bys je tam dal, že?

Jeden pokus. Nikdy to nebudeš moci zopakovat.

Měl bys to vědět aspoň týden předem, jinak se ti podaří jen bohapustá masová vražda.

Musí jít o místo, kde je nízká pravděpodobnost výskytu radiologických

senzorů. A tedy nikoli Washington.

Bock se začal vzdalovat od černého železného plotu. Ve výrazu jeho tváře nebyl vztek, jenž jím lomcoval, nijak patrný.

"Jdeme do hotelu?" zeptal se ho Russell.

"Ano, proč ne?" Oba byli z cesty ještě hodně unavení.

"Fajn, aspoň stihnem zápas. Víš, to je jediná věc, na kterou máme s Fowlerem stejný názory."

"Hm, co to je?"

"Fotbal," zasmál se Marvin. "Neznáš? Fotbal. No nic, vysvětlím ti to."

Za čtvrt hodiny byli v pokoji. Russell pustil televizi a přepnul na místní kanál NBC.

"To byl ale průnik, Tome. Vikings museli odvrátit šest třetinových downů, dva z nich se musely přeměřovat."

"A jeden byl špatně," řekl Fowler.

"Rozhodčí to viděl jinak," ušklíbl se Talbot.

"Držej si Willse na maximálně tři yardy, ale v jednom případě se dostal o dvacet yardů dál a nachytal Chargers na švestkách."

"Tři body jsou za tu námahu malou odměnou, ale je to lepší než nic, Time."

"A teď se Chargers dostávají do útoku. Obrana Vikings je poněkud nejistá, dva z jejich hráčů jsou navíc mimo hru kvůli drobným poraněním. Tenhle sebraný míč je bude určitě hodně mrzet."

Zadák Chargers chytil míč, ustoupil o pět kroků vzad a hodil jej přes střed svému spoluhráči na křídle, ale míče se někdo dotkl, a skončil v obličeji překvapenému obránci Vikings. Ten jej chytil a spadl s ním na hranici čtyřicet yardů.

Bockovi se ta hra líbila, ale nerozuměl jí ani za mák. Russell se mu to snažil vysvětlit, ale moc to nepomohlo. Günther se uklidňoval pivem, natáhl se na posteli a v paměti probíral, co dnes viděli. Bock věděl, co potřebuje, aby se jeho plán vydařil, ale přesné detaily - hlavně tady v Americe - se zdály těžší, než si představoval. Kdyby tak.

"Co to říkali?"

"Ministr obrany," odpověděl Russell.

"To je vtip?"

Marvin se otočil. "Tak trochu. Říká se tak jejich střednímu zadákovi, Maximu Bradleyovi z Alabamský univerzity. Ale skutečnej ministr je majitelem klubu. Dennis Bunker - támhle je." Kamera ukázala Bunkera v jedné z čestných lóží na stadioně.

To je zajímavé, pomyslel si Bock.

"Co to je ten Super Bowl, o kterým mluvili?"

To je finále. Nejlepší týmy spolu hrají v play-off a finále se říká Super Bowl." "Něco jako Světový pohár?"

Jo, něco takovýho. Akorát že je to každej rok. Letos - vlastně příští rok, koncem ledna - se to koná na novým stadionu v Denveru. Jmenuje se, myslím, Skydome."

"Tyhle dva týmy by tam měly jet?"

Russell pokrčil rameny. "Říká se to. Sezona jinak trvá šestnáct týdnů, pak tři týdny play-off a nakonec další týden na Super Bowl."

"Kdo chodí na ten poslední zápas?"

"Mraky lidí. O ten zápas jde celej rok. Všichni ho chtěj vidět. Sehnat lístky je pěkná fuška. Tyhle dva týmy si zatím vedou nejlíp, ale jistýho není ještě nic."

"A prezident Fowler má fotbal rád?"

"No, říká se to. Prý chodí na spoustu zápasů Redskins tady ve Washingtonu."

"A co bezpečnost?" zeptal se Bock.

"Je to neprodyšný. Zavřou ho do jedný z těch zvláštních lóží, kde maj nejspíš neprůstřelný sklo nebo tak něco."

To je pošetilost, říkal si Bock. Samozřejmě, že stadion se hlídá snáz, než

by si kdokoli myslel. Z těžké pušky se dá střílet jen ze vstupní rampy, a to se ohlídá celkem snadno. Ale na druhou stranu...

Bock zavřel oči. Přemýšlel o jednom i druhém, přeskakoval od běžných otázek k neobvyklým. Dokonce se zaměřoval na nesprávnou věc. Zabít amerického prezidenta je žádoucí, ale nikoli podstatné. Podstatné totiž je zabít co největší počet lidí, a pokud možno tím nejneočekávanějším způsobem, pak to zkoordinovat s dalšími aktivitami, aby se rozpoutalo...

Přemýšlej! Soustřeď se na skutečné poslání.

"Televizní přenosy těchhle zápasů jsou hodně promyšlené," pronesl Bock po minutě.

"Jo, dávaj si na tom záležet. Jsou tam satelitní kanály a vůbec všechno." Russell se soustředil na zápas. Vikings zaznamenali cosi, čemu říkali touchdown, stav byl teď deset k nule, ale zdálo se, že ten druhý tým se žene opačným směrem nějak rychleji.

"Došlo někdy k vážnému narušení té hry?"

Marvin se otočil. "Co? Jo, během války s Irákem si dávali bacha na bezpečnost - a pamatuješ si na ten film?"

"Jaký film?" zeptal se Bock.

"Černá neděle se to myslím jmenovalo - pár chlápků ze Středního východu se pokusilo vyhodit stadion do vzduchu." Russell se zasmál. "Už se to stalo, ale v Hollywoodu. Použili na to vzducholoď. Ale během Super Bowl, když jsme bojovali v Iráku, neměla televize ke stadionu přístup."

"Hraje se dnes v Denveru?"

"Ne, zítra večer, Broncos se Seahawks. Ale bude to nudná hra. Broncos letos budujou nový družstvo."

"Aha." Bock odešel z pokoje a v recepci objednal dvě letenky do Denveru na zítra ráno.

Cathy vstala a vyprovodila ho. Dokonce mu udělala snídani. Její laskavost v posledních pár dnech Jackovi nijak neprospěla. Spíš naopak. Ale mohl jí to vytknout? Dokonce to přeháněla, rovnala mu kravatu, líbala ho ve dveřích. Její úsměv, její zamilovaný pohled, to všechno pro manžela, kterému se nepostaví, říkal si Jack cestou k autu. Je to stejná péče jako o chcípáka na kolečkovým křesle

"Brýtro, doktore."

"Nazdar, Johne."

"Viděls včera zápas Vikings s Chargers?"

"Ne, byli jsme se synem na Orioles. Prohráli šest jedna." Úspěch byl Jackovi všude v patách, ale aspoň dodržel slovo, jež dal synovi. A to není málo, že?

"Dvacet čtyři dvacet jedna v prodloužení. Páni, ten Willsovic kluk je zázrak. Drželi ho na šestadevadesát yardů, ale když nahrál, hodil míč o dvacet yardů a dal gól z pole."

"Vsadil sis na ten zápas?"

"Pět dolarů v kanceláři, ale bylo to rozdílem tří bodů. Výtěžek putuje na vzdělávací fond."

Ryan se usmál. Sázení bylo v CIA ilegální stejně jako v ostatních vládních úřadech, ale vážně míněný pokus sázky na fotbal zakázat by rozpoutal revoluci - to samé platí určitě i o FBI, tím si byl Jack jist. Byla díky tomu vydána mezistátní sázková pravidla - a polooficiální systém nepovoloval půlbodové sázkové rozdíly. Všechny ostatní peníze putovaly na vnitřní charitu v CIA, do Pomocného vzdělávacího fondu. Před tím se ustrnul i šéf finančního oddělení - i on sázel na zápasy tak rád jako všichni ostatní.

"Zdá se, že ses aspoň trochu vyspal, Jacku," poznamenal Clark, když se blížili k Route-50.

"Osm hodin," řekl Jack. Včera v noci to chtěl zkusit znovu, ale Cathy řekla ne. Jsi moc unavený, Jacku, to je všechno. Moc pracuješ, a já nechci, aby ses tím nervoval, jasný?

Jako bych byl nějakej přetaženej plemennej hřebec.

"To je dobře," řekl Clark. "Nebo tě donutila žena?"

Ryan se díval před sebe. "Kde je krabice?"

"Tady."

Ryan ji otevřel a začal listovat došlými zprávami.

Nasedli na přímý ranní let z Washingtonu na Mezinárodní letiště v Denveru. Převážnou část letu bylo všude jasno. Bock dostal místo u okýnka a sledoval krajinu pod sebou, byl v Americe poprvé. Stejně jako mnoho Evropanů i jeho překvapila až vyděsila její velikost a rozmanitost. Zalesněné kopce Apalačských hor, rovná pole Kansasu lemovaná mohutnými zavlažovacími systémy, neočekávaný přechod mezi polemi a Skalistými horami poblíž Denveru. Marvin mu po příletu bude určitě vykládat, že tohle všechno bývalo majetkem jeho lidu. Taková hloupost. Byli to kočovní barbaři, kteří putovali za stády bizonů, nebo co se to tu před příchodem civilizace páslo. Amerika je možná jeho nepřítelem, ale je to civilizovaná země, a je tudíž ještě nebezpečnější. Když letadlo dosedlo, třásl se nedočkavostí, až si bude moci zapálit. Deset minut po příletu už seděli v půjčeném autě a studovali mapu. Bockovi se točila hlava z nedostatku kyslíku. Uvědomil si, že jsou ve výšce téměř patnáct set metrů nad mořem. Je to div, že tu mohou hrát americký fotbal.

Přistáli před ranní dopravní špičkou a ke stadionu dojeli bez problémů. Nový stadion Skydome ležící v jihozápadní části města se rozkládá na obrovské ploše se spoustou míst k parkování. Bock zaparkoval blízko u pokladny a rozhodl se, že obyčejným vystupováním nic nepokazí.

"Můžete mi prodat dva lístky na dnes večer?" zeptal se pokladní.

"Jistě, ještě pár set jich máme. Kam chcete?"

"No, víte, stadion vůbec neznám."

"Tak to jste tu asi nový," usmála se na něj paní. "Máme už jen lístky na horní tribunu, sekce šedesát šest a šedesát osm."

"Tak dva, prosím. Můžu platit hotově?"

"Jistě. Odkud jste?"

"Z Dánska," odpověděl Bock.

"Vážně? Tak vítejte v Denveru! Užijte si zápas."

"Můžu se tu rozhlédnout a podívat se, kde jsou ta místa?"

"No, neměl byste, ale nikomu to nevadí."

"Děkuji." Bock se usmál na zubící se pokladní.

"Oni mají na dnešek lístky?" divil se Marvin. "To jsou věci!"

"Pojď, podíváme se, kam je máme."

Bock prošel nejbližší otevřenou branou pár metrů od velkých dodávek ABC, ve kterých se nacházelo zařízení pro večerní vysílání. Pečlivě se rozhlédl a zjistil, že tu mají vše potřebné, takže přenosové vozy budou vždy tu, u brány 5. Uvnitř spatřil tým techniků, kteří si připravovali materiál, pak zamířil k nejbližší rampě a schválně se vydal špatným směrem.

Stadion měl kapacitu určitě šedesát tisíc lidí, možná ještě o trochu víc. Byly tu tři hlavní úrovně, nazývané nižší, střední a horní plus kompletní dvě řady uzavřených kabin, z nichž některé vypadaly velmi luxusně. Z technického hlediska šlo o úchvatnou stavbu. Stadion byl celý z masivní železobetonové konstrukce a všechny horní úrovně byly zavěšené. Divákům nebránily ve výhledu žádné sloupy. Krásný stadion. Vynikající cíl. Za parkovištěm se na sever rozkládají nekonečné hektary nízkopodlažních obytných domů. Na východ odtud leží správní středisko státu. Stadion sice není v centru města, ale s tím se nedá nic dělat. Bock našel své místo a sedl si, zorientoval se podle kompasu a televizních zařízení. Pod jednou z komentátorských kabin právě věšeli transparent stanice ABC.

"Haló!"

"Ano?" podíval se Bock dolů na člena ochranky.

"Tady nemáte co dělat."

"Omlouvám se," ukázal Bock lístky. "Právě jsem je koupil a chtěl jsem

vědět, kam je mám, abych věděl, kde zaparkovat. Nikdy jsem zápas amerického fotbalu neviděl," vysvětloval s přehnaným přízvukem. Slyšel, že Američané jsou vůči lidem s evropským přízvukem shovívaví.

"Měl byste zaparkovat v zóně A nebo B. Zkuste přijet dříve, třeba před pátou, abyste se vyhnul špičce. Bývá tu dost husto."

Günther přikývl. "Děkuji. Už půjdu."

"Nic se neděje, pane. O nic nejde. Já jen kvůli pojištění, víte? Kdyby se tu potulovali lidi, někomu by se mohlo něco stát, a mohl by nás žalovat."

Bock s Russellem odešli. Obešli dolní tribunu, aby si Günther byl jist rozmístěním. Pak zjistil, že je to zbytečné, protože objevili malou kartičku s plánkem stadionu.

"Spokojenej?" zeptal se Marvin, když se vrátili k autu.

"Ano, celkem ano."

"Je to celkem chytrý," pronesl Marvin.

"Co zrovna myslíš?"

"No, nacpat se do televize. Na revolucionářích je blbý hlavně to, že si neuvědomujou význam psychologie. Nemusíš přece zabít spoustu lidí, stačí je nasrat, polekat, to stačí, ne?"

Bock se zastavil a otočil se na svého společníka. "Hodně ses toho naučil, příteli."

"To je teda síla," řekl Ryan a listoval stránkami.

"Nevěděla jsem, že je to tak hrozné," přikývla Mary Pat Fowleyová.

"Jak ti je?"

Vyšší důstojnici Fowleyové se zablýsklo v očích. "Clyde se otočil. Čekám, až mi praskne voda."

Jack zvedl oči. "Clyde?"

"No, tak mu říkám - nebo jí - to je jedno."

"Cvičíš?"

"Rocky Balboa by měl mít moji formu. Ed už nechal kompletně vymalovat pokojík. Přivezli i kolébku. Je to na spadnutí, Jacku."

"Jak dlouho budeš pryč?"

"Čtyři týdny, možná šest."

"Bylo by fajn, kdyby ses na něco z toho mohla doma podívat," řekl Ryan a pročítal druhou stranu.

"Za ty peníze," usmála se Mary Pat.

"Co si o tom myslíš, MP?"

"Myslím si, že SPINNAKER je náš nejlepší zdroj. Pokud to tvrdí, nejspíš to bude pravda."

"Ale odjinud žádný podobný zprávy nemáme..."

"Proto nabíráte dobrý agenty."

"To je pravda," musel souhlasit Ryan.

Zpráva agenta SPINNAKERA nepředstavovala žádný větší otřes, šlo spíše o první kapky ohlašující pořádný liják. Od dob, kdy se Rusové otevřeli světu, vypukla v Sovětském svazu politická schizofrenie. Omyl, opravil se Ryan. Spíše několikanásobná rozpolcenost. Existuje pět různých politických proudů: pravověrní komunisté, kteří zastávají názor, že jakákoli odbočka od pravé cesty je omyl (kdosi jim vymyslel heslo "Kupředu vzad"), progresivní socialisté, kteří chtějí vytvořit socialismus s lidskou tváří (tedy něco, co dočista vybuchlo v Massachusetts, pomyslel si Jack zlomyslně), strany středu, jež požadují tržní kapitalismus podpořený pevnou sociální sítí (neboli - bojí se nejhoršího z obou), reformisté, kteří volají po zmenšení sociální sítě a velkém přívalu kapitalismu (ačkoli nikdo ještě neví, co kapitalismus vlastně je, samozřejmě s výjimkou kvapem se rozmáhajícího kriminálního sektoru) a nakonec, úplně vpravo stojí ti, kdo chtějí pravicovou autoritativní vládu (tedy něco, co před sedmdesáti lety umožnilo nástup komunismu). Skupiny na extrémních koncích spektra měly v parlamentu kolem deseti procent. Zbývajících osmdesát procent hlasů bylo celkem rovnoměrně rozloženo mezi ostatní tři

jakžtakž středové strany. Je vcelku pochopitelné, že existovalo několik sporných témat - otázka životního prostředí byla obzvlášť ožehavým tématem - a největší divokou kartu představovalo neodvratné odtržení republik, které pod ruskou vládou vždy trpěly, a politické direktivy z Moskvy jim život nijak neulehčovaly. Každé z těch pěti uskupení mělo ještě k tomu své vlastní politické odnože. V současné době například probíhaly diskuse o tom, že pravice chce pozvat dědice dynastie Romanovců zpět do Moskvy - ne snad aby převzal moc, ale aby přijal polooficiální omluvu za vraždu svých předků. Nebo se to tak aspoň říkalo. Jack měl pocit, že ten, kdo s tímhle nápadem přišel, byl buď největším naivkou od dob Karkulky nebo politikem s nebezpečně omezeným myšlením. Dobrou zprávou bylo to, že princ měl podle stanice CIA v Paříži lepší cit pro politiku a své vlastní bezpečí než jeho příznivci.

Špatnou zprávou ale byla bezútěšnost ekonomické situace v Sovětském svazu. A SPINNAKEROVA zpráva na to vrhala ještě černější světlo. Andrej Iljič Narmonov je prý zoufalý, ubývá mu možností volby, ubývá mu spojenců, ubývá mu nápadů, ubývá mu času i manévrovacího prostora. Podle zprávy je prý zcela zaneprázdněn národnostními problémy, a to natolik, že se snaží zvýšit svůj vliv na bezpečnostní aparát - vnitro, KGB a armádu -, aby udržel své impérium pohromadě silou. Ale armáda je podle SPINNAKERA z takového vývoje nešťastná a netěší ji ani to, jak zaslepeně toho Narmonov chce dosáhnout.

O sovětské armádě a jejích domnělých politických ambicích se spekulovalo už od Lenina. Tedy nic nového. Stalin osekal svůj důstojnický aparát koncem třicátých let. Panovala všeobecná shoda, že maršál Tuchačevskij nebyl žádnou politickou hrozbou, ale spíš jen další obětí Stalinovy chorobné paranoie. Chruščov provedl to samé v letech padesátých, ale bez hromadných poprav. Rozhodl se proto prý z toho důvodu, že chtěl ušetřit peníze na tanky a více se spolehnout na jaderné zbraně. Narmonov též poslal do penze nemálo generálů a plukovníků, ale v tomto případě byla jediným důvodem snaha ušetřit na výdajích na armádu. I tentokrát byly škrty v armádě doprovázeny politickým přerodem. Vůbec poprvé existoval v zemi skutečný opoziční proud a podstatné bylo, že všechny zbraně měla v rukou sovětská armáda. Jako pojistka proti této nepříjemnosti existovala Třetí správa KGB - v ní byli důstojníci KGB ve vojenských uniformách a jejich posláním bylo na vše dohlížet. Ale Třetí správa už byla jen stínem toho, co bývala kdysi. Armáda přiměla Narmonova, aby Třetí správu zredukoval, což chápala jako podmínku ke splnění cíle stát se profesionální silou věrnou své zemi a její nové ústavě.

Všichni historikové se domnívali, že žijí v přechodné době. Teď se konečně nepletou, pomyslel si Jack. Pokud tahle doba není přechodná, pak jaká tedy vlastně je. V případě Sovětů šlo o to, že byli zaklíněni mezi dvěma politickými a ekonomickými světy, potáceli se a tápali, kterým směrem se dát. A tím byla jejich pozice nebezpečně zranitelná vůči... čemu vlastně? ptal se Jack sám sebe.

Skoro vůči všemu.

SPINNAKER tvrdí, že Narmonov je pod tlakem, aby se dohodl s armádou, která prý postupuje také pod heslem "Kupředu vzad". Tedy První skupina. Existuje prý hrozba, tvrdil dál, že se Sovětský svaz znovu stane polovojenským státem potlačujícím své progresivní části, že Narmonov prý ztratil nervy.

"Píše, že se několikrát sešel o samotě s Andrejem Iljičem," podotkla Mary Pat. "Lepší zprávy si přát ani nemůžeme."

"To je taky pravda," přikývl Ryan. "Ale to je hrozný, že?"

"Neděsí mě ani tak návrat k marxismu... Ale děsí mě..."

"Já vím. Občanská válka." Občanská válka v zemi, kde je třicet tisíc jaderných hlavic. Nepěkná vyhlídka.

"Naší snahou bylo plést se Narmonovovi do jeho záležitostí co nejméně. Ale jestli náš člověk nelže, pak to možná nebyl úplně správný přístup."

"Co na to Ed?"

"Myslí si to, co já. Kadiševovi důvěřujeme. Já ho přivedla. Ed a já jsme

viděli každou zprávu, kterou kdy poslal. Dává nám informace. Je chytrej, v dobrý pozici, rozumnej a není posera. Kdy nám dal naposled nějakou mylnou informaci?"

"O žádným takovým případě nevím," odpověděl Jack.

"Já taky ne, Jacku."

Ryan se zaklonil na židli. "Ježíši, já tyhle jednoduchý rozhodnutí miluju... Já nevím, MP. Když jsem se sešel s Narmonovem... to je taky tvrdej, chytrej a energickej člověk. Je to chlap jaksepatří." Jack se zarazil. To se o tobě říct nedá, hošánku.

"Všichni máme svoje. I chlapák občas nemůže." Paní Fowleyová se usmála. "Špatná metafora. Každýmu může dojít pára. Stres, přepracovanost. To se nastřádá. Proč myslíš, že si beru volno? To těhotenství je pro mě výbornou výmluvou. Starat se o novorozeně není sice až takový med, ale na měsíc nebo tak nějak budu žít normálním životem, a ne tím, čím se žije tady. To je výhoda nás žen oproti mužům, doktore. Vy chlapi neumíte odpočívat. A to může být i problém Andreje Iljiče. Na koho se může obrátit s otázkou? Kam může jít pro radu? Je tam už dlouho. Situace se mu zhoršuje před očima a on ztrácí sílu. To nám aspoň říká SPINNAKER, a není to v rozporu s fakty."

"Až na to, že takovou informaci máme jen od něj."

"Ale on nám dává z jejich zákulisí nejlepší informace."

"Jenže tím se jen vracíme na začátek."

"Doktore, máš tu zprávu a znáš můj názor."

"Ano, to je pravda," řekl Jack a položil spis na stůl.

"Co jim řekneš?" "Jim" znamenalo horní patro exekutivy: Fowlera, Elliotovou, Talbota.

"Asi jim přednesu tvůj názor. Nemám z toho nejlepší pocit, ale nemám nic, s čím bych tvůj názor konfrontoval. Navíc naposledy, když jsem s tebou nesouhlasil, ukázalo se, že jsem to podělal."

"Ty nejsi špatnej šéf."

"A ty mě umíš pěkně zpracovat."

"Všichni máme nárok na špatný dny," řekla Mary Pat a zvedla se. "Já se odkolíbám do svý kanceláře."

Jack vstal a šel jí otevřít dveře. "Kdy se to má narodit?"

Usmála se na něj. "Jedenatřicátýho října - Halloween, ale já mám tradičně zpoždění a bývají to pěkní mackové."

"Opatruj se." Jack se díval, jak odchází, a pak vyrazil k řediteli.

"Měl byste se podívat na tohle."

"Narmonov? Slyšel jsem, že přišel další SPINNAKER."

"Slyšel jste dobře, pane."

"Kdo píše posudek?"

"Já, pane," odpověděl Jack. "Ale rád bych to předem někde ověřil."

"Zítra jedu na poradu. Rád bych to do tý doby měl."

"Nechám to udělat dneska."

"Fajn. Díky, Jacku."

Tohle je to pravé místo, říkal si Günther na konci první čtvrtiny. Na stadion se vešlo šedesát dva tisíc sedm set dvacet platících diváků. Bock odhadoval ještě asi tisíc dalších, kteří prodávají ve stáncích. Zápas nebyl ničím důležitý, ale bylo zjevné, že v Americe se bere fotbal tak vážně jako v Evropě. Bylo tu neuvěřitelně mnoho lidí, kteří měli na obličejích namalované barvy místního týmu. Několik z nich bylo do půl těla nahých a na hrudi měli nakreslené celé dresy i s čísly. Na přední straně horních tribun visely různé transparenty fanoušků. Na hrací ploše bylo několik žen vybraných na základě jejich tanečních dovedností a tělesných předností, ty měly za úkol udržet fanoušky ve varu. Bock též poznal zajímavý druh povzbuzování zvaný "vlna".

Také se seznámil se suverenitou americké televize. Ten obrovský rozvášněný dav blahosklonně přijal rozvržení hry tak, aby ABC mohla prokládat přenos reklamou - to by vyvolalo roztržku i v nejspořádanějším evropském táboře

fanoušků. Televizi dokonce využívali ke kontrole hry. Hřiště bylo poseto rozhodčími v pruhovaných dresech, kteří byli kontrolováni kamerami a, jak jej upozornil Russell, dalším člověkem, který měl za úkol dohlížet na záznamy kamer každého zápasu a ověřovat správnost nebo nesprávnost každého rozhodnutí na hřišti. Tytéž záběry byly promítány na dvě obří obrazovky, na kterých je sledovali diváci. Kdyby se někdo pokusil něco takového zavést v Evropě, při každém zápasu by bylo několik mrtvých fanoušků i činovníků. Zdejší kombinace vášnivého fandovství a vyrovnané poslušnosti Bocka udivovala. Hra sama už tak zajímavá nebyla, ačkoli si všiml, že Marvin je jí upřímně pohlcen. Zuřivá krutost amerického fotbalu se střídala s dlouhými momenty nečinnosti. Občasné šarvátky umírňovala skutečnost, že každý z hráčů měl na sobě tolik chráničů, že ke skutečnému ublížení by byla třeba pistole. A jací to byli obři. Nikdo z nich určitě neměl méně než sto kilo. Bylo by snadné říct, že jsou nemotorní a neobratní, ale každý ze zadáků i ostatních předváděl rychlost a obratnost, jakou by nikdo nečekal. Pravidla hry ale byla naprosto nepochopitelná. Bock nikdy nebyl zapálený pro sportovní klání. Jako malý hoch sice hrával fotbal, ale to už bylo dávno.

Günther obrátil svou pozornost ke stadionu. Šlo o masivní a majestátní stavbu s obloukovou ocelovou střechou. Sedadla byla čalouněná. Byl zde odpovídající počet toalet a obrovské množství stánků, kde se prodávalo především slabé americké pivo. Celkem pětašedesát tisíc lidí plus policie, stánkaři, televizní štáby. Obytné domy poblíž... Uvědomil si, že se bude muset dovzdělat v otázkách účinku jaderných zbraní, aby dokázal počet obětí odhadnout co nejpřesněji. Sto tisíc určitě. Možná i víc. To stačí. Přemýšlel, kolik z těch lidí tu asi bude. Nejspíš většina. Budou sedět v pohodlných sedadlech, popíjet svá studená slabá piva, cpát se hotdogy a oříšky. Bock zažil dvě letecká neštěstí. Jedno letadlo vybuchlo v letu a druhé se pokusili unést, což nedopadlo vůbec dobře. Přemýšlel tehdy o lidech, kteří sedí na sedadlech, pojídají univerzální jídla, dívají se na televizi a nevědí, že jejich životy jsou zcela v rukou jiných, o nichž nemají ani ponětí. Ani ponětí. To jej na tom fascinovalo, to, že on ví a oni ne. Ten obrovský dohled nad lidskými životy. Bock měl pocit, že se to podobá pozici Boha, který dohlíží na davy. Jistě, je to nebetyčné krutý a bezcitný Bůh, ale dějiny jsou krutostí a bezcitností plné, že?

Ano, tohle je to pravé místo.

[19] VÝVOJ

"Komodore, tomu skutečně mohu uvěřit jen stěží," pronesl Ricks tak vyrovnaně, jak jen mohl. Po dovolené na Havaji byl opálený a odpočatý. Když už tam byl, zastavil se samozřejmě v Pearl Harboru, prohlédl si ponorkovou základnu a zasnil se o tom, jaké to je velet ponorkové eskadře číslo jedna. Byla to eskadra útočných ponorek, ale jestli člověk z útočné ponorky jako Mancuso může převzít velení nad ponorkami s balistickými střelami, pak je opačný postup zcela spravedlivý.

"Doktor Jones je velmi spolehlivý muž," odpověděl Bart Mancuso.

"To nijak nezpochybňuji, ale ty záznamy prošli i naši lidé." Byl to běžný postup a dělo se tak již třicet let. Záznamy z ponorek vždy kontroloval tým odborníků na souši jako zpětný dozor nad posádkou ponorky. Účelem bylo zajistit, aby ponorku s balistickými střelami nikdo nesledoval. "Ten Jones býval vynikajícím operátorem sonaru, ale teď je dodavatelem, a svoje faktury tudíž musí něčím podložit, ne? Netvrdím, že nejednal čestně. Hledat odchylky je jeho práce, a v tomhle případě prostě pospojoval několik náhod do své hypotézy. Nic víc, nic míň. Informace nejsou nijak jednoznačné - naopak, je to všechno značně spekulativní -, ale jde o to, že pokud by to měla být pravda, museli bychom připustit, že tatáž posádka, která byla schopná vystopovat 688, nedokázala odhalit ruskou ponorku. To není nic příznivého."

"To je pravda, Harry. Jones netvrdí, že je to jisté. Dává tomu pravděpodobnost jedna ku třem."

Ricks zavrtěl hlavou. "Já bych spíš řekl jedna ku tisíci, a to ještě ubírám."

"Buď jak buď, velitelství skupiny s vámi souhlasí a já jsem se před třemi dny sešel s lidmi z OP-02, a ti tvrdili to samé."

Tak o čem se tu vůbec bavíme? chtěl se zeptat Ricks, ale nemohl. "Ponorka prošla před vyplutím zkouškou hlučnosti, je to tak?"

Mancuso přikývl. "Prošla, těsně za přístavem, všechno bylo zkontrolováno."

"A výsledek?"

"Je pořád jako černá díra. Útočná 688, která test prováděla, ji ztratila na vzdálenost tři tisíce metrů při rychlosti pět uzlů."

"No, tak jak to sepíšeme?" zeptal se Ricks tak nezaujatě, jak jen uměl. Tohle se objeví v jeho materiálech, a proto mu na tom tolik záleželo.

Teď se zase necítil ve své kůži Mancuso. Ještě se nerozhodl. Jeho úřednické já mu říkalo, že udělal vše tak, jak měl. Vyslechl dodavatele, data pak předal nahoru na velitelství skupiny, až nahoru do Pentagonu. Jejich analýza byla negativní: Doktor Jones si dělá zbytečné starosti. Problém byl v tom, že Mancuso sloužil s Jonesem tři skvělé roky na ponorce Dallas a nikdy nezažil, že by se Jones špatně rozhodl. Nikdy. Ani jednou. A ta Akula tam někde v Aljašském zálivu byla. Od doby, kdy ji hlídkovací letadlo P-3 ztratilo z dohledu, až po vyplutí u domovské základny se Admirál Lunin prostě ztratil ze světa. Kde jen byl? Při sestavení údajů času a rychlosti se mohl dostat do hlídkovací oblasti Maine, v pravý čas ho opustit a vrátit se do přístavu. Ale bylo též možné - neřkuli velmi pravděpodobné -, že ve stejné oblasti jako americká ponorka nikdy nebyl. Maine ruskou ponorku neobjevil a Omaha taky ne. Jak pravděpodobné bylo, že by ruská ponorka unikla oběma špičkovým ponorkám?

Pramálo.

"Víte, co mě trápí?" zeptal se Mancuso.

"Copak?"

"Ponorkám s balistickými střelami se věnujeme již tři desetiletí. V hluboké vodě nás nikdy nikdo nevystopoval. Když jsem sloužil jako zástupce velitele na Hammerhead, cvičili jsme proti Georgii a museli jsme se nechat poddat. Když jsem sloužil na Dallasu, nikdy jsem nezkoušel stopovat Ohio, a ten jediný případ proti ponorce Pulaski byl tím nejobtížnějším cvičením, jaké jsem kdy zažil. Ale stopoval jsem Delty, Tajfuny, prostě všechno, co Rusové pustili na moře. Fotili jsme si trupy Viktorů. Jsme v tomhle oboru tak dobří..." Velitel eskadry se zamračil. "Harry, zvykli jsme si na pozici nejlepšího."

Ricks se rozhodl pokračovat rozumným tónem. "Barte, my jsme nejlepší. Odhalit nás dovedou jen Britové, a i těm pomalu utíkáme. Nikdo jiný na nás nemá. Mám nápad."

"Jaký?"

"Trápí vás přítel Akula. Fajn, tomu rozumím. Je to dobrá ponorka, jako bývalá třída 637, určitě je to to nejlepší, co kdy pustili na vodu. Fajn, máme rozkazy vyhnout se všemu, co se nám připlete do cesty -, ale vy jste dal Rossellimu pěkný posudek za stopování právě Akuly. A nejspíš vám za to na velitelství skupiny trochu zatopili."

"Uhodl jste, Harry. Pár lidí na štábu se nad tím pozastavilo, ale jestli se jim nelíbí, jak vedu eskadru, můžou si vždycky zvolit nového velitele."

"Copak vlastně víme o Admirálu Luninovi?"

"Je teď na prohlídce v doku a vypluje zase koncem ledna."

"Podle posledních zpráv bude nejspíš zase o něco tišší."

"Nejspíš. Proslýchá se, že bude mít nový ultrazvukový systém, prý asi jen deset let za námi," dodal Mancuso.

"Když nepočítáme operátory. Pořád se s námi nemůžou rovnat, ani se k tomu neblíží. A to můžeme dokázat."

"Jak?" zeptal se Mancuso.

"Zkuste na velitelství skupiny navrhnout, aby každá ponorka, která narazí na Akulu, jej začala agresivně sledovat. Ať se k němu útoční velitelé skutečně

přiblíží. Ale pokud se k Akulovi přiblíží i ponorka s balistickými střelami a nebude hrozit, že by ji odhalili, ať do toho jde taky. Myslím, že nám o Akulovi chybí víc informací. Pokud je skutečnou hrozbou, pak zkusme sehnat co nejnovější informace."

Harry, to velitelství Skupiny pěkně nadzvedne. Vůbec se jim to nebude líbit." Ale Mancusovi už se to líbilo, a toho si Harry všiml.

Ricks se ušklíbl. "No a? My jsme ti nejlepší, Barte. Vy to víte. Já to vím. Oni to vědí. Tak to zkusme upřesnit."

"Ale jak?"

"Jaká je nejdelší vzdálenost, po jakou se někomu podařilo stopovat Ohio?"

"Čtyři tisíce metrů, Mike Heimbach na Scrantonu proti Franku Kemenymu na Tennessee. Kemeny objevil Heimbacha první - rozdíl byl asi jedna minuta při odhalení. Všechna rychlejší odhalení byla součástí předem dohodnutých testů."

"Fajn, tak to znásobme dejme tomu... pěti. To je víc než bezpečné, Barte. Mike Heimbach měl zcela novou ponorku, první exemplář nového integrovaného ultrazvukového systému a tři operátory navíc, pokud si dobře vzpomínám."

Mancuso přikývl. "Přesně tak, byl to dohodnutý test, a ještě k tomu vše naplánovali na co nejobtížnější podmínky, aby zjistili, jestli někdo dokáže odhalit Ohio. Izotermální voda pod rozhraním, to je všechno."

"A Tennessee přesto vyhrála," řekl Ricks. "Frank měl rozkazy odhalení usnadnit, navzdory tomu je odhalil první, a pokud si dobře vzpomínám, výsledek měl o tři minuty dřív než Mike."

"Správně." Mancuso se zamyslel. "Vzdálenost ať je pětadvacet tisíc metrů. Ne míň."

"Dobře. Jsem si jist, že dokážu Akulu na takovou vzdálenost vystopovat. Mám výbornou obsluhu sonaru - to máme sakra všichni. Pokud na toho chlapce narazím, počkám poblíž a získám všechny možné informace. Kolem něj udělám okruh pětadvaceti tisíc metrů a tu vzdálenost neporuším. Ani za nic mě nemůže odhalit."

"Před pěti lety by nás na velitelství nechali zastřelit jen za to, že si o tom povídáme," řekl Mancuso.

"Je jiná doba. Podívejte, Barte, můžete k němu nahnat 688, ale co tím dokážete? Pokud nás vážně trápí zranitelnost ponorek s balistickýma střelama, proč se máme pořád schovávat?"

"Jste si jist, že to zvládnete?"

"No bodejť, že jsem. Sepíšu návrh pro váš operační štáb a vy ho můžete předat nahoru na velitelství."

"Bude se o tom jednat ve Washingtonu, to víte."

"Jo, k čertu s heslem ‚Skrývání není hanba'. Copak jsme starý babky? Hergot, Barte, já jsem velící důstojník válečný ponorky. Jestli mi někdo chce říct, že jsem zranitelný, tak mu holt ukážu, že kecá. Nikdo mě nikdy nevystopoval. A nikdo mě nikdy nevystopuje, to jsem připraven dokázat."

Tento rozhovor se nevyvíjel tak, jak si Mancuso předem naplánoval. Ricks hovořil jako skutečný velitel. To se ale Mancusovi líbilo.

"Jste si jist, že vám to vyhovuje? Nahoře z toho bude skutečně poprask. A dotkne se to i vás."

"Ale vás taky."

"Já jsem velitel eskadry. Já to mám v popisu práce."

"Risknu to, Barte. Vím, že budu muset pořádně zbuzerovat svoje lidi, hlavně lidi u sonarů a tak. Ale mám čas a taky moc dobrou posádku."

"Tak jo. Napište mi návrh. Připojím k němu příznivé vyjádření a pošlu to nahoru."

"Takže to není tak složité, že?" usmál se Ricks. Když chcete být jedničkou v eskadře dobrých velitelů, pomyslel si, musíte z toho davu vystoupit. OP-02 v Pentagonu z toho bude na větvi, ale všimnou si, že ten návrh podal Harry Ricks, o němž už vědí, že má pověst chytrého a rozvážného operátora. Na tomhle základě a s Mancusovým dobrozdáním to po chvíli křiku a mračení schválí. Harry

Ricks: nejlepší ponorkový inženýr v námořnictvu a muž odhodlaný podložit svou expertízu činy. To není špatné. Rozhodně si ho každý všimne a nikdo na něj nezapomene.

"No, jak bylo na Havaji?" zeptal se Mancuso, velmi překvapen a velmi potěšen postojem velícího důstojníka ponorky Maine.

"Tohle je zajímavé. Astrofyzikální institut Karla Marxe." Plukovník KGB podal Golovkovi černobílé fotografie.

Golovko si je prohlédl a položil je na stůl. "Prázdná budova?"

"Prakticky ano. Uvnitř jsme našli tohle. Je to dodací list pěti amerických obráběcích strojů. Velmi dobrých a velmi drahých."

"Na co se používají?"

"Na spoustu věcí, například výrobu teleskopických zrcadel, což odpovídá názvu institutu. Tytéž nástroje se ale podle našich přátel v Sarově používají k obrábění součástí jaderných zbraní."

"Co o tom institutu víme?"

"Zdá se, že se z valné části skutečně zabývá astrofyzikou. Jeho ředitel byl jedním z nejvýznamnějších východoněmeckých odborníků na vesmír. Institut byl sloučen s Institutem Maxe Plancka v Berlíně. Mají plán vybudovat obří teleskopový komplex v Chile a společně s Evropskou vesmírnou agenturou navrhují rentgenový pozorovací satelit. Je pozoruhodné, že rentgenové teleskopy jsou celkem úzce spřízněny s výzkumem jaderných zbraní."

"Jak se pozná rozdíl mezi vědeckým výzkumem a..."

"Nepozná se," připustil plukovník. "Sám jsem se o to zajímal. I nám uniklo několik informací tohoto druhu."

"Cože? A jak?"

"V odborných časopisech vyšlo několik článků o stelární fyzice. Jeden z nich začíná slovy, Představme si jádro hvězdy s tokem rentgenových paprsků takovým a takovým, jenže je tu problém: hvězda, kterou autor popisoval, má tok mnohem vyšší než je střed jakékoli hvězdy - řádově asi čtrnáctkrát."

Tomu nerozumím." Golovko se v té přehršli technických termínů přestával orientovat.

Popsal fyzické prostředí, v němž je aktivita mnohonásobně vyšší, než je intenzita v jádru jakékoli hvězdy. Ve skutečnosti tedy popisoval vnitřek termonukleární bomby v okamžiku detonace."

‚Ale jak to vůbec prošlo cenzurou?" podivoval se Golovko. Pane generále, jak vzdělaní jsou podle vás naši cenzoři? Jakmile ten člověk viděl větu představme si jádro hvězdy, rozhodl se, že to nespadá do oblasti ohrožení státních zájmů. Ten článek vyšel před patnácti lety. A není jediný. Minulý týden jsem pochopil, jak nanicovatá jsou naše utajovací opatření. Můžete si představit, jaká je situace u Američanů. Takovou informaci naštěstí dokáže odhalit jen velmi moudrý čtenář. Ale možné to je. Hovořil jsem s týmem mladých inženýrů v Kyštymě. Když se podaří získat jejich podporu, můžeme rozjet hloubkovou studii toho, nakolik je otevřená odborná vědecká literatura. To bude trvat pět až šest měsíců. Tento konkrétní projekt tím ohrožen nebude, ale myslím si, že je to velmi užitečná studie. Domnívám se, že je možné, že jsme systematicky podcenili nebezpečí existence jaderných zbraní ve třetím světě."

"Ale to není pravda," protestoval Golovko. "Víme přece, že..."

"Pane generále, já jsem se před třemi lety účastnil prací na této zprávě. A říkám vám, že moje tehdejší závěry byly přehnaně optimistické."

Golovko se na chvíli zamyslel. "Petře Ivanoviči, jste čestný muž."

"Mám jen strach," odpověděl plukovník.

"Zpět k Německu."

"Ano. Z lidí, jež z účasti na východoněmeckém jaderném projektu podezíráme, jsou tři nezvěstní. Všichni zmizeli i s rodinami. Ostatní si našli jinou práci. Je možné, že dva byli zapojeni do výzkumu ohledně jaderných zbraní, ale zase nevíme nic jistě. Kde je totiž dělicí čára mezi mírovou fyzikou a činností spojenou s vývojem zbraní? Nevím."

"A ti tři, o kterých nic nevíme?"

"Jeden je zcela jistě v Jižní Americe. Ostatní dva jsou nezvěstní. Navrhuji zahájení rozsáhlé operace, abychom zjistili, co se děje v Argentině."

"A co Američani?" přemýšlel Golovko.

"Nic jistého. Tipuji, že vědí stejně málo jako my." Plukovník se odmlčel. "Umím si jen těžko představit, že by mohli mít zájem na rozšíření jaderných zbraní. Je to v rozporu s politikou jejich vlády."

"Pak mi ale vysvětlete jejich kroky v Izraeli."

"Izraelci dostali jaderný materiál od Američanů asi před dvaceti lety, plutonium pocházelo z jejich elektrárny v Savannah River a obohacený uran byl ze skladiště v Pennsylvanii. V obou případech byl převoz materiálů zjevně protiprávní. Američani sami provedli vyšetřování. Domnívají se, že se izraelský Mossad pustil do jedné z největších operací v historii a že jim pomohli Židé ve vlivných pozicích v Americe. Obžalován ale nebyl nikdo. Všechny důkazy byly ze zdrojů, které nebylo možné postavit před soud, a panovala všeobecná shoda, že není moudré dopustit možné vyzrazení tajemství v tak ožehavé oblasti. Všechno proběhlo velmi potichu. Amerika i Evropa byly při prodeji jaderných technologií jiným zemím velmi neopatrné - kapitalismus funguje, je v tom už spousta peněz -, ale my jsme se dopustili stejných chyb v Číně a Německu, že? Kdepak," uzavřel plukovník, "nevěřím, že by Američani měli větší zájem na tom, aby si Němci vyrobili vlastní jadernou zbraň, než my."

"Co tedy dál?"

"Nevím, pane generále. Prověřili jsme naše zdroje, jak jen to bylo možné. Myslím, že bychom se měli podívat na aktivity v Jižní Americe. Pak navrhuji několik opatrných dotazů v německých armádních kruzích, zda se mezi nimi neví něco o jaderném programu."

"Kdyby se něco vědělo, už bychom se to doslechli." Golovko se zamračil. "Ježíši Kriste, to jsem snad nemyslel vážně. Jaké dopravní prostředky přicházejí v úvahu?"

"Letadlo. Odpalovací zařízení jsou zbytečná. Z východního Německa do Moskvy to je celkem blízko. A o schopnostech naší protivzdušné obrany něco vědí, že? Nechali jsme jim toho ke studiu hodně."

"Petře, kolik dobrých zpráv pro mě dnes odpoledne ještě máte?"

Plukovník se velmi zlověstně usmál. "Nu, a spousta těch bláznů na Západě básní o tom, jak je na světě najednou bezpečno."

Proces slinování směsi wolframu s rheniem byl úplně jednoduchý. Použili radiofrekvenční pec, ne nepodobnou běžné mikrovlnné troubě. Kovový prach nalili do formy a vložili do pece, aby se zahřála. Když dosáhl obrovské teploty - ačkoli bohužel ne dost vysoké, aby se roztavil i wolfram, jehož tepelná tolerance je velmi vysoká -, přišel na řadu tlak, a působením tepla a tlaku vytvarovali hmotu natolik, že, ačkoli nebyla pevná jako kov, ji mohli opracovávat, jako by to kov byl. Postupně bylo vybroušeno celkem dvanáct zakřivených částí. Musely být obroušené s minimálními odchylkami tvaru a hladkosti, a pak je postavili na předem určené místo v dílně.

Na velké fréze teď opracovávali poslední velký díl beryllia, velkého kovového hyperboloidu asi padesát centimetrů dlouhého a dvacet širokého. Neobvyklý tvar kladl velké nároky na obrábění i při použití počítačem řízených přístrojů, ale s tím se nedalo nic dělat.

"Jak vidíte, počáteční proud neutronů bude mít podobu kulové expanze z primární části, ale beryllium jej zachytí," vysvětloval Fromm Qatimu. "Tyhle kovové součásti odrážejí neutrony. Pohybují se rychlostí asi pětkrát nižší, než je rychlost světla, a budou unikat jen sem do toho kornoutu. Uvnitř hyperboloidu bude tento válec tritiem obohaceného deuteridu lithného."

"To se děje tak rychle?" zeptal se velitel. "Vždyť výbušniny všechno zničí."

"Musíte se na to dívat jinak. Jakkoli rychle probíhají činnosti výbušnin, nesmíte zapomenout, že nám stačí k dokončení detonace bomby jen tři otřesy."

"Tři co?"

"Otřesy." Fromm si dovolil další ze svých vzácných úsměvů. "Víte, co to je nanosekunda, že? Je to biliontina sekundy. Za tu dobu uletí paprsek světla pouhých

třicet centimetrů. Je to doba, za kterou se paprsek dostane odsud sem." Ukázal rukama vzdálenost asi jedné stopy.

Qati přikývl. To je tedy velmi krátká doba.

No. A otřes je deset nanosekund. Doba, za kterou paprsek urazí tři metry. Ten termín vynalezli Američané ve čtyřicátých letech. Má označovat dobu, za jakou ovce jednou zavrtí ocasem - to má být vtip. Jinými slovy, za tři otřesy, tedy dobu, za kterou paprsek světla urazí přibližně devět metrů, se v bombě rozběhne a dokončí proces detonace. To je mnohotisíckrát kratší doba, než za jakou se projeví účinky chemických výbušnin."

"Rozumím," řekl Qati a zčásti to byla pravda. Odešel z dílny a nechal Fromma, ať se vrátí ke svým zběsilým snům. Venku na něj čekal Günther.

"Tak co?"

"Mám americkou stranu plánu," oznámil mu Bock. Rozložil na zemi mapu. "Bombu umístíme tady."

"Co to je za místo?" Bock mu to řekl. "Bude jich tam hodně?" zeptal se velitel.

"Tady asi šedesát tisíc. Pokud bude bomba tak silná, jak počítáme, celá tahle zóna bude smrtelná. Celkový počet mrtvých mezi jedním a dvěma sty tisíci lidí."

"A víc ne? Jaderná bomba víc nedokáže?"

"Ismaeli, tohle je jen taková velká výbušnina."

Qati zavřel oči a v duchu zanadával. Ani ne před minutou se dozvěděl, že je to něco naprosto mimo jeho obzor, a teď mu Günther tvrdí, že je tomu přesně naopak. Velitel byl ale natolik chytrý, aby pochopil, že pravdu mají oba dva.

"A proč právě tady?" Bock mu to vysvětlil.

"Bylo by velmi potěšující, kdyby se nám podařilo zabít prezidenta."

"Potěšující ano, ale nikoli prvořadé. Mohli bychom vzít bombu do Washingtonu, ale tam je riziko moc velké, až příliš velké. Veliteli, můj plán musí vzít v úvahu skutečnost, že máme pouze jednu bombu a jeden pokus. Musíme tedy snížit riziko odhalení a vybrat cíl spíše podle tohoto faktoru než podle ostatních."

"A co německá část operace?"

"To je ještě o něco jednodušší."

"Vydaří se to?" zeptal se Qati s očima upřenýma na prašné kopce Libanonu.

"Mělo by. Dávám tomu šedesátiprocentní šanci."

Alespoň potrestáme Američany i Rusy, říkal si velitel. Ale pak jej napadla otázka: A stačí to? Qati se nad tím zamyslel, a rysy v obličeji mu ztvrdly.

Jenže to nebyla jediná otázka toho druhu. Qati věděl, že umírá. Občas se cítil lépe, jindy zase hůř. Bylo to jako nekonečný příliv a odliv, ale hladina přílivu nikdy nedosáhla úrovně předchozího měsíce nebo roku. Ačkoli mu dnes bylo lépe, uvědomoval si, že je to velmi relativní pocit. Měl přibližně stejnou šanci, že jeho život skončí příští rok, jako měl Bock šanci, že jeho plán vyjde. Může si dovolit zemřít a neudělat vše proto, aby se tato operace vydařila?

Ne, a pokud je jeho vlastní smrt pravděpodobná, proč mu má záležet na životech ostatních? Cožpak to nejsou všechno bezvěrci?

Günther je bezvěrec, opravdový pohan. Marvin Russell je další takový. Lidé které hodláš zabít... bezvěrci nejsou. Jsou to lidé Písma, svedení následovníci proroka Ježíše, ale lidé, kteří též věří v jediného Boha.

I Židé jsou lidé Písma. Korán to tak říká. Jsou to duchovní předchůdci islámu Abrahám byl jejich otcem, stejně jako byl otcem Arabů. Potud se jejich náboženství shodovala. Ale jeho válka proti Izraeli neměla s náboženstvím nic společného. Šlo o jeho lid, vyhnaný z vlastní země jiným lidem, který o sobě

též prohlašoval, že jej vedou náboženské pohnutky, i když ve skutečnosti šlo o něco jiného.

Qati konfrontoval svou víru se všemi jejími protimluvy. Izrael je jeho nepřítel. Američani jsou jeho nepřátelé. Rusové jsou jeho nepřátelé. To byla jeho vlastní filozofie, a ačkoli o sobě tvrdil, že je muslim, to, co mělo vliv na jeho život, mělo jen pramálo společného s Bohem i přesto, že se ze všech sil snažil přesvědčovat své společníky o opaku.

"Pokračuj ve svých přípravách, Günthere."

[20] SOUPEŘENÍ

V polovině sezóny NFL byli Vikings a Chargers stále na špici ligy. Když San Diego setřáslo porážku od Minnesoty, pomstilo se následující týden na družstvu z Indianapolis, které rozprášilo výsledkem 45:3, zatímco Vikings měli plné ruce práce s Giants, i když je nakonec porazili 21:17. Tony Wills již ve třetí čtvrtině osmého zápasu sezony překročil hranici tisíce yardů a byl všeobecně pokládán za nováčka roku. Navíc se stal mluvčím NFL v prezidentově kampani proti užívání nedovolených látek. Vikings zaváhali proti Forty-Niners, když prohráli 16:24. čímž se dostali na stejné skóre jako San Diego 7:1. Nicméně jejich nejbližším soupeřem v centrální divizi byli jen Bears se skóre 4:3. Vyrovnanost družstev v Národní fotbalové lize byla věcí nestálou. Jediným vážným ohrožením byla v Americké konferenci jako vždy družstva Dolphins a Raiders, obě si měli Chargers vychutnat až koncem sezony.

Nic z toho ale Ryanovi na pohodě nepřidalo. Usínal těžko i přes obrovskou únavu, která zjevně začínala řídit jeho život. Dřív, když ho ze spánku vyrušily myšlenky, se postavil k oknu, díval se na vody Chesapeak Bay, na lodě, které pluly několik mil od něho. Teď jen seděl a civěl do prázdna. Nohy měl bolavé a slabé, neustále unavené, probouzely se k životu až po chvíli stání. Jeho žaludek se bouřil proti kyselině produkované stresem a podporované kofeinem a alkoholem. Potřeboval se vyspat, uvolnit své svaly, bezesný spánek, jenž by mu uvolnil mysl od každodenních rozhodnutí. Potřeboval by cvičit. Potřeboval by toho hodně. Potřeboval by být zase mužem. Místo toho nemohl spát, jeho mysl neustále přemílala události předešlého dne a neúspěchy minulé noci.

Jack věděl, že ho Liz Elliotová nenávidí. Dokonce si myslel, že zná důvod. Měl pocit, že za tím vězí jejich první setkání před lety v Chicagu, kde měla špatnou náladu a on taky, a jejich seznámení bylo plné vzájemných výtek. Lišili se jen tím, že on se snažil na urážky zapomenout - aspoň na většinu z nich - a ona ne, a ji navíc prezident poslouchá. Kvůli ní se nikdy nikdo nedozví o jeho podílu na Vatikánské smlouvě. Byl to jeho jediný úkol, který nebyl nijak spojen s jeho prací v CIA - Ryan byl pyšný i na to, co udělal pro CIA, ale věděl, že to je vždy úzce politické nebo strategické, zaměřené na vylepšení situace jeho země, ale Vatikánská smlouva měla pomoci celému světu. Jeho skvělé porozumění je teď pryč, připsáno jiným. Jack nechtěl všechno uznání pro sebe. Nebyla to jen jeho práce, ale přál si aspoň malinkou zmínku jako jeden z hráčů. Copak to je tolik? Pracoval čtrnáct hodin denně, většinou cestoval v autech, třikrát riskoval život pro svou zemi - a co za to? Jen to, že se nějaká politická potvora ušklíbá nad jeho závěry.

Liz, vždyť nebýt toho, co jsem udělal, bys tady ani nebyla, a nebyl by tu ani tvůj šéf, Ledový muž, Jonathan Robert Fowler z Ohia!

Ale to nemohli vědět. Jack dal své slovo. Ale proč? A komu?

Nejhorší na tom bylo, že se ho to teď dotýkalo zcela novým a nečekaným způsobem. Dnes v noci svou ženu znovu zklamal. Nemohl to pochopit. Jako by škrtl sirkou, a byla by pořád tma, jako by otočil klíčkem ve startéru, a...

Jako by ani nebyl muž. Tak prosté konstatování.

Ale já jsem muž. Udělal jsem vše, co muž dokáže.

No tak to zkus vysvětlit svý ženě, troubo!

Bojoval jsem za svou rodinu, za svou zemi, zabil jsem za svou rodinu, za svou zemi. Vydobyl jsem si uznání nejlepších lidí. Udělal jsem věci, o kterých

se nikdy nikdo nedozví, a dodržel jsem tajemství, která se mají dodržet. Sloužil jsem tak, jak jen muž dovede.

Tak proč teď čumíš z okna ve dvě ráno, ty hvězdo?

Nejsem přece jen jedním z mnoha! Jackovi to bouřilo v hlavě.

A kdo o tom ví? A koho to zajímá?

Třeba moji přátelé?

No ty ti teda pomáhají. Navíc, jací přátelé? Kdy jsi naposled viděl Skipa Tylera nebo Robbyho Jacksona? Tvoje přátele z Langley - proč se o svých problémech neporadíš s nimi?

Rozednění jej téměř překvapilo, ale ne tolik, jako spíš to, že vlastně spal, seděl sám v obývacím pokoji. Jack vstal a pocítil bolest svalů, které neukolébal bůhvíkolika hodinami, kdy nebyl vzhůru. Nedá se ani říct, že to byl spánek, říkal si cestou do koupelny. Jen prostě nebyl vzhůru. Spánkem si člověk odpočine, a on byl zoufale unavený, z levného vína ho bolela hlava. Jedinou dobrou zprávou - pokud se tomu tak dá říkat - bylo, že se Cathy neprobudila. Jack si udělal kávu a čekal u dveří na Clarka.

"Á, další skvělej víkend," řekl Clark, když Ryan nasedl do auta.

"I ty, Johne?"

"Hele, šéfe, jestli se do mě chceš pustit, tak prosím. Před pár měsícema jsi ale vypadal přísně, a spíš se to zhoršuje, než zlepšuje. Kdys měl naposled dovolenou, kdys vyrazil ven na jeden, dva dny? Jen tak dělat, že jsi normální člověk, a ne nějakej podělanej vládní poslíček, kterej se bojí, že když vypadne z kanclu, tak si toho nikdo nevšimne?"

"Johne, ty umíš po ránu povzbudit."

"No pozor, já jsem jen ochranka, ale nezlob se, když vezmu svou práci poctivě, jasný?" John zaparkoval auto. "Doktore, už jsem tohle zažil. Jsi jak svíčka a hoříš z obou konců. To je fuška, když je člověku dvacet, a tobě už dvacet není, kdyby ti to náhodou ještě nikdo neřekl."

Problémů spojených se stářím jsem si vědom." Ryan se pokusil o úsměv, aby naznačil, že to není tak hrozné a že to Clark zveličuje.

Nefungovalo to. Najednou Clarka napadlo, že Ryana nepřišla žena vyprovodit ke dveřím. Rodinné potíže? Přece se na to nemůže zeptat. Výraz v Ryanově obličeji ale byl víc než špatný. Byl úplná troska, zmáhal ho nápor ptákovin, který na něj padal zhora, ředitele Cabota pořád brání před vším, co se nachomýtne. Cabot - není to špatný člověk, myslí to dobře, ale pravdou je, že nemá vůbec tušení, co dělá. Takže se Kongres spoléhá na Ryana a Správa rozvědky a operací rovněž spoléhá na Ryanův smysl pro vedení a organizaci. Nemůže se ze svých závazků vyvléct a nemá nos na to, aby poznal, že spoustu věcí by zvládl i někdo jiný. Ředitelé správ by se mohli starat o víc, ale nechávají to všechno na Ryanovi. Pořádná rána do stolu by to sice mohla napravit, ale postavil by se Cabot za něj - nebo by to hňupové v Bílým domě pochopili jako Ryanův pokus o puč?

Zkurvená politika! pomyslel si Clark a zamířil zpět na silnici. Kancelářská politika, politická politika. A ještě se něco děje doma. Clark netušil co, ale věděl, že něco určitě.

Doktore, hergot, to přece nemáš zapotřebí!

"Můžu ti něco poradit?"

"Klidně," odpověděl Ryan a listoval zprávami.

"Vezmi si dva týdny, odjeď do Disneylandu, do Club Med, najdi si pěknou pláž a procházej se. Vypadni prostě na chvíli z města."

"Děti jsou teď ve škole."

"No tak je odtamtuď vezmi. Anebo ještě líp, nech je tam a jeď jen se ženou. Ne, to asi není tvůj styl. Vezmi je na Mickeyho."

"Nejde to. Chodí do školy..."

"Jsou na základce, doktore, ne na střední. Když nebudou vědět, kolik má veverka zubů, tak to jejich intelektuální rozvoj nijak nezbrzdí. Potřebuješ vypadnout, dobít baterky, provětrat závity!"

"Mám moc práce, Johne."

"Hergot, ty mě neposloucháš! Víš, kolik kamarádů už mi umřelo? Víš, kolik mých známých nikdy nedostalo šanci mít ženu a děti a chalupu u vody? Spousta, šéfe, spousta z nich neměla ani zlomek toho, co máš ty. Ty to všechno máš, a děláš, co můžeš, abys co nejdřív umřel - a na to taky dojde, doktore. Tak nebo tak, dávám ti maximálně deset let."

"Nemůžu odejít z práce!"

"Není to tak důležitý, aby sis kvůli tomu posral život, ty blázne! Copak to nechápeš?"

"Ale kdo to udělá za mě?"

"Víš, když jsi ve formě, málokdo se ti vyrovná, ale teď jsi v takovým stavu, že ten cucák Goodley by to zvládl přinejmenším stejně dobře." Clark si všiml, že tohle zapůsobilo. "Jak výkonný jsi zrovna teď, co?"

"Udělej mi laskavost, Johne a jen řiď." Na Ryana čekala další zpráva od SPINNAKERA, rozluštil to ze zakódovaných zpráv. A ještě novinky od NIITAKY. Dnes se nebude nudit.

To přesně potřebuju, říkal si Jack a na chvíli zavřel oči.

Nezlepšilo se to. Ryan s překvapením zjistil, že je v práci, že únava přemohla i ranní kávu a nechala ho spát asi čtyřicet minut cestou do práce. Clark se na něj vyčítavě podíval a Ryan vyjel do sedmého patra. Poslíček mu donesl dvě důležité složky a zprávu, že ředitel Cabot přijde později. Ten člověk se nežinýruje. Špioni by měli být pilnější, pomyslel si Jack. Aspoň já jsem.

Nejprve přišel na řadu NIITAKA. Japonci se podle této zprávy chystají porušit obchodní smlouvu, dohodnutou před půl rokem. Mají ji vysvětlit jako "nešťastné nepředvídatelné" události, což může být zčásti pravda, pomyslel si Ryan, když dočetl na konec strany. Japonci mají tolik vnitřních problémů jako všichni ostatní, ale bylo tu ještě něco: hodlají prý dohodnout něco v Mexiku... má to být spojeno s návštěvou jejich premiéra v únoru ve Washingtonu. Místo toho, aby nakoupili zemědělské produkty v Americe, hodlají je nakoupit levněji v Mexiku. Takový je prý plán. Nejsou si jistí, zda v Mexiku uspějí, a plánují...

... úplatek?

"Páni," vzdychl Ryan. Mexická Revoluční institucionální strana - PRI - se nevyznačovala právě příkladně čestným chováním, ale tohle...? Má se to projednat při dvoustranných rozhovorech v Mexiku. Pokud Japonci uspějí, získají přístup na mexické trhy, dojde k otevření Japonska mexickým produktům a pak k omezení množství amerických potravin, které se v únoru minulého roku zavázali koupit. Logiku to nepostrádalo. Japonsko by tím dostalo potraviny o něco levněji než v Americe a zároveň by se mu otevřel nový trh. Americkým farmářům se vymluví na zemědělské chemikálie, které jejich potravinářská inspekce shledá - k všeobecnému překvapení - nevhodnými z důvodů ohrožení veřejného zdraví.

Úplatek byl naprosto úměrný velikosti trhu. Dvacet pět milionů dolarů splatných nepřímým pololegálním postupem. Až mexický prezident odejde příští rok z funkce, postaví se do čela nové společnosti, která... ne, odkoupí společnost, již už vlastní, za rozumnou tržní cenu, a nový vlastník ho ve firmě udrží. Zároveň nafoukne hodnotu společnosti a zaplatí mu úžasný plat oplátkou za jeho zjevné zkušenosti v oblasti public relations.

"Tomu říkám odchod z funkce," řekl Ryan nahlas. Bylo to téměř k smíchu, a nejlegračnější na tom bylo, že kdyby si někdo v Americe najal dostatečně ostrého právníka, mohlo by se zjistit, že se vlastně jedná o legální postup. Třeba by stačil i průměrný právník. Spousta lidí z ministerstev zahraničí a obchodu se hned po odchodu z vládních služeb nechala najímat japonskými firmami.

Až na jedno: to, co měl Ryan v ruce, byl důkaz o spiknutí. Na jednu stranu byli hrozně pošetilí: Japonci se domnívali, že některé úřady jsou svatosvaté,

že některá slova pronesená nahlas se nikdy nedostanou mimo zdi místnosti, od nichž se odrážela. Nevěděli, že jistý člen kabinetu má jistou milenku, jež má k sobě svalovce, který skvěle doplňuje její schopnost rozvázat někomu jazyk, a že Amerika teď má přístup ke všem těmto informacím, a to díky laskavosti jednoho důstojníka KGB...

"Přemýšlej!"

Kdyby se jim podařilo najít lepší důkaz a předat ho Fowlerovi... Ale jak? U soudu nejde ocitovat zprávu od špiona... ruského občana, důstojníka KGB pracujícího ve třetí zemi.

Ale o otevřeném soudu s dokazovací povinností není přece ani řeč, že? Fowler by se o tom mohl pobavit během vlastních rozhovorů s jejich premiérem.

Ryanovi zazvonil na stole telefon. "Ano, Nancy?"

"Právě volal ředitel. Dostal chřipku."

"Ten klikař. Díky. Prdlajs, chřipku," řekl Ryan, když zavěsil sluchátko. Nechce se mu do práce.

... Fowler by to mohl zahrát dvojím způsobem: (1) tváří v tvář mu říct, že víme, co chystá, a že to nestrpíme, že to rozhlásíme v Kongresu a... nebo (2) to prostě pustit do novin.

Možnost 2 by měla spoustu špatných důsledků, Mexiko by přitom nebyl tím nejhorším. Fowler neměl mexického prezidenta v lásce a jeho stranu ještě méně. Ať se o Fowlerovi říkalo cokoli, byl to čestný člověk, který nesnášel korupci ve všech jejích podobách.

Možnost 1... Ryan to bude muset nahlásit Alu Trentovi, že? Musí dát Trentovi vědět o nové operaci, ale Trent si v obchodních otázkách přihříval i vlastní polívčičku, a Fowler se bál, aby právě tohle neprozradil. Na druhé straně, může to vůbec Trentovi neříct? Ryan znovu zvedl telefon.

"Nancy, řekněte, prosím, panu Trentovi, že se s ním potřebuju sejít. Díky."

Pak SPINNAKER. Copak pro nás má pan Kadišev dneska? pomyslel si Ryan.

"Pane na nebi." Ryan si poručil zachovat klid. Pročetl celou zprávu, pak se zastavil a přečetl ji ještě jednou. Zvedl telefon a vytočil číslo Mary Pat Foleyové.

Telefon půl minuty jen vyzváněl, a až pak jej někdo zvedl.

"Ano?"

"Kdo jste?"

"Kdo jste vy?"

"Tady zástupce ředitele Ryan. Kde je Mary Pat?"

"Rodí, pane. Promiňte, ale nevěděl jsem, kdo volá," pokračoval muž. "Ed je samozřejmě s ní."

"Fajn, díky." Ryan zavěsil. "Hergot!" Ale na druhou stranu kvůli tomu se zlobit nemůže, ne? Vstal a šel do kanceláře své sekretářky.

"Nancy, Mary Pat rodí," řekl paní Cummingsové.

"No skvěle - teda ne skvěle, ona to zas taková švanda není," řekla Nancy. "Květiny?"

"Jo, něco pěknýho - vyznáte se v tom líp než já. Napište to na moji kartu."

"Mám počkat, až budeme vědět, že je vše v pořádku?"

"Jo, počkejte." Ryan se vrátil do své kanceláře. "Co teď?" zeptal se sám sebe.

Víš moc dobře, co máš udělat. Jde jen o to, jestli se ti do toho vážně chce nebo ne.

Jack znovu zvedl telefon a vytočil další číslo.

"Ellizabeth Elliotová," představila se, jakmile zvedla sluchátko tajného telefonu, jehož číslo znalo jen pár lidí.

"Jack Ryan."

Její chladný hlas rázem ochladí ještě o několik stupňů. "Co je?"

"Potřebuju se sejít s prezidentem."

"Kvůli čemu?"

"Po telefonu to nejde."

"Tohle je bezpečná linka, Ryane!"
"Ale ne dost. Kdy můžu přijít? Je to důležitý."
"Hodně důležitý?"
"Dost na to, aby mu to nabouralo rozpis jednání, Liz!" štěkl Ryan. "Myslíš si, že si tady hraju?"
"Uklidni se a počkej." Ryan slyšel otáčení stránek. "Stav se za čtyřicet minut. Budeš mít patnáct minut. Domluvím to."
"Děkuji, paní doktorko." Ryan se ovládl, aby nepraštil se sluchátkem. Do háje s tou ženskou! Ryan znovu vstal. Clark se zase vrátil do kanceláře Nancy. "Nastartuj auto."
"Kam jedeme," zeptal se Clark a vstal.
"Do centra," řekl Ryan a otočil se. "Nancy, zavolejte řediteli. Řekněte mu, že musím s jednou zprávou za šéfem a že při vší úctě bych byl rád, kdyby se tam taky doprdelil." To ale nestihne. Cabot bydlí hodinu odsud, na venkově.
"Ano, pane." Jestli se mohl Ryan na něco spolehnout, pak to byla profesionalita Nancy Cummingsové.
"Tohohle potřebuju tři kopie. Plus ještě jednu pro ředitele, originál pak vraťte na bezpečné místo."
"Bude to za dvě minuty," řekla Nancy.
"Fajn." Jack odešel do koupelny. Podíval se do zrcadla a zjistil, že Clark měl jako vždy pravdu. Vážně vypadá příšerně. Ale s tím se nedá nic dělat. "Můžeme?"
"Jestli ty jsi hotov, doktore." Clark už držel kopie v kožené aktovce.
Perverzita života se tomuto pondělnímu ránu nevyhnula. Poblíž sjezdu z 1-66 se nějakému bláznovi podařilo způsobit nehodu, kvůli čemuž byly ucpané silnice. Co se jindy dalo stihnout za deset, patnáct minut, trvalo teď pětatřicet. I vyšší vládní zaměstnanci se musí potýkat s dopravou v D.C. Zaparkovali s autem na West Executive Drive právě včas. Jack nezamířil k západnímu vchodu do Bílého domu jen z obavy, aby si ho někdo nevšiml. Tímto vchodem vstupují i novináři. Za minutu už byl v rohové kanceláři Liz Elliotové.
"Co se děje?" zeptala se ho.
"Rád bych o tom mluvil jen jednou. Máme od našeho agenta zprávu, která vás asi moc nepotěší."
"Něco mi ale říct musíš," pronesla Elliotová aspoň pro jednou rozumně.
"Narmonov, jeho armáda a atomovky."
Přikývla. "Tak jdeme." Šli dvěma chodbami, minuli osm agentů tajné služby, kteří hlídali prezidentovu pracovnu jako smečka velmi vážených vlků.
"Doufám, že máte dobré zprávy," řekl prezident Fowler vsedě. "Vynechal jsem kvůli tomu informace o rozpočtu."
"Pane prezidente, velmi vysoko v sovětské vládě máme agenta," začal Ryan.
"To vím. A jak si vzpomínáte, žádal jsem vás, ať mi neříkáte jeho jméno."
"Ano, pane," přikývl Ryan. "Ale teď vám ho řeknu. Oleg Kirilovič Kadišev. Krycí jméno SPINNAKER. Získala ho před pár lety Mary Patricia Foleyová, když byla s manželem v Moskvě."
"Proč mi to říkáte?" zeptal se Fowler.
"Abyste mohl lépe zvážit jeho informaci. Viděl jste jeho zprávy pod krycími jmény RESTORATIVE a PIVOT."
"PIVOT...? To je ta zpráva ze srpna, v níž psal, že Narmonov má problémy se svým bezpečnostním aparátem?"
"Správně, pane prezidente." Jde mu to, pomyslel si Ryan. Pamatuje si, co mu sem posíláme. A Ryan věděl, že to zdaleka nebývá u prezidentů pravidlem.
"Tipuji, že jeho problémy se nelepší, jinak byste tu nebyl. Tak dál," řekl Fowler a opřel se o opěradlo.
"Kadišev říká, že se minulý týden sešel s Narmonovem - tedy koncem minulého týdne -"
"Moment. Kadišev - není on členem parlamentu, není v čele jedné z

opozičních skupin?"

"Opět správně pane prezidente. Často se s Narmonovem schází na uzavřených schůzkách, a proto je pro nás tak cenný."

"No, to věřím."

"Během poslední schůzky prý Narmonov přiznal, že se jeho problémy stále zhoršují. Dovolil svým vojenským a bezpečnostním silám zvýšit interní moc, ale zdá se, že to nestačí. Existuje nebezpečí opozice vůči uplatňování smlouvy o odzbrojování. Podle této zprávy si prý chce sovětská armáda ponechat všechny své střely SS-18, a ne jich šest divizí zrušit, jak určuje smlouva. Náš člověk tvrdí, že Narmonov se jim může v této otázce podvolit. To by, pane, znamenalo porušení smlouvy, a proto jsem přišel."

"Jak je to důležité?" zeptala se Liz Elliotová. "Po technické stránce, samozřejmě?"

"To právě nikdy nezaznělo úplně jasně. Ministr Bunker to chápe, ale Kongresu to nikdy pořádně nedošlo. Protože jsme v postupu redukce jaderných zbraní o polovinu napřed, změnili jsme jadernou rovnováhu. Když měly obě strany deset tisíc hlavic, každému bylo jasné, že vyhrát jadernou válku je obtížné - ne-li naprosto vyloučené. Pokud je třeba zničit tak obrovské množství hlavic, nikdy se je nepodaří zlikvidovat všechny najednou a vždy jich zbude dost na smrtelný odvetný útok. Ale díky těm redukcím se rovnováha změnila. Teď, vzhledem k složení sil, je takový útok teoreticky proveditelný, a proto je ve smlouvě tak pečlivě popsané složení sil."

"Chcete říct, že vlivem redukce hlavic je situace nebezpečnější, a nikoli klidnější?" zeptal se Fowler.

"Ne, pane, to není přesné. Celou dobu jsem tvrdil - pracoval jsem s týmem, který dával dohromady smlouvu, když byl v jeho čele Ernie Allen - že toto padesátiprocentní snížení nepřinese strategické zlepšení, že je to jen symbolické."

"Ale no tak," pronesla Elliotová opovržlivě. "Je to snížení o polovinu..."

"Víš, Liz, kdyby ses někdy uráčila zúčastnit akcí CAMELOT, pochopila bys to líp." Ryan se otočil dřív, než si stihl všimnout její reakce na tuto výtku. Fowler si

všiml, že zčervenala, a málem se usmál, jak jej pobavilo, že se Liz cítí nepříjemně, když ji Ryan takhle setřel přímo před očima jejího milence. Prezident si byl jist, že si o tom s Liz ještě promluví, takže se otočil k Ryanovi.

"Tato otázka je technického charakteru. Pokud mi nevěříte, zeptejte se ministra Bunkera nebo generála Fremonta z centrály. Rozhodujícím faktorem je složení sil, ne jejich počet. Pokud se nevzdají těch divizí s SS-18, složení se změní natolik, že Sověti budou mít jasnou převahu. Vliv na smlouvu je obrovský, nejde jen o počet. Ale to není vše."

"Tak dál," řekl prezident.

"Podle této zprávy existuje tajná spolupráce mezi armádou a KGB. Jak víte, zatímco sovětská armáda má pod palcem strategická odpalovací zařízení, hlavice jsou stále pod kontrolou KGB. Kadišev se domnívá, že tyto dva úřady se nějak příliš kamarádí a že by mohlo dojít ke zproblematizování dohledu nad hlavicemi."

"Co to znamená?"

"To znamená, že je blokován jistý počet taktických válečných hlavic."

"Nezvěstné atomové zbraně?"

"Ano. Kadišev si myslí, že to je možné."

"Jinak řečeno, je možné, že jejich armáda vydírá Narmonova, a není vyloučeno, že mají v rukávu několik malých střel jako trumfy."

Dobrý výkon, pane prezidente. "Správně, pane."

Fowler se na půl minuty odmlčel, přemýšlel s očima upřenýma do dálky. "Jak spolehlivý je ten Kadišev?"

"Pane prezidente, je v našich službách už pět let. Jeho rady jsou pro nás

stále velmi cenné, a pokud víme, nikdy nám nelhal."
"Je možné, že ho odhalili?" zeptala se Elliotová.
"Možné, ale nepravděpodobné. Máme pro tyto případy dohodnutý postup. Máme předem připravené varovné věty. V každé jeho zprávě, včetně této, se ale objevují informace, že je vše v pořádku."
"Dá se tato zpráva ověřit i jinými zdroji?" zeptala se Elliotová.
"Je mi líto, paní doktorko, ale tohle nikde neověříme."
"Ty nám neseš nepotvrzenou zprávu?" divila se Elliotová.
"To je pravda," připustil Ryan, aniž si uvědomil, jak unaveně vypadá. "Je jen málo agentů, u kterých bych si to dovolil, ale tohle je jeden z nich."
"Jak se ale můžete o pravdivosti této zprávy přesvědčit?" zeptal se Fowler.
"Můžeme rozhodit nenápadné dotazy v našich sítích a s vaším svolením se můžeme opatrně zeptat zahraničních výzvědných služeb. Britové též mají v Kremlu někoho, kdo jim dodává kvalitní informace. Znám Sira Basila Charlestona a můžu se ho zeptat, ale tím prozradím, že něco víme. A to se na téhle úrovni vztahů nedělá. Na tomto stupni se jedná stylem něco za něco. A do toho se bez vládního svolení nepouštíme."
"Rozumím. Dejte mi den na rozmyšlení. Ví o tom Marcus?"
"Ne, pane prezidente. Má chřipku. Normálně bych sem nešel bez předchozí diskuse s ředitelem, ale domníval jsem se, že o tom budete chtít vědět co nejdřív."
"Jednou jsi říkal, že na sovětskou armádu je větší spolehnutí," pronesla Elliotová.
"Správně. Taková akce, o níž píše Kadišev, je naprosto bezprecedentní. Dřív byly naše obavy ohledně politických ambicí v sovětské armádě stejně neopodstatněné jako neustálé. Vše naznačuje, že se to změnilo. Možnost faktické aliance mezi armádou a KGB je nanejvýš znepokojující."
"Takže ses předtím mýlil?" nedala si pokoj Liz.
"To je možné," připustil Ryan.
"A teď?" zeptal se Fowler.
"Pane prezidente, jak vám mám odpovědět? Můžu se mýlit i teď? Ano, můžu. Jsem si jist, že je ta zpráva přesná? Ne, nejsem, ale váha té informace mě nutí vás s jejím obsahem seznámit."
"Otázka střel mě děsí méně než nezvěstné hlavice," řekla Elliotová. "Pokud Narmonova skutečně vydírají... no potěš pámbu."
"Kadišev je potenciální Narmonův politický rival," pronesl Fowler spekulativně. "Proč mu máme věřit?"
"Vy se pravidelně scházíte s vedením Kongresu, pane. On taky. Politická dynamika v Kongresu lidových zástupců je mnohem chaotičtější než u nás. Navíc ti dva se vzájemně respektují. Kadišev se za Narmonova několikrát postavil. Jsou sice rivalové, ale v mnoha klíčových otázkách se shodují."
"Ale tuhle informaci někde ověřte, a to co nejrychleji."
"Ano, pane prezidente."
"Jak si vede Goodley?" zeptala se Elliotová.
"Je to chytrý mladík. Ohledně Východního bloku má dobrý nos. Četl jsem jeho práci z Kennedyho školy, a byla lepší, než co tehdy psali naši lidé."
"Zapojte ho do toho. Čerstvý mozek může přijít s nápady," navrhla Liz.
Jack rozhodně zavrtěl hlavou. "To je pro něj příliš citlivé téma."
"Goodley je ten stipendista, o kterém jsi mi říkala? Je vážně tak dobrý, Elizabeth?" vyzvídal Fowler.
"Myslím, že je."
"Na mou zodpovědnost, Ryane, zasvěťte ho do toho," nařídil prezident.
"Ano, pane."
"Ještě něco?"
"Pane, jestli máte ještě čas, přišlo nám také něco ohledně Japonska." Jack několik minut vysvětloval.
"Je to pravda?" zeptal se Fowler s chytrým úsměvem. "Co si o nich myslíte?"

"Myslím, že si rádi hrají," odpověděl Ryan. "Nezávidím lidem, kteří s nimi musí vyjednávat."
"Jak lze zjistit, zda je to pravda?"
"Je to z dobrého zdroje. Je to další bedlivě střežený zdroj."
"To by byla legrace... jak se dozvíme, že se dohodli?"
"Netuším, pane prezidente."
"Pak bych mu to mohl vpálit přímo do očí. Ty problémy se smlouvou už mi začínají vadit a nebaví mě nechat si pořád lhát. Zkuste to nějak zařídit."
"Zkusíme to, pane prezidente."
"Díky, že jste se stavil." Prezident nevstal ani mu nepodal ruku. Ryan se zvedl a odešel.
"Co si o tom myslíš?" zeptal se Fowler, když pročítal zprávu.
"Potvrzuje to Talbotova slova o Narmonovově zranitelnosti... a ještě hůř."
"Souhlasím. Ryan vypadá utahaně."
"Nemá seděť na víc židlích."
"Hmm?" zabručel prezident a četl dál.
"Mám předběžnou zprávu z vyšetřování, které vede ministerstvo spravedlnosti. Zdá se, že hraje na víc hřištích a že je v tom i dítě. Ona je vdova po letci, který zemřel při výcviku. Ryan té rodině věnoval spoustu peněz, a jeho žena o tom nemá ani ponětí."
"Takový skandál nemáme zapotřebí, žádný další sukničkáře po Charlieho aféře." Ještě že se neví o nás dvou, nemusel dodávat. Ale to je přece jen něco jiného. Alden byl ženatý muž. Ryan stále je. Fowler ne. A tím se liší. "Jakou máš jistotu? Říkalas, že se jedná o předběžné vyjádření?"
"Přesně tak."
"Tak to dodělejte a pak mi dej vědět, jak to dopadlo."
Liz přikývla a pokračovala. "Ta věc s ruskou armádou... hrozná představa."
"To teda," přikývl Fowler. "Popovídáme si o tom u oběda."
"A půl je hotovo," řekl Fromm. "Můžu poprosit o laskavost?"
"Jakou laskavost máte na mysli?" zeptal se Ghosn a doufal, že nebude chtít do Německa za ženou. To by mohlo být nemilé.
"Už dva měsíce jsem se nenapil."
Ibrahim se usmál. "Víte, že já mám takové věci zakázané."
"Ale vztahuje se to i na mě?" usmál se Němec. "Jsem přece bezvěrec."
Ghosn se od srdce zasmál. "To je pravda. Promluvím o tom s Güntherem."
"Děkuji. Zítra začneme s plutoniem."
"Bude to trvat tak dlouho?"
"Ano. Plutonium a potom bloky výbušnin. Jedeme ale přesně podle harmonogramu."
"To rád slyším." Den D je 12. ledna.
"Koho dobrýho máme v KGB?" zeptal se Ryan sám sebe, když se vrátil zpátky do kanceláře. Největší problém se SPINNAKEROVOU zprávou byl ten, že velká část KGB, možná dokonce její většina, je loajální Narmonovovi. Skupina, o níž to není jisté, je velitelství Druhé správy, které má pocit, že je samostatnou bezpečnostní složkou země. První správa - tedy zahraniční - určitě loajální je, zejména když tam ve funkci náměstka předsedy pracuje Golovko. Je to profesionál a zcela jistě apolitický. Ryan měl šílený nápad, že by třeba přímým telefonátem mohl -ne, musel by si sjednat schůzku..., ale kde?
Ne, to bylo příliš riskantní.
"Volal jste mě?" Byl to Goodley, nahlédl do Jackovy kanceláře. Ryan na něj mávl, ať vstoupí.
"Chcete povýšit?"
"Jak to myslíte?"
Myslím to tak, že z rozhodnutí prezidenta Spojených států jste zapojen do úkolu, na jaký podle mě ještě nejste připraven." Jack mu podal SPINNAKEROVU zprávu. "Čtěte."
"Proč já, a proč jste říkal, že."

"Taky jsem říkal, že jste odvedl skvělou práci, když jste předpověděl rozpad Varšavské smlouvy. Bylo to mnohem lepší než vše, co se psalo u nás."

"Neurazíte se, když vám řeknu, že jste strašně zvláštní spolupracovník?"

"Jak to myslíte?"

"Nelíbí se vám můj názor, ale mou práci chválíte."

Ryan se zaklonil a zavřel oči. "Bene, věřte tomu nebo ne, nemám vždycky pravdu. Dělám chyby. Párkrát jsem i příšerně přestřelil, ale jsem dost inteligentní, abych si to uvědomil, a poněvadž jsem dost inteligentní na tohle, hledám lidi s opačným názorem, aby mě hlídali. To není špatný návyk. Naučil jsem se to od admirála Greera. Pokud se máte během svého pobytu tady něco naučit, naučte se tohle. Tady si nemůžeme dovolit průsery. Samozřejmě k nim dochází, ale přesto si je nemůžeme dovolit. Ta vaše práce v Kennedyho škole byla lepší než moje. A existuje teoretická možnost, že se v budoucnu znovu trefíte, když se já spletu. Spokojen?"

"Ano, pane." Goodley odpověděl tiše, překvapen Jackovým proslovem. Samozřejmě bude mít pravdu, až se Ryan sekne. Proto tu přece je.

"Čtěte."

"Nevadí vám, když si zapálím?"

Jack otevřel oči. "Vy kouříte?"

"Přestal jsem před pár lety, ale od doby, co jsem tady..."

"Zkuste s tím přestat, ale než se vám to povede, dejte mi taky jednu."

Oba si zapálili a potichu kouřili, Goodley četl zprávu a Ryan sledoval jeho oči. Goodley pak zvedl oči.

"No nazdar."

"Dobrá reakce. Co si o tom myslíte?"

"Vypadá to pravděpodobně."

Ryan zavrtěl hlavou. "To jsem právě říkal prezidentovi. Nejsem si jist, ale musel jsem mu to ukázat."

"Co mám udělat já?"

"Chci si s tím trochu pohrát. Lidi z ruskýho oddělení to budou pár dní přežvykovat. Chci, abysme vy i já napsali vlastní analýzu, ale chci se na to podívat z jinýho úhlu."

"A sice?"

"A sice, že vy si myslíte, že je to pravděpodobný, a já o tom pochybuju. Proto se vy pokusíte najít důvody, který to zpochybní, a já se to pokusím potvrdit." Jack se odmlčel. "Ředitelství rozvědky to bude probírat klasicky. Jsou tam příliš organizovaní. A to nechci."

"Ale chcete, abych."

"Chci, abyste si pocvičil hlavu. Myslím, že jste chytrý, Bene. A chci, abyste to dokázal. A navíc je to rozkaz."

Goodley se zamyslel. Nebyl zvyklý rozkazy udělovat ani přijímat. "Nevím, jestli to mohu udělat."

"A proč ne?"

"Je to v rozporu s mým názorem. Myslím, že je to jinak, myslím..."

"Nelíbí se vám, že vás nutím k tomu, abyste se zbavil svých názorů a přijal kolektivní myšlení CIA? No, částečně máte pravdu. Panuje tu jistá kolektivita názorů, což má i své nevýhody. Ale je taky pravda, že i vaše názory mají svá úskalí. Když mi dokážete, že nejste o nic větším zajatcem svých názorů, než já jsem v zajetí svých, máte tu před sebou velkou budoucnost. Objektivita není jednoduchá. A musí se cvičit."

Je to velmi moudrý test, říkal si Goodley. Přemýšlel, jestli se v názoru na Ryana nakonec nespletl.

"Bude Russell spolupracovat?"

"Ano, Ismaeli, bude," řekl Bock a napil se piva. Sehnal pro Fromma bednu dobrého německého piva a pár lahví si nechal pro sebe. "Myslí si, že odpálíme velkou konvenční bombu, abychom přerušili televizní přenos zápasu."

"To je sice chytré, ale nijak příliš," řekl Qati. Taky by si dal pivo, ale

nemohl. Navíc, říkal si, by to jeho žaludek nevzal, a už tři dny mu bylo relativně dobře.

"Jeho mysl se omezuje na taktické otázky. A v nich je celkem dobrý. Jeho pomoc bude v této fázi operace velmi nutná."

"Fromm si vede dobře."

"To jsem čekal. Je skutečně škoda, že se nedočká konce. Obráběči taky tak?"

"Bohužel ano," zamračil se Qati. Nedělalo se mu mdlo při pohledu na krev, ale zároveň si ve vraždění nijak neliboval. Už musel zabít lidi z bezpečnostních důvodů, ale nikdy jich nebylo tolik najednou. Už se z toho pomalu stával zvyk. Ale, říkal si, proč se trápit hrstkou, když se chystá zavraždit několikanásobně víc?

"Máte představu, co se stane, když to nevyjde nebo když se to někdo dozví?" zeptal se Bock.

"Ano, mám," odpověděl Qati s úsměvem a vysvětlil mu to.

"To je moudré. Je moudré naplánovat si všechny alternativy."

"Myslel jsem si, že se ti to bude líbit."

[21] SOUVISLOSTI

Trvalo to dva týdny, ale nakonec se přece něco objevilo. Důstojník KGB pracující pro CIA čenichal kolem a cosi zaslechl: je možné, že právě probíhá operace ohledně jaderných zbraní v Německu. Je to z pokynu moskevského centra. Dohlíží na to sám Golovko. Lidé z berlínské stanice KGB jsou od té operace odříznuti. Konec zprávy.

"Nuže?" zeptal se Ryan Goodleyho. "Co vy na to?"

"Zapadá to do zprávy od SPINNAKERA. Pokud je příběh o nezvěstných taktických atomovkách pravdivý, nepřekvapuje mě, že je to spojeno s nedávným stahováním jejich sil. Cestou se vždycky něco ztratí. Když jsem se sem stěhoval, taky se mi ztratily dvě krabice knih."

"Chci věřit, že když se někdo zabývá atomovkami, dá si větší pozor," řekl Ryan suše a uvědomil si, že Goodley se ještě musí hodně učit. "Co dál?"

"Hledal jsem informace, které by tu zprávu popřely. Sověti tvrdí, že nemohou zlikvidovat dohodnuté množství SS-18 podle harmonogramu, protože fabrika, kterou postavili, nevyhovuje. Naši tamní informátoři si nejsou jisti, jestli to je pravda nebo ne - je to otázka konstrukce. Nemůžu uvěřit, že když Rusové mají SS-18 už nějaký pátek, nejsou schopní dát dohromady fabriku, kde je rozmontují. Oni tvrdí, že problém je v pohonných systémech a ve znění smlouvy. Osmnáctky jsou poháněny skladovatelnými kapalinami a mají tlakovaný trup - struktura střely tedy závisí na natlakování, při kterém zůstává trup pevný. V silech z nich mohou vypustit palivo, ale nemohou je vyjmout bez poškození, a smlouva je zavazuje k tomu, aby je odvezli na místo likvidace neporušené. Ale to není zase vhodné pro vypouštění paliva. Prý. Jde snad o zbabraný projekt a možnost znečištění prostředí. Skladovatelné tekutiny jsou hrozný svinstva, a musí se podniknout spousta opatření, aby nedošlo k otravě lidí, přitom ten podnik je pouhé tři kilometry od města atd. atp." Goodley se odmlčel. "Vysvětlení je pravděpodobné, ale je až s podivem, že by to mohli takhle šíleně zvorat."

"To je strukturální problém," řekl Jack. "Není tam jednoduché postavit podnik dál za městem, protože u nich prostě nemá tolik lidí auta a doprava lidí z místa bydliště do práce je mnohem komplikovanější než tady. Podobný věci nám ztěžují práci při pochopení ruský nátury."

"Na druhé straně ale dokáží ukázat na základní chybičku a pokusit se vysvětlit spoustu věcí."

"Velmi správně, Bene," řekl Jack. "Teď přemýšlíte jako skutečný špion."

"To je šílená práce."

"Mimochodem, skladovatelné kapaliny jsou vážně svinstva. Jsou korozivní, reaktivní, jedovaté. Pamatujete si na všechny ty problémy, které jsme měli se střelami Titan-II?"

"Ne," přiznal Goodley.

"Nejhorší je jejich údržba. Musí se vzít v úvahu spousta opatření, ale únikům se stejně neubráníte. A při nich se zraní údržbáři, dojde k rezivění..."

"My jsme si vyměnili úlohy?" zeptal se Goodley.

Ryan se zasmál a zavřel oči. "Těžko říct."

"Měli bychom mít víc informací. Měli bychom na to umět odpovědět."

"Jo, to jsem si taky kdysi myslel. Lidi si myslí, že víme všechno o každým kamenu, každý kaluži a každým člověku na světě." Otevřel oči. "A ono to tak není. Nebylo a nebude. Smutné, že? Všudypřítomná CIA. Máme před sebou dost složitý problém, a máme jen spoustu možností, žádnou jistotu. Jak má prezident přijímat rozhodnutí, když mu nedokážeme předložit fakta místo možných názorů? Už jsem to říkal - i psal. Většinu času zásobujeme lidi jen oficiálními dohady. Víte, není příjemné vyslat do světa něco takového." Jack upřel oči na zprávu ředitelství rozvědky. Tamní tým ruských expertů se SPINNAKEREM zabýval celý týden a dospěl k závěru, že je to zřejmě pravda, ale že může jít o nedorozumění.

Jack znovu zavřel oči a doufal, že ho přestane bolet hlava. "To je problém naší organizace. Sledujeme několik různých možností. Pokud nabídnete lidem pevné stanovisko, vystavujete se nebezpečí, že se pletete. A víte jak to chodí. Lidi si mnohem spíš pamatují to, že jste se spletl, než že jste měl pravdu. Takže je tendence vyjmenovat co nejvíc možností. Je to i poctivé. Tuze mazaný úskok. Bohužel to ale lidem nenabízí to, co si myslí, že hledali. Všichni uživatelé chtějí spíš pevná stanoviska než seznam možností, ale neuvědomují si, že se jim může hodit obojí. Je to na hlavu, Bene. Úřady mimo CIA chtějí informace, jaké jim v polovině případů nemůžeme dodat, a naše vnitřní byrokracie nedostává za uši raději než kdokoli jiný. Vítejte ve skutečném světě výzvědných služeb."

"Nikdy bych si nemyslel, že jste cynik."

"Já nejsem cynik. Jsem realista. Něco víme a něco ne. Zdejší lidi nejsou žádní roboti. Jsou to lidi, kteří hledají odpovědi, a místo toho objevují další a další otázky. V téhle budově pracuje spousta dobrých lidí, ale byrokracie jednotlivé hlasy přehluší. Přitom fakta mnohem častěji objevují jednotlivci než výbory." Ozvalo se zaklepání na dveře. "Dále."

"Pane doktore, vaše sekretářka..."

"Šla na oběd."

"Něco pro vás mám, pane." Muž podal Ryanovi obálku. Ryan podepsal formulář a muž odešel.

‚Starý dobrý japonský aerolinie," řekl Ryan, když otevřel obálku, uvnitř byla další zpráva NIITAKY. Nadskočil na židli. "Kurva drát!" ‚.Problém?" zeptal se Goodley. "Na tohle nemáte povolení!"

"Copak se děje?" zeptal se Narmonov.

Golovko byl v nepříjemné situaci, kdy měl oznámit skvělý úspěch s nepříjemnými dopady. "Pane prezidente, delší dobu jsme se zabývali projektem na dešifrování amerických kódovacích systémů. Dosáhli jsme několika úspěchů, zejména v oblasti jejich diplomacie. Toto je zpráva, jakou rozeslali několika jejich velvyslanectvím. Rozluštili jsme ji celou."

"No a?"

"Kdo to vypustil?"

"Hele, Jacku," řekl Cabot, "Liz Elliotová vzala posledního SPINNAKERA vážně a chce názor ministerstva zahraničí."

"No, to je teda super. Dozvěděli jsme se z toho, že KGB se dostalo do našich diplomatických kódů. NIITAKA četl stejnou zprávu jako náš velvyslanec. Takže Narmonov teď ví, co nás trápí."

"Bílý dům řekne, že to není tak zlé. Je to vážně taková tragédie, že ví, čím se zabýváme?" zeptal se ředitel.

"Stručně řečeno - ano, je. Pane, uvědomte si, že jsem o té zprávě nevěděl, a teď si v tom čtu. Dostal jsem ten text od důstojníka KGB v Tokiu. Poslali

jsme to i po horním toku Volhy?"
"Dostali to všechno?"
Jack nasadil velmi kyselý tón. "Četl jste ten překlad?"
"Zajeďte za Olsonem."
"Už jedu."
Čtyřicet minut poté Ryan s Clarkem zastavili u kanceláře generálporučíka Ronalda Olsona, ředitele Agentury pro otázky národní bezpečnosti. Ta sídlí ve Fort Meade, ve státě Maryland, mezi Washingtonem a Baltimorem, panuje tu atmosféra jako v Alcatrazu, jen bez krásného výhledu na sanfranciský záliv. Hlavní budova je obehnána dvojitým plotem v noci hlídaným psy - to nenapadlo ani CIA, tam to shledali příliš teatrálním - jakožto hmatatelný důkaz zdejší posedlosti zabezpečením. Jejich úkolem bylo vymýšlet a luštit šifrovací kódy, zaznamenávat a tlumočit každičké elektronické pípnutí na zeměkouli. Jack nechal Clarka s výtiskem Neewsweeku a šel do horního patra za mužem, který tomuto komplexu, několikrát většímu než CIA, velel.
"Rone, máte tady problém jako barák."
"O co jde přesně?"
Jack mu podal zprávu NIITAKY. "Varoval jsem tě."
"Kdy to vyšlo ven?"
"Před dvaasedmdesáti hodinama."
"Z temných hlubin, že?"
"Přesně tak. V Moskvě to četli přesně o osm hodin později."
"Což znamená, že to mohl prokecnout někdo na ministerstvu zahraničí a jejich ambasáda to poslala satelitem dál," řekl Olson. "Nebo to mají od šifrovacího úředníka nebo jednoho z padesáti důstojníků zahraničních služeb..."
"Nebo to může znamenat, že se nabourali do celýho šifrovacího systému."
"STRIPE je v pořádku, Jacku."
"Rone, ale vždyť jste jenom mohli rozšířit TAPDANCE?"
"Dej mi na to peníze, a bude to."
"Tenhle agent nás už dříve varoval, že nám pronikli do šifrovacích systémů. Čtou si naši poštu, Rone, a tohle je dost tvrdej důkaz."
Generál trval na svém. "Není to jistý, a ty to víš."
"No, náš člověk chce, abychom mu dali osobní záruky od ředitele, že nikdy předtím ani nikdy v budoucnu nebudeme jeho materiál posílat po komunikačních linkách. Jako důkaz této nutnosti nám poslal tuhle zprávu, kterou se mu podařilo získat i přes značné ohrožení svý kůže." Jack se odmlčel. "Kolik lidí používá tenhle systém?"
"STRIPE je výhradně pro ministerstvo zahraničí. Podobné systémy používá ministerstvo obrany. Je to plus minus stejná mašina, liší se jen trošku v klíčích. Na ovládání je to hračka."
"Generále, technologii náhodného výběru znaků používáme už tři roky. Vaše první verze, TAPDANCE, používala kazety. Teď přecházíme na CD-ROM. Funguje to, snadno se s tím pracuje. My připravujeme nový systém, jejž spustíme za pár týdnů."
"A chceš po nás, abychom to přejali?"
"Připadá mi to moudrý."
"Víš, co si mí lidi řeknou, když převezmeme systém CIA?" zeptal se Olson.
"Na to kašlu! Už jsi zapomněl, že ten nápad jsme vám kdysi ukradli?"
"Jacku, my pracujeme na něčem podobným, snadněji ovladatelným a bezpečnějším. Jsou tu problémy, ale mým lidem nechybí moc a můžou začít testy."
Nechybí moc, říkal si Ryan. To znamená něco mezi třemi měsíci a třemi lety.
"Generále, podávám oficiální upozornění. Máme náznaky, že naše komunikační linky byly zkompromitovány."
"A?"
"A tuto informaci předám i prezidentovi a Kongresu."

"Je mnohem pravděpodobnější, že to vynesl někdo z ministerstva zahraničí. Navíc existuje možnost, že ses stal obětí dezinformace. Co dostáváme od tohohle agenta?" zeptal se Olson.

"Velmi užitečné informace - o nás a Japonsku."

"A o Sovětským svazu nic?"

Jack chvíli váhal s odpovědí, ale o Olsonově loajalitě nebylo pochyb. Natož o jeho inteligenci. "Správně."

"A ty tvrdíš, že víš jistě, že nejde o falešný poplach? Opakuju - jistě?"

"Víš to moc dobře, Rone. Co je v tomhle oboru jistýho?"

Než půjdu žádat o několik set milionů dolarů, musím mít v ruce něco hmatatelnějšího. Není to nic novýho a my jsme to taky udělali - pokud má druhá strana něco, co nemůžeš rozluštit, přinuť je, ať to změní. A nahraj to tak, aby měli pocit, že ses jim do toho vetřel."

To mohlo fungovat před padesáti lety, ale dneska už ne."

"Znova říkám, že než s tím půjdu za Trentem, potřebuju lepší důkazy. Nedáme dohromady něco tak rychle jako ty s MERCURYM. Musíme toho udělat tisícovky. To je strašně komplikovaný a ještě o trochu nákladnější. Potřebuju pořádný důkazy, než se do něčeho takovýho pustím."

"To je v pořádku. Já ti svoje řekl."

"Jacku, podíváme se na to. Mám na to skvělej tým a nechám to prozkoumat hned zítra ráno. Vážím si tvýho zájmu. Jsme přece kamarádi, ne?"

"Promiň Rone. Moc práce."

"Možná bys měl na chvíli vysadit. Vypadáš unaveně."

"To mi říká každej."

Ryan pak jel do FBI.

"Už jsem to slyšel," řekl mu Dan Murray. "Je to tak zlý?"

"Asi je. Ron Olson si tím jistej není." Ryan nic vysvětlovat nemusel. Ze všech katastrof, kterým čelí jakákoli vláda, je hned na druhém místě po válce hrozba nepříliš bezpečných komunikačních linek. Doslova vše závisí na zajištěných metodách, jak přesunout informaci z jednoho místa na druhé. Války se vždy vyhrávaly díky tomu, že se jedné straně donesla klíčová informace druhé strany. Jedním z nejúžasnějších amerických počinů byla Washingtonská námořní smlouva, jíž přímo ovlivnila schopnost ministerstva zahraničí rozluštit zašifrované zprávy mezi zúčastněnými diplomaty a jejich vládami. Vláda bez tajemství nemůže fungovat.

"No, to máš Walkers, Pelton a další..." pronesl Murray. KGB měla velký úspěch v náboru lidí z amerických komunikačních agentur. Šifrovací úředníci zastávali nejvýznamnější funkce na velvyslanectvích, ale měli příliš ubohý plat a těžce se smiřovali s tím, že se jim stále říká "úředníci", a ne "technici". Některým se to skutečně nelíbilo. A některým se to nelíbilo natolik, že se rozhodli, že na svých znalostech zkusí něco vydělat. Později se dozvěděli, že ve všech zpravodajských službách se neplatí o moc víc (kromě CIA, která platí za zradu pěkné peníze), ale v tu dobu už bývalo většinou pozdě na návrat zpět. Od Walkerse se Rusové dozvěděli, jak jsou americké šifrovací stroje konstruovány a jak funguje jejich kódovací systém. A konstrukce šifrovacích strojů se za posledních deset let příliš nezměnila. Pokrok v technologii přispěl ke zvýšení výkonu a spolehlivosti oproti jejich předchůdcům používajícím děrné štítky. Všechny ale byly založeny na matematické teorii komplexnosti, kterou vyvinuli telefonní inženýři před šedesáti lety ve snaze předpovědět fungování velkých ústředen. A v Rusku žije několik nejlepších matematických teoretiků na světě. Mnoho lidí věřilo, že šikovný matematik může dokázat při znalosti struktury šifrovacího stroje rozlousknout celý systém. Že by se nějakému neznámému Rusovi podařil průlom do teorie? Pokud ano...

"Musíme předpokládat, že mají víc, než co jsme zachytili. K tomu přidej jejich technické možnosti, a začínám se vážně bát."

"Naštěstí to přímo neohrožuje FBI." Většina šifrované komunikace v FBI

probíhala po hlasových linkách, a ačkoli bylo možno je rozluštit, takto získaná data byla příliš závislá na čase a natolik zastřená používáním kódových slov a slangu, že tomu stejně rozuměli jen zainteresovaní agenti. Krom toho se v rámci FBI dal prozkoumat jen skutečně omezený okruh záležitostí.

"Můžeš rozhodit pár sítí?"

"Jo, jistě. Jdeš s tím nahoru?"

"Asi budu muset, Dane."

"To budeš otravovat mnoho všemocných ouřadů."

Ryan se opřel o futra. "Má věc je spravedlivá, ne?"

"Ty se nikdy nepoučíš, co?" zavrtěl Murray hlavou a zasmál se.

"Potvory jedny americký!" zuřil Narmonov.

"Copak se děje, Andreji Iljiči?"

"Olegu Kiriloviči, máte ponětí, co to je jednat s nedůvěřivou cizí zemí?"

"Dosud ne," odpověděl Kadišev. "Já jednám pouze s nedůvěřivými domácími elementy." Faktické zrušení politbyra radikálně zkrátilo zaučovací dobu, během níž se nový sovětský politik mohl naučit řemeslu státníka na mezinárodní úrovni. Teď na tom nebyli o nic lépe než Američané. A to, říkal si Kadišev, je třeba mít na paměti. "Copak se děje?"

"Tohle nesmíte nikomu říct, příteli."

"Rozumím."

"Američané rozeslali svým zastupitelským úřadům memorandum, aby se diskrétně pokusili zjistit, jak moc jsem politicky zranitelný."

"Skutečně?" Kadišev se držel, aby svou reakci omezil na jediné slovo. Dvojznačnost situace ho okamžitě zasáhla. Jeho zpráva měla v americké vládě požadovaný účinek, ale skutečnost, že Narmonov o ní ví, zvyšovala odhalení Kadiševa jako amerického agenta. To je ale zajímavé, pomyslel si. Manévruje teď naprosto riskantně, dá se z toho mnoho vytěžit, ale také prohrát. Ale to mohl čekat, ne? Nehraje přece pouze o plat za několik měsíců. "Jak jsme se to dozvěděli?" zeptal se po chvilce rozmýšlení.

"To nemohu prozradit."

"Rozumím." Sakra! No, důvěřuje mi... i když to může být od Andreje Iljiče vychytralá léčka. "Jsme si tím ale jisti?"

"Vcelku ano."

"Jak mohu pomoci?"

"Potřebuji vaši pomoc, Olegu. Žádám vás o ni."

"Takže vás ona záležitost s Američany velmi zajímá?"

"No samozřejmě!"

"Rozumím, že je to cosi, co se má zvážit, ale jaký mají vlastně zájem o naši vnitřní politiku."

"Odpověď znáte sám."

"Máte pravdu."

"Potřebuji vaši pomoc," opakoval Narmonov.

"Musím to projednat se svými kolegy."

"Tak ale, prosím, rychle."

"Ano." Kadišev odešel a zamířil ke svému autu. Řídil sám, což nebývalo pro vysokého úředníka zvykem. Ale časy se změnily. Takoví úředníci teď museli být zástupci lidu, a to znamenalo i to, že vyhrazené střední pruhy na moskevských ulicích už patřily minulosti stejně jako mnoho tradičních výhod. To nebylo nejlepší, říkal si Kadišev, ale bez těch změn, které k tomu přispěly, by ještě stále byl jen osamělým hláskem v daleké oblasti, a ne vůdcem hlavní frakce v kongresu Lidových zástupců. Takže se rád obešel bez dači v lesích východně od Moskvy, i bez luxusního bytu a na zakázku vyrobené limuzíny s řidičem; a nechyběly mu ani jiné věci, jež se kdysi spojovaly s vládci této obrovské a nešťastné země. Dojel do své kanceláře, kde měl alespoň vyhrazené místo k parkování. Když za sebou zavřel dveře, usedl k psacímu stroji a napsal kratičký dopis. Ten pak složil do kapsy. Víc toho dnes na práci nemá. Pak šel

ulicí do rozlehlého vestibulu sněmovny a dal si kabát do šatny. Šatnářka mu kabát vzala a podala mu žeton s číslem. Slušně jí poděkoval. Když nesla kabát na očíslovaný věšák, vytáhla dopis z vnitřní kapsy a zasunula jej do své kapsy. Za čtyři hodiny dorazil dopis na americkou ambasádu.

"Záchvat paniky?" zeptal se Fellows.

"Můžete tomu tak říkat, pánové," přikývl Ryan.

"Tak sem s tím problémem." Trent popíjel čaj.

"Dostalo se k nám několik náznaků, že se nám někdo napojil na naše komunikační linky."

"Už zase?" zvedl Trent oči k nebi.

"No tak, Ale, všichni už jsme to přece zažili," zamručel Fellows. "Trochu podrobněji, Jacku."

Ryan jim sdělil podrobnosti.

"A co na to Bílý dům?"

"To ještě nevím. Tam se chystám až odsud. Upřímně řečeno, nejradši bych to nejprve probral s váma, a navíc jsem se sem chystal ještě kvůli jiným věcem." Jack pokračoval a přednesl jim SPINNAKEROVU zprávu ohledně Narmonovových problémů.

"Jak dlouho už o tom víš?"

"Pár týdnů..."

"A proč jsi nám o tom neřekl?" zeptal se Trent.

"Protože jsme se to snažili potvrdit jinde," odpověděl Jack. "A?"

"Přímo se nám to potvrdit nepodařilo. Existují náznaky, že KGB něco chystá. Zdá se, že existuje velmi tajná operace v Německu, hledají snad nějaký chybějící taktický střely."

"Pane jo!" utrousil Fellows. "Co to znamená chybějící!"

"To nevíme jistě. Ale pokud má SPINNAKER pravdu, pak v Rudé armádě zkoušejí nový a velmi originální způsob skladové evidence."

"A tvůj názor?"

"Já nevím, chlapi, prostě nevím. Naši analytici jsou rozdělení přibližně půl na půl. Teda ti, kteří se o svůj názor hodlají podělit."

"Víme, že jejich armáda není moc spokojená," řekl Fellows pomalu. "Snížení rozpočtu, ztráta prestiže, ztráta jednotek a prostoru..., ale že by byli až tak nespokojení?"

"To je nádherná představa," dodal Trent. "Mocenský boj v zemi s tolika atomovkama. Jak spolehlivý je ten SPINNAKER?"

"Velmi. Pět let kvalitních služeb."

"Je to člen jejich parlamentu, že?" zeptal se Fellows.

"Správně."

"Zjevně je velmi vysoko, že se dostane k takovýmhle informacím. Je to fajn, myslím, že nikdo nechce znát jeho jméno," dodal Fellows.

Trent přikývl. "Nejspíš je to někdo, s kým jsme se potkali." Trefa, Ale, pomyslel si Jack. "Bereš to teda vážně?"

"Ano, a taky se to budeme ze všech sil snažit potvrdit."

"Něco nového ohledně NIITAKY?" zeptal se Trent.

"Ale, já."

"Slyšel jsem, že se chystá něco v Mexiku," řekl Trent. "Prezident očividně požaduje mou podporu. Máš povolení nás s tím seznámit. Vážně, Jacku, prezident to odsouhlasil."

Bylo to proti předpisům, ale Ryan nikdy nezažil, že by Trent porušil své slovo. Přednesl jim tedy i tuto zprávu.

"To jsou hajzlíci!" odtušil pak Trent. "Víš, kolik hlasů mě stála podpora tý obchodní smlouvy, a oni ji teď chtějí porušit! Říkáš tedy, že nás zase dostali?"

"Možné to je, Ale."

"Co ty na to, Same? Farmáři v tvým okrsku používají všechny ty strašný zemědělský chemikálie. To by je mohlo přijít draho."

"Volný obchod je důležitý princip," řekl Fellows.
"Ale to je přece dodržení slova taky!"
"To nepopírám, Ale." Fellows začal přemýšlet, kolik z jeho farmářů může přijít o očekávaný příjem z vývozu kvůli podrazu v dodržování smlouvy, za kterou se bil na půdě Sněmovny reprezentantů. "Jak můžeme tuhle zprávu ověřit?"
"To zatím nevíme jistě."
"Napíchnout mu letadlo?" navrhl Trent a ušklíbl se. "Pokud tohle dokážeme ověřit a potvrdit, rád bych byl u toho, až mu to Fowler pěkně vytmaví. Do háje práce! Přišel jsem kvůli tomu o hlasy!" Skutečnost, že ve svém okrsku vyhrál 52:48, nebyla teď podstatná. "No, prezident chce, abychom mu s tím pomohli. Máte proti tomu něco, Same?"
"Nejspíš ne."
"Nejradši bych zůstal stranou politické části tohohle problému. Jsem tu jen jako zpravodaj, jasné?"
Jack Ryan, poslední neposkvrněný." Zasmál se Trent. "Dobrá zpráva, díky, žes nám ji donesl. Dej vědět, jestli nám prezident dovolí nový a vylepšený TAPDANCE."
"To ani nezkusí. Šlo by o dvě stě, možná tři sta milionů dolarů, a těch má málo," řekl Fellows. "Chtěl bych víc podrobností, než se do toho pustíme. Do podobných černých děr už jsme nasypali hrozně moc peněz."
"Můžu ti říct jen to, že to bereme velmi vážně. A FBI taky."
"A Ron Olson?" zeptal se Trent.
"Nic extra."
"Budeš mít lepší příležitost, jestli přijde s prosíkem," řekl Fellows Ryanovi.
"Já vím. No, aspoň že do tří týdnů budeme mít v provozu náš nový systém. Začali jsme už s první sadou disků a teď děláme předběžný testy."
"Jak?"
"Počítačem se snažíme odhalit všechno, co není náhodné. Máme na to ten velký počítač, Cray YMP. Vzali jsme si konzultanta z laboratoře umělé inteligence na Massachusettském technologickém institutu, aby nám pomohl s novým programem na znaky. Za týden, nejvýš za deset dní, budeme vědět, jestli je systém takový, jak jsme očekávali. Pak začneme s distribucí hardwaru."
"Vážně doufám, že se v tomhle pleteš," řekl Trent na závěru schůzky.
"Já taky, ale mé instinkty říkají opak."
"A kolik by to asi stálo?" zeptal se Fowler u oběda.
"Já odhaduji takových dvě stě až tři sta milionů."
"Ne, už tak máme dost problémů s rozpočtem."
"Souhlasím," přikývla Liz Elliotová. "Ale chtěla jsem to probrat nejdříve s tebou. Je to Ryanův nápad. Olson v Agentuře pro otázky národní bezpečnosti tvrdí, že to nepotřebuje, že jejich systém je v pořádku, ale Ryan je úplně mimo ze svýho novýho kódovacího programu. Víš, že tu samou záležitost protlačil pro CIA -šel i přímo do Kongresu."
"Vážně?" zvedl Fowler oči od talíře. "Obešel Úřad pro správu a rozpočet? A co se děje?"
"Bobe, svůj názor na nový systém pro Agenturu pro otázky národní bezpečnosti donesl Trentovi s Fellowsem, a pak teprve přišel za mnou!"
"Kdo si sakra myslí, že je?"
"Já ti to říkám pořád, Bobe."
"Je s ním konec, Elizabeth. Konec. Začni na tom pracovat."
"Dobrá. Asi už vím, jak na to."
Shodou okolností to bylo ještě jednodušší. Jeden z lidí pracujících pro Ernesta Wellingtona hlídkoval celý týden u 7-Eleven. Zimmerovic rodinný podnik byl hned u výjezdu ze státní silnice číslo 50 mezi Washingtonem a Annapolis a sousedil s velkým podnikem, který mu zajišťoval většinu tržeb. Muž zaparkoval dodávku na konci ulice, odkud měl výhled jak na obchod, tak na

rodinný domek stojící asi padesát metni od něj. Dodávka byla typickou maskovanou pozorovatelnou, vyrobila ji jedna ze specializovaných firem. Střešní větrák byl přeměněn na složitý periskop, jehož dvě čočky byly napojeny na televizní kameru a fotoaparát. Uvnitř byla plná lednice nealkoholických nápojů, velké termosky kávy a chemický záchod. Bral tu dodávku jako vlastní vesmírnou raketu; některé z přístrojů byly skutečně tak dobré jako ty, jež NASA instalovala na raketoplán.

"Bingo!" zarachotilo to ve vysílačce. "Sledovaný vůz sjíždí z dálnice. Končím."

Muž v dodávce zvedl svůj mikrofon. "Rozumím. Konec."

Clark si vozu všiml před dvěma dny. Jenže vzhledem k tomu, že zaměstnanci podniku sem museli dojíždět, se tu čas od času objevovaly tytéž vozy, a Clark usoudil, že to je ten případ. Auto je nikdy nesledovalo mimo hlavní silnici. Ani tentokrát za nimi nejelo po výjezdu. Clark upřel svou pozornost na jiné problémy. Nevšiml si, že muž uvnitř hovoří do mikrofonu, ale ty nové mobilní telefony jsou tak malé a - technika je přeci tak nádherná. Víc se Clarkovi prozrazovat nemuselo. Zastavil u parkoviště před 7-Eleven, rozhlížel se a vyhlížel problémy. Nic neviděl. Zároveň vystoupil s Ryanem z auta. Kabát měl rozepnutý, aby se snáz dostal k berettě u pasu. Slunce už zapadalo a na západě se objevil nádherný oranžový nádech. Bylo ještě nepříjemně horko a Clark zalitoval, že má ten dlouhý kabát, když je počasí spíš na krátký rukáv. Okolí D.C. se dalo předpovědět s tak neotřesitelnou proměnlivostí jako všude jinde na světě.

"Ahoj, doktore Ryane," řeklo jedno ze Zimmerových dětí. "Máma je uvnitř v domě."

"Díky." Ryan vešel dovnitř a mířil do Zimmerovic rezidence. Všiml si, že Carol je vzadu a nejmladší dítě se houpe na nové houpačce. Clark se stále ostražitě rozhlížel, neviděl však nic kromě několika dětí, které si házely s míčem. Takové horké počasí na začátku prosince se Clarkovi nelíbilo. Děsil se, že to je předzvěst příšerně tuhé zimy.

"Ahoj, Carol!" zavolal Jack. Paní Zimmerová se starala o nejmladší dítě na houpačce.

"Doktore, jak se ti líbí nová houpačka?"

Jack trochu provinile přikývl. Měl jí pomoci se sestavováním. Byl na sestavování hraček expert. Nahnul se dopředu. "Jak se má náš mrňous?"

"Nechce slízt, a přitom je čas na oběd," stěžovala si Carol. "Pomůžeš mi?"

"A co ostatní?"

"Peter se taky dostal na školu. Dostal plné stipendium v Massachusetts!"

"Paráda!" Jack ji objal. Páni, to by Buck koukal, jak si ty jeho děti vedou! Nešlo tu jen o obvyklou asijskou posedlost vzděláním, bylo tu i něco navíc, totéž, co tak poháněla americké Židy. Když se objeví příležitost, chyť ji za pačesy! Jack se sklonil k nejmladší Zimmerové, a ona natáhla ruce ke strýčkovi Jackovi.

"Tak pojď, Jackie." Zvedl ji z houpačky a dostal za to pusu. Když ten hluk zaslechl, zvedl oči.

"A mám tě." Je to jednoduchý trik a velmi účinný. I když víte, že se to blíží, nedá se s tím moc dělat. V dodávce bylo několik knoflíků, které po stisknutí spustily sirénu. Byl to zvuk, jaký lidský mozek chápe jako varovný signál, a instinktivně se za ním každý ohlédne, aby zjistil, jestli může nějak pomoci. Muž v dodávce jeden z nich stiskl a Ryan zvedl samozřejmě oči i dítětem v náručí. Vyfotil už objetí se ženou i políbení dítěte a teď měl ještě Ryanův portrét z ánfasu. Jak prosté. S tím Ryanem má zkrátka kliku. Je zvláštní, že člověk s tak krásnou ženou se musí honit i za jinou sukní, ale takový je život, že? Od CIA má bodyguarda, který vše zahladí a zabezpečí. Má s ní i dítě. To je vůl, pomyslel si muž, když se ve foťáku převíjel film.

"Ty zůstaneš na večeři! Dneska zůstaneš. Slavíme Peterovu školu!" "To se nedá odmítnout, šéfe," řekl Clark.

"Tak fajn." Ryan donesl Jacquelinu Theresu Zimmerovou dovnitř. On ani Clark si nevšiml, že dodávka zaparkovaná padesát metrů od domu pár minut nato odjela.

Byl to nejchoulostivější úsek procesu. Plutonium bylo zasazeno do keramických kelímků ze sulfidu ceričitého. Kelímky pak zanesli do elektrické pece. Fromm dvířka pece zavřel a zajistil. Vakuová pumpa vysála vzduch a na jeho místo vpustila argon.

"Ve vzduchu je kyslík," vysvětloval Fromm. "Argon je inertní plyn. Nebudeme nic riskovat. Plutonium je vysoce reaktivní a samozápalné. Keramické kelímky jsou rovněž inertní a nereaktivní. Větší počet kelímků používáme proto, aby se nevytvořila kritická hmota a nespustila se předčasná atomová reakce."

"Fázový rozpad?"

"Přesně tak."

A jak dlouho?" zeptal se tentokrát Qati.

"Dvě hodiny. V této fázi procesu nesmíme spěchat. Při vyjmutí z pece budou kelímky samozřejmě zakryté, a my tam pak přidáme obal z inertního plynu. Teď tedy víte, proč potřebujeme takovouhle pec."

"Při lití není žádné riziko?"

Fromm zavrtěl hlavou. "Vůbec. Musíme ale dávat pozor. Konfigurace formy absolutně zabraňuje utvoření kritické hmoty. Při simulacích jsem to dělal nesčetněkrát. Došlo k nehodám, ale při těch bylo vždy použito mnohem větší množství štěpného materiálu, a došlo k nim dříve, než byla plně prozkoumána rizika spojená s manipulací s plutoniem. My budeme postupovat pomalu a opatrně. Jako by to bylo zlato," dodal Fromm.

"A co obrábění?"

"Tři týdny a další dva sestavení a testování komponentů."

"A získávání tritia?" zeptal se Ghosn.

Fromm se sklonil a podíval se do pece. "To provedu těsně před dokončením, a tím to uzavřeme."

"Všiml sis nějaké podobnosti?" zeptal se vyšetřovatel.

"Těžko říct," řekl Wellington. "Každopádně má to škvrně rád. Je to pěkný dítě. Minulej víkend jsem sledoval, jak dávali dohromady tu houpačku. Ta malá - mimochodem se jmenuje Jackie, Jacqueline Theresa..."

"Fakt? To jsou věci," poznamenal si Wellington.

"Ta malá se do houpačky zamilovala."

"A Ryana má asi taky ráda."

"Myslíš, že je to vážně její táta?"

"Možná," řekl Wellington a díval se na kazetu, porovnával záběry s fotografiemi. "Světlo nebylo nic moc."

"Můžu to nechat zesvětlit. Ale kazeta by trvala několik dní. Musí se to udělat rámeček po rámečku."

"To je dobrý nápad. Tohle musí být pořádné."

"Bude. Co se mu teda stane?"

"Přimějí ho, aby odešel z vládních služeb, tuším."

"Víš, kdybysme byli obyčejní lidi, dalo by se to nazvat vydíráním, vměšováním se do soukromí."

"Ale to nejsme, a tak to není. Ten chlápek má přístup k tajemstvím a zdá se, že jeho soukromý život není takový, jaký by být měl."

"To nejspíš není naše chyba, že?"

"Přesně tak."

[22] OHLAS

"Hergot, Ryane, tohle nemůžeš!"

"Co nemůžu?"

"Obešel jsi mě a šel jsi přímo do Kongresu!"

"Jak to myslíte? Jen jsem Trentovi s Fellowsem přednesl možný problém. A to je moje práce."

"Není to ještě potvrzeno," trval na svém ředitel.

"No jo, ale co kdy bylo plně potvrzeno?"
"Podívej se na tohle." Cabot mu podal novou složku.
"To je SPINNAKER. Proč jsem to ještě neviděl?"
"Přečti si to!" štěkl Cabot.
"Potvrzuje únik." Byla to krátká zpráva, a Jack ji rychle přečetl.
"Ale myslí si, že k němu došlo na ambasádě v Moskvě. Třeba to pustil šifrovací úředník."
"To je čistě jeho spekulace - říká ve skutečnosti to, že radši bude předávat své zprávy ručně. To je jediná jistá věc, kterou nám říká."
Cabot odbočil. "Vím, že už jsme to dříve dělali."
"Ano, to je pravda," připustil Ryan. Díky přímému leteckému spojení New Yorku s Moskvou by to teď bylo dokonce snazší.
"Jak funguje zástup krys?"
Ryan se zamračil. Cabot rád užíval interní žargon CIA, ale termín "zástup krys" označující řadu lidí a metody, jimiž se dokument dostane od agenta do ústředí, se již moc nepoužíval. "Je to prosté. Kadišev nechá zprávu v kapse u kabátu. Šatnářka v parlamentu zprávu vezme a předá ji jednomu z našich lidí. Prosté a přímé. A celkem rychlé. Nikdy se mi to moc nezamlouvalo, ale funguje to."
"Takže teď jsou dva naši agenti nespokojení s našimi komunikačními systémy, a já musím osobně letět do Japonska a s jedním z nich se sejít."
"Není tak neobvyklé, že se agent chce sejít s jedním z vysokých úředníků, pane. Ti lidi nemají jistotu, a potřebují vědět, že někomu z vedení na nich záleží."
"Ale přijdu tím o celý týden!" protestoval Cabot.
"Každopádně musíte koncem ledna do Koreje," řekl Ryan. "Tak se na zpáteční cestě sejdete s naším člověkem. Netrvá na tom, abyste za ním letěl hned, jen v dohledné době." Ryan se vrátil ke SPINNAKEROVĚ zprávě a přemýšlel, proč se Cabot nechal unést nepodstatnými věcmi. Skutečným důvodem bylo, že ten člověk je diletant a lenoch, který nerad prohrává.
Nová zpráva říkala, že Narmonov má velké obavy, aby Západ nezjistil, jak zoufalé jsou jeho vztahy s armádou a KGB. O chybějících jaderných zbraních nic dalšího neuváděl, ale věnoval se změnám v rozložení sil v parlamentu. Ryan měl ze zprávy pocit, že je napsaná narychlo. Rozhodl se, že ji musí ukázat Mary Pat. Ze všech lidí v CIA je jediná, kdo tomu člověku skutečně rozumí.
"Tuším, že to donesete prezidentovi."
"Ano, asi budu muset."
"Pokud mohu něco navrhnout, nezapomeňte mu říct, že jsme nikdy neměli Kadiševovy zprávy potvrzené."
Cabot se na něj podíval. "No a?"
"A tedy je to pravda. Pokud máte k dispozici jediný zdroj, zejména když jde o něco zjevně důležitého, bere se to takhle."
"Já tomu chlápkovi věřím."
"Já si tím tak jist nejsem."
"Ruské oddělení mu ale věří též," poznamenal Cabot.
"To je pravda, ale byl bych mnohem raději, kdybychom to měli potvrzené i z nezávislého zdroje."
"Máte nějaký závažný důvod ke zpochybnění této informace?"
"Nic, co bych vám mohl ukázat. Jde jen o to, že bychom měli být schopni něco potvrdit."
"Takže mám jet do Bílého domu, cosi tam přednést a pak jim říct, že to není pravda?" Cabot uhasil svůj doutník, k velké Jackově radosti.
"Ano, pane."
"To neudělám!"
"Musíte to udělat, pane. Musíte to udělat, protože to může být pravda. Tak to chodí."
"Jacku, je poněkud únavné, když mi vysvětluješ, jak to tu chodí. Já jsem tu

ředitel, víš?"
"Podívejte, Marku," řekl Ryan a snažil se potlačit únavu v hlase. "To, co máme od tohohle člověka, je velmi ožehavá informace, která, pokud je pravdivá, může ovlivnit naše jednání se Sověty. Ale není to potvrzeno. Máme to jen od jednoho člověka. Co když se plete? Co když něco přesně nepochopil? A co když dokonce lže?"
"Máme nějaký důvod domnívat se něco takového?"
"Ani jeden, řediteli, ale u tak důležité zprávy - domníváte se, že je rozumné nebo správné ovlivnit naši vládní politiku na základě krátkého dopisu jediného člověka?" Tak se dal Marcus Cabot dostat nejjistěji - rozum a správnost.
"Rozumím, Jacku. Tak jo. Už na mě čeká auto. Budu tu za pár hodin."
Cabot si vzal kabát a odešel k výtahu. Jako ředitel CIA měl dvojici bodyguardů, jeden řídil a druhý seděl na sedadle spolujezdce. Jinak se ale musel potýkat s dopravou jako všichni ostatní. Cestou po George Washington Parkway přemýšlel o tom, že Ryan začíná být nepříjemný jako osina v prdeli. Dobře, je tu nový. Dobře, je nezkušený. Dobře, rád nechává řešení problémů ze dne na den svým podřízeným. Je přece ředitel, a nemá čas zabývat se každou prkotinou. Unavovalo ho nechávat si jednou nebo dvakrát týdně vysvětlovat pravidla chování, unavovalo ho, že ho Ryan obchází, unavovalo ho, že vždy, když přijde něco skutečně závažného, tak mu Ryan musí analýzu vysvětlovat. Když Cabot vcházel do Bílého domu, byl již notně otráven.
"Dobrý ráno, Marku," pozdravila jej Ellitová ve své kanceláři.
"Dobré ráno. Máme další zprávu od SPINNAKERA. Prezident by si ji měl přečíst."
"Tak co má pan Kadišev?"
"Od koho znáš jeho jméno?" zabručel ředitel.
"Od Ryana - to nevíš?"
"Hergot!" zaklel Cabot. "Neřekl mi to!"
"Posaď se, Marku. Máme pár minut čas. Jak jsi spokojen s Ryanem?"
"Občas zapomíná, kdo je ředitel a kdo zástupce."
"Je trošku arogantní, že?"
"Trošku," souhlasil Cabot chladně.
"Profesně je dobrý - nikoli bez výhrad - ale osobně mě začíná unavovat."
"Vím, co myslíš. Rád mi říká, co a jak mám dělat. I s tímhle."
"Copak nevěří tvýmu úsudku?" zeptala se Ellitová, když pečlivě uvážila výběr bodné zbraně.
Cabot se na ni podíval. , Jo, připadá mi to tak."
"Ještě se nám nepodařilo změnit vše od předchozí vlády. Je to samozřejmě profík." odmlčela se.
"A já nejsem?" zeptal se Cabot.
"Samozřejmě, že jsi, Marku, víš, že jsem to takhle nemyslela."
"Promiň, Liz. Máš pravdu. Občas mi příliš nesedne. To je vše."
"Půjdeme za šéfem."
"Jak moc se tomu dá věřit?" zeptal se prezident Fowler o pět minut později.
"Už jste slyšel, že tento agent pro nás pracuje pět let a že jeho informace byly bez výjimky přesné."
"Máte to potvrzené?"
"Ne zcela," odpověděl Cabot. "Těžko to můžeme potvrdit celé, ale naše ruské oddělení tomu věří a já taky."
"Ryan o tom pochybuje."
Cabot začínal mít debat o Ryanovi dost. , Já nikoli, pane prezidente. Já si myslím, že Ryan na nás chce udělat dojem svými novými názory na sovětskou vládu, chce nám ukázat, že už není bojovníkem z dob studené války." Cabot už zase mele o nepodstatných věcech, říkala si Elliotová.
Fowler se otočil. "A ty, Elizabeth?"
"Je dost dobře možné, že se sovětské bezpečnostní složky snaží vylepšit své

pozice," řekla co nejmoudřejším tónem. "Nejsou spokojeny s liberalizací, nejsou spokojeny se ztrátou moci a nejsou spokojeny s tím, co považují za selhání Narmonovovy vůdčí role. Tato informace je tedy v souladu s množstvím jiných faktů, které máme k dispozici. Já myslím, že bychom jí měli věřit."

"Pokud je to pravda, budeme muset snížit naši podporu Narmonovovi. Nemůžeme se podílet na návratu k centralizované vládě, zvláště pokud to vychází od složek, které nás tak zjevně nemají v lásce."

"Souhlasím," přikývla Liz. "Je lepší obětovat Narmonova. Pokud si on nedokáže získat u armády respekt, pak se to třeba podaří někomu jinému. Samozřejmě mu musíme dát šanci, to není jen tak. Nechceme přeci hodit celou zemi do rukou jejich armády, že?"

"To myslíš vážně?" řekl Fowler.

Stáli na můstku ve velké hale, kde se ponorky Trident připravovaly k vyplutí a sledovali jak nastupuje posádka ponorky Georgia.

"Vymluvil se z toho, Barte?" zeptal se Jones.

"Jeho vysvětlení dávalo smysl, Rone."

"Kdys mě naposled přistihl při omylu?"

"Všechno je jednou poprvé."

"Ale tohle ne, veliteli," řekl Jones tiše. "Cítím to."

"Dobře, tak se ještě věnuj práci na simulacích s jeho obsluhou sonaru."

"To beru." Jones se na pár minut odmlčel. "Víš, mohla by to být legrace, ještě jednou vyplout..."

Mancuso se otočil. "Hlásíš se dobrovolně?"

"Ne. Kim by se nelíbilo, kdybych byl tři měsíce pryč. I dva týdny už jsou moc. Vlastně příliš dlouhá doba. Začíná, se ze mě stávat domácký typ, Barte. Stárnu a lidi si mě začínají vážit. Nejsem už mladý a nadšený jako tihle kluci."

"Co na ně říkáš?"

"Na ty u sonaru? Jsou dobří. I lidi z pátracího oddělení. Ten chlap, co na jeho místo přišel Ricks, byl Jim Rosselli, že jo?"

"Tak, tak."

"Dobře je vycvičil. Můžeme se bavit neoficiálně?"

"Jasně."

"Ricks není dobrý velitel. Je na posádku příliš přísný, chce toho po nich moc, nikdy není spokojen. Ani trochu se ti nepodobá, Barte."

Mancuso lichotku přeslechl. "Každý jsme jiný."

"Já vím, ale nechtěl bych s ním plout. Jeden z jeho podřízených požádal o přeložení. I polovina poddůstojníků."

"Všichni měli rodinné problémy." Mancuso všechny žádosti podepsal, včetně toho mladého velitele obsluhy torpéd.

"Ne, neměli," řekl Jones. "Potřebovali se na něco vymluvit, tak uvedli tohle."

"Hele, Rone, já jsem velitel eskadry, jo? Svoje velící důstojníky můžu hodnotit jen na základě jejich výsledků. A Ricks se sem nedostal proto, že by se mu nedařilo."

"Ty to vidíš shora dolů. Já zdola nahoru. A z mýho pohledu tenhle člověk není dobrým velitelem. Nikomu jinýmu bych to neřekl, ale byli jsme spolu na lodi. Já vím, já byl jen pěšák, ale ty ses ke mně nikdy tak nechoval. Byls dobrej velitel. Ricks není. Posádka ho nemá ráda, nevěří mu."

"Sakra, Rone, takhle o něm nemůžu přemýšlet!"

"Jo, já vím. Annapolis, stará škola, prsten, kravata a tak. Musíš se na to ale dívat jinak. Jak jsem říkal, s nikým jiným bych o tom takhle nemluvil. Kdybych byl na tý ponorce, snažil bych se z ní co nejdřív dostat."

"Taky jsem byl na lodi s velitelema, který jsem neměl rád. Je to většinou otázka stylu."

"Jak říkáš, komodore." Jones se odmlčel. "Ale jedno si pamatuj. Na vyššího důstojníka můžeš udělat dojem několika způsoby, ale na posádku jen jedním."

Fromm trval na tom, aby nic neuspěchali. Forma již byla dlouho vychladlá, a teď ji v inertní atmosféře první frézky rozlomili. Zhruba utvořenou kovovou hmotu uložili na místo. Fromm osobně zkontroloval počítačové kódy, které nařizovaly fréze, co dělat, a stiskl první knoflík. Automatizovaný systém se spustil. Hybná ruka zvolila potřebný nástroj, připevnila jej na rotační hlavu a odsunula se. Uzavřený prostor byl naplněn argonem a na plutonium začal proudit freon, kterým se mělo dodržet izotermální prostředí. Fromm se dotkl obrazovky počítače a zvolil počáteční program. Hlava se začala roztáčet, dosáhla rychlosti několika tisíc otáček za minutu a přiblížila se k plutoniu pohybem, který nebyl ani lidský ani strojový, ale naprosto odlišný; byl jakoby karikaturou člověka. Zpoza krytu sledovali, jak se od hlavní části oddělily první stříbřité proužky kovu.

"O kolik tím přijdeme?" zeptal se Ghosn.

"Všehovšudy o necelých dvacet gramů," odhadoval Fromm. "To je zanedbatelné." Fromm se podíval na další kontrolku, která ukazovala relativní tlaky. Frézka byla od zbytku místnosti naprosto izolována a tlak uvnitř byl mírně nižší než venku. Díky tomu, že argon je těžší než vzduch, se kyslík nedostane k plutoniu. Tím se předejde možnému vznícení. Při hoření by se totiž uvolnil Plutoniový prach, jehož každá částečka, jak je Fromm varoval, je smrtelná. Těžký jedovatý kov a riziko radioaktivity - zejména nízkoenergetického alfa záření - smrt jen urychlovaly a znepříjemňovaly. Obráběči vešli dovnitř a převzali kontrolu nad procesem. Pracovali velmi dobře, pomyslel si Fromm. Jejich dovednosti se pod jeho vedením velmi rychle rozvinuly. Byli téměř tak dobří jako muži, které učil v Německu, i přes nedostatek teoretického vzdělání. Více stejně záleželo na praktické než teoretické práci.

"Jak dlouho?" zeptal se Qati.

"Kolikrát vám to mám říkat? Pracujeme přesně podle plánu. Tato fáze projektu je časově nejnáročnější. Výrobek, o který jde teď, musí být naprosto dokonalý. Naprosto. Pokud tato součást bomby selže, nebude fungovat nic dalšího."

"To platí o všem, co jsme dělali!" upozornil Ghosn.

"Správně, příteli. Ale v této fázi může nejspíše dojít k chybě. Kov se těžko opracovává a fázové rozpady kovu to ještě ztěžují. Podíváme se teď na bloky výbušnin."

Ghosn měl pravdu. Vše musí klapnout. Výbušniny měl na starosti téměř bezvýhradně od doby, kdy Fromm udal potřebné specifikace. Použili běžné TNT a přidali do něj tužidlo, plast, díky němuž se materiál stal dost pevným, aniž by to ovlivnilo jeho chemické vlastnosti. Výbušniny jsou obyčejně plastické a snadno tvarovatelné. Tuto vlastnost museli eliminovat, jelikož tvar bloků byl důležitý pro využití jejich výbušné energie. Ghosn vytvaroval takových bloků šest set, každý ve tvaru plného elipsoidu. Sedmdesát z nich bude usazeno společně, čímž se utvoří prstenec s venkovním poloměrem pětatřicet centimetrů. Každý blok měl zápalnici, kterou se odpálí spínače. Dráty vedoucí od elektrického zdroje ke spínačům musely být všechny přesně stejně dlouhé. Fromm zvedl jeden z bloků.

"Říkáte, že jsou všechny stejné?" zeptal se Fromm.

"Naprosto. Držel jsem se přesně vašich instrukcí."

"Vezměte náhodně vybraných sedmdesát kusů. Vezmeme jeden z ocelových odlitků a zkontrolujeme vaši práci."

Místo už měli samozřejmě připravené předem. Byl to kráter po americké bombě Mark-84, kterou sem před léty svrhl izraelský letoun F-4 Phantom. Qatiho muži nad ním vztyčili konstrukci ze dřeva a na střechu nanosili tři vrstvy pytlů s pískem. Maskovací síť měla snížit riziko odhalení. Zkušební sestavení zabralo tři hodiny, a do ocelového odlitku byl potom zasunut elektronický tenzometr, od něhož vedl drát do nitra dalšího kráteru o dvě stě metrů dál, kde seděl Fromm s oscilometrem. Bylo to hotovo těsně před soumrakem.

"Můžeme," řekl Ghosn.

"Tak do toho," odpověděl Fromm a soustředil se na svůj přístroj.

Ibrahim stiskl knoflík. Dřevěná konstrukce se jim rozložila před očima. Pár pytlů s pískem zůstalo neporušených, proletěly vzduchem, k zemi se snesla hlavně sprška prachu. Maximální hodnota se na osciloskop zaznamenala dlouho před tím, než se jim nad hlavami ozval výbuch. Bock s Qatim bylí fyzickými účinky exploze poněkud rozladěni, jelikož její podstatnou část ztlumily pytle s pískem. Copak takhle malý výbuch dokáže uvést do chodu jadernou bombu?

"Tak co?" zeptal se Ghosn, když jeden muž odběhl do nově prohloubeného kráteru.

"Deset procent mimo odhad," řekl Fromm, když k nim zvedl oči. Pak se usmál. "O deset procent víc."

"Co to znamená?" zeptal se Qati s obavou, zda někde neudělali chybu.

"Znamená to, že se můj mladý student učil velmi dobře." O patnáct minut později si už byli jisti. Na hledání museli poslat dva muže, a trvalo jim půl hodiny, než z jádra vyprostili wolframový obal. To, co kdysi bylo téměř pevnou ocelovou hmotou velkou jako mužská pěst, teď připomínalo pokroucený válec o málo širší než doutník. Kdyby to bylo plutonium, došlo by k jaderné reakci. Tím si byl Němec jist. Fromm vzal předmět do ruky a podal jej Ibrahimovi.

"Herr Ghosn," pronesl formálně, "máte talent pro práci s výbušninami. Jste dobrý technik. V NDR se nám podařilo uspět až napotřetí. Vám hned při prvním pokusu."

"Kolikrát ještě?"

Fromm přikývl. "Správná otázka. Zítra to zopakujeme. Vyzkoušíme všechny ocelové odlitky."

"Proto jsme je přeci vyrobili," přikývl Ghosn.

Cestou zpět si Bock znovu probíral výpočty. Podle Fromma bude síla konečného výbuchu více než čtyři sta tisíc tun TNT. Proto založil své odhady na rovných čtyřech stech tisících. Bock byl vždy při odhadech obětí konzervativní. Stadion a vše kolem něj se vypaří. Ne, opravil se. To není přesné. Na té bombě není nic magického. Je to jen velká výbušnina. Stadion a všechno kolem bude zničeno, ale spousta trosek bude odhozena o stovky, možná tisíce metrů dál. Země v bezprostředním okolí bomby bude rozdrcena na částečky o velikosti molekul. Prachové částice se pak zvednou vzhůru do ohnivé koule. K tomu se připojí i úlomky bomby. To je radioaktivní spad, rozžhavený prach se zbytky bomby. Podstata výbuchu - odpáleného na úrovni země - zvýší spad na maximální možnou míru; pak bude putovat s větrem. Většina spadne do třiceti kilometrů od místa výbuchu. Zbytek bude záviset na větru, spadne nad Chicagem nebo St. Louis nebo dokonce ve Washingtonu. Kolik lidí zahyne?

Dobrá otázka. Odhadoval zhruba dvě stě tisíc přímým následkem výbuchu, víc asi určitě ne. Dalších padesát až sto tisíc vlivem sekundárních účinků, včetně úmrtí na rakovinu, která se projeví až za několik let. Jak dříve poznamenal Qati, počet obětí jej poněkud zklamal. Snadno se o jaderných zbraních přemýšlí jako o magických nositelích smrti, ale to bohužel nejsou. Jsou to jen velmi účinné bomby a některé z nich mají i zajímavé druhotné účinky. Díky tomu se řadily na čelní místo dosud vyrobených teroristických zbraní.

Teroristických? zeptal se Bock v duchu. Já jsem terorista?

Jistě záleží na úhlu pohledu. Bock měl již dlouho jasno, jak velkou váhu přikládat úsudku ostatních. A tato událost to prokáže nejlépe.

"Johne, potřebuju poradit," řekl Ryan.

"S čím?" zeptal se Clark.

"Mám jen obrysy. Japonský premiér přiletí v únoru do Mexika a potom sem na schůzku s prezidentem. Chceme vědět, co bude povídat v letadle."

"Nemám nohy na to, aby si mě spletli s letuškou, doktore, Krom toho jsem se nikdy nenaučil jejich čajovej ceremoniál." Pak se odmlčel a zvážněl. "Napíchnout letadlo? To zní jako skutečná výzva pro ucho technika."

"Co o tom víš?"

John se zahleděl do šálku s kávou. "Už jsem kdysi odposlouchávací zařízení pokládal, ale vždy jen na zemi. U letadla se musí počítat se spoustou okolního hluku. Taky se musí vystihnout, kde bude sedět ten, koho odposloucháváš. A nakonec, u prezidentskýho letadla se musí dbát na bezpečnost. Technická stránka je zřejmě nejobtížnější," dodal. "Největší osobní hrozba pro toho člověka je nejspíš doma - pokud nebude mít mezipřistání v Detroitu. Mexico City. No, tam se mluví španělsky, a já španělštinou celkem vládnu. Vezmu tam s sebou Dinga, to je jasný. Co bude mít za letadlo?"

"Díval jsem se. Poletí JAL 747. Horní paluba za kokpitem je přestavěná na jednací místnost. Dali tam i postele. Tam bude. Jejich premiér rád komanduje piloty.

Je to celkem odborník na cestování, vždycky spí co nejvíc, aby předešel následkům přeletu časových pásem."

Clark přikývl. "Někdo mu ale musí vyčistit okna. Není to jako když má k dispozici kompletní leteckou základnu, která se postará o pozemní přípravu, jako u nás. Pokud tam japonský aerolinky lítaj pravidelně, budou mít vlastní mexickou pozemní obsluhu. Zjistím si podrobnosti o té 747. Jak říkám, to je to jednodušší. Možná bych se tam mohl vetřít. Možná bych mohl poslat Dinga s kupou dobrozdání, aby si tam našel práci. Tím by se to zjednodušilo. Má to, počítám, schválení shora?"

"Prezident řekl najděte způsob. Konečný plán operace bude muset schválit."

"Budu muset promluvit s chlapama z techniky." Clark měl na mysli oddělení CIA, jehož celý název zní Správa vědy a techniky. "Největším problémem je hluk. Jak rychle, doktore?"

"Rychle, Johne."

"Fajn," Clark vstal. "Páni, už je ze mě zase špion. Budu v nový budově. Možná potrvá pár dní, než zjistíme, jestli to jde nebo ne. Znamená to, že nepojedu do Anglie?"

"Vadí ti to?" zeptal se Jack.

"Ne. Aspoň zůstanu doma."

"To je fakt. Já nakoupím něco u Hamley's."

"Víš, jaký máš štěstí, že máš malý děti? Moje holky teď nechtěj nic jinýho než hadry, a já se v tom nevyznám ani za mák." Clark měl z nakupování ženského oblečení hrůzu.

"Sally už moc na Ježíška nevěří, ale Jack pořád jo."

Clark zavrtěl hlavou. "Jakmile člověk přestane věřit na Ježíška, jde všechno do háje."

"Moje řeč, Johne."

[23] VYJÁDŘENÍ

"Vypadáte přísně, Jacku," poznamenal Sir Basil Charleston.

"Jestli mi to řekne ještě jeden člověk, ať si mě nepřeje."

"Špatný let?"

"Celou dobu to hrozně houpalo. Moc jsem nespal." Což potvrzovaly jeho kruhy pod očima, ještě výraznější než jindy.

"Uvidíme, zda vám pomůže oběd."

"Dneska je hezky," řekl Ryan cestou od Westminster Bridge Road k parlamentu. Byl to jeden z nepříliš častých slunných dní na počátku zimy. Nad Temží se prohánět ostrý vítr, ale to Ryanovi nevadilo. Měl teplý kabát, kolem krku šálu a jehličky chladného větru na tváři jej aspoň probudily. "Máte problémy v kanceláři, Basi?"

"Našel jsem štěnici, zatracenou štěnici jen dvoje dveře od mojí kanceláře! Celou budovu teď prohledávají."

"Nikde to není růžový. KGB?"

"Těžko říct," řekl Charleston, když šli přes most. "Máme potíže s fasádou, začala nám praskat. To samý se stalo před pár lety Scotland Yardu. Dělníci, kteří ji opravovali, objevili neznámý drát a šli po něm. Naši ruští přátelé od svých aktivit neustoupili, ale existují i jiné služby. Máte u vás taky něco

podobného?"

"Ne. Máme výhodu, že nejsme tak vystavení jako Century House." Jack měl na mysli skutečnost, že sídlo britské Ústřední výzvědné služby je v tak hustě zalidněné oblasti - těsně vedle stojí činžák -, že k získání dat postačovala i štěnice s nízkým výkonem. To bylo v centrále CIA v Langley nemožné, neboť stojí ve velkém zalesněném areálu. Navíc v novějších budovách bylo možno nainstalovat moderní ochranu proti vnitřním rádiovým zdrojům. "Měli byste udělat to, co my, a nainstalovat vodiče vlnění."

"To by stálo fůru peněz, kterou právě teď nemáme."

"No a co, aspoň se projdeme. Jestli nás někdo dokáže odposlouchávat i tady venku, tak už jsme prohráli."

"Nikdy to neskončí. Vyhráli jsme studenou válku, ale doopravdy to neskončí nikdy."

"Sisyfos? Nebo spíš Tantalos? Je to už dlouho, co jsem dal sbohem Oxfordu, Sire Johne. Ale v každém případě máte pravdu. Vylezete na jeden kopec, a co vidíte? Další kopec." Šli podél nábřeží směrem od parlamentu a mířili za obědem. Takovéhle schůzky mají svá pravidla. Je vyloučeno začít obchodně jednat bez kratší procházky. Potkali několik zuřivě fotografujících amerických turistů. Charleston s Ryanem je obešli, aby se jim vyhnuli.

"Máme problém, Basi."

"Jakýpak?" řekl Charleston, aniž by se otočil. Za nimi šli tři členové ochranky. Další dva před nimi.

Jack se rovněž neotočil. "Máme chlápka v Kremlu. Určitou dobu tráví s Narmonovem. A říká, že Andrej Iljič se obává převratu ze strany armády a KGB. Říká taky, že by mohli ustoupit od smlouvy o odzbrojování. A taky říká, že možná postrádají několik jaderných střel z jejich skladů v Německu."

"Skutečně? To je povzbudivá zpráva. Jak dobrý je ten váš zdroj?"

"Špičkový."

"Já mohu říct jen to, že je to pro mě novinka, doktore Ryane."

"Jak dobrý je váš člověk?" zeptal se Ryan.

"Ucházející."

"Nic takovýho neříká?"

"Pár klepů, to jistě. Narmonov se má hodně co ohánět, že? Počínaje aférou kolem Baltu, Gruzie, a pak jeho muslimové. Jak jednoruký tapetář. Má práce jak na kostele. Musel se dohodnout s armádou, to určitě, ale převrat?" Charleston zavrtěl hlavou. "Ne, naše skleněná koule o tom nic neříká."

"Právě to nám náš agent stále opakuje. A co ty atomovky?"

"Obávám se, že náš člověk není na takovou informaci dost vysoko. Je spíš civilista." A Jack věděl, že Basil mu víc neřekne. "Jak vážně to berete?"

"Velmi vážně. Musíme. Tenhle agent nám dává už spoustu let hodně informací."

"Nenabrala ho Mary Pat?" zeptal se Charleston s úsměvem. "Je to znamenitá mladá žena. Slyšel jsem, že se jí nedávno narodilo další dítě."

"Děvčátko, Emily Sarah, vypadá přesně jako její máma." Jack si uvědomil, že se mu celkem obratně podařilo vyhnout se první otázce. "Mary Pat se vrátí do práce hned po Novým roce."

"Aha, vy máte jesle hned v budově, že?"

"Jeden z nejmoudřejších nápadů, co jsme kdy měli. Kéž by tak byl můj."

"Vy Američani!" zasmál se sir Basil. "Nezvěstné jaderné zbraně. Ano, to je nutno brát velmi vážně. Nelze vyloučit tajnou dohodu mezi armádou a KGB ohledně jaderných zbraní. To je nepříjemné. Muším přiznat, že o tom nemáme ani sebemenší náznak. Přitom je to celkem těžko udržitelné tajemství. Vydírání přeci nefunguje, dokud lidi nevědí, že je někdo vydírá."

"Zachytili jsme též zprávu, že KGB provádí v Německu nějakou operaci vztahující se k jaderným zbraním. Nic víc, jen takový klep."

"Ano, to jsme zaslechli též," řekl Charleston, když zatočili k Tattersall Castle, starému parníku, který již před lety přestavěli na restauraci.

"A?"

"A rozjeli jsme vlastní operaci. Zdá se, že Erich Honecker měl vlastní projekt Manhattan. Naštěstí se to nenarodilo. Zpráva o tom Ivana pěkně popíchla. NDR vrátila před změnami velké množství plutonia svým bývalým socialistickým kolegům. Mám podezření, že KGB vyšetřuje totéž."

"A proč jste nám to neřekli?" Ježíši, Basi, pomyslel si Jack. Vy nezapomínáte, co?

"Nestálo to za řeč." Charleston přikývl směrem k vrchnímu, a ten je odvedl ke vzdálenému stolku. Ochrankáři se rozsadili tak, aby od sebe oddělili své svěřence a zbytek obědvajících. "Naši němečtí přátelé jsou velmi vstřícní. Projekt byl podle nich zničen jednou provždy. Naši technici všechno prověřili a slova našich německých kolegů potvrdili."

"Kdy k tomu došlo?"

"Před pár měsíci. Už jste tu někdy jedl, Jacku?" zeptal se Charleston, když se objevil číšník.

"Tady ne, ale na několika jiných lodích ano." Basil si objednal pintu hořkého piva. Jack zvolil ležák. Dívali se, jak číšník odchází. "Operace KGB je mladšího data."

"Zajímavé. Může to být totéž, možná měli stejné zájmy jako my, a byli jen o něco pomalejší."

"U atomovek?" Ryan zavrtěl hlavou. "Naši ruští přátelé jsou pěkně mazaní, Basi, a atomovkám věnují větší pozornost než my. To je jedna z věcí, kterou na nich obdivuju."

"Ano, poučili se v Číně." Charleston položil jídelní lístek a zamával na číšníka, aby jim přinesl nápoje. "Takže se domníváte, že je to vážná otázka?"

"No jistě."

"Váš názor bývá většinou celkem spolehlivý, Jacku. Děkuji," řekl Basil číšníkovi. Oba si objednali jídlo. "Myslíte si, že bychom se též měli pozeptat?"

"Myslím, že by to bylo dobré."

"Dobrá, dobrá. Co pro mě máte dalšího?"

"To je asi vše, Basi."

"Ten váš zdroj musí být rozhodně velmi kvalitní." Sir Basil se napil piva. "Ale myslím, že máte výhrady."

"Mám, ale sakra Basi, kdo z nás je nemá?"

"Nějaké protikladné zprávy?"

"Nic, jen to, že to zaboha nemůžeme ničím potvrdit. Proto jsem tady. Vy musíte být taky hrozně dobří, soudě podle toho, co jste nám poslali. Ať je ten váš chlap kdokoli, je to asi nejschůdnější možnost, jak ověřit slova toho našeho."

"A když to ověřit nesvedeme?"

"Pak se toho asi budeme držet i tak." Což se Ryanovi nelíbilo.

"A vaše výhrady?"

"Nejspíš bez důležitosti. Řeknu vám dva důvody. Za prvé si sám nejsem jist, jestli tomu věřím nebo ne, a za druhé ne všechny zajímá můj názor."

"A proto jste nedostal uznání za vaši práci na té smlouvě?"

Ryan se unaveně zašklebil. "Odmítám nechat se tím překvapit a neptám se vás, z kterého klobouku jste tohle vytáhl."

"Nicméně?"

"Nicméně bych byl rád, kdyby to někdo vyžvanil tisku nebo něco takovýho!" zasmál se Ryan.

"To tu bohužel neprovádíme. Já osobně jsem to však vyžvanil jedné osobě."

"Premiérovi?"

"Jeho královské Výsosti. Dnes večer s ním jdete na večeři, že? Měl jsem pocit, že by se rád dozvěděl víc."

Jack se zamyslel. Princ z Walesu to dál nepustí. Ryan by mu to nikdy nemohl říci. "Díky, příteli."

"Všichni tak či onak toužíme po uznání. A mně i vám je uznání upřeno. Není to příliš fér, ale je to tak. V tomto případě jsem porušil jedno ze svých pravidel, a pokud se chcete dozvědět proč, řeknu vám to: to, co jste provedl, bylo velmi dobré, Jacku. Kdyby byla na světě spravedlnost, Její Veličenstvo by vás uvedla do Čestného řádu."

"To jí ale neříkejte, Basile. Mohla by to udělat i sama od sebe."

"To by skutečně mohla, a tím by došlo ke zveřejnění malého tajemství, že?" Přinesli jim jídlo, a znovu museli počkat.

"Nebyl jsem to jen já. Víte, že Charlie Alden odvedl taky pořádný kus práce. Stejně tak Talbot, Bunker, Scott Adler a spousta dalších."

"Vaše skromnost, pane Ryane, je dojemná jako vždy."

"Znamená to hloupá, Basi?" Ryan se musel spokojit s úsměvem místo odpovědi. Britové jsou na tohle mistři.

Fromm by tomu nikdy nevěřil. Vyrobili pět ocelových odlitků, které byly kopiemi plutonia. Ghosn vyrobil nezbytné bloky výbušnin. Vyzkoušeli výbušniny na všech pěti odlitcích a ve všech případech odvedly výbušniny svou práci. Je to zatraceně talentovaný mladík. Samozřejmě že měl k dispozici přesné plány, Fromm je sepsal s pomocí kvalitního počítače, ale i tak, získat hned napoprvé správný výsledek při něčem tak složitém, to nebylo v technice zcela běžné.

Plutonium už mělo za sebou první část obráběcího procesu. Vypadalo to velmi dobře, jako nějaký ocelový výkovek součástky automobilového motoru. To byl slibný začátek. Mechanická ruka frézky přemístila plutonium z hlavy do uzavřené krabice. Ta byla samozřejmě naplněna argonem. Ruka krabici zavřela a odsunula ji k dvířkům, zde ji vzal Fromm a donesl k soustruhu. Proces pak provedli pozpátku ještě jednou. Položil krabici do pouzdra. Když byla vnitřní atmosféra zcela inertní, mechanická ruka tohoto přístroje krabici otevřela a plutonium vyňala. Další naprogramovaná sekvence pohybů je nasadila na novou hlavu. Stupeň přesnosti byl nanejvýš důležitý. Pod Frommovým dohledem byla hlava uvedena do pohybu, až postupně dosáhla rychlosti patnácti tisíc otáček za minutu.

"Zdálo by se - ne!" zaklel. Měl pocit, že je to dokonalé. Hlava znovu zpomalila a drobně upravili její nastavení. Fromm pečlivě zkontroloval vyváženost a pak stroj znovu spustil. Tentokrát to bylo v pořádku. Zvýšil otáčky až na pětadvacet tisíc, a hlava se ani nezachvěla.

"To první obrábění se vám, pánové, velmi vydařilo," řekl Fromm přes rameno.

"Kolik hmoty jsme ztratili?" zeptal se Ghosn.

Osmnáct celých pět set dvacet sedm gramů." Fromm zastavil hlavu a postavil se. "Jen těžko mohu naše spolupracovníky dostatečně pochválit. Navrhuji, abychom s konečným zahlazováním počkali do zítřka. Je hloupost zbytečně spěchat. Všichni jsme unavení a myslím, že nám vezou večeři."

"Jak říkáte, Herr Fromm."

"Manfred," opravil jej Němec, čímž mladíka překvapil. "Ibrahime, musíme si promluvit."

"Venku?" Ghosn vyvedl Fromma ze dveří. Už se snášela noc.

"Tyhle muže nesmíme zabít. Jsou příliš cenní. Co když se nám taková příležitost naskytne znovu?"

"Ale tys souhlasil."

"Netušil jsem, že to půjde tak dobře. Časový plán, který jsem sestavil, předpokládal, že ty a já - ne, budu upřímný, že já budu muset na vše dohlížet. Ty jsi mě, Ibrahime, omráčil svými dovednostmi. Podařilo se nám dát dohromady skvělý tým. Musíme ho udržet pohromadě!"

A kde jinde seženeme deset kilo plutonia? Chtěl se zeptat Ghosn.

"Manfrede, myslím, že máš pravdu. Promluvím o tom s velitelem. Nezapomeň..."

"Na bezpečnost. Ich weiss es schon. V této fázi nesmíme nic riskovat. Jen tě prosím, v rámci spravedlnosti - nebo profesionálního uznání, jal -, aby se to uvážilo. Rozumíš?"

"Velmi dobře, Manfrede, souhlasím s tebou." Němec začíná být humanistou, pomyslel si Ghosn. Škoda, že tak pozdě. "Každopádně též souhlasím s tvou touhou po slušné večeři, než se pustíme do konečné fáze. Dnes máme čerstvé jehně a dokonce německé pivo. Bitburger, doufám, že ho máš rád."

"Je to dobré regionální pivo. Škoda že ti ho, Ibrahime, zakazuje náboženství."

"Doufám, že dnes večer," řekl Ghosn, "mi Alláh tento prohřešek odpustí." Jen abych ale získal důvěru toho bezvěrce.

"Jacku, zdálo by se, že příliš pracujete."

"To je tím dojížděním, pane. Denně jsem dvě až tři hodiny v autě."

"Tak se přestěhujte blíž," navrhla Jeho královská Výsost zdvořile.

"Abych přišel o Peregrine Cliff?" Ryan zavrtěl hlavou. "A co Cathy a její nemocnice? Pak děti, musely by změnit školu. Ne, tím se nic nevyřeší."

"Jistě si vzpomínáte, že když jsme se poprvé setkali, nebyl jste spokojen s mým fyzickým i psychickým stavem. Silně však pochybuji, že jsem vypadal tak zničeně jako vy teď." Princ dostal od sira Basila Charlestona ještě další informaci, uvědomil si Jack, a proto dnes nepodávají k večeři alkohol.

"V práci jsou chvíle, kdy je chládek a pak zase hrozný žár. A teď zrovna je spíš žár."

"Tak Truman? Kdo nesnese horko, nemá v kuchyni co dělat?"

"Ano, pane, tak nějak to je, ale ono to zase ochladne. Jen máme teď rozjeto několik věcí. Je to tak. Když jste byl na lodi, bylo to podobné, ne?"

"To bylo mnohem zdravější. Taky jsem to neměl tak daleko do práce. Asi jen čtyři metry," dodal s úsměvem.

Ryan se unaveně usmál. "To musí být něco. Já to mám tak daleko k sekretářce."

"A co rodina?"

Nemělo smysl lhát. "Mohlo by to být lepší. A moje práce tomu zrovna nepomáhá."

"Něco vás trápí, Jacku. Je to poměrně vidět, víte."

"Příliš stresu. V poslední době jsem dost pil, a nebyl jsem na to zvyklý. Nic neobvyklého. Zase se to zlepší, jen se mi teď v kanceláři nakupilo moc nepříjemných věcí najednou. Těší mě váš zájem, pane, ale zase se to zlepší." Jack málem přesvědčil sám sebe, že to je pravda. Málem.

"Jak říkáte."

"A musím přiznat, že za velmi dlouhou dobu to je ta nejlepší večeře. Takže kdy se na nás přijedete podívat?" zeptal se Ryan, vděčný, že může změnit téma.

"Koncem jara. Chovatel ve Wyomingu bude pro mě mít několik koní. Na pólo, víte."

"To musí být šílená hra. Lakros na koních."

"No, je to příležitost užít si venkova. Wyoming je nádherné místo. A chystám se i do Yellowstonu."

"Tam jsem nikdy nebyl," řekl Jack.

"A nechcete jet s námi? Mohl bych vás naučit jezdit na koni."

"Možná," připustil Jack, přemýšlel, jak by asi vypadal na koni a jak se mu podaří vypadnout na blbej jeden tejden z kanceláře. "Ale ne abyste mě přetáhl jedním z těch kladiv."

"Pálek, Jacku, říká se tomu pálky. Na pólo vás nevezmu. Asi byste zabil nějakého nešťastného koně. Doufám, že si na to budete moci najít čas."

"Zkusit to mohu. Když budu mít štěstí, tak se svět do tý doby uklidní."

"Už se uklidnil, a je to z velké části vaše zásluha."

"Sir Basil asi příliš zdůraznil mou práci. Byl jsem jen malým kolečkem ve stroji."

"Skromnost se dá léčit. Zklamalo mě, že se vám nedostalo žádného oficiálního uznání," řekl princ.

"Takový je život, ne?" Jacka překvapilo, jak to z něj vyletělo. Nepodařilo se mu ovládnout své pocity.

"To jsem si myslel. Ano, Jacku, takový je život, a ten nebývá vždy fér. Nepřemýšlel jste o změně povolání nebo o dovolené?"

Jack se usmál. "Ale no tak, tak špatně snad nevypadám. V kanceláři mě potřebují."

Tvář Jeho královské Výsosti velmi zvážněla. "Jacku, jsme přátelé?"

Ryan se napřímil na židli. "Moc jich nemám, ale vy jste jedním z nich."

"A mému názoru věříte?"

"Ano, pane."

"Nechte toho. Odejděte. Vždycky se můžete vrátit. Člověk vašich schopností vlastně nikdy neodejde. To víte. Nelíbí se mi, jak vypadáte. Jste v tom už dlouho.

Máte nějakou představu, jaké štěstí máte, že vůbec můžete odejít? Máte svobodu, jakou já nemám. Tak ji využijte."

"Děkuju, pane. Kdybyste byl na mým místě, taky byste neodešel. Ani ze stejných důvodů. Nejsem zvyklý utíkat před povinnostmi. A vy taky ne. Je to prosté." Pýcha dokáže člověka zničit," poznamenal princ.

Jack se naklonil dopředu. "Nejde o pýchu. Je to tak. Potřebují mě. Byl bych rád, kdyby mě nepotřebovali, ale potřebují mě. Problém je, že oni si to neuvědomují."

"Je ten nový ředitel vážně tak špatný?"

"Marcus není špatný člověk, ale je líný. Má radši své postavení než své povinnosti. Ale to nejspíš není problém týkající se výhradně americké vlády, že? To víte taky. Nejdříve povinnosti. Vy máte svou práci, protože jste se k ní narodil, ale já mám svou, protože to nikdo líp nedovede."

"A poslouchají vás?" zeptala se Jeho Výsost prudce.

Jack pokrčil rameny. "Ne vždycky. Taky se občas pletu, ale musím tam být někdo, kdo dělá správnou věc nebo se o ni aspoň snaží. A to jsem já, pane. Proto nemůžu ven. To víte stejně dobře jako já."

"Ani když vám to ubližuje?"

"Správně."

"Váš smysl pro povinnost je obdivuhodný, sire Johne."

"Měl jsem pár dobrých učitelů. Když víte, že jste terčem, tak nemůžete někam utýct se schovat. Můžete to udělat..."

"Ne, to nemohu udělat. Kdybych totiž..."

"Zlí hoši by vyhráli," dokončil Jack myšlenku. "Můj problém není o moc odlišný. Tohle jsem se naučil u vás. Překvapuje vás to?" zeptal se.

"Ano," připustil princ.

"Vy neutíkáte od rozdělaných věcí. Já taky ne."

"Se slovy zacházíte stejně obratně jako vždy."

"Takže jsem o to ještě nepřišel?" Jack měl sám ze sebe radost.

"Budu trvat na tom, abyste i s rodinou přijel za námi do Wyomingu."

"Taky mě můžete obejít - promluvte s Cathy."

Princ se zasmál. "Možná to tak dopadne. Vracíte se zítra?"

"Ano, pane. Ještě se stavím u Hamley's pro pár hraček."

"Vyspěte se, Jacku. Příští rok si o tom ještě promluvíme."

Ve Washingtonu bylo o pět hodin méně. Liz Elliotová se dívala přes svůj stůl na Boba Holtzmana, který psal zprávy o Bílém domě. Jako zdejší stálí zaměstnanci i on viděl všechny přicházet a odcházet a všechny přežíval. Jeho zkušenosti s touto budovou byly paradoxní. Ačkoli byl odříznut od toho skutečně dobrého -Holtzman věděl, že existuje několik tajemství, která nikdy nespatří, leda po letech, kdy už se o nich nedá nic napsat, pak už je to práce pro historiky - dovednost, s jakou četl mezi řádky, by mu pomohla získat vysoké místo v jakékoli výzvědné službě. Ale jeho noviny mu platily mnohem víc, zejména poté, co napsal několik bestsellerů o životě na nejvyšších vládních úrovních.

"Takže důvěrné informace?"

"Správně," přikývla prezidentova poradkyně.

Holtzman též přikývl a něco si zapsal. Taková byla základní pravidla. Žádné přímé citace. Elizabeth Elliotovou uvede jako "vládního úředníka" nebo v množném čísle jako "interní zdroje". Zvedl oči od bloku - při tomto druhu rozhovoru se nepoužívaly diktafony - a čekal. Liz Elliotová si své drama užívala. Byla to moudrá žena, poněkud povýšená - v Bílém domě nic neobvyklého - a zcela jistě byla osobou prezidentovi nejbližší, pokud Holtzman správně četl signály. Ale do toho veřejnosti nic není. Pravděpodobná milostná aféra mezi prezidentem a jeho poradkyní už zdaleka nebyla úplným tajemstvím. Zaměstnanci Bílého domu byli mlčenliví jako vždy, možná i víc. Připadalo mu to divné. Fowler nebyl nejoblíbenějším člověkem na Zemi. Možná mají pochopení pro pocity osamělého muže. Okolnosti smrti jeho ženy byly všeobecně známy a nejspíš mu vynesly několik procent hlasů v poslední kampani. Třeba se zaměstnanci domnívají, že se vlivem románku změní. Třeba jsou jen dobří profesionálové. (Tím se liší od politických kandidátů, říkal si Holtzman. Těm není nic svaté.) Třeba si Fowler s Elliotovou jen dávají velký pozor. Nicméně se o tom hodně mluvilo v Důvěrném zdroji, baru v budově Národního tiskového klubu jen o dva bloky dál; panovala všeobecná shoda, že Fowlerův milostný život není nic, co by mohlo veřejnost zajímat, pokud mu to nebrání ve výkonu funkce. Jeho zahraniční politika je poměrně dobrá. Euforie z Vatikánské smlouvy a příznivého vývoje po jejím přijetí ještě stále neodezněla. Prezidenta, který si vede tak dobře, nemůžete podrazit.

"Možná budeme mít problém s Rusy," začala Elliotová.

"Skutečně?" Holtzman se nechal překvapit.

"Máme důvody domnívat se, že Narmonov má značné potíže s vyššími důstojníky své armády. To by mohlo ovlivnit konečné plnění smlouvy o zbraních."

"Jak to?"

"Máme důvody domnívat se, že sovětská strana nebude chtít eliminovat některé ze svých střel SS-18. Již teď mají zpoždění oproti plánovanému ničení střel."

Důvody domnívat se. Dvakrát. Holtzman se na chvíli zamyslel. Velmi citlivý zdroj, možná špion, ne odposlechnuto. "Říkají, že je problém s podnikem, kde má likvidace probíhat. Inspektoři, které jsme tam vyslali, tomu zřejmě věří."

"Je možné, že by podnik byl postaven s - jak se tomu říká? Určitým šlendriánstvím."

"Co na to CIA?" zeptal se Holtzman, psal si poznámky tak rychle, jak uměl.

"Dodali nám první zprávu, ale dosud nemají v té věci úplně jasný názor."

"A co Ryan? V Sovětech se hodně vyzná."

"Ryan se začíná jevit jako velké zklamání," řekla Liz. "V podstatě - a to nesmíte zveřejnit - probíhá menší vyšetřování, které odhalilo některé velmi nepříjemné informace."

"Například?"

"Například si myslím, že dostáváme pokroucené informace. Například si myslím, že vysoký úředník CIA má poměr s osobou cizího původu a možná spolu mají dítě."

"Ryan?"

Prezidentova poradkyně zavrtěla hlavou. "Nemohu potvrdit ani zamítnout. Máme svá pravidla, nezapomeňte."

"Nebojte," odpověděl Holtzman a snažil se skrýt svou rozladěnost. Copak si myslí, že jedná s nějakým břídilem?

"Bohužel to vypadá, že ví, že se nám nelíbí, co nám říká, a proto se snaží informace překroutit, aby nás potěšil. A teď potřebujeme z Langley velmi dobré informace, ale nedostáváme je."

Holtzman zamyšleně přikývl. To není nic nového, ale Ryan takový přece není, ne? Reportér od toho odbočil. "A Narmonov?"

"Pokud jsou naše informace správné, je již možná na odchodu, ať už ho vyhodí pravice nebo levice, to nevíme. Je možné, že ztrácí své pozice."

"Je to pravda?"

"Zdá se, že ano. To, že ho vydírají jeho bezpečnostní složky, je velmi zneklidňující. Ale vzhledem k našim problémům v Langley." Liz zvedla ruce.

"Zrovna, když se to jevilo tak růžově. Máte problémy i s Cabotem, že?"

"Zaučuje se velmi dobře. Kdyby měl lepší podporu zdola, byl by v pořádku."

"Jak moc vás to trápí?" zeptal se Holtzman.

"Hodně. Teď zrovna potřebujeme od rozvědky kvalitní zprávy, ale nedostáváme je. Jak se máme sakra rozhodnout, jak postupovat vůči Narmonovovi, když nemáme dobré informace? A výsledek?" zeptala se Liz zoufale. "Náš hrdina se jen motá a stará se o věci, které se jeho práce vůbec netýkají - v některých otázkách obešel své nadřízené a jednal přímo v Kongresu - v jedné věci se může přetrhnout, a zatím není schopen dodat Cabotovi kvalitní analýzu toho, co se jeví jako hlavní problém. Samozřejmě že má své citové úlety."

Náš hrdina, pomyslel si Holtzman. Zajímavě volí slova. Ta ho ale musí nenávidět. Holtzman znal skutečnost, ale ne důvod. Neměla na něj proč žárlit. Ryan nikdy nebyl výrazně ambiciózní, určitě ne v politice. Podle všech známek je to velmi schopný člověk. Reportér si vzpomněl na jedno z jeho faux pas, na konfrontaci s Alem Trentem, která byla určitě nahraná předem. Ryan a Trent spolu teď vycházejí velmi dobře. Co mohlo být tak důležité, aby se kvůli tomu inscenovalo něco takového? Ryan měl dvě výzvědné hvězdy - Holtzman nikdy nedokázal zjistit, za co. Měl jen zprávy z druhé ruky, pět odlišných verzí čtyř odlišných příběhů, všechny z nich byly nejspíš mylné. Ryan nebyl v tisku příliš populární. Důvodem bylo, že nikdy nic nevyzradil. Bral tajemství až příliš vážně. Na druhé straně ale u nikoho nežadonil o přízeň, a Holtzman si takových lidí vážil. Jedním si byl jist: hrubě podcenil antipatie, které ve Fowlerově vládě vůči Ryanovi panují.

Manipuluje se mnou. Bylo to jasné jako facka. Samozřejmě že to dělá velmi chytře. Zmínka o Rusech je zřejmě pravdivá. Neschopnost CIA dodat Bílému domu kvalitní informace taky nebyla žádnou novinkou. Možná i to bylo pravda. Takže kdy mu lhala? A lhala mu vůbec? Možná jen chtějí dostat ven pravdivou, ale citlivou informaci nějak normálně. Nebylo to poprvé, co se dozvěděl v severozápadním křídle západního křídla Bílého domu něco zajímavého.

Může Holtzman nechat takovouhle informaci plavat?

Těžko, Bobíku, odpověděl sám sobě.

Zpáteční let proběhl jako po másle. Ryan se co nejvíc vyspal, zatímco seržant, který se staral o kabinu, pročetl návody na sestavení některých hraček, jež Jack koupil.

"Nazdar, co to děláš?" zeptal se ho pilot, když se přišel do kabiny protáhnout.

"No, majore, náš vážený host koupil děckám ňáký hračky." Podal pilotovi list s návodem. Štítek 1 do výřezu A, zajistěte 20mm šrouby, utáhněte klíčem s.

"Radši se budu hrabat v rozbitejch motorech."

"Chápu," souhlasil seržant. "Toho chlápka čekají krušný chvilky."

[24] ZJEVENÍ

"Nemám rád, když mě někdo zneužívá," řekl Holtzman a opřel se o opěradlo s rukama spojenýma na zátylku.

Seděl v konferenční místnosti se svým editorem, dalším dlouholetým pozorovatelem dění ve Washingtonu, který si vydobyl své postavení tím, že na konci kariéry prezidenta Nixona přilíval oleje do ohně. To byly bouřlivé roky. Daly americkým médiím krvelačnost, jaká už nikdy potom nezmizela. Dobré na tom bylo, že teď už nemusí nic u nikoho žehlit. Každý politik je potenciálním terčem spravedlivého hněvu amerického investigativního souručenství. Skutečnost sama byla zdravá, ale její rozsah někdy ne.

"To je vedlejší. Komu by se to líbilo? Takže co víme, že je pravda?" zeptal se editor.

"Musíme se domnívat, že Bílý dům nedostává kvalitní informace. To není nic nového, ale už to taky není tak zlé, jako to bývalo. Výkon CIA se ve

skutečnosti o něco zvýšil - jde jen o to, že Ryan přeskočil několik lidí. Rovněž musíme věřit tomu, co mi řekla o Narmonovovi a jeho armádě."

"A Ryan?"

"Potkal jsem ho párkrát při společenských akcích, nikdy oficiálně. Je to příjemný člověk se smyslem pro humor. Musí mít záznamy jako hrom. Dvě výzvědné hvězdy - za co, to nevíme. Utkal se s Cabotem při snižování počtu zaměstnanců správy operací, čímž zjevně zachránil několik míst. Postupoval hodně rychle nahoru. Al Trent ho má rád i přes tu potyčku před pár lety. Je v tom materiál na pořádný článek, ale Trent o tom odmítl debatovat. Nejspíš se udobřili, ale věřím tomu asi jako na Ježíška."

"Dá se nějak obelstít?" zeptal se pak editor.

"Co to znamená? Snad si nemyslíš, že to bude mít napsaný na tričku?"

"Pravda, Bobe. Co po mně tedy chceš?"

"Pustíme se do toho příběhu nebo ne?"

Editor na něj překvapeně vypoulil oči. "Děláš si legraci? Jak bychom mohli o tomhle nenapsat?"

"Já jenom nemám rád, když mě někdo zneužívá."

"To už jsi říkal! Já taky ne. V tomhle případě je to jasný, ale je to pořád velký námět, a pokud to nepoužijeme, chytnou se toho Times. Za jak dlouho to dokážeš dát dohromady?"

"Brzy," slíbil Holtzman. Teď už si byl jist, proč odmítl nabídku stát se asistentem hlavního editora. Peníze nepotřeboval. Díky příjmům za knihy nemusel pracovat vůbec. Práce novináře ho bavila, měl stále svůj idealismus, stále mu záleželo na tom, co dělá. Je to další požehnání, pomyslel si, že nemusí přijímat závažná rozhodnutí.

Kapitán Dubinin si všiml, že ta nová vodní pumpa je přesně taková, jak ředitel doků sliboval. Aby ji dostali dovnitř, museli rozmontovat prakticky celé její oddělení a vyříznout autogenem otvor skrz trup ponorky. Když zvedl hlavu, viděl nad hlavou modré nebe, a ne pláty oceli, což nebyl pro velitele ponorky příjemný pocit. Museli se ujistit, že pumpa bude fungovat tak, jak chtěli, než je navaří zpět. Ale mohlo to být i horší. Tahle ponorka měla ocelový trup. Sváření ponorek, které mají trup z titanu, je hrozně náročné.

Místnost s pumpou a generátorem par byla těsně vedle reaktoru. Reaktor sám v podstatě sousedil vepředu s přepážkou a vzadu s pumpou. Pumpa rozváděla vodu do reaktoru a z něj. Nasycená pára pak putovala do generátoru par, kde byla prohánena přes určité rozhraní. Zde se díky její teplotě voda ve "venkovní" nebo neradioaktivní smyčce okamžitě změnila na páru, která pak roztáčela turbínové motory (jež zase přes převody poháněly lodní šrouby). Když pára z "vnitřní smyčky" ztratila většinu své energie, dorazila do kondenzátoru chlazeného mořskou vodou a v tekutém skupenství se přečerpávala do spodní části ponorky, kde se znovu zahřívala, a cyklus se opakoval. Generátor par a kondenzátor byly přibližně stejně velké předměty a veškerý oběh měla na starosti jedna vícestupňová pumpa. Tento předmět byl nazýván Achillovou patou jaderných ponorek. Pumpa musela vyměnit obrovská množství vody, která byla "horká" jak svou teplotou, tak i kvůli radioaktivitě. A tolik mechanické práce vždy způsobovalo obrovské množství hluku. Až dosud.

"Je to dokonalý přístroj," řekl Dubinin.

"Měl by být. Američani ho vylepšovali deset let, ale pak se rozhodli, že ho nepoužijí. A konstruktérský tým se rozpadl."

Kapitán zabručel. Nové typy amerických reaktorů byly schopny využít přirozené výhody proudění a oběhu. Další technická výhoda. Jsou tak hrozně chytří. Oba muži čekali, až se reaktor spustí. Kontrolní pruty byly vytaženy a volné neutrony z palivových částí na sebe začínaly vzájemně působit, spouštěla se kontrolovaná jaderná reakce. Technici u kontrolního panelu za kapitánem a admirálem hlásili teplotní údaje v Kelvinech.

"Tak teď by to mělo...," zašeptal ředitel doků.

"Vy jste to nikdy neviděl v provozu?" zeptal se Dubinin.

"Ne."

No paráda, říkal si Dubinin a zvedl oči k nebi. Nejhorší obrázek z nitra ponorky. "Co to bylo?"

"Právě naskočila pumpa."

"Vy žertujete." Podíval se na obrovský předmět s několika válci. Tomu se přece - Dubinin odešel k ovládacímu panelu a -

Dubinin se hlasitě rozesmál.

"Funguje to, kapitáne," řekl hlavní technik.

"Zvyšujte výkon," řekl Dubinin.

"Teď je to deset procent, stále roste."

"Zvyšte výkon na sto deset."

"Kapitáne..."

"Já vím, nikdy nepřekračujeme stovku." Reaktor byl navržen na padesát tisíc koňských sil, ale jako u většiny strojů byl i zde maximální výkon podhodnocen. Už dosáhl hodnoty padesáti osmi tisíc - kdysi, při konstrukčních zkouškách, výsledkem bylo menší poškození vnitřního rozvodu potrubí v generátoru par - a maximální užitečný výkon byl padesát celých devadesát šest. Dubinin to provedl jen jednou, nedlouho po převzetí velitelského postu. Dělá to tak každý velitel lodi, stejně jako pilot musí alespoň jednou zjistit, jakou rychlost si může s letadlem dovolit.

"Dobře," přikývl technik.

"Nic nespouštějte z očí, Ivane Stěpanoviči. Pokud zjistíte jakýkoli problém, okamžitě zastavit." Dubinin jej poplácal po rameni a odešel do přední části prostoru, přičemž doufal, že svářeči svou práci nezanedbali. Při té myšlence pokrčil rameny. Všechny sváry byly kontrolovány rentgenem, jestli nejsou jakkoli závadné. Nemůže se starat o všechno, a on měl pod sebou výborného technika.

"Výkon dvacet procent."

Ředitel loděnic se rozhlédl. Pumpu rovněž postavili na její vlastní konstrukci, v podstatě to byl stůl, v jehož nohách byly pružiny. Díky nim se dařilo minimalizovat hluk, který pumpa vydávala směrem do trupu a odsud do vody. Ta konstrukce není vydařená. Ale vždy lze udělat něco lépe. Konstrukce lodí byla jedním z posledních technických umění.

"Dvacet pět."

"Něco slyším," řekl Dubinin.

"Jaká to je rychlost?"

"Při běžném provozu" - při odečtení veškeré energie potřebné na nejrůznější vnitřní systémy ponorky od klimatizace po lampičky - "deset uzlů." Třída Akula spotřebovala spoustu energie na svůj vnitřní systém. Bylo to hlavně vinou nedokonalé klimatizace, jež sama odčerpávala deset procent produkce reaktoru. "Potřebujeme sedmnáct procent výkonu, než se vůbec roztočí šroub. Západní systémy jsou mnohem účinnější."

Ředitel loděnic rozmrzele přikývl. "Mají obrovský průmysl, který se ještě stará o problémy životního prostředí. My nemáme pro pořádný výzkum ani infrastrukturu."

"Mají tam mnohem teplejší počasí. Jednou jsem byl ve Washingtonu, v červenci. I v pekle je chladněji."

"Je to tak hrozné?"

"Chlap z ambasády, co mě tam doprovázel, říkal, že to kdysi byl močál. Měli tam i epidemie žloutenky. Hrozný počasí."

"To jsem nevěděl."

"Třicet procent," zavolal technik.

"Kdy jste tam byl?" zeptal se admirál.

"Před víc než deseti lety, kvůli diskusím o námořních incidentech. Moje první a poslední diplomatické dobrodružství. Nějaký blázen z ústředí měl pocit, že potřebují někoho z ponorky. Vytáhli mě kvůli tomu z Frunze. Úplná ztráta času," dodal Dubinin.

"Jaké to bylo?"

"Nuda. Američtí ponorkáři jsou hrozně arogantní. Nebývali tenkrát moc kamarádští." Dubinin se odmlčel. "Ne, to není přesné. Politické klima bylo velmi odlišné. Přijetí bylo srdečné, ale rezervované. Vzali nás na zápas baseballu."

"A?" zeptal se admirál.

Kapitán se usmál. "Jídlo a pití bylo dobré. Hru jsem nepochopil, a když mi to vysvětlovali, jen se mi to popletlo."

"Čtyřicet procent."

"Dvacet uzlů," odtušil Dubinin. "Ten hluk se sice zvyšuje."

"Ale?"

"Ale oproti bývalé pumpě je to pouhý zlomek. Moji muži tu museli nosit špunty do uší. Při plné rychlosti je ten hluk nesnesitelný."

"Uvidíme. Dozvěděl jste se ve Washingtonu něco zajímavého?"

Znovu úsměv. "Nechodit po ulicích sám. Jednou jsem se šel projít a viděl jsem, jak jednu ženu napadl nějaký chuligán. A to se stalo jen pár bloků od Bílého domu!"

"Vážně?"

"Ten mladík chtěl proběhnout kolem mě s její kabelkou. Bylo to jako ve filmu. Zajímavé."

"Jak to, chtěl?"

"Už jsem vám říkal, že jsem býval dobrým fotbalistou? Podrazil jsem mu nohy, a on si zlomil čéšku." Dubinin se zasmál, když si vzpomněl na zranění, jaké tomu lumpovi způsobil. Betonové chodníky jsou mnohem tvrdší než travnaté hřiště.

"Padesát procent."

"Co bylo pak?"

"Na ambasádě se z toho mohli zbláznit. Velvyslanec dokonce křičel. Myslel jsem, že šupem poletím zpátky. Ale místní policie mi chtěla dát medaili. Ututlalo se to, a víckrát už mě jako diplomata nechtěli." Dubinin se rozesmál. "Vyhrál jsem. Osmnáct uzlů."

"Proč jste se do toho míchal?"

"Byl jsem mladý a hloupý," vysvětloval Dubinin. "Ani mě nenapadlo, že to může být nějaký trik od CIA - toho se bál velvyslanec. Nebyl, byl to jen mladý kriminálník a slabá černoška. Tu čéšku si rozbil celkem ošklivě. Jakpak asi běhá dneska? A pokud skutečně pracoval pro CIA, je o jednoho špiona méně."

"Výkon šedesát procent, stále velmi stabilní," zahlásil technik. "Žádný tlak neuniká."

"Třiadvacet uzlů. Dalších čtyřicet procent nám moc nepomůže a v tuto chvíli se začíná zvyšovat hluk mimo trup. Přidávejte velmi pozvolna, Váňo!"

"Rozumím, kapitáne."

"Jakou nejvyšší rychlost jste s ním dosáhl?"

"Dvaatřicet při maximálním výkonu. Při plném vytížení třiatřicet."

"Ještě k tomu novému nátěru trupu."

"Myslíte ten anglický vynález? Rozvědka tvrdí, že americké ponorky díky tomu získávají o další uzel navíc."

"To je pravda," přikývl admirál. "Slyšel jsem, že máme vzorec, ale samotná výroba je velmi složitá a řádné nanášení ještě složitější."

"Při rychlosti nad pětadvacet uzlů riskujete, že se od trupu oddělí zvukově izolované pláty. Jednou se to stalo, když jsem byl zástupce velitele na Sverdlovském komsomolci." Dubinin zavrtěl hlavou. "Je to jako když sedíte uvnitř bubnu, byl hrozný randál, jak ta gumová lanka narážela do trupu."

"S tím se moc dělat nedá."

"Sedmdesát pět procent."

"Sundejte z toho ty pláty, a je to další uzel navíc."

"To ale nemyslíte vážně."

Dubinin zavrtěl hlavou. "Ne. Když do vody vyrazí torpédo, může to

rozhodnout o životě a smrti."

V tom okamžiku byl jejich rozhovor přerušen. Za deset minut dosáhl výkon sta procent, padesáti tisíc koňských sil. Hluk pumpy byl teď celkem hlasitý, ale stále bylo rozumět, co kdo říká. U staré pumpy byl takový hluk jako při rockovém koncertu, slyšeli jste, jak vám zvuk pulzuje v těle. Teď ale ne, a jak ta pumpa šlape. Ředitel doků mu slíbil velké zlepšení ohledně vydávaného hluku. Nechvástal se. O deset minut později viděl a Dubinin slyšel vše, co chtěl.

"Snížit výkon," rozkázal.

"Nuže, Valentine Borisoviči?"

"KGB to ukradla Američanům?"

"Tak to chápu já," odpověděl admirál.

"Pak políbím prvního špiona, kterýho potkám."

Motorový člun George McReady kotvil podél nakládacího mola. Byla to velká loď, deset let stará, poháněná velkými dieselovými motory a byla konstruována na převoz dřeva. Mohla vézt třicet tisíc tun zpracovaného dřeva nebo, jako v tomto případě, klád. Japonci dali přednost tomu opracovat si klády sami. Za opracování tedy platili svým lidem, a ne v cizině. Loď plující pod americkou vlajkou klády však vezla, což byl kompromis, kterého se dosáhlo po několika měsících vyjednávání. Japonsko je turistický ráj, i když poněkud drahý.

Pod pečlivým dohledem prvního důstojníka zvedly portálové jeřáby klády z vozů a uložily je do speciálních držáků na lodi. Šlo to překvapivě rychle. Automatizace nakládky zboží byla nejspíš nejdůležitějším zdokonalením nákladní dopravy. George M mohl být plně naložen za necelých čtyřicet hodin a vyložen za šestatřicet, díky čemuž se loď mohla na moře vrátit velmi rychle, ale její posádka si žádného z přístavů, které navštívila, moc neužila. Ztráta zisků v přístavních barech a ostatních zařízeních, jež se zaměřovala především na námořníky, majitele lodí příliš netrápila, když jejich lodi kotvily v přístavu a oni nevydělávali.

"Pete, mám předpověď," zavolal třetí důstojník. "Nic moc."

První důstojník se podíval na mapu. "Pane jo!"

"Jo, začíná se tvořit obrovská níže nad Sibiří. Za pár dní bude pěkně rušno. A je to moc velký, než aby se to dalo objet."

První důstojník písknul, když pročetl všechny údaje. "Nezapomeň na periskop, Jimmy."

"Neboj. Jakej je náklad na palubě?"

"Jen tihle mackové." Ukázal na ně.

Druhý muž zamručel a pak si vzal dalekohled. "Ježíš, oni jsou svázaný řetězem!"

"Proto je nemůžeme složit dolů."

"No skvěle," utrousil mladík.

"Už jsem kvůli tomu mluvil s bocmanem. Budou pořádně přivázaný a upevněný."

"Dobrej nápad, Pete. Jestli se ta bouřka vyvine, jak očekávám, půjde tam surfovat."

"Kapitán je pořád na pláži?"

"Jo, má se vrátit ve dvě."

"Tankování je hotový. Hlavní inženýr bude mít motory připravený v půl pátý. Odplouváme v pět?"

"Přesně tak."

"Hergot, člověk ani nemá čas zalízt do pelechu."

"Řeknu kapitánovi o tý předpovědi. Možná kvůli tomu přijedeme do Japonska pozdějc."

"To bude kapitán nadšením bez sebe."

"To všichni, ne?"

"Snad to nenaboural volno v přístavu. Chtěl jsem totiž."

"Já taky, kámo," zašklebil se první důstojník. Oba muži byli svobodní.

"Krásné, že?" zeptal se Fromm. Sklonil se a přes štít se díval na tu

kovovou hmotu. Mechanická ruka sňala plutonium z hlavy a přiblížila ji k optické kontrole, která nebyla úplně nutná, ale plutonium se muselo kvůli dalšímu procesu stejně přenést jinam, a Fromm si ho chtěl prohlédnout zblízka. Posvítil na kov malou, ale silnou baterkou, ale hned ji vypnul. Odraz světel nad nimi byl dostačující.

"Je to skutečně úžasné," řekl Ghosn.

To, na co se dívali, vypadalo tak hladce, že to klidně mohl být kus skla. Ale bylo to vlastně mnohem hladší. Jednolitost povrchu byla tak přesná, že největší křivící účinek způsobovala přitažlivost. Všechny nedostatky, pokud tam nějaké byly, byly pouhým okem neviditelné a určitě se pohybovaly pod plánovanými odchylkami, které Fromm bral v úvahu při zadávání údajů do počítače.

Povrch válce byl dokonalý, odrážel světlo jako nějaká výstřední čočka. Když jím ruka otáčela kolem podélné osy, umístění a velikost odrazu stropních světel se ani nepohnuly. To udivilo i Fromma.

"Nikdy bych nevěřil, že to dokážeme tak dobře," řekl Ghosn.

Fromm přikývl. "Takové věci byly až donedávna nemožné. Tato technologie soustružení je známa teprve patnáct let a kontrolní laserové systémy jsou ještě mladší. Hlavní komerční využití je stále při výrobě velmi jemných nástrojů, například astronomických teleskopů, velmi kvalitních čoček, zvláštních dílů do odstředivek." Němec vstal. "Teď ale musíme uhladit též vnitřní povrchy. Ty už vizuálně kontrolovat nemůžeme."

"Proč se dělá vnější povrch první?"

"Aspoň zjistíme, zda stroj pracuje tak, jak má. Vnitřek zkontroluje laser - teď už víme, že nám dává kvalitní data." Tato informace nebyla úplně přesná, ale Fromm mu nechtěl říct pravý důvod: měl totiž skutečně pocit, že je to nádherné. A ten mladý Arab by to nemusel pochopit. Das ist die schwarze Kunst. Ale ve skutečnosti je to až faustovské, pomyslel si.

Je to zvláštní, říkal si Ghosn. Něco s tak nádherným tvarem může.

"Stále si vedeme velmi dobře."

"To je pravda," přikývl Fromm. Ukázal na přístroj. Při řádném provozu se od soustruhu oddělovala jen malá ocelová nitka, vlastně ještě tenčí, byla vidět jen díky odlesku světla. Šlo o navýsost drahocennou nitku, kterou nakonec znovu roztaví a uchovají pro další použití.

"To by mohlo stačit," řekl Fromm a otočil se.

"Souhlasím." Pracovali už čtrnáct hodin. Ghosn poslal muže pryč. Vyšli s Frommem ven a u dveří nechali dva strážce.

Strážci nebyli nijak zvláště vzdělaní lidé. Rekrutovali se z velitelovy vlastní družiny, každý z nich byl veteránem několika let bojových operací. Paradoxně měli za sebou více bojů proti Arabům než proti jejich údajným sionistickým nepřátelům. V oblasti bylo mnoho teroristických skupin, a jelikož se každá z nich odvolávala na palestinskou komunitu, sváděly mezi sebou konkurenční boje o omezený počet příznivců. A konkurenční boje mezi muži s pistolemi nezřídka vedly k potyčkám a úmrtím. V případě strážců to rovněž potvrzovalo jejich oddanost. Každý z mužů ve službě byl zkušeným střelcem, tak dobrým, že se mohl rovnat té nové akvizici z Ameriky, tomu pohanovi Russellovi.

Jeden ze strážců, Achmed, si zapálil cigaretu a opřel se o zeď. Měli před sebou další nudnou noc. Při hlídání venku nebo před domem, kde spí Qati, se aspoň člověk může na něco dívat. Nebo si může představovat, že za každým zaparkovaným autem nebo oknem se skrývá izraelský agent, a takové myšlenky udrží člověka v bdělosti. Ale tady ne. Tady hlídají stroje, které se ani nehnou. Aby se rozptýlili a splnili zadaný úkol, dohlíželi strážci na pracovníky, sledovali jejich pohyby po místnosti, doprovázeli je do jídelny a do ložnic a dokonce pomáhali při některých méně komplikovaných pracích. Ačkoli Achmed neměl příliš vysoké vzdělání, byl chytrý, rychle se učil a měl pocit, že by svedl některé z úkolů, které dělají ti muži, jen kdyby se tomu pár

měsíců věnoval. Se zbraněmi to uměl velmi dobře, snadno rozeznal problém, dokázal spravit vychýlená mířidla tak rychle a zručně jako odborník.

Když obcházel místnost, poslouchal bzučení několika vzduchotechnických systémů a při každém okruhu se podíval na kontrolní panely s údaji o jejich stavu. Panely též kontrolovaly záložní generátory, aby každou noc byl v nádržích dostatek paliva.

"Ten časovej plán je pěkně žere, co?" řekl Achmed. Pokračoval v obchůzce, doufal, že ukazatel zhasne. Zastavili se s kolegou u kovové tyče, která tak zaujala Fromma s Ghosnem.

"Co myslíš, že to je?"

"Něco nádhernýho," řekl Achmed. "Každopádně to drží co nejvíc pod pokličkou."

"Myslím, že je to součást atomový bomby."

Achmed se otočil. "Proč zrovna to?" "Jeden z dělníků říkal, že nic jinýho to bejt nemůže."

"To by bylo odpálit ji u našich izraelských kamarádů, co?"

"Po tom, kolik Arabů v posledních letech umřelo - Izraelci, Američani, všichni ostatní. Ano, byl by to pěkný dárek." Pokračovali v obchůzce kolem nehybných strojů. "Co je asi tak žene?"

"Těžko říct, ale rozhodně chtějí skončit včas." Achmed se znovu odmlčel a pozoroval změť kovových a plastových dílů na stole. Atomová bomba? Honilo se mu hlavou. Ale některé ty věci připomínají, slámky, dlouhé, úzké slámky, spojené do malých svazků a lehce pootočené... slámky v atomové bombě? To není možné. Atomová bomba přece musí být... Jaká? Musel si přiznat, že nemá zdání. Ale četl přece Korán a noviny a návody na ošetřování zbraní. Nemůže za to, že nemá takové vzdělání jako Ghosn. Toho měl rád, i když trochu s odstupem, a trochu na něj žárlil. Kdyby jeho otec nebyl jen odsunutý zeměděl ec, třeba kupec, někdo, kdo dokáže něco ušetřit.

Při další obchůzce si všiml - plechovky s barvou? Tak to aspoň vypadalo. Kovové hobliny se sbíraly z freonové jímky. Achmed to několikrát pozoroval. Odřezky - vypadalo to jako velmi tenké kovové vlákno - se sbíraly a ukládaly do nádoby, která byla velmi podobná plechovce s barvou. Plechovka se pak ukládala do krabice s dvojitými dvířky, tu pak odnesli do vedlejší místnosti a v podobné krabici ji otevřeli a uložili do jednoho z těch divných kelímků.

"Jdu se ven vyčůrat," řekl jeho kolega.

"Užij si čerstvýho vzduchu," pronesl Achmed.

Sundal si pušku z ramene a díval se za kolegou. Sám se půjde taky za chvíli projít, až bude čas zkontrolovat okolí. Byl starší a kromě dílny samotné měl na starosti i venkovní stráže. Stálo to za to, vypadnout na chvíli z kontrolovaného prostředí dílny. Takhle přece muž nemůže žít, říkal si Achmed, pořád uvnitř uzavřené místnosti jako v raketě nebo ponorce. Toužil po vzdělání, ale ne, aby v jednom kuse seděl v kanceláři a civěl do papírů. Ne, chtěl být inženýrem, který staví silnice a mosty. To byl sen, který se mu kdysi mohl vyplnit. Jeho syn se snad stane inženýrem, pokud kdy bude mít štěstí oženit se a mít syna. Mít svůj sen. Jeho sny už teď byly osekané. Jeho prvořadým přáním bylo, aby tohle už skončilo, aby mohl sundat pušku z ramene, aby měl normální život.

Ale nejdřív musí zemřít sionisti.

Achmed stál sám v místnosti a k smrti se nudil. Stráže venku se aspoň můžou dívat na hvězdy. Nějakou činnost, nějakou činnost.

V krabici tam stála ta plechovka s barvou. Byla zřejmě připravená k přenosu. Mnohokrát sledoval, jak ji dělníci přenášejí. K čertu s tím. Achmed vzal plechovku a odešel s ní do místnosti s pecí. Dávali ji do elektrické pece. Nic na tom není a on měl radost, že dělá něco jiného, možná že tím tomuto projektu i pomůže.

Plechovka byla lehká, nejspíš v ní byl jen vzduch. Je prázdná? Víko bylo zajištěno svorkami a... Ne, řekl si. Udělá jen to, co dělají dělníci. Achmed

odešel k peci, otevřel dvířka, podíval se, jestli je pec vypnutá - může v tom být pořádné horko, to věděl. Taví se v tom kov! Pak si nasadil tlusté gumové rukavice, a aniž by zapnul systém na vpouštění argonu, uvolnil svorky na víku. Pak plechovku otočil, aby se podíval, jak vypadá. A uviděl to.

Když sundal víko, do plechovky se dostal vzduch s kyslíkem, napadl vlákna plutonia, z nichž některá reagovala okamžitě, a do obličeje mu vyšlehly plameny. Objevil se záblesk jako po výstřelu z pušky, jen malé blafnutí se žárem a světlem, určitě nic, co by člověka ohrozilo, to věděl hned. Ani žádný kouř, kterého by si všiml, ačkoli jednou kýchl.

Jinak byl ale Achmed ochromen hrůzou. Udělal něco, co neměl. Co si o něm teď pomyslí velitel? A co mu udělá? Poslouchal klimatizaci a měl pocit, že vidí, jak k větráku stoupá obláček kouře. To bylo dobře. Pláty elektrického filtru vzduchu si s tím poradí. Teď už jen.

Ano. Zavřel plechovku a odnesl ji zpět do dílny. Jeho kolega se ještě nevrátil. Dobře. Achmed vrátil plechovku na původní místo a ujistil se, zda vše vypadá jako před pár minutami. Zapálil si další cigaretu na uklidnění, ale zlobil se na sebe, že stále nedokáže s tím zlozvykem přestat. Začínalo mu to vadit při běhání.

Achmed netušil, že už je vlastně mrtvolou, jejíž smrt se ještě neohlásila, a že ona cigareta může být posledním projevem jeho života.

"Svedu to," vletěl Clark do místnosti jako John Wayne.

"Tak povídej," řekl Jack a ukázal na židli.

"Právě jsem o tom mluvil s několika lidma. Vybavení na JAL 747 pro zaoceánský lety je pro nás naprosto vyhovující. Na horní úrovni jsou postele, je to jako starý autobusy Pullman. To je pro nás dobře. Místnost je co do akustiky velmi rušná, díky čemuž bude odposlouchávání o něco snazší." Rozložil plán. "Tady je stůl a tady taky. Použijeme dvě bezdrátový štěnice a čtyři vysílací kanály."

"Vysvětli mi to," řekl Jack.

"Bezdrátový štěnice míří do všech směrů. Zvuk z nich se přenáší na vysokofrekvenční vysílač a pak z letadla."

"A proč čtyři kanály?"

"Nejtěžší je poradit si s hlukem letadla, motory, vzduch a tak. Dva kanály jsou na vnitřní zvuky. Další jsou jen na zvuk okolí. Tím vyrušíme všechno nepotřebný. V technickým na tom už delší dobu pracuje pár lidí. Nahraným hlukem okolí nastavíš stupeň rušení, pak jen změníš jeho fázi a odbouráš ho. Když máš správný počítače, je to hračka. Namíříme to na okno. Chlapi říkali, že to není problém. Ale budeme potřebovat druhý letadlo."

"Jaký?"

"S nutným vybavením, obchodní letadlo jako Gulfstream nebo ještě líp EC-135. Navrhoval bych víc než jedno, nejdřív ve formaci a potom odděleně."

"V jaký vzdálenosti?"

"Na dohled maximálně třicet mil a nemusí to být stejná výška. Nemusíme letět ve formaci i s tím boeingem."

"Jak složitá je výroba?"

"Jednoduchá. Nejtěžší je baterie, a ta se vejde do láhve s pitím. Dáme to do takový láhve, jaký se prodávají v bezcelních obchodech - už mi to jeden člověk zjišťuje - s keramickou láhví, ne skleněnou. Něco jako drahá láhev whisky Chivas. Japonci pijou radši svou whisky."

"A co odhalení?" zeptal se Ryan.

Clark se zašklebil jako výrostek, který právě vyřídil učitele. "Vyrobili jsme to výhradně z japonských součástí, plus jsme do letadla umístili ještě přijímač naladěnej na správný frekvence. S premiérem poletí obligátní tlupa novinářů. Jeden přijímač umístím i do koše na jednom ze záchodů na dolním patře. Když se operace nevyvede, budou si myslet, že to je práce novinářů."

Ryan přikývl. "To je pěkné, Johne."

"Myslel jsem si, že se ti to bude líbit. Až letadlo přistane, jeden člověk

sebere láhev. Zajistíme ji, aby nešla odzátkovat. Nejspíš ji nějak zalepíme."
"A v Mexico City ji tam dostanete jak?"
"Ding už se tím zabývá. Dostal chuť plánovat operace a tohle je celkem snadný. Mluvím španělsky tak, že mě Mexičan neodhalí."
"Ještě k těm štěnicím. Budeme mít šancí to sledovat v reálným čase?"
"Kdepak," zavrtěl Clark hlavou. "To, co zachytíme, bude zkomolený, ale na nahrávání použijeme vysokorychlostní kazeťáky, dole to pak proženeme počítačem, abychom měli čistou kopii. Je to i kvůli bezpečnosti. Chlapi ve sledovacím letadle nebudou vědět, co poslouchají, pouze piloti potřebují vědět, za kým to vlastně letí, a možná ani to ne. To budu muset ještě zjistit."
"Jak dlouho bude trvat, než bude hotová čistá kopie?"
"Musí se to udělat tady, asi pár hodin. To aspoň tvrdí chlapi z technickýho. Víš, co je na tom nejhezčí?"
"Povídej."
"Letadla jsou asi poslední místo, kam se nedají dát štěnice. Naše technický oddělení si s tím hraje už delší dobu. Průlom přišel z námořnictva - velmi temný projekt. Nikdo neví, že to dovedeme. Počítačový kódy jsou strašně složitý. Hraje si s tím spousta lidí, ale zásadní pokrok je v teoretický matematice. Přišel na to chlápek v Agentuře pro otázky národní bezpečnosti. Opakuji, sire Johne, nikdo netuší, že to jde. Jejich ochranka bude spát. Když najdou štěnici, budou si myslet, že se o něco pokusil nějaký amatér. Ten přijímač, který umístím na palubu, zaznamená šumy, jaký dokážeme použít jen my..."
"A i na to pošleme chlápka, abychom pojistili záznamy okolního hluku."
"Správně. Takže máme dvojitou redundanci - nebo trojitou, nevím, jak se tomu přesně říká. Tři samostatné kanály pro informace, jeden v letadle a dva nařízený z letadla."
Ryan zvedl šálek kávy jako při přípitku. "Dobrá, teď když víme, že to je technicky proveditelný, chci zhodnocení operace."
"Ale tu máš, Jacku. Sakra! Je celkem zábava být zase špionem. Při vší úctě, hlídat tvoji prdel nepodrobuje moje schopnosti nijak velkým zkouškám."
"Já tě mám taky rád, Johne," zasmál se Ryan. Bylo to poprvé po dlouhé době. Když se jim toto podaří, možná mu dá ta Elliotovic slepice na chvíli pokoj. Snad i prezident pochopí, že se operace v terénu s použitím živých agentů ještě mohou hodit. To by bylo menší vítězství.
[25] ROZKLAD
"Co o nich tedy víme?" zeptal se drahý důstojník a podíval se dolů na nákladní palubu.
"Prý to jsou trámy na střechu nějakýho chrámu. Asi nějakýho malýho," poznamenal první důstojník. "O kolik ty vlny ještě vyrostou?"
"Kdyby tak šlo zpomalit, Pete."
"Už jsem s ním o tom mluvil dvakrát. Kapitán říká, že musí dodržet časový plán."
"To vysvětli tomu posranýmu oceánu."
"To jsem ještě nezkoušel. Na koho se mám obrátit?"
Druhý důstojník, který měl službu, se ušklíbl. První důstojník - muž číslo dvě na lodi - byl na můstku, aby na vše dohlížel. Byla to sice vlastně práce kapitána, ale ten spal.
Loď George McReady se probíjela devítimetrovými vlnami, snažila se udržet rychlost dvaceti uzlů, ale i přes plný chod motorů se jí to nedařilo. Nebe bylo zatažené a občasnými mezerami mezi mraky probleskoval měsíc v úplňku. Bouře už doznívala, ale vítr měl stále rychlost šedesáti uzlů a vlny stále rostly. Byla to klasická bouře v severním Pacifiku, na tom se oba důstojníci shodli. Nic tu nedávalo smysl. Teplota vzduchu byla hluboko pod bodem mrazu a poletující spršky vody namrzaly na oknech můstku. Jedinou dobrou zprávou bylo, že vlny narážely do přídě lodi zprava. George M byla nákladní loď, ne křižník,

a neměla stabilizátory proti převrácení. Horní konstrukce byla na zádi lodě, a tím se tlumila většina pohupování spojeného s jízdou v rozbouřených vodách. Rovněž se ale tak snižoval přehled důstojníků o dění před přední částí lodi. Tuto skutečnost ještě umocňovala námraza na oknech.

Plavba byla zajímavá i z jiných důvodů. Když se příď zaryla do zvlášť vysoké vlny, loď zpomalila. Ale velikost lodě způsobila, že příď zpomalovala rychleji než záď, a když proces zpomalování měl snížit rychlost lodě, trupu se to nelíbilo a třásl se. V podstatě se o několik centimetrů ohnul, čemuž se těžko věří, dokud to člověk nevidí.

"Jednou jsem sloužil na lodi, a ta se ohýbala uprostřed o víc jak třicet čísel. Jednou jsme byli..."

"Podívejte se přímo dopředu, pane!" zavolal kormidelník.

"A kurva!" křikl druhý důstojník. "Vlna jako barák!"

Zničehonic se objevila patnáctimetrová vlna, pouhých sto metrů od tupé přídi George M. Nebylo to nic neočekávaného. Dvě vlny mohou splynout a na několik okamžiků spojit svou výšku, pak se rozdělí. Příď se zvedla na střední vlně a dopadla před řítící se zelenou zdí.

"Už je to tady!"

Příď nestačila přes tuto vlnu vystoupat. Zelená voda zavalila příď, jako by ani neexistovala, a hnala se sto padesát metrů ke konstrukci na zádi. Lodi nehrozilo žádné nebezpečí - aspoň doufali, že žádné přímé nebezpečí. Zelená hmota minula velké nákladní jeřáby a vybavení, hnala se dál rychlostí pětačtyřiceti kilometrů v hodině. Loď se už zase třásla, jak příď narazila do spodní části vlny, a loď zpomalovala. Byla stále ještě pod vodou, protože vlna byla mnohem delší než vyšší, ale horní část se už chystala narazit do bíle natřeného výčnělku, který stál rovnoběžně s osou jejího pohybu.

"Bacha!" řekl druhý důstojník kormidelníkovi.

Hřeben vlny nedosáhl až k můstku, ale narazil do oken kabin vyšších důstojníků. Vše okamžitě zakryla bílá sprška vody. Trvalo to jedinou vteřinu, ale zdálo se, že je to minuta, pak sprška opadla a paluba lodi byla přesně tam, kde být měla, ačkoli celá zalitá vodou, která se hrnula do palubních odtoků. George M se o patnáct stupňů přetočil a pak se znovu vrátil do rovnovážného stavu.

"Na mou zodpovědnost snížit rychlost na šestnáct uzlů," řekl první důstojník.

"Jo," přikývl kormidelník.

"Dokud budu na můstku, tak tu loď nerozlomíme," řekl.

"Rozumím, Pete," druhý důstojník mířil ke kontrolnímu panelu, aby se přesvědčil, nehlásí-li nějaká kontrolka zatopení nebo jiné problémy. Nic. Loď měla zvládnout mnohem horší podmínky, než jsou ty dnešní, ale bezpečnost na moři vyžaduje ostražitost. "Tady je to v suchu, Pete."

Zazvonil telefon. "Můstek, první důstojník."

"Co to sakra bylo?" zeptal se hlavní inženýr.

"No, taková větší vlnka, pane," odpověděl Pete lakonicky. "Nějaké potíže?"

"Ty bláho. Úplně to rozmlátilo přední přepážku. Už jsem si myslel, že budu chroupat okno - vypadá to, že praskl světlík. Myslím si, že bysme měli zpomalit. Nesnáším mokro v posteli."

"Už jsem to nařídil."

"Fajn." Zavěsil.

"Co se děje?" Byl to kapitán v pyžamu a županu. Přišel včas, aby viděl, jak z paluby mizí poslední zbytky vody.

"Patnácti až osmnáctimetrová vlna. Snížil jsem rychlost na šestnáct. Dvacet je na takovýhle podmínky příliš."

"Asi máte pravdu," zavrčel kapitán. Každá hodina v doku navíc znamená patnáct tisíc dolarů a majitelům se zvyšování výdajů nelíbilo. "Jakmile to půjde, vraťte to na dvacet." Kapitán odešel, než ho začala podlaha do bosých nohou studit příliš.

"To půjde," řekl Pete prázdným dveřím.

"Rychlost patnáct celým osm," hlásil kormidelník.

"Dobře." Oba důstojníci si zase sedli a popíjeli kávu. Nebylo to nijak hrůzné, jen poněkud vzrušující, a měsícem osvícená sprška od přídě byla na pohled vlastně docela hezká. První důstojník se podíval na palubu. Hned mu to nedošlo.

"Rozsviťte světla."

"Co se děje?" zeptal se druhý důstojník, odešel k panelu a zapnul světla nad palubou.

"No, aspoň jeden že nám zbyl."

"Jeden -" Nižší důstojník se podíval dolů. "A ty ostatní tři."

První důstojník zavrtěl hlavou. Jak popsat sílu vody? "Ten silnej řetěz ta vlna přetrhla jako stéblo. Úchvatný."

Druhý důstojník zvedl telefon a stiskl knoflík. "Bocmane, náš náklad na palubě právě sklouzl přes palubu. Proveďte kontrolu poškození přední části konstrukce." Nemusel připomínat, že to bude muset provést zevnitř.

O hodinu později už věděli s jistotou, že měli štěstí. Náklad dopadl přímo na část konstrukce podepřenou ocelovými trámy. Škoda byla minimální, po troše sváření a natírání bude vše v pořádku. To ovšem neměnilo nic na tom, že někdo bude muset pokácet nový strom. Tři ze čtyř klád byly pryč, a japonský chrám bude muset počkat.

Ty tři klády, stále ještě svázané řetězy, už byly daleko za zádí George Al. Ještě stále byly zelené a začínaly nasakovat vodu, čímž ještě více těžkly.

Cathy Ryanová se dívala, jak auto jejího muže odjíždí od domu. Už za sebou měla fázi, kdy ho litovala. Teď se cítila dotčená. Nechtěl o tom mluvit - nic jí nevysvětlil, neomlouval se, pokoušel se předstírat, že co? A opakoval, že se necítí dobře, je příliš unaven. Cathy si o tom chtěla promluvit, ale netušila, jak začít. Mužské ego je křehká věc, to doktorka Caroline Ryanová věděla, a tohle je navíc nejspíš jeho nejzranitelnější místo. Určitě to bylo způsobeno kombinací stresu a únavy a pití. Jack není stroj. Udře se. První příznaky zpozorovala již před několika měsíci. Dojíždění a k tomu vše ostatní. Dvě a půl, někdy tři hodiny denně v autě. To, že má řidiče, je fajn, ale nic to neřeší. Další tři hodiny je pryč, přemýšlí, pracuje, prostě není doma, kam patří.

Pomáhám mu nebo mu ubližuju? ptala se sama sebe. Je to zčásti i moje vina?

Cathy odešla do koupelny a podívala se na sebe do zrcadla. No, není už růžolícím děvčátkem. Kolem úst měla ustarané vrásky a kolem očí vrásky od mžourání. Bude muset zjistit, jak to vypadá s předpisem na brýle. Během operací ji začínala bolet hlava a věděla, že to může souviset s očima - byla přece oční chirurg -, ale jako všichni ostatní i ona měla málo času a stále oddalovala návštěvu u nějakého kolegy z Wilmerova očního institutu, který by jí oči prohlédl. Což je pěkná blbost, přiznala si. Oči má pořád celkem pěkné. Aspoň že barva je stejná. Jejich poškození může být zaviněno jemnou prací, která je s jejím povoláním spojena.

Stále byla celkem štíhlá. Neškodilo by sice shodit jedno, dvě kila - nebo lépe, převést tuto váhu do jejích ňader. Měla malá ňadra jako všechny ženy z jejich rodiny, a to ve světě, kde ženy získávají trofeje za prsa jak hrom. Její vtipkování o tom, že velikost ňader je nepřímo úměrná velikosti mozku, bylo obranným mechanismem. Toužila po velkých ňadrech, jako si každý muž přeje velký penis, ale Bůh nebo genetika jí je nedopřáli, a ona se nechtěla snížit k potupné operaci - navíc se jí nelíbily statistiky o těchto operacích. Příliš mnoho silikonových implantátů může vyvolat komplikace.

A ostatní? Její vlasy, jako vždy neupravené, ale povolání chirurga jí bránilo příliš se tomu věnovat. Byly stále plavé a krátké a velmi jemné, a když si Jack dal tu práci pořádně si ji prohlédnout, její vlasy se mu líbily. Tvář měla stále velmi pohlednou i přes těch málo vrásek. Nohy měla odjakživa velmi pěkné, a vším tím pochodováním po institutu se ještě zpevnily. Cathy

dospěla k závěru, že její vzhled není takový, že by na ni štěkali psi, když kolem nich projde. Byla stále dost půvabná. Aspoň to říkali ostatní lékaři v institutu. Někteří její starší studenti s ní pracují velmi rádi, uvědomila si potěšené. Rozhodně se jí nikdo nevyhýbá.

Taky je dobrou matkou. I když Sally a malý Jack ještě spali, stále se o ně starala. Vzhledem k tomu, že Jack je tak často pryč, zastoupila ho Cathy, dokonce si s malým Jackem házela míčem, když byla sezona v proudu (to jejímu manželovi způsobilo obrovské pocity viny, když se to dozvěděl). Vždy, když měla čas, ráda a dobře vařila. Cokoli bylo potřeba na domě udělat, dělala sama, nebo "zadávala" - podle Jacka - ostatním.

Stále svého muže milovala a dávala mu to na vědomí. Měla dobrý smysl pro humor. Nenechávala se jen tak vyvést z míry. Nikdy nevynechala příležitost Jacka pohladit, byla lékařkou s jemnýma rukama. Hovořila s ním, chtěla znát jeho názor na různé věci, dávala mu najevo, jak jí na něm záleží, zajímala se o jeho dojmy. Milovala ho, jak to jen šlo. Cathy dospěla k závěru, že nedělá nic špatně.

Tak proč nechce - proč nemůže...?

Napadlo ji, že výraz v zrcadle je spíš zmatený než ublížený. Co víc můžu dělat? honilo se jí hlavou.

Nic.

Cathy se na to snažila nemyslet. Začíná nový den. Musí vypravit děti do školy. Znamenalo to připravit snídani, než se vzbudí. Tohle je na životě nespravedlivé. Je chirurg, profesorka chirurgie, ale prosté skutečnosti života jí říkaly, že je i matka s povinnostmi, o něž se s ní její manžel nedělí, aspoň ne brzy ráno ve všední den. Dost už s emancipací. Oblékla se a sešla dolů do kuchyně. Mohlo to být i horší. Obě děti mají rády ovesnou kaši a ještě raději instantní. Uvařila vodu, pak stáhla plamen a odešla děti vzbudit. Za deset minut už Sally s malým Jackem přicházeli umytí a oblečení do kuchyně. Sally přišla první a pustila televizi na Disney Channel. Cathy si deset minut v klidu četla noviny a popíjela kávu.

Vpravo dole na první straně byl článek o Rusku. Možná právě tohle Jacka tak otravuje. Rozhodla se, že si to přečte. Možná by s ním mohla promluvit, zjistit, proč je tak. nesoustředěný? Je to vážně jen tím?

"... zklamání z neschopnosti CIA dodat kvalitní informace. Dále se objevují hlasy o tom, že bylo zahájeno jisté vyšetřování. Vládní úředník potvrdil dohady, že zaměstnanec CIA je podezřelý z finančních machinací a sexuálních přestupků. Jeho jméno nebylo zveřejněno, ale jedná se o vysoko postaveného úředníka, zodpovědného za koordinaci informací pro vládu."

Sexuální přestupky? Co to znamená? O koho jde?

O něj.

Vysoce postaveného, zodpovědného za...

Je to Jack. Je to její manžel. Takové věty se používají pro někoho na jeho úrovni. Okamžitě si byla stoprocentně jistá, věděla, že to tak musí být.

Jack zahýbá? Můj Jack?

To není možné.

Nebo je?

Jeho neschopnost, únava, pití, nesoustředěnost? Je možné, že nemůže, že jej vzrušuje někdo jiný?

Není to možné. Jack ne. Ne její Jack.

Ale proč teda? Je stále velmi pohledná - každý to říká. Je stále dobrou manželkou - o tom není pochyb. Jack není nemocný. Zjevných příznaků by si byla všimla; je přece doktorka, navíc dobrá, a věděla, že nic závažného by jí neuniklo. Snažila se být na něj milá, mluvit s ním, dát mu najevo, že ho miluje, a on.

Možná to není pravděpodobné, ale je to možné?

Ano.

Ne. Cathy položila noviny a napila se kávy. Není to možné. Její Jack ne.

Byla to poslední hodina poslední fáze výrobního procesu. Ghosn s Frommem sledovali soustruh jakoby netečně, ale oba jen stěží kontrolovali své vzrušení. Tekutý freon, který kapal na točící se kov, jim bránil v pohledu na předmět, jehož výroba se právě chýlila ke konci. Oba samozřejmě věděli, že kdyby to viděli, tak tomu stejně nepomůžou, ale toto vědomí jim nepomáhalo. Ta část plutonia, již právě opracovávali, byla před jejich zraky ukryta dalším kovem, a i kdyby ten tam nebyl, bylo jim jasné, že jejich oči jsou k odhalení nesrovnalostí příliš nedokonalým nástrojem. Oba sledovali údaje na displeji stroje. Tolerance udávané soustruhem byly v rozmezí oněch dvanácti Angstrmů, které Herr doktor Fromm chtěl. Co jim zbývalo, než se spolehnout na počítač?

"Ještě pár centimetrů," řekl Ghosn, když se k nim připojil Bock s Qatim.

"Nikdy jste nám neobjasní! sekundární část jednotky," řekl velitel. Začal bombě říkat "jednotka".

Fromm se otočil, nijak nadšen tím, že je vyrušován, i když věděl, že je to třeba. "Co vás zajímá?"

"Chápu, jak funguje primární část, ale nevím, jak sekundární," řekl Qati prostě.

"Dobrá. Teoretická stránka je velice jednoduchá, jakmile pochopíte princip. To na tom právě bylo složité, přijít na princip. Nejprve panovalo přesvědčení, že sekundární část je výhradně záležitostí teploty - tou se liší i střed hvězdy, jal. Ve skutečnosti tomu tak není, první fyzikové opominuli vliv tlaku. To se z našeho pohledu jeví poněkud nepochopitelné, ale počátky jsou vždycky takové. Klíčem ke správnému chodu sekundární části je ovládnout energii tak, aby se přeměnila na tlak v tentýž moment, kdy využijete její obrovský žár a zároveň stočíte její směr o devadesát stupňů. To není žádný malý úkol, když si uvědomíte, že je potřeba přesměrovat sedmdesát kilotun energie," pronesl Fromm tajemně. "Nicméně domněnky, že uvedení sekundární části do chodu je obtížný teoretický úkol, nejsou správné. Skutečné řešení, na jaké přišli Ulam s Tellerem, bylo velmi prosté, jak to tak bývá. Tlak totiž je teplotou. Co tedy objevili - tajemství - a sice takové, že žádné tajemství neexistuje. Jakmile pochopíte zákonitosti, které tu jsou, zbývá už jen otázka konstrukce. Zajistit správný chod bomby je náročné především početně, nikoli technicky. Obtížné je vyrobit přenosnou bombu. A to je práce pro konstruktéra," opakoval Fromm.

"A slámky?" zeptal se Bock, protože věděl, že jeho krajan chce, aby se ho na to někdo zeptal. Nafoukanec jeden.

"Nevím to úplně jistě, ale myslím si, že to je můj osobní vynález. Materiál je dokonalý. Je lehký, dutý a snadno se zkřiví tak, jak je potřeba." Fromm odešel ke stolu a vrátil se s jednou slámkou. "Základní materiál je polyetylén, a jak vidíte, potáhli jsme ho svrchu mědí a uvnitř rhodiem. Délka té slámky je šedesát centimetrů a vnitřní průměr je těsně pod tři milimetry. Kolem sekundární části jich je několik tisíc ve svazcích otočených o sto osmdesát stupňů do geometrického tvaru zvaného šroubovice. To je velmi vhodný tvar. Dokáže navést energii, a přitom si zachová schopnost vysílat teplo do všech směrů."

Každý inženýr má v sobě frustrovaného učitele, pomyslel si Qati. "Ale k čemu slouží?"

"Also, první záření z primární části jsou silné paprsky gama záření. Těsně za ním jsou rentgenové paprsky. V obou případech hovoříme o vysoko energetických fotonech, kvantových částicích, jež přenášejí energii, ale nemají žádnou hmotu..."

"Světelné vlnění," řekl Bock, kterému se vybavila léta fyziky na gymnáziu. Fromm přikývl.

"Správně. Velmi energetické světelné vlnění s jinou - vyšší - frekvencí. Takže toto obrovské množství energie vyzařuje z primární části. Část této energie můžeme odrazit nebo natočit směrem k sekundární části pomocí kanálů, které jsme vyrobili. Většina se samozřejmě ztratí, ale je fakt, že budeme mít

k dispozici tolik energie, že nám bude stačit jen nepatrný zlomek. Rentgenové paprsky se svezou dolů po slámkách. Většinu jejich energie pohltí kovový povrch a šikmé plochy zatím některé paprsky odrazí dolů, čímž dojde k dalšímu pohlcení energie. Polyetylén sám též absorbuje velké množství energie. A co myslíte, že se stane pak?"

"Pohltí to tolik energie, tak to musí určitě bouchnout," řekl Bock, než stihl promluvit Qati.

"Velmi správně, Herr Bock. Když slámky explodují - v podstatě se přemění na plazmu, ale to už je jen slovíčkaření - plazma se paprskově rozletí k jejich osám, tím přemění osovou energii z primární části na energii radiální a dojde k implozi v sekundární části."

Qatimu se v hlavě rozsvítilo výstražné světýlko. "Skvělé - ale polovinu energie ztratíme, tu, která vyzařuje ven."

"Ano i ne. Pořád je to energetická bariéra, a tu právě potřebujeme. Uranové žebrování kolem trupu sekundární části se též přemění na plazmu - vlivem stejného energetického toku, ale pomaleji než slámky, a to díky jejich hmotě. Tato plazma má mnohem větší hustotu a je tlačena dovnitř. V rámci pláště sekundární části jsou dva centimetry vakua. Takže máme startovací čáru pro plazmu, která sprintuje dovnitř."

"Takže použijete energii z primární části, otočíte ji o devadesát stupňů, aby to samé, co před tím provedly výbušniny, zopakovala ona v sekundární části?" ptal se Qati.

"Skvěle, veliteli!" zvolal Fromm trochu povýšeně. "Máme tu množství relativně těžké plazmy, která míří dovnitř. Prostor s vakuem jí umožní zrychlit, než narazí do sekundární části. Tím se sekundární část stlačí. Sekundární část se skládá z hydridu lithného a deuteridu lithného, obojí je obohaceno o tritium, kolem nějž je uran 238. Tato sestava je prudce zasažena plazmou. Rovněž ji bombardují neutrony z primární části. Kombinace žáru, tlaku a dopadu neutronů způsobí, že lithium se rozštěpí na tritium. Tritium okamžitě spustí proces štěpení, čímž se uvolní obrovské množství vysokoenergetických neutronů společně s uvolněnou energií. Neutrony napadnou uran 238, dojde k urychlené štěpné reakci, a ta účinek sekundární části ještě zvýší."

"Klíčem, jak pan doktor vysvětlil," vysvětloval Ghosn "je ovládnout energii."

"Slámky," poznamenal Bock.

"Ano, moje řeč," řekl Ghosn. "Je to skutečně geniální. Jako postavit most z papíru."

"A jaký je účinek sekundární části?" zeptal se Qati. Fyzice příliš nerozuměl, ale dokázal pochopit výsledné číslo.

"Primární část uvolní přibližně sedmdesát kilotun. Sekundární přibližně čtyři sta šedesát pět kilotun. Hodnoty jsou přibližné kvůli případným nepravidelnostem uvnitř bomby a rovněž proto, že skutečné účinky nemůžeme změřit."

"Jak jistý si jste výkonem té bomby?"

"Naprosto," řekl Fromm.

"Ale říkáte, že bez zkoušek."

"Veliteli, věděl jsem od začátku, že zkušební program není možný. Tentýž problém jsme měli v NDR. Z toho důvodu je konstrukce co nejpečlivější, v některých případech je přesnější téměř o čtyřicet procent, jindy téměř o sto procent oproti normálu. Musíte si uvědomit, že americké, britské, francouzské nebo i sovětské zbraně o stejné síle jsou asi pětkrát menší než naše jednotka. Takové vylepšení velikosti a účinnosti můžete dosáhnout jen díky rozsáhlým zkouškám. Fyzická stránka bomby je poměrně jednoduchá. Konstruktérské vylepšení je možné jen díky praxi. Jak říkal Herr Ghosn, budujeme most. Staré římské mosty byly velmi nekvalitní. Podle moderních měřítek se na nich používalo příliš mnoho kamene a na jejich stavby bylo třeba příliš mnoho sil, jal Během těch let jsme se naučili stavět mosty mnohem účinněji, s použitím

menšího množství materiálů i práce, přičemž výsledek je stejný. Nicméně nezapomínejme, že některé tehdejší mosty stále ještě stojí. Jsou to pořád mosty, i když jsou nedostatečné. Tato bomba, ačkoli je nedostatečná a při její výrobě se spotřebovalo mnoho materiálů, je pořád bombou a bude fungovat tak, jak říkám."

Všichni se otočili, protože zaslechli pípnutí soustruhu. Rozsvítilo se zelené světlo. Úkol byl hotov. Fromm přešel místnost a řekl technikům, aby ze systému vysáli freon. O pět minut později už byl onen tolik opečovávaný předmět vidět. Mechanická ruka jej přisunula k průzoru. Bylo to hotovo.

"Skvělé," řekl Fromm, "nejprve zkontrolujeme plutonium a pak se pustíme do sestavování. Meine Herren, náročná část je už za námi." Měl chuť nechat si poslat pro pivo, a znovu si připomněl, že ještě nemá palladium. Samé detaily. Ale o tom technika přece je.

"Co se děje, Dane?" zeptal se Ryan po bezpečné lince. Nestihl si ráno přečíst noviny, a ten urážlivý článek tedy objevil až v Ptáčeti.

"Stoprocentně to není odsud, Jacku. Musí to být od vás."

"Právě jsem vynadal našemu šéfovi přes bezpečnost. Říká, že žádný vyšetřování neprobíhá. Co to sakra znamená vysoce postavený úředník?"

"Znamená to, že ten Holtzman se nechal unýst při volbě přídavných jmen. Hele, Jacku, i tak jsem ti řekl příliš. O probíhajících vyšetřováních se stejně bavit nesmím, na to nezapomeň."

"To mě tak netrápí. Někdo prostě vypustil materiály, který pocházejí z tajnýho zdroje. Kdyby svět dával smysl, přivedli bysme sem Holtzmana na výslech!" zuřil Ryan do telefonu.

"Nechceš se trochu uklidnit, příteli?"

Ryan zvedl oči a naordinoval si hluboký nádech. Holtzman za to přeci nemůže, ne? "Jo, už je to dobrý."

"Ať probíhá jakýkoli vyšetřování, FBI ho nevede."

"Nekecáš?"

"Dávám ti svoje slovo," řekl Murray.

"To stačí, Dane." Ryan se uklidnil ještě o trochu víc. Pokud to nevede FBI ani jeho vlastní ruka zákona, pak je tato část článku nejspíš výmysl.

"Od koho to tak může mít?"

Jack vyprskl smíchy. "Od koho? Od deseti, patnácti lidí v Kongresu. Od asi pěti v Bílým domě, dvaceti, možná čtyřiceti tady."

"Takže ta další část může být buď kamufláž, nebo si někdo chtěl jen tak kopnout." Murray to nenechal vyznít jako otázku. Tušil, že alespoň třetina všech informací, které prosáknou do tisku, slouží k vyřizování osobních účtů. "Ten zdroj je chráněný?"

"Ty, tenhle telefon není zas tolik bezpečný."

"Máš pravdu. Mohl bych potichu a neformálně zajít za Holtzmanem. Je to dobrej chlápek, ví, co je zodpovědnost. Můžeme s ním promluvit a dát mu najevo, že možná ohrožuje některý lidi a postupy."

"Budu s tím muset za Markem."

"A já budu muset promluvit s Billem, ale ten bude pro."

"Tak jo, já zajdu za ředitelem a pak se ti ozvu." Ryan zavěsil a znovu odešel do kanceláře ředitele.

"Už jsem to četl," řekl mu Cabot.

"FBI o tomhle vyšetřování nic neví a naši lidi taky ne. Z toho můžeme usuzovat, že ta skandální část článku je bohapustý blud, ale někdo prozradil informace od SPINNAKERA, a kvůli tomu se zabíjejí agenti."

"Co navrhuješ?"

"Abychom já a Dan Murray zašli neformálně za Holtzmanem a dali mu vědět že je na tenkým ledě. Požádáme ho, aby toho nechal."

"Požádáte ho?"

"Požádáme. Reportérům nemůžete rozkazovat. Aspoň pokud nepodepisujete jejich platový výměry," opravil se Jack. "Nikdy jsem nic takovýho nedělal, ale

Dan jo. Je to jeho nápad."
"Musím se o tom poradit výš," řekl Cabot.
"Hergot, Marku, tady jsme výš!"
"Jednat s tiskem - o tom se musí rozhodnout jinde."
"Fajn - nasedněte do auta, jeďte za nima a dejte si se žádostí záležet." Ryan se otočil a byl pryč dřív, než se Cabot stačil po té výtce začervenat.
Než došel do své kanceláře, třásly se mu ruce. Copak mě vůbec v ničem nepodpoří? Poslední dobou se mu nic nedařilo. Jack praštil pěstí do stolu, a díky té bolesti se trochu ovládl. Clarkova operace, ta se snad zatím vyvíjí slibně. Aspoň to, a jedna věc je lepší než nic.
Ale ne o moc. Jack se podíval na fotografii své ženy a dětí.
"Sakra práce," utrousil. Nedokázal přimět ředitele, aby ho v něčem podpořil, nevěnuje se dost svým dětem a je nad slunce jasnější, že ani jako manžel nestojí za moc.
Liz Elliotová si článek přečetla s nemalým pocitem zadostiučinění. Holtzman to napsal přesně tak, jak si představovala. S reportéry se tak snadno manipuluje. Ten článek před ní otevírá nové obzory, uvědomila si o chvíli později. Vzhledem k tomu, že Marcus Cabot je takový slaboch a v CIA ho nikdo nemůže nahradit, bude mít v podstatě kontrolu i nad tímto úřadem. To už není k zahození, že?
Odstranit Ryana z jeho pozice bylo teď víc než pouhým nenávistným cvičením, ačkoli motiv byl stejně žádaný jako jednoduchý. Ryan osobně řekl ne několika žádostem z Bílého domu, příležitostně konzultoval s Kongresem vnitřní záležitosti, bránil jí v užším napojení na CIA. Až bude pryč, Liz bude mít příležitost rozdávat Cabotovi příkazy - formulované jako "podněty" - a ten je pak vyplní bez sebemenšího odporu. Dennis Bunker si bude dál hlídat svoje ministerstvo obrany a ten praštěný fotbalový klub. Brent Talbot si ponechá ministerstvo zahraničí. Elizabeth Elliotová získá kontrolu nad národním bezpečnostním aparátem - i proto, že prezident jí naslouchá a vůbec. Zazvonil telefon.
"Přišel ředitel Cabot."
"Ať jde dál," řekla Liz. Vstala a šla ke dveřím. "Dobré ráno, Marku."
"Dobré, doktorko Elliotová."
"Copak tě přivádí?" zeptala se a vybídla jej, aby si sedl na pohovku.
"Ten článek v novinách."
"Četla jsem to," řekla Liz procítěně.
"Ten, kdo to vyzradil, mohl ohrozit velmi cenný zdroj."
‚Já vím. Někdo u vás? Co to vlastně znamená vnitřní vyšetřování!"
"U nás to není."
"Vážně?" Doktorka Elliotová se opřela a pohrávala si se svou modrou hedvábnou šálou. "A kde tedy?"
"To nevíme, Liz." Cabot vypadal ještě mnohem méně ve své kůži, než čekala. Možná, pomyslela si, si myslí, že se vyšetřování týká jeho? Zajímavá myšlenka.
‚Chceme si promluvit s Holtzmanem."
"Jak to myslíš?"
"No, že my a FBI za ním zajdeme, samozřejmě neformálně, a vysvětlíme mu, že se pustil do velmi nezodpovědné věci."
"Kdo s tím přišel, Marku?"
"Ryan a Murray."
"Vážně?" Odmlčela se, jako by přemýšlela. "Myslím, že to není dobrý nápad. Znáš přece novináře. Když je třeba na ně uhodit, musí se to udělat pořádně. Hmm. Jestli chceš, postarám se o to."
"Je to skutečně velmi vážné. SPINNAKER je pro nás velmi důležitý." Cabot se v návalu rozrušení často opakoval.
"Já vím. Ryan to naznačil ve své zprávě celkem jasně, když jsi byl nemocný. Ještě jste jeho zprávy nepotvrdili?"
Cabot zavrtěl hlavou. "Ne. Jack byl v Anglii poprosit Brity, aby rozhodili

svoje sítě, ale prozatím nic nemáme."

"Co mám říct Holtzmanovi?"

"Řekni mu, že si zahrává s osudem velmi důležitého zdroje. Ten člověk kvůli tomu může zemřít a politický dopad může být velmi vážný," dodal Cabot.

"Ano, mohlo by mít nevítaný vliv na jejich politickou scénu, že?"

"Pokud mluví SPINNAKER pravdu, jsou teď ve fázi mohutného politického otřesu. A zveřejněním toho, co víme, bychom ho mohli ohrozit. Nezapomeň, že..."

Elliotová jej přerušila. "Ten Kadišev je naše hlavní jistota. Ano. A pokud vyhoří, nikoho takového mít nebudeme. Vyjádřil ses jasně, Marku. Děkuji. Už se o to postarám."

"To by mělo stačit," řekl Cabot po chvilce zamyšlení.

"Fajn. Máš pro mě dnes ráno ještě něco?"

"Ne, přijel jsem kvůli tomu."

"Myslím, že je nejvyšší čas něco ti ukázat. Něco, na čem tu pracujeme. Je to velmi choulostivé," dodala. Marcus tomu porozuměl.

"O co jde?" zeptal se zdrženlivě.

"Je to absolutní tajemství." Elliotová vytáhla ze zásuvky velkou obálku. "Naprosté tajemství. Nesmí to opustit tuhle budovu, jasný?"

"Jistě." Ředitel byl zvědavostí bez sebe.

Liz obálku otevřela a podala mu pár fotografií. Cabot si je prohlédl.

"Kdo je ta žena?"

"Carol Zimmerová. Je to vdova po americkém vojákovi, který se při čemsi zabil." Elliotová dovysvětlila ještě několik detailů.

"Ryan že zahýbá? To mě podrž."

"Je šance získat další informace z vnitřku CIA?"

"Jestli myslíš udělat to tak, aby se o tom nedozvěděl, tak to bude velmi náročné." Cabot zavrtěl hlavou. "Jeho dva bodyguardi Clark a Chavez ani náhodou Jsou velcí kamarádi. Dobří kamarádi."

"Ryan kamarádí s bodyguardy? To myslíš vážně?" Elliotová byla překvapena Vždyť to je jako věnovat city nábytku.

"Clark je starý důstojník z terénu. Chavez je nováček, pracuje jako bodyguard a ještě si dodělává školu, pak chce jít do terénu. Viděl jsem jejich spisy. Clark jde za pár let do penze a zaměstnat ho v ochrance je jako výraz uznání. Má za sebou několik kvalitních akcí. Dobrý člověk, dobrý důstojník."

Elliotové se to nelíbilo, ale podle toho, co jí Cabot říkal, se zdálo, že se proti tomu nedá nic dělat. "Chceme Ryana uvolnit."

"To možná nebude jen tak. V Kongresu ho mají rádi."

"Ale říkal jsi, že je neukázněný."

"V Kongresu to neprojde. To víš sama. Jestli ho chceš vyrazit, ať prezident požádá o jeho rezignaci."

Jenže to v Kongresu neprojde taky, říkala si Liz a okamžitě poznala, že Marcus Cabot jim v tom moc nepomůže. I když to vlastně ani nečekala. Cabot je příliš měkký.

"Můžeme se o to postarat od nás, jestli chceš."

"Možná to není špatný nápad. Pokud se v Langley rozkřikne, že se o to starám, může to vypadat jako osobní zášť. A to nemůžeme potřebovat," pochyboval Cabot.

"Fajn." Liz vstala a Cabot též. "Díky, že jsi přijel."

O dvě minuty později už seděla ve svém křesle s nohama opřenýma o povytaženou zásuvku. Jde to tak dobře. Vlastně přesně podle plánu. Jsem v tom čím dál lepší.

"Tak co?"

"Tohle vyšlo dnes v jednom washingtonském deníku," odpověděl Golovko. V Moskvě bylo sedm hodin večer, tma a chladno, jak může být jen v Moskvě. A fakt, že musí podat zprávu o čemsi v amerických novinách, tu noc nijak nezahřál.

Andrej Iljič Narmonov si vzal překlad a přečetl jej. Když dočetl, položil ony dvě stránky na stůl. "Co je to za nesmysl?"

"Holtzman je velmi významný reportér. Má přístup k velmi vysokým úředníkům Fowlerovy administrativy."

"A asi se hodně věnuje fikci, stejně jako naši reportéři."

"Domníváme se, že nikoli. Vyznění zprávy podle nás naznačuje, že získal informace od někoho v Bílém domě.

"Skutečně?" Narmonov vytáhl kapesník, vysmrkal se a proklínal nachlazení, které jej s příchodem chladných dní přepadlo. Pokud na něco opravdu neměl čas, pak to byla nemoc, byť sebemenší. "Nevěřím tomu. Osobně jsem říkal Fowlerovi o problémech s ničením střel a zbytek tohohle politického tlachání je právě takový. Víte, že jsem musel jednat s horkými hlavami v uniformách - s těmi blázny, kteří chtěli z vlastního popudu zjednat pořádek v pobaltských republikách. A Američani jsou přesně takoví. Je pro mě neuvěřitelné, že by vzali takový nesmysl vážně. Jejich rozvědka jim určitě říká pravdu - a pravda je to, co jsem Fowlerovi sám řekl."

Soudruhu prezidente." Golovko se na vteřinku odmlčel. Oslovení soudruhu bylo příliš silným návykem. "Stejně jako u nás jsou politické složky, které nedůvěřují Američanům, oni mají své složky, jež nedůvěřují nám. Změny přišly a proběhly velmi rychle. Pro mnoho lidí příliš rychle. Myslím, že je možné, že se najdou američtí představitelé, kteří této zprávě uvěří."

"Fowler je ješita, je mnohem slabším mužem než by chtěl, aby se o něm vědělo, je nestálý - ale není to blázen, a tomuhle by uvěřil jedině blázen, obzvláště potom, co se se mnou sešel a diskutoval." Narmonov vrátil překlad Golovkovi.

"Moji analytici jsou přesvědčeni o opaku. Myslíme si, že je možné, že tomu Američané skutečně věří."

"Děkuji za jejich názor. Já nesouhlasím."

"Pokud Američané dostanou zprávu, v níž je tohle obsaženo, znamená to, že mají špiona v naší vládě."

"O tom nepochybuji - vždyť my máme taky lidi v jejich vládě, ne? - ale v tomhle případě tomu nevěřím. Důvod je prostý, žádný špion přece nemůže informovat o něčem, co jsem neřekl, ne? Tohle jsem nikomu neříkal. Není to pravda. Co uděláte špionovi, jenž lže?"

"Pane prezidente, nevidíme to rádi," ujistil jej Golovko.

"A to určitě platí v Americe taky." Narmonov se na chvíli zamyslel a pak se usmál. "Víte, co by to mohlo být?"

"Jsme otevřeni každému návrhu."

"Uvažujte jako politik. Mohl by to klidně být náznak politického soupeření v jejich vládě. Naše účast v něm by byla čistě náhodná."

Golovko o tom přemýšlel. "Slyšeli jsme, že existuje - že Ryan, zástupce ředitele CIA, není Fowlerovou vládou nijak oblíben."

"Ryan, ano, vzpomínám si na něj. Důstojný protivník, Sergeji Nikolajeviči?"

"Přesně tak to je."

"A čestný. Dal mi tenkrát své slovo a dodržel ho."

To si politik pamatuje určitě dlouho, pomyslel si Golovko.

"A proč ho nemají rádi?" zeptal se Narmonov.

"Prý střet osobností."

"Tomu bych věřil. Fowler a jeho ješitnost." Narmonov zvedl ruce. "Tak vidíte. Možná bych byl dobrým analytikem v rozvědce?"

"Nejlepším," přikývl Golovko. Musel souhlasit, to se ví. Prezident řekl navíc něco, co jeho lidé tak úplně neprozkoumali. Odešel od hlavy státu se zamyšleným výrazem. Zběhnutí šéfa KGB Gerasimova před pár lety - událost, kterou Ryan osobně připravoval, pokud Golovko rozuměl zprávám dobře - nutně poznamenalo zámořské operace KGB. Šest kompletních sítí v Americe se položilo a s nimi osm dalších v Západní Evropě. Jejich náhrady se začínaly osvědčovat teprve teď. To zanechalo obrovskou trhlinu ve schopnosti KGB proniknout do

operací americké vlády. Jedinou dobrou zprávou bylo, že se jim začínalo dařit číst nezanedbatelnou část amerických diplomatických a vojenských komunikací - asi čtyři až pět procent, když byl dobrý měsíc. Ale luštění kódů se s prací vlastních agentů vůbec nedá srovnávat. Dělo se tam určitě něco zvláštního. Golovko jen nevěděl, co to je. Možná má jeho prezident pravdu. Možná jde skutečně jen o pouhé záblesky interních bojů o moc. Ale taky to může být něco jiného. Skutečnost, že Golovko přesně neví, co to je, mu moc nepomáhala.

"Stihl jsem to akorát včas," řekl Clark. "Kontrolovali dneska kola?"

"Jestli je středa...," odpověděl Jack. Každý týden kontrolovali jeho služební auto kvůli štěnicím.

"Můžeme si o tom teda promluvit?"

"Ano."

"Chavez měl pravdu. Je to jednoduchý, jde jen o to promluvit s tím správným člověkem. Obvyklý člen údržby bude ten den nemocný, a my dva se přidáme k obsluze tý 747. Já budu uklízet, vydrhnu umyvadla a hajzly, doplním bar a tak. Zítra budeš mít na stole oficiální posudek, ale stručně řečeno: jo, zvládneme to a riziko odhalení je minimální."

"A víš, co se stane, když k tomu dojde?"

"Jo, jasně. Velký mezinárodní skandál. Půjdu předčasně do důchodu. To je v pohodě, Jacku. Můžu jít do důchodu, kdy chci. Pro Dinga by to ale byla škoda. Ten kluk je velmi slibnej."

"A když vás odhalí tam?"

"Řeknu svou nejlepší španělštinou, že mě o to požádal jeden japonskej reportér a zaplatil mi za to kupu pesos. Je to tutovka, Jacku. Nepůjdou po tom, jakmile zjistí, že to udělal někdo z jejich lidí. To by vypadalo zle, ztráta tváře a tak dál."

"Johne, ty seš prohnanej a lstivej hajzlík."

"Jen chci sloužit svý zemi, pane." Clark se rozesmál. O pár minut později zatočil. "Doufám, že nejedeme moc pozdě."

"Dneska toho bylo v kanceláři spousta."

"Viděl jsem ten článek v novinách. Co s tím provedeme?"

"Bílý dům promluví s Holtzmanem, aby toho nechal."

"Někdo mu naplnil pero tajným inkoustem?"

"My o tom nic nevíme a FBI taky ne."

"Zástěrka pro skutečný příběh, co?"

"Vypadá to tak."

"Taková hovadina," řekl Clark, když zastavil na parkovišti.

Zjistili, že Carol je doma a sklízí ze stolu. Už měli vánoční stromek. Clark začal nosit dárky. Jack některé z nich koupil v Anglii; Clark a Nancy Cummingsová mu je pomohli zabalit - Ryan byl, pokud šlo o balení dárků, strašný. Bohužel vešli do domu ve chvíli, kdy byl slyšet dětský pláč.

"To nic, doktore," řeklo mu jedno z dětí v kuchyni."Jackie si něco udělala. Máma je v koupelně."

"Tak jo." Ryan šel za křikem, aby se opatrně ohlásil.

"Pojďte dál," řekla Carol.

Jack viděl, jak se Carol naklání do vany. Jacqueline plakala tím monotónním pláčem dítěte, které ví, že se mu stala křivda. Na podlaze ležela hromada dětského oblečení a ve vzduchu byla cítit vůně květin. "Co se stalo?"

"Jackie si myslí, že můj parfém je stejný jako její dětský parfém, vylila celou láhev." Carol zvedla oči k Ryanovi.

Ryan zvedl tričko malého děvčete. "No vážně."

"Celou láhev - drahou! Zlobivá holka!"

Jacqueline se rozplakala hláskem o oktávu vyšším. Určitě už dostala na zadek. Ryan byl velmi rád, že to nezažil. Své děti vycepoval, jak bylo třeba, ale nerad viděl, když jiní bili své děti. To byla jedna z jeho slabých stránek. I poté, co Carol zvedla nejmladší dítě z vany, byla vůně parfému stále velmi výrazně cítit.

"Páni, to je pěkně silný, co?" Jack vzal Jackie do náručí, což ji příliš neutišilo.

"Osmdesát dolarů!" řekla Carol, ale už se nezlobila. S malými dětmi měla bohaté zkušenosti a věděla, že zlobí všechny. Jack odnesl malou do obýváku. Její nálada se změnila, když spatřila horu dárků.

"Jste moc hodný," řekla její matka.

"Ne, jen jsem se stavil něco koupit."

"Ty sem nepřijdeš o Vánocích, máš svoji rodinu."

"Já vím, Carol, ale určitě se tu aspoň zastavím." Clark dorazil s posledním nákladem. Tyhle dárky byly od něho, všiml si Jack. Starý dobrý Clark.

"Nic pro vás nemám," řekla Carol.

"Ale jo. Jackie mi dala pořádnou pusu."

"A co já?" zeptal se John.

Jack mu podal Jackie. Bylo to zvláštní. Několik mužů se Clarkovi vyhýbalo už jen kvůli jeho vzhledu, ale Zimmerovic děti ho měly za hracího medvěda. O pár minut později už jeli pryč.

"Bylo od tebe hezké, žes jim koupil dárky," řekl mu Ryan.

"To nic nebylo. Ty vole, víš, jaká to byla legrace? Kdo by sakra chtěl koupit svýmu dítěti k Vánocům podprsenku, co chtěla Maggie, napsala si to dokonce na lístek Ježíškovi - sexy podprsenku, uvědomuješ si to? Jak má táta přijít do obchodu a koupit svý dceři něco takovýho?"

"Ale na Barbie už jsou přece jen trochu velký."

"Tím hůř, doktore, tím hůř."

Jack se otočil a ušklíbl se. "Ta podprsenka..."

"Jo, Jacku, jestli ho najdu, tak ho předhodím psům."

Ryan se musel zasmát, ale věděl, že si to může dovolit. Jeho dcera ještě na rande nechodí. To bude věc, dívat se, jak odchází s někým jiným, až ji bude chránit někdo jiný. A pro muže typu Johna Clarka to muselo být ještě těžší.

"Ráno jako vždycky?"

"Jo."

"Tak zatím, doktore."

Ryan vešel do svého domu v 8:55. Večeři měl na obvyklém místě. Nalil si obvyklou sklenici vína, napil se, pak si sundal kabát a pověsil jej do skříně, načež se odešel nahoru převléknout. Cathy šla proti němu dolů, usmál se na ni. Nepolíbil ji. Byl příliš unavený. To byl ten problém. Kdyby si jen našel čas na odpočinek Clark měl pravdu, chce to jen pár dní a uvolnit se. To přesně potřebuje, říkal si Jack, když se převlékal.

Cathy otevřela dvířka skříně, aby si vzala nějaké zprávy, které zapomněla v kabátě. Už se otáčela, když si něčeho všimla, jen nevěděla, co to je. Cathy Ryanová se naklonila dopředu, zmatená, a pak jí to došlo. Odkud to je? Čichala vlevo i vpravo, vypadalo to téměř komicky, nebýt výrazu v její tváři, když to objevila. Jackův kabát z velbloudí srsti, ten drahý, co mu koupila vloni.

Takový parfém přece ona nepoužívá.

[26] VČLENĚNÍ

Před sestavováním museli nakoupit další nástroje. Celý den pak připevňovali těžký blok vyhořelého uranu k zadní části vnitřku bomby.

"Je to únavné, to uznávám," řekl Fromm téměř omluvně. "V Americe i jinde na to mají speciální upínací nástroje, speciálně navržené nářadí, montuje se spousta jednotlivých bomb téhož typu, my tyto výhody nemáme."

"A přitom i zde musí být vše naprosto přesné, veliteli," řekl Ghosn.

"Můj mladý přítel má pravdu. Fyzika je pro všechny stejná."

"Pak vás nebudeme zdržovat," řekl Qati.

Fromm se okamžitě vrátil do práce. Částí svého já už počítal peníze, které dostane, ale hlavně se soustředil na práci. Na fyzickém obalu bomby pracovala jen polovina najatých dělníků. Ostatní dostali za úkol výrobu jiných výkovků, které se použijí většinou jako kolébky. Ty budou držet součásti bomby na místě a jsou převážně z nerezové oceli, to kvůli její síle a kompaktnosti. Každou

usadili na místo v přesném sledu, jelikož bomba byla mnohem složitější než většina strojů, a její montáž vyžadovala pevnou řadu instrukcí. I zde se proces zjednodušil díky kvalitě projektu a přesnosti použitých strojů. I najatí technici žasli nad tím, že všechny součástky do sebe zapadají, a šuškali si mezi sebou, že ať je Fromm jakýkoli -a názory na toto téma byly velmi rozličné a barvité -, je až nelidsky šikovný technik. Nejtěžší bylo nainstalovat jednotlivé bloky uranu. Instalace lehčích a měkčích materiálů probíhala mnohem snáze.

"Tak teď přeneseme tritium?" zeptal se Ghosn.

"I na něj samozřejmě dojde," přikývl Fromm, když cosi doměřil.

"Je třeba jen zahřát baterii a plyn se uvolní, že?"

"Ano," řekl Fromm, "ale - ne, ne, takhle ne!"

"Co jsem udělal špatně?"

"Tohle se musí zakroutit dovnitř," řekl Fromm technikovi. Udělal krok vpřed, aby mu to ukázal. "Takhle, vidíte?"

"Ano, děkuji."

"Ty eliptické reflektory musí viset na těchto..."

"Ano, děkuji, já už vím."

"Dobře."

Fromm mávl na Ghosna. "Pojď sem. Vidíš, jak to teď pracuje?" Fromm ukázal na dvě sady eliptických předmětů za sebou - dohromady jich bylo devatenáct - každý z jiného materiálu. "Energie z primární části napadne první z těchto předmětů, postupně je všechny rozbije, ale během toho."

"Ano, vždy je mnohem jasnější vidět to ve skutečnosti, než to luštit z výkresů." Tato část bomby byla užitečná zejména proto, že světelné vlny nejsou sice hmotné, ale mají pohybovou energii. V technickém smyslu slova vůbec o "světelné" vlny nejde, ale protože je všechna energie ve formě fotonů, používá se toto označení. Jejich energie spálí eliptické předměty, ale během tohoto procesu přenese každý předmět malé, ale spolehlivé procento energie jiným směrem, což ještě zvýší energii, která se tímto směrem bude ubírat z primární části.

"Váš energetický rozpočet je velmi štědrý, Herr Fromm," poznamenal Ghosn nikoli poprvé.

Němec pokrčil rameny. "Ano, jinak to nejde. Pokud nemůžete provádět testy, musíte nadsazovat. První americká bomba - ta, kterou shodili na Hirošimu - byla netestovaným prototypem. Použili na ni příliš mnoho materiálů, byla nechutně nevýkonná a nadsazená. Ale fungovala. S řádným testovacím programem." S řádným testovacím programem by dokázal změřit skutečné účinky, určit přesně, jaký je nutný energetický rozpočet a jak ho využít, určit přesné chování každé součástky, vylepšit ty, které by vylepšit potřebovaly a zmenšit velikost těch, jež by se pro tento úkol ukázaly jako příliš veliké, stejně jako to už před desetiletími udělali Američané, Rusové, Britové a Francouzi; neustále vylepšovali své typy, ty se stávaly stále účinnějšími, a díky tomu byly i menší, lehčí, jednodušší, spolehlivější a levnější. Toto, pomyslel si Fromm, je nepřekonatelná technická disciplína, a měl nezměrnou radost, že si to mohl na vlastní kůži vyzkoušet. Tento typ byl ošklivý a těžký, žádný výstavní kus. Bude fungovat - tím si byl jist - ale mít víc času, bylo by to mnohem lepší.

"Ano, rozumím. Muž vašich schopností by dokázal celou tuto jednotku zmenšit do velikosti kbelíku."

To byl velký kompliment. "Děkuji, Herr Ghosn. Možná ne tolik, ale určitě tak, aby se vešla do špičky rakety."

"Kdyby si naši iráčtí přátelé dali tu práci."

"Ano, už by žádný Izrael nebyl. Ale byli hloupí, že?"

"Byli netrpěliví," řekl Ibrahim a v duchu je za to proklínal.

"Člověk musí v těchto záležitostech zachovat chladnou hlavu. Taková rozhodnutí se musí dělat na základě logiky nikoli emocí."

"Naprosto."

Achmedovi bylo skutečně velmi zle. Omluvil se a odešel za velitelovým lékařem na Qatiho přímý popud. Achmed měl s lékaři pramalou zkušenost. Bral je jako něco, čemu je lepší se pokud možno vyhnout. Byl v boji a viděl smrt i zranění, ale jemu se nikdy nic nestalo. I to by ale vyměnil za svůj současný stav. Rána od kulky nebo od granátu se dá pochopit, ale proč je najednou tak rychle a nečekaně nemocný?

Lékař vyslechl jeho problémy, položil mu pár otázek, které nebyly zcela hloupé, a poznamenal si, že Achmed je kuřák - tím si bojovník vykoledoval zavrtění hlavou a údiv lékaře, jako by cigarety měly na jeho stav nějaký vliv. Taková hloupost, říkal si Achmed. Copak neběhá každý den šest kilometrů - nebo neběhal, donedávna?

Pak přišla tělesná prohlídka. Lékař mu položil na hruď stetoskop a poslouchal. Achmed si najednou všiml, že lékařovy oči změnily výraz, připomínal mu výraz odvážného bojovníka, který nechce prozradit své pocity.

"Nadechněte se," řekl lékař. Achmed se nadechl. "A teď pomalu vydechujte."

Stetoskop se posunul. "Ještě jednou." Opakovali to ještě šestkrát, vpředu i vzadu.

"Tak co?" zeptal se Achmed, když to skončilo.

"Nevím. Rád bych vás vzal k někomu, kdo se v plicních potížích vyzná lépe."

"Na to nemám čas."

"Na tohle čas máte. Když to bude nutné, promluvím s vaším velitelem."

Achmed se pokusil nedát na sobě znát roztrpčení. "Tak dobře."

Bylo vlivem Ryanova stavu, že si toho nevšiml, nebo ještě lépe, že byl vděčný za snížení pozornosti, kterou mu jeho žena věnovala. Pomohlo to. Snížilo to určitou část tlaku. Možná pochopila, že potřebuje být prostě chvíli sám. Udobřím se s ní, slíbil si Jack. Až se to všechno urovná, tak se s ní udobří. Tím si byl jistý, nebo si říkal, že je, i když část jeho duše si tím tak jistá nebyla a hlásila tuto skutečnost vědomí, které o tom ale nechtělo slyšet. Zkoušel méně pít, ale vzhledem k menším požadavkům se mohl o něco víc vyspat a víno mu pomáhalo usnout. V létě, až bude tepleji, se vrátí do zdravějších kolejí. Jo, to je ono. Začne běhat. Nebude se v práci tolik honit, během oběda bude chodit s ostatními běhat po obvodové cestě v areálu CIA. Clark bude výborný trenér. Je jako skála. Radši on než Chavez, který je až nechutně zdatný a bezohledně nepříjemný na ty, jimž se nedaří udržet se ve formě - to je určitě pozůstatek ze služby v pěchotě, říkal si Ryan. Ding to pochopí, až se přiblíží k třicítce. To je obrovský mezník, když člověk přestává být mladým a musí se vyrovnat se skutečností, že všechno má své meze.

Vánoce mohly proběhnout lépe, říkal si. Ale svátky aspoň vyšly na prostředek týdne, takže děti byly celé dva týdny doma. Zároveň to znamenalo, že si Cathy musela vzít dovolenou, a to ji trochu trápilo. Měla svou práci ráda, a ještě raději měla své děti, ale jakkoli poctivou byla matkou, nebyla ráda, když musela být pryč z Hopkinsovy nemocnice a od svých pacientů. Když se to vezme poctivě, tak to vůči ní není fér. I ona je profesionálka, a velmi dobrá, ale vždy je to ona, kdo se stará o děti, a on se nikdy z práce neuvolňuje. Ale očních chirurgů jsou tisíce a profesorů oční chirurgie možná stovky, ale zástupce ředitele CIA je jen jeden, a o to šlo. Nefér, ale je to tak.

Kdyby se mu tak aspoň podařilo něco dokončit. Nechat Elizabeth Elliotovou, ať to dojedná s tím novinářem, byla hloupost. Ne, že by od Marka Cabota čekal něco jiného. Ten člověk je trouba. Bylo to velmi prosté. Líbí se mu prestiž, která se k jeho úřadu pojí, ale nic nedělá. Na Ryana padala velká část práce, žádné uznání a všechny výtky. Možná se to změní. Už měl v ruce podrobnosti mexické operace, získal to přímo od Správy operací a, když pámbu dá, jej za to čeká uznání. Možná se to pak zlepší. Vytáhl složku s touto operací a rozhodl se, že si projde každý detail, zkontroluje možné nesrovnalosti. Tohleto jim vyjde, a ti nafoukanci z Bílýho domu si ho začnou vážit.

"Mazej do svýho pokoje!" křikla Cathy na malého Jacka. Byl to rozkaz i

přiznání vlastního selhání. Pak odešla z pokoje a v očích měla slzy. Chová se hloupě, křičí na děti, místo aby si promluvila se svým mužem. Ale jak? Co mu má říct? Co když - co když je to pravda? Co pak? Stále si opakovala, že to pravda není, ale nemohla tomu uvěřit. Jak jinak to má vysvětlit? Jack nikdy nic nezkazil. Pyšně vzpomínala, jak pro ni a jejich děti riskoval svůj život. Byla hrůzou zkamenělá, nemohla skoro ani dýchat, když šla po pláži a dívala se, jak její muž jde vstříc mužům s puškami, jak dává všanc život svůj i životy jiných. Jak by mohl někdo, kdo udělal něco takového, podvádět svou vlastní ženu? To nedává smysl.

Ale měla snad k dispozici jiné vysvětlení? Copak ho už nevzrušuje? A pokud ne, tak proč? Copak už není dost hezká? Copak nedělá vše - i víc - co žena dělat může? Prosté odvržení bylo dost zlé - ale být odstrčena, vědět, že jeho energie a zápal slouží nějaké jiné, neznámé ženě s lacinou voňavkou, bylo nad její síly.

Bude si s ním muset promluvit, pěkně otevřeně, musí to přeci zjistit.

A jak? Ptala se sama sebe. Toť otázka. Mohla by si o tom promluvit s někým z nemocnice, s nějakým psychiatrem? Požádat ho o pomoc?

A riskovat tím zveřejnění, riskovat, že se o její ostudě všichni dozvědí? Profesorka Caroline Ryanová, pohledná, moudrá Cathy Ryanová si nedokáže udržet svého muže? Co asi zvorala? šeptali by si její kolegové za jejími zády. Jistě, řekli by si, že to nemůže být její vina, ale pak by se odmlčeli, zatvářili by se rozpačitě a po chvíli by začali nahlas přemýšlet o tom, co mohla udělat jinak, proč si nevšimla příznaků, protože za rozpad manželství vždy může jeden z partnerů, a Jack přece není z těch, co by zahýbali, ne? Ta nerozhodnost byla horší než vše v jejím životě, pomyslela si a zapomněla, že to bývalo i mnohem horší.

Nechápala to. Ale nevěděla, co s tím udělat, ale zároveň jí bylo jasné, že nedělat nic je úplně nejhorší. Je to všechno jenom léčka? A má vůbec na vybranou?

"Co se děje, mami?" zeptala se Sally s Barbie v náručí.

"Nic, zlato, nech jen maminku na chvíli o samotě, jo?"

"Jack říká, že je mu to líto a jestli už může ze svýho pokoje?"

"Ano, ale pokud slíbí, že bude hodný."

"Tak jo!" Sally vyběhla z pokoje.

Je to tak jednoduché? Řekla si Cathy. Dokázala by mu odpustit téměř vše. Dokáže mu odpustit i tohle? Ne proto, že by mu chtěla odpustit. Protože je v tom víc než jen její pýcha. Jsou tu i děti, a ty potřebují otce, i když je zanedbává. Je její pýcha důležitější než jejich potřeby? Na druhé straně - co by měly za domov, kdyby spolu táta s mámou nevycházeli? Není to snad ještě horší? Konec konců, vždycky by mohla najít.

... jiného Jacka?

Znovu se rozplakala. Plakala nad sebou, nad svou vlastní neschopností nějak se rozhodnout, nad svým dotčeným nitrem. Byl to ten druh pláče, který problém nikam neposune, leda k horšímu. Zčásti chtěla, aby Jack zmizel. Zčásti chtěla, aby se vrátil. Ale ani jedna část nevěděla, co dělat.

"Nezapomeňte, prosím, že je to velmi tajné," řekl vyšetřovatel důrazně. Muž před ním byl malý, měl nadváhu a jeho ruce byly jemné a růžové. Bismarckovský knírek měl bezpochyby sloužit k tomu, aby vypadal o něco mužněji. Ve skutečnosti to ale žádný zázrak nebyl, dokud jste se na jeho obličej nezadívali pozorněji. Jeho černým očkám nic neuniklo.

"Lékaři jsou na tajemství zvyklí," odpověděl Bernie Katz a vrátil muži jeho doklady. "Ale zrychlete to. Za dvacet minut mám vizitu."

Vyšetřovatel se domníval, že jeho úkol obsahoval jistou eleganci, i když si nebyl jist, zda s tím souhlasí. Problém byl v tom, že zahýbání vlastní ženě se nedá klasifikovat jako těžký zločin, ačkoli to obvykle znemožnilo muži ve vysoké funkci přístup k vyšším stupňům utajení. Pokud totiž muž poruší slib daný v kostele, proč neporušit slib na papíře?

Bernie Katz se opřel a čekal co nejtrpělivěji, tedy velmi trpělivě. Byl chirurgem, zvyklým na práci a přijímání vlastních rozhodnutí, nerad čekal na ostatní. Jednou rukou si pohrával s knírem a houpal se v křesle.

"Jak dobře znáte Caroline Ryanovou?"

"Cathy? Pracujeme spolu s přestávkami jedenáct let."

"Co mi o ní můžete říct?"

"Je vynikající chirurg, má vynikající úsudek i zkušenosti. Je jedním z nejlepších učitelů, jaké tu máme. Je to taky dobrá kamarádka. Co se děje?" upřel Katz pohled na vyšetřovatele.

"Omlouvám se, ale otázky budu klást já."

"Jo, to si myslím. Tak pokračujte," řekl Katz chladně, prohlížel si toho muže, sledoval jeho pohyby, výraz, vystupování. Co viděl, se mu nelíbilo.

"Zmínila se někdy v poslední době o... Víte co, problémy doma a tak?"

"Doufám, že si uvědomujete, že jsem lékař a co mi kdo řekne, je chráněno tajemstvím?"

"Cathy Ryanová je vaše pacientka?" zeptal se muž.

"Kdysi jsem ji vyšetřoval. To tu děláme všichni."

"Jste psychiatr?"

Katz odpověď málem zamručel. Jako většina chirurgů se i on uměl dostat do varu. "To přece víte."

Vyšetřovatel zvedl oči od svého bloku a hovořil věcným hlasem. "Pak se tato výsada nedá použít. Mohl byste tedy odpovědět na mou otázku, prosím?"

"Ne."

"Ne co?"

"Ne, o ničem takovém se nezmínila."

"Nezmínila se o svém manželovi, jeho chování, změnách v jeho vystupování?"

"Ne. Jacka znám také velmi dobře. A mám ho rád. Je zjevně dobrý manžel. Mají dvě skvělé děti a jistě víte, co se jim stalo před pár lety, že?"

"Ano, ale lidi se mohou změnit."

"Oni ne." Katzova odpověď obsahovala nevyvratitelnost rozsudku trestu smrti

"Zdá se, že si tím jste celkem jist."

"Jsem lékař. Můj úsudek mě živí. Co tady naznačujete, je hloupost."

"Já nic nenaznačuji," řekl vyšetřovatel, vědom si toho, že lže, i toho, že to Katz velmi dobře ví. Odhadl jej od prvního momentu. Katz je horkokrevný prudký muž zřejmě nedokáže udržet tajemství, které za to podle něj nestojí. A nejspíš i skvělý doktor.

"Vrátím se k mé původní otázce. Chovala se teď Cathy Ryanová nějak jinak než, řekněme, před rokem?"

"Je o rok starší. Mají děti, děti rostou a dokážou otravovat. Taky mám děti. No, možná přibrala půl kila, kilo - což neškodí, protože se snaží být hrozně hubená - a je trochu unavenější, než by měla být. Má to sem ale daleko, práce je tu těžká, zejména pro matku s dětmi."

"To je podle vás vše?"

"Poslouchejte, já řežu oči, nejsem manželský poradce. To jste vedle."

"Proč říkáte, že nejste manželský poradce? To jsem přece nikdy neřekl, ne?"

Ty jsi mazanej hajzlík, co? Pomyslel si Katz a přestal si hrát s knírem. Asi jsi vystudoval psychologii, nebo jsi samouk. Poldové se v lidech sakra vyznají. Ale že i ve mně "Problémy v rodině vdané ženy většinou představují manželské problémy," řekl Katz pomalu. "Ne, o ničem takovém se nezmínila."

"Víte to jistě?"

"Dost jistě."

"No nic, děkuji vám za váš čas, doktore Katzi. Omlouvám se, že jsem vás zdržoval." Podal mu vizitku. "Když se vám něco takového donese, byl bych vám vděčný, kdybyste mi zavolal."

"Co se děje?" zeptal se Katz. "Jestli chcete moji spolupráci, chci odpověď. Nešpehuju lidi jen tak ze zábavy."

"Doktore, její manžel má významnou a velmi citlivou vládní pozici.

Sledujeme takové lidi z důvodů národní bezpečnosti. Vy to děláte taky tak, i když na to třeba nemyslíte. Když vám přijde chirurg, z kterého táhne alkohol, zapamatujete si to a něco s tím uděláte, ne?"

"To se tu ale nikdy nestalo," ujistil ho Katz.

"Ale všiml byste si toho, kdyby se to stalo."

"O tom nepochybujte."

"To rád slyším. Jak víte, John Ryan má přístup ke spoustě velmi citlivých informací. Kdybychom takové lidi nehlídali, bylo by to nezodpovědné. Právě -je to ale velmi citlivý problém, doktore Katzi."

"Rozumím."

"Dostali jsme náznaky, že její manžel jedná nezvykle. Musíme to prověřit. Rozumíte? Musíme."

"Fajn."

"Nic víc nežádáme."

"Dobře."

"Děkuji za vaši spolupráci, pane." Vyšetřovatel mu potřásl rukou a odešel.

Katz se ovládl a zrudl až v okamžiku, když muž odešel. Jacka asi tak dobře nezná. Pětkrát, šestkrát se potkali na večírcích, řekli si pár vtipů, povídali si o počasí nebo baseballu nebo možná mezinárodních vztazích. Jack nikdy neodmítl odpovědět, nikdy neřekl o tom se nemůžu bavit. Příjemný člověk, říkal si Katz. Podle všeho i dobrý otec. Ale vlastně ho vůbec nezná.

Cathy znal stejně jako každého jiného lékaře. Cathy byla naprosto skvělá osoba. Pokud jeho děti budou někdy potřebovat očního chirurga, ona je jedním ze tří lidí na světě, kterým by je svěřil, a to byl největší kompliment, jaký mohl někomu dát. Asistovala u jeho operací a on u jejích. Když jeden potřeboval pomoc, zeptal se druhého. Byli přátelé a společníci. Kdyby se někdy rozhodli odejít odsud, založili by si vlastní ordinaci, protože partnerství lékařů se udržuje ještě o něco hůř než manželský svazek. Mohl si ji vzít, pomyslel si Katz, kdyby býval měl šanci. Určitě by byla velmi milé děvče. Musí být dokonalou matkou. Měla na starosti nespočet dětských pacientů, protože chirurg občas potřebuje malé ruce, a ona je měla malé, krásné a velice zkušené. Svým malým pacientům se věnovala s velkou pozorností. Sestřičky ji za to milovaly. Vlastně ji milovali všichni. Její tým chirurgů jí byl extrémně oddaný. Lepší lidi než Cathy aby člověk pohledal.

Problémy v rodině? Jack jí zahýbá, ubližuje mojí kamarádce?

"Hajzl jeden nevděčná."

Cathy si všimla, že zase přišel pozdě. Dokonce po deváté. Copak nikdy nemůže přijít ve slušnou hodinu?

A jestli ne, proč?

"Ahoj, Cath," řekl a odešel do ložnice. "Promiň, že jdu pozdě."

Když odešel, Cathy šla ke skříni a otevřela dveře, aby zkontrolovala kabát. Nic. Nechal si ho vyčistit hned druhý den, protože se bál, aby se na to nepřišlo. Přišlo se na to, Cathy si to pamatovala, ale, ale, ale.

Co teď?

Málem se znovu rozplakala.

Když se Jack vrátil a mířil do kuchyně, Cathy už zase seděla v křesle. Nevšiml si jejího výrazu, nevšiml si toho ticha. Jeho žena seděla bez hnutí, ani nevnímala obraz televize, na kterou upírala zrak, zatímco její mysl pracovala, hledala nějakou odpověď, ale objevovala jen další vztek.

Potřebovala poradit. Přece nechtěla, aby jejich manželství skončilo. Cítila proces, kterým se emoce a zlost dostávaly před rozum a lásku. Věděla, že by ji to mělo trápit, měla by proti tomu bojovat, ale zjišťovala, že je bezbranná, a zlost se zatím zvyšovala. Cathy potichu odešla do kuchyně a nalila si sklenku. Zítra ji nečekaly žádné operace. Jedna sklenička nic nezkazí. Znovu se ohlédla na svého manžela, a ten si znovu ničeho nevšiml. Nevšiml si jí? Proč si jí nevšiml? Vyrovnala se s tolika problémy. Doba, kterou spolu strávili v Anglii nebyla marná, přednášení v nemocnici Guy's ji bavilo - on byl ale tak dlouho

pryč! To věčné cestování do Ruska a zpátky, když se zabýval smlouvou o odzbrojení, spousta dalších věcí, když si hrál na špiona nebo co to bylo, když ji nechával doma samotnou s dětmi, a tím ji nutil přijít o práci v nemocnici. Uteklo jí takhle několik dobrých operací, když nemohla sehnat nikoho na hlídání a musela na Bernieho hodit to, co měla dělat sama.

A co to vlastně Jack pořád dělá? Jednou souhlasila se skutečností, že se nebude ptát. Co vlastně dělal? Někde si užíval? Špásoval s nějakou vášnivou agentkou? Jako ve filmech. Představila si ho v nějakém exotickém prostředí, v tichém, ztemnělém baru, jak se schází s nějakou agentkou, a jedno se náhle spojí s druhým.

Cathy se narovnala před televizí a vypila obsah sklenky. Div že jej nevyprskla. Nebyla zvyklá pít bourbon neředěný.

Je to všecko omyl.

Zdálo se jí, že jí v hlavě vypukla válka, na jedné straně síly dobra, a na druhé síly zla - nebo síly naivity a zkušenosti? Nevěděla a byla příliš rozrušená, aby to mohla rozhodnout.

No, pro dnešek je to stejně jedno. Je právě v té nepříjemnější části cyklu, a i kdyby Jack prosil - což nebude, to věděla -, řekne mu ne. Proč by ji měl prosit, když si to obstarává jinde? Proč z něj má mít jen zbytky? Proč hrát druhé housle?

Znovu se napila, tentokrát opatrněji.

Musím se poradit, musím s někým promluvit! Jenže s kým?

Možná s Berniem. Berniemu může věřit. Hned jak se vrátí. Za dva dny.

"Takže předzápasy už jsou za námi."

"To jistě, šéfe," řekl trenér. "Jak to jde v Pentagonu, Dennisi?"

"Není to taková legrace, co máte vy tady, Paule."

"Musíš si vybrat. Legrace nebo důležitost?"

"Jsou všichni v pořádku?"

"Ano, pane! Na to, jaká část sezony je za námi, jsme poměrně zdraví a máme čas dostat do konce týdne všechny pěkně do varu. Chci další skalp Vikings."

"To já taky," řekl ministr Bunker v kanceláři. "Myslíš, že tentokrát skutečně zastavíme toho Willse?"

"Určitě to zkusíme. Je to ale šikovnej kluk, co? Tak rychlý nohy jsem neviděl od dob Gayla Sayerse. Ubránit ho je fuška."

"Zas moc nepředbíhejme. Chci se za pár týdnů podívat do Denveru."

"Nandáme jim to pěkně postupně, Dennisi, to víš. Jen nevíme, proti komu budeme hrát dál. Já bych rád, kdyby to bylo s Los Angeles. S nima si poradíme snadno," řekl trenér. "Pak budeme možná muset v divizi vyřídit Miami. To bude těžší, ale zvládneme to."

"Já si to taky myslím."

"Musím se ještě na něco podívat."

"To je dobrý. Hlavně nezapomeň, popořadě - ale ještě tři vítězství."

"Řekni prezidentovi, ať přijede do Denveru. Přivítáme ho tam. Letošní rok patří San Diegu. Dojdeme až do Denveru."

Dubinin se díval, jak voda po otevření zdymadel zaplavuje suchý dok. Admirál Lunin byl připraven. Nový tažný sonar už byl vytažen na cívce do kapkovitého proudnicového krytu na vrchní části kormidla. Sedmilistý šroub z bronzu a manganu byl pečlivě prohlídnut a vyčištěn. Trupu vrátili jeho vodotěsnost. Dubininova ponorka mohla vyplout na moře.

A posádka zrovna tak. Propustil osmnáct vojáků základní služby a na jejich místo nabral osmnáct nových důstojníků. Radikální snižování počtů v sovětském ponorkovém loďstvu mělo za následek snížení počtu kasáren. Byla by ohromná škoda vrátit je do civilního života - kde pro ně navíc nebyla práce - a tak je znovu vyškolili a naveleli je jako technické odborníky na zbývající ponorky. Jeho tým u sonaru bude teď složen výhradně z důstojníků - dva nižší vojáci budou pomáhat s údržbou - a všichni to jsou naprostí odborníci. Překvapením bylo, že moc neprotestovali. Třída Akula měla na sovětské poměry velmi

pohodlný interiér, ale důležitější byla skutečnost, že novým členům podrobně vysvětlili jejich úkol i to, čeho ponorka dosáhla - možná dosáhla, opravil se Dubinin - na poslední plavbě. Tím získali jejich sportovního ducha. Pro muže z ponorek to byla nejvyšší zkouška zručnosti. A pro její úspěch udělají vše.

A Dubinin též. Tím, že splatil mnoho profesních dluhů a spolehl se výhradně na hlavního lodníka v docích, předváděl během přestávky hotové zázraky. Všechno ložní prádlo bylo vyměněno. Ponorka byla až antisepticky čistá, vše bylo vymalováno jasnými a vzdušnými barvami. Dubinin spolupracoval s místními zásobovači a získal nejlepší jídlo, co se dalo sehnat. Dobře živená posádka je veselá posádka, a muži si cení velitele, který se o ně stará. To byla podstata nového profesionálního ducha v sovětské armádě. Valentin Borisovič Dubinin se svému řemeslu naučil u nejlepších učitelů, jaké jeho námořnictvo kdy mělo, a byl odhodlán stát se novým Markem Ramiem. Měl nejlepší loď, nejlepší posádku, a při této plavbě položí nový standard pro sovětskou Pacifickou flotilu.

Ale bude k tomu samozřejmě potřebovat i štěstí.

"Tak, to bychom měli," řekl Fromm. "Odteďka."

"Ano, odteďka budeme dávat dohromady bombu samotnou. Koukám, že jste poněkud upravil původní projekt.?"

"Ano. Dvě nádrže tritia. Dávám přednost kratšímu vstřikovacímu rozvodu. Mechanicky je to totéž. Načasování není rozhodující a natlakování nám zajistí řádnou funkci."

"A též se tím zjednoduší ukládání tritia," poznamenal Ghosn. "Proto jste to tak udělal."

"Správně."

Vnitřek bomby Ghosnovi připomínal zpola sestavený trup nějakého mimozemského letadla. Byla v tom jemnost a přesnost letadlových součástek, ale i jejich záhadné sestavení. Jako z vědeckofantastického filmu, říkal si Ghosn ve chvilkovém rozmaru, ale tohle je science-fiction nebo aspoň donedávna byla. Vždyť první veřejná debata o jaderných zbraních byla v díle H.G. Wellese. To není tak dlouho.

"Veliteli, byl jsem u tvého doktora," řekl Achmed v protějším rohu.

"A - stále nevypadáš dobře, příteli," poznamenal Qati. "Co je s tebou?"

"Chce, abych jel za dalším doktorem do Damašku."

Qatimu se to okamžitě nelíbilo. Ani trochu. Jenže Achmed byl jeho soudruh, jejich hnutí pomáhá už léta. Jak mohl říct ne někomu, kdo mu dvakrát zachránil život, přičemž jednou sám zastavil kulku?

"Víš, že to, co se tu děje."

"Veliteli, než stihnu o tomhle místě něco vyzradit, zemřu. Ačkoli o tom nic nevím - o tomhle projektu. Dřív umřu."

Achmed mluvil přesvědčivě a Qati věděl, co to je být vážně nemocný v relativně nízkém věku. Nemohl přece odepřít tomu člověku lékařskou pomoc, když sám pravidelně chodí k lékaři. Jak by si ho mohli jeho muži vážit, kdyby udělal něco takového?

"Pojedou s tebou dva muži. Sám je vyberu."

"Děkuji, veliteli. A omluv, prosím, mou slabost."

"Slabost?" Qati uchopil Achmeda za rameno. "Ty jsi z nás nejsilnější! Potřebujeme tě tady a potřebujeme tě zdravého! Jeď už zítra."

Achmed přikývl a odešel, pln rozpaků a studu ze své slabosti. Jeho velitel sám hledí do tváře smrti, to věděl. Musí mít rakovinu, protože chodí k doktorům tak často. Ať je to cokoli, velitel se tím nenechal zastavit. Má odvahu, pomyslel si.

"Necháme toho přes noc?" zeptal se Ghosn.

Fromm zavrtěl hlavou. "Ne, zkusme ještě hodinu nebo dvě montovat lůžko pro výbušniny. Mělo by se nám povést dát aspoň část dohromady, než budeme příliš unavení." Oba muži zvedli oči, protože se k nim blížil Qati.

"Stále podle plánu?"

"Herr Qati, ať máte jakékoli plány, stihneme to o den dříve. Ibrahim nám

svou prací s výbušninami ušetřil jeden den." Němec zvedl jeden z malých šestiúhelníkových bloků. Zápalnice už byly na místě, od nich vedly dráty. Fromm se ohlédl na ostatní dva muže, pak se sehnul, aby uložil první blok na své místo. Fromm se ujistil, že blok řádně sedí, na drát připevnil cedulku s číslem a zabalil jej do kufříku s množstvím přihrádek. Qati připojil drátek k terminálu, třikrát se ujistil, že číslo na drátku souhlasí s číslem na terminálu. Fromm se díval také. Trvalo to čtyři minuty. Elektrické součástky už byly předem odzkoušeny. Už je testovat nemohli. První část bomby už byla živá.

[27] SJEDNOCENÍ DAT

"Svý jsem ti řekl, Barte," pronesl Jones cestou na letiště.

"To je to skutečně tak zlý?"

"Posádka ho nesnáší - výcvik, kterým teď prošli, tomu moc nepomohl. Já u toho byl. Pozoroval jsem obsluhu sonaru u simulátoru, on tam byl taky, a dělat bych pro něj teda nechtěl. Div mě neseřval."

"Vážně?" zeptal se Mancuso překvapeně.

"Jo, řekl něco, co se mi moc nelíbilo - bylo to naprosto špatně, veliteli - opravil jsem ho, a měls vidět jeho reakci. Ty bláho, já myslel, že ho tam klepne. A navíc neměl pravdu, Barte. Bylo to z mýho oboru. Nadával svým lidem za to, že nezachytili něco, co tam vůbec nebylo. Použil jsem jednu ze svých trikových kazet, oni pochopili, že je to past, on ne, a začal řádit. Jeho sonarový oddělení je moc dobrý. On neví, jak ho použít, ale šíleně rád je takhle buzeruje. Navíc když odešel, chlapi si začali povídat. Tohle není jediná parta, kterou buzeruje. Slyšel jsem, že technici jsou na větvi z toho, že se snaží tohohle šaška nenaštvat. Je pravda, že měli test reaktoru na maximum?"

Mancuso přikývl i přesto, že to neslyšel rád. "Jen o vlas jim utekl rekord."

"No, jemu nejde o rekord, ale o dokonalost. Chce napsat novou definici dokonalosti. Říkám ti, že já být na tý ponorce, po první plavbě by můj kufr vyletěl na břeh před vším ostatním. Radši bych dezertoval, než pracovat pod tím bláznem!" Jones se odmlčel. Zašel moc daleko. "Pochopil jsem ten signál, co ti dal jeho výkonný důstojník, dokonce jsem si myslel, že to trošku přehání. Neměl jsem pravdu. Je to velmi loajální důstojník. Ricks nenávidí jednoho ze svých nižších důstojníků, který slouží ve sledovacím oddělení. Kormidelník, co ho zaučuje -podporučík Shaw se, myslím, jmenuje - říká, že si vede moc dobře, ale velitel ho prohání jak nadmutou kozu."

"No paráda, a co s tím mám dělat?"

"Nemám tušení, Barte. Já na takový rozhodování nemám hodnost." Propusť toho blba, pomyslel si Jones, ale raději mlčel. Propustit lze jen tehdy, když je důvod.

"Promluvím s ním," slíbil Mancuso.

"Víš, už jsem o takových velitelích slyšel. Nikdy jsem tomu nevěřil. Asi jsem se u tebe rozmazlil," poznamenal doktor Jones, když se blížili k terminálu. "Ani o vous ses nezměnil. Pořád naslouchᾶš, když ti někdo něco povídá." "Naslouchat se musí, Rone. Člověk nemůže vědět všechno sám." "Mám pro tebe novinku: ne všichni to vědí. Mám další návrh." "Nepustit ho na moře?"

"Být v tvý pozici, nedovolil bych to." Jones otevřel dveře. "Nechci malovat čerta na zeď, veliteli. To je ale můj profesionální názor. Nemá na to. Ricks není ani z polovičky takový kapitán, jako jsi býval ty."

Býval. Velmi špatně volená slova, pomyslel si Mancuso, ale byla to pravda. Bylo sakramentsky lehčí velet ponorce než celé eskadře, a taky sakramentsky zábavnější.

"Měl by sis pospíšit, jestli chceš chytit to letadlo." Mancuso mu podal ruku.

"Veliteli, jako vždycky mě moc těšilo."

Mancuso se za ním díval. Jones mu nikdy neporadil špatně, a jestli se

změnil, tak k lepšímu. Škoda že nezůstal a odešel za obchodem. Ale to není pravda, pomyslel si velitel vzápětí. Ron by byl vynikajícím velitelem, ale nikdy by k tomu nedostal příležitost. Systém to nedovoloval, a hotovo.

Řidič odjel od letiště a Mancuso zůstal na zadním sedadle sám se svými myšlenkami. Systém se bude muset ještě změnit. On postupoval obvyklým způsobem, škola, inženýrská služba a pak se stal velitelem. V námořnictvu se hrozně moc dbá na techniku, a méně na způsobilost k velení. Přestoupil jako většina velitelů - i když ne všichni. Dostala se sem spousta lidí, kteří se domnívají, že ostatní lidi jsou jen čísla, stroje nebo rozkazy, poměřují pak lidi podle čísel, jimž se dá rozumět spíš než výsledkům. Jim Rosselli takový nebyl. Ani Bart Mancuso, ale Harry Ricks ano.

No jo. Tak co s tím udělám?

Předně nemá pro propuštění Rickse žádný důvod. Dozvědět se o problémech od někoho jiného než od Jonese, smetl by to ze stolu jako střet osobností. Ale na to byl Jones až příliš spolehlivý. Mancuso přemýšlel o tom, co se dozvěděl, a porovnával to s nadprůměrným počtem žádostí o přeložení i s nemálo dvojznačnými slovy Nora Claggetta. Výkonný důstojník byl ve velmi nevděčné pozici. Už ho vybrali na postup..., stačí jedno špatné slovo od Rickse, a přijde o to; ale oproti tomu musel dbát na loajalitu k námořnictvu. Jeho práce vyžadovala loajalitu k velícímu důstojníkovi, ale námořnictvo chtělo znát pravdu. Pro Claggetta to byla neskutečná pozice, a on se s ní pral, jak mohl.

Zodpovědnost leží na Mancusovi. On je velitel eskadry. Ponorky patří jemu. Velitelé a posádky patří jemu. Hodnotí velící důstojníky. A to je vše, ne?

Ale je to správné? Nemá víc než jen jednu zprávu a souhru náhod. Co když se Jones na Rickse jen kvůli něčemu naštval? Co když je počet žádostí o přeložení jen statistický výkyv?

Vyhýbáš se problému, Barte. Platí tě za to, abys činil tvrdá rozhodnutí. Podporučíci a šéfové to mají jednodušší. Vyšší kapitáni už by měli vědět, co a jak. To byla jedna z nejzakořeněnějších pověr v celém námořnictvu.

Mancuso zvedl telefon. "Za třicet minut chci mít v kanceláři velícího důstojníka z Maine."

"Ano, pane," odpověděl vedoucí jeho kanceláře.

Mancuso zavřel oči a po zbytek cesty odpočíval. Nic tak nevyčistí mysl, jako když si člověk zdřímne. Na ponorce Dallas to vždycky fungovalo.

Nemocniční jídlo, říkala si Cathy. I u Hopkinse mají nemocniční jídlo. Určitě někde existuje speciální škola jen pro kuchaře v nemocnicích. Během studia se jim určitě snaží vymazat z hlavy veškeré známky originality včetně sebemenších dovedností s kořením, znalostí receptů. Jediné, co se jim nedaří zprznit, je želatinový koláč.

"Bernie, potřebuju poradit."

"Co se děje, Cath?" Okamžitě věděl, o co jde, už podle jejího výrazu a tónu hlasu. Na odpověď počkal co nejvlídněji. Cathy byla pyšná žena a měla na to plné právo. Musí to pro ni být velmi těžké.

"Jde o Jacka." Slova z ní vypadla velmi rychle, jakoby křečovitě, a hned se zarazila.

Bolest, kterou Katz četl v jejích očích, byla pro něj příliš. "Myslíš, že má."

"Cože? Ne - vlastně - jak, proč tě to?"

"Cathy, neměl bych to dělat, ale jsi příliš dobrá kamarádka. Do háje s pravidlama! Podívej se, minulý týden u mě byl jeden chlap a ptal se na tebe a na Jacka."

Rána se ještě zvětšila. "Jak to myslíš? Kdo tu byl? Odkud?"

"Chlap z vlády, nějakej vyšetřovatel. Cathy, omlouvám se, ale ptal se mě, jestli s tebou - jestli jsi neříkala něco o problémech u vás doma. Ten chlápek se vyptával na Jacka a chtěl vědět, jestli jsi něco říkala."

"Co jsi mu řekl?"

"Že nic nevím. Řekl jsem mu, že jsi jedním z nejlepších lidí, co znám. To

je pravda, Cathy. Nejsi sama. Máš přátele a jestli pro tebe můžu - vlastně my všichni - něco udělat, tak to uděláme. Cathy, jsi skoro člen rodiny. Možná tě to zraňuje a možná se cítíš trapně. To je hloupost, Cathy, velká hloupost. Víš, že to je hloupost, viď?" Ty krásné modré oči byly zalité slzami, a Katz si v tuto chvíli přál dostat Jacka Ryana do rukou, podříznout ho na stole nějakým malým, ostrým skalpelem. "Cathy, samota nic nevyřeší. Od toho má člověk přátele. Nejsi sama."

"Pořád tomu nemůžu uvěřit, Bernie, prostě nemůžu."

"No tak, pojď, promluvíme si u mě v kanceláři, je tam klid. Jídlo stejně dneska za nic nestojí." Katz ji vyvedl ven a byl si jistý, že si toho nikdo nevšiml. O dvě minuty později už byli v jeho kanceláři. Vzal kupu spisů ze židle a Cathy na ni posadil.

"Poslední dobou se chová nějak divně."

"Vážně si myslíš, že je možný, že Jack má někoho jiného?" Trvalo to půl minuty. Katz sledoval, jak pohybuje očima nahoru i dolů, a nakonec se rozhodla pohlédnout do očí skutečnosti.

"Možný to je. Ano."

Hajzl! "Mluvila jsi s ním o tom?" Katz mluvil hlubokým a moudrým hlasem ovšem nikoli bez rozrušení. Cathy teď potřebuje přítele, a ti, pokud mají k něčemu být, musejí umět přijmout kousek bolesti.

Zavrtěla hlavou. "Ne, nevím jak."

"Víš ale, že tě to nemine."

"Jo." Bylo to spíš vzlyknutí než slovo.

"Nebude to snadný. Nezapomeň," řekl s náznakem naděje v hlase, "že to může být omyl. Nějaký hloupý nedorozumění." Čemuž Bernie Katz právě moc nevěřil.

Podívala se na něj a z očí se jí valily proudy slz. "Bernie, je se mnou něco?"

"Ne!" Katz div nevykřikl. "Cathy, ať se propadnu, jestli jsem v týhle nemocnici potkal lepšího člověka, než jsi ty. Nic ti není! Slyšíš? Ať je to cokoli, tvoje chyba to není!"

"Bernie, já chci ještě jedno dítě, nechci Jacka ztratit..."

"Jestli vážně chceš, budeš ho muset získat zpátky."

"To nejde! Vůbec se, není..." Úplně se zhroutila.

Katz postupem let pochopil, že zloba má svá omezení. Pokud se nedaří ji ventilovat, pokud nemá terč, nikam to nevede, ale Cathy teď potřebuje především přátele.

"Nore, celý tenhle rozhovor je neoficiální."

Korvetní kapitán Claggett byl okamžitě v pozoru. "Jak si přejete, komodore."

"Povídejte mi o kapitánu Ricksovi."

"Pane, je to můj velící důstojník."

"Toho si jsem vědom, Nore," řekl Mancuso. "Já jsem velitel eskadry. Pokud se něco děje s jedním z mých velitelů, děje se něco i s jednou z mých lodí. Ty lodě stojí každá miliardu, a já musím vědět o problémech. Je to jasné, kapitáne?"

"Ano, pane."

"Tak mluvte. Je to rozkaz."

Nor Claggett seděl zpříma a rychle mluvil. "Pane, nedovedl by ani tříleté dítě na záchod. Pracuje s lidmi, jako by to byli roboti. Je náročný, ale nikdy nepochválí, ani když chlapi makají jak šrouby. Mě učili, že velení je o něčem jiným. Nikoho nevyslechne, pane. Jistě, uznávám, je to velící důstojník. Ta ponorka mu patří, ale chytrý velitel naslouchat umí."

"To je tedy důvod těch žádostí o přeložení?"

"Ano, pane. Veliteli obsluhy torpéd pořádně zatopil - myslím, že nesprávně. Pan Getty vykazoval iniciativu. Zbraně měl v pořádku, lidi měl dobře vycvičený, ale kapitán Ricks nesouhlasil s tím, jak to dělá, a pustil se do něj. Zastal jsem se ho, ale pan Ricks mě ignoroval. Takže Getty zažádal o

přeložení a velitel měl radost, že se ho zbavil, a podepsal to."

"Důvěřujete mu?" zeptal se Mancuso.

"Po technické stránce je dokonalý. Co do konstrukcí, génius. Ale nerozumí lidem a nerozumí ani taktice."

"Řekl mi, že to chce dokázat jinak. Dokáže to?"

"Pane, teď zacházíte moc daleko. Nevím, jestli mám právo na tohle odpovědět."

Mancuso věděl, že je to pravda, ale naléhal dál. "Máte mít schopnosti velet, Nore. Zvykněte si, že nebudete vždy říkat jen příjemné věci."

"Dokáže to? Ano, pane. Máme dobrou loď a dobrou posádku. Co nedokáže on, dokážeme my ostatní."

Komodor přikývl a chvíli mlčel. "Pokud budete mít nějaké potíže, chci o nich být informován. Myslím si, že můžete být mnohem lepším velitelem než on."

"Pane, on není zase tak špatný. Je to prý dobrý otec a podobně. Jeho manželka je velmi příjemná. Akorát se nikdy nenaučil práci s lidma a nikdo neměl trpělivost pořádně mu to vysvětlit. A krom toho je to schopný důstojník. Kdyby přidal ještě trošku na lidské stránce, byl by úplná hvězda."

"Jak se díváte na jeho operační rozkazy?"

"Jestli vyčenicháme Akulu, máme se za ním pustit a stopovat ho - z bezpečný vzdálenosti a tak. Myslíte tohle? No to víte, že se mi to líbí. Pane, jsme tak tiší, že se není čeho bát. Překvapilo mě, že to ve Washingtonu odkývli a tak, ale to je jen otázka byrokracie. Zkráceně řečeno, tuhle loď by ukočíroval každý. Jistě, kapitán Ricks má možná nějaký mouchy, ale pokud se naše loď nezlomí, zvládl by to i Pepek."

Sekundární část uložili dříve než primární. Sloučeniny lithia se nacházely v kovovém válci o velikosti obalu střely ráže sto pět milimetrů, pětašedesát centimetrů na výšku a jedenáct centimetrů v průměru. Na spodním konci bylo i vroubkování, aby válec zapadl přesně na určené místo. U dna byla malá zahnutá trubička, která se napojovala na budoucí zásobárnu tritia. Na venkovní straně obalu bylo žebrování z vyhořelého uranu 238. Frommovi připomínalo řady tlustých, černých sušenek. Jejich posláním bylo samozřejmě nechat se sežehnout plazmou. Za válcem vedly první svazky "slámek" - i Fromm už tomu tak říkal, i když ve skutečnosti to nebylo přesné; neměly správný průměr. Na délku měřily šedesát centimetrů, a každý svazek asi o stovce kusů držel pohromadě díky tenkým, ale pevným plastikovým rozpěrkám. Spodní část každého svazku byla napůl otočená, aby každý svazek tvořil část šroubovice, tvar připomínající spíše točité schodiště. Složité v této fázi bylo, aby do sebe všechny šroubovice přesně zapadaly. Zdánlivě jednoduchý úkol však zabral Frommovi celé dva dny, ale jako u všech částí jeho projektu, i zde všechny části zapadly na pravé místo, dokud to celé nepřipomínalo dokonale složený útvar ze slámek. Fromma to málem rozesmálo. S použitím měřičského pásma, mikrometru a zkušeného oka - na spoustě součástí byly vysoustružené značky: tento drobný detail Ghosna velice udivil. Když byl Fromm spokojen, pokračovali. Nejprve přišly na řadu bloky plastové pěny, každý nařezaný podle přesných specifikací. Ty měly své místo v eliptickém obalu bomby. Všechnu práci teď dělal Ghosn s Frommem. Pomalu a opatrně usadili první blok na své místo vedle obrub na vnitřku obalu. Pak vzali svazky slámek, jeden po druhém zapadly přesně do svazků těsně pod nimi. Po každém kroku se oba muži zastavili a svou práci zkontrolovali. Fromm s Ghosnem kontrolovali práci i plány, pak znovu práci a pak znovu plány.

Pro Bocka a Qatiho, kteří je ze vzdálenosti několika metrů pozorovali, to byla nejnudnější věc, jakou kdy viděli.

"Lidi, kteří tohle dělají v Americe nebo v Rusku, musí umřít nudou," pronesl Němec tiše.

"Asi ano."

"Další svazek, číslo třicet šest," řekl Fromm.

"Třicet šest," odpověděl Ghosn a zkontroloval tři visačky na dalším ze stovky svazků. "Svazek třicet šest."

"Třicet šest," souhlasil Fromm a díval se na visačky. Vzal svazek a uložil jej na místo. Sedělo to dokonale, všiml si Qati, když přišel blíž. Frommovy zkušené ruce svazkem šikovně pohybovaly, aby podélné zářezy na plastových vodících šablonách zapadly do škvír na vodících šablonách o něco níže. Když byl Fromm spokojen, zkontroloval to Ghosn.

"Správná pozice," řekl Ibrahim dnes určitě nejméně po sté.

"Souhlasím," pronesl Fromm a oba muži připevnili svazek dráty.

"Je to jako montování zbraně," zašeptal Qati Güntherovi, když odcházel od stolu.

"Ne," zavrtěl Bock hlavou. "Ještě horší. Spíš jako dětská hračka." Oba muži se na sebe podívali a dali se do smíchu.

"Přestaňte!" okřikl je Fromm. "Tohle je vážná práce. Potřebujeme klid! Další svazek, číslo třicet sedm!"

"Třicet sedm," zopakoval Ghosn.

Bock s Qatim odešli společně z místnosti.

"Dívat se, jak žena rodí, určitě není tak hrozné, jako tohle!" rozohňoval se Qati, když byli venku.

Bock si zapálil cigaretu. "Není. Vím to.

"To je pravda, je to nekvalifikovaná práce." Qati se znovu zasmál. Pak jej humor opustil, a zvážněl. "Je to škoda."

"Ano, je. Všichni odvedli dobrou práci. Kdy?"

"Velmi brzy." Qati se odmlčel. "Günthere, tvoje úloha v tom plánu. Je to velmi nebezpečné."

Bock dlouze potáhl z cigarety a vyfoukl kouř do chladného vzduchu. "Je to můj plán, ne? Znám všechna rizika."

"Nesouhlasím se sebevražednými plány," řekl Qati po chvíli.

"Já taky ne. Je to nebezpečné, ale myslím, že to přežiji. Ismaeli, kdybychom chtěli žít v bezpečí, seděli bychom v kancelářích - a nikdy bychom se nesetkali. Spojuje nás právě nebezpečí a poslání. Já jsem přišel o Petru, své dcery, ale o poslání ne. Neříkám, že to stačí, ale je to víc, než má většina mužů, ne?" Günther se podíval k hvězdám. "Často jsem na to myslel, příteli. Jak může jedinec změnit svět. Určitě ne z bezpečí. Ti, kdo jsou v bezpečí, kdo se bojí, těží z naší práce. V životě se bouří, ale chybí jim odvaha jednat. A my jednáme. My riskujeme, my čelíme nebezpečí, my se obětujeme pro ostatní. Je to náš úkol. Příteli, teď už je pozdě na rozmýšlení."

"Günthere, pro mě je to snazší. Já umírám."

"Já vím." Otočil se a podíval se na svého přítele. "Všichni umíráme. Oba jsme podvedli smrt. Jednou ale vyhraje, a nečeká na nás v posteli. Ty ses rozhodl pro tuto cestu a já též. Copak se teď můžeme vrátit?"

"Já nemohu, ale stát tváří v tvář smrti není jednoduché."

"To je pravda." Günther zašlápl cigaretu do prachu. "Ale aspoň máme tu výhodu, že o tom víme. Malí lidé ji nemají. Když se rozhodli nejednat, rozhodli se i nevědět. Člověk může být buď spojencem osudu, nebo jeho obětí. Každý si může vybrat." Bock zavedl svého přítele zpět. "A my se rozhodli takhle."

"Svazek třicet osm!" zavelel Fromm, když vcházeli.

"Třicet osm," potvrdil Ghosn.

"Ano, komodore?"

"Posaď se, Harry, musíme si o něčem promluvit."

"No, posádka už je připravená. Lidi od sonaru jsou celí žhaví."

Mancuso se podíval na svého podřízeného. Kdypak se, pomyslel si, mění pozitivní přístup v lež? "Celkem mě trápí počet žádostí o přeložení z tvé lodi."

Ricks se nestáhl do defenzivy. "No, pár kluků mělo rodinný problémy. Nemá smysl bránit lidem, kteří stejně myslí na něco jinýho. To nic neznamená. Už jsem to jednou zažil."

No aby ne. "Jaká je morálka?" zeptal se Mancuso pak.

"Viděl jste výsledky z našich cvičení a zkoušek. To vám určitě něco řeklo," odpověděl Ricks.

Nejsi hloupej. "Dobrá, tak ti to řeknu jasně, Harry. Pohádali jste se s doktorem Jonesem."

"Hm?"

"A já jsem s ním o tom mluvil."

"Jak formální je tenhle rozhovor?"

"Tak neformální, jak chceš."

"Fajn. Ten váš Jones je kvalitní technik, ale zdá se, že zapomněl, že odešel z námořnictva v dost nízké pozici. Takže pokud se mnou chce mluvit jako rovný s rovným, měl by napřed něco dokázat."

"Ten člověk má doktorát z fyziky na kalifornský technice, Harry."

Ricks se zatvářil zmateně. "No a?"

"No a je to jeden z nejchytřejších lidí, co znám, a lepšího zakladáka jsem nikdy nepotkal."

"To je fajn, ale kdyby zakladáci byli stejně kvalitní jako důstojníci, měli by větší plat." Právě vrcholná arogance této věty Mancusa rozzlobila.

"Kapitáne, když jsem velel na Dallasu a Jones něco říkal, naslouchal jsem mu. Kdyby se život vyvinul trochu jinak, byl by právě teď na místě výkonného důstojníka a na nejlepší cestě stát se velitelem útočné ponorky. Ron by byl vynikající velitel."

Ricks nesouhlasil. "To se ale nikdy nedozvíme. Vždycky jsem měl pocit, že ti, kdo umějí, tak dělají. Ti, kdo se neumějí vymlouvat. Dobrá, je to dobrý technik. To nezpochybňuju. S mýma lidma u sonaru udělal velký kus práce, jsem mu za to vděčný, ale zase se kvůli tomu nezblázním. Techniků je spousta a dodavatelů taky."

Mancuso si uvědomoval, že to nikam nevede. Nejvyšší čas vyložit karty. "Poslouchej, Harry. Dostávám informace o morálce na tvý lodi. Vidím spoustu žádostí o přeložení, a to mi napovídá, že něco asi není v pořádku. Tak se poptám, a můj pocit je potvrzen. Něco není v pořádku, ať to víš nebo ne."

"To je hloupost, pane. Je to jako rady protialkoholních poradců. Lidi, kteří nemají jediný problém s alkoholem tvrdí, že nemají žádný problém s alkoholem, ale poradci tvrdí, že popírání problému je jeho prvním příznakem. Je to pořád dokola. Kdybych měl na svý lodi problém s morálkou, odrazilo by se to na výsledcích. Ale nic tam není. Moje záznamy jsou dost jasný. Řízením ponorek se živím. Od chvíle, co jsem s tím začal, jsem mezi nejlepšíma z nejlepších. Vím, že mám jiný metody než všichni ostatní. Ale nepodlízám a nikoho nevodím za ručičku. Vyžaduju výsledky a dostávám je. Ukažte mi jeden důkaz toho, že to neděla dobře, a poslechnu vás, ale do tý doby to není ztracený, pane, a já se nebudu snažit cokoli měnit."

Kontraadmirál Bartolomeo Vito Mancuso nevyskočil ze židle jen proto, že jeho převážně sicilský původ už za dobu pobytu na americké půdě ztratil své typické břity. Ve staré vlasti, o tom nebylo sebemenších pochyb, by jeho prapraděd namířil svou luparu a udělal by Ricksovi do hrudi za jeho slova širokou, krvavou díru. On ale na sobě nedal nic znát, ačkoli uvnitř byl pevně rozhodnut, že Ricks se nikdy nedostane výš než na současnou hodnost. To udělat mohl. Pracovalo pro něj mnoho velících důstojníků. Jen dva nebo tri nejlepší mohli pomýšlet na admirálskou hodnost. A Ricks bude v té skupině nejvýš na čtvrtém místě. Během chvilkového útlumu vášní si sice přiznal, že to není příliš poctivé, ale stále mu to připadalo velmi správné. Tenhle člověk nemůže dostat vyšší velitelský post než ten, jaký má teď, a i to už zřejmě bylo příliš. Bude to tak jednoduché. Ricks bude hlasitě a vášnivě protestovat, že je až čtvrtý ze čtrnácti, ale Mancuso mu jen řekne - Promiň, Harry - já netvrdím, že je s tebou něco v nepořádku, jen že Andy, Bill a Chuck jsou trošku lepší. Je to smála být v eskadře mezi samými esy, Harry. Musím rozhodnout spravedlivě a oni jsou o drobet lepší.

Ricks byl dost chytrý, aby si uvědomil, že zašel příliš daleko, že v námořnictvu ve skutečnosti žádné "neoficiální" rozhovory neexistují. Vzepřel se veliteli eskadry, muži z útočné ponorky, muži, kterému důvěřuje a věří Pentagon i Druhá správa operací.

"Omlouvám se, pane, že si jsem tak jistý. Nikdo ale nemá rád výtky, když..."

Mancuso mu s úsměvem skočil do řeči. "To nic, Harry. My Italové máme pro rozohnění pochopení." Pozdě, Harry.

"Možná máte pravdu. Ještě to promyslím. Navíc, když se pustím do Akuly, uvidíte, co moji lidi dovedou."

Trochu pozdě mluvit o nich jako o mých lidech, kámo. Ale Mancuso mu přece musí dát šanci, ne? Ne moc velkou, jen tak trošku. Kdyby se stal zázrak, možná to ještě zváží. Možná, připomněl si Mancuso. Až mi tenhle arogantní náfuka políbí zadek před hlavní branou v poledne čtvrtýho července a až kolem bude pochodovat kapela.

"Takové diskuse jsou nepříjemné pro všechny," řekl velitel eskadry. Ricks skončí jako technický odborník, velmi dobrý odborník, jakmile se jej Mancuso zbaví, a není přece žádná ostuda odejít z armády jako kapitán, že? Pro dobrého muže ne.

"To je vše?" zeptal se Golovko.

"Víc nemáme," odpověděl plukovník.

"A náš důstojník?"

"U jeho vdovy jsem byl před dvěma dny. Řekl jsem jí, že zemřel, ale že se nám nepodařilo získat jeho tělo. Ta zpráva ji sebrala. Není nic příjemného vidět slzy na tak krásné tváři," řekl muž potichu.

"Jak to bude s penzí a dalším vyrovnáním?"

"Vzal jsem si to osobně na starost."

"Dobře, ti zatracení byrokrati by se o nikoho nepostarali. Jakmile se vyskytne problém, informujte mě."

"Nic víc pro vás moje oddělení udělat nemůže," pokračoval plukovník. "Můžete to prošetřit i jinde?"

"Ještě stále přebudováváme naši síť uvnitř jejich ministerstva obrany. První zprávy říkají, že se tam nic neděje, že nové Německo odmítlo pokračovat v projektu bývalé NDR," řekl Golovko. "Máme náznaky, že americké a britské rozvědky zjišťovaly totéž a odešly spokojené."

"Myslím, že je nepravděpodobné, aby se německé jaderné zbraně staly nějak vážným zájmem Američanů nebo Angličanů."

"To je pravda. Ještě to prověřujeme, ale nečekám, že něco objevíme. Myslím si, že to je planý poplach."

"Proč ale zabili našeho muže, Sergeji Nikolajeviči?"

"To pořád ještě nevíme!"

"Ano, myslím, že teď nejspíš pracuje pro Argentince."

"Plukovníku, nezapomínejte, kde jste!"

"Nezapomínám, pane. A taky jsem nezapomněl, že když se někdo rozhodne zabít důstojníka rozvědky, má pro to vždycky velmi dobrý důvod."

"Ale tam nic není! Zkoumají to aspoň tři výzvědné služby! Naši lidé v Argentině stále pracují na..."

"Aha, ti Kubánci?"

"Správně, za tu oblast zodpovídali oni, ale na jejich spolupráci se už můžeme spolehnout jen stěží, že?"

Plukovník zavřel oči. Kde se to KGB ocitla? "Stejně si myslím, že bychom měli zvýšit tlak."

"Váš návrh jsem si poznamenal. Operace stále probíhá."

Co dělat právě teď, přemýšlel Golovko, když muž odešel, jaké nové cesty prozkoumat, nevěděl. Nezanedbatelná část jeho sil pátrala po nějakých vodítkách, ale zatím nic nenašla. Proč je tahle bídná práce tak podobná práci policie?

Marvin Russell byl nadmíru spokojen. Nepochyboval o tom, že ti lidé jsou štědří. Ještě stále měl skoro všechny peníze, které s sebou přivezl. Dokonce je nabídl k dispozici, ale Qati o tom nechtěl ani slyšet. Měl malý kufřík, v něm čtyřicet tisíc dolarů v použitých dvaceti a padesátidolarových bankovkách, a až pojede do Ameriky, převede další peníze přímým bankovním převodem z banky v Anglii. Jeho úkoly byly jednoduché. Nejprve potřebuje nové doklady pro sebe i ostatní. To byla hračka. Když má člověk dobré zařízení, není problém vyrobit si nový řidičák, a to koupí za hotové. Zařídí se dokonce v bezpečném domě. Proč ale musí objednávat pokoje v hotelu, když už mají ten dům, to byla jiná otázka. Že by měli rádi jednoduché věci, to se říct nedá.

Cestou na letiště se zastavil u dobrého krejčího - v Bejrútu byla sice válka, ale život šel přesto dál. Když nastupoval na palubu letadla British Airways, které mířilo na letiště v Heathrow, vypadal velmi elegantně. Měl tři velmi kvalitní obleky - dva zabalené. Měl konzervativní účes a v drahých botách dostával křeče do chodidel.

"Chcete časopis, pane?" zeptala se letuška.

"Děkuji," usmál se Russell.

"Jste Američan?"

"Správně. Vracím se domů."

"V Libanonu to musí být celkem náročné."

"No, o vzrušení tu není nouze, to je pravda."

"Co chcete k pití?"

"Asi pivo," ušklíbl se Russell. Dokonce už chytá žargon obchodníků. Letadlo nebylo ani z jedné třetiny plné, a on měl pocit, že ho ta letuška chce adoptovat. Možná ji přitahuje moje opálení, říkal si Russell.

"Tady je, pane. Zdržíte se v Londýně dlouho?"

"Bohužel ne. Hned letím do Chicaga. Mám jen dvě hodiny."

"To je škoda." Dokonce ho litovala. Britové jsou určitě hrozně hodní lidé, říkal si Marvin. Pohostinní skoro jako Arabové.

Poslední svazek uložili kolem třetí hodiny ranní místního času. Fromm neslevil ani o píď. Zkontroloval poslední svazek stejně bedlivě jako ten první a upevnil jej na místo, až když byl plně spokojen. Pak se postavil a protáhl se.

"Stačí!"

"Souhlasím, Manfrede."

"Zítra touhle dobou budeme mít montáž hotovou. Máme před sebou už jen necelých čtrnáct hodin práce."

"V tom případě se pojďme vyspat." Když vycházeli, Ghosn mrkl na Qatiho.

Qati se díval, jak odcházejí, a pak šel k veliteli stráží. "Kde je Achmed?"

"Jel k doktorovi, nepamatuješ?"

"Hmmm. Kdy se vrátí?"

"Zítra, možná pozítří, nevím to jistě."

"Dobře. Brzy pro vás budeme mít zvláštní úkol."

Strážce se díval za muži odcházejícími z budovy a nezúčastněně přikývl. "Kde máme vykopat jámu?"

[28] SMLUVNÍ ZÁVAZKY

Marvin si říkal, že přelet časových pásem dokáže s člověkem pěkně zamávat. Z letiště odjel půjčeným autem a zamířil na západ k motelu kousek od Des Moines. Recepčního udivil, když za pokoj zaplatil hotově, ale vysvětlil mu, že ho okradli o peněženku s kreditkami. Na důkaz svého tvrzení měl zcela novou peněženku, a recepční navíc přijal hotovost radostně jako všichni obchodníci. Tu noc usnul velmi brzy. Probudil se nedlouho po páté, po vydatných deseti hodinách spánku, dal si velkou americkou snídani - jakkoli jsou Libanonci pohostinní, jíst neumějí, říkal si. Přemýšlel, jak můžou žít bez slaniny - a vyrazil směrem ke Coloradu. Kolem oběda byl v polovině Nebrasky a znovu překonával své plány. Na večeři se stavil v městečku Roggen, hodinu severovýchodně od Denveru, což bylo celkem blízko. Unaven cestou, našel další

motel a zůstal zde přes noc. Tentokrát se mu podařilo podívat se na televizi, a shlédl rekapitulaci fotbalové sezony na ESPN. Překvapilo ho, jak moc mu fotbal chyběl. Překvapilo ho to skoro stejně jako nemožnost dát si drink, kdy se mu zachce. Tuto touhu ukojil lahví Jacka Danielse, kterou koupil cestou. O půlnoci se už cítil pěkně vláčný, rozhlížel se kolem sebe a měl radost, že je zase zpátky, a taky proč je zpátky. Byl čas na nějakou odplatu. Russell nezapomněl, komu kdysi Colorado patřilo, a ještě mu z paměti nevymizel masakr u Písečného potoka.

Dalo se to čekat. Vše šlo příliš hladce, a skutečnost se ne vždy rýmuje s dokonalostí. Objevili menší chybu jedné součástky v primární části, museli ji vymontovat a znovu vyfrézovat, díky čemuž se zdrželi o dobrých třicet hodin, čtyřicet minut trvalo frézování a zbytek demontáž a montáž bomby. Fromm, který měl zachovat klid, se během celého procesu choval velmi rozzuřeně a trval na tom, že to opraví sám. Pak přišlo náročné vyměňování bloků výbušnin, o to obtížnější, že už to jednou dělali.

,,Pouhé tři milimetry," poznamenal Ghosn. Jen mylné nastavení jednoho ovládače. Protože šlo o ruční práci, počítačům to uniklo. Jeden údaj byl špatně pochopen a při první vizuální kontrole chybu neodhalili. "Ještě že jsme měli ten den navíc."

Fromm pod svou ochrannou maskou jen zabručel, když s Ghosnem zvedli sestavu s plutoniem a opatrně ji položili na místo. O pět minut později už bylo jasné, že to umístili dobře. Pruty wolframu-rhenia pak zapadly na svá místa, po nich segmenty beryllia a nakonec těžká polokoule vyčerpaného uranu oddělující primární část od sekundární. Ještě padesát bloků výbušnin a bude hotovo. Fromm nařídil pauzu - právě dokončili náročnou práci, a tak chtěl krátký odpočinek. Obráběči už odešli, protože jejich služeb už teď nebylo třeba.

"Už jsme měli být hotoví," řekl Němec potichu.

"Není dobré očekávat dokonalost, Manfrede."

"Ten nekňuba neuměl číst!"

"Ale údaj na výkresu byl rozmazaný." A za to můžeš ty, nemusel Ghosn dodávat.

"Tak se měl zeptat!"

"To je pravda, Manfrede. Ale zlobíš se zbytečně. Nemáme zpoždění."

Ten mladý Arab tomu prostě nerozumí, pomyslel si Fromm. Je to zlatý hřeb jeho celoživotní práce a tohle mělo být hotovo! "Tak pojď."

Za dalších deset hodin seděl poslední, sedmdesátý blok na svém místě. Ghosn připojil jeho drátek ke správnému terminálu a bylo to. Pak podal Frommovi ruku, ten ji stiskl.

"Gratuluji, Herr doktor Fromm."

"Ja. Děkuji, Herr Ghosn. Teď už je potřeba jen svařit obal bomby, načerpat vakuum - ne, promiňte, tritium. Jak jsem mohl zapomenout? Kdo to svaří?" zeptal se Manfred.

"Já. Svářet umím velmi dobře." Horní polovina bomby byla z důvodů bezpečnosti poslední procedury zajištěna svorkou a už vyzkoušeli, jestli vše přesně sedí. Technici odvedli dobrou práci i na výbušné části bomby. Každičká její součást - až na onu pokaženou součástku - byla vyříznuta a vytvarována podle Frommových instrukcí a obal bomby už zkontrolovali též. Vše pasovalo jako ulité.

"Tritium bude jednoduché."

"Ano, vím." Ghosn se snažil vyvést Fromma ven. "S tvarem a montáží jste spokojen?"

"Naprosto," řekl Fromm upřímně. "Bude to fungovat tak, jak jsem říkal."

"Skvěle," pochválil je Qati, který čekal venku s jedním ze svých ochránců.

Fromm se otočil a uviděl velitele s jedním z jeho všudypřítomných strážců. Jsou to špinaví, otrhaní muži, ale zaslouží si úctu, říkal si Fromm, když se díval do ztemnělého údolí. Na nebi svítil srpek měsíce a z krajiny byly vidět jen obrysy. Vše je tu tak suché a drsné. Tihle lidé nemohou za to, že

vypadají, jak vypadají. Zdejší půda je velmi chudá. Ale nebe bylo čisté. Fromm se zadíval na hvězdy. Je jich tu vidět víc, než v Německu, obzvláště ve Východním, vzhledem ke znečištění vzduchu. Přemýšlel o astrofyzice, o cestě, jíž se mohl věnovat a jež byla tak úzce spjata s jeho současnou cestou.

Ghosn stál za ním. Otočil se ke Qatimu a přikývl. Velitel toto gesto zopakoval směrem ke svému strážci jménem Abdulláh.

"Už jen to tritium," řekl Fromm zády k nim.

"Ano," řekl Ghosn. "To už zvládnu sám."

Fromm se chystal říct, že ještě něco. Na chvíli s tím počkal a nevšiml si Abdulláhových kroků. Proběhlo to velmi potichu. Strážce vytáhl od opasku pistoli s tlumičem a ze vzdálenosti jednoho metru ji namířil Frommovi na hlavu. Fromm se chtěl otočit, aby se ujistil, že Ghosn ví o tom tritiu, ale obrat nikdy nedokončil. Abdulláh měl své rozkazy. Měl to provést bezbolestně, stejně jako v případě techniků. Je škoda, že to vůbec je nutné, pomyslel si Qati, ale nutné to je, a hotovo. O tomhle však Abdulláh nepřemýšlel, řídil se jen svými rozkazy, zmáčkl spoušť jemně a zkušeně, až vylétla kulka. Vletěla Frommovi do zadní části lebky, aby z ní chvilku poté čelem vylétla. Němec se svalil na zem. Stříkala z něj krev, ale stranou, mimo Abdulláhovo oblečení. Strážce počkal, až proud krve ustal, pak přivolal dva své soudruhy, aby odnesli bezvládné tělo k naklaďáku. Pohřbí ho s techniky. Hodilo se to. Všichni odborníci budou pohromadě.

"Škoda," poznamenal Ghosn tiše.

"Ano, ale myslíš, že bychom ho ještě mohli použít?"

Ibrahim zavrtěl hlavou. "Ne. Byl by nám na obtíž. Nemohli bychom mu věřit. Žoldák, a ještě nevěřící. Své si odpracoval."

"A bomba?"

"Bude fungovat. Všechny údaje jsem dvacetkrát ověřil. Je to mnohem lepší než cokoli, co bych narýsoval já."

"A co s tím tritiem?"

"Je v bateriích. Musíme je jen zahřát a pak z nich odebrat plyn. Ten pak načerpáme do dvou nádrží. Zbytek znáš."

Qati zavrčel. "Už jsi mi to vysvětloval, ale zapomněl jsem to."

"Tohle je práce na úrovni laboratoře na gymnáziu, nic víc. Jednoduché."

"A proč to Fromm nechával na konec?"

Ghosn pokrčil rameny. "Něco musí být poslední. Tohle je relativně jednoduchý úkol. Tak snad proto. Můžu to udělat hned, jestli chceš."

"Dobrá."

Qati celý proces sledoval. Ghosn naložil baterie jednu po druhé do pece, kterou poté nastavil na velmi pomalé zahřívání. Kovovou trubičkou a vakuovou pumpou pak z každé odsál plyn. Netrvalo to ani hodinu.

"Fromm nám lhal," řekl Ghosn, když byl hotov.

"Cože?" zvolal Qati zděšeně.

"Veliteli, je tam o dobrých patnáct procent tritia víc, než sliboval. Ale tím lépe."

Další krok byl ještě snazší. Ghosn opatrně zkontroloval, zda je každá nádrž vzduchotěsná a tlakotěsná - kontroloval to už pošesté; mladý inženýr se od svého německého učitele mnohému přiučil - a pak přenesl tritium. Válce byly zavřené a zajištěné závlačkami, aby se při žádném otřesu při převozu neotevřely.

"Hotovo," oznámil Ghosn. Strážci zvedli vršek obalu bomby a pomocí rumpálu jej spustili na místo. Sedělo to přesně. Ghosn obal ještě hodinu svařoval. Další test potvrdil, že obal je tlakotěsný. Pak k němu připevnil Leyboldovu vakuovou pumpu.

"Čeho chceš přesně dosáhnout?"

"Určitě přesně miliontinu atmosféry."

"To dokážeš? Nepoškodí to..."

Ghosn promluvil tónem ne nepodobným Frommovi, což oba překvapilo.

"Veliteli, prosím tě. Uvnitř tlačí jen vzduch. Nerozmačká to tebe, natož tenhle ocelový obal. Bude to trvat několik hodin a potom můžeme znovu zkontrolovat integritu obalu bomby." Což už také udělali pětkrát. Obal držel i bez svařování velmi pevně. Teď to byl jednolitý kus kovu. Bude to tak dokonalé, jak jejich poslání vyžaduje. "Můžeme se jít vyspat. Pumpa to zvládne i bez nás."

"Kdy to bude připraveno k převozu?"

"Ráno. Kdy odjíždí loď?"

"Za dva dny."

"Tak vidíš." Ghosn se široce usmál. "Máme volno."

Marvin nejprve navštívil místní pobočku Coloradské bankovní a úvěrové společnosti. Udivil a rozradostnil zástupce ředitele pobočky tím, že zavolal do Anglie a nechal převést pět set tisíc dolarů. Díky počítačům je vše tak snadné. Během několika vteřin měl potvrzení, že pan Robert Friend je každým coulem tak významným mužem, jak o sobě tvrdí.

"Mohl byste mi doporučit dobrou realitní kancelář?" zeptal se onoho přeochotného bankéře.

"Tady v ulici, třetí dveře vpravo. Až se vrátíte, budu mít pro vás šeky." Bankéř se za ním díval a rychle zavolal své ženě, která pracovala v realitní kanceláři. Čekala už na Marvina u dveří.

"Vítejte v Roggenu, pane Friende!"

"Děkuji, jsem rád, že jsem zase zpátky."

"Byl jste pryč?"

"Strávil jsem nějakou dobu v Saudské Arábii," vysvětloval Russel alias Friend. "Ale chyběla mi tam zdejší zima."

"O co byste měl zájem?"

"O střední ranč, abych tam mohl chovat pár kusů dobytka."

"Dům, stáje?"

"Jo, větší dům. Ne příliš velký, to nepotřebuju - jsem sám, víte - řekněme tak dvě stě padesát metrů čtverečních. Když bude velká půda, tak klidně i menší."

"Pocházíte odsud?"

"Z Dakoty, ale kvůli transportu potřebuju být blíž Denveru - letecká doprava, víte. Hodně se tím zabývám. A moje rodiště je odevšad moc daleko."

"Budete potřebovat na vedení ranče pomocníky?"

"Jo, budu potřebovat místo pro dva lidi - možná pár. Opravdu bych potřeboval bydlet trochu blíž k městu, ale co, chci hlavně místo, kde můžu jíst vlastní hovězí."

"Vím, co myslíte," přikývla žena. "Mám tu několik nabídek, které by se vám mohly líbit."

"Tak se na ně podíváme." Russell se na ni usmál.

Nabídka číslo dvě byla perfektní. Nedaleko od dálnice, pět set akrů, krásný starý dům s novou kuchyní, garáží pro dvě auta a třemi zděnými staveními kolem.

Do všech stran se rozkládala volná půda, necelý kilometr od domu rybníček s několika stromy a spousta místa pro dobytek, který Russell nikdy neuvidí.

"Tenhle objekt máme v nabídce už pět měsíců. Realitka majitele chce čtyři sta," řekla žena, "ale možná je umluvíme na tři sta padesát."

‚Fajn," řekl Russell, když zkontroloval příjezd na mezistátní dálnici. "Řekněte jim, že když podepíší smlouvu tenhle týden, složím hotově padesát tisíc a zbytek asi za čtyři nebo pět týdnů. S penězi není problém. Za vše zaplatím hotově, až si převedu všechny účty. Jenom se chci nastěhovat okamžitě. Já tak nesnáším bydlení po hotelích, už toho mám dost. Myslíte, že se nám to podaří?"

Žena se na něj rozzářila. "Myslím, že to mohu zaručit."

"Super. Jak si letos vedli Broncos?"

"Nic moc. Přestavují tým. Můj manžel a já máme sezonní lístek. Chcete

zkusit sehnat lístky na Super Bowl?"

"Moc rád bych."

"Nebude to jednoduchý," varovala jej.

"Nějak si poradím." Po další hodině a dalším telefonování si žena z realitní kanceláře vyzvedla v bance svého manžela šek na padesát tisíc dolarů. Russell si zjistil, kde je obchod s nábytkem a spotřebiči. Po hodině, kterou tam strávil, si v místním bazaru koupil bílou dodávku Ford a odjel na ranč. Zaparkoval v jedné ze stodol. Ještě chvíli si chtěl nechat to půjčené auto. Ještě jednu noc stráví v motelu a pak se nastěhuje do nového domu. Nepociťoval žádný úspěch. Ještě má hodně před sebou.

Cathy Ryanová se přistihla, že čte noviny pozorněji. Reportáže o skandálech a vyzrazených tajemstvích byly velmi dobré, a ji teď zajímaly i takové věci, které dříve opomíjela, zejména sloupek Roberta Holtzmana. Nové články o problémech v CIA však byly příliš povšechné, soustředily se hlavně na změny v Sovětském svazu, a těm moc nerozuměla. Nebyla to prostě oblast, která by ji něčím uchvacovala - stejně jako byl Jackovi ukradený vývoj v oční chirurgii, ten ale zase velmi vzrušoval jeho ženu. Konečně se objevil článeček o finančních nesrovnalostech a jednom "vysoce postaveném úředníkovi". Byl to už druhý takový článek a Cathy si uvědomila, že pokud jde o Jacka, určitě má všechny vyšetřovací dokumenty doma. Byla neděle, Jack byl zase v práci a ji zase nechal s dětmi doma. Děti si libovaly před televizí. Cathy Ryanová začala prohlížet doklady o financích.

Byla to katastrofa. Správa peněz byla další oblastí, jíž se nepodařilo upoutat zájem Caroline Ryanové, a Jack se této povinnosti chápal spíš ze zvyku, stejně jako ona vaření. O účetnictví neměla ani ponětí a byla si jistá, že Jack nikdy nepředpokládal, že by se do této kolosální změti účtů někdy ponořila. Postupem času jí došlo, že společnost, která spravuje jejich akcie, si právě vede celkem dobře. Obyčejně se k ní dostaly jen výroční výpisy. Peníze ji příliš nezajímaly. Dům už splatili. Vzdělávací fondy dětí byly už založeny. Rodina Ryanů žila z výdělků obou manželů, čímž jejich investice utěšeně rostly, což ovšem zároveň komplikovalo jejich každoroční daně, ale o to se opět staral Jack - mimochodem stále vlastnil licenci účetního - s pomocí rodinného právníka. Nejnovější výpis jí vyrazil dech. Cathy se rozhodla, že správcům peněz nesmí zapomenout poslat přání k Novému roku. Ale o to jí nešlo. Našla to až v půl třetí odpoledne. Složka byla nadepsána "Zimmer", a jako naschvál ji našla v poslední přihrádce, kterou otevřela.

Ta složka měla tloušťku několik centimetrů. Seděla na zemi se zkříženýma nohama a váhala, než složku otevřela. Hlava ji bolela z napínání očí a z tylenolu, jenž si měla vzít, ale nevzala. První byl dopis Jacka právníkovi - ne běžnému právníkovi, tomu, co jim spravoval daně a další běžné záležitosti - a v něm jej nabádal, aby založil vzdělávací fond pro sedm dětí, tento počet se však asi po osmi měsících změnil. Fond byl založen s počátečním vkladem přes půl milionu dolarů a byl spravován jako portfolio akcií přes stejnou společnost, která se starala o část účtu rodiny Ryanových. Cathy si s překvapením všimla, že Jack tento účet dokonce doporučil, což u vlastního účtu neudělal. Ale zároveň neztratil odhad. Výnos z portfolia Zimmerových byl třiadvacet procent. Dalších sto tisíc dolarů bylo investováno do podnikání - firma Sub-Chapter-S, bůhví co to znamená - spolu se Southland Corporation jako 7-Eleven. Byla to firma v Marylandu s adresou.

To je ale jen pár mil odsud! Bylo to v podstatě těsně za výjezdem z dálnice, což znamenalo, že Jack to místo dvakrát denně míjí cestou do práce i z práce.

To je šikovný!

"Kdo ta Carol Zimmerová sakra je?"

Léky? Porodnictví?

Doktorka Marsha Rosenová! Tu znám! Kdyby Cathy nepracovala u Hopkinse, byla by v těhotenství navštěvovala Marshu Rosenovou; byla to absolventka z Yale s

velmi dobrou reputací.

Dítě? Jacqueline Zimmerová? Tak Jacqueline? Zamyslela se Cathy a obličej jí zalila nachová barva. Pak se jí po tvářích začaly řinout slzy.

Ty parchante! Mně dítě dát nemůžeš, ale jí jsi ho dal, co!

Zkontrolovala datum a pak se zamyslela. Jack ten den přijel domů až velmi pozdě. Vzpomněla si na to, protože kvůli tomu musela zrušit pozvání na večírek.

On tam byl! On byl u porodu, no jasně! Lepší důkaz už asi nepotřebuju! Triumf z objevu se okamžitě zbarvil černou barvou zoufalství.

Jak se svět může rychle zhroutit, říkala si Cathy. Stačí kousek papíru, a je to. Je po všem.

Je po všem?

A co jiného? I kdyby on stále chtěl - chce ona jeho?

Co děti? Ptala se v duchu. Zavřela složku a vsedě ji uklidila. "Jsi lékař," říkala si. "Nejdřív se máš zamyslet, a pak teprve jednat."

Děti potřebují otce. Ale co on je za otce? Třináct nebo čtrnáct hodin denně je pryč, někdy sedm dní v týdnu. Podařilo se mu vzít svého syna jednou -jenom jednou! - na zápas i přes neustálé žadonění. Sotva že stihl polovinu zápasů malého Jacka. Nestihl žádnou školní akci, vánoční hru a ani nic jiného. Cathy byla celkem překvapená, že je doma na Štědrý den ráno. Když v noci před tím sestavoval hračky, znovu se opil, a tak se ani nesnažila jej nějak přitáhnout. O co tedy šlo? Dárek, co jí dal? No, nebylo to ošklivé, ale takové, co člověk sežene po pár minutách v obchodě, žádná sláva.

Nákupy.

Cathy vstala a prohlédla si poštu na Jackově stole. Účtenky z kreditní karty ležely pěkně na hromádce. Otevřela jednu z obálek a našla v ní několik záznamů z Hamley's v Londýně. Šest set dolarů? Ale vždyť Jackovi koupil jen jednu věc a pro Sally dvě menší. Šest set dolarů!

Vánoční nákupy pro dvě rodiny, Jacku, jo?

"Kolik ještě potřebuješ důkazů, holka?" zeptala se znovu sama sebe nahlas. "Pane jo, pane jo, pane jo, pane jo..."

Velmi dlouho se nepohnula a nevnímala nic kromě své ubohé situace. Jen její cit matky registroval v podvědomí zvuky dětí hrajících si v pokojíčku.

Jack se dostal domů těsně před sedmou večer, měl ze sebe radost, že přijel o hodinu dříve, a ještě větší radost, že mexická operace byla už skoro hotová. Teď už ji jen musí vzít do Bílého domu a potom, až mu ji schválí - Fowler to neodmítne; je to riziko, a pak ta nelibost z utajených operací, to všechno bylo pro politika v jeho nitru příliš šťavnaté, než aby to zamítl - a až to Clark s Chavezem dokončí, jeho cena stoupne. A nastane změna. K lepšímu. Zjedná si nápravu. Nejprve si plánoval dovolenou. Už na ni byl čas. Jeden, možná dva týdny, a jestli se u něj bude každý den objevovat nějaký hňup z CIA s hlášeními, Ryan byl rozhodnut ho zabít. Chtěl mít klid od práce, a o to se postará. Pořádné dva týdny. Vytáhne děti ze školy a pojedou se podívat na Mickeyho, přesně jak říkal Clark. Zítra objedná lístky.

"Ahoj, rodino!" ohlásil všem. Ticho. To bylo zvláštní. Šel dolů a u televize našel děti. Trávili před ní moc času, ale to byla chyba jejich otce. I na to dohlídne. Bude méně pracovat. Byl čas, aby se zapojil i Marcus, a nechodil do práce jen na osm a půl hodiny a Jackovi nechával všechnu práci.

"Kde je maminka?"

"Nevím," řekla Sally s očima stále upřenýma na zelený sliz a oranžový sajrajt na obrazovce.

Ryan se vrátil nahoru a šel se převléci do ložnice. Svou ženu znovu nikde neviděl. Pak ji potkal s košem prádla. Postavil se jí do cesty, naklonil se, aby ji políbil, ale ona se zaklonila a zavrtěla hlavou. No co, vždyť nejde o život.

"Co je k večeři, miláčku?" zeptal se lehce.

"Nevím. Nechceš něco udělat?" Zarazil ho ten tón, jak rychle proti němu

vypálila.

"Co jsem provedl?" zeptal se Jack. Překvapilo ho to, ale ještě neměl čas její chování pochopit. V očích však měla nepřátelský pohled, a když mu odpovídala, sevřel se mu z jejího hlasu žaludek.

"Nic, Jacku, vůbec nic jsi neprovedl." Protlačila se kolem něj s košem a zmizela za rohem.

A on tam stál, zády se opíral o zeď, pusu otevřenou, nevěděl, co říct, a nechápal, proč se jeho žena tak najednou rozhodla, že ho bude nenávidět.

Cesta z Latakie do Pirea trvala jen půldruhého dne. Bock našel loď, která plula do správného přístavu, čímž se vyhnuli překládce v Rotterdamu. Qatimu se změna plánu nezamlouvala, ale po důkladném prozkoumání plánů zjistil, že ušetřených pět dnů se může hodit, a souhlasil s tím. Spolu s Ghosnem sledovali, jak jeřáb zvedá krabici s nákladem a ukládá je na palubu lodi Carmen Vita, plující pod řeckou vlajkou. Vypluje po večerním odlivu a do Spojených států dorazí za jedenáct dní. Mohli na to objednat letadlo, říkal si Qati, ale bylo by to příliš riskantní. Jedenáct dní. Znovu zajde za svým lékařem a ještě bude mít čas doletět do Ameriky a ujistit se, zda je vše připraveno. Dělníci přivázali náklad na palubě, naskládali na něj ještě další krabice a uložili ho dozadu, aby jej zimní bouře přímo nezasáhly. Oba muži se pak odebrali do přístavního baru a vyčkali, až loď odpluje, pak odletěli do Damašku, odkud dojeli autem do centrály. Dílnu, v níž sestavili bombu, už opustili - "zavalili" je ale přesnější termín. Elektrické vedení bylo přerušeno a ke vchodům navalili hromady zeminy. Kdyby se někdy někdo projel s autem po maskované střeše, asi by se dočkal nepříjemného překvapení. Nebylo vyloučeno, že stavbu víckrát nevyužijí, ale tuto nejistotu převážila nevhodnost převážení strojů na jiné místo. Proto se nejjednodušším řešením jevilo prostě stavbu zavézt hlínou.

Russell zaletěl do Chicaga, aby stihl první kolo zápasů play-off. Vzal s sebou foťák, drahý Nikon, a vypotřeboval celé dva filmy na dodávky televizní společnosti ABC - o tento zápas se starala skupina z pořadu Fotbal v pondělí večer - a pak si vzal taxíka zpět na letiště. Měl štěstí, že než dojel z letiště do svého nového domu u dálnice, chytil v rádiu část zápasu. Bears vyhráli v prodloužení 23-20. To znamenalo, že Chicago bude mít tu čest prohrát příští týden s Vikings v Metrodomu. Minnesota v tomhle prvním kole nehrála. Pochroumaný rozkrok Tonyho Willse bude už brzy vyléčený. Ten hoch, jak poznamenal reportér, se dostal těsně pod dva tisíce útočných yardů během své první sezony v NFL, plus osm set yardů chycených. Russellovi se podařilo chytit téměř všechny zápasy AFC, protože ty se hrály na Západním pobřeží. Nedošlo sice k žádným překvapením, ale byl to pořád fotbal.

Ponorka Maine opustila dok bez problémů. Tažné čluny ji otočily, namířily ji po směru kanálu a zůstaly na dosah, kdyby byla pomoc potřeba. Kapitán Ricks stál na velitelském můstku za kokpitem a opíral se o zábradlí na samotném vrcholku konstrukce. Korvetní kapitán Claggett měl službu v kontrolní místnosti. O vše se staral navigátor, periskopem označoval pozice, které pak kormidelní poddůstojník poctivě zanášel na mapu, aby se loď držela uprostřed kanálu a jela žádaným směrem. Cesta na moře byla poněkud zdlouhavá. Uvnitř lodi muži stále uskladňovali vybavení. Ti, kdo zrovna neměli službu, se uvelebili na postelích a zkoušeli usnout. Maine bude brzy fungovat podle svých pravidelných šestihodinových směn. Námořníci se plně soustředili na to, aby jejich mozky přestaly myslet jako na pevnině, a zvykly si na mořský rytmus. Jako by rodiny a přátelé byli na jiné planetě. Na příští dva měsíce bude celý jejich svět ohraničen ocelovým trupem ponorky.

Mancuso sledoval jejich plavbu, jako u každé ze svých ponorek. Je ostuda, že nemá možnost odvolat Rickse z ponorky. Ale holt to nešlo. Za pár dní se sejde s velitelstvím Skupiny na rutinní schůzi. Na této schůzi přednese své stížnosti vůči Ricksovi. Tentokrát nemůže zajít příliš daleko, jen jim oznámí své pochybnosti o "zlatém" velícím důstojníkovi. Ona napůl politická nátura

cvičení Mancusovi nevoněla, rád jednal na rovinu a bez vytáček, po námořnicku. Ale i to má svá pravidla, a když nemá podstatný důvod k činu, může teď pouze vyslovit své pochybnosti ohledně Rickse a jeho způsobu velení. Krom toho je v čele Skupiny další podobně přetechnizovaný člověk, který bude mít s Harrym asi až příliš soucitu.

Mancuso se snažil vystihnout své pocity, ale nedařilo se mu to. Lesklý šedivý trup mizel v dálce, plul olejově klidnými vodami přístavu, mířil na svou pátou hlídkovací plavbu, což ponorky amerického námořnictva dělají už více než třicet let. Je to práce jako vždy, svět se mění a tak dál, o víc tu nejde. Maine plul udržovat mír prostřednictvím nejnelidštější zbraně, kterou člověk zná. Komodor zavrtěl hlavou. Jako výpravčí. Proto měl vždy raději útočné ponorky. Ale fungovalo to, funguje a mnoho let zřejmě i fungovat bude, pomyslel si Bart, a jakkoli nejsou všichni velitelé neútočných ponorek naprosté hvězdy, pokaždé mu přivezli lodě zpátky. Nasedl do svého služebního auta s mořsky modrou metalízou a řidičovi řekl, ať ho doveze zpět do kanceláře. Papírování volá.

Aspoň že děti si ničeho nevšimly. To Jacka trochu uklidnilo. Děti se jako diváci pohybují ve velmi složitém světě, na jehož ocenění člověk musí léta studovat, takže si všímaly hlavně toho, čemu rozuměly, a do toho táta s mámou, kteří spolu nemluví, prostě nespadali. Nebude to určitě trvat věčně, ale mohlo by to trvat dost dlouho, aby se vše uklidnilo. Snad, říkal si Jack. Ne, určitě.

Nevěděl, co se děje, ani nevěděl, co s tím. Věděl, že by měl jezdit domů ve slušnou dobu, možná vzít Cathy na večeři do pěkné restaurace a - ale to se dvěma dětmi, které chodí do školy, nejde. Sehnat někoho na hlídání uprostřed týdne a ještě tak daleko z města nebylo praktické. Další šance byla zůstat doma a věnovat se své ženě víc, a dovést to do -

Ale nemůže přece spoléhat na svou schopnost toho dosáhnout a další selhání by to vše mohlo jen zhoršit.

Zvedl oči od svého stolu, díval se na borovice za plotem CIA. Symetrické to bylo dokonale. Jeho práce mu minovala osobní život a rodinný život mu teď ruinuje práci. Takže teď už nedělá vůbec nic pořádně. To je krása. Ryan vstal od stolu a šel k nejbližšímu kiosku. Když tam dorazil, koupil si krabičku cigaret, první po pěti letech? Šesti? To je jedno, strhl celofánový obal a vytáhl jednu cigaretu. Výhoda oddělené kanceláře byla v tom, že mohl kouřit, aniž by tím někomu vadil. CIA se v tomto ohledu vyrovnala ostatním vládním úřadům, kouřit se mohlo převážně jen ve vyhrazených místnostech. Dělal, že nevidí opovržlivý výraz na Nancyině tváři, pak se začal prohrabovat svým stolem a když našel popelník, zapálil si.

O minutu později - jakmile jej zasáhla počáteční malátnost - si uvědomil, že je to jedna ze spolehlivých radostí v životě. Ještě alkohol. Když člověk nasaje tyto dvě látky, dostane žádaný výsledek. To vysvětluje jejich popularitu i přes zdravotní rizika, o nichž všichni vědí. Alkohol s nikotinem, dvě věci, které mění nesnesitelný život na něco jiného. A zkracují ho.

No není to skvělé? Ryan se málem rozesmál, když si uvědomil svou neuvěřitelnou natvrdlost. Co jiného by mohl zničit? Ale záleží na tom?

Na jeho práci záleží. Tím si byl jist. Ta ho do tohohle průšvihu dostala, ať tak či onak. Je to hlavní ničivý faktor v jeho životě, ale nemohl ji opustit a zároveň nedokázal změnit nic jiného.

"Nancy, prosím vás, zavolejte mi pana Clarka."

John se objevil za dvě minuty. "Sakra, doktore!" pronesl téměř okamžitě. "Co na to asi řekne paní?"

"Vůbec nic."

"To se teda určitě pleteš." Clark se otočil a otevřel okno. Přestal kouřit před mnoha lety. Byla to jediná neřest, z níž měl strach. Jeho otce to zabilo. "Co potřebuješ?"

"Jak to vypadá s hardwarem?"

"Čeká, až kývneš, a pak se začne montovat."
"Tak do toho."
"Už jsi dostal svolení k operaci?"
"Ne, ale nepotřebuju ho. Pojmeme to jako součást zkoušky. Jak dlouho to budete dávat dohromady?"
"Prý tři dny. Budeme potřebovat pomoc letectva."
"A co počítače?"
"Program už schválili. Vzali pásky ze šesti různejch letadel a vymazali hluk. Hodinovou nahrávku zpracovávali víc jak dvě nebo tři hodiny."
"Z Mexico City do D.C. to je..."
"Podle počasí, maximálně těsně pod čtyři hodiny. Zpracování celý pásky zabere celou noc," odhadoval Clark. "Prezidentský program vypadá jak?"
"Uvítací ceremoniál v pondělí odpoledne. První obchodní schůzka druhý den ráno. Státnická večeře v úterý večer."
"Jdeš tam?"
Ryan zavrtěl hlavou. "Ne, jdeme na jednu večeři týden před tím - hergot, to je celkem brzy, že jo? Zavolám na 89. letku na Andrewsovu základnu. Cvičný lety dělají co chvíli. Dostat tvůj tým na palubu nebude problém."
"Vybral jsem tři týmy. Jsou to všechno bývalí špioni z letectva nebo námořnictva," řekl Clark. "Vyznají se v tom."
"Dobře, tak se do toho pusťte."
"Rozkaz, doktore."
Jack počkal, až odejde, a zapálil si další.

[29] ROZCESTÍ

Loď Carmen Vita projela gibraltarskou úžinou přesně podle plánu, díky svým dieselovým motorům udržovala konstantní rychlost devatenácti uzlů. Posádka složená ze čtyřiceti důstojníků (v posádce této lodi nebyly žádné ženy, ale tři důstojníci si s sebou vezli manželky) se ustálila na obvyklé plavební rutině střídání hlídek a údržby. Měli před sebou sedm dní cesty k Virginia Capes. Na palubě a v podpalubí bylo nemálo standardizovaných kontejnerů. Ty se vyráběly převážně ve dvou velikostech a všechny obsahovaly různé druhy nákladu, o kterých kapitán ani posádka moc nevěděli, a ani se o to moc nestarali. Celý vtip kontejnerové dopravy byl v tom, že loď sloužila výhradně jako smluvní dopravce, podobně jako silniční dopravci. Posádka lodi se starala jen o hmotnost kontejnerů, a to se vždy bez výjimky zvládlo, protože kontejnery samotné byly vždy naložené tak, aby s nimi mohl náklaďák cestovat po běžných silnicích.

Zvolená jižní trasa zaručovala klidnou a relativně jednotvárnou plavbu. Opravdu ostré zimní bouře pronásledovaly lodi na severnějších cestách a kapitán lodi, původem z Indie, byl tomu rád. Byl na tak významný post relativním mladíčkem - bylo mu teprve sedmatřicet - a věděl, že dobré počasí plavbu zrychluje a sníží se spotřeba paliva. Chtěl se dostat na větší a dražší loď, a pokud bude s Carmen Vita plout vždy na čas a s úsporou paliva, jednou ho takové povýšení určitě nemine.

Byl to už desátý den v řadě, co Clark neviděl paní Ryanovou. John Clark měl na takové věci velmi dobrou paměť, cvičenou lety nejrůznějších operací, jež bylo možné přežít jen tehdy, pokud člověk pozoroval vše, ať se to zdálo důležité nebo ne. Nikdy ji neviděl víc než dvakrát za sebou. Jackovi začínala pracovní doba velmi brzy - ale jí též, minimálně dvakrát týdně měla ranní operace a dnes ráno byla vzhůru. Viděl její hlavu, seděla za stolem, možná pila kávu a četla noviny nebo se dívala na televizi. Ale ani nezvedla hlavu a nepodívala se za svým mužem. Obyčejně vstala a políbila ho na rozloučenou. Deset dní za sebou.

To není dobré znamení. Copak se asi děje? Jack vyšel z domu, obličej zachmuřený a skloněný k zemi. Zase ta jeho grimasa.

"Dobrý ráno, doktore," přivítal jej Clark radostně.

"Nazdar, Johne," zněla tlumená odpověď. Ani si nevzal noviny. Začetl se do

došlých zpráv, a až dojedou na dálnici kolem D.C., bude jen zírat do dálky, v očích nepřítomný pohled a bude si zapalovat nekonečný řetěz cigaret. Clark se rozhodl že už to nevydrží.

"Nějakej problém doma, doktore?"

"Jo, ale je to můj problém."

"Asi jo. Děti jsou v pořádku?"

"O děti nejde, Johne. Nech to bejt."

"Jasně." Clark se soustředil na řízení a Ryan listoval zprávami.

Co se tak může dít? Zkus to analyticky, říkal si Clark, promysli si to.

Jeho šéf byl už asi měsíc v depresi, a stále se to zhoršovalo. Že by za to mohl ten novinový článek, ten od Holtzmana? Rodinný problém, o děti v něm nejde. To znamenalo problém se ženou. Říkal si, že až se vrátí do kanceláře, nesmí zapomenout zkontrolovat tuto informaci a případně zjistit další. Sedmdesát minut poté, co vyzvedl Ryana - provoz byla dnes ráno velmi slabý - zamířil do poměrně bohaté knihovny CIA a pěkně prohnal zdejší knihovníky. Nebylo to pro ně obtížné. CIA vedla zvláštní složky s dalšími články, týkajícími se té které události, řazené ve složkách podle jmen autorů. Ten problém byl Clarkovi okamžitě jasný.

Holtzman hovořil o finančním a sexuálním skandálu. Hned poté, co ten článek vyšel.

"A kurva," zašeptal Clark. Okopíroval si různé novější články - byly čtyři - a šel se projít, aby si to rozmyslel. Dobrým rysem práce bodyguarda, obzvláště Ryanova bylo, že měl velmi málo práce. Ryan, jakmile se dostal do Langley, byl domácký typ. Nikam moc nejezdil. Když Clark rychle obcházel budovy CIA, znovu si přečetl články a došel k další spojce. Ten nedělní článek. Ryan odjel tu neděli domů brzy. Byl zničený, hovořil o tom, že hned po té mexické operaci vypadne, přijal Johnovu radu na výlet na Floridu - ale druhý den nato vypadal jako mrtvola. A nenesl si noviny. Určitě je četla jeho žena, a mezi ním a jeho ženou se určitě stalo něco velmi nepříjemného. To vypadalo celkem rozumně. Clarkovi to aspoň stačilo.

Clark se vrátil do budovy, prošel počítačem ovládanými dveřmi, pak se pokusil najít Chaveze, který byl v nové budově centrály. John ho našel v jedné kanceláři, studoval rozpisy.

"Dingu, vem si kabát." O deset minut později už byli na dálnici. Chavez se díval do mapy.

"Fajn," řekl Chavez. "Mám to. Broadway a Monument Street vzhůru od přístavu."

Russell měl na sobě kombinézu. Fotografie dodávek ABC v Chicagu se celkem vydařily a nechal je ještě v Boulderu zvětšit na velikost plakátu. Pak je porovnal se svou dodávkou - byl to stejný typ - a změřil je. Dál to nebylo snadné. Nakoupil tucet velkých archů polotuhých plastů a začal z nich vyřezávat kopie loga ABC. Vždy, když jednu dokončil, přilepil ji na dodávku a fixem napsal písmenka na folii. Povedlo se mu to až po šesté a pak označkoval nožem dodávku. Bylo mu trochu líto z ní seškrabávat lak, ale pak si uvědomil, že stejně vyletí do povětří, a projevovat lítost vůči dodávce mu navíc připadalo divné. Byl ale pyšný na svůj umělecký talent. Od doby, kdy se ve vězení vyučil, neměl šanci jej rozvíjet, a to už bylo několik let. Když logo namaloval, černými písmeny na bíle natřenou dodávku, nikdo by nepoznal, že jde o kopii.

Pak musel zajet do místní automobilové kanceláře a sehnat značky na dodávku. Vysvětlil jim, že dodávku použije na obchod s elektronikou, instalaci a obsluhu komerčních telefonních systémů. Odešel s provizorními značkami, regulérní značky mu slíbili dodat do čtyř pracovních dní, což Russellovi připadalo až zbytečně rychlé. Získání řidičáku bylo ještě jednodušší. Mezinárodní průkaz, který mu dal Ghosn spolu s pasem, přijali ve státě Colorado velmi uctivě, pak složil písemnou zkoušku a ke značkám dostal kartičku s fotografií. Jedinou "chybu" udělal, když spletl jeden formulář, ale

úředník mu dal k podpisu nový, a Russell zahodil ten pokažený do koše. Nebo to aspoň tak vypadalo. Prázdný formulář ve skutečnosti zmizel v kapse jeho bundy.

Nemocnice Johns Hopkins neleží v nejpřepychovější čtvrti. Odměnou za to jí baltimorská městská policie poskytuje ostrahu, jež Clarkovi připomněla čas strávený ve Vietnamu. Zaparkovali na Broadwayi, naproti hlavnímu vchodu. Pak s Chavezem vešli dovnitř, minuli mramorovou sochu Ježíše, která oba udivila velikostí i provedením. Rozlehlost komplexu - Hopkins je veliká nemocnice - poněkud zkomplikovala nalezení správné cesty, ale o deset minut později už oba stáli před kanceláří profesorky Caroline M. Ryanové. Clark se usadil a četl časopis, zatímco Chavez pokukoval po recepční. Caroline Ryanová přišla ve 12:35 s náručí spisů. Na oba muže se podívala, a beze slova zmizela v kanceláři. Ani ona nevypadala příliš čerstvě. Clarkovi se vždy jevila jako velmi přitažlivá a vznešená žena. Teď ne. Ve tváři měla výraz ještě horší než její muž. John si říkal, že se jim to určitě vymyká z rukou. Clark počítal do deseti a pak prošel kolem překvapené recepční vstříc nové kariéře manželského poradce.

"Copak potřebujete?" zeptala se Cathy. "Dnes žádné schůzky nemám."

"Víte, jde mi jen o pár minut."

"Kdo jste? Budete se mě ptát na Jacka?"

"Jmenuju se Clark." Sáhl do kapsy košile a vytáhl průkazku CIA připevněnou k obligátnímu kovovému řetízku kolem krku. "Je pár věcí, o kterých byste asi měla vědět."

Cathy téměř okamžitě ztvrdl výraz a pocit zlosti převážil nad sebelítostí. "Já vím," řekla. "Už jsem to všechno slyšela."

"Ne, paní. Myslím, že nevíte. Ale raději někde jinde. Smím vás pozvat na oběd?"

"Tady? Tady ale nejsou ulice nijak zvlášť..."

"Bezpečné?" Clark se usmál, aby podtrhl absurditu jejích obav.

Caroline Ryanová se na svého hosta vůbec poprvé podívala okem profesionálky. Byl přibližně stejné postavy jako Jack, jen mohutnější. Clark měl ostře řezané rysy, dlaně měl velké a silné, a z jeho těla usuzovala, že si poradí se vším. Ještě úchvatnější však bylo jeho vystupování. Ten člověk by zastrašil skoro každého a přesto se choval jako gentleman a dařilo se mu to, byl jako ti fotbalisti, co sem občas chodili za dětmi. Méďa Béďa, pomyslela si. Ne proto, že jím byl, ale proto že jím být chtěl.

"Jeden podnik je hned v Monument Street."

"Dobře." Clark se otočil, z věšáku sňal její kabát a pomohl jí do něj. Chavez se k nim připojil venku. Byl mnohem menší než Clark, ale vypadal nebezpečněji, byl jako bandita, který se chce dát na lepší cestu. Všimla si, že Chavez šel na chodníku před nimi, a to ji málem rozesmálo. Zdejší ulice sice neodpovídaly jejímu chápání slova bezpečný - alespoň ne pro samotnou ženu, a víc v noci než ve dne -, ale Chavez se pohyboval jako v bitvě. To jí připadalo zajímavé. Rychle našli malou restauraci a Clark je usadil do rohu. Oba muži seděli zády ke zdi, aby v případě nebezpečí mohli zasáhnout. Oba měli rozepnuté kabáty, a navenek vypadali velmi uvolněně.

"Kdo přesně jste?" zeptala se. Celé jí to připadalo jako scéna ze špatného filmu.

"Jsem řidič vašeho muže," odpověděl John. "Jsem důstojník paravojenských jednotek. V CIA pracuji už skoro dvacet let."

"To byste mi ale neměl říkat."

Clark zavrtěl hlavou. "Zatím jsem žádný zákon neporušil. Teď se zabývám zejména bezpečností a ochranou. Tady Ding Chavez taky."

"Těší mě, paní doktorko. Celý jméno je Domingo." Podal jí ruku. "Taky pracuju s vaším mužem. John a já s ním jezdíme na cesty a děláme mu ochranku."

"Máte oba zbraně?"

Ding se zatvářil téměř rozpačitě. "Ano, paní doktorko."

Tím pro Cathy skončila dobrodružná část schůzky. Dva očividně velmi rázní

muži se ji snaží okouzlit. Dokonce se jim to i podařilo. Ale to její problém neřeší. Chystala se něco říct, ale Clark spustil první.

"Paní doktorko, zdá se, že mezi vámi a vaším manželem je nějaký problém. Nevím, o co jde - zčásti možná vím -, ale vím, že ho to ničí. A to je pro náš úřad špatné."

"Pánové, váš zájem mě těší, ale tohle je soukromá záležitost."

"Ano, je," odpověděl Clark svým tajemně vlídným hlasem. Sáhl do kapsy a vytáhl kopie Holtzmanových článků. "Jde o tohle?"

"Do toho vám vůbec." Cathy se zarazila v půlce věty.

"Myslel jsem si to. Paní doktorko, je to všechno výmysl. Rozhodně ta část o sexuálních přestupcích. To zcela určitě. Váš manžel bez jednoho z nás sotva někam chodí. Vzhledem k tomu, kde pracuje a kdo je, musí vždycky říkat, kam jde - jako doktor. Jestli chcete, můžu vám sehnat kopie jeho cest za jak dlouho chcete."

"To je ale určitě nelegální."

"Ano, nejspíš je," souhlasil Clark. "Tak co?"

Moc mu chtěla věřit, ale nemohla, a rozhodla se, že nejlepší bude, když jim to řekne. "Podívejte, vaše loajalita vůči Jackovi je obdivuhodná - ale já to prostě vím. Prohlídla jsem si peněžní záznamy a vím o té Zimmerové i o tom dítěti."

"Co přesně víte?"

"Vím, že Jack byl u porodu. Vím o těch penězích, a jak se je přede mnou a všemi ostatními snažil ukrýt. Vím, že ho vyšetřuje vláda."

"Jak to myslíte?"

"Vládní vyšetřovatel byl tady v nemocnici! To vím!"

"Paní doktorko, v CIA ani v FBI žádné takové vyšetřování neprobíhá. Taková je skutečnost."

"Kdo to teda byl?"

"To bohužel nevím," odpověděl Clark. Nebyla to tak úplně pravda, ale Clark měl pocit, že tahle lež jejich diskusi nemůže ublížit.

"No, o Carol Zimmerové ale vím," řekla Cathy znovu.

"A co víte?" opakoval Clark tiše. Odpověď jej překvapila.

Cathy div nevykřikla. "Jack mi zahýbá a zahýbá mi s ní! Mají spolu dítě a Jack s ní tráví příliš času, a nemá už pak čas na mě a nemůže ani..." zarazila se a vzlykala.

Clark počkal, až se uklidní. Stále sledoval její obličej a četl v něm jako v novinách. Ding byl z toho trochu v rozpacích. Byl na to ještě moc mladý.

"Mohu vám to vysvětlit?"

"Jo, jistě. Je po všem, jediný důvod, proč jsem se ještě nesbalila, jsou děti. Takže povídejte. Řekněte mi, že mě pořád miluje a tak. On nemá na to, aby mi to řekl, ale jsem si jistá, že má prsty určitě i v tomhle," dodala trpce.

"Tak zaprvé, neví, že tu jsme. Jestli se to dozví, nejspíš přijdu o práci, ale to zas tak nevadí. Mám jít brzy do důchodu. Krom toho se chystám porušit větší pravidla. Kde začít?" Clark se odmlčel, a po chvíli pokračoval.

"Carol Zimmerová je vdova. Její manžel, Buck Zimmer, byl důstojníkem amerického letectva. Zemřel při výkonu služby. Vlastně zemřel vašemu manželovi v náručí. Vím to. Byl jsem tam. Buck dostal pět střel do hrudi. Do obou plic. Umíral pět nebo šest minut. Zanechal po sobě sedm dětí - vlastně osm, když počítáme to, které jeho žena právě čekala. O tom posledním Buck nevěděl. Carol ho chtěla překvapit. Seržant Zimmer velel posádce helikoptéry pro zvláštní operace. Tou jsme letěli do cizí země vysvobodit skupinu amerických vojáků, kteří tam prováděli tajnou operaci."

"Já byl mezi nima, paní doktorko," oznámil Ding, což Clarka trochu rozladilo. "Nebyl bych tady, kdyby se do toho doktor nevložil."

"Vojáci byli rozhodnutím vyšších míst odříznuti od zálohy..."

"Kým?"

"Už nežije," řekl Clark tak, že nebylo pochyb. "Váš manžel odhalil ilegální operaci. On a Dan Murray z FBI sestavili záchrannou misi. Bylo to zlý, vážně zlý. Měli jsme štěstí, že se nám to povedlo. Překvapuje mě, že jste si ničeho nevšimla - nemá noční můry?"

"Nespí dobře - vlastně ano, občas."

"Ryanovi málem ustřelili hlavu, asi o pět centimetrů. Museli jsme zachránit skupinu z vrcholku kopce, navíc byli pod náporem. Jack byl u kulometu. Buck Zimmer u dalšího. Bucka střelili, když jsme se zvedali. Jack a já jsme mu chtěli pomoci, ale myslím, že byste tam moc nezachránili ani vy od Hopkinse. Nebylo to hezký. Umíral-" Clark se na chvíli odmlčel a Cathy viděla, že dojetí nepředstírá "Mluvil o dětech. Měl o ně starost jako každej táta. Váš manžel držel Bucka v náručí a slíbil mu, že se o ně postará, že jim zajistí vzdělání a postará se o rodinu Paní doktorko, dělám tu už hodně dlouho, ještě jste ani neřídila auto. Nikdy jsem nezažil nic lepšího, než co udělal Jack.

Když jsme se vrátili, Jack udělal, co slíbil. Nedivím se, že to před vámi tajil. Ta operace měla okolnosti, který ani já nevím. Ale tohle vím jistě: když dá slovo, tak ho dodrží. Pomáhal jsem mu. Rodina se přestěhovala z Floridy sem. Založil jim menší obchod. Jedno z dětí už je na střední škole v Georgetownu, a druhý nejstarší přijali na MIT. Zapomněl jsem vám říct, že Carol Zimmerová - nejmenuje se Carol. Narodila se v Laosu. Zimmer ji sem přivezl, když to tam začalo vřít, vzal si ji a děti se jim rodily jak houby po dešti. Domnívá se, že vzdělání je dar od pánaboha, a její děti jsou pilní studenti. Všichni mají vašeho manžela za svatýho. Zastavujeme se u nich minimálně jednou týdně, každý týden."

"Chci vám věřit," řekla Cathy. "A co to dítě?"

"Myslíte, když se narodilo? Jo, byli jsme tam oba. Moje žena nás na to připravovala - Jack si myslel, že není vhodný, aby tam byl, a já jsem nikdy u žádnýho porodu nebyl. Mám z toho strach," přiznal se Clark. "Takže jsme čekali v místnosti s ostatníma. Jestli chcete, můžu vás s rodinou Zimmerových seznámit. Také si můžete ověřit ten příběh u Dana Murraye v FBI, pokud si myslíte, že to je nutné."

"Nezpůsobí vám to potíže?" Cathy okamžitě poznala, že Murrayovi může věřit. V otázkách morálky byl dočista puritánský; pramenilo to z povolání poldy.

"Určitě mě propustí. Myslím, že by mě mohli i žalovat - vzato kolem a kolem, jsem se právě dopustil federálního zločinu - ale pochybuju, že by to šlo tak daleko. Ding taky přijde o práci, protože neměl dost rozumu, aby držel jazyk za zuby, jak jsem mu říkal."

"Ale hovno," pronesl Ding a vzápětí zčervenal. "Promiňte, paní doktorko. To je otázka cti, Johne. Nebejt Jacka, byl bych teď hnojivo na jednom vršíčku v Kolumbii. Dlužím mu za svůj život. To je víc než práce mano."

Clark jí podal přes stůl kartičku. "Tohle jsou data té operace. Možná si pamatujete, že když zemřel admirál Greer, Jack nebyl na pohřbu."

"Ano! Bob Ritter mi volal a..."

"To je ono. Všechno tohle si můžete ověřit u pana Murraye."

"Pane Bože!" Všechno jí najednou došlo.

"Ano, paní doktorko. Všechno to svinstvo v těch článkách. Je to lež."

"Kdo to dělá?"

"To nevím, ale chci to zjistit. Podívejte se, už půl roku sleduju, jak se váš manžel hroutí. Už jsem to zažil, v boji - strávil jsem nějakou dobu ve Vietnamu -, ale tohle je horší. Ta Vatikánská smlouva, to, jak se uklidňuje situace na Středním východě, na tom Jack hodně dřel, ale nemá z toho nic. Co přesně dělal, nevím. Tajemství umí držet dost dobře. To je zčásti jeho problém. Všechno si drží v sobě. Když se to přežene, je to jako rakovina, jako kyselina nebo tak něco. Člověka to úplně sežere. Jeho to žere, a ty bláboly v novinách to ještě zhoršily.

Řeknu vám jen jedno: neznám lepšího člověka, než je vás manžel, a už jsem něco zažil. Má toho za sebou hodně, víc než víte. Někteří lidi ho ale moc rádi

nemají a snaží se ho dostat způsobem, proti kterýmu on nemůže nic dělat. Je to typická, podlá čuňárna, a Jack je z těch, co si s tím nedokážou poradit. On je zvyklý hrát podle pravidel. Takže ho to žere."

Cathy plakala. Clark jí podal kapesník.

"Myslel jsem si, že byste to měla vědět. Jestli chcete, ověřte si to, kde to jen půjde. Rozhodněte se sama, nechci, abyste se při tom ohlížela na mě, na Dinga nebo na nikoho jinýho. Vezmu vás za Carol Zimmerovou a dětma. Jestli přijdu o práci - tak ať. Už tu dělám stejně příliš dlouho."

"A co vánoční dárky?"

"Pro Zimmerovic děti? Jo, pomáhal jsem je balit. Váš manžel by si balením dárků nevydělal ani na slanou vodu, ale to asi víte. Taky jsem jim jich pár donesl. Moje dvě děti jsou už na legrační dárky moc velký a Zimmerovic děti jsou skvělý. Baví mě dělat strejdu," dodal John s nehraným úsměvem.

"Všechno je to lež?"

"O těch finančních machinacích nevím ani ň, jen to kolem. Ale chtějí ho dostat přes vás, podle toho, co jste mi říkala."

Proud slz se zastavil. Cathy si utřela oči a podívala se na Clarka. "Máte pravdu. Říkal jste, že nevíte, kdo to dělá?"

"Chci to zjistit," slíbil Clark. Její chování se zcela změnilo. To bylo zjevné.

"Chci, abyste mi to pak dal vědět. A chci se sejít se Zimmerovými."

"Kdy končíte v práci?"

"Musím ještě vyřídit pár telefonátů a poznámek - tak za hodinu?"

"To zvládnu, ale možná budu muset odjet dřív. Mají 7-Eleven asi patnáct kilometrů od vás."

"Vím, že je to blízko, ale nevím, kde přesně."

"Jeďte za mnou."

"Tak jdeme." Cathy šla první, nebo spíše chtěla. Chavez ji předešel a šel první až k nemocnici. Rozhodli se zůstat s Clarkem venku na čerstvém vzduchu a všimli si, že jim na autě sedí dva mladíci.

Je to zvláštní, říkal si John Clark, když přecházeli ulici. Na začátku byla rozzlobená Caroline Ryanová, rozzlobená a zhrzená. On byl tím chápavým hlasem. Teď se ona cítí mnohem lépe - i když na jednu stranu i hůř -, ale všechen její vztek se nasál do něj. Bylo toho trochu příliš a před ním se rýsovala možnost na upuštění páry.

"Padej od toho auta, smrade!"

"Ježíš, Johne!" řekl Ding za ním.

"To kdo říká?" opáčil mladík a otáčel hlavu, aby se podíval, kdo to k němu jde. Otočil se právě včas, aby si všiml, jak jej čísi ruka chytá za rameno. Pak se svět zatočil a k jeho obličeji se přiřítila cihlová zeď. Kazeťák, který měl na rameni, naštěstí velkou část nárazu pohltil, ale všechno stejně ne.

"Ty hajzle!" zavrčel mladík a vytáhl nůž. Jeho společník stál dva metry od nich a též vytáhl nůž.

Clark se na ně jen usmál. "Kdo je první?"

Myšlenka pomstít spotřebič je rychle opustila. Oba mladíci poznali nebezpečí na sto honů.

"Máš kliku, že nemám s sebou pistoli, vole!"

"Ty nožíky s sebou taky nenoste."

"Seš fízl?"

"Ne, nejsem od policie," řekl Clark a zvedl dlaně. Chavez šel za ním s rozepnutým kabátem, a oba hoši si jich všimli. Upustili nože a odcházeli pryč.

"Co se sakra..."

Clark se otočil a uviděl, že k nim kráčí policista s velkým psem. John mu ukázal průkaz CIA. "Nelíbil se mi jejich přístup."

Chavez mu podal nože. "Tohle tu nechali, pane."

"Takové věci byste měli vážně nechávat nám."

"Ano, pane," přikývl Clark. "Máte pravdu. Máte pěknýho psa."

Policista si vzal nože. "Mějte se," řekl a vrtěl hlavou nad tím, co se to sakra dělo.
"I vy, strážníku." Clark se otočil na Chaveze. "Hergot, hned je mi líp."
"Můžeme vyrazit do Mexika, Johne?"
"Jo. Akorát nerad odcházím od rozdělaný práce."
"Kdo ho může chtít kopnout do prdele?"
"Nevím."
"Blbost," namítl Ding.
"Nebudu si jist, dokud nepromluvím s Holtzmanem."
"Jak říkáš, kámo. Líbí se mi," dodal. "Je to dáma."
"Jo, to je. Potřebuje ji, aby se zklidnil."
"Myslíš, že zavolá tomu Murrayovi?"
"A záleží na tom?"
"Ne." Chavez se rozhlédl po ulici. "Je to věc cti, pane Clarku."
"Já věděl, že to pochopíš, Dingu."
Jacqueline Zimmerová je miloučké dítě, říkala si Cathy, když ji držela v náručí. Chce ještě jedno dítě, musí mít ještě jedno dítě. Jack jí je dá, třeba další holčičku, když budou mít štěstí.
"Moc o vás slyšíme!" řekla Carol. "Jste doktorka?"
"Ano, učím doktory, jsem profesorka chirurgie."
"Můj nejstarší syn se s vámi musí sejít. Chce být doktor. Studuje v Georgetownu."
"Možná bych mu mohla trochu pomoct. Můžu se vás na něco zeptat?"
"Ano."
"Váš manžel..."
"Buck? Zemřel. Nevím všechno, jen že zemřel při službě. To je tajemství. Velmi zlé pro mě," řekla Carol klidně, bez falešného zármutku. Už se s tím vypořádala. "Buck byl velmi dobrý muž. Váš muž taky. Buďte na něj hodná," dodala paní Zimmerová.
"Ano, budu," slíbila Cathy. "Tohle zůstane jen mezi námi jako tajemství, ano?"
"Jaké tajemství?"
"Jack neví, že o vás vím."
"Skutečně? Vím, že je mnoho tajemství, ale - fajn, chápu. Tohle taky tajemství."
"Promluvím o tom s Jackem. Myslím, že byste měla přijet k nám a poznat naše děti. Ale prozatím to bude tajemství."
"Ano, dobře. Překvapíme ho?"
"Přesně," usmála se Cathy a podala jí dcerku. "Brzy se uvidíme."
"Je vám lépe, paní doktorko?" zeptal se jí Clark na parkovišti.
"Děkuju vám..."
"Tykejte mi. Jmenuju se John."
"Díky, Johne." Usmála se nejvroucněji od doby, co se o Vánocích smála na děti.
"Maličkost."
Clark jel na západ na silnici číslo 50. Cathy na východ domů. Klouby na rukou měla bílé, jak pevně svírala volant. Zlost se vrátila. Z valné části byla rozezlená na sebe. Jak si to vůbec mohla o Jackovi myslet? Byla hloupá, zlá a nechutně sobecká. Ale nebyla to jen její chyba. Někdo se mezi ně vloupal, uvědomovala si, když zastavila v garáži. Téměř okamžitě byla u telefonu. Musela udělat ještě něco. Musela si být stoprocentně jistá.
"Ahoj, Dane."
"Cathy! Jak se mají očaři?" zeptal se Murray.
"Na něco se tě musím zeptat."
"Nešetři mě."
Už se rozhodla, jak to udělat. "Mám obavy o Jacka."
Murrayův hlas zněl o poznání ostražitěji. "Co se děje?"

"Má noční můry," řekla Cathy. To lež nebyla, ale to, co následovalo, ano. "Mumlá něco o helikoptéře a nějakým Buckovi. Nemůžu se ho na to zeptat, ale."

Murray ji přerušil. "Cathy, o tom po telefonu nemůžu mluvit. To je služební věc, holka."

"Opravdu?"

"Opravdu, Cathy. Něco o tom vím, ale nemůžu ti o tom nic říct. Je mi to líto, ale tak to musí být. Povinnost."

Cathy pokračovala a do svého hlasu přimíchala špetku zděšení. "Neděje se to teď, spíš."

"Je to z minulosti, Cathy. Víc říct nemůžu. Jestli myslíš, že Jack potřebuje odbornou pomoc, můžu zavolat pár lidem a..."

"Ne, to asi ne. Před pár měsíci to bylo hodně zlý, ale už se to snad zlepšuje. Jen jsem se bála, aby to nebylo něco v kanceláři."

"Je to za ním, Cathy. Přísahám."

"Víš to jistě, Dane?"

"Naprosto. O něčem takovým bych si nevymýšlel."

A Cathy věděla, že to tak je. Dan byl poctivý stejně jako Jack. "Díky, Dane. Díky moc," řekla svým nejlepším lékařským tónem, ze kterého nejde vyčíst vůbec nic.

"Rádo se stalo, Cathy." Když Murray zavěsil, přemýšlel, jestli se nenechal nějak nachytat. Dospěl k závěru, že ne, že by se o tom nemohla nijak dozvědět.

Kdyby viděl na druhý konec teď už rozpojeného telefonního spojení, byl by překvapen, jak moc se plete. Cathy seděla sama v kuchyni a naposledy plakala Musela si to ověřit, neměla na výběr, jak ze svého nitra dostat všechny ty emoce, ale teď už si byla jistá, že jí Clark řekl pravdu; že se někdo snaží jejímu manželovi uškodit, že ať je to kdokoli, chce k tomu znovu využít jeho manželku a rodinu. Kdo ho může tak nenávidět, ze by se k něčemu takovému odhodlal? honilo se jí hlavou.

Ať je to kdokoli, je jejím nepřítelem. Ať je to kdokoli, zaútočil na ni a její rodinu tak chladně, jako tenkrát ti teroristi, ale mnohem zbabělejším způsobem.

Ať je to kdokoli, bude za to pykat.

"Kde jsi byl?"

"Promiň, doktore, měl jsem pár pochůzek." Clark se vrátil přes oddělení techniky. "Koukni."

"Co to je?" Ryan vzal láhev. Byla to drahá keramická láhev whisky Chivas Regal. Láhev, skrz kterou není vidět.

"To je náš vysílač. Udělali takový čtyři. Pěkný, co? Tady je mikrofon." Clark mu podal zelenou hůlku tlustou přibližně jako slámka. "Bude to vypadat jako taková ta plastická věc na podpírání kytek. Rozhodli jsme se použít tři. Technici tvrdí, že můžou současně vysílat zprávy mimo letadlo na jedný lince a jsou prý schopní snížit dobu počítačovýho zpracování na polovinu. Taky říkají, že mít ještě pár měsíců čas, podařilo by se jim všechno přijímat v reálným čase."

"Tohle stačí," řekl Jack. Vrabec v hrsti je přece jen lepší než holub na střeše. "Výzkumných projektů financujeme dost a dost."

"Souhlas. A co zkušební lety?"

"Zítra v pět odpoledne."

"Paráda." Clark vstal. "Hele, doktore, nechceš to už pro dnešek zabalit? Vypadáš hrozně."

"Asi máš pravdu. Dej mi ještě hodinu a mizím."

"To jde."

Russell na ně čekal v Atlantě. Přiletěli přes Mexico City, Miami, kde se celníci zajímali o drogy, ale už ne tolik o řecké obchodníky, kteří ochotně otevírali kufry, aniž by je o to někdo žádal. Russell, teď vlastně Robert Friend z Roggenu v Coloradu - což mohl doložit řidičským průkazem - oběma potřásl rukou a pomohl jim se zavazadly.

"Co zbraně?" zeptal se Qati.
"Tady ne, člověče. Všechno mám doma."
"Nějaké potíže?"
"Ani jedna." Russell chvíli mlčel. "I když možná jedna."
"Jaká?" zeptal se Ghosn se zadržovaným zděšením. Cizí prostředí ho vždy znervózňovalo a v Americe byl vůbec poprvé.
"Tam, kam jedeme, je hrozná zima. Možná byste si měli sehnat nějaký lepší kabáty."
"To počká," rozhodl velitel. Bylo mu poměrně zle. Po poslední dávce chemoterapie už skoro dva dny nejedl, a jakkoli mu pohled na jídlo naháněl chuť, jeho žaludek se bouřil, jakmile na letišti zahlédl stánek. "A co náš let?"
"Za hodinu a půl. Pojďte si sehnat nějaký svetry. Pojďte za mnou. O tom počasí nekecám. Tam, kam jedeme je kolem nuly."
"Nuly? To není tak..." Ghosn se zarazil. "Myslíš pod nula stupňů Celsia?"
Russell se na vteřinku zastavil. "Jo, to je vlastně fakt. Tady znamená nula něco jinýho. A nula je pořádná kosa."
"Jak říkáš," souhlasil Qati. Za hodinu a půl měli pod tenkými plášti tlusté vlněné svetry. Poloprázdné letadlo do Denveru odletělo včas. Za tři hodiny vyšli z prozatím posledního letiště. Ghosn tolik sněhu nikdy neviděl.
"Nemůžu skoro dýchat," řekl Qati.
"Den vám bude trvat, než si zvyknete na nadmořskou výšku. Dojděte si pro bagáž. Já dojdu pro auto a zatopím v něm."
"Jestli nás podrazil," řekl Qati, když Russell odešel, "zjistíme to jistě během příštích pár minut."
"Nepodrazil," oponoval Ghosn. "Je zvláštní, ale spolehlivý."
"Je to bezvěrec, pohan."
"To je pravda, ale v mé přítomnosti poslouchal, co mu říkal imám. Byl aspoň zdvořilý. Říkám ti, je na něj spolehnutí."
"Uvidíme," řekl Qati a unaveně a bez dechu odešel k výdeji zavazadel. Cestou se oba rozhlíželi, zda je nesledují něčí oči. Tak se to dalo vždy zjistit, podle očí, které se od vás nemohou odtrhnout. I největším profesionálům dělá potíže nedívat se na své cíle.
Bez problémů si vzali zavazadla a Marvin už na ně čekal. Nemohl zabránit tomu, aby do obou mužů nenarazil sice řídký, ale o to chladnější vzduch, na který nebyli zvyklí. Teplo auta přivítali s radostí.
"Jak jdou přípravy?"
"Všechno klape podle plánu, veliteli," řekl Russell a odjeli. Arabové žasli nad rozlehlým prostorem, širokou mezistátní dálnicí - značky omezující rychlost jim připadaly velmi podivné - a nad zjevným bohatstvím této oblasti. Podivovali se též nad Russellem, který zvládl vše bez potíží. Oběma se sedělo mnohem lépe, když věděli, že je nepodvedl. Ne že by to Qati přímo čekal, spíš si uvědomoval, že čím blíž jsou závěrečné části plánu, tím jsou zranitelnější. Ale věděl, že to je normální.
Farma byla dost velká. Russell ji moudře přetopil, ale Qati si okamžitě všiml, že i její obrana by byla velmi snadná, protože měli na všechny strany krásný výhled. Ibrahima potěšilo, jaký je Russell zkušený kuchař.
"Co to je za maso?"
"Zvěřina - srnčí maso. Vím, že vepřový nemůžete, ale zvěřina vám snad nevadí?" zeptal se Američan.
Ghosn zavrtěl hlavou. "Ne, ale nikdy jsem to nejedl."
"Je to dobrý. Přísahám. Dneska ráno jsem to objevil v místním obchodě. Jídlo amerických indiánů. Je to z dobrýho srnce. O kus dál je farmář, kterej je chová. Taky vám jednou udělám beefalo."
"Co je zase to?"
"Beefalo? To je další zdejší specialita. Je to kříženec mezi hovězím dobytkem a bizonem. Bizony dřív jedli mí předci, je to největší kráva, jakou

jste kdy viděli!" zašklebil se Russell. "Je to dobrý maso, zdravý a tak. Ale zvěřina je stejně nejlepší, Ibrahime."

"Tak mi nesmíš říkat," řekl Ghosn unaveně. Uvědomil si, že po sečtení časových pásem je vlastně čtyřiadvacet hodin na nohou.

"Mám pro tebe a velitele nový doklady." Russell vytáhl ze zásuvky obálky a hodil je na stůl. "Jména jsou takový, jak jste chtěli. Musíme jen udělat fotky a nalepit je tam. Mám na to zařízení."

"Dalo to práci sehnat?"

Marvin se zasmál. "Kdepak, je to běžně k dostání. Můj řidičák jsem použil jako vzor, udělal jsem kopie, a pak jsem koupil zařízení na prvotřídní padělky. Spousta společností používá propustky s fotkama a zařízení je standardizovaný. Tři hodiny práce. Myslím, že máme celý zítřek a pozítřek, abysme to všechno prošli."

"Skvěle, Marvine."

"Chceš napít?"

"Myslíš alkoholu?"

"Ale no tak, viděl jsem, jak sis dával pivo s tím Němcem - jak se jmenoval?"

"Herr Fromm."

"No, přece to není tak zlý, jako kdybys snědl vepřový."

"Děkuji, odpustím si to - říká se to tak?"

"Odpustit si pití? Jo, jde to. Jak se ten Fromm vlastně má?" zeptal se Marvin klidně a kontroloval maso. Už to skoro bylo.

"Dobře se má," odpověděl Ghosn stejně klidně. "Jel za ženou."

"Na čem jste to vlastně dělali, chlapi?" Russell si nalil panáka Jacka Danielse.

"Pomáhal nám s výbušninami, ukázal nám některé triky. Je na to skutečný odborník."

"To je fajn."

Bylo to první dobré znamení za posledních pár dní, možná týdnů, říkal si Ryan. Večeře byla výborná, o to lepší, že k ní a k dětem přijel včas z práce. Cathy určitě přijela domů v rozumnou hodinu a dala si záležet, aby udělala dobrou večeři. A co bylo nejlepší, u jídla si povídali, ne o moc věcech, ale povídali si. Pak jí Jack pomohl uklidit. Nakonec děti odešly spát, a oni zůstali sami.

"Promiň, že jsem na tebe vyjela," řekla Cathy.

"To nic. Asi jsem si to zasloužil." Ryan by řekl cokoli, jen aby se to uklidnilo.

"Ne, byla to moje chyba, Jacku. Měla jsem hroznou náladu, křeče a bolely mě záda. Ty ale moc pracuješ a moc piješ." Přišla k němu a políbila ho. "Ty kouříš, Jacku?"

Byl jako omráčený. Nečekal, že se budou líbat. A navíc čekal výbuch, až Cathy zjistí, že kouří. "Promiň, miláčku. Měl jsem špatnej den, nevydržel jsem to."

Cathy ho vzala za ruce. "Jacku, chci, abys přestal tolik pít a odpočinul si. To je tvůj problém a stres k tomu. S kouřením si budeme lámat hlavu potom, jen nekuř před dětmi. Nechovala jsem se moc příjemně a taky jsem se trošku spletla, ale musíš si taky dát pozor. To, co poslední dobou děláš, škodí tobě i nám."

"Já vím."

"Tak jdi spát. Spánek potřebuješ víc než cokoli jinýho."

Mít za partnera lékaře má i několik nevýhod. Tou hlavní je to, že se s ním nelze hádat. Jack políbil Cathy na tvář a udělal, co mu řekla.

[30] VÝCHODNÍ SÁL

Clark přijel k domu včas a čekalo ho něco neobvyklého. Musel počkat. Už už se chystal zaklepat na dveře, když se otevřely. Ryan vyšel ven, pak se zastavil, otočil se a políbil Caroline, která se za ním dívala, a když k ní

byl Jack zády, radostně se usmála na auto.

No sláva! Pomyslel si Clark. Možná se před ním skutečně otvírá nová kariéra. Jack též vypadal celkem slušně a Clark mu to řekl, jakmile nasedl.

"Jo, no šel jsem spát celkem brzy." Usmál se a hodil na sedadlo noviny. "Taky jsem se zapomněl napít."

"Ještě pár dní, a třeba budeš zase člověk."

"Třeba máš pravdu." Zapálil si ale cigaretu, což Clarka poněkud rozladilo. Pak si ale uvědomil, jak moudrá Caroline je. Hezky popořadě. Sakra, říkal si Clark, to je ale ženská.

"Pro cvičný let je všechno hotovo. V deset."

"Dobrý. Je dobře, že ses pustil do pořádný práce, Johne. Hrát si na bodyguarda musí být hrozná nuda," řekl Ryan a otevřel schránku se zprávami.

"Má to i světlý momenty," řekl Clark, když zabočil na Falcon's Nest Road. Zprávy opět ukazovaly na klidný den a Ryan se brzy začetl do ranního vydání Postu.

O tři hodiny později dorazili Clark s Chavezem na leteckou základnu Andrews. Dvojice letadel VC-20B už byla připravena na běžný cvičný let. Piloti a posádky 89. letky - "prezidentské" letky - měli striktní režim na udržování výkonnosti. Obě letadla odstartovala pár minut po sobě a zamířila na východ, aby provedla různé seznamovací manévry a aby se noví piloti seznámili s procesy kontroly letů - které už sice samozřejmě znali popředu i pozpátku, ale o to nešlo.

Vzadu prováděl své cvičení jeden technik. Hrál si se složitým zařízením na palubě. Občas se podíval na záď na toho civilistu, bůhví kdo to je, co mluví do květináče nebo do malé zelené hůlky. Jsou věci, pomyslel si seržant, který člověk prostě vědět nemusí. Měl naprostou pravdu.

Po dvou hodinách se oba Gulfstreamy vrátily na letiště a rolovaly k terminálu VIP. Clark si vzal své přístroje a odešel k dalšímu civilistovi, který byl na palubě druhého letadla. Spolu pak odešli ke svému autu a povídali si.

"Rozuměl jsem části toho, co jsi říkal - rozumíš, úplně čistě," hlásil Chavez. ‚Asi tak třetině, možná o trochu míň."

"Fajn, uvidíme, co s tím udělají technici." Jízda zpět do Langley trvala půl hodiny a Clark s Chavezem odsud odjeli na pozdní oběd do Washingtonu.

Bob Holtzman včera večer obdržel zprávu. Byla doma, na telefonu, jehož číslo není v seznamu. Ta úsečná, krátká zpráva jej zaujala. Ve dvě odpoledne odešel do malé mexické restaurace v Georgetownu, zvané U Estebana. Většina obchodníků už byla pryč, třetina míst byla tedy prázdná, zbytek obsadili převážně studenti z Georgetownské univerzity. Zvednutá ruka vzadu mu ukázala, kam jít.

"Dobrý den," řekl Holtzman a sedl si.

"Jste Holtzman?"

"Přesně tak," řekl novinář. "A vy jste kdo?"

"Dva přátelé," řekl ten starší. "Pooběduváte s námi?"

"Proč ne." Mladší vstal a začal cpát peníze do automatu s mexickou hudbou. Za chvíli bylo jasné, že svůj diktafon nebude moci použít.

"Proč jste se se mnou chtěli sejít?"

"Napsal jste pár článků o CIA," spustil starší muž. "Terčem vašich článků je zástupce ředitele, doktor John Ryan."

"To jsem nikdy neřekl," odpověděl Holtzman.

"Ten, kdo vám tu blbost řekl, lhal. Je to podfuk."

"To říká kdo?"

"Jak moc poctivý jste novinář?"

"Jak to myslíte?"

"Když vám řeknu něco zcela neoficiálně, otisknete to?"

"To záleží na tom, co to bude. O co vám přesně jde?"

"Jde o to, pane Holtzmane, že vám můžu dokázat, že jste byl podveden, ale

důkaz nikdy nesmíte zveřejnit. Ohrozil byste tím některé lidi. A taky by to dokázalo, že vás někdo zneužil, aby si přihřál vlastní polívčičku. A já chci vědět, kdo to je."

"Víte, že nikdy nemůžu zveřejnit svůj zdroj. To by bylo proti profesní etice."

"Etika u novináře," řekl muž tak nahlas, aby přehlušil hudbu. "To se mi líbí. Chráníte taky zdroje, který vám lžou?"

"Ne, to ne."

"Fajn, tak já vám řeknu jeden příběh, ale pod podmínkou, že nikdy nesmíte zveřejnit, co vám teď řeknu. Dodržíte tu podmínku?"

"Co když zjistím, že neříkáte pravdu?"

"Pak si to klidně otiskněte. Vyhovuje?" Holtzman přikývl. "Hlavně nezapomeňte, že mě hodně zklamete, pokud použijete, co vám teď řeknu, a začnete se v tom vrtat sám."

"To už ale chcete příliš."

"Rozhodněte se, pane Holtzmane. Máte pověst poctivého a rozumného novináře. Jsou věci, jež zveřejnit nelze - je to skutečně příliš. Řekněme, že existují věci, které mají zůstat utajeny velmi dlouho. Třeba několik let. Chci se dostat k tomuhle. Zneužili vás. Přinutili vás otisknout lži, abyste někomu ublížil. No, já nejsem novinář, ale kdybych byl, dost by mě to trápilo. Trápilo by mě to, protože je to lež a protože mě někdo měl za blbce."

"Tak dobře. Souhlasím s vašimi podmínkami."

"To stačí." Clark mu řekl svůj příběh. Trvalo to deset minut.

"Co to bylo za operaci? Kde přesně ten muž zemřel?"

"Sorry, kámo. A zapomeňte, že byste se to dozvěděl. Ví to asi jen deset lidí." Clark lhal velmi chytře. "Jestli se vám povede zjistit, o koho se jedná, nebudou s vámi mluvit - nemůžou. Ne všichni rádi vyzrazují informace o porušování zákonů."

"A ta Zimmerová?"

"Můžete si ověřit většinu informací o ní. Kde žije, rodinný podnik, kde se dítě narodilo, kdo tam byl, kdo porod vedl."

Holtzman se podíval do svých poznámek. "Za tímhle je něco velmi, velmi velikého, že?"

Clark se na něj jen díval. "Chci jen znát jméno."

"Co s ním pak uděláte?"

"To není váš problém."

"Co s tím udělá Ryan?"

"Neví, že jsme tady."

"Kecy."

"Pane Holtzmane, to je pravda."

Bob Holtzman byl už dlouho novinářem. Už mu lhali odborníci. Byl terčem velmi organizovaných a dobře naplánovaných lží, byl nástrojem politických odplat. Tuto část své práce neměl rád ani trochu. Opovržení, jaké cítil vůči politikům, pramenilo zejména z jejich ochoty porušit jakékoli pravidlo. Kdykoli politik porušil své slovo, pronesl nejnehoráznější lež, vzal peníze od přispěvatele a odešel z místnosti sloužit právě tomuto přispěvateli, byla to "prostě politika". To bylo špatné, a Holtzman si to uvědomoval. Bylo v něm stále něco z onoho idealisty, jenž vystudoval novinářskou fakultu v Columbii, a ačkoli jej život naučil cynismu, byl jedním z těch několika lidí ve Washingtonu, kteří si pamatovali své ideály a čas od času po nich truchlili.

"Za předpokladu, že to, co jste mi řekl, je pravda, co z toho pro mě plyne?"

"Možná jen zadostiučinění. Víc asi nic. Upřímně pochybuju, že je v tom něco víc, ale pokud ano, dám vám vědět."

"Jen zadostiučinění?"

"Nikdy jste se nechtěl vypořádat s podrazem?" zeptal se Clark lehce.

Novinář to odsunul stranou. "Co děláte v CIA?"

Clark se usmál. "O tom vážně nemůžu mluvit."
"Bylo nebylo, říká se, že kdysi jeden velmi vysoko postavený sovětský důstojník zběhl přímo z asfaltu moskevského letiště."
"To už jsem slyšel. Kdybyste to otiskl."
"Ano, vztahy by šly do háje, co?" poznamenal Holtzman.
"Jak dlouho už to víte?"
"Od chvíle před posledními volbami. Prezident mě poprosil, ať se o to víc nezajímám."
"Myslíte Fowlera?"
"Ne, ten, kterýho Fowler porazil."
"A vy jste svolil?" podivil se Clark.
"Ten muž měl rodinu, ženu a dceru. Skutečně zahynuli při letecké katastrofě, jak se psalo?"
"Chcete to zveřejnit?"
"Nemůžu, určitě dlouho ne, ale jednoho dne chci vydat knížku."
"Dostali se taky ven," řekl Clark. "Díváte se na člověka, který je vyvezl ze země."
"Na náhody nevěřím."
"Žena se jmenuje Maria. Dcera je Katrin."
Holtzman nereagoval, ale věděl, že o detailech této operace může v CIA vědět jen hrstka lidí. Jen položil svou trikovou otázku a dostal správnou odpověď.
"Za pět let chci vědět detaily o tom zdrhnutí."
Clark se na chvíli odmlčel. No, pokud ten novinář chce porušit pravidlo, Clark se musí přidat, ne? "To jde. Tak fajn, dohodnuto."
"Ježíši Kriste, Johne!" řekl Chavez.
"Ten muž chce něco za něco."
"Kolik lidí zná detaily?"
"Té operace? Moc ne. U nás, jestli myslíte všechny detaily, možná dvacet a pouze pět jich je ještě v CIA. Deset z nich v CIA nepracuje."
"Tak kdo?"
"To by bylo příliš."
"Zvláštní jednotka letectva," řekl Holtzman. "Nebo možná armáda, úderná jednotka 160, ti blázni z Fort Campbell, ti, kteří jeli do Iráku hned první noc..."
"Spekulujte si, jak chcete, ale nic vám neřeknu. Řeknu vám tohle: až vám povím, jak to bylo u nás, chci vědět, odkud jste se sakra dozvěděl o tom, že ta operace vůbec proběhla."
"Lidi jsou hrozně upovídaní," řekl Holtzman suše.
"To je pravda. Jsme dohodnuti, pane?"
"Jestli si budu moct ověřit, co jste mi řekl, jestli si budu jist, že mi lhali, ano, řeknu vám svůj zdroj. Musíte mi ale slíbit, že se to nikdy nedostane do tisku."
Ježíši, tohle je jak diplomacie, pomyslel si Clark. "Souhlas. Zavolám vám za dva dny. Věřte nebo ne, jste první novinář, se kterým jsem kdy mluvil."
"A jaký máte pocity?" ušklíbl se Holtzman.
"Mám pocit, že se budu držet špionů." John se odmlčel. "Vy byste byl taky dobrej špion."
"Já jsem dobrej špion."
"Kolik to přesně váží?" zeptal se Russell.
"Sedm set kilo." Ghosn v duchu počítal. "Tři čtvrtě tuny - té vaší tuny."
"Fajn," řekl Russell. "Auto to uveze. Jak to dostaneme z naklaďáku do našeho auta?" Ghosn při té otázce zbledl.
"O tom jsem nepřemýšlel."
"Jak to naložili?"
"Krabice je na dřevěném podstavci?"
"Myslíš paletě? Naložili to ještěrkou?"

"Ano," přikývl Ghosn. "Přesně tak."

"To máte kliku. Pojď, něco ti ukážu." Russell jej vyvedl do zimy. Po dvou minutách zjistil, že jedna stodola má betonovou podlahu, a na ní stojí zrezivělá ještěrka na propan. Jedinou nevýhodou bylo, že cestička, která k ní vedla, byla pokrytá sněhem a zmrzlým bahnem. "Jak choulostivá je ta bomba?"

"Bomby bývají velmi choulostivé, Marvine," upozornil jej Ghosn.

Russell se musel zasmát. "Jo, to asi jo."

O celých deset hodin dříve, v Sýrii se doktor Vladimír Mojsejevič Kaminiskij právě dostal do práce, brzy jako vždy. Jako profesor moskevské státní univerzity byl vyslán na přednášky do Sýrie, specializoval se na problémy dýchacích cest. Nebyl to obor, ve kterém by se člověk stal optimistou. Velkou většinu případů v Sovětském svazu i zde v Sýrii představovala rakovina plic, nemoc, které lze předcházet, ale je často smrtelná.

První dnešní případ mu doporučil jeden praktický lékař, jehož obdivoval - měl francouzské školy a byl velmi pečlivý - a také mu vždy posílal zajímavé případy.

Když Kaminiskij vešel do ordinace, našel zdravě vypadajícího asi třicetiletého muže. Při bližším ohledání se ukázalo, že jde o muže s šedivým a unaveným obličejem. První odhad zněl rakovina, ale Kaminiskij byl pečlivým lékařem. Mohlo jít o něco jiného, něco nakažlivého. Jeho vyšetření trvalo déle, než čekal, využil několik rentgenových snímků a několik dalších testů, ale než dorazily výsledky, zavolali ho zpět na sovětskou ambasádu.

Clark musel zapojit celou svou trpělivost, ale počkal tři dny, neboť předpokládal, že Holtzman se do případu nepustil hned. John odjel z domu v půl deváté večer a odjel k pumpě. Tam řekl zaměstnanci, ať mu načerpá plnou nádrž - nesnášel, když to musel dělat sám - a šel k automatu.

"Ano," řekl Holtzman, když zvedl svůj bezpečný telefon.

Clark se nepředstavil. "Měl jste čas prověřit si to?"

"Jo, vlastně jo. Většinu mám. Zdá se, že jste měl pravdu. Je to dost zlý, když vám lidi lžou, že?"

"Kdo?"

"Já jí říkám Liz. Prezident jí říká Elizabeth. Chcete ještě něco?" dodal Holtzman.

"Jasně."

"Berte to jako výraz mý dobrý vůle. Fowler a ona to spolu táhnou. Nikdo to zatím nezveřejnil, protože máme pocit, že do toho veřejnosti nic není."

"Dobrá práce," řekl Clark. "Díky. Máte to u mě."

"Pět let, kámo."

"Budu tady." Clark zavěsil. Tak, pomyslel si. Myslel jsem si to dobře. Hodil do telefonu další čtvrťák. Měl štěstí hned napoprvé. Byl to ženský hlas.

"Haló?"

"Doktorka Caroline Ryanová?"

"Ano, kdo volá?"

"To jméno je Elizabeth Elliotová. Je to prezidentova poradkyně pro otázky národní bezpečnosti." Clark se rozhodl, že zbytek si ponechá. K situaci se to nevztahuje, že?

"Víš to jistě?"

"Ano."

"Děkuju." Ve sluchátku se ozvalo cvaknutí.

Cathy znovu poslala Jacka brzy do postele. Choval se velmi rozumně. No, to zas takové překvapení není, pomyslela si. Vždyť si vzal mě.

Mohlo to přijít ale v trochu jinou dobu. Před pár dny chtěla tu slavnostní večeři vypustit, vymluvila se na práci, ale teď.

Jak to provést.?

"Ahoj, Bernie," řekla Cathy Ryanová, když si jako vždy drhla ruce až po lokty.

"Ahoj, Cath. Jak je?"
"Mnohem líp, Bernie."
"Vážně?" Doktor Bernie Katz se začal mýt.
"Vážně."
"To rád slyším," pronesl Katz pochybovačně.
Cathy skončila a zavřela vodu loktem. "Bernie, ukazuje se, že jsem to dost přehnala."
"A co ten chlap, co byl u mě?" zeptal se Katz se skloněnou hlavou.
"Nebyla to pravda. Nemůžu ti to teď vysvětlit, možná někdy jindy. Potřebuju pomoct."
"Jo, s čím?"
"Ta operace rohovky, kterou jsem napsala na středu, můžeš to vzít za mě?"
"Co se děje?"
"Máme jít zítra večer s Jackem na formální večeři do Bílýho domu. Je to na počest finskýho premiéra, věřil bys tomu? Operace je jednoduchá, žádné komplikace. Spis ti můžu poslat dneska odpoledne. Má to provádět Jenkins, já mám jen asistovat." Jenkins byl bystrý mladý lékař.
"Tak jo, vezmu to."
"Fajn, díky. Máš to u mě," řekla Cathy cestou ze dveří.
Carmen Vita zastavila v Hampton Roads ani ne s hodinovým zpožděním. Otočila se k přístavu a pokračovala na jih kolem mol vojenského námořnictva. Kapitán s pilotem jeli křídlem u přístavního můstku a všimli si, že od mola právě odráží letadlová loď Theodore Roosevelt a ze břehu jí mává několik set manželek a dětí. Dva křižníky, dva torpédoborce a fregata už byly v pohybu. Podle slov pilota šlo o obranné lodi pro "Stick", jak se Theodoru Rooseveltovi přezdívalo. Indický kapitán něco zavrčel a vrátil se do práce. O půl hodiny později se nákladní loď přiblížila k molu na konci Terminal Boulevardu. Tři remorkéry zaujaly své pozice v blízkosti Carmen Vita podél okraje přístavu. Loď ještě nebyla ani přivázaná, a jeřáby už začaly z její paluby odebírat náklad.
"Roggen, Colorado?" zeptal se řidič. Otevřel svou velkou mapu a na dálnici I-76 hledal správné místo. "Jo, mám to."
"Jak rychle?" zeptal se Russell.
"Od doby, kdy odsud odjedu? Dva tisíce osm set kilometrů, nevím. Dva dny, možná čtyřicet hodin, když budu mít štěstí. Ale levný to nebude."
"Kolik?" zeptal se Russell. Řidič mu odpověděl. "Berete hotový peníze?"
"Beru. Dám vám slevu deset procent," řekl řidič. Berňák se o obchodech v hotovosti nikdy nedozvěděl.
"Půlku předem." Russell odpočítal bankovky. "Půlku potom a tučnej bonus, když to bude do čtyřiceti hodin."
"To zní lákavě. A co ta krabice?"
"Tu sem vrátíte zpátky. Za měsíc nám přijde další zboží," lhal Russell. "Můžeme se pak s váma domluvit na další spolupráci."
"To zní lákavě."
Russell se vrátil ke svým přátelům. V pohodlí budovy společně sledovali vykládku a popíjeli při tom kávu.
Teddy Roosevelt vyjel z přístavu v rekordním čase, než dorazili k bójkám, měl rychlost dvacet uzlů. Nad ním už kroužila letadla, nejdříve stíhačky F-14 Tomcat z námořní letecké základny Oceana. Jakmile se dostali nad moře, loď začala v severním větru provádět letové operace. První letadlo, které přistálo, mělo číslo se dvěma nulami, šlo o letadlo velitele vzdušné skupiny, kapitána Robbyho Jacksona. Jeho Tomcat zachytil nad zádí lodi náraz větru, a zastavil se tedy až o druhý drát, což Jacksona poněkud rozladilo. Další letadlo, pilotované velitelem Rafaelem Sanchezem, přistálo dokonale na brzdícím lanu číslo tři. Obě letadla dojela do bezpečí. Jackson vylezl ze stíhačky a okamžitě utíkal na své místo na nejvyšší konstrukci lodi, aby mohl sledovat dolet ostatních letadel. Takhle začínala plavba, když velitel skupiny

a velitelé eskader sledovali, jak přistávají jejich jednotky. Vše se nahraje na video a budou se hledat nesrovnalosti. Plavba nezačala nijak extrémně dobrým startem, povšiml si Jackson, když pil první hrnek kávy na lodi. Přišel o svou obvyklou známku "O.K.", což mu sdělil jeden velitel se zábleskem v oku.

"Tak veliteli, jak si vedou moje děťátka?" zeptal se Sanchez a sedl si za Robbyho.

"Ujde to. Koukal jsem, že sis zase udržel svůj rekord, Bude."

"Nic to není, kapitáne. Jen při nalétávání musíte sledovat vítr. Viděl jsem, jak vás to nadhodilo. Asi jsem vás měl varovat."

"Pýcha přechází pád, pane veliteli," poznamenal Robby. Sanchez měl sedmnáct O.K. za sebou. Možná ten vítr i vidí, pomyslel si Jackson. O sedmdesát nudných minut později zatočil 777 znovu na východ a vydal se na velkou okružní cestu směrem ke Gibraltaru.

Řidič si dal záležet, aby měl krabici na korbě pevně připevněnou, pak vylezl do kabiny svého dieselového kenworthu. Nastartoval a zamával Russellovi, který jeho pozdrav opětoval.

"Pořád si myslím, že bychom měli jet za ním," řekl Ghosn.

"Všiml by si toho a přemýšlel by proč," odpověděl Marvin. "A jestli se něco stane, co byste chtěli dělat, zacpat díru, kterou to udělá v dálnici? Za lodí jste taky nejeli, ne?"

"To je pravda," podíval se Ghosn na Qatiho a pokrčil rameny. Pak odešli k autu, jeli do Charlotte, kde nasedli na přímý let do Denveru.

Jack byl připravený brzy, jako vždy, ale Cathy si dala na čas. Nebyla zvyklá dívat se na sebe do zrcadla a vidět vlasy, jež vypadaly, jako by patřily nějaké skutečné ženě, a ne chirurgovi, kterému je to fuk. Strávila tím dvě hodiny, ale jsou ceny, jaké člověk platí rád. Než sešla dolů, vzala ze skříně dva kufry a postavila je doprostřed ložnice.

"Můžeš mi s tímhle pomoct?" zeptala se svého manžela.

"Jasně, miláčku." Ryan vzal zlatý náhrdelník a zapnul jí jej kolem krku. Dostala jej k Vánocům, než se narodil malý Jack. Pojilo se k němu několik vzpomínek. Pak Jack vstal. "Otoč se."

Cathy se otočila. Její hedvábné večerní šaty měly barvu královské modři a leskly se jako ze skla. Jack Ryan ženské módě nerozuměl - odhadnout kroky Sovětů pro něj bylo mnohem jednodušší -, ale proti jejím pravidlům neprotestoval. Sytě modré šaty a zlaté šperky ladily s její hladkou pletí a máslově žlutými vlasy. "Krása," řekl Jack. "Můžeme, miláčku?"

"Jistě, Jacku," usmála se na něj. "Jdi nastartovat auto."

Cathy se dívala, jak odchází do garáže, pak prohodila pár slov s paní na hlídání. Vzala si kožich - chirurgové bývají jako ochránci zvířat zcela nepoužitelní - a šla za Jackem. Jack vycouval z garáže a odjeli.

Clark se musel zasmát. Ryan pořád neměl o vymoženostech kontrarozvědky ani zdání. Díval se, jak se koncová světla jejich vozu vzdalují, pak za zatáčkou zmizela úplně, načež Clark zamířil k vchodu Ryanova domu.

"Vy jste pan Clark?" zeptala se jej paní.

"Přesně tak."

"Jsou v ložnici." Ukázala mu směr.

"Děkuju." Clark se vrátil o minutu později. Typická žena, říkal si. Všechny balí mnohem víc, než je třeba. Ani Caroline Ryanová nebyla bez chyb. "Dobrou noc."

"Dobrou." Ženu už pořad v televizi naprosto pohltil.

Cesta z Annapolis v Marylandu do centra D.C. trvá něco pod hodinu. Ryan mohl mít služební auto, ale jeho žena trvala na tom, aby řídili sami. Zabočili z Pennsylvania Avenue, projeli bránou do East Executive Drive, kde je uniformovaný policista nasměroval na parkoviště. Jejich kombík vypadal vedle cadilaků a lincolnů poněkud omšele, ale Jackovi to nevadilo. Ryanovi vyšli po mírném svahu k Východnímu vchodu, kde zaměstnanci tajné služby zkontrolovali jejich pozvánky se seznamem hostů a vpustili je dál. Jack spustil klíči od

auta detektor kovů a rozpačitě se usmál.

Bez ohledu na to, jak často člověk do Bílého domu chodí, má v sobě každá návštěva něco magického, a v noci dvojnásob. Ryan vedl svou ženu na západ. Odložili si kabáty a vzali si očíslované žetony hned vedle místního malého divadla a pokračovali dál. V ohybu chodby stály obvyklé tři novinářky společenských rubrik, ženy kolem šedesáti let, které vám civí do obličeje, píší si poznámky a všechny svými širokými a uslintanými úsměvy připomínají čarodějky z Macbetha. Důstojníci ze všech armádních složek se dostavili ve slavnostních uniformách - Ryan jim říkal "číšnické" - a čekali v zástupu, aby posloužili jako doprovod. Námořníci vypadali díky nachovým šerpám jako vždy nejlépe, a jeden nechutně pohledný kapitán je zavedl po schodech na hlavní patro. Jackovi neuniklo, jak obdivný pohled věnoval jeho ženě, a zasmál se tomu.

Na konci mramorového schodiště stál další voják, tentokrát poručice, ta je zavedla do Východního křídla. Ohlásili je - jako by to někdo poslouchal - a okamžitě u nich stál číšník v livreji.

"Řídíš, Jacku," zašeptala Cathy. Jack si vzal minerálku.

Východní sál Bílého domu má velikost menší tělocvičny. Stěny jsou slonovinově bílé, falešné sloupy zdobí zlaté lístky. V jednom rohu hrálo smyčcové kvarteto a velké piano, na něž hrál celkem dobře jeden seržant. Byla tu už polovina lidí, muži s černými kravatami a ženy v šatech. Možná existují lidi, kteří se na takovýchto akcích cítí opravdu přirozeně, říkal si Ryan, ale on mezi ně nepatří. Zamířil podél obvodu místnosti a brzy našel ministra obrany Bunkera a jeho ženu Charlotte.

"Ahoj, Jacku."

"Ahoj, Dennisi, znáš mou ženu?"

"Caroline," řekla Cathy a podala mu ruku.

"Tak co říkáš na ten zápas?"

Jack se zasmál. "Vím, jak se kvůli tomu hádáte s Brentem Talbotem. Já se narodil v Baltimore. Někdo nám náš tým ukradl."

"Ale o tolik jste nepřišli, ne? Tenhle rok je náš."

"To říkají i Vikings."

"Zázrak, že se vůbec dostali přes New York."

"Raiders vám ale pěkně zatopili, co si pamatuju."

"Náhoda," zamručel Bunker. "V druhý půli jsme je roznesli."

Caroline Ryanová a Charlotte Bunkerová se na sebe podívaly a v očích se jim zablýsklo: Fotbal! Cathy se otočila a vtom ji uviděla. Paní Bunkerová odkráčela, a chlapci si zatím povídali o klukovských věcech.

Cathy se zhluboka nadechla. Přemýšlela, jestli je to ta pravá chvíle, ale nedokázala to už zarazit. Nechala Jacka dívat se na druhou stranu a zamířila nejkratší cestou přes místnost jako jestřáb za kořistí.

Doktorka Elizabeth Elliotová měla na sobě téměř stejné šaty jako Cathy Ryanová. Střih a řasení byly sice trochu odlišné, ale jejich drahé oblečení si bylo natolik podobné, že by i vydavatelka módního časopisu přemýšlela, jestli nenakupovaly ve stejném obchodě. Kolem krku se jí vinula trojitá řada perel. Zrovna diskutovala se dvěma lidmi. Otočila se a spatřila blížící se postavu.

"Dobrý den, doktorko Elliotová, vzpomínáte si na mě?" zeptala se Cathy a vřele se usmála.

"Ne, měla bych?"

"Caroline Ryanová. Už?"

"Promiňte," odpověděla Liz. Okamžitě věděla, o koho jde, ale netušila, co je k sobě váže. "Znáte Boba a Libby Holtzmanovy?"

"Četla jsem váš článek," řekla Cathy a stiskla Holtzmanovi nabízenou pravici.

"To vždy potěší." Holtzman si všiml jemnosti jejího stisku a cítil, jak mu paží vzhůru vystřelila vina. Tak tohle je ta žena, na jejíž manželství zaútočil? "Tohle je Libby."

"Vy jste taky novinářka, že?" řekla Cathy. Libby Holtzmanová byla vyšší než ona a měla na sobě šaty zvýrazňující její vyvinutý hrudník. Jedno její je velký jako obě moje, povšimla si Cathy, a div že nevzdychla. Libby měla ten typ hrudi, na jaký muži rádi pokládají hlavu.

"Vy jste asi před rokem operovala jednu mou sestřenici," řekla Libby. "Její matka říká, že jste nejlepší chirurg na světě."

"To potěší každého lékaře." Cathy se rozhodla, že paní Holtzmanová není jejím nepřítelem, i přes ten tělesný nedostatek.

"Vím, že jste chirurg, ale kde jsme se setkaly?" zeptala se Liz Elliotová se zájmem, který by se dotkl i rasa.

"V Benningtonu. Když jsem byla v prvním ročníku, přednášela jste politologii."

"Vážně? Překvapuje mě, že si na to vzpomínáte." Dala jasně najevo, že ona nikoli.

"Ano. No, víte, jak to chodí." Cathy se usmála. "Prvák na medicíně je pořádná dřina. Člověk se musí soustředit na důležitý věci. Takže nedůležitý kurzy jdou až po nich, je to skoro zadarmo."

Elliotová měla stále stejný výraz. "Já jsem ale nikdy nic zadarmo nedávala."

"Ale dávala. Šlo jen o to, všechno vám převyprávět." Cathy se usmála ještě víc.

Bob Holtzman měl nutkání ustoupit o krok dozadu, ale ovládl se a zůstal na místě. Oči jeho ženy se o něco rozšířily, neboť signály zachytila o chvíli dřív než on. Válka právě vypukla. A bude ještě nechutnější než většina ostatních válek.

"Co se vlastně stalo s doktorem Brooksem?"

"S kým?" zeptala se Liz.

Cathy se otočila k Holtzmanovým. "V sedmdesátých letech bylo všechno jiné. Paní Elliotová měla čerstvý titul magistry a katedra politologie byla, řekněme, poněkud radikální. Znáte to, takoví elegáni." Otočila se zpátky. "Přeci jste nezapomněla na doktora Brookse a doktora Hemmingse! Kde byl ten dům, v němž jste tam s nimi bydlela?"

"Nevzpomínám si." Liz si opakovala, že nesmí ztratit kontrolu. Brzy to skončí. Ale odejít nemohla.

"Nebylo to na tom rohu, pár bloků od kampusu? Říkávali jsme jim bratři Marxové," vysvětlovala Cathy s úšklebkem. "Brooks nikdy nenosil ponožky - ve Vermontu, představte si, musel být v zimě hrozně nastydlý - a Hemmings si nikdy nemyl vlasy. To byla katedra, pane. Brooks pak samozřejmě odešel do Berkeley a vy jste tam pak jela taky doděla si doktorát. Myslím, že vás to bavilo pracovat pod ním. Nevíte, jak to teď vypadá v Benningtonu?"

"Krásně jako vždycky."

"Nikdy jsem tam nebyla na srazech bývalých žáků," posteskla si Cathy.

"Já tam taky byla naposledy před rokem," řekla Liz.

"Co se tedy stalo s doktorem Brooksem?" zeptala se znovu Cathy.

"Myslím, že přednáší ve Vassaru."

"Takže jste ve styku? Pořád mu neunikne jediná sukně, že? Jak často se s ním vídáte?"

"Už pár let ne."

"Nikdy jsme nechápali, co na nich vidíte."

"No tak, Caroline, nikdo z nás tenkrát nebyl bez poskvrnky."

Cathy se napila šampaňského. "To je pravda. Byla jiná doba a dělali jsme spoustu bláznivin. Ale já měla štěstí. Jack ze mě udělal počestnou ženu."

Cililink! Pomyslela si Libby Holtzmanová.

"Některé z nás na to neměly čas."

"Nechápu, jak to zvládáte bez rodiny. Já bych asi nevydržela být tak sama."

"Aspoň se nemusím bát, že mi manžel zahne," namítla Liz ledově. Našla svou zbraň, ale netušila, že už není nabitá.

Cathy vypadala pobaveně. "Ano, to asi trápí všechny ženy. Já to ale naštěstí můžu pustit z hlavy."

"Která žena si může být jistá?"

"Jistý si je jenom blázen. Když znáte svého muže," vysvětlovala Cathy, "víte, čeho je a čeho není schopen."

"A vy jste si vážně tak jistá?" zeptala se Liz.

"Samozřejmě."

"Ale říká se, že žena se to vždy dozví poslední."

Cathy pokyvovala hlavou ze strany na stranu. "Je to čistě filozofická debata, nebo se mi snažíte něco říct do obličeje, a ne jen za zády?"

Ježíši! Bob Holtzman měl pocit, že je divákem na zápase šampionek v judu.

"Naznačila jsem něco takového? Pak je mi to líto, Caroline."

"To nic, Liz."

"Omlouvám se, ale raději bych..."

"Já jsem taky profesorka, znáš to, doktorka medicíny, Johns Hopkins a tak."

"Já myslela, že nejste interní profesorka."

Doktorka Ryanová přikývla. "To je pravda. Nabídli mi plný profesorský úvazek na Universitě ve Virginii, ale to by znamenalo odstěhovat se z domu, který máme rádi, přesunout děti do jiný školy a samozřejmě problémy pro Jackovu kariéru. Takže jsem to zamítla."

"Jste asi pěkně svázaná."

"Mám svoje závazky a práce v Hopkinsově nemocnici mě baví. Děláme pár novátorských úkolů a je fajn být u zdroje činnosti. Pro tebe určitě bylo mnohem jednodušší přestěhovat se do Washingtonu, nikde tě nic nedrželo - a krom toho, co je nového v politologii?"

"Jsem se svým životem celkem spokojena, děkuju."

"To si myslím," odpověděla Cathy, všimla si skuliny a věděla, jak ji prozkoumat. "Vždycky se pozná, když je někdo se svou prací spokojený."

"A vy, paní profesorko?"

"V životě mi nebylo líp. Vlastně se lišíme jen jedním," řekla Caroline Ryanová.

"A sice?"

"Nevím, kam se mi poděla žena. Tvoje je támhle s Liz Elliotovou a Holtzmanovýma. O čem si tak povídají?" podivil se Bunker.

"Doma, v noci, spím se svým mužem," pronesla Cathy sladce. "A krásný na tom je, že nikdy nemusím vyměňovat baterky."

Jack se otočil a spatřil svou ženu s Elizabeth Elliotovou, jejíž bělostné perly jako by mu před očima zhnědly, jak zbledla. Jeho žena byla menší než prezidentova poradkyně a vedle Libby Holtzmanové vypadala jako skřítek, ale ať se tam stalo cokoli, Cathy své území bránila jako medvědice, oči upřené na Elliotovou. Přiblížil se k nim, aby zjistil, co se děje.

"Ahoj, miláčku."

"Ahoj, Jacku," řekla Cathy a oči stále nespouštěla ze svého terče. "Znáš Boba a Libby?"

"Ahoj." Ryan s oběma potřásl rukou a všiml si, že oba se na něj velmi podivně dívají. Paní Holtzmanová se zřejmě chystala vybuchnout smíchy, ale pak se nadechla a ovládla se.

"Vy jste ten šťastlivec, který si vzal tuto ženu?" zeptala se Libby. Tato větička souboj ukončila.

"Spíš si ona vzala mě," řekl Jack po dalším návalu zmatenosti.

"Omluvte mě, prosím," řekla Elliotová a co nejvznešeněji odkráčela z bojiště. Cathy vzala Jacka za ruku a odváděla jej k rohu s piánem.

"O co prokristapána šlo?" zeptala se Libby Holtzmanová svého muže. Měla pocit, že toho věděla dost. Její úspěch, kdy se jí podařilo zadržet dech a nerozesmát se nahlas, ji málem stál život.

"O to, že jsem porušil jedno etický pravidlo. A chceš něco slyšet?"

"Udělal jsi dobře," pronesla Libby. "Bratři Marxové? Na rohu ulice. Liz

Elliotová, Královna bílých amerických radikálů. Páni."
"Jacku, hrozně mě bolí hlava, vážně, úplně strašně mě bolí hlava," zašeptala Cathy svému manželovi.
"Je to tak zlý?"
Přikývla. "Můžeme odsud zmizet, než se mi udělá špatně?"
"Cathy, z takovýchhle akcí se nedá jen tak zmizet," řekl Jack.
"Ale dá."
"O čem jste si to s Liz povídaly?"
"Asi ji nemám moc ráda."
"To nejsi sama. Tak jo." Jack zamířil ke dveřím s Cathy po boku. Kapitán u schodiště jim rozuměl. Pět minut poté už byli venku. Jack pomohl své ženě do auta a vyrazili směrem na Pennsylvánii.
"Jeď rovně," řekla Cathy.
"Ale..."
"Jeď rovně, Jacku," řekla hlasem chirurga. Tím, který lidem říká, co mají dělat. Ryan minul Lafayette Park. "Teď doleva."
"Kampak jedeme?"
"Teď doprava - a doleva."
"Ale."
"Jacku, prosím," řekla Cathy jemně.
Portýr v hotelu Hay Adams pomohl Caroline z auta. Jack podal klíče dalšímu zaměstnanci a šel za svou ženou dovnitř. Viděl, jak jí recepční dává klíče a Cathy pak odkráčela k výtahu. Šel za ní do výtahu, z výtahu a k rohovému apartmá.
"Co se děje, Cahy?"
"Jacku, měli jsme teď hodně práce, hodně dětí a málo sami sebe. Dnešní večer, miláčku, je jen pro nás." Ovinula mu ruce kolem krku a její manžel měl jedinou možnost - políbit ji. Dala mu do ruky klíč. "Tak teď otevři dveře, než někoho vylekáme."
"Ale co..."
"Jacku, mlč. Prosím tě," dodala.
"Ano, miláčku." Ryan zavedl svou ženu do pokoje.
Cathy s potěšením zjistila, že její instrukce byly splněny tak, jak jen mohl dokázat personál tohoto vybraného hotelu. Na stolku už čekala lehká večeře a vychlazená láhev prvotřídního sektu. Kožich shodila na pohovku a doufala, že i vše ostatní je, jak má být.
"Můžeš nalít šampaňské? Hned jsem zpátky. Sundej si kabát a udělej si pohodlí," řekla přes rameno cestou do ložnice.
"Neboj," řekl Jack sám sobě. Netušil, co se děje nebo co Cathy plánuje, ale ani mu to moc nevadilo. Když položil sako smokingu na kožich své ženy, odloupl fólii z hrdla láhve, sundal drátek a pomalu uvolnil zátku. Nalil dvě sklenky a pak láhev vrátil do stříbrného kbelíku. Rozhodl se, že bude důvěřovat kvalitě vína i bez ochutnávání, a odešel se podívat z okna na Bílý dům. Neslyšel ji, když se vrátila do pokoje. Ale poznal to, cítil, že se něco změnilo ve vzduchu. Když se otočil, stála ve dveřích.
Bylo to podruhé, co měla to oblečení na sobě. Hedvábný závoj jí sahal až na podlahu. Poprvé si ty šaty oblékla na svatbu. Cathy šla bosa přes koberec ke svému manželovi, klouzala prostorem jako zjevení.
"Hlava už tě asi nebolí."
"Ale žízeň mám pořád," řekla Cathy a usmála se na Jacka.
"S tím bych si měl umět poradit." Jack zvedl sklenku a přidržel ji u jejích rtů. Jednou se napila a pak sklenku přisunula k jeho rtům.
"Máš hlad?"
"Ne."
Opřela se o něho a vzala obě jeho dlaně do svých. "Miluju tě, Jacku. Můžeme?"
Jack ji otočil a stoupl si za ni, rukama ji držel za boky. Postel, jak

viděl, byla rozestlaná a světlo zhasnuté, ale okny proudila dovnitř záře Bílého domu.

"Pamatuješ, tenkrát poprvé, první noc, co jsme byli svoji?"

Jack se usmál. "Pamatuju si na obojí, Cathy."

"Dneska to bude znovu poprvé, Jacku." Sáhla za něj a uvolnila mu opasek. Jack pochopil. Když byl nahý, co nejvášnivěji jej objala, a na kůži mu šustilo hedvábí jejího županu. "Lehni si."

"Sluší ti to ještě víc než jindy, Cathy."

"Nechci, aby mi tě někdo sebral." Cathy přišla za ním do postele. Byl připraven a ona taky. Caroline si vykasala župan až do pasu a sedla si na Jacka, pak nechala župan klesnout na postel. Jack dlaněmi našel její ňadra. Cathy mu dlaně držela, pohybovala se na něm, věděla, že dlouho nevydrží, ale ona též ne.

Žádný muž by neměl mít tolik štěstí, říkal si Jack, přemáhal se, snažil se ovládnout, ale přesto se mu to zoufale nepodařilo. Odměnila jej úsměvem, který mu málem zlomil srdce.

"To nebylo zlý," řekla Cathy o minutu později a políbila mu ruce.

"Dlouho jsem necvičil."

"Noc je mladá," řekla, když si lehla vedle něho, "a za poslední dobu jsem lepší taky nezažila. Máš už hlad?"

"Ryan se rozhlédl po pokoji. "No, já..."

"Počkej." Vstala z postele a vrátila se s županem, na němž byl vyšitý monogram hotelu. "Nechci, abys mi vychladl."

Večeře proběhla v tichosti. Nemuseli si nic říkat, následující hodinu si představovali, že jim je oběma zase dvacet, tedy věk vhodný pro experimentování s láskou, na poznávání toho krásného a nového místa, kde se za každou zatáčkou objeví něco dosud neviděného. Už je to hrozně dávno, říkal si Jack, ale zapudil tu myšlenku z mysli, jež byla aspoň pro jednou klidná. Po dezertu dolil zbytek šampaňského.

"Musím přestat pít." Ale dneska ne.

Cathy dopila svou sklenku a postavila ji na stůl. "Přestat by neškodilo, ale nejsi alkoholik. To se ukázalo minulý týden. Potřeboval sis odpočinout, a to se stalo. A teď mám na tebe chuť."

"Pokud něco zbylo."

Cathy vstala a vzala jej za ruku. "Je tam toho ještě mnohem víc."

Tentokrát ji vedl Jack. Když byli v ložnici, sundal jí župan přes hlavu a pak svůj hodil na zem vedle jejího.

První polibek trval nekonečně dlouho. Zvedl ji v náručí a položil ji na postel a chvíli nato se k ní přidal. Touha neopustila ani jednoho z nich. Brzy byl nad ní, pod sebou a kolem sebe cítil její teplo. Tentokrát se mu to podařilo lépe, ovládl se, dokud se jí neprohnula záda a v obličeji se jí neobjevil ten zvláštní bolestný výraz, který chce své ženě dopřát každý muž. Nakonec ji objal pažemi a zvedl z postele a přitiskl ji k sobě. Tohle Cathy milovala, milovala sílu svého muže skoro stejně jako jeho laskavost. A pak bylo po všem a leželi bok po boku vedle sebe. Cathy si ho k sobě přitáhla, jeho obličej byl přímo v úrovni jejího žalostně plochého hrudníku.

"Nic ti nebylo," zašeptala mu do ucha. To, co následovalo, ji nepřekvapilo. Znala svého muže tak dobře, i když na to bohužel zapomněla. Doufala, že si za to bude moci odpustit. Jackovo tělo se otřásalo vzlyky. Cathy jej držela u sebe, na svých ňadrech cítila jeho slzy. Je tak silný a jemný.

"Byl jsem teď špatný manžel a o nic lepší otec."

Položila si tvář na temeno jeho hlavy. "Nikdo z nás poslední dobou nezaznamenával žádný rekordy, Jacku, ale už je to pryč."

"Jo." Políbil ji na ňadro. "Jak jsem tě vůbec našel?"

"Vyhrál jsi mě, Jacku. Ve velké loterii života jsi mě získal. Já získala tebe. Myslíš, že manželé si vždy zaslouží jeden druhýho? Všichni ti lidi, co vidím v práci, to přitom nezvládají. Možná se nesnaží, možná zapomínají."

"Na co?"

"Na to, co jsem málem zapomněla i já. V bohatství i v nedostatku, v dobrém i zlém, ve zdraví i v nemoci, dokud nás smrt nerozdělí. Pamatuješ? Já jsem taky složila ten slib. Jacku, já vím, jak umíš být dobrý, a to mi stačí. Minulý týden jsem se k tobě chovala příšerně... Omlouvám se, za to všechno, co jsem ti udělala. Ale už je to pryč."

Pláč ustal. "Díky, miláčku."

"Já děkuju, Jacku." Přejela mu prstem po zádech.

"Jak to myslíš?" Zaklonil hlavu, aby jí viděl do tváře. Uviděl další úsměv, ten něžný úsměv, jaký si žena schovává pro svého muže.

"Myslím, že jo. Možná to bude další holčička."

"To by bylo fajn."

"Půjdeme spát."

"Za chvilku." Jack vstal a odešel do koupelny, než se vrátil, zašel ještě do obývacího pokoje. O deset minut později už klidně oddychoval. Cathy vstala, oblékla si župan a cestou z koupelny zrušila ranní buzení, které Jack právě objednal. Teď se ona dívala z oken na prezidentův dům. Nikdy jí svět nepřipadal krásnější. Ještě kdyby Jack přestal pracovat pro tyhle lidi...

Nákladák zastavil u pumpy kousek od Lexingtonu v Kentucky. Řidič si dal na pár minut pauzu, dal si kávu a lívance - nic tak člověka neprobudí za volantem jako snídaně - a pak na to znovu šlápl. Tisícidolarová odměna se mu velmi zamlouvala, ale pokud ji bude chtít získat, bude muset projet Mississippi před ranní špičkou v St. Louis.

[31] TANEČNÍCI

Ryan věděl, že je hrozně pozdě, když jej probudil hluk aut a okna byla zalitá denním světlem. Na hodinkách bylo čtvrt na devět. Málem ho zachvátila panika, ale na ni už bylo stejně pozdě, ne? Jack vstal a uviděl svou ženu, jak právě nalívá kávu.

"Ty dnes nejdeš do práce?"

"Měla jsem asistovat u operace, která začala před pár minutama, ale Bernie to vezme za mě. Ale asi by sis měl vzít něco na sebe."

"Jak se dostanu do práce?"

"John tu bude v devět."

"Fajn." Ryan se šel osprchovat a oholit. Cestou nahlédl do skříně a všiml si, že tam na něj čeká oblek, košile a kravata. Jeho žena to musela velmi pečlivě naplánovat. Musel se usmát. Jack nikdy o své manželce nepřemýšlel jako o vůdkyni -svůdkyni? - spiknutí. V osm čtyřicet byl umytý a oholený.

"Víš, že mám v jedenáct schůzku tady přes ulici?"

"Ne, to jsem nevěděla. Ale pozdravuj tu potvoru Elliotovou." Cathy se usmála.

"Ty ji taky nemáš ráda?" zeptal se.

"Není na ní co milovat. Byla hrozná už jako učitelka na škole. Není tak chytrá, jak si myslí. Má hlavně problémy s egem."

"To jsem si všiml. Ona mě taky moc ráda nemá."

"Měla jsem ten pocit. Včera jsme se trochu chytly. Myslím, že jsem jí to natřela," poznamenala Cathy.

"O co vlastně šlo?"

"Byly to jen takový holčičí problémy." Cathy se odmlčela. "Jacku...?"

"Copak, lásko?"

"Asi bys měl odejít."

Ryan se podíval na svůj talíř. "Asi máš pravdu. Ještě mám před sebou ale pár věcí... Ale až budou hotový..."

"Za jak dlouho?" zeptala se.

"Maximálně dva měsíce. Nemůžu jen tak odejít, lásko. Jmenoval mě prezident. Ve funkci mě musel schválit Senát. Z toho nejde jen tak odejít - bere se to jako dezerce. Má to pravidla, který se musí dodržovat."

Cathy přikývla. Svého už dosáhla. "Rozumím, Jacku. Dva měsíce bohatě stačí.

Co bys chtěl dělat pak?"
"Výzkumnou práci bych sehnal prakticky kdekoli, v Centru pro strategická a mezinárodní studia, Heritage, možná i Johns Hopkins Středisko pro vyšší mezinárodní studia. Mluvil jsem v Anglii s Basilem. Když se člověk dostane takhle vysoko, vlastně nikdy neodejde. Hmmm. Třeba bych mohl napsat další knížku."
"Začneme ale dlouhou dovolenou, hned jak dětem skončí škola."
"Já myslel..."
"V tu dobu ještě moc těhotná nebudu, Jacku."
"Myslíš, že se to včera vážně povedlo?"
V očích jí lišácky zablýsklo. "Doba byla přibližně správná a měls dva pokusy, ne? Co se děje? Snad nemáš pocit, že jsem tě zneužila?"
Její manžel se usmál. "Už mě zneužili i k horším věcem."
"Uvidíme se večer?"
"Už jsem ti někdy řekl, jak moc se mi líbí tvoje šaty?"
"Ty svatební? Jsou trošku formální, ale účel splnily. Škoda, že už nemáme víc času, že?"
Jack se rozhodl, že odejde, dokud je ještě čas. "Jo, miláčku, ale já musím do práce a ty taky."
"Ale no tááák," řekla Cathy škádlivě.
"Nemůžu přece říct prezidentovi, že jsem se zdržel, protože jsem spal se svou ženou v domě přes ulici." Jack šel ke své ženě a políbil ji. "Díky, miláčku."
"Rádo se stalo, Jacku."
Ryan vyšel z hotelu a Clark už na něj čekal. Nastoupil.
"Brýtro, doktore."
"Ahoj, Johne. Jen jedno ti musím vytknout."
"Copak?"
"Cathy zná tvoje jméno. Jak je to možný?"
"To vědět nemusíš," odpověděl John a podal mu došlé zprávy. "Občas se rád nechávám načapat."
"Určitě jsi porušil nějaký zákon."
"Jo, přesně tak," Clark vyrazil na cestu. "Kdy dostaneme svolení pro tu operaci v Mexiku?"
"Právě kvůli tomu jedu do Bílýho domu."
"V jedenáct?"
"Tak, tak."
Bylo potěšující, že CIA vlastně může fungovat i bez jeho přítomnosti. Ryan dorazil do sedmého patra a zjistil, že všichni pracují. I Marcus byl na svém místě.
"Už se těšíte na cestu?" zeptal se Jack ředitele.
"Jo, dnes večer odlítám. Japonská stanice chystá schůzku s Lyalinem."
"Marku, prosím vás, nezapomínejte, že se jmenuje MUŠAŠI a že informace, které nám dává, nesou označení NIITAKA. Používat jeho pravé jméno není ani tady dobrým zvykem."
"Jasně, Jacku. Jedeš za prezidentem kvůli té záležitosti v Mexiku?"
"Přesně tak."
"Líbí se mi, jak jsi to přichystal."
"Díky, Marku, ale uznání patří Clarkovi s Chavezem. Můžu něco navrhnout?" zeptal se Jack. "Sem s tím."
"Nevrátíme je do Operací?"
"Jestli se jim tohle povede, prezident to schválí a já taky." "To zní dobře." Jack měl pocit, že to šlo dost snadno. Přemýšlel, proč asi.
Doktor Kaminiskij si prohlédl snímky a vynadal si, jaké chyby se včera dopustil. Bylo to téměř nemožné, ale - . Ne, to není možné. Tady ne. Nebo ano? Bude muset provést ještě další testy, ale nejprve hodinu hledal kontakt na svého syrského kolegu. Pacienta převezli do jiné nemocnice, kde mají izolovaný

pokoj. I kdyby se Kaminiskij zmýlil, toho člověka bylo nutné kompletně izolovat.

Russell nastartoval ještěrku a několik minut zkoušel, k čemu slouží který ovládač. Přemýšlel, na co asi bývalému majiteli byla, ale na tom vlastně nezáleželo. V nádržích s propanem bylo ještě dost tlaku, takže o to se nemusel strachovat. Vrátil se do domu.

Lidé v Coloradu mu připadali celkem přátelští. Na konci příjezdové cesty mu už dodávková společnost postavila schránku. Russell si ráno u kávy přečetl noviny. O chvíli později si uvědomil, jak je to dobré.

"Pane jo," pronesl tiše.

"Copak se děje, Marvine?"

"To jsem ještě nezažil. Fanoušci Vikings plánují konvoj... víc jak tisíc aut a autobusů. Hergot," řekl. "To úplně zacpe silnice." Otočil stránku a podíval se na rozšířenou předpověď počasí.

"Jak to myslíš?"

"Do Denveru pojedou po I-76. To by mohlo způsobit pár problémů. Musíme tam dorazit kolem poledního, možná o chvilku později... asi ve stejnou dobu, co má přijet ten konvoj..."

"Konvoj -jak to myslíš? Co má ten konvoj chránit?" zeptal se Qati.

"Ne skutečnej konvoj," vysvětloval Russell. "Spíš to bude kolona aut. Fanoušci z Minnesoty do toho vložili hrozně moc peněz. Víte co, pronajmeme si pokoj v motelu. Poblíž letiště. Kdy nám to letí?" Zarazil se. "Ježíši, já asi vůbec nemyslím."

"Jak to myslíš?" zeptal se znovu Ghosn.

"Počasí," odpověděl Russell. "Jsme v Coloradu a je leden. Co když přijde další sněhová bouře?" Přečetl další stránku. Pane jo.

"Myslíš kvůli řízení?"

"Právě. Musíme zamluvit pokoje, třeba v jednom z motelů u letiště. Můžeme tam zajet noc předtím... nebo objednám pokoje na dvě, na tři noci, ať to není nápadný. Sakra, jen aby měli volno." Russell šel k telefonu a otevřel telefonní seznam. Po čtvrtém pokusu našel pokoj v malé obci asi kilometr a půl od letiště. Musel to zamluvit s pomocí kreditní karty, kterou se mu dosud podařilo nepoužít. Neděl al to rád. Další stopa.

"Dobré ráno, Liz." Ryan vešel do kanceláře a posadil se. "Jak se dnes máme?"

Prezidentova poradkyně nenesla urážky o nic lépe než kdokoli jiný. Porafala se s ženou tohohle hajzla - před očima novinářů! - a veřejně to schytala. Ať už v tom měl Ryan prsty nebo ne, určitě se tomu včera v noci pořádně zasmál. Navíc to, co ta vychrtlá ženská včera řekla, se týkalo i Boba Fowlera, ne? Aspoň prezident si to myslel, když se to včera dozvěděl.

"Máš s sebou všechno?"

"Jistě."

"Tak jdeme." Ať si tohle vyřídí Bob.

Helen D'Agustinová sledovala, jak oba vcházejí do Oválné pracovny. Už o tom samozřejmě slyšela. Jeden agent tajné služby to celé vyslechl, a onen nelítostný útok na psychiku Elliotové už zavdal příčinu k několika diskrétním úšklebkům.

"Dobré ráno, pane prezidente," zaslechla Ryana, když se zavřely dveře.

"Dobré, Ryane. Tak povídejte."

"Pane, náš plán je celkem jednoduchý. Dva důstojníci CIA budou na letišti v Mexiku, v uniformách letištního personálu. Provedou všechny běžné práce, vyprázdní popelníky, umyjí záchody. Než odejdou, umístí v horním patře čerstvě naaranžované květiny. V nich budou ukryté takovéhle mikrofony." Ryan vytáhl z kapsy plastikový mikrofon a podal jej prezidentovi přes stůl. "Ty mají přenést signál na druhý přijímač, ukrytý v láhvi. Ten bude vysílat na vícekanálových extrémně vysokých frekvencích z letadla. Rovnoběžně s 747 poletí tři letadla, která signál zachytí. Další přijímač s kazeťákem bude ukrytý na palubě 747,

jednak jako záloha pro vzdušné linky, jednak jako zástěrka pro operaci. Bude-li odhalen, štěnice budou považovány za dílo novinářů z premiérova doprovodu. Ale to samozřejmě neočekáváme. Lidi v Dulles nám to pak zpracují. Elektronický přenos bude každopádně zpracován a přepisy dostanete pár hodin před přistáním letadla."

"Velmi dobře. Jaké jsou šance na úspěch?" zeptal se náčelník štábu Arnold van Damm. Musel tu samozřejmě být. Bylo to cvičení spíš politické než státnické. Politické riziko bylo velmi vážné, ale i odměna za úspěch měla být víc než značná.

"Taková operace nikdy není jistá, pane. Pokud se něco řekne, je pravděpodobné, že zjistíme, co to je, ale taky se o té záležitosti vůbec hovořit nemusí. Všechno vybavení jsme prozkoušeli. Funguje. Důstojník, který tuto operaci řídí, je velmi zkušený. Již má za sebou i několik citlivých operací."

"Například?" zeptal se van Damm.

"Například před pár lety zachránil Gerasimovovu ženu s dcerou." Ryan to asi minutu vysvětloval.

"Vyplatí se při té operaci tak značné riziko?" zeptal se Fowler.

To Ryana poněkud překvapilo. "Pane, to musíte rozhodnout vy."

"Ale já se ptám na váš názor."

"Ano, pane prezidente, vyplatí. Informace, které nám podává NIITAKA, hovoří o značném stupni arogance na jejich straně. Něco takového by pro ně mohlo být dostatečným šokem, aby s námi hráli podle pravidel."

"Souhlasíš s naší politikou vůči Japonsku?" zeptal se van Damm stejně překvapeně jako Ryan před chvilkou.

"Jestli souhlasím nebo ne, o to nejde, ale na tvou otázku odpovím ano."

Náčelník štábu byl upřímně šokován. "Ale předchozí administrativa -jak to, žes nám to nikdy neřekl?"

"Nikdo se mě neptal, Arnie. Já vládní politiku neurčuji. Já jsem jen špicl. Dělám, co se mi řekne, dokud je to legální."

"Jste spokojen s legalitou téhle operace?" zeptal se Fowler s chabě potlačovaným úsměvem.

"Pane prezidente, vy jste právník, ne já. Když neznám právnické detaily - což neznám -, pak musím předpokládat, že vy, jako soudní úředník, mi nedáte rozkaz porušit zákon."

"To je nejlepší baletní číslo od loňského vystoupení Kirovovova baletu v Kennedyho Centru," rozesmál se van Damm.

"Ryane, vy znáte všechny kroky. Máte můj souhlas," řekl Fowler po krátké pauze. "Pokud získáme, co chceme, co bude pak?"

"O tom budeme muset promluvit s lidmi z ministerstva zahraničí," řekla Liz Elliotová.

"To ale skrývá potenciální nebezpečí," upozornil Ryan. "Japonci najali spoustu lidí ze sekce obchodních jednání. Musíme předpokládat, že uvnitř mají své lidi."

"Obchodní špionáž?" zeptal se Fowler.

"Jistě, proč ne? NIITAKA nám nedodal přesvědčivé důkazy, ale kdybych byl úředníkem a chtěl bych odejít z vládních služeb a vydělat ročně půl milionu za jejich reprezentaci -jak to dělá hodně z nich -, jak bych se jim představil jako možný zhodnotitelný vklad? Udělal bych to stejně, jak se sovětský špion nebo úředník představuje nám. Donese něco tučného pěkně shora. Je to ilegální, ale my na prozkoumání toho problému nevynakládáme žádné úsilí. Z toho důvodu je velmi nebezpečná šířka rozptylu informací. Pochopitelně žádáte názor ministra Talbota a dalších, ale já bych si dal skutečně pozor, jak daleko s tím jít. Taky nezapomeňte, že když premiérovi řeknete, že víte, co řekl - a když on ví, že to řekl jen na jednom místě - riskujete, že dojde ke zkompromitování použité výzvědné techniky." Prezident jeho informaci přijal bez větších výhrad, krom zvednutého obočí.

"Má to vypadat jako vyzrazení z Mexika?" zeptal se van Damm.

"To je běžný postup," přikývl Ryan.

"A když jej s tím konfrontuji přímo?" zeptal se Fowler.

"Přímý útok se těžko odvrací, pane prezidente. Ale kdyby se to dostalo ven, Kongres z toho trefí šlak. To je jeden z mých problémů. Mám tuhle informaci probrat s Alem Trentem a Samem Fellowsem. Sam se připojí, ale Al má politické důvody nenávidět Japonce."

"Mohl bych vám nařídit, abyste mu to neříkal..."

"To je jeden zákon, který nesmím za žádných okolností porušit, pane."

"Ale můžu vám to přikázat," pronesl Fowler.

Ryan byl znovu překvapen. Jak prezident, tak i on sám si uvědomovali, jaké by byly důsledky takového rozkazu. Přesně to, co myslela Cathy. Ale mohla by to být krásná výmluva, jak opustit vládní služby.

"No, snad to nebude nutné. Už mě nebaví jednat s těmi lidmi v rukavičkách. Něco podepsali, a tak to budou dodržovat nebo budou mít co dělat s rozzlobeným prezidentem. Navíc samotná myšlenka, že někdo může podplatit prezidenta země tak zlomyslně, je úplně odporná. Hergot! Já nesnáším korupci!"

"Tvrdě do toho, šéfe," poznamenal van Damm. "Krom toho, voličům to bude sympatické."

"Je to spratek," pokračoval Fowler po chvíli. Ryan nedokázal odhadnout, kolik v tom bylo skutečného a kolik hraného. "Řekne mi, že přijede propracovat několik detailů, trochu se seznámit, a ve skutečnosti má v plánu vyhnout se dohodě. No, s tím už si poradíme. Je asi čas, aby mu někdo vysvětlil pravidla." Rozmluva byla u konce. "Ryane, včera jsem vás neviděl."

"Mou ženu rozbolela hlava, pane. Museli jsme odejít. Omlouvám se."

"Už je jí líp?"

"Ano, pane, děkuju."

"Dejte svým lidem zelenou."

Ryan vstal. "Provedu, pane prezidente."

Van Damm s ním vyšel ven a doprovázel jej k Západnímu vchodu. "Dobrá práce, Jacku."

"Že by mě tu začínali mít rádi?" zeptal se Jack lišácky. Schůzka se vydařila až příliš.

"Nevím, co se stalo včera v noci, ale Liz je na tvou ženu pěkně nasraná."

"O něčem si povídaly, ale nevím o čem."

"Jacku, chceš to slyšet naplno?" zeptal se van Damm.

Ryan věděl, že ten přátelský doprovod ke dveřím byl až příliš ze slušnosti a že náznaky hovoří dost jasně. "Kdy, Arnie?"

"Rád bych řekl, že je to z pracovních důvodů, nikoli z osobních, ale to bych lhal. Je mi to líto, Jacku, ale stává se to. Prezident ti chce brzy dát sbohem."

"To je od něj hezký," odpověděl Ryan věcně.

"Zkoušel jsem to, Jacku. Víš, že tě mám rád. Stává se to."

"Odejdu potichu. Jenom..."

"Já vím. Nesmíš se o tom vyjadřovat, než odejdeš, ani až budeš pryč. Pravidelně si tě budou zvát, možná kvůli pár zvláštním posláním, kvůli navázání vztahů. Dostaneš pěkné odstupné. To ti, Jacku, zaručuju já i prezident. Není to špatnej člověk, Jacku, vážně ne. Je to tvrdohlavej pacholek a dobrej politik, ale není o nic nepoctivější než kdokoli, koho znám. Jde jen o to, že se tvůj styl uvažování od toho jeho poněkud liší - a on je prezident."

Jack mohl poznamenat, že intelektuální poctivost závisí na podpoře odlišných názorů. Řekl ale: , Jak jsem řekl, odejdu v tichosti. Už jsem tu dlouho. Je čas trochu si odpočinout, přivonět k růžičkám a pohrát si s dětma."

"Jsi chlapík." Van Damm jej poplácal po rameni. "Dotáhni tuhle práci, a dostaneš od šéfa dobrozdání jako ze zlata. Dokonce to necháme napsat Callie Westonovou."

"Ty víš, na co člověka dostat, Arnie." Ryan mu potřásl rukou a odešel k autu. Van Damm by se divil, kdyby viděl, že se směje.

"Musíš to udělat takhle?"

"Elizabeth, bez ohledu na ideologické rozdíly sloužil své zemi dobře. Ve spoustě věcí s ním nesouhlasím, ale nikdy mi nelhal a vždycky se mi snažil dobře poradit," odpověděl Fowler a prohlížel si ten plastický mikrofon. Najednou jej napadlo, jestli náhodou nefunguje i teď.

"Ale říkala jsem ti, co se stalo včera."

"Splním ti přání. Už vlastně odchází. Na téhle úrovni nemůžeš vyhodit lidi ze dveří. Musí se to provést elegantně a čestně. Všechno ostatní je z politického hlediska omezené a hloupé. Souhlasím, že je to dinosaurus, ale i dinosauři mají v muzeích pěkné vitríny."

"Jenže..."

"To je vše. Dobře, tak jste si včera vyměnily s jeho ženou pár ostrých slov. To mi je líto, ale nikdo přece netrestá člověka za to, co udělala jeho žena."

"Bobe, mám přece právo očekávat tvou podporu!"

Fowlerovi se to nelíbilo, ale odpověděl rozumně. "A máš ji, Elizabeth. Ale pro takovou diskusi teď není vhodná doba ani vhodné místo."

Marcus Cabot dorazil na základnu Andrews těsně po obědě. Čekalo jej ještě větší pohodlí, než čekal. Měl letět armádním letadlem C-141B Starlifter, čtyřmotorovým letadlem se zvláštním úzkým trupem. V nákladovém prostoru stál obytný přívěs s kuchyní, obývacím pokojem i ložnicí. Ten byl velmi izolovaný - C-141 je hlučné letadlo, zejména vzadu. Vystoupil předními dveřmi a šel se pozdravit s posádkou. Pilot byl třicetiletý blonďák. Na palubě byly ve skutečnosti dvě posádky. Let bude dlouhý, na letecké základně Travis v Kalifornii musí doplnit palivo a pak ještě třikrát ve vzduchu nad Tichým oceánem. Bude to rovněž neskutečná nuda, a Cabot chtěl co nejvíc času prospat. Přemýšlel, jestli má vůbec smysl být ve vládních službách, a vědomí, že Ryan bude zanedlouho pryč - řekl mu to Arnold van Damm - jeho vyhlídky nijak nevylepšilo. Ředitel CIA si zapnul pás a začetl se do instrukcí. Jeden voják mu nabídl sklenku vína, ze které upil, jakmile letadlo odrazilo od rampy.

John Clark a Domingo Chavez nastoupili do letadla o chvíli později a vydali se do Mexico City. Clark měl pocit, že je lepší tam dorazit dříve a aklimatizovat se. Mexico City bylo další město nacházející se ve velké nadmořské výšce s řídkým a nadto ještě znečištěným vzduchem. Vybavení pro operaci měli pečlivě zabaleno a neočekávali žádné potíže s celníky. Ani jeden z nich neměl zbraň, protože při tomto druhu operace nebyla nutná.

Nákladní vůz sjel z dálnice přesně třicet osm hodin a čtyřicet minut po opuštění nákladního terminálu v Norfolku. To bylo to jednodušší. Dalších patnáct minut a všechnu řidičovu dovednost zabralo couvání k betonovému můstku před stodolou. Horké slunce proměnilo zem na dvacet centimetrů hluboké bahno, které mu málem znemožnilo manévr dokončit, ale na třetí pokus se mu to podařilo. Řidič seskočil ze stupínku a přistoupil k můstku.

"Jak se to otvírá?" zeptal se Russell.

"Já vám to ukážu." Řidič si seškrábl bahno z bot a začal zápasit se západkou na kontejneru. "Potřebujete pomoc s vykládáním?"

"Ne, udělám to sám. V domě je kafe."

"Děkuju, pane. Hrnek bych si celkem dal."

"Tak to bychom měli," řekl Russell Qatimu, když muž mířil směrem od nich. Marvin otevřel dveře a uviděl velkou krabici s nápisem Sony na všech stranách, byly tam i šipky označující vrchní stranu a obrázek skleničky, z nějž měl i negramot pochopit, že je to křehké. Krabice seděla na dřevěné paletě. Marvin uvolnil pásky, které držely krabici na místě, a nastartoval ještěrku. Vyjmutí bomby a její odvoz do nitra stodoly trval další minutu. Russell vypnul ještěrku. Když se řidič vrátil k vozu, už byla korba znovu uzavřená.

"No, tady je váš bonus," řekl Russell a podal mu peníze.

Řidič si přepočítal bankovky. Teď se s krabicí vrátí do Norfolku, ale nejprve se zastaví v nejbližším motelu a vyspí se. "Rád jsem pro vás pracoval, pane. Říkal jste, že za měsíc nebo tak byste mohl pro mě mít další práci?"

"To je pravda."

"Tady je na mě kontakt." Řidič mu dal svou vizitku.

"Jedete hned zpátky?"

"Jen si chvíli odpočinu. V rádiu právě hlásili, že se na zítra chystá pořádná chumelenice. Prý to bude hodně velký."

"Je na to doba, ne?"

"Přesně tak. Mějte se hezky, pane."

"Jeďte opatrně," řekl Russell a znovu mu potřásl rukou.

"Je chyba nechat ho jít," řekl Ghosn Qatimu arabsky.

"To si nemyslím. Jediný obličej, který viděl, je Marvinův."

"To je pravda."

"Zkontroloval jsi to?" zeptal se Qati.

"Obal poškozený není. Zítra ještě provedu detailnější kontrolu. Myslím, že jsme téměř připravení."

"Ano."

"Chceš slyšet nejdřív špatnou nebo dobrou zprávu?" zeptal se Jack. "Dobrou," řekla Cathy. "Chtějí, abych rezignoval na svoje místo." "A ta špatná?"

"No, vlastně pořádně neodejdu. Chtějí, abych se čas od času vrátil. Kvůli konzultacím a tak."

"A ty chceš?"

"Taková práce se člověku zaryje pod kůži, Cathy. Ty bys chtěla odejít z nemocnice, být jen doktor s ordinací a pacienty a předpisovat brýle?" "Bude toho hodně?"

"Několikrát za rok. Kvůli oblastem, o kterých něco vím. Ale nic pravidelnýho." "Jo, to ujde - a ne, nebavilo by mě přestat učit mladý doktory. Kdy to bude?" "No, teď ještě musím dodělat dvě věci. Pak musíme vybrat někoho na moje místo..." Co takhle Foleyovi, pomyslel si Jack. Jenže kdo z nich?

"Sonare, kormidelník..."

"Slyším," řekl navigátor.

"Pane, mám možná kontakt, kurz dva-devět-pět, velmi nevýrazný, ale vrací se to."

"Už jdu." Do místnosti se sonarem to bylo pět kroků. "Ukažte."

"Podívejte, pane." Muž ukázal na čáru na displeji. Ačkoli byla rozmazaná, v podstatě se skládala z malých žlutých teček v určitém frekvenčním rozpětí, a jak časová osa stoupala svisle vzhůru, objevovaly se další body, byly však jen tak pravidelné, aby utvořily nejasnou a rozmazanou čáru. Čára jen nepatrně změnila směr. "Zatím těžko říct, co to je."

"Řekněte mi, co to není."

"Není to hladinový kontakt a nejspíš to není náhodný hluk, pane." Nižší důstojník jel po čáře tužkou až k vrcholu trubky. "Někde tadyhle jsem začal mít pocit, že by to mohlo něco být."

"Co ještě máte?"

"Sierra-15, tady, je obchodní loď, míří na jihovýchod a je od nás hodně daleko - je to třetí KZ-kontakt, jaký sledujeme od poslední výměny hlídek, a to je tak všechno, pane Pitney. Nahoře je asi příliš živo, aby se rybáři dostali tak daleko."

Poručík Pitney poklepal na obrazovku. "Nazvěte to Sierra-16 a já zahájím sledování. Jaká je voda?"

"Hluboký kanál dnes vypadá velmi dobře, pane. Hladinový hluk je ale trochu silný. Udržet tenhle kontakt není jen tak."

"Pořád to sledujte."

"Jo, jo." Muž se vrátil zpět ke svému přístroji.

Poručík Jeff Pitney se vrátil do kontrolní místnosti, zvedl telefon a

stiskl tlačítko do kapitánovy kabiny. "Tady navigátor, pane kapitáne. Objevili jsme potenciální sonarový kontakt, kurz dva-devět-pět, velmi nevýrazný. Možná se vrátil náš kamarád, pane... Ano, pane." Pitney zavěsil a přešel k hlásnému systému 1-MC. "Sledovací oddělení do pohotovosti."

Kapitán Ricks se objevil o minutu později v pantoflích a modrém pyžamu. Nejprve se zastavil u ovládacího panelu, aby zjistil kurz, rychlost a hloubku. Pak šel k sonaru.

"Tak ukažte."

"Hergot, zase mi to zmizelo, pane," řekl muž omluvně. Toaletním papírem - nad každým přístrojem visela jedna rulička - smazal předchozí značku a zapsal další. "Myslím, že tady něco je, pane."

"Doufám, že jste mě nevytáhli z postele pro nic za nic," utrousil Ricks. Poručík Pitney si všiml pohledu, který si mezi sebou vyměnili oba muži u sonaru.

"Vrací se to, pane. Víte, jestli je to Akula, měli bychom slyšet trochu hluku z čerpadel někde tady..."

"Rozvědka říká, že ho vylepšili. Ivan se učí, jak je ztišit," řekl Ricks.

"Asi jo... pomalu zatáčí na sever, aktuální kurz dva-devět-sedm." Oba muži věděli, že údaj se může lišit o deset stupňů na obě strany. I přes velmi nákladný systém na Maine bylo určování směru na větší vzdálenosti značně nepřesné.

"Je tu ještě někdo?" zeptal se Pitney.

"Někde jižně od Kodiaku by měla být Omaha. Ten směr nesedí. Tohle není ona. Určitě nemůže jít o kontakt z hladiny?"

"Kdepak, kapitáne. Kdyby to byl diesel, poznal bych to, a kdyby to byl parník, tak taky. Z hladiny se neozývá žádný hluk. Musí to být hluk zpod hladiny, kapitáne. Nic jinýho."

"Pitney, my máme kurz dva-osm-jedna?"

"Ano, pane."

"Zahnout vlevo na dva-šest-pět. Získáme lepší základnu pro analýzu pohybu terče, zkuste dokončit odhad vzdálenosti, než se za ním pustíme."

Pustíme, říkal si Pitney. Páni, vždyť to přece dělají útočný ponorky. Rozkaz však samozřejmě předal dál.

"Kde je rozhraní?"

"Padesát metrů, pane. Soudě podle hluku z hladiny jsou nahoře šestimetrový vlny," dodal muž u sonaru.

"Takže je možná hluboko, aby měl cestu jednodušší."

"Hergot, zase zmizel... uvidíme, co se stane, až se zase narovná..."

Ricks vyklonil hlavu z místnosti se sonarem a pronesl jediné slovo: "Kafe." Ani ho ale nenapadlo, že by si třeba dal někdo taky.

Čekali pět minut, než se znovu začaly na správných místech objevovat body.

"Tak fajn, je zpátky. Asi," dodal muž. "Kurz vypadá na tři-nula-dvě."

Ricks odešel k mapě. Podporučík Shaw prováděl výpočty spolu s kormidelním poddůstojníkem. "Musí to být víc než sto tisíc metrů. Předpokládám severovýchodní kurz, rychlost pod deset. Musí to být takhle daleko nebo dál." Byla to dobrá práce a rychlá, pomyslel si Shaw s nižším důstojníkem.

Ricks krátce přikývl a vrátil se k sonaru.

"Upevňuje se to, dostáváme kontakty na padesátihertzový linii. Začíná se to podobat panu Akulovi."

"Určitě máte nějaký hodně dobrý kanál."

"Přesně tak, kapitáne, hodně dobrej a pořád se zlepšuje. Ta bouře to změní, až se turbulence dostanou i do naší hloubky, pane."

Ricks vešel do kontrolní místnosti. "Pane Shaw?"

"Nejlepší odhad je sto patnáct tisíc metrů, kurz severovýchodní, rychlost pět uzlů, možná plus minus jeden nebo dva, pane. Jestli jede rychlostí mnohem vyšší, pak je hrozně daleko."

"Chci, abychom ho velmi zlehka objeli, takže změna kurzu na nula-osm-nula."

"Rozumím, pane. Kormidlo pět stupňů doprava, nový kurz nula-osm-nula."

"Kormidlo pět stupňů vpravo, rozumím. Pane, kormidlo je vpravo o pět stupňů, nový kurz nula-osm-nula."

"Dobře."

Ponorka Maine pomalu změnila svůj kurz. Tři minuty trvalo, než se ustálila na novém a než dokončila manévr, který dosud žádná americká ponorka s balistickými střelami neprovedla. Korvetní kapitán Claggett dorazil do kontrolní místnosti chvíli poté.

"Jak dlouho myslíte, že tenhle kurz udrží?" zeptal se Rickse.

"Co byste udělal vy?"

"Jel bych dál," řekl Nor, "a zatočil bych na jih, nikoli na sever, opak toho, co jsme udělali v Barentsově moři. Interval mezi přeběhy bude určen především výkonností jeho sonaru na ocasu. To je velmi kvalitní informace, na níž můžeme stavět, ale podle toho, jak ten údaj vypadá, si budeme muset dát sakra pozor, jak ho stopovat, že?"

"No, za žádných okolností se nemůžeme přiblížit na méně než třicet tisíc metrů. Takže ho dotáhneme na padesát tisíc, ucítíme jej líp, a pak se uvidí podle podmínek. Jeden z nás by měl být neustále tady i vedle."

"Souhlasím." Claggett přikývl. Na chvíli se odmlčel a pokračoval. "Řekněte mi, sakra," zeptal se výkonný důstojník skutečně velmi tiše, "jak mohlo velení operací na tohle přikývnout?"

"Svět je teď bezpečnější, ne?"

"Asi jo, pane."

"Žárlíte, že se do útoku můžou pustit i velitelé neútočných ponorek?"

"Pane, myslím, že velení operací zařadilo špatnou rychlost, že se buď oni nebo vy snažíte udělat naší obratností na někoho dojem."

"Vám se to nelíbí?"

"Ne, kapitáne, nelíbí. Vím, že to dokážeme, ale myslím si, že bychom neměli."

"Tak o tom jste se bavil s Mancusem?"

"Cože?" Claggett zavrtěl hlavou. "Ne, pane. Tedy, zeptal se mě na to a já řekl, že to dokážeme. Na takové debaty nemám hodnost, pane."

Tak o čem jste teda spolu mluvili? chtěl se zeptat Ricks. Ale samozřejmě nemohl.

Američani Olega Kiriloviče Kadiševa notně zklamali. Hlavním důvodem, proč jej najali, bylo získávat kvalitní informace z nitra sovětské vlády, a přesně to už několik let dělal. Všiml si, že se v jeho zemi chystají drtivé politické změny. Všiml si jich dříve, protože znal Andreje Iljiče Narmonova takového, jaký je. I jaký není. Prezident jeho země byl mužem neuvěřitelného politického talentu. Měl odvahu lva a taktickou vynalézavost opice. Chyběl mu jen plán. Narmonov neměl žádné tušení, kam směřuje, a to byla jeho slabina. Zničil starý politický řád, svou pasivitou zlikvidoval Varšavskou smlouvu, když jen jednou prohlásil, že Sovětský svaz nebude zasahovat do územní celistvosti jiných zemí, a provedl to s vědomím, že jedinou věcí, která marxismus držela při životě, byla hrozba ze Sovětského svazu. Východoevropští komunisté pošetile přikyvovali, nejspíš se domnívali, že jim od představitelů jedné z nejkolosálnějších a nejméně pochopených hloupostí v dějinách nehrozí žádné nebezpečí. Ale ironie se stala dokonalou až tehdy, když Narmonov to samé nerozpoznal ve své vlastní zemi, k čemuž se přidala další osudová proměnná.

Sovětský lid - termín, který nikdy neměl žádný smysl - držel totiž pohromadě jen díky násilné hrozbě. Pouze pušky Rudé armády dokázaly zaručit, že Moldávie, Litva, Tádžikistán a mnoho dalších států bude následovat linii vyhlášenou z Moskvy. Komunistické velení milovali ještě méně než jejich dědové cary. Takže když Narmonov zrušil ústřední úlohu strany při správě země, eliminoval její schopnost kontrolovat svůj lid, ale neponechal si žádný étos, kterým by nahradil to, co vyprchalo již dříve. Plán - tento národ žil celých osmdesát let s vidinou nějakého Plánu - prostě neexistoval. Když pak začal na

místo pořádku nastupovat zmatek, nebylo co dělat, nebylo na co ukázat, neexistoval cíl, ke kterému upnout síly. Narmonovovy zmatené politické manévry byly úchvatné svou bezduchostí. Kadišev si toho všiml. Proč to ale nevidí Američani, kteří vsadili vše na přežití "svého člověka" v Moskvě?

Šestačtyřicetiletý poslanec se při té myšlence ušklíbl. Není přece jejich člověkem, ne? Varuje je celé roky, a oni neposlouchají, jeho zprávy používají, jen aby posílili pozici muže, který má spoustu talentů, ale nulovou vizi - a jak může někdo vést bez vize?

Američani, tak pošetilí a tak zaslepení, byli výbuchem násilí v Gruzii vlastně překvapení, událostmi v Pobaltí jakbysmet. Ve skutečnosti ignorovali nastupující občanskou válku, která už propukla v jižních republikách. Půl milionu zbraní zmizelo při odchodu armády z Afghánistánu. Většinou šlo o pušky, ale byly mezi tím i tanky! Sovětská armáda si s tou situací nedokázala poradit. Narmonov se s tím potýká ze dne na den jako nějaký zoufalý žonglér, jenž se sotva drží na nohou, přenáší své úsilí z jednoho problému na druhý, zatím se mu daří držet talíře ve vzduchu, ale stěží. Copak Američani nechápou, že jednoho krásnýho dne spadnou všechny talíře na zem? Důsledky byly pro všechny hrozivé. Narmonov potřebuje vizi, potřebuje plán, ale nemá vůbec nic.

Kadišev ano, a v tom byl celý ten vtip. Svazu jako celku odzvonilo. Muslimské republiky musely jít. Pobaltí taky. I Moldávie. Západní Ukrajina taky - východní si chtěl ponechat. Musel najít způsob, jak ochránit Armény, jinak je zmasakrují tamní muslimové, a musel i najít způsob, jak si udržet přístup k ázerbájdžánské ropě, aspoň na tak dlouho, dokud se mu s pomocí Západu nepodaří prozkoumat všechny zdroje na Sibiři.

Kadišev byl Rus. Měl to v krvi. Rusko je matkou svazu a jako dobrá matka musí své děti v pravý čas vypustit. A ten právě nadešel. Jeho země by se pak rozpínala od Baltu k Pacifiku, měla by převážně homogenní obyvatelstvo a obrovské zdroje, které jsou jen pramálo zmapované a ještě méně využívané. Mohla by a měla by to být velká, silná země, mocná jako všechny ostatní, bohatá na dějiny i na umění, na čelním místě ve vědě. Taková byla Kadiševova vize. Chtěl vést Rusko, jež by bylo skutečnou supervelmocí, přítelem a spojencem dalším zemím evropského dědictví. Bylo jeho úkolem přivést svou zemi do světla svobody a prosperity. Pokud by to znamenalo rozloučit se s téměř polovinou populace a čtvrtinou rozlohy - čert to vem.

Ale Američani mu nepomáhali. Nerozuměl tomu, proč to tak musí být. Přece musí vidět, že Narmonov je slepou ulicí, cestou, která končí... respektive snad končí na okraji velké propasti.

Pokud mu Američané nepomohou, je v jeho moci vyžádat si od nich pomoc. Zejména proto se nechal najmout Mary Foleyovou.

V Moskvě bylo brzy ráno, ale Kadišev si už dávno zvykl na režim s minimem spánku. Svou zprávu napsal na starém, těžkém, ale tichém psacím stroji. Kadišev použil několikrát tutéž pásku. Nikdo ji nikdy neprozkoumá a nezjistí, co s ní kdo napsal. Papír vzal z bloku v centrálním skladu kanceláře. Do ní mělo přístup několik set lidí. Kadišev byl opatrný jako všichni profesionální hráči. Když skončil, vzal kožené rukavice, setřel z papíru všechny případné otisky a pak s těmi samými rukavicemi složil papír do kapsy kabátu. Za dvě hodiny bude zpráva předána. Za necelých dvacet hodin už bude v jiných rukou.

Agent SPINNAKER se nemusel obtěžovat. KGB měla příkazy nedělat zástupcům lidu žádné problémy. Dívka mu sáhla do kapsy a papír sebrala, brzy nato jej předala muži, jehož jméno neznala. Ten odešel z budovy a zamířil do své pracovny. Dvě hodiny poté už byl dopis v jiné obálce v kapse muže, který mířil na letiště, a zde nasedl na letadlo do New Yorku.

"Kam teď, doktore?" zeptal se řidič.

"Jeďte kamkoli."

"Cože?"

"Musíme si promluvit," řekl Kaminiskij.

"O čem?"

"Vím, že jste z KGB," řekl Kaminiskij.
"Doktore," usmál se řidič, "já jsem řidič velvyslanectví."
"Váš lékařský spis na velvyslanectví je podepsán doktorem Fjodorem Iljičem Gregorijevem. Je to lékař KGB. Chodil jsem s ním do školy. Můžu pokračovat?"
"Říkal jste to někomu?"
"Jistě že ne."
Řidič vzdychl. Inu, co se dá dělat? "O čem si chcete povídat?"
"Jste ze Zahraniční správy KGB?"
Nemělo smysl zapírat. "Správně. Doufám, že je to důležité."
"Možná ano. Potřebuju, aby sem přijel někdo z Moskvy. Mám jednoho pacienta. Ten muž má velmi zvláštní plicní onemocnění."
"Proč by mě to mělo zajímat?"
"Už jsem kdysi něco podobného viděl - u jednoho dělníka z Bělojarského. Pracovní úraz. Povolali mě na konzultace."
"Ano? A co je v Bělojarském?"
"Podnik na výrobu jaderných zbraní."
Řidič zpomalil. "Myslíte to vážně?"
"Mohlo by to být něco jiného - ale testy, které teď musím provést, jsou velmi specifické. Pokud jde o syrský projekt, určitě nezískáme potřebnou spolupráci. Proto budu potřebovat nějaké zvláštní zařízení z Moskvy."
"Jak rychle?"
"Ten pacient nikam neuteče, leda do hrobu. Obávám se, že jeho stav je poměrně beznadějný."
"Budu to muset prodiskutovat s Rezidentem. A ten se vrátí až v neděli."
"To stačí."
[32] UZAVŘENÍ
"Můžu ti pomoct?" zeptal se Russell.
"Dekuji, Marvine, ale raději bych to udělal sám a bez vyrušování," odpověděl Ghosn.
"Rozumím. Když tak houkni."
Ibrahim si oblékl své nejteplejší oblečení a vyrazil do zimy. Sněžilo celkem hustě. V Libanonu sice už sníh viděl, ale v porovnání s tímhle to nic nebylo. Bouře začala ani ne před půl hodinou, a už napadly určitě víc než tři centimetry. Severní vítr byl nejostřejší, jaký kdy zažil. Než ušel těch šedesát metrů ke stodole, bodal jej do kostí. Viditelnost byla maximálně dvě stě metrů. Z nedaleké dálnice byl slyšet provoz, ale světla aut vidět nebyla. Vešel do stodoly postranními dveřmi a okamžitě zalitoval, že v budově není topení. Ghosn si ale přísně zakazoval nechat se vyvést něčím takovým z míry.
Kartonová krabice, v níž byla bomba ukrytá, nebyla pevně zalepená a šla snadno otevřít. Pod obalem byla kovová krabice s tlačítky a dalšími hýblátky, aby byla iluze dokonalá a každý měl pocit, že jde o profesionální videopřehrávač. S tím návrhem přišel Günther Bock, a tělo videa koupili od jedné syrské televizní zpravodajské společnosti, která místo něj zakoupila nový model. Vstupní dvířka byla pro Ghosnovy potřeby téměř ideální, a v objemném prázdném prostoru byla vakuová pumpa pro případ potřeby. Ghosn ale okamžitě věděl, že ji nepotřebuje. Měřidlo, které tvořilo součást obalu bomby, ukazovalo, že do trupu žádný vzduch nepronikl. Nebylo to překvapení - Ghosn byl opravdu zručným svářečem, jak to řekl zesnulému Manfredu Frommovi, ale mladého inženýra to přesto potěšilo. Pak zkontroloval baterie. Byly tam tři, všechny nové, niklkadmiové a zcela nabité, alespoň podle zkušebního obvodu. Vedle baterií byl časový spínač. Když se přesvědčoval, zda jsou odpalovací zakončení prázdná, zkontroloval podle hodinek čas - už byl nastaven na místní čas - a zjistil, že se liší o tři vteřiny. To bylo pro jeho účely dostačující. Tři skleničky, které uložili do krabice, aby zjistili, zda s bombou nebylo nějak hrubě zacházeno, byly stále nedotčené. Dopravci se skutečně snažili, v což doufal.
"Jsi připraven, příteli," řekl Ghosn tiše. Zavřel dvířka, pořádně zaklapl

západky a vrátil kartonový obal. Pak si dýchl do dlaní a vrátil se do domu.

"Jak nás ovlivní to počasí?" zeptal se ho Qati.

"Za touhle bouří se sem žene další. Počítám, že odjedeme zítra večer, těsně než to začne. Ta druhá bude kratší, možná připadne dalších pět, deset centimetrů sněhu. Když projedeme mezi nimi, silnice by měly být v pořádku. Pak se ubytujeme a počkáme na vhodný okamžik."

"Správně. A nákladák?"

"Natřu to dneska, hned, jak se zahřejí hořáky. Je to práce na dvě hodiny. Šablony už mám připravený," řekl Russell, když dopíjel kávu. "Bombu můžete naložit, až to domaluju, jo?"

"Za jak dlouho uschne nátěr?" zeptal se Ghosn.

"Maximálně tři hodiny. Chci, aby to bylo natřený pořádně."

"To stačí, Marvine."

Russell se zasmál a sbíral talířky na snídani. "Ty bláho, to by mě zajímalo, co by si mysleli ti lidi, co natočili ten film." Otočil se a všiml si zmatení ve tvářích svých hostů.

"Copak vám to Günther neříkal?" Pořád nic. "Jednou jsem viděl film v televizi. Černá neděle. Jednoho chlápka napadlo zabít všechny lidi na Super Bowl."

"To si děláš legraci," řekl Qati.

"Nedělám. Ve filmu měli bombu na dně hlídkovacího balonu, ale Izraelci zjistili, co se děje, a jejich lidi v CIA se tam dostali chvilku předem - víš, jak to bývá ve filmech. U mých lidí to vždycky byla kavalerie, která se tam dostala chvilinku předem, aby mohla pobít indiány."

"V tomhle filmu šlo o to vyvraždit celý stadion?" zeptal se Ghosn potichu.

"No, vlastně, jo, máš pravdu." Russell nakládal talíře do myčky. "Vůbec ne jako my." Otočil se. "Hele, z toho si nic nedělejte. Aspoň přerušení televizního přenosu nasere lidi tak, že byste tomu nevěřili. A ten stadion bude plnej kamer. Hlídkovací balon by nevyšel. Na něco podobnýho by člověk musel mít atomovku nebo tak něco."

"To je nápad," poznamenal Ghosn s úsměvem a čekal na reakci.

"To je. Jo, mohl bys tak rozpoutat jadernou válku. Ty vole, co myslíš, čí lidi žijou nahoře v Dakotě, kde jsou základny střel země-vzduch? Ale na to bych neměl žaludek." Russell nasypal do myčky prostředek a spustil ji. "Co přesně máte za bombu?"

"Velmi kompaktní a silnou výbušninu. Stadion to asi pochroumá, to je jisté."

"To jsem si myslel. No, vyřadit z provozu televize nebude problém - je to hrozně citlivý, že jo - a už jenom tím - ty bláho, to bude mít takovej účinek, že bys nevěřil."

"Souhlasím, Marvine, ale rád bych znal tvůj názor na tuhle věc," řekl Qati.

"Vlastně tu nikdy nebyl žádnej vážně ničivej teroristickej čin. Tímhle se všechno změní. Lidi přestanou mít pocit bezpečí. Všude nainstalujou kontrolní místa a bezpečnostní zařízení. Lidi budou nasraný, začnou přemýšlet. Možná si uvědomí, co je vážně problém. A o to vlastně jde, ne?"

"Správně, Marvine," odpověděl Qati.

"Můžu ti pomoci s barvením?" zeptal se Ghosn. Mohla by ho zachvátit zvědavost, pomyslel si Ibrahim, a to nemohou potřebovat. "Jo, rád."

"Jen musíš slíbit, že přitopíš," usmál se inženýr.

"To se neboj, protože jinak nám barva neuschne. Je tu na vás asi dost zima, co?" "Tvůj lid musí být velmi odolný, když žil na takovém místě." Russell si oblékl kabát a rukavice. "Ty, tady nám to patří, rozumíš?"

"Skutečně čekáš, že ho najdeme?" zeptal se Starpom.

"Myslím, že máme značnou šanci," odpověděl Dubinin a naklonil se nad mapu. "Musí být někde tady, hodně daleko od pobřežních vod - tam je moc rybářů se sítěmi - a severně od této oblasti."

"Výborně, kapitáne, musíme prohledat jen dva miliony čtverečních

kilometrů."

"A dvě třetiny té oblasti můžeme pokrýt. Řekl jsem značnou šanci, nikoli jistotu. Za tři nebo čtyři roky budeme mít RPV, na kterých pracují naši výzkumníci, a pak můžeme poslat naše ultrazvukové přijímače do hlubokého zvukového kanálu." Dubinin vyprávěl o další fázi ponorkové technologie, o automatické miniponorce, již by bylo možno ovládat optickým kabelem z mateřské lodě. Nesla by senzory i zbraně, a vzhledem ke schopnosti potopit se velmi hluboko by mohla zjistit, zda ultrazvukové podmínky v hloubce tisíc až dva tisíce metrů jsou skutečně tak dobré, jak naznačují teoretické práce. Tím by se radikálně změnila pravidla hry.

"Co senzory turbulencí?"

"Negativní, kapitáne," odpověděl poručík.

"Zajímalo by mě, jestli za to tyhle věci stojí," zamručel výkonný důstojník.

"Minule fungovaly."

"Ale to bylo klidné moře. Jak často v zimě je moře v severním Pacifiku klidné?"

"Něco by nám přece jen říct mohly. Musíme využít všechny naše triky. Proč jsi takový pesimista?"

"I Ramius stopoval Ohio jen jednou, a to bylo při zkouškách, když oni měli problém s hřídelí. A i tehdy udržel kontakt jen sedmdesát minut."

"Ale tohohle už jsme jednou dostali."

"To je pravda, kapitáne." Starpom poklepal tužkou na mapu.

Dubinin přemýšlel o informacích rozvědky o svém protivníkovi - staré návyky se těžko překonávají. Harrison Sharpe Ricks, již v druhém velitelském postavení na ponorce s taktickými střelami, zjevně velmi kvalitní inženýr a technik, pravděpodobný kandidát na vyšší velitelské místo. Je to ras s vysokým renomé v námořnictvu. Jednou se dopustil chyby a jen těžko se dopustí další, říkal si Dubinin.

"Přesně padesát tisíc metrů," hlásil podporučík Shaw. "Ten Ivan není žádný šílenec," pomyslel si Claggett poprvé. "Snad nečeká, že ho někdo bude honit?" zeptal se Ricks. "Asi ne, ale jeho ocas není tak dokonalý, jak si myslí." Akula prováděl průzkum po trase připomínající žebřík. Dlouhé příčky směřovaly od jihozápadu k severovýchodu, a na konci každé z nich zatočil dolů na jihovýchod k další příčce. Udržoval interval mezi příčkami asi padesát tisíc metrů, tedy pětadvacet námořních mil. Identifikační dosah ruského záďového sonaru tedy byl kolem třinácti mil. Claggett se domníval, že to by aspoň tvrdili lidi z rozvědky.

"Myslím si, že bychom se měli držet na padesát tisíc metrů, abychom zůstali v bezpečí," řekl Ricks po chvilce přemýšlení. "Ten chlap je mnohem tišší, než jsem čekal."

"Hluk motoru se znatelně snížil, co? Kdyby se ten chlap plazil a nečenichal kolem..." Claggetta těšilo, že z jeho kapitána znovu hovoří konzervativní inženýr. Nebyl nijak zvlášť překvapen. Když bylo potřeba, Ricks se vrátil zpět, ale to výkonnému důstojníkovi nevadilo, nemyslel si totiž, že je výrazně opatrné hrát si na útočnou ponorku, a přitom mít ponorku s taktickými střelami za miliardu dolarů. "Mohli bychom ho sledovat ze čtyřiceti, maximálně pětatřiceti tisíc." "Myslíte? O kolik se zvedne výkonnost jeho ocasu při nižší rychlosti?" "Dobrá poznámka. O něco určitě, ale podle rozvědky má ocas podobný jako my... možná ne úplně. Ale máme o tom ptáčkovi poměrně kvalitní informace, že?" zeptal se Ricks řečnicky. V materiálech se mu za to objeví zlatá hvězda.

"Tak co ty na to, Mary Pat?" zeptal se Jack paní Foleyové. V ruce držel překlad. Ona zvolila ruský originál.

"Ty, Jacku, já ho kontaktovala. Je to můj kluk."

Ryan se podíval na hodinky, byla celkem vhodná doba. Sir Basil Charleston byl vše, jen ne lajdák. Ryanova přímá telefonní linka se rozezvučela přesně na minutu.

"Ryan."
"Tady Bas."
"Co se děje, kamaráde?"
"Jak jsme se o tom bavili, náš chlápek se na to díval. A vůbec nic, příteli."
"Ani náznak, že bychom se mýlili v odhadech?" zeptal se Jack, oči měl pevně zavřené, jako by k sobě nechtěl tu zprávu pustit.
"Správně, Jacku, ani to. Připouštím, že mi to připadá poněkud zvláštní, ale je možné, pokud ne dokonce pravděpodobné, že se náš člověk nic takového nedozvěděl."
"Díky, že jste to zkusili. Máte to u mě."
"Je mi líto, že jsme nemohli pomoct víc." Sluchátko zmlklo.
To je ta nejhorší možná zpráva, pomyslel si Jack. Krátce se zadíval na strop.
"Britům se nepodařilo potvrdit ani vyvrátit SPINNAKEROVY závěry," pronesl pak. "Co to pro nás znamená?"
"Je to vážně takhle?" zeptal se Ben Goodley. "Všechno to směřuje k vytvoření názoru?"
"Bene, kdybychom byli ve věštění skutečně tak dobří, vydělávali bychom na burze majlant," pronesl Ryan ostře.
"Ale vám se to povedlo!" poznamenal Goodley.
"Párkrát jsem měl kliku." Ryan jeho poznámku zavrhl. "Mary Pat, co myslíš ty?"
Paní Foleyová vypadala unaveně, ale to určitě bylo tím, že se musí starat o dítě. Jack si říkal, že jí měl naznačit, ať si to tak nebere. "Svýho agenta se musím zastat. To víš. Je to náš nejlepší zdroj politických zpráv. Setkává se o samotě s Narmonovem. Proto je pro nás tak cenný a proto je tak těžké jeho zprávy potvrdit -, ale zatím se nikdy nezmýlil, ne?"
"Nejvíc mě děsí, že mu začínám věřit."
"Proč vás to děsí, Ryane?"
Jack si zapálil. "Protože Narmonova znám. Ten chlápek mě mohl nechat zmizet jedné mrazivé noci za Moskvou. Ale dohodli jsme se, potřásli si rukama, a bylo to. Na to musí být člověk hodně sebejistý. Jestli ale právě o tuhle vlastnost přišel, pak... pak by se to celé mohlo rozložit rychle a nepředvídatelně. A umíte si představit větší hrůzu?" rozhlédl se Ryan po místnosti.
"Těžko," souhlasil šéf ruského oddělení CIA. "Myslím, že bychom to měli vzít."
"Já taky," přikývla Mary Pat.
"Bene?" zeptal se Jack. "Vy jste tomu člověku věřil od začátku. Jeho slova podporují vaše tvrzení už od Harvardu."
Benjamin Goodley se nerad nechával takhle zahnat do rohu. Během doby v CIA se naučil tvrdému, ale důležitému heslu: utvořit si názor na akademické půdě a diskutovat o možnostech při obědě ve fakultním klubu na Harvardu není nic těžkého, ale zde je to něco úplně jiného. Ze zdejších názorů se utváří národní politika. A to je, uvědomil si, skutečný význam termínu "polapen systémem".
"Neříkám to rád, ale změnil jsem názor. Může existovat síla, jakou jsme ještě neprozkoumali."
"Co by to tak mohlo být?" zeptal se šéf ruského oddělení.
"Vezměte si to abstraktně. Jestli Narmonov padne, kdo nastoupí místo něj?"
"Jednou z možností je Kadišev, šance je asi tak jedna ku třem," odpověděla Mary Pat.
"Akademicky vzato - a vlastně nejen tak - nejde o konflikt zájmů?"
"Mary Pat?" zeptal se Ryan.
"No a i kdyby? Kdy nám naposled lhal?"
Goodley se rozhodl, že bude pokračovat, že to pojme jako akademickou diskusi. "Paní Foleyová, dostal jsem úkol zjistit náznaky toho, že se SPINNAKER plete. Prozkoumal jsem vše, k čemu jsem měl přístup. Jediné, co jsem

našel, byl malý obrat ve formulacích jeho zpráv za posledních pár měsíců. Nakládá s jazykem poněkud odlišně. Jeho názory na jisté oblasti jsou vyhraněnější, méně spekulativní. Může to ladit s jeho zprávami - tedy s jejich obsahem - ale..., ale může to mít i jiný význam."

"Vy zakládáte svůj názor na tom, jak dělá tečku nad i ?" zeptal se ruský odborník pohrdlivě. "Chlapče, tím se tu nezabýváme."

"No, budu to muset vzít na ústředí," řekl Ryan. "Musím sdělit prezidentovi, že se domníváme, že má pravdu. Chci, aby tu byl Andrews s Kantrowitzem, aby na nás dali pozor - námitky?" Nikdo se nepřihlásil. "Takže vám děkuji. Bene, mohl byste ještě zůstat? Mary Pat, jeď na dlouhý víkend. To je rozkaz."

"Bolí ji bříško, a moc se nevyspím," vysvětlovala Foleyová.

"Tak ať v noci hlídá Ed," navrhl Jack.

"Ed nemá prsa. Kojím, víš?"

"Mary Pat, nikdy tě nenapadlo, že kojení je vlastně spiknutí líných mužů?" zeptal se Ryan s úsměvem.

I přes dobrou náladu jí z očí vyšlehly plameny. "Jo, každej den dvě ráno. Tak v pondělí."

Když ostatní dva odešli, Goodley se vrátil na svou židli. "No, tak se do mě pusťte."

Jack mu ukázal, ať mu připálí. "Jak to myslíte?"

"Za ten blbý nápad."

"Houby blbý nápad. Byl jste první, kdo si toho všiml. Odvedl jste dobrou práci."

"Nenašel jsem vůbec nic," zlobil se Ben.

"To ne, ale hledal jste na správných místech."

"Kdyby to byla pravda, jaká je pravděpodobnost, že byste to mohli potvrdit jinými zdroji?" zeptal se Goodley.

"O něco víc než půl na půl, nejvýš možná šedesát procent. Mary Pat měla pravdu. Tenhle chlápek nám posílá informace, který vždycky nemůžeme sehnat jinde. Ale vy jste měl taky pravdu: hodlá vytěžit z toho, že se nemýlí. Před víkendem s tím budu muset dojít do Bílýho domu. Pak zavolám Jakea Kantrowitze a Erika Andrewse, aby se příští týden přijeli přesvědčit sami. Máte nějaký zvláštní plány na víkend?" zeptal se Jack.

"Ne."

"Tak teď jo. Chci, abyste prošel všechny svoje poznámky a napsal kvalitní poziční práci." Ryan poklepal na stůl. "Chci ji tu mít v pondělí ráno."

"A proč?"

"Protože jste poctivý, Bene. Když se do něčeho pustíte, neošidíte to."

"Ale vy s mými závěry nikdy nesouhlasíte!" namítal Goodley.

"To sice vždycky ne, ale vaše podpůrná data jsou prvotřídní. Nikdo nemá pokaždé pravdu. Ale nikdo se taky pořád neplete. Důležitý je ten proces, intelektuální cvičení, a vy jste v tom hodně dobrý, doktore Goodley. Doufám, že se vám život ve Washingtonu zamlouvá. Chci vám nabídnout stálé místo. Na ředitelství budeme zakládat novou zvláštní skupinu. Jejím posláním bude zaujímat protichůdné postoje, takovou interní skupinu-B, která bude podávat zprávy přímo zástupci ředitele CIA. Vy budete mužem číslo dvě v ruské sekci. Myslíte, že to zvládnete? Pořádně si to rozmyslete, Bene," dodal Jack rychle. "Skupina-A vás bude pořádně propírat. Dlouhá práce, průměrný plat a nijak extra velké uznání na konci. Ale dostanete se ke spoustě dobrých věcí a čas od času vám bude někdo naslouchat. Ta poziční práce, jakou po vás chci, bude vlastně vaší přijímací zkouškou - pokud máte zájem. Je úplně ukradený, jaký budou závěry, ale chci něco, co můžu dát do protikladu s tím, co mi řeknou všichni ostatní. Berete nebo ne?"

Goodley se zavrtěl na židli a než promluvil, zaváhal. Páni, nezničí mu to kariéru? Ale nemohl to přece tajit, ne? Vydechl a spustil. "Měl byste něco vědět."

"Tak jo."

"Když mě sem Elliotová poslala..."

"Měl jste mě kritizovat, já vím." Ryan byl velmi pobaven. "Jsem dobrý svůdce, že?"

"Jacku, bylo v tom mnohem víc... chtěla, abych provedl detailní osobní kontrolu, abych se podíval po něčem, co by mohla použít proti vám."

Ryanovi ztuhl výraz. "A?"

Goodley zrudl, ale rychle pokračoval. "A já to splnil. Prohlédl jsem váš spis a nahlásil jsem některé věci ohledně některých finančních operací - plus rodina Zimmerových a tak dál." Odmlčel se. "Hrozně se za to stydím."

"Dozvěděl jste se něco?"

"O vás? Že jste dobrý šéf. Marcus je líný jako prase, i když v obleku mu to sluší. Liz Elliotová je puritánská, přihlouplá ženská, kterou hrozně baví manipulovat s lidma. Zneužila mě jako honícího psa. Něco jsem se dozvěděl, to jo. Ale nikdy v životě už to neudělám. Pane, zatím jsem se nikdy nikomu takhle neomlouval, ale musel jsem vám to říct. Máte právo to vědět."

Ryan se minutu díval mladíkovi do očí, zkoušel, jestli neuhne pohledem, a přemýšlel, co v něm je. Nakonec uhasil cigaretu. "Ať je to dobrá práce, Bene."

"Bude to to nejlepší, co umím."

"To už jste asi dokázal."

"Takže?" zeptal se prezident.

"Pane prezidente, SPINNAKER hlásí, že ze skladišť sovětské armády se ztratilo několik taktických jaderných zbraní a že KGB se je zmateně snaží nalézt."

"Kde?"

"Po celé Evropě i uvnitř samotného Sovětského svazu. KGB zřejmě zachovává svou loajalitu Narmonovovi, alespoň Narmonov se domnívá, že její velká část - náš člověk si tím tak jistý není. Sovětská armáda určitě loajální není, ale Narmonov nepoužívá na řešení toho problému dost silné nástroje. Hrozba vydírání je celkem reálná. Pokud je tato zpráva pravdivá, existuje možnost rychlého mocenského převratu, jehož následky je velmi těžké odhadnout."

"A co si o tom myslíte vy?" zeptal se Dennis Bunker suše.

"V Langley panuje shoda, že může jít o spolehlivou informaci. Rozjíždíme pečlivý proces ověřování všech důležitých dat. Dva nejlepší externí konzultanti jsou v Princetonu a Berkeley. V pondělí je budu mít v kanceláři, aby se na naše informace podívali."

"Kdy budete mít k dispozici spolehlivý odhad?" zeptal se ministr Talbot.

"To záleží na tom, co si představujete pod slovem spolehlivý. Koncem příštího týdne budeme mít předběžný odhad. Spolehlivý bude chvíli trvat. Zkoušel jsem to nechat ověřit prostřednictvím našich britských kolegů, ale na nic nepřišli."

"Kde by se ty zbraně mohly objevit?" zeptala se Liz Elliotová.

"Rusko je velká zem," odpověděl Ryan.

"Celý svět je velký," řekl Bunker. "Jaká je vaše nejhorší varianta?"

"Ten proces jsme ještě nezahájili," odpověděl Jack. "Když mluvíte o nezvěstných jaderných zbraních, nejhorší varianty mohou být hodně zlé."

"Existují nějaké důvody obávat se hrozby namířené proti nám?" zeptal se Fowler.

"Ne, pane prezidente. Sovětská armáda je rozumná, a tohle by byla naprostá hloupost."

"Vaše důvěra v rozmysl uniforem je až dojímavý," poznamenala Liz Elliotová. "Vážně si myslíte, že je jejich armáda inteligentnější než naše?"

"Provedou, co jim řekneme," řekl Dennis Bunker ostře. "Měla byste k nim chovat trochu větší úctu, doktorko Elliotová."

"To necháme na jindy," řekl Fowler. "Co by mohli získat, kdyby nás ohrozili?"

"Nic, pane prezidente," odpověděl Ryan.

"Souhlasím," přikývl Brent Talbot.

"Bude mi líp, až budou ty SS-18 pryč," poznamenal Bunker, "ale Ryan má pravdu."

"Chceme odhad i tohohle," řekla Elliotová. "A to co nejdřív."

"Dostanete ho," slíbil Jack.

"A co ta mexická operace?"

"Pane prezidente, naše prostředky už jsou na místě."

"O co jde?" zeptal se ministr zahraničí.

"Brente, asi je čas, aby ses o tom taky něco dozvěděl. Ryane, spusťte."

Jack vysvětloval základní informace a plán operace. Trvalo to několik minut.

"Nevěřím, že by byli něčeho takového schopní. Je to příšerné," řekl Talbot.

"Tak proto nejedeš na zápas?" zeptal se Bunker s úsměvem. "Brente, já tomu věřím. Jak rychle budou hotové přepisy z letadla?"

"Vzhledem k jeho předpokládané době příletu do Washingtonu plus čas na zpracování... řekněme v deset večer."

"To zápas klidně stihneš, Bobe," řekl Bunker. Bylo to poprvé, co Ryan slyšel, že by s prezidentem někdo takhle hovořil.

Fowler zavrtěl hlavou. "Podívám se na to v Camp Davidu. Chci mít na tu schůzku čistou hlavu. Navíc ta bouře, která právě zasáhla Denver může v neděli dorazit sem. Vrátit se do města by mohlo být pořádně těžké a tajná služba mi několik hodin vysvětlovala, jak nevhodné jsou pro mě fotbalové zápasy - tedy hlavně pro ně, že?"

"Bude to kvalitní zápas," řekl Talbot.

"Jaký se očekává skóre?" zeptal se Fowler.

Ježíši! pomyslel si Ryan.

"Vikings o tři body," řekl Bunker. "Chci z té akce vytěžit maximum."

"Poletíme spolu," řekl Talbot. "Jen aby Dennis neřídil letadlo."

"A mě byste nechali někde v marylandských kopcích. No, někdo se musí starat o vládu." Fowler se usmál. Jack měl pocit, že jeho úsměv je poněkud zvláštní. "Zpátky k věci. Ryane: říkal jste, že to pro nás nepředstavuje žádnou hrozbu?"

"Vezmu to od začátku, pane. Nejdřív musím říct, že zpráva SPINNAKERA je stále zcela neověřená."

"Říkal jste, že CIA s ním souhlasí."

"Panuje shoda v názoru, že je to snad spolehlivé. Právě teď to zkoušíme co nejvíc prověřit. To je v kostce vše, co jsem říkal před chvílí."

"Fajn," řekl Fowler. "Pokud to není pravda, nemáme se vůbec čeho bát. Je to tak?"

"Ano, pane prezidente."

"A pokud to je pravda?"

"Pak existuje riziko politického vydírání v Sovětském svazu, přičemž nejhorší možnost představuje občanská válka s použitím jaderných zbraní."

"Což není dobrá zpráva - možné hrozby vůči nám?"

"Žádná přímá hrozba není reálná."

Fowler se zaklonil v křesle. "To myslím dává smysl. Ale chci skutečně, skutečně spolehlivý odhad té situace, a to co nejdřív."

"Ano, pane. Věřte mi, pane prezidente, že prověřujeme každý aspekt tohoto vývoje."

"Dobré hlášení, doktore Ryane."

Jack vstal a chystal se odejít. Teď, když už se ho zbavili, bylo vše mnohem civilizovanější.

Obchody rostly jako houby po dešti, hlavně ve východních částech Berlína. Sovětští vojáci, kteří nikdy nepatřili k nejsvobodnějším jedincům, se teď ocitli v nerozděleném západním městě, jež dávalo každému šanci odejít, zmizet. Úžasné na tom bylo to, že ji využilo tak málo z nich, i navzdory tomu, jak byli málo kontrolováni. Jedním z důvodů byla možnost otevřených trhů. Samotní sovětští vojáci se neustále podivovali žádostem Němců, Američanů a mnoha dalších zakoupit památky na Rudou armádu - pásky, kožešinové čepice, boty,

celé uniformy, nejrůznější odznáčky - a ti blázni za to platili hotově. Hotově v tvrdé měně, v dolarech, librách, markách, jejichž hodnota se doma v Sovětském svazu několikanásobně zvýšila. Další prodeje některým náročnějším zákazníkům zahrnovaly i tak velké položky jako tank T-80, ale to vyžadovalo souhlas velitele jednotky, který do svých papírů zanesl náhodné zničení vozu při požáru. Plukovník za to získal Mercedes 560EL a do důchodu ještě kupu peněz. Západní výzvědné služby tak získávaly, co si usmyslely, a trhy nechávaly amatérům a turistům. Domnívaly se, že Sověti to tolerují z prostého důvodu, že se jim tak do ekonomiky dostane nezanedbatelné množství valut. Lidé ze Západu většinou platili ceny více než desetkrát vyšší, než byly skutečné výrobní náklady na výrobu koupeného zboží. Někteří Rusové se domnívali, že úvodní lekce kapitalismu přinese své plody, až jednotkám skončí plánovaná služba.

Erwin Keitel se přiblížil k jednomu takovému sovětskému vojákovi, hodností vyššímu seržantovi. "Dobrý den," řekl německy.

"Nicht spreche," odpověděl Rus. "Anglicky?"

"Angličtina vyhovuje?"

"Da." Rus přikývl.

"Deset uniforem." Keitel zvedl obě dlaně, aby nebyla mýlka o počtu.

"Deset?"

"Deset, velké, asi jako na mě," řekl Keitel. Mohl mluvit rusky, ale to by způsobilo zbytečně moc škody. "Plukovnické hodnosti, všechny plukovnické, jo?"

"Polkovnik - velitel jednotky, že? Tři hvězdy tady?" Muž si poklepal na ramena.

"Ano." Keitel přikývl. "Tanková uniforma. Musí být do tanku."

"Proč chcete?" zeptal se seržant, spíše ze zdvořilosti. Byl tankistou, a sehnat správné oblečení pro něj nebyl problém.

"Dělám film - televizní film."

"Televize?" mužovi se rozzářily oči. "Opasky, boty?"

"Ano."

Muž se rozhlédl na všechny strany a pak ztišil hlas. "Pistoli?"

"To můžete?"

Seržant se usmál a přikývl, aby naznačil, že je opravdovým obchodníkem. "Jen hotově."

"Musí být ruská pistole, správná pistole," řekl Keitel a doufal, že je ta lámaná domluva jasná.

"Ano, můžu sehnat."

"Jak brzy?"

"Jedna hodina."

"Za kolik?"

"Pět tisíc marek, ne pistole. Deset pistole, pět tisíc marek víc." A to, pomyslel si Keitel, je neuvěřitelná lichva.

Zvedl znovu dlaně. "Deset tisíc marek, ano. Zaplatím." Aby dal najevo svůj zájem, ukázal svazek stomarkovek. Jednu zasunul vojákovi do kapsy. "Počkám jednu hodinu."

"Přijdu sem, jedna hodina." Voják rychle odešel. Keitel zamířil do nejbližšího Gasthausu a objednal si pivo.

"Kdyby to bylo ještě jednodušší," oznámil kolegovi, "měl bych pocit, že něco nehraje."

"Slyšel jsi o tanku?"

"O T-80? Ano, proč?"

"Američanům ho sehnal Willi Heydrich."

"Willi?" Keitel zavrtěl hlavou. "Kolik si řekl?"

"Pět set tisíc marek. Američani jsou blázni. To by sehnali za mnohem míň."

"Jenže to v tu dobu nevěděli." Muž se zasmál. Půl milionů marek bohatě stačilo, aby si bývalý Oberst-Leutnant Wilhelm Heydrich zařídil živnost - takový Gasthaus jako tenhle - a vydělával mnohem víc, než kolik kdy dostal od

Stasi. Heydrich byl jedním z Keitelových nejslibnějších podřízených a dnes se vykoupil, opustil svou kariéru. Obrátil se zády ke svému politickému dědictví a stal se z něj další občan nového Německa. Jeho výcvik mu posloužil jen k tomu, aby si naposledy odplivl nad Američany.

"A co Rus?"

"Ten, co to dohodl? Ha!" muž se ušklíbl. "Dva miliony marek. Určitě zaplatil svému veliteli divize, dostal mercedesa a zbytek uložil. Jeho jednotka se velmi brzy vrátila do Ruska a v divizi o jeden tank míň nebo víc...? Inspektorát si toho nemusel ani všimnout."

Dali si ještě jedno a dívali se na televizi nad barem - hrozný zvyk, co sem dotáhli Američani, říkal si Keitel. Když uplynulo čtyřicet minut, vyšel znovu ven, jeho kolega z něj nespouštěl oči. Přece jen to mohla být léčka.

Ruský seržant se vrátil brzy. Nenesl nic, jen se usmíval.

"Kde to je?" zeptal se Keitel.

"Naklaďák, za..." Muž ukázal rukou.

"Ecke? Za rohem?"

"Da, to je ono, roh. Um die Ecke." Muž přikyvoval.

Keitel mávl na druhého muže, aby došel pro auto. Erwin se chtěl vojáka zeptat, kolik peněz připadne jeho poručíkovi, který si běžně nechával podstatné procento z každého obchodu, o to ale vůbec nešlo.

Sovětský armádní GAZ-69 parkoval blok odsud. Šlo jen o to dovézt auto k zadní části naklaďáku a otevřít kufr. Ale nejdřív musel Keitel prozkoumat zboží. Bylo tam deset maskovacích uniforem, lehkých, ale z lepšího materiálu, protože byly určeny pro důstojníky. Na hlavu patřila černá baretka s rudou hvězdou a poněkud staroţitně vyvedeným tankem na odznaku, jež dávala tušit, že se jedná o důstojníka z obrněného vozidla. Na náramenících každé uniformy byly tři hvězdy. Nechyběly ani pásky a boty k uniformám.

"Pistolen?" zeptal se Keitel.

Muž nejprve zkontroloval ulici. Pak vytáhl deset krabic. Keitel na jednu ukázal, a když se otevřela, objevila se pistole Makarov PM. Šlo o automatickou pistoli ráže devět milimetrů, postavenou podle německé pistole Walter PP. Rusové jim, díky vrozené štědrosti, přidali pět krabic munice.

‚Ausgezeichnet," řekl Keitel a vzal peníze. Odpočítal devadesát devět stomarkových bankovek.

"Děkuju," řekl Rus. "Potřebujete ještě, sejdeme se, ano?"

"Ano, děkuji." Keitel mu potřásl pravicí a nasedl do auta.

"Co se stalo se světem?" zeptal se řidič, když jeli pryč. Ani ne před třemi lety by byli vojáci za tento čin postaveni před polní soud - možná i zastřeleni.

"Obohatili jsme Sovětský svaz o deset tisíc marek."

Řidič zavrčel. "Doch, a to zboží má určitě výrobní cenu nejvýš dva tisíce. Jak se tomu říká...?"

"Množstevní sleva." Keitel nevěděl, jestli se má smát. "Naši ruští přátelé se učí velmi rychle. Nebo je možné, že ten mužik neumí počítat víc než do deseti."

"Náš plán je nebezpečný."

"To je pravda, ale dostaneme dobře zaplaceno."

"Myslíte, že to dělám pro peníze?" zeptal se muž trochu nazlobeně.

"Ne, já taky ne. Ale pokud máme riskovat životy, můžeme za to taky dostat nějakou odměnu."

"Jak říkáte, plukovníku."

Keitel si neuvědomoval, že vlastně vůbec neví, co dělá, a že mu Bock neřekl vše. Navzdory své nesporné profesionalitě si Keitel nepřipustil, že se zapojil do obchodu s teroristy.

Ghosn měl radost, že vzduch je krásně klidný. Nikdy nezažil opravdu husté sněžení. Bouře se držela déle, než čekali, a ještě zhruba další hodinu měla pokračovat. Napadlo půl metru sněhu, což spolu se stále padajícími vločkami

ztlumilo zvuk natolik, že to nikdy nezažil. To ticho bylo skoro slyšet, pomyslel si, když stál na prahu.

"Líbí se ti to?" zeptal se Marvin.

"Ano."

"Když jsem byl ještě kluk, to bývaly bouře, ne takovýhle, během nich napadlo několik stop sněhu - skoro metr najednou - a pak se udělala hrozná zima, klidně dvacet i třicet pod nulou. Vyšels ven a měls pocit, že jsi na jiný planetě, a přemýšlels, jaký to asi bylo před sto lety, žít v teepee se svojí ženou a dětma a koňma venku, všechno jaksepatří čistý a jasný. To muselo bejt něco, kamaráde, to muselo bejt něco."

Ibrahim si pomyslel, že Marvin je sice poeta, ale blázen. Tak primitivní život, kdy většina dětí zemřela do jednoho roku, kdy se v zimě hladovělo, protože nebylo co lovit. Jaké byliny asi pojídali koně, a jak se k nim pod vrstvou sněhu dostali? Kolik lidí a zvířat umrzlo? A on o tom sní. To je šílené. Marvin měl odvahu. Měl výdrž, sílu a byl oddaný, ale ve skutečnosti světu vůbec nerozuměl, neznal Boha a žil podle nějaké fantazie. Proto byl skutečně nešťastný. A přitom mohl být tak platným článkem.

"Kdy odjedeme?"

"Dáme silničářům několik hodin, aby stihli uklidit silnice. Vy si vezmete auto -má náhon na přední kola, a nebudete mít problémy s řízením. Já pojedu dodávkou. Není kam spěchat, ne? Radši nebudeme riskovat."

"To je pravda."

"Pojď dovnitř, než tady zmrzneme."

"Teda, vzduch tu mají pořádně zadělanej," pronesl Clark, když dokašlal.

"Není to nic moc," přikývl Chavez.

Najali si malý byt nedaleko letiště. Všechno, co potřebovali, nacpali do skříní. Už se spojili s pozemním personálem. Obvyklý služební tým bude toho dne nemocný. Samozřejmě půjde o finanční chorobu. Ukázalo se, že dostat oba důstojníky CIA na palubu není vůbec žádný problém. Mexičané Japonce nijak výrazně nemilují, a jejich vládní úředníky ještě méně, protože jim připadají ještě nafoukanější než Američané - což bylo pro Mexičany něco neuvěřitelného. Clark se podíval na hodinky. Za devět hodin Japonci proletí vrstvou smogu. Pak prý krátká zdvořilostní návštěva mexického prezidenta, a potom do Washingtonu za Fowlerem. No, díky tomu to měli Clark s Chavezem jednodušší.

Vyrazili do Denveru přesně o půlnoci. Správa silnic státu Colorado odvedla jako tradičně velmi dobrou práci. Co nešlo odhrnout, posolili a posypali pískem, takže obvykle hodinová cesta se protáhla jen o patnáct minut. Marvin si vzal na starost ubytování, zaplatil hotově za tři noci a okázale si vyžádal účtenku. Recepční si všiml loga ABC na dodávce a litoval, že je ubytoval v pokojích na druhé straně domu. Kdyby parkovali před budovou, možná by na tom mohl vydělat víc. Jakmile Marvin odešel, recepční se vrátil k televizi. Fanoušci Minnesoty mají přijet už zítra a slibují, že budou velmi hlučným a neposlušným davem.

Domluvit schůzku s Lyalinem bylo mnohem snazší, než se původně čekalo. Cabotova krátká seznamovací schůzka s novým vedoucím korejské odbočky CIA proběhla ještě lépe, než se odvažoval doufat - Korejci nejsou žádní amatéři - takže mohl odletět do Japonska o dvanáct hodin dříve. Vedoucí stanice v Tokiu měl oblíbené místo, dům v jedné z nesčetných klikatých ulic, necelý kilometr a půl od velvyslanectví, byl to objekt, jehož ostraha byla velmi snadná.

"Tady je moje poslední hlášení," řekl agent MUŠAŠI a podal mu obálku.

"Náš prezident má z kvality vašich informací velkou radost," odpověděl Cabot.

"Já mám stejnou radost z platu."

"Co pro vás tedy můžu udělat?"

"Chtěl bych mít jistotu, že mě berete vážně," pronesl Lyalin.

"To ale děláme," ujistil jej Marcus. Snad si nemyslí, že utrácíme miliony jen tak pro zábavu? pomyslel si. Bylo to Cabotovo první setkání s agentem.

Ačkoli ho upozorňovali, že může podobnou debatu očekávat, stejně ho to překvapilo.
"Asi za rok chci přeběhnout, i s rodinou. Co přesně pro mě uděláte?"
"Dlouze vás vyslechneme, pak vám pomůžeme najít pohodlné bydlení i práci."
"Kde?"
"Kdekoli, ovšem rozumně." Cabot měl co dělat, aby nedal své rozladění najevo. Tohle je přeci práce pro nižšího důstojníka.
"Jak to myslíte rozumně?"
"Nenecháme vás bydlet naproti ruskému velvyslanectví. Co přesně máte na mysli?"
"Ještě nevím."
Tak co s tím začínáte? "Jaké podnebí vám vyhovuje?"
"Nejspíš teplé."
"Pak je tu Florida, spousta slunce."
"Rozmyslím si to." Muž se odmlčel. "Nelžete mi?"
"Pane Lyaline, o naše hosty se staráme velmi dobře."
"Dobře. Budu vám dál posílat hlášení." A na ta slova se muž zvedl a odešel.
Marcus Cabot nezaklel, ale na vedoucího stanice se podíval tak, že ten se rozesmál.
"Vy jste to nikdy předtím nezažil, že?"
"Chcete říct, že to je všechno?" Cabot tomu nemohl uvěřit.
"Řediteli, tohle je legrační práce. Ať to zní jakkoli prašťně, to, co jste právě udělal, bylo velmi důležité," řekl Sam Yamata. "On teď ví, že nám na něm záleží. A zmínka o prezidentovi byl též velmi moudrý tah."
"Jak říkáte." Cabot otevřel obálku a začal číst. "Ježíši Kriste!"
"Další podrobnosti o cestě premiéra?"
"Ano, detaily, které jsme před tím neznali. Jméno banky, částky pro další úředníky. Možná ani nemusíme cpát štěnice do letadla..."
"Štěnice do letadla?" zeptal se Yamata. "Nikdy jsem nic takového neřekl."
Vedoucí stanice přikývl. "Jak byste mohl? Vždyť jste tu nikdy nebyl." "Tohle musím rychle dostat do Washingtonu."
Yamata se podíval na hodinky. "Na přímou linku se včas nedostaneme." "Pak to zkusíme bezpečně odfaxovat." "My na to nejsme zařízení. CIA tedy ne." "A co hoši z agentury pro národní bezpečnost?"
"Oni jsou, pane řediteli, ale byli jsme varováni ohledně spolehlivosti jejich systémů."
"Prezident to potřebuje. Musí to jít ven. Udělejte to na mou zodpovědnost." "Ano, pane."
[33] PRŮCHOD
Bylo fajn probudit se v rozumnou hodinu - v osm hodin - doma a v sobotu. Bez bolení hlavy. To už celé měsíce nezažil. Plánoval, že stráví celý den doma a nebude dělat nic jiného, než že se oholí, a i to jen kvůli večerní mši. Ryan brzy zjistil, že jeho děti tráví sobotní dopoledne přilepené k televizi, dívají se na nejrůznější seriály včetně nějakých želv, o nichž už slyšel, ale nikdy je neviděl. Po chvíli usoudil, že i to si dnes ráno odpustí.
"Jak se máš po ránu?" zeptal se Cathy cestou do kuchyně.
"Dost dobře. Mám - ale ne!"
Zvuk, který k ní dolehl, bylo zvonění telefonu. Jack odběhl do knihovny a vzal jej.
"Jo?"
"Doktore Ryane, tady operační místnost," řekl muž.
"Dobře." Jack zavěsil. "Sakra."
"Co se děje?" zeptala se Cathy z kuchyně.
"Musím jet do práce. A zítra taky."
"Jacku, no tak..."
"Miláčku, podívej, je pár věcí, který musím ještě před svým odchodem doděla t. Jedna probíhá právě teď - což můžeš klidně zapomenout - a já u toho

musím být."
"Kam musíš jet tentokrát?"
"Jen do kanceláře. Žádné cesty za moře vůbec v plánu nemám."
"Dneska má sněžit, a prý hodně."
"To je super. No, když tak tam zůstanu."
"Už se tak těším, až z té zatracené práce odejdeš nadobro."
"Vydržíš se mnou ještě pár měsíců?"
"Pár měsíců?"
"Prvního dubna jsem pryč. Platí?"
"Jacku, ne že by se mi nelíbilo, co děláš, já jen..."
"Jo, pracovní doba. Mě to taky štve. Už jsem si zvykl na to, že odejdu, a stává se ze mě normální člověk. Potřebuju změnu."
Cathy ustoupila, a vrátila se do kuchyně. Jack si vzal pohodlné oblečení. O víkendech není oblek nutný. Rozhodl se, že se obejde i bez kravaty a že pojede sám. O třicet minut později už byl na silnici.
Nad gibraltarským průplavem bylo báječně jasné odpoledne. Na sever Evropa, na jih Afrika. Úzký průchod byl kdysi pohořím, říkají geologové, a Středozemní moře prý bylo vyschlým údolím, dokud je nezaplavil Atlantik. Také se na to z deseti tisíc metrů skvěle koukalo.
A nejlepší na tom bylo, že tehdy by se určitě nemusel starat o obchodní leteckou dopravu. Teď musel dávat pozor na výstražný obvod, aby se mu do cesty nepřipletlo žádné letadlo. Anebo naopak, což bylo vlastně poctivější tvrzení.
"Támhle je naše společnost," pronesl Robby Jackson.
"Nikdy předtím jsem ji neviděl, pane," řekl poručík Walters.
"Ji" znamenalo sovětskou letadlovou loď Kuzněcov, tedy první opravdovou letadlovou loď v ruské flotile. Pětašedesát tisíc tun, třicet letounů, přibližně deset helikoptér. Doprovázely ji křižníky Slava a Maršál Ustinov plus jeden torpédoborec zřejmě třídy Sovremennyj a dva třídy Udaloj. Mířily na východ v semknuté taktické formaci a byly dvě stě čtyřicet mil za bojovou skupinou TR. O půl dne pozadu, pomyslel si Robby, nebo o půl hodiny, jak se to vezme.
"Prolítnem se kolem nich?" zeptal se Walters.
"Ne, proč je nasírat?"
"Vypadá to, že někam spěchaj," řekl muž s dalekohledem u očí. "Tipuju tak pětadvacet uzlů."
"Možná jen chtějí odjet z úžiny tak rychle, jak jen to jde."
"To těžko, veliteli. Proč myslíte, že tu jsou?"
"Stejně jako my, podle rozvědky. Projet se, ukázat vlajku, seznámit se a ohromit lidi."
"Nestřetl jste se s nima jednou?"
"Jo, Forger mi poslal za prdel tepelně naváděnou střelu. Ale letadlo jsem vrátil v pořádku." Robby se na chvilku odmlčel. "Říkali, že to byla nehoda, pilot byl prý potrestán."
"Věříte tomu?"
Jackson se na ruskou bojovou skupinu naposledy podíval. "Jo, vlastně jo."
"Když jsem to poprvý viděl na obrázku, říkal jsem si, že je v tom Kříž námořnictva, který ještě nikomu neudělili."
"Klídek, Shreddere. Tak jsme se podívali a letíme zpátky." Robby zatočil zpět na východ. Provedl to pozvolným manévrem, nikoli rychle a prudce, o což by se mohl pokusit mladší nezkušený pilot. Proč zbytečně zatěžovat trup? pomyslel by si Jackson, kdyby se mu o tom chtělo přemýšlet. Na sedadle za ním si poručík Henry "Shredder" Walters pomyslel, že jeho velitel stárne.
Ale ne moc. Kapitán Jackson byl jako vždy v plné pohotovosti. Sedadlo měl vysunuté co nejvýš, protože byl menší postavy. Díky tomu měl dobrý rozhled. Očima neustále těkal zleva doprava, zdola nahoru a každou minutu kontroloval své přístroje. Jeho hlavní starostí byla obchodní a soukromá letadla, protože byl víkend a lidi rádi krouží nad Gibraltarem s fotoaparáty. Civilní Learjet,

pomyslel si Robby, dokáže potrápit mnohem víc než střela Sidewinder...

"Ježíši! Blíží se k nám, směr devět hodin!"

Kapitán Jackson v mžiku otočil hlavu doleva. Patnáct metrů od nich byl MiG-29 Fulcrum-N, nová varianta ruské stíhačky, speciálně vyvinutá pro letadlové lodě. Viděl, jak se na něj z kokpitu dívá pilot. Robby si všiml, že mu pod křídly visí čtyři střely. Jeho Tomcat měl v tu chvíli jen dvě.

"Přilétl zezdola?" hlásil Shredder.

"To je chytrý." Robby přijal zprávu vyrovnaně. Ruský pilot jim zamával. Robby pozdrav opětoval.

"Hergot, kdyby chtěl..."

"Shreddere, nedáš už pokoj? S Ivanem si pohrávám už skoro dvacet let. Potkal jsem víc Bears, než tys měl ženskejch. Nejsme ve službě. Jen jsem se chtěl podívat na jejich formaci. A Ivan se rozhodl na nás přiletět podívat. Chová se velmi sousedsky." Robby posunul páku dopředu a jeho letoun klesl o několik metrů. Chtěl se podívat na spodek ruského letadla. Neměl žádné přídavné nádrže, jen čtyři střely AA-11, v rámci NATO se jim říkalo "šípy". Ocasní hák vypadal křehčí než háky na amerických letadlech a Jackson si vybavil zprávy o problémech Rusů s přistáváním. No jo, letadlové lodi jsou pro Rusy novinka, ne? Bude jim trvat roky, než se všechno naučí. Ale jinak bylo letadlo úchvatné. Nový lak, ta pěkná šedá barva, jakou Rusové používají místo moderní šedé barvy odpuzující infračervené paprsky, již americké námořnictvo používá teprve několik let. Ruská verze je hezčí, americký nátěr je účinnější při snaze uniknout odhalení, ale letadla díky němu vypadají jako malomocná. Zapamatoval si číslo na směrovce, protože ho chtěl sdělit veliteli rozvědky jejich perutě. Tvář pilota už neviděl. Měl obličej zakrytý helmou a hledím, na rukou měl rukavice. Vzdálenost patnáct metrů je poměrně hodně blízko, ale není to extrémně složité. Rus se možná snažil mu ukázat, že je dobrý, ale nikoli šílený. To je dobře. Robby se s letadlem dostal znovu o trochu výš a mávnutím poděkoval Rusovi, že si jej mohl prohlédnout. Mávnutí bylo znovu opětováno.

Jak se asi jmenuješ, chlapče? pomyslel si Robby. Taky si říkal, co si Rus myslí o vítězné vlaječce, kterou měl Robby namalovanou pod kabinou, a pod níž bylo napsáno MiG-29, 17-1-91. Hlavně ať se nenaštve.

Ona 747 přistála po dlouhém letu přes Pacifik, a Clark nepochyboval, že nejvíc se asi ulevilo posádce. Dvanáctihodinové lety musí být hrozné, zejména, když člověk ví, že jej na konci čeká začouzená díra. Letadlo zatočilo a zastavilo u prostoru ohraničeného armádní kapelou, několika řadami vojáků a civilistů a obligátním červeným koberečkem.

"Po tolika hodinách v letadle bych byl tak zničenej, že bych neměl na nic inteligentního sílu," poznamenal Chavez tiše.

"Tak ne abys někdy kandidoval na prezidenta," odpověděl Clark.

"To se neboj."

Když byly přistaveny schůdky, otevřely se dveře. Kapela cosi spustila - oba muži z CIA byli příliš daleko, takže to neslyšeli jasně. Všude kolem byly štáby různých televizí. Dorazivšího japonského premiéra přivítal mexický ministr zahraničí, oba pronesli krátké projevy, prošli se kolem jednotek, které už stály na místě hodinu a půl, a pak udělal pan premiér první moudrou věc. Nasedl do limuzíny a odjel se na ambasádu osprchovat - nebo spíš do teplé vany. Japonská koupel je zřejmě nejlepší lék na leteckou dopravu, dlouhý pobyt ve vroucí vodě. John si říkal, že přitom se vyhladí vrásky a uvolní svaly. Škoda, že to se Američani nenaučili. O deset minut později, když pohlaváři odjeli, jednotky odpochodovaly a koberec byl smotán, mohli lidé z údržby nastoupit do letadla.

Pilot krátce promluvil s hlavním mechanikem. Jeden z velkých motorů Pratt and Whitney se prý trochu zahřívá. Jinak neměl žádné další požadavky. Posádka letadla si pak odešla odpočinout. Tři členové ostrahy zaujali pozice před letadlem. Další dva se procházeli vnitřkem. Clark a Chavez vešli dovnitř, ukázali mexickým a japonským úředníkům své propustky a dali se do práce. Ding

začal v koupelně, dal si záležet, protože se doslechl, že Japonci si potrpí zejména na záchody bez poskrvnky. Okamžitě po nastoupení poznali, že japonští občané mohou v letadlech kouřit. Museli zkontrolovat každý popelník, a více než polovinu z nich bylo nutné vysypat a vymýt. Posbírali noviny a časopisy. Další úklidová četa měla na starost luxování.

Vpředu kontroloval Clark skříňku s alkoholem. Odhadoval, že polovina z cestujících musela dorazit s kocovinou. Též ho potěšilo, že technici v Langley správně odhadli značku skotské, která se na palubě JAL podává. Nakonec vyšel nahoru do obytného prostoru za kokpitem. Odpovídala přesně té počítačové maketě, již studoval dlouhé hodiny před příjezdem. Když měl uklizeno, dospěl k závěru, že dotáhnout tuto operaci bude hračka. Pomohl Dingovi s popelníky a odešli z letadla právě včas na oběd. Když šli k autu, Clark podal papírek se zprávou důstojníkovi CIA ze stanice Mexiko.

"Krucifix!" zuřil Ryan. "Tohle sem přišlo přes ministerstvo zahraničí?"

"Přesně tak, pane. Na příkaz ředitele Cabota použili faxové linky. Chtěl ušetřit dobu na přepis."

"Copak mu Sam Yamata nemohl vysvětlit, jak to je s datovými liniemi a časovými pásmy?"

"Bohužel ne."

Nemělo smysl vylívat si zlost na muži z japonského oddělení. Ryan znovu pročítal zprávu. "Co vy si o tom myslíte?"

"Myslím si, že se premiér žene do pasti."

"To je ale přece strašný," poznamenal Ryan. "Pošlete to do Bílýho domu. Prezident by si to měl přečíst co nejdřív."

"Dobře." muž odešel. Ryan vytočil číslo na správu operací. "Jak si vede Clark?" zeptal se bez okolků.

"Prý dobře. Je připraven na akci. Monitorovací letadla jsou prý všechna připravená. Žádné změny v časovým plánu premiéra nejsou hlášeny."

"Díky."

"Jak dlouho tu chcete být?"

Jack se podíval ven. Právě začínalo chumelit. "Možná celou noc." Zdálo se, že bude sněžit vydatně. Sněhová bouře doprovázená chladným vzduchem ze Středozápadu se napojovala na oblast nízkého tlaku vzduchu, která mířila vzhůru na pobřeží. Největší sněhové bouře vždy přicházejí do oblasti Washingtonu z jihu a Národní meteorologická služba hlásila, že napadne patnáct až dvacet centimetrů. Tato předpověď se od předchozí lišila asi o polovinu. Právě teď by ještě mohl odjet z práce a pak se pokusit prokousat se sem zpátky zítra ráno, nebo mohl zůstat. Bohužel, ta druhá varianta se jevila jako nejlepší řešení.

Golovko byl též v kanceláři, ačkoli v Moskvě bylo o osm hodin víc než ve Washingtonu. Tato skutečnost vůbec nezlepšovala Sergejovu už takhle neradostnou náladu.

"Takže?" zeptal se muže z hlídkovací skupiny rozvědky.

"Měli jsme štěstí. Tenhle dokument poslali faxem z americké ambasády v Tokiu do Washingtonu." Podal list Golovkovi.

Ten tenký termální papír byl pokrytý zejména zmatenými, zpřeházenými písmeny a ještě dalšími černobílými tečkami způsobenými náhodným hlukem, nicméně asi pětina byla v čitelné angličtině, včetně dvou celých vět a jednoho celého odstavce.

"Takže?" zeptal se Golovko znovu.

"Když jsem to předal na posouzení japonské sekci, dali mi tohle," podal mu další dokument. "Ten odstavec jsem označil."

Golovko si přečetl odstavec v ruštině a pak jej porovnal s anglickým originálem..."

"To je překlad na hovno. Jak se k nám náš dokument dostal?"

"Poštou velvyslanectví. Nedošlo k přenosu, protože dva šifrovací stroje v Tokiu jsou rozbité, a Rezident se rozhodl, že to není tak důležité, aby se s

tím muselo spěchat. Skončilo to v tašce pro velvyslanectví. Takže si naše kódy nepřečetli, ale k tomuhle se dostali i tak."

"Kdo má tenhle případ na starosti? Lyalin? Ano," řekl Golovko téměř sám k sobě. Pak zavolal vrchnímu zaměstnanci hlídkové služby na První správě. "Plukovníku, tady Golovko. Žádám prioritní zprávu pro Rezidenta v Tokiu. Lyalin má okamžitě podat hlášení Moskvě."

"Co se děje?"

"Objevili jsme další únik informací."

"Lyalin je velmi kvalitní důstojník. Znám materiály, které nám posílá."

"A Američani ho znají též. Okamžitě odešlete zprávu. Pak chci na stole všechno, co máme od agenta BODLÁKA." Golovko zavěsil a podíval se na majora, jenž stál před jeho stolem. "Ten matematik, co to všechno rozluštil - panenko skákavá, věčná škoda, že jsme ho neměli před pěti lety!"

"Deset let zkoumal tuto teorii o uspořádání chaosu. Pokud se to někdy zveřejní, dostane Planckovu cenu. Přejal práci Mandelbrota z Harvardu a MacKenzieho z Cambridge a..."

"Máte mou důvěru, majore. Posledně, když jste se mi to snažil vysvětlit, mě z toho rozbolela hlava. Jak jde práce?"

"Zlepšujeme se den ze dne. Jediné, co nedokážeme rozlousknout, je nový systém CIA, který začínají zapojovat. Zřejmě je založen na nějakém novém principu. Pracujeme na tom."

Prezident Fowler nasedl do helikoptéry VH-3, ještě než sněžení zhoustlo. Na spodku měla barvu khaki, navrchu bílou, a ještě několik značek, byl to prezidentův osobní letoun s volacím znakem Marine-One. Média si povšimla, že Elizabeth Elliotová nasedla těsně za ním. Zanedlouho budou muset onu historku zveřejnit, pomyslelo si několik novinářů. Nebo to za ně udělá prezident, až si tu krávu vezme.

Pilot, podplukovník námořnictva, uvedl motory do plného výkonu, pak pomalu vzlétli a zamířili na severozápad. Téměř okamžitě se musel začít starat o přístroje, což neměl rád. Létat naslepo a podle přístrojů mu nevadilo. Létat naslepo, podle přístrojů a s prezidentem za zády, ano. Létání v chumelenici je snad to nejhorší na světě. Všechny venkovní záchytné body jako by neexistovaly. Při vyhlížení přes čelní sklo se i nejzkušenější pilot stane dezorientovaným a nejistým nováčkem. Kvůli tomu se mnohem víc věnoval svým přístrojům. Helikoptéra měla nepočítané bezpečnostních opatření, včetně radaru proti nárazu, k tomu ještě pozornost dvou zkušených kontrolorů. Znělo to zvráceně, ale byl to vlastně velmi bezpečný způsob létání. V jasném počasí by se mohl nějaký maniak s cessnou pokusit o přiblížení k Marine-One. Právě takovéhle úhybné manévry tvořily podstatnou součást pilotova výcviku, a to jak ve vzduchu, tak i na simulátoru v námořní letecké základně Anacostia.

"Vítr sílí rychleji, než jsem čekal," poznamenal druhý pilot, major.

"Až dorazíme k horám, mohlo by to s náma začít házet."

"Měli jsme vyletět o něco dřív."

Pilot zapnul vnitřní telefon a spojil se se dvěma agenty tajné služby vzadu. "Radši se podívejte, jestli jsou všichni připoutaní. Asi to s náma bude házet."

"Fajn, díky." odpověděl Pete Connor. Podíval se, zda mají všichni zapnuté pásy. Všichni, kdo byli na palubě, byli velmi ostřílenými pasažéry, aby měli strach, ale Connor měl radši klidný let. Všiml si, že prezident je zcela uvolněný a čte si dokumenty, které dostal chvilku před odletem. Connor se šel znovu posadit. Spolu s D'Agustinovou Camp David milovali. Několik pečlivě vybraných střelců z námořnictva zaručovalo bezpečnost v okolí. Za nimi ještě stál nejlepší sledovací systém, jaký se kdy v Americe vyráběl. Za všemi ostatními pak stáli ještě agenti tajné služby. Na tento víkend nebyla hlášena žádná návštěva, kromě možná jednoho zpravodaje CIA, a ten přijede autem. Můžou si všichni odpočinout, včetně prezidenta a jeho přítelkyně, pomyslel si Connor.

"Tohle se mi nelíbí. Radši bysme měli říct těm hňupům z meteorologickýho, aby se podívali ven."

"Říkali dvacet čísel."

"Sázím dolar, že bude minimálně třicet."

"O počasí se s tebou nesázím," připomněl druhý pilot plukovníkovi.

"Jsi chytrý, Scotty."

"Zítra v noci se to snad má vybrat."

"Tomu neuvěřím, dokud to neuvidím."

"Teplota má být na nule, možná i kousek níž."

"Tomu bych i věřil," řekl plukovník a zkontroloval výšku, kurz a umělý horizont. Znovu se podíval ven, a viděl jen vločky, které se snášely dolů, rozháněné rotorem. "Jak odhaduješ viditelnost?"

"Hm, na klidným místě... možná třicet metrů... možná padesát..." Major se otočil a usmál se na plukovníka. Úsměv mu ale zmrzl na tváři, když si uvědomil, že na trupu se může začít utvářet námraza. "Jaká je venkovní teplota?" zašeptal pro sebe.

"Minus 12° Celsia," řekl plukovník, než se stačil podívat na teploměr.

"Roste to?"

"Jo. Trochu klesneme, mělo by tam být chladněji."

"Zatracený počasí."

O třicet minut později už kroužili nad Camp Davidem. Bodová světla jim ukazovala přistávací plochu - dolů bylo vidět mnohem lépe, než na všechny ostatní strany. Druhý pilot se ohlédl a zkontroloval proudnicový kryt nad přistávacím podvozkem. "Trochu nám to namrzá, plukovníku. Pojďme rychle dolů, než se stane něco nepěknýho. Síla větru je třicet uzlů ve výšce tři-nula-nula."

"Začíná trochu těžknout." VH-3 mohla při správných - tedy nesprávných - podmínkách nabrat za minutu až dvě stě kilogramů ledu. "Posraná předpověď. Jdem na to, už vidím přistávací zónu."

"Sedmdesát metrů, rychlost větru třicet," četl major údaje z přístrojů. "Padesát, rychlost dvacet pět... třicet, rychlost ani ne dvacet... vypadá to dobře... patnáct metrů a nulová rychlost..."

Pilot zahájil sestup. Sníh na zemi se začal ve větru z rotoru zvedat. Vznikly tím nepříjemné podmínky, zvané white-out, kdy člověk neví, kde je zem a kde obloha. Vizuální záchytné body, jež se právě znovu objevily, okamžitě zase zmizely. Posádka měla pocit, že je uvnitř pingpongového míčku. Poryv větru pak hodil helikoptérou doleva a naklonil ji. Pilot okamžitě zkontroloval umělý horizont. Viděl, že se naklání, a věděl, že nebezpečí je tak velké, jako nečekané. Vyrovnal stroj a posunul páku kolektivního řízení na podlahu. Tvrdé přistání je lepší než zachytit rotorem o větve stromů, které nevidí. Helikoptéra spadla jako kámen - přesně z výšky jednoho metru. Než si lidé na palubě stihli uvědomit, že se něco děje, byli už na zemi a v bezpečí.

"Proto s šéfem lítáte vy," řekl major. "Dobrý přistání, plukovníku."

"Myslím, že se něco rozbilo."

"Asi máte pravdu."

Plukovník spustil vnitřní telefon. "Omlouvám se. Nad přistávací plochou do nás narazil vítr. Jste všichni v pořádku?"

Prezident už stál a nakláněl se do kokpitu. "Měl jste pravdu, plukovníku. Měli jsme odlétnout dříve. Je to moje chyba," řekl Fowler šlechetně. No a co, říkal si, tenhle víkend si chce užít.

Jeden ze zaměstnanců Camp Davidu otevřel dveře helikoptéry. K nim už dorazil krytý vůz, aby prezident a jeho společnost moc nemrzli. Posádka letadla se dívala, jak odjíždějí, a pak se vydala zkontrolovat škody.

"Myslel jsem si to."

"Čep?" Major se shýbl a podíval se. "No jasně." Přistání bylo natolik tvrdé, že vyrazilo spojku, která ovládala hydraulický tlumič nárazů na pravé straně podvozku. Bude se to muset opravit.

"Dojdu se podívat, jestli máme náhradní," řekl šéf posádky. O deset minut později s překvapením zjistil, že nemají. To bylo nemilé. Zavolal na základnu v Anacostia, aby mu jich pár poslali. Než se tak stane, nemohli s tím vůbec nic dělat. Helikoptéra by se v případě nutnosti dala samozřejmě ještě použít. Skupina střelců stála jako vždy v bezprostřední blízkosti helikoptéry, zatímco další tým hlídal okruh kolem přistávací plochy.

"Copak, Bene?"

"Není tady někde noclehárna?" zeptal se Goodley.

Jack zavrtěl hlavou. "Můžete si lehnout na gauč v Nancyině kanceláři, jestli chcete. Jak pokračuje vaše práce?"

"Budu muset být vzhůru celou noc. Jen mě něco napadlo."

"Copak?"

"Bude to asi znít trochu divně - nikdo nikdy neověřoval, jestli se náš pan Kadišev skutečně s Narmonovem sešel."

"Jak to myslíte?"

"Narmonov byl většinu minulého týdne mimo město. Pokud nedošlo ke schůzce, ten člověk nám lže, ne?"

Jack zavřel oči a pokyvoval hlavou. "Dobré, Goodley, dobré."

"Máme Narmonovův itinerář. Nechal jsem si zjistit itinerář Kadiševův. Chci to prohlédnout až do minulého srpna. Pokud máme provést kontrolu, měla by za něco stát. Má poziční práce bude mít trochu zpoždění, ale tohle mě napadlo minulou - vlastně dneska ráno. Ženu se za tím skoro celý den. Je to těžší, než jsem čekal."

Jack se podíval na bouři za okny. "Mám pocit, že tu nějakou dobu budu muset zůstat. Chcete s něčím pomoct?"

"Nic proti tomu nemám."

"Tak se ale nejdřív najíme."

Oleg Jurjevič Lyalin nasedl na let do Moskvy se smíšenými pocity. Byl povoláván celkem pravidelně. Trápilo ho, že k tomu došlo tak brzy po setkání s ředitelem CIA, ale nejspíš šlo o souhru náhod. Ještě pravděpodobnější bylo, že se to týkalo té informace o americké cestě japonského premiéra do Ameriky, kterou dodal do Moskvy. Překvapením bylo, že neřekl CIA o japonských návrzích vyměnit kvalitní technologie za ropu a dřevo. Taková dohoda by Američany před pár lety pěkně rozlítila a znamenala by vrchol Lyalinova pětiletého projektu. Usadil se v sedadle a uvolnil se. Nikdy svou zemi přece nezradil.

Přenosové vozy stály ve dvou skupinách. Přímo u zdi kolem stadionu stálo jedenáct vozů. Jedenatřicet dalších parkovalo o dvě stě metrů dál, byly to vozy regionálních televizních stanic, jež kontrastovaly s mnohem většími dodávkami televizních gigantů. První bouře už přešla a u obrovského parkoviště u stadionu shrabovala sníh spousta vozů, připomínající celou tankovou divizi.

Tak támhle je to místo, pomyslel si Ghosn, těsně vedle "A" týmu ABC. Absence bezpečnostních služeb mu vyrazila dech. Napočítal třiadvacet policejních vozidel, tedy dost na to, aby se opilci nedostali do dosahu mužů, kteří chtějí vykonat svou práci. Ti Američani se cítí tak bezpečně. Ukočírovali Rusko, rozdrtili Irák, ochočili si Írán, zkrotili svou vlastní populaci, a teď jsou tak uvolnění, jak jen může stát být. Své pohodlí nesporně milují, pomyslel si Ibrahim. I stadiony mají zastřešené a vytápěné.

"Tohleto poskládáme jako domino," pronesl Marvin zpoza volantu.

"To je pravda." přikývl Ghosn.

"Vidíš, co jsem ti říkal o zabezpečení?"

"Udělal jsem chybu, že jsem o tom pochyboval, příteli."

"Opatrnost nikdy neškodí." Russell znovu vyjel na další objížďku. "Vjedeme támhletou branou a pak vyjedeme nahoru." Světla dodávky osvěcovala několik vloček druhé bouře. Na husté sněžení byla příliš velká zima. Tahle rozsáhlá vzdušná masa z Kanady směřuje k jihu. Až dorazí nad Texas, ohřeje se a spustí svou vláhu tam, nikoli nad Denverem, kde už ale napadlo půl metru sněhu, odhadoval Ghosn. Muži, kteří odklízeli sníh z cest, se činili. Jako se vším

ostatním, i tady si Američané potrpěli na své vymoženosti. Když je zima - postaví se stadion zastřešený. Když je sníh na silnicích - tak pryč s ním. Palestinci - podplatíme je. Ačkoli to z jeho výrazu nebylo patrné, nenáviděl v tuto chvíli Američany víc, než kdykoli předtím. Svou moc a aroganci ukazovali ve všem, co dělali. Sami sebe chrání před vším možným, velkým nebo malým, vědí o tom, a hlásají to do celého světa.

Ach, Bože, dostat je na kolena!

U krbu bylo příjemně teplo. Prezidentův dům v Camp Davidu měl typicky americký střih, těžké trámy byly položeny jeden na druhém, ale na vnitřní straně byly vyztuženy kevlarem. Okna byla z polykarbonátů, aby jimi neprošla kulka. Nábytek byl ještě podivnější směsicí ultramoderního a starodávně pohodlného. Před pohovkou, na které seděl, byly tři tiskárny napojené na hlavní zpravodajské služby, protože Fowlerovi předchůdci měli rádi čerstvé zprávy. Byly tu též tři televizory, z nichž jeden byl neustále naladěný na CNN. Ale ne dnes. Dnes v něm běžel Cinemax. O osm set metrů dále stála nenápadná budova se satelity, která snímala signál všech komerčních družic, k tomu ještě většinu armádních, díky čemuž tu bylo možno sledovat každý komerční satelitní kanál - i ty, které jsou rentgenované, s čímž se Fowler nezatěžoval - a vznikl tak nejdražší a nejdokonalejší kabelový systém na světě.

Fowler si nalil pivo. Měl láhev Dortmunder Union, oblíbeného německého piva, které mu dovezla armádní letka - být prezidentem mělo i několik příjemných neoficiálních stránek. Liz Elliotová popíjela bílé francouzské víno a prezident ji pravou rukou hladil po vlasech.

Dívali se na romantický film, jenž Boba Fowlera zaujal. Představitelka hlavní ženské role mu totiž vzhledem i chováním připomínala Liz. Trochu moc uštěpačná, trochu moc dominantní, ale nikoli bez značné společenské hodnoty. Teď, když už je Ryan pryč - tedy prakticky pryč - se možná všechno urovná.

"Rozhodně se nám to povedlo, že?"

"Ano, Bobe, povedlo." Odmlčela se a napila se vína. "S Ryanem jsi měl pravdu. Je lepší ho nechat odejít s poctami." Hlavně že vypadne, a s ním i ta jeho sušinka.

"Jsem rád, že to říkáš. Není to špatný člověk, jen trochu staromódní. Jeho čas vypršel."

"Je staromódní," dodala Liz.

"Jo," přikývl prezident. "Proč se o něm vlastně bavíme?"

"Znám i lepší věci." Otočila hlavu a políbila jej na dlaň, kterou ji hladil.

"Já taky," zašeptal prezident a položil sklenici.

"Silnice jsou zasypaný," řekla Cathy. "Asi ses rozhodl správně."

"Jo, před chvílí se tady před branou nepěkně srazily dvě auta. Přijedu domů zítra večer. V nejhorším případě ukradnu jedno z těch terénních aut, co mají tady dole."

"Kde je John?"

"Teď tu zrovna není."

"Aha," řekla Cathy. A kde asi tak je?

"Když jsem tady, můžu aspoň něco udělat. Zavolám ti ráno."

"Tak jo, ahoj."

"Tohle je jeden z rysů týhle práce, který mi rozhodně chybět nebude," řekl Jack Goodleymu. "Tak na co jste přišel?"

"Podařilo se nám ověřit všechny schůzky v září."

"Vypadáte, že za chvíli padnete. Jak dlouho už jste vzhůru?"

"Asi od včerejška."

"Ve vašem věku to ještě jde. Lehněte si tamhle na ten gauč," rozkázal Ryan.

"A co vy?"

"Já si tohle ještě jednou pročtu." Jack poklepal na materiál na svém stole. "K tomu ještě nemáte přístup. Jděte si zdřímnout."

"Uvidíme se ráno."

Za Goodleyem se zavřely dveře. Jack se pustil do četby dokumentů NIITAKA, ale brzy se přestal soustředit. Zamkl složku do šuplíku a lehl si na pohovku, usnout se mu však nedařilo. Po pár minutách, kdy jen zíral do stropu, se rozhodl, že by klidně mohl zírat i na něco méně nudného. Pustil si televizi. Chtěl najít nějaký zpravodajský kanál, ale stiskl špatný knoflík, a na obrazovce se objevil závěr reklam na 20. kanálu, patřícím nezávislé Washingtonské stanici. Už chtěl přehmat napravit, když se znovu objevil film. Chvíli to trvalo. Gregory Peck a Ava Gardnerová... černobílý film... Austrálie.

"No jasně," řekl si Ryan. Film se jmenoval Na pláži. Už ho spoustu let neviděl, klasika z dob studené války od... Nevila Shuta, že? Filmy s Gregorym Peckem mají vždy něco do sebe. A s Fredem Astairem taky.

Následky jaderné války. Jacka překvapilo, jak moc je unavený. V poslední době si dost odpočinul a...

... usnul, ale ne docela. Jak se mu to již několikrát stalo, film mu vstoupil do snu, jako by byl sen barevný a jeho mozek dospěl k závěru, že to je lepší než černobílý obraz v televizi a že je potřeba film vychutnat v celé jeho šíři. Zevnitř. Jack Ryan tedy začal hrát nejrůznější role. Jel ve Ferrari Freda Astaira v hrozné Velké ceně Austrálie. Pak plul do San Franciska na ponorce Sawfish, SSN-623 (ale, protestovala část jeho mozku, 623 je číslo jiný ponorky, Nathan Hale, ne?). A ten signál morseovky, láhev koly na parapetu, to vůbec nebyla žádná legrace, protože to znamenalo, že si se ženou museli dát ten šálek čaje, a do toho se mu nechtělo, protože to znamenalo přidat tu pilulku do sunaru jejich dítěte, aby měl jistotu, že dítě skutečně zemře, a to se jeho ženě nelíbilo - aby ne, je to přece lékařka - a on musel vzít zodpovědnost na sebe, protože tomu tak vždycky bylo a je taková škoda nechávat Avu Gardnerovou samotnou na pláži, jak se dívá, on odplouvá do dálky, aby mohly spolu se svými muži zemřít doma, tedy když to stihnou, což se jim asi nepovede, a na ulicích už nikdo nebyl. Cathy a Sally a malý Jack byli už všichni mrtví, a byla to jeho chyba, protože je donutil spolknout pilulky, aby nezemřeli na něco jiného, co bylo ještě mnohem horší, ale i to bylo prašťěné a nesprávné, ačkoli moc na výběr neměli, že, takže proč to ale neskončit pistolí a...

"Kurva drát!" Jack udělal sklapovačku, jako by byl na pérko. Podíval se na své prsty, ty se mu hrozivě třásly, dokud si neuvědomil, že už má svůj mozek pod kontrolou. "Byl to jenom špatnej sen, a tentokrát ne ten s helikoptérou a Buckem a Johnem."

"Tohle bylo mnohem horší."

Ryan se natáhl pro cigarety a jednu si zapálil a vstal. Pořád padal sníh. Silničáři dole na parkovišti začínali být pozadu. Chvíli trvalo, než setřásl takový sen, v němž se musel dívat na hroznou smrt svých nejbližších. Už abych byl odsud pryč! Tížilo jej příliš mnoho vzpomínek, a ne všechny byly dobré. To špatné rozhodnutí, které předcházelo útoku na jeho rodinu, čas strávený v ponorce, jak zůstal osamocen na ranveji letiště Šeremetěvo a jak mezi ním a starým dobrým Sergejem Nikolajevičem byla pistole, a vůbec nejhorší byl ten let helikoptérou z Kolumbie. Bylo toho příliš. Nejvyšší čas vypadnout. Fowler a i Liz Elliotová mu vlastně prokazují laskavost, že?

A je fuk, jestli to tuší nebo ne.

Za okny je tak hezky. Své už odvedl. Podařilo se mu dokonce zlepšit některé části světa a pomáhal jiným, aby dělali totéž. Ten film, ze kterého se právě probudil, se vlastně mohl někdy i skutečně stát. Ale dneska ne. Venku bylo čisto a bílo, světla nad parkovištěm osvětlovala zem, která tak vypadala ještě lépe než obvykle. Už své odvedl. Teď je na někom jiném, aby si poradil nebo poradila s tím jednodušším.

"Jo." Jack vyfoukl oblak kouře proti oknu. Nejdřív ale bude muset znovu přestat s tímhle zlozvykem. Cathy na tom bude trvat. A co pak? Pak prodloužená dovolená, letos v létě, možná by mohli znovu do Anglie - možná lodí, ne

letadlem. Nespěchat, pěkně si projet Evropu, možná tam strávit celé léto. Být znovu svobodný člověk. Procházet se po plážích. Ale pak si bude muset najít práci, něco dělat. Annapolis - ne, tam ne. Nějakou soukromou skupinu? Nebo začít učit? Třeba v Georgetownu?

"Špionáž 101." Ušklíbl se. To je ono, bude vyučovat, jak provádět ilegální akce.

"Sakra, jak tady mohl James Greer vydržet tak dlouho?" Jak se vyrovnával se stresem? Tuhle zkoušku Ryan nikdy nesložil.

"Potřebuješ se vyspat, chlapče," připomněl si. Tentokrát si dal záležet, aby televizi opravdu vypnul.

[34] UMÍSTĚNÍ

Ryana udivilo, že dosud sněží. Na chodníku pod okny jeho kanceláře bylo nahrnuto nejméně šedesát centimetrů, odklízecí čety v noci přival sněhu naprosto nezvládly. Foukal prudký vítr a rozháněl sníh přes ulice a parkoviště mnohem rychleji, než ho stihl někdo odklidit. I sníh, který se podařilo odhrnout, si našel nějaké velmi nevhodné místo, jež znovu zasypal. Takováhle bouře nebyla v oblasti Washingtonu dlouhá léta. Místní obyvatelé už byli zasaženi nepopsatelnou panikou. Ponorková nemoc se už určitě začíná projevovat. Nebude to jednoduché dokoupit zásoby jídla. Zanedlouho se někteří muži a ženy budou dívat na své druhy a přemýšlet, jak těžké by asi bylo je uvařit... Aspoň se měl Ryan čemu smát, když šel pro vodu do svého kávovaru. Cestou poklepal Bena Goodleye na rameno.

"Budíček, doktore Goodley."

Pomalu otevřel oči. "Kolik je?"

"Sedm dvacet. Ze které části Nové Anglie pocházíte?"

"New Hampshire, sever, městečko Littleton."

"Tak se podívejte z okna a možná budete mít pocit, že jste doma."

Když se Jack vrátil s čerstvou vodou, mladý muž už stál u okna. "Vypadá to na padesát čísel, možná i víc. A co má být? U nás se tomuhle říká poprašek."

"Tady je to totéž co doba ledová. Za pár minut bude hotový kafe." Ryan se rozhodl zavolat na stanoviště ostrahy v hale. "Jaká je situace?"

"Pořád někdo volá, že se sem nemůže dostat. Ale horší je, že většina nočního personálu se nedostala odsud. George Washington Parkway je zavřená. Stejně tak i objezd na straně u Marylandu a Wilson Bridge."

"To je skvělý. Poslouchejte mě, tohle je důležitý. Každý, kdo se tedy dostane do budovy, má výcvik KGB. Okamžitě zastřelit." Goodley slyšel smích ze sluchátka i na tři metry. "Informujte mě o počasí. A rezervujte mi jedno z terénních aut pro případ, že bych musel někam odjet." Jack zavěsil a podíval se na Goodleye. "Vysoké postavení má své výhody. A my jich máme víc než pár."

"A co lidi, kteří se sem musí dostat?"

Jack se díval, jak se v kávovaru začíná vařit káva. "Pokud je uzavřený okruh a Parkway, znamená to, že se sem nemůžou dostat dvě třetiny lidí. Takže teď víte, proč Rusové vráželi tolik peněz do programů na kontrolu počasí."

"Copak tady nikdo..."

"Ne, tady lidi mají pocit, že sníh se vyskytuje jen na sjezdovkách. Pokud to brzy nepřestane, dřív než ve středu se tu nic nezačne hýbat."

"To je to tu vážně tak zlý?"

"Uvidíte sám, Bene."

"A já si nechal běžky v Bostonu."

"Tak tvrdě jsme snad nepřistáli," protestoval major.

"Majore, jističe jsou zřejmě jiného názoru," odpověděl vedoucí mechanik. Vrátil jistič zpět. Malé plastové očko na chvíli zaváhalo a pak vyskočilo zpátky nahoru. "To znamená žádná vysílačka, žádná hydraulika. Obávám se, že jsme na nějakou dobu upoutaní k zemi."

Nové čepy pro podvozek dorazily ve dvě ráno, na druhý pokus. První, neúspěšný, byl proveden vozem, dokud někoho nenapadlo, že to zvládne jen vojenské auto. Díly tedy přivezl těžký nákladní vůz HMMWV, a i ten zdrželo

několik aut zastavených mezi Washingtonem a Camp Davidem. Oprava helikoptéry měla začít asi tak za hodinu - nebyl to těžký úkol - ale najednou se zkomplikoval.

"Tak co?" zeptal se major.

"Je tam pár uvolněných drátků. Musím vytáhnout celou desku, pane, celý to prohlídnout. To je nejmíň den práce. Radši zahřejte náhradní letadlo."

Major se podíval ven. V takovém počasí se mu stejně nikam letět nechtělo. "Máme odletět až zítra ráno. Kdy to bude spravený?"

"Jestli začnu hned... asi tak v půlnoci."

"Nejdřív se jděte nasnídat. Já se postarám o náhradní letadlo."

"Rozumím, majore."

"Nechám sem natáhnout nějakou elektriku na topení a na rádio." Major věděl, že vedoucí mechanik je ze San Diega.

Major se vrátil zpět do domu. Helikoptéra byla na pahorku, z nějž se vítr snažit ze všech sil sfoukat všechen sníh. Dole byly závěje nejméně devadesát centimetrů hluboké. Stráže v lesích musí určitě chrochtat blahem.

"Je to hodně zlý?" zeptal se pilot při holení.

"Obvodový panel je v háji. Vedoucí mechanik tvrdí, že mu oprava bude trvat celý den."

"Ale snad jsme tolik nenarazili," namítl plukovník.

"To jsem mu taky říkal. Mám tam zavolat?"

"Jo, zavolejte. Viděl jste hlášená rizika?"

"Na světě panuje mír, plukovníku. Díval jsem se."

"Hlášená rizika" byl v podstatě jen termín. Úroveň ostražitosti vládních úřadů, které se zabývají nejrůznějšími problémy, závisela na očekávaném nebezpečí. Čím větší je možné nebezpečí, o to víc prostředků je v pohotovosti, aby se s ním mohlo vypořádat. V tuto chvíli vůči Spojeným státům americkým žádná přímá hrozba neexistovala, což znamenalo, že pro případ selhání prezidentova letounu VH-3 bylo v pohotovosti jen jedno další letadlo. Major tedy zavolal do Anacostie.

"Jo, udržujte dvojku v pohotovosti. Jednička má problémy s elektronikou... ne, poradíme si s tím tady. Kolem půlnoci by to mělo být v suchu. Přesně tak. Čau." Major zavěsil právě v okamžiku, kdy do pokoje vešel Pete Connor.

"Co se děje?"

"Vrtulník je rozbitej," odpověděl plukovník.

"Nemyslel jsem, že jsme narazili tak tvrdě," namítl Connor.

"Takže to máme jednohlasně," pronesl major. "Jedinej, kdo si myslí, že jsme narazili, je to prašteěný letadlo."

"Náhradní už je v pohotovosti," řekl plukovník, když se doholili. "Promiň, Pete. Elektronika, vůbec to s tím přistáním souviset nemusí. Náhradní tu bude za pětatřicet minut. Žádný rizika nejsou hlášený. Máš pro nás něco?"

Connor zavrtěl hlavou. "Ne, Ede. O žádným riziku nevíme."

"Můžu sem přivolat náhradní letadlo, ale tím bychom ho vystavili nástrahám počasí. V Anacostii se o něj postaraj líp. Rozhodni to sám."

"Nechte ho tam."

"Šéf trvá na tom, že se bude na zápas dívat tady?"

"Přesně tak. Všichni máme volno. Odlet do D.C. zítra v šest třicet ráno. Vyhovuje?"

"Jo, tou dobou už by to mělo být opravený."

"Fajn." Connor odešel do své chatky.

"Jak je venku?" zeptala se Daga.

"Tak, jak to vypadá," řekl Pete. "Helikoptéra je rozbitá."

"Měli dávat větší pozor," pronesla zvláštní agentka Helen D'Agustinová, když si česala vlasy.

"Nemůžou za to." Connor zvedl telefon a zavolal do velícího střediska tajné služby, které sídlí pár bloků západně od Bílého domu. "Tady Connor. Helikoptéra má technickou poruchu. Náhradní zůstává v Anacostii kvůli

povětrnostním podmínkám. Máte pro nás něco?"

"Ne, pane," odpověděl muž. Na displeji stavové tabule viděl, že prezident spojených států - zkratkou PRSS -je prý v Camp Davidu. První dáma Spojených států - PRDSS - nic. Viceprezident byl ve své oficiální rezidenci na pozemku pozorovatelny námořnictva kousek od Massachusetts Avenue, Northwest, i s celou rodinou. "Všechno je v klidu a míru, aspoň pokud víme."

"Jaký tam jsou silnice?" zeptal se Pete.

"Hrozný. Každý caryall, co máme, jezdí pro lidi."

"Zaplaťpánbu za chevrolet." Stejně jako FBI i tajná služba jezdila ve velkých chevroletech s pohonem všech čtyř kol. Caryall, opancéřované auto s výkonem skoro jako tank, si dokázalo poradit s problémy, v nichž by je předčil jen tank. "No, tady je pěkně a hebounce."

"Doufám, že se mariňákům podaří rozmrazit svoje cojones."

"A co na letišti?"

"Premiér je očekáván v osmnáct nula nula. Chlapi říkají, že letiště má jednu ranvej uklizenou. Odpoledne by prý mělo být uklizený všechno. Bouřka už tu konečně trochu slábne. Víte, legrační je..."

"Jo." Connor nepotřeboval slyšet zbytek. Legrační bylo, že takovéhle počasí vlastně ulehčuje tajné službě práci. "No, víte, kde nás najdete."

"Jasně. Nashle zítra, Pete."

Connor se otočil, a zaslechl to. Jeden z vojáků řídil sněhový pluh a snažil se odhrabat sníh z chodníčků mezi chatkami. Další dva odhrabovali silnici. Bylo to trochu zvláštní. Stroje byly maskované podle lesního maskování Pentagonu zeleně a hnědě, ale vojáci měli na sobě bílé uniformy. I pušky měli ukryté v bílých návlecích. Každý, kdo by se sem dneska vydal, by zjistil, že stráže není mezi stromy vůbec vidět, a tihle vojáci byli všichni veteráni z bojů. V takovémhle počasí si mohli odpočinout i agenti tajné služby, a to moc často nebývalo. Ozvalo se zaklepání na dveře. Daga otevřela.

"Ranní noviny, paní." Desátník z námořnictva jí je podal.

"Víš," řekla D'Agustinová, když dveře znovu zavřela, "občas mám pocit, že lidi, co roznášejí noviny, jsou jediní, na koho je spolehnutí."

"A co mariňáci?" zeptal se Pete a smál se.

"Jo, ti taky."

"Změna Sierry-16!" zvolal muž od sonaru. "Cíl zatáčí vlevo."

"Dobře," odpověděl Nor Claggett. "Pane Pitney, převezměte kormidlo."

"Jasně, pane. Mám kormidlo," řekl navigátor, když výkonný důstojník vešel do místnosti se sonarem. Sledovací skupina přišla též a čekala, že se znovu pustí do výpočtů.

"Koukněte sem, pane," sonarman poklepal tužkou na obrazovku. "Vypadá to jako signál celé šířky trupu. Kormidelníku, sonar, kurz je teď jedna-sedm-nula, cíl se stáčí doleva. Hladina hluku konstantní, odhadovaná rychlost cíle beze změn."

"Dobře, děkuju."

Byla to už třetí podobná změna směru, jakou zachytili. Claggetuv odhad se zřejmě potvrzoval. Rus prováděl velmi opatrný, velmi konzervativní - a velmi moudrý - průzkum své oblasti stejně, jako to dělávaly 688, když hledaly ruské ponorky. Mezi jednotlivými příčkami byl interval přibližně čtyřicet tisíc metrů.

"Pane, ta jejich nová pumpa je parádní," pronesl sonarman. "Hluk reaktoru je neuvěřitelně nižší, a přitom podle sledovací skupiny jede rychlostí deset uzlů."

"Ještě pár let, a budeme se jich muset bát."

"Kontakt, kontakt na Sierru-16, kurz je teď jedna-šest-čtyři, stále míří vlevo. Rychlost konstantní." Nižší důstojník zakroužkoval na obrazovce tečku, označující hluk. "Možný to je, pane, ale pořád se mají hodně co učit."

"Vzdálenost cíle je teď čtyřicet osm tisíc metrů."

"Pane Pitney, trochu zvýšíme vzdálenost. Zatočte doprava," rozkázal výkonný

důstojník.
"Rozumím, kormidlo pět stupňů vpravo, nový kurz dva-nula-čtyři."
"Zatáčí k nové příčce?" zeptal se kapitán Ricks, když vešel k sonaru.
"Jo, zdá se, že to opakuje poměrně pravidelně, kapitáne."
"Je to pečlivka, co?"
"Zatočil jen o dvě minuty jinak, než jsme předpokládali," řekl Claggett. "Právě jsem vydal rozkaz na udržení odstupu."
"Velmi dobře." Rickse to začínalo bavit. Na palubě útočné ponorky nebyl od dob svého prvního působení ve funkci asistenta vedoucího oddělení. Honění ruských ponorek nezažil celých uplynulých patnáct let. A když se mu občas podařilo je zaslechnout, zachoval se vždy stejně: stopoval je tak dlouho, až určil kurz té druhé ponorky, pak zatočil kolmo k jejímu kurzu a mizel, dokud ruská ponorka nesplynula s okolním hlukem.
Ale hra se nutně trochu změnila. Už to nebylo tak snadné jako kdysi. Ruské ponorky byly čím dál tišší. To, co bylo před pár lety jen nemilým trendem, se teď stávalo čímsi opravdu zneklidňujícím. A možná byla nutná změna našeho přístupu...
"Co když se to stane jejich standardní taktikou?" zeptal se Claggetta.
"Jak to myslíte, kapitáne?"
"No, vzhledem k tomu, jak tiší tihle hoši začínají být, je to možná jen chytrý krok."
"Co?" Claggett nechápal.
"Jestliže ho sledujete, aspoň pokaždé víte, kde je. Můžete dokonce vypustit bójku a přivolat posily, aby vám s ním pomohly. Vždyť si to vezměte. Začínají být hrozně tiší. Jakmile se od nich odpojíte hned poté, co ho objevíte, jak víte, že na něj zase nenarazíte? Takže ho raději sledujeme z krásně bezpečné vzdálenosti a jen ho kontrolujeme."
"Hm, kapitáne, to je sice všechno pravda, ale co když nás ta druhá ponorka odhalí nebo se obrátí a vyrazí plnou rychlostí na druhou stranu?"
"To je dobrá připomínka. Proto taky stopujeme obě strany jeho zádě, a ne jen její okraj... Díky tomu je náhodné dopadení méně pravděpodobné. Udeřit přímo dozadu je pro takovýhle typ ponorky běžným obranným manévrem, ale nemůže přeci prohledat celý oceán, ne?"
Ježíši, on se snad chce pokoušet o taktiku... "Pane, dejte mi vědět, jestli vám tohle vezmou na velitelství operací."
"Než abychom se mu vezli přímo za ocasem, pověsíme se mu za severní část zádě. Díky tomu se nám podaří taky mít lepší údaje z jeho ocasu. A mělo by to být bezpečnější."
Tohle smysl dává, pomyslel si Claggett. "Jak chcete, kapitáne. Vzdálenost stále padesát tisíc?"
"Ano, ať jsme pořád trochu opatrní."
Druhá bouře moc škody nenadělala, přesně podle předpovědi. Ghosn si všiml lehkého poprašku - takový termín se tu zřejmě používal - na autech a na parkovišti. I když se o to tady skoro nikdo nestaral, byl to dvojnásobek nejkrutějších zim v Libanonu.
"Co takhle snídani?" zeptal se Marvin. "Nerad pracuju na lačno." Ibrahima napadlo, že ten člověk je neuvěřitelný. Ani náznak trémy. Buď je tak statečný nebo... něco jiného. Ghosn se zamyslel. Policistu v Řecku zabil bez mrknutí, jednomu z bojových instruktorů jejich skupiny dal co proto, prokázal svou zručnost při práci se střelnými zbraněmi a vůbec se nebál, když vyhrabávali tu izraelskou bombu. Tomu člověku něco chybí, uzavřel své rozjímání. Neví, co je strach, a takoví lidé nejsou normální. Ne, že by nedokázal ovládat svůj strach, jako se to učila většina vojáků. Vůbec strach neznal. Šlo mu o to udělat na lidi dojem? Nebo nic nepředstíral? Nejspíš ne, pomyslel si Ghosn, a kdyby přece, pak je ten člověk dočista šílený, a je tedy mnohem nebezpečnější než užitečný. Ghosnovi se o tom takhle přemýšlelo mnohem lépe.
V motelu nebyla pokojová služba, která by nosila jídlo z kavárny. Všichni

tři tedy vyšli do zimy, aby se nasnídali. Russell si vzal cestou noviny a četl zprávy o zápasu.

Qatimu a Ghosnovi stačil jeden pohled, a už měli o důvod víc, proč nenávidět Američany. Oni jedí vajíčka se slaninou nebo šunkou a lívance s párky - ve všech třech případech šlo o výrobky z nejnečistšího zvířete, prasete. Oběma mužům se při pohledu na vepřové maso zvedl žaludek. Marvin jim to neulehčil, když si sám vepřové objednal se stejnou samozřejmostí, jako kávu. Velitel si objednal vločky, v polovině snídaně však zničehonic zbledl a odešel od stolu.

"Co mu vlastně je? Je mu blbě?" zeptal se Russell.

"Ano, Marvine, je hodně nemocný." Ghosn se díval na mastnou slaninu na Marvinově talíři a věděl, že Qatimu neudělal dobře její zápach.

"Doufám, že bude moct řídit."

"To nebude problém." Ghosn přemýšlel, jestli to tak je. Říkal si, že velitel už měl za sebou i mnohem horší stavy - ale taková útěcha funguje lépe v jiných chvílích. Ne, protože nikdy předtím žádný takovýhle okamžik nenastal, velitel udělá to, co se udělat musí. Russell zaplatil v hotovosti a nechal číšnicí velké spropitné, poněvadž vypadala jako indiánka,

Qati byl bílý jako stěna, a když se vrátili, utíral si tvář po silném záchvatu nevolnosti.

"Nemůžu ti nějak pomoct, kámo?" zeptal se Russell. "Pro něco ti skočit, třeba mlíko nebo něco na žaludek?"

"Ne, Marvine, děkuji."

"Jak chceš." Russell otevřel noviny. Dalších pár hodin mohli už jen čekat. Ranní odhad výsledku říkal, že Minnesota vyhraje o šest a půl bodu. Říkal si, že kdyby ho o to někdo požádal, vzal by Vikings, a ty body by jim dal.

Zvláštní agent Walter Hoskins, asistent zvláštního agenta pověřeného správou oblasti (korupce a zločinnost) denverské divize věděl, že mu zápas uteče i přesto, že lístek dostal od manželky k Vánocům. Už ho prodal svému nadřízenému za dvě stě dolarů. Hoskins měl moc práce. Spolehlivá informátorka se na včerejší výroční party pořádané vedením NFL pořádně vytáhla. Na takové party - podobné těm, které se konaly před kentuckým Derby - se vždy ukazovali bohatí, mocní a důležití lidé. I této se zúčastnili oba senátoři z Colorada a Kalifornie, hrstka kongresmanů, guvernéři států a přibližně tři stovky dalších. Jeho informátorka seděla u stolku s guvernérem Colorada, senátory a kongresmankou ze třetího okrsku, tedy se všemi podezřelými z vyšetřování korupčního případu. Alkohol tekl proudem a jako vždy i zde vino ukrývalo určité procento veritas. Včera v noci došlo k uzavření dohody. Má se stavět přehrada. Byly dohodnuty částky odstupného. Kývl na to i představitel místní pobočky Sierra Clubu. Ochránci životního prostředí budou umlčeni velkým příspěvkem stavební společnosti a novým parkem, který má schválit guvernér. Smutné na tom je, pomyslel si Hoskins, že zdejší oblast nutně potřebuje nějaký zavlažovací projekt. Prospěje to všem, včetně zdejších rybářů. Ilegální počin z toho dělaly již realizované úplatky. Bude si moci vybrat z pěti federálních zákonů, podle nichž to bude posuzovat, nejtvrdším z nich byl zákon RICO, zákon o nepřiměřeném ovlivňování a korupci, jenž byl schválen před dvaceti lety, aniž by si kdo uvědomil jeho možný dosah. Hoskins už dostal do federálního vězení jednoho guvernéra a přidá k němu ještě další čtyři volené zástupce. Skandál zcela rozpáře politickou scénu v Coloradu. Informátorka je osobní asistentkou guvernéra, je to idealistická mladá žena, která se před osmi měsíci rozhodla, že čeho je moc, toho je příliš. Ženy se na skrytí mikrofonu hodí odjakživa více než muži, hlavně když mají velká prsa, což byl právě její případ. Mikrofon umístili do podprsenky, a díky tomuto umístění dosáhli i vynikající kvality zvuku. Rovněž šlo o umístění bezpečné, protože pan guvernér se o její vnady již kdysi zajímal a shledal je nedostatečnými. Ono staré rčení mělo pravdu: v celém pekle není tolik zlosti jako v odmítnuté ženě.

"Tak co?" zeptal se Murray, kterého štvalo, že musí být ve své kanceláři

další neděli. Musel přijet metrem, a i to už přestalo jezdit. Může tu zůstat trčet celý den.

"Dane, už toho máme dost na zahájení procesu, ale chci ještě počkat, než dojde skutečně k převodu peněz. Moje informátorka nám dodala kvalitní informace. Teď provádím přepisy."

"Můžeš to faxovat?"

"Jakmile to bude hotovo, Dane. Držíme je všechny pěkně pod krkem, úplně všechny."

"Walte, to abysme ti postavili sochu," řekl Murray a zapomněl na svou znuděnost. I on, podobně jako většina policistů, nesnášel korupci stejně jako únosy.

"Dane, to přeložení je nejlepší věc, jaká mě kdy potkala." Hoskins se zasmál do telefonu. "Možná budu kandidovat na jedno z uvolněných křesel v Senátu."

"Colorado by mohlo dopadnout i hůř," pronesl Dan. Hlavně nikam nechoď s pistolí, pomyslel si Murray nezdvořile. Věděl, že je to nespravedlivé. Ačkoli Walt nebyl k ničemu, když došlo na střílení, druhá stránka jeho loňského působení byla správná: Hoskins byl vynikající vyšetřovatel, šachista, který se mohl rovnat i Billu Shawovi. Walt akorát nedokázal odstřelit vůbec nic. Tohleto ale, musel se Murray opravit, tak těžké nebude. Politikové se schovávají za právníky a tiskové mluvčí, nikoli za zbraně. "A co takhle předseda ústavního soudu?"

"Je to hodnej, chytrej chlap, Dane. Je na naší straně. Podpora z ministerstva spravedlnosti by sice neškodila, ale faktem je, že on to zvládne sám, když na to přijde."

"Fajn. Pošli mi ten přepis hned, jak to bude." Murray vyťukal další číslo, tentokrát do Shawova domu v Chevy Chase.

"Jo."

"Bille, tady Dan." řekl Murray do sluchátka. "Hoskins včera v noci bodoval. Má prý všechno nahraný - všech pět hlavních podezřelých dospělo včera nad biftekem k dohodě."

"Uvědomuješ si, že ho za to možná budeme muset povýšit?" poznamenal ředitel FBI s úsměvem.

"Tak ho udělej zástupcem asistenta ředitele," navrhl Dan.

"Tím tě toho problému nezbavím. Mám přijet?"

"Ani ne. Jaký to tam máte?"

"Zrovna jsem si říkal, že si na příjezdový cestě nepostavím skokanský můstek. Silnice jsou vážně dost hrozný."

"Já jsem přijel metrem, pak přestalo jezdit - námraza na kolejích nebo co."

"Washington, D.C., město panikářů," odpověděl Shaw. "No nic, já mám v plánu odpočinek a sledování zápasu, pane Murray."

"A já, pane Shaw, pominu své osobní radosti a budu pracovat na větší slávě FBI."

"Výborně, oddanost podřízených miluju. Mimochodem, mám tady vnoučka," hlásil Shaw a díval se, jak ho jeho dcera krmí z láhve.

"Jak se má mladej Kenny?"

"No, z fleku by mohl být agentem. Jestli mě vážně nepotřebuješ, Dane..."

"Bille, užívej si vnoučka a nezapomeň ho vrátit mamince, až mu spadne do plenek."

"Neboj. Dej mi vědět, kdyby něco. Musím to osobně donýst prezidentovi, jasný?"

"Očekáváš nějaký problémy?"

"Ne. Když jde o korupci, je neúprosnej."

"Ozvu se." Murray vyšel z kanceláře do komunikační místnosti. Cestou potkal inspektora Pata O'Daye, který šel stejným směrem.

"Ty tažný psi na parkovišti jsou tví, Pate?"

"Někteří z nás holt mají slušná auta." O'Day měl pickup s pohonem všech

čtyř kol. "Mimochodem závora na Devátý ulici jim zamrzla nahoře. Řekl jsem jim, ať tu druhou nechají spuštěnou."

"Proč tu vlastně jsi?"

"Mám službu ve velicím středisku. Člověk, co mě má vystřídat, bydlí kdesi ve Fredericku. Myslím, že se neobjeví dřív než v pátek. Dálnice I-270 je zavřená až do jara."

"Hergot, to je ale blbý město, když začne sněžit."

"To mi vypravuj." O'Dayovo poslední působiště bylo ve Wyomingu, a tamní lovy mu stále chyběly.

Murray řekl zaměstnancům v komunikační místnosti, že fax, jenž má přijít z Denveru, je kódovaným materiálem. Nikdo kromě něj se k tomu faxu prozatím nedostane.

"Tahle zpráva mi sem nesedí," řekl Goodley po obědě.

"Která?"

"Ta první, co nás znervózněla - ne, promiňte, druhá. Nesouhlasej mi rozvrhy Narmonova a SPINNAKERA."

"To ale nemusí nic znamenat."

"Já vím. Ale divný je, vzpomínáte si, jak jsem vyprávěl o jazykových rozdílech v jeho zprávách?"

"Jo, vzpomínám, ale moje ruština není nic moc. Nepochytím takový nuance jako vy."

"Tady se to ukazuje poprvý, a je to i první případ, kdy si nejsem na sto procent jistej, jestli se doopravdy setkali." Goodley se odmlčel. "Myslím, že tu něco máme."

"Nezapomínejte ale, že o tom musíte přesvědčit ruský oddělení."

"To nebude jen tak."

"Přesně tak," přikývl Ryan. "Zkuste k tomu ještě něco najít, Bene."

Jeden ze zaměstnanců ostrahy pomohl Clarkovi s bednou lahví. Doplnil zásoby v baru a pak zamířil se zbývajícími čtyřmi lahvemi Chivase do horního patra. Chavez s květinami se držel za ním. John Clark postavil láhve na jejich místo a rozhlédl se kolem, zda je vše v pořádku. Dal si záležet na několika detailech, aby vytvořil dojem, že si na nic nehraje. Láhev, ve které byl vysílač, měla rozbitý uzávěr. To aby se do láhve nikdo nedostal, říkal si Clark. To je od chlapců z techniky chytrý. Jednoduchý věci většinou fungují nejlíp.

Naaranžované květiny bylo nutné na místě upevnit. Byly to převážně pěkné bílé růže, a ty zelené tyčky, které je přidržovaly, vypadaly zcela přirozeně. Ding pak odešel dolů a prohlédl koupelny v šatně. Do jednoho koše hodil velmi malý japonský diktafon, předem se však ujistil, zda řádně funguje. S Clarkem se setkal u paty schodiště a pak oba opustili letadlo. První skupina zaměstnanců bezpečnostních agentur zamířila k letadlu, když oni už vcházeli do spodních pater terminálu.

Když byli uvnitř, našli zamčenou místnost, kde se převlékli. Vyšli jako byznysmeni, učesaní a oba s tmavými brýlemi na očích.

"To je to vždycky taková hračka, šéfe?"

"Ale houby." Oba zamířili k protější straně terminálu. Tím se od 747 japonských aerolinií vzdálili na osm set metrů, ale stále jej měli na očích. Zároveň viděli i Gulfstream-IV, který se tvářil jako soukromé letadlo. Měl odletět chvilku před japonským letounem, ale poletí oklikou. Clark vytáhl z aktovky walkman Sony, zasunul dovnitř kazetu a nasadil si sluchátka. Zaslechl šeptání mužů z ochranky v letadle a na kazetu se nahrávala jejich slova, zatímco si prohlíželi nějakou knihu. Ještě tak umět japonsky, pomyslel si Clark. Jako u většiny tajných operací spočívalo to hlavní v tom, sedět a čekat, až se něco stane. Zvedl oči a zahlédl, že červený kobereček se už znovu rozvíjí, jednotky se rozestavují a přijíždí pultík. Pro lidi, kteří se o tyhle věci musí starat, to musí být neskutečný opruz, říkal si Clark.

Pak to šlo ráz na ráz. Mexický prezident osobně doprovodil japonského

premiéra k letadlu a u schodů si s ním vřele potřásal rukou. I to už je možná důkaz, říkal si Clark. Pociťoval radost z toho, že vše klape, jak má, ale trápilo ho, že k něčemu takovému může vůbec dojít. Společnost vyšla po schůdcích vzhůru, dveře se zavřely, schůdky byly odtaženy a 747 nastartovala své motory.

Clark zaslechl, jak rozhovor v horním patře letounu nabírá na obrátkách. Jakmile se rozběhly motory, kvalita zvuku okamžitě klesla. Clark se díval, jak se rozjíždí Gulfstream. Boeing 747 začal rolovat o dvě minuty později. Mělo to smysl. Kdyby chtěl člověk poslat letadlo do vzduchu až za jumbem, musel by být hrozně opatrný. Velké letouny za sebou nechávají turbulence, a ty mohou být velmi nebezpečné. Oba důstojníci CIA setrvali ve vyhlídkové restauraci, dokud se japonské letadlo neodlepilo od země. Tím jejich práce skončila.

O kus nad nimi se Gulfstream dostal do předpokládané výšky třinácti a půl tisíce metrů, nabral kurz dva-nula-šest směrem na New Orleans. Pilot trochu snížil rychlost podle pokynů mužů za ním. Po jejich pravici se Boeing začínal vyrovnávat na stejné výšce, v kurzu nula-tři-jedna. Uvnitř většího letounu byla domnělá láhev whisky namířená na okno, a signály na velmi vysokých frekvencích plynuly k přijímačům na palubě Gulfstreamu. Velmi výhodná šířka vlnového pásma systému zaručovala kvalitní signál a v chodu bylo rovných deset kazetových nahrávačů, dva na kanál každého pásma. Pilot zamířil co nejvíc na východ, dokud se obě letadla nedostala nad vodu, pak znovu zatočil doleva, zrovna v okamžiku, kdy další letadlo EC-135 z letecké základy Tinker v Oklahomě zaujalo pozici sedm set metrů pod větším výrobkem firmy Boeing a pětačtyřicet kilometrů na východ od něj.

První letoun přistál v New Orleans, vyložil své muže a vybavení, doplnil palivo a pak zamířil zpět do Mexico City.

Clark čekal na velvyslanectví. Jedním z jeho pomocníků pro tuto operaci byl muž z ředitelství rozvědky CIA, který uměl japonsky. S přesvědčením, že zkušební záznam jim pomůže zjistit, jak celý systém funguje, se rozhodl, že nejlepší bude se okamžitě podívat, o čem se mluvilo. Clark se domníval, že to je rozumná ukázka operační iniciativy. Jazykovědec nespěchal, třikrát si nahrávku poslechl a pak začal ťukat na stroji. Napsal necelé dvě stránky. Rozčilovalo ho, že mu Clark čte přes rameno.

"Kéž by bylo takhle jednoduché dohodnout se s opozicí," četl Clark nahlas. "Taky se budeme muset postarat o některé z jeho spojenců."

"Zdá se, že jsme dostali, co jsme chtěli," pronesl japonštinář.

"Kde máte komunikačního technika?" zeptal se Clark vedoucího stanice.

"Zvládnu to sám." Nic na tom skutečně nebylo. Vedoucí stanice přepsal ty dvě stránky do počítače. U něj byla malá krabička, jež vypadala jako jednotka na filmové disky. Na pevném disku byly doslova miliardy náhodně vybraných čísel. Každé písmenko, které napsal, se okamžitě přeměnilo na něco jiného a bylo zasláno do místnosti MERCURY v Langley. Zde se příchozí signál nahrával. Komunikační technik vybral z bezpečné knihovny řádný disk, zasunul jej do svého stroje a stiskl knoflík. Za pár vteřin z laserové tiskárny vyjely dvě stránky s jasným textem. Ty byly zalepeny do obálky, kterou poslíček donesl do sedmého patra do kanceláře zástupce ředitele.

"Doktore Ryane, hlášení, na něž jste čekal."

"Děkuji," řekl Ryan a podepsal převzetí. "Doktore Goodley, budete mě muset na chvíli omluvit."

"Samozřejmě." Ben se vrátil ke svému stohu papírů.

Ryan vytáhl hlášení z obálky a pomalu a pečlivě si je dvakrát přečetl. Pak zvedl telefon a vytočil bezpečné číslo do Camp Davidu.

"Velicí středisko," ozval se čísi hlas.

"Tady Ryan z Langley. Musím mluvit se šéfem."

"Moment, pane," odpověděl nižší důstojník námořnictva. Ryan si zapálil cigaretu.

"Tady prezident," ozval se hlas.

"Pane prezidente, tady Ryan. Mám zlomek rozhovoru z boeingu."

"Už?"

"Je to z doby, než nastartovali motory, pane. Máme neidentifikovaný hlas - podle nás jde o premiéra - který říká, že dospěli k dohodě." Jack přečetl tři řádky.

"To je parchant," ulevil si Fowler. "Víte, s takovými důkazy bych mohl podat žalobu."

"Myslel jsem si, že byste to měl vědět brzy, pane. Můžu vám ten přepis nafaxovat. Přepis celého rozhovoru bude hotový nejdřív v dvacet jedna nula nula."

"Bude fajn něco si po zápase přečíst. Tak dobře, pošlete mi to." Sluchátko zmlklo.

"Nemáte za co, pane," řekl Jack do hluchého telefonu.

"Tak jdeme," řekl Ghosn.

"Dobře." Russell vstal a oblékl si teplý kabát. Venku byla pořádná zima. Předpokládané oteplení znamenalo minus dvacet, ale ještě k němu nedošlo. Z Nebrasky, kde bylo ještě mnohem chladněji, se sem hnal ostrý severovýchodní vítr. Jediné dobré na tom bylo to čisté nebe. Denver též zápasí se smogem, jenž zimní inverze jen zhoršují. Ale dnes bylo nebe prakticky bez mráčku, a daleko na západ Marvin viděl spousty sněhu, které vítr sfoukává z vrcholků Front Range. Připomínalo mu to bílé prapory. Určitě je to příslibem, a to jasné počasí znamenalo, že let ze Stapletonu nebude mít aspoň zpoždění, čehož se před pár dny obávali. Nastartoval motor dodávky, přeříkával si naučené věty a detaily plánu. Marvin se podíval dozadu na náklad. Ibrahim říkal, že je to víc než tuna ultrasilných výbušnin. To lidi pěkně nasere. Pak nasedl do pronajatého auta a nastartoval, topení zapnul na maximum. Škoda, že se velitel Qati cítí tak bídně. Možná je to od nervů, pomyslel si Marvin.

Po pár minutách odjeli. Ghosn nastoupil vedle Marvina. I on byl nervózní.

"Můžeme?"

"Ano."

"Tak jo." Russell zařadil zpátečku a vycouval z parkoviště. Pak vyrazil kupředu, ohlédl se, zda půjčené auto jede za nimi, a vyrazil na dálnici.

Jízda na stadion trvala jen pár nudných minut. Policisté měli pohotovost a Marvin viděl, že Ghosn si je prohlíží velmi bedlivě. Marvina se to nedotklo. Byli tu ale jen kvůli dopravě a jen tak postávali, protože hlavní nápor ještě nezačal. Do začátku zápasu bylo ještě šest hodin. Zabočil z dálnice na parkoviště u vjezdu pro novináře a uviděl policistu, s nímž si bude muset promluvit. Qati se už od nich odpojil a kroužil o několik bloků dále. Marvin zastavil a stáhl okénko.

"Dobrej," řekl policistovi.

Strážmistr Petr Dawkins z Denverské městské policie byl zmrzlý na kost i přesto, že se v Coloradu narodil. Měl na starost bránu VIP a pro novináře, určitě mu to přišili jen proto, že byl skoro nejmladší. Všichni starší dostali teplejší stanoviště.

"Kdo jste?" zeptal se Dawkins.

"Technika," odpověděl Russell. "Tohle je vjezd pro novináře, že jo?"

"Jo, ale vás nemám na seznamu." Na parkovišti VIP byl omezený počet míst, a Dawkins nemohl pustit dovnitř každého.

"Našemu A-týmu se rozbil rekordér," vysvětlil Russell s mávnutím ruky. "Museli jsme jim dovýst náhradní."

"Nikdo mi nic neříkal," trval na svém strážmistr.

"Mně taky ne až do šesti včera večer. Museli jsme s tím přijet až z Omahy." Russell mával podložkou s papíry. Ghosn, kterého vzadu nebylo vidět, skoro nedýchal.

"Proč to neposlali letadlem?"

"Protože FedEx v neděli nedělá a ten krám je tak velkej, že se jinam nevejde. Ale já si nestěžuju. Jsem člen techniky z Chicaga, ne. Velká

společnost. Za tenhle opruz dostanu trojnásobnej plat, je to daleko, zvláštní událost, práce o víkendu a přesčas."

"To není zlý," poznamenal Dawkins.

"Je to víc než za celej tejden. Mluvte dál, strážmistře," zašklebil se Russell. "Pro mě to je dolar a čtvrt za minutu, ne?"

"Vy ale musíte mít odbory."

"No to si pište," smál se Russell.

"Víte, kam s tím?"

"Bez obav, šéfe." Russell odjel. Ghosn si oddechl, když se dodávka znovu rozjela. Poslouchal každé slovo a nepochyboval, že něco musí selhat.

Dawkins se díval za dodávkou. Podíval se na hodinky a udělal si poznámku do svých papírů. Z nějakého zvláštního důvodu ho kapitán nabádal, aby si zapsal, kdo kdy přijel. Dawkins nechápal proč, ale ne všechny kapitánovy nápady dávaly smysl, tak co? Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že ta dodávka ABC má coloradské značky. To je zvláštní, pomyslel si, když u něj zastavil jeden lincoln. Toho na seznamu měl. Bylo to auto prezidenta americké konference NFL. Všichni VIP měli dorazit hodně brzy, aby se mohli uvelebit ve svých lóžích a začít brzy pít. Měl službu i včera v noci na prezidentově party a díval se, jak se každý bohatý šašek z Colorada opíjí s nejrůznějšími politiky a dalšími velmi důležitými lidmi - většinou jsou to blbci, říkal si mladý policista, když je tak pozoroval - z celé Ameriky. Dostával pocit, že Hemingway měl pravdu: bohatí se liší jen tím, že mají víc peněz.

O dvě stě metrů dál Russell zaparkoval dodávku, zatáhl ruční brzdu a nechal motor běžet. Ghosn přešel dozadu. Zápas měl začít ve 4:20 místního času. Velké události vždycky začínají se zpožděním, odhadoval Ibrahim. Tipoval, že zápas tedy začne ve 4:30. K tomu přidal ještě dalších třicet minut, takže čas Nula byl 5:00 místního času. Náhodně volená čísla vždycky obsahují nuly, a samotný čas detonace byl nastaven už týdny před tím: přesně na první hodinu po začátku zápasu.

Bomba nebyla jen velmi promyšleným nárazuvzdorným zařízením. Na každých dvířkách byla nedokonalá záklopka, ale na něco složitějšího nebyl čas, a to, říkal si Ghosn, bylo dobře. Ostrý severovýchodní vítr houpal s dodávkou a jemný odpalovač by se nejspíš moc neosvědčil.

Trochu opožděně si uvědomil, že možná stačí i zabouchnout dveře té dodávky... Na co ještě jsi zapomněl? říkal si. Ghosn si vzpomněl, že takovéhle chvilky vždy přinášejí ty nejděsivější myšlenky. Rychle si prošel vše, co až doposud udělal. Vše bylo zkontrolováno sto a vícekrát. Samozřejmě že je to připraveno. Copak celé měsíce nestrávili přípravou této chvíle?

Naposledy zkontroloval zkušební obvody. Všechny byly v pořádku. Chlad bateriím neublížil. Ghosn připojil dráty k časovači - lépe řečeno, pokusil se o to. Prsty měl mrazem ztuhlé a třásly se mu rozrušením. Zarazil se. Odpočinul si, ovládl se a na druhý pokus dráty spojil. Pak přitáhl matku, aby se neuvolnily.

Tak, říkal si, a je to. Potom zavřel dvířka, čímž se zapojil jednoduchý spínač, a odstoupil od přístroje. Vlastně ne, opravil se. Už to žádný "přístroj" není.

"Hotovo?" zeptal se Russell.

"Ano, Marvine," odpověděl Ghosn tiše. Přelezl do sedadla pro spolujezdce.

"Tak půjdeme." Marvin počkal, až mladší muž vystoupí, a zamkl za ním dveře. Pak vystoupil a zamkl dveře na své straně. Kráčeli na západ, kolem velkých přenosových vozů s obrovskými satelitními anténami. Každý stojí minimálně milion, odhadoval Marvin, a všechny to zničí, stejně jako novináře, kolegy těch, kteří udělali sportovní událost z vraždy jeho bratra. Jejich smrt jej ani v nejmenším netrápila. Na chvíli je hora stadionu ochránila před větrem. Šli dál přes parkoviště, kolem zástupů přijíždějících fanoušků a aut, která zajížděla na parkoviště, spousta z nich z Minnesoty. Všichni fanoušci byli teple oblečení, měli buráky a na hlavách klobouky, některé ozdobené

přilepenými rohy.

Qati seděl ve vedlejší uličce v půjčeném autě. Jen přesedl zpoza volantu a přenechal řízení Marvinovi. Doprava začínala houstnout, a aby se vyhnuli největšímu náporu, jel Russell oklikou, kterou prozkoumal předchozího dne.

"Víte, chlapi, je to škoda, že pokazíme takovejhle zápas."

"Jak to myslíš?" zeptal se Qati.

"Je to popátý, co se Vikings dostali do Super Bowl. A tentokrát se zdá, že vyhrajou. Ten Willsovic kluk, co za ně hraje, je nejlepší od dob Sayerse, a jen kvůli nám to nikdo neuvidí. Smůla, no." Russell zavrtěl hlavou a zašklebil se té ironii. Qati ani Ghosn se nenamáhali s odpovědí, ale Russell ji vlastně ani nečekal. Prostě nemají smysl pro humor, a basta. Parkoviště u motelu bylo skoro prázdné. Všichni ubytovaní jsou určitě fanoušci, pomyslel si Marvin, když otvíral dveře.

"Máte sbalíno?"

Pokoj ještě nebyl uklizený, ale to nijak nevadilo. Marvin odešel do koupelny a zavřel za sebou dveře. Když se vrátil, viděl, že oba Arabové stojí.

"Můžeme?"

"Ano," přikývl Qati. "Pomůžeš mi s kufrem, Marvine?"

"Jasně." Russell se otočil a sehnul se pro kufr. Ocelovou tyč, která dopadla na jeho zátylek, neslyšel. Jeho nevelké, ale mohutné tělo se svalilo na laciný koberec na podlaze. Qati jej udeřil silně, ale všiml si, že ho nezabil. Den ode dne slábne. Ghosn mu pomohl odnést tělo do koupelny, kde Marvina položili naznak. Motel byl laciný a koupelna malá, pro jejich účely až příliš malá. Doufali, že ho nacpou do vany, ale oba tu stát nemohli. Takže Qati si jen klekl vedle Marvina. Ghosn pokrčil rameny a vzal z poličky ručník.

Uvázal jej Russellovi kolem krku. Ten byl spíš v šoku, než v bezvědomí. Začínal pohybovat rukama. Ghosn musel jednat rychle. Qati mu podal nůž na steak, který včera sebral v kavárně. Ghosn jej vzal a zabodl jej Marvinovi do krku, kousek pod pravým uchem. Krev vytryskla jako voda z hadice, a Ibrahim tiskl ručník dolů, aby si neušpinil oblečení. Pak totéž zopakoval na levé krční tepně. Oba přidržovali ručník, téměř jako by chtěli proud krve zastavit.

V tu chvíli otevřel Marvin oči. Byly plné nepochopení, neměl čas porozumět tomu, co se děje. Hýbal pažemi, ale oba muži je celou vahou tlačili k zemi, a Marvin nemohl nic dělat. Nepromluvil, ačkoli se mu rty pohybovaly, a po posledním žalujícím pohledu na Ghosna se jeho oči jakoby zasnily a pak se obrátily vzhůru. V tu dobu se Qati a Ghosn zakláněli, aby se vyhnuli krvi, která zaplňovala škvíry mezi kachličkami na podlaze. Ibrahim zvedl ručník. Krev z tepen už jen pomalu vytékala a nemohla je ohrozit. Ručník jí však byl hodně nasáklý. Ghosn jej hodil do vany. Qati mu podal další.

"Doufám, že mu Bůh bude milostiv," řekl Ghosn potichu.

"Byl to pohan." Na výčitky bylo příliš pozdě.

"Není přece jeho vina, že nikdy nepotkal zbožného člověka."

"Umyj se," řekl Qati. V koupelně byla dvě umyvadla. Oba si pečlivě umyli ruce a vzájemně zkontrolovali, zda nejsou potřísněni krví. Nic nenašli.

"Co se stane s tím motelem, až to bouchne?" zeptal se Qati.

Ghosn se zamyslel. "Je to blízko... výbuch ho nezasáhne, ale..." Přešel k oknům a odtáhl o pár centimetrů závěsy. Stadion byl krásně vidět a jedním pohledem se dalo odhadnout, co se stane. "Teplotní impulz to zapálí a pak to tlaková vlna srovná se zemí. Celá budova bude zničena."

"Víš to jistě?"

"Naprosto. Účinky bomby lze předpovědět celkem snadno."

"Dobře." Qati vzal všechny cestovní doklady, které s Ghosnem až do této chvíle použili. Budou muset projít celní prohlídkou, a osud již poškádlili dost a dost. Přebytečné dokumenty nacpali do odpadkového koše. Pak ještě jednou zkontrolovali pokoj. Qati nasedl do auta. Ghosn naposledy zavřel dveře a na kliku zavěsil ceduli Nerušit. Na letiště to bylo blízko a letadlo jim mělo letět za dvě hodiny.

Parkoviště se rychle plnilo. Tři hodiny před začátkem zápasu bylo parkoviště VIP zcela zaplněné, což Dawkinse dost překvapilo. Program před zápasem už byl v plném proudu. Všiml si, jak kolem prochází skupina s kamerou, dělá rozhovor s fanoušky Vikings, kteří si na celém parkovišti udělali obrovský mejdan. Ze stánků, kde se na dřevěném uhlí grilovalo maso, se vznášela bílá oblaka par. Dawkins věděl, že fanoušci Vikings jsou tak trochu padlí na hlavu, ale tohle jej málem rozesmálo. Vždyť přeci stačí vejít dovnitř. Tam seženou jakékoli jídlo a pití, můžou to konzumovat v teplotě osmnáct stupňů vsedě na vypolstrovaných sedačkách, ale ne - oni přesvědčují všechny o své síle tím, že postávají v teplotě kolem minus dvaceti. Dawkins vášnivě lyžoval a celou střední školu strávil jako lyžařský instruktor na jednom ze svahů v Aspenu. Znal chlad, a znal i hodnotu tepla. Chladný vzduch člověk ničím neohromí. Vzduchu i větru je to totiž fuk.

"Jak to jde, Pete?"

Dawkins se otočil. "V pohodě, seržante. Všichni, co jsou na seznamu, už jsou tady."

"Na chvíli tě vystřídám. Běž dovnitř a zahřej se. V kabině u ochranky si můžeš dát kafe, je to hned za branou."

"Díky." Dawkins věděl, že by si něco dal. Venku bude trčet celý zápas, bude hlídat parkoviště, aby se někdo nepokusil něco ukrást. Policisté v civilu teď vyhlíželi kapsáře a černé prodejce lístků, ale většina z nich pak půjde dovnitř a bude se dívat na zápas. Dawkins měl ale jen rádio. To se dalo čekat, pomyslel si. Ve službě není ještě ani tři roky. Je pořád ještě nováček. Vyšel ke stadionu kolem dodávky ABC, kterou pustil dovnitř. Podíval se dovnitř a všiml si rekordéru Sony. Připadalo mu zvláštní, že není k ničemu napojený. Přemýšlel, kam se asi poděli ti technici, ale potřeba kávy byla silnější. I polypropylenové spodky nejsou všemocné, a Dawkinsovi byla taková zima jako snad ještě nikdy.

Qati s Ghosnem vrátili auto do půjčovny a odjeli autobusem na terminál, kde přihlásili svá zavazadla na let. Pak šli zjistit, jak to s jejich letem vypadá. Zjistili, že let MD-80 do Dallasu-Fort Worthu má zpoždění. Prý kvůli počasí v Texasu, vysvětlovala slečna za přepážkou. Po té bouři, která se prohnala přes Denver včera v noci, byl na ranvejích led.

"Musím stihnout přípoj do Mexika. Můžete to zkusit přes jiné město?" zeptal se Ghosn.

"Je tu jeden let do Miami, odlétá ve stejnou dobu jako váš let do Dallasu. Můžu vám rezervovat místa na spojující let v Mexiku." Vyťukala na svém počítači údaje. "Je tam hodinová přestávka. A do Mexika přiletíte jen s rozdílem patnácti minut."

"Mohla byste to tedy udělat takhle? Musím ten přípoj stihnout."

"Obě letenky?"

"Ano, prominte."

"To nic." Mladá žena se usmála na obrazovku. Ghosn přemýšlel, jestli ten výbuch přežije. Obrovská skleněná okna byla namířená přímo na stadion, a i na tuto vzdálenost bude nárazová vlna... možná přežije, pomyslel si, ale bude se muset brzy schovat. Záblesk ji určitě oslepí. Přitom má tak pěkné černé oči. Škoda. "Tady to je. Nechám přenést vaše zavazadla," slíbila jim. Ghosna tato zmínka bodla u srdce.

"Děkuji."

"Vchod je támhle." Ukázala jim cestu.

"Ještě jednou děkuji."

Žena se za nimi dívala. Ten mladý není ošklivý, říkala si, ale ten jeho starší bratr - nebo šéf? přemýšlela - asi bude pěknej protiva. Třeba nerad lítá.

"Takže?" zeptal se Qati.

"Ten přípoj je přibližně stejný jako ten původní. V Mexiku jsme přišli o čtvrt hodiny. Povětrnostní problémy jsou prý pod kontrolou. Neměly by se

vyskytnout další potíže."

Terminál byl skoro prázdný. Lidi, kteří chtěli odjet z Denveru, zjevně čekali na pozdější lety, aby se mohli podívat na zápas v televizi, to samé zřejmě platilo o následujících spojích. Ibrahim si všiml, že v oddělení pro odlet nečeká ani dvacet lidí.

"Tak vida, tady mi to taky nesedí," řekl Goodley. "Vlastně bych skoro řekl, že to je nezvratný důkaz."

"Jak to?" zeptal se Ryan.

"Narmonov byl minulý týden v Moskvě jen dva dny, v pondělí a v pátek. Úterý, středu a čtvrtek strávil v Litvě, Lotyšsku a západní Ukrajině, pak byl ve Volgogradě kvůli nějakým lokálním problémům. Pátek se nepočítá, protože celý den byl v Dumě. Minulý týden se tedy mohli sejít jen stěží, ale v dopise se píše, že se sešli. Myslím, že je to lež."

"Ukažte," řekl Jack.

Goodley rozložil informace Ryanovi na stole. Společně se dívali na data a itineráře.

"To se tedy podívejme," řekl Jack po pár minutách. "To je ale spratek."

"Je to přesvědčivé?" vyzvídal Goodley.

"Myslíte úplně?" Ryan zavrtěl hlavou. "Ne."

"Proč ne?"

"Je možné, že máme mylné informace. Je možné, že se setkali tajně, třeba minulou neděli, když byl Andrej Iljič na dače. Jedna vlaštovka jaro nedělá," řekl Jack a kývl hlavou směrem ke sněhu za okny. "Než to předáme někam dál, musíme to detailně projít, ale to, co jste odhalil, Bene, je velmi, velmi zajímavé."

"Ale sakra..."

"Bene, s takovým materiálem se musí pomalu," vysvětloval Jack. "Nemůžete zavrhnout práci spolehlivýho agenta na základě nejednoznačných informací, a tohle jednoznačný není, že?"

"Technicky vzato, ne. Myslíte, že ho odhalili?"

"Myslíte, že by hrál pro obě strany?" Ryan se ušklíbl. "Odpovězte si sám, doktore Goodley."

"No, kdyby hrál pro obě strany, pak by takové informace neposílal. Nechtěli by, aby nám posílal takovéhle signály, pokud ovšem některé části KGB..."

"Promyslete to pořádně, Bene," upozornil ho Jack.

"Jo, jasně. Taky je to kompromituje, že? Máte pravdu, není to pravděpodobné. Kdyby byl odhalen, vypadala by ta zpráva jinak."

"Přesně tak. Pokud máte pravdu a dezinformuje nás, nejpravděpodobnější vysvětlení je to vaše. Na politickém odchodu Narmonova by získal on. Při této práci se vyplácí přemýšlet jako policajt. Kdo může získat - kdo má motiv, to je nejlepší možný přístup. Nikdo na to neodpoví líp než Mary Pat."

"Zavoláme ji sem?" zeptal se Goodley.

"V tomhle počasí?"

Qati s Ghosnem nasedli do letadla po prvním vyvolání, zaujali svá místa v první třídě a zapnuli si pásy. O deset minut později už letadlo odrazilo od brány a mířilo na konec ranveje. Ghosn si říkal, že udělali dobře. Let do Dallasu ještě neohlásili. Dvě minuty poté se letoun odlepil od země a brzy zamířil do teplejšího podnebí na Floridě.

Uklízečka měla už od rána blbej den. Většina hostů odešla pozdě, a ona teď měla zpoždění. Naštvaně vzdychla, když si všimla, že na klice visí cedulka Nerušit, ale na klice do druhé, spojovací místnosti neviselo nic, takže usoudila, že je to omyl. Na druhé straně cedule bylo napsáno Ukliďte pokoj, a hosti se často pletou. Nejprve vešla do neoznačené místnosti. Bylo to jednoduché. Byla rozesílaná jen jedna postel. Stáhla povlečení a vyměnila je s rychlostí, vyplývající z toho, že tu samou činnost prováděla denně skoro padesátkrát. Pak zkontrolovala koupelnu, vyměnila špinavé ručníky, do držáku dala nové mýdlo a vynesla koš do pytle zavěšeného na vozíku. Pak se musela

rozhodnout - jestli uklidit či neuklidit i vedlejší pokoj. Cedule na klice říkala ne, ale jestli to nechtěli, tak proč nedali tu samou ceduli i na vedlejší pokoj? Za podívání nic nedá. Kdyby tam bylo něco skutečně důležitého, byla by v suchu. Nahlédla dovnitř spojovacími dveřmi a spatřila dvě normálně rozesílané postele. Na podlaze neviděla žádné oblečení. Pokoj byl ve skutečnosti stejně čistý jako byl včera. Stoupla si ke svému vozíku a otočila ho, aby s ním vjela dovnitř. Pak znovu ustlala a zamířila do...

Jak to, že si toho předtím nevšimla? Mužské nohy. Cože? Udělala pár kroků dopředu a...

Řediteli trvalo déle než minutu, než ji uklidnil natolik, aby pochopil, co vlastně říká. Zaplať pámbu, pomyslel si, že na téhle straně motelu teď nejsou žádní hosti. Všichni odjeli na zápas. Mladý muž se nadechl a vyšel ven kolem kavárny k zadní straně motelu. Dveře se automaticky zavřely, ale otevřel je univerzálním klíčem.

"Pane Bože," řekl jen. Naštěstí na to byl připraven. Nebyl to žádný blázen. Na nic nesahal, odešel do spojovací místnosti a vyšel ven. Vedle telefonu v kanceláři měl napsaná všechna pohotovostní čísla. Vytočil hned to druhé.

"Policie."

"Chci nahlásit vraždu," řekl ředitel co nejklidněji.

Prezident Fowler položil zprávu na rohový stolek a zavrtěl hlavou. "Pořád nemůžu uvěřit, že by se pustil do něčeho tak prohlídnutelnýho."

"Co s tím chceš udělat?" zeptala se Liz.

"No, nejdřív to budu muset ověřit, ale snad to zvládneme. Brent se dnes vrací ze zápasu. Brzy ráno ho pozvu k sobě do kanceláře, aby mi poradil. Myslím si ale, že mu to prostě jen vmeteme do tváře. Jestli se mu to nebude líbit, jeho chyba. Tohle je mafiánské jednání."

"Hodně tě to štve, co?"

Fowler si otevřel láhev piva. "Vyšetřovatelem je člověk nadosmrti. Zvyk je železná košile."

Boeing 747 japonských aerolinek přistál na mezinárodním letišti Dulles o tři minuty dříve. Vzhledem k počasí a se souhlasem japonského velvyslance byl uvítací ceremoniál notně zkrácen. Navíc znakem skutečně vzácné návštěvy byla neformálnost. Byl to jeden z rysů zdejšího folkloru, jejž velvyslanec vysvětloval už předchůdci dnešního premiéra. Po krátkém, leč vřelém přijetí u náměstka ministra zahraničí Scotta Adlera se oficiální kolona vozidel s náhonem všech čtyř kol, které se ambasádě podařilo takhle narychlo sehnat, vydala do hotelu Madison, jen pár bloků od Bílého domu. Premiéra informovali, že prezident je v Camp Davidu a do Washingtonu se vrátí zítra ráno. Japonský předseda vlády, který se ještě nevzpamatoval z následků dlouhého cestování, se toho rozhodl využít k delšímu spánku. Ještě si ani nesundal kabát, když na palubu letadla znovu vstoupila četa údržbářů. Jeden muž vzal nespotřebované zásoby alkoholu, včetně láhve s rozbitým uzávěrem. Další vyprázdnil odpadkové koše ze všech koupelen do velkého pytle. Zanedlouho už mířili do Langley. Všechna doprovodná letadla, krom prvního, už přistála na základně Andrews, kde se posádky též odebraly k zaslouženému odpočinku - v tomto případě do důstojnického klubu na základně. Záznamy se vydaly na cestu do Langley autem, takže dorazily o něco později než rekordér z letiště. Ukázalo se, že přístroj mimo palubu 747 měl nejlepší kvalitu zvuku, a technici se pustili nejdřív do práce na téhle pásce.

Gulfstream se vrátil do Mexico City rovněž včas. Letoun dorazil k terminálu všeobecných letů a posádka složená ze tří lidí - byla to posádka vojenského letectva, ačkoli to nikdo nevěděl - se šla navečeřet. Protože byli z vojenského letectva, byl čas na nějaký odpočinek. Clark byl stále na ambasádě a chtěl stihnout aspoň první čtvrtinu, než se vydá zpět do D.C. a do toho pitomýho sněhu.

"Opatrně, nebo usneš během zápasu," varovala prezidenta jeho poradkyně.

"Je to teprve moje druhý pivo, Elizabeth," odpověděl Fowler.

Vedle pohovky byla chladnička a velký stříbrný podnos s brambůrky. Elliotová tomu ještě pořád nemohla uvěřit. J. Robert Fowler, prezident Spojených států, ve všech ohledech inteligentní a zarputilý muž, byl obyčejný fotbalový fanda, seděl na pohovce jako Homer Simpson a čekal na výkop.

"Jednu jsem našel, ale ta druhá je pěkná mrcha," hlásil vedoucí posádky. "Nemůžu na ni přijít, plukovníku." "Pojďte se dovnitř zahřát," řekl pilot. "Už jste tam venku stejně moc dlouho."

"Určitě jde o nějaký obchodníky s drogama," řekl detektiv. "V tom případě to jsou amatéři," poznamenal jeho partner. Fotograf vyfotil obvyklé čtyři filmy a koronerovi muži zvedali tělo do černého plastikového pytle a chystali se je převést do márnice. Ohledně příčiny smrti nemohlo být pochyb. Šlo o neobyčejně brutální vraždu. Zdálo se, že vrazi - museli být dva, tím si byl detektiv jist - museli muži přidržet paže u země, než mu prořízli hrdlo, a pak se dívali, jak krvácí, přičemž si ručníky chránili oblečení. Možná šlo o splácení nějakého dluhu. Možná je tenhle chlápek nějak podtrhl nebo šlo o nějaký starý spor, který tímto vyřešili. Zcela jistě se nejednalo o zločin z vášnivosti, na to to bylo příliš kruté a vykalkulované.

Detektivové si ale uvědomovali, jaké mají štěstí. Oběť měla stále v kapse peněženku. Znali mužovu totožnost a navíc měli ještě další dvě sady dokumentů. Všechno se teď prověřovalo. V záznamech motelu byla čísla obou vozidel, jež se pojila k mužům z tohoto pokoje, a i ty právě prověřovali v záznamech počítače na dopravním oddělení.

"Ten chlap je indián," řekl koronerův zástupce, když muže zvedali.

"Někde už jsem ten obličej viděl," přemýšlel mladší detektiv. "Moment." Něčeho si všiml. Rozepnul mužovi košili a zahlédl okraj tetování.

"Seděl," odtušil starší muž. Tetování na mužově hrudi bylo neumělé a zobrazovalo něco, co už kdysi viděl... "Moment... tohle něco znamená..."

"Společenství bojovníků!"

"Máš pravdu. Federálové něco prováděli - hm, pamatuješ? Ta loňská přestřelka v Severní Dakotě?" První detektiv se na okamžik zamyslel. "Až dostanem informaci z řidičáku, dohlídni, ať to okamžitě pošlou do Washingtonu. No, tak už ho odneste." Tělo nadzvedli a vynesli ven. "Zavolejte sem uklízečku a ředitele."

Inspektor Pat O'Day měl štěstí, že na něj připadla služba ve velicím středisku FBI, místnost 5005 v Hooverově budově. Místnost měla zvláštní tvar, připomínala zhruba trojúhelník, v rozích byly stoly velícího štábu a podél zdi obrazovky. Měli klidný den - po celé zemi bylo ošklivé počasí, a to je prý pro zločinnost mnohem větší překážkou než jakákoli vládní politika - a tak se na jedné obrazovce zrovna řadily týmy pro rozlosování stran v Denveru. V okamžiku, kdy Vikings vyhráli los a zvolili si míč, vešla do místnosti mladá žena z komunikačního oddělení s několika faxy z policie v Denveru.

"Vražda, pane. Domnívají se, že bychom mohli vědět, o koho jde."

Kvalita fotografií na řidičských průkazech uchvátí málokoho, a když se zvětší -a pošlou faxem - kvalita se spíš zhorší, než zlepší. Tu fotografii si musel několik vteřin prohlížet, a když začínal mít pocit, že tu tvář nezná, vzpomněl si na pár věcí z Wyomingu.

"Už jsem ho někde viděl... indián... Marvin Russell?"

Otočil se na dalšího agenta. "Stane, viděls někdy tohohle chlapa?"

"Ne."

O'Day pročetl ostatní faxy. Ať je to kdokoli, je mrtvý, podle denverských poldů ho někdo podříznul. "Zřejmě vražda spojená s drogovým obchodem" zněl první odhad mužů z denverského oddělení vražd. No, smysl by to dávalo, že? John Russell jel v obchodě s drogama. Další zprávy popisovaly další průkazy nalezené na místě činu, ale ty řidičáky byly falešné - prý velmi zdařilé kopie. Na oběť ale byla nahlášena dodávka a auto, které bylo u motelu, bylo též půjčeno muži jménem Robert Friend, což bylo jméno na řidičáku mrtvého. Denverské policejní oddělení teď prý vozy hledá a chce vědět, zda má FBI o

mrtvém a jeho pravděpodobných spojencích nějaké použitelné informace.

"Zavolejte jim, ať nám pošlou fotky z těch dalších průkazů."

"Ano, pane."

Pat se díval, jak se týmy připravují na výkop, a zvedl telefon. "Dane? Tady Pat. Nechceš sem přijít? Mám pocit, že jednoho z našich starých kamarádů našli mrtvýho... Ne, zas o tak dobrýho kamaráda nejde."

Murray se objevil právě v okamžiku výkopu, což dostalo přednost před faxy. Minnesota dostala míč až na hranici čtyřiadvaceti yardů a jejich útok se dal do pohybu. Na obrazovce se okamžitě objevila přehršel naprosto zbytečných informací, aby diváci neviděli, co se děje na hřišti.

"Nepřipomíná ti to Marvina Russella?" zeptal se Pat.

"No bodejť že připomíná. Kde je?"

O'Day mávl rukou k obrazovce. "V Denveru, věřil bys? Našli ho asi před hodinou a půl s podřezaným hrdlem. Tamní policie si myslí, že jde o obchod s drogama."

"No, to dělal i jeho brácha, ne? Co dál?" Murray vzal faxy 0'Dayovi z ruky.

Tony Wills získal míč a donesl jej o pět yardů dál - málem i o víc. Vzápětí oba viděli, jak Wills chytá dlouhou přihrávku o dalších dvacet yardů dál.

"Ten kluk je teda číslo," řekl Pat. "Vzpomínám si, že jednou jsem viděl zápas, ve kterým Jimmy Brown..."

Bob Fowler otevřel už třetí pivo za odpoledne a litoval, že není na zápase, ale trčí tady. Tajnou službu by z toho samozřejmě kleplo a bezpečnostní opatření na zápase by byla taková, že lidi by pořád ještě nebyli všichni uvnitř. A to nebyl dobrý taktický tah, že? Liz Elliotová, která seděla vedle prezidenta, přepnula jednu z dalších televizí na HBO, aby stihla film. Nasadila si sluchátka, aby se mohla dívat, a nerušila vrchního velitele ozbrojených sil země. Je to naprosto neuvěřitelný, říkala si. Jak se může takovej člověk tak nadchnout pro něco tak blbýho jako je klukovská hra...

Pete Dawkins ukončil své povinnosti před zápasem tím, že přes bránu natáhl řetěz. Když se teď bude chtít někdo dostat dovnitř, bude muset použít jednu ze dvou bran, které jsou ještě otevřené, ale hlídané. Na posledním Super Bowl proslídil velmi mazaný zlodějský gang parkoviště a odkráčel s nakradeným zbožím za dvě stě tisíc dolarů - hlavně kazeťáky a rádia - a to se v Denveru nestane. Zahájil svou hlídku spolu se třemi dalšími policisty. Měli dohodnuto, že budou kroužit kolem parkoviště, a ne se soustředit na jednotlivé oblasti. Na to byla příliš velká zima. Pohyb je aspoň trochu zahřeje. Dawkins měl nohy jako z olova, a pohybem si je trochu protáhne. Neočekával, že zabrání nějakému zločinu. Který vykrádač aut by byl tak tupý, aby se procházel v třicetistupňovým mrazu? Brzy se dostal do oblasti, kterou obsadili fanoušci Minnesoty. Organizace jim určitě nechyběla. Všechny mejdany na parkovišti skončily akorát včas. Zahradní nábytek byl uklizen a dali si záležet, aby všechno pěkně uklidili. Až na několik kaluží zmrzlé kávy se dalo jen těžko poznat, že se tu něco dělo. Možná to nejsou takoví blbci.

Dawkins měl v uchu sluchátko z rádia. Poslouchat přenos zápasu v rádiu mu připadalo jako sex v kalhotách, ale aspoň věděl, kvůli čemu se tak haleká. Minnesota zaznamenala první body. Wills vzal míč vlevo a po překonání patnácti yardů skóroval. Při prvním útoku Vikings byla hra sedmkrát přerušena, což trvalo čtyři minuty padesát vteřin. Minnesota byla dnes hodně při chuti.

"Páni, Dennis musí být na márách," pronesl Fowler. Liz ho neslyšela, soustředila se na svůj film. Ministr obrany dostal vzápětí důvod, aby mu bylo ještě hůř. Výkop dopadl na značku pěti yardů a záložníci, kteří měli míč, jej dostali až na značku čtyřiceti - ale tam jeden z nich uklouzl a na míč spadl jeden z Vikings.

"Říkají, že Marvin byl pěkně mazanej. Podívej se na čísla na těch dalších průkazech. Až na prvních pár čísel je to stejné jako jeho... Určitě dostal - nebo někdo mu sehnal -jednu z těch profesionálních mašin," řekl Murray.

"Pasy a tak," přikývl O'Day a díval se, jak Tony Wills postupuje o dalších

osm yardů. "Jestli nepřijdou na to, jak se zbavit toho kluka, bude to katastrofa."

"Jaký pasy?"

"To neříkali. Požádal jsem je o další informace. Fotky pošlou, až se dostanou zpátky do kanceláře."

Počítače v Denveru mručely. Už prověřili půjčovnu aut a dospěli k závěru, že to auto bylo vráceno na letiště Stapleton jen o pár hodin dříve. To byla velmi žhavá stopa a detektivové se tam rozjeli hned od motelu poté, co od prvního páru "svědků" získali první popisy. Popisy dalších dvou mužů souhlasily s fotografiemi na jejich pasech. Ty už byly na cestě do policejní centrály. Už věděli, že FBI chce další a další informace. Čím dál víc to vypadalo na velký obchod s drogami. Oba detektivové přemýšleli, kde asi může být ta dodávka.

Dawkins dokončil první obchůzku stadionu právě ve chvíli, kdy se Minnesotě podařil druhý touchdown. Znovu to byl Wills, tentokrát čtyřyardovým sprintem ze zadní pozice. Ten chlápek už za sebou měl jedenapadesát útočných yardů a dva příjmy. Dawkins se přistihl, že pozoruje dodávku ABC, kterou pouštěl dovnitř. Proč má coloradský značky? Říkali, že jedou z Chicaga a že rekordér přivezli z Omahy. Ale dodávka měla barvy jako oficiální naklaďáky společnosti. Místní televizní kanály žádným velkým společnostem nepatřily. Všechny vykazovaly spřízněnost s nimi, ale velká písmena na nich byla telefonní čísla do stanic. Bude se muset zeptat seržanta. Zakroužkoval si ten záznam na svém seznamu a vedle kroužku udělal otazník. Pak vešel dovnitř do kabinky ostrahy.

"Kde je seržant?"

"Obchází parkoviště," odpověděl muž v kabině. "Ten blázen vsadil dvacet na Chargers. Asi o ně přijde."

"Uvidím, jestli nedá něco do placu," ušklíbl se Dawkins. "Kudy šel?"

"Myslím, že k severní bráně." "Díky."

Vikings znovu vykopli, stav byl 14:0. Míč zachytil stejný hráč, tentokrát tři yardy v koncové zóně. Ignoroval radu spoluhráče, aby míč položil, a vyrazil středem jako raketa. Odrazil jednoho protivníka na hranici šestnácti yardů a zamířil k postranní čáře. O patnáct yardů dál bylo jasné, že ho zastaví jen střelec, ale ten byl pomalý. Na hranici sto tří yardů došlo k nejdelšímu returnu kopnutím v historii Super Bowlu. Bodové ohodnocení bylo dobré, a stav teď byl 14:7.

"Tak co, je ti líp, Dennisi?" zeptal se ministr zahraničí ministra obrany.

Bunker postavil kávu na stůl. Rozhodl se, že nebude pít. Chtěl být naprosto střízlivý, až bude z rukou komisaře přebírat Lombardiho trofej.

"Jo, teď ale budeme muset zjistit, jak zastavit toho tvýho kluka."

"Hodně zdaru."

"Je to skvělej hráč, Brente. Ať visím, jestli neumí běhat."

"Není to jen v nohách. Má rozum a dobrý srdce."

"Brente, jestli má tvoji školu, musí bejt chytrej," řekl Bunker bodře. "Jen kdyby si tak chtěl natáhnout sval."

Dawkins našel seržanta o pár minut později. "Mám tu něco zvláštního," řekl.

"O co jde?"

"Tahle dodávka - bílá dodávka na východním konci řady velkých přenosových vozů, je na ní napsáno ,ABC. Má coloradský obchodní značky, ale má být ze Chicaga nebo snad Omahy. Když jsem je kontroloval, říkali, že vezou nějakej rekordér na výměnu, ale když jsem kolem toho před pár minutama procházel, nebyl zapojenej a chlapi, co to přivezli, byli pryč."

"Co tím chcete říct?" zeptal se seržant.

"Myslím, že by nebylo marný to zjistit."

"Fajn. Jdeme na to. Půjdu se tam podívat." Seržant se podíval na seznam kvůli poznávací značce dodávky. "Právě jsem šel do nákladního prostoru pomoct chlapům z Wells Fargo. Vezmeš to za mě, jo?"

"Jo, seržante." Dawkins odešel.

Velitel hlídky zvedl vysílačku. "Poručíku Vernone, tady seržant Yankevich, můžete na mě počkat u parkoviště televizních společností?"

Yankevich vyrazil zpět na jih kolem stadionu. Měl vlastní rádio, ale bez sluchátka. San Diego zastavilo Vikings. Minnesota provedla výkop - byl to dobré kopnutí, které se podařilo zachytit na třicítce Chargers. No, možná by mohli i vyrovnat. Někdo by ale měl zastřelit toho Willsovic spratka, pomyslel si.

Důstojník Dawkins šel k severnímu okraji stadionu a u nákladního doku viděl pancéřované auto Wells Fargo. Jeden muž se snažil vytáhnout pytle zřejmě s mincemi.

"Co se děje?"

"Řidič si zničil koleno, teď mu ho dávaj do kupy. Můžete mi pomoct?"

"Vevnitř nebo venku?"

"Vyndávejte je ven, jo? Dejte bacha, jsou těžký jak kráva."

"Jasně." Dawkins skočil dovnitř. Interiér pancéřovaného vozu byly poličky, na nichž byla spousta pytlů se čtvrťáky. Jeden pytel zvedl, byl skutečně tak těžký, jak muž říkal. Policista si zasunul seznam za opasek a dal se do práce, skládal pytle na rampu, odkud je strážník nakládal na dvoukolák. Mohl si myslet, že se do toho seržantovi nebude chtít.

Yankevich potkal poručíka u vjezdu pro novináře. Oba kráčeli k oné dodávce. Poručík se podíval dovnitř. "Velká krabice a na ní je napsaný Sony... moment. Píšou, že je to videorekordér."

Seržant Yankevich nahlásil svému nadřízenému, co mu řekl Dawkins. "Možná o nic nejde, ale..."

"Jo, ale. Zkusím najít toho chlapa z ABC. Taky zavolám pyrotechnikům. Zůstaňte tady a nespouštějte to z očí."

"Mám v autě páčidlo. Jestli chcete, můžu se dostat dovnitř velice snadno." Každý policajt ví, jak se vloupat do auta.

"Radši ne. Necháme to na pyrotechniky. Nejspíš to stejně bude to, na co to vypadá. Jestli přijeli, aby vyměnili rozbitej rekordér - no, ten rozbitej už mohli do tý doby opravit, a zjistili, že tohle nepotřebujou."

"Dobře, poručíku." Yankevich zašel dovnitř na další hrnek kávy na zahřátí, pak se vrátil ven, kde byl nejradši. Slunce za Skalistými horami právě zapadalo a dokonce i v třicetistupňovém mrazu a ostrém větru to byl nádherný pohled. Seržant šel kolem přenosových vozů a díval se na zářící oranžovou kouli, jež probleskovala jedním z ozářených sněžných mraků. Jsou věci, které jsou lepší než fotbal. Když poslední paprsek slunce zapadl za hřeben hor, otočil se a rozhodl, že se ještě jednou podívá, co je v té dodávce. Už to nestihl.

[35] TŘI OTŘESY

Na časovém spínači v těsném sousedství obalu bomby se objevil čas 5:00:00 a začaly se dít věci.

Nejprve se začaly nabíjet vysokonapěťové kondenzátory a byly odpáleny drobné výbušniny vedle nádrží tritia na obou koncích bomby. Tím se uvedly do chodu písty, jež začaly tlačit tritium úzkými kovovými trubičkami. Jedna vedla do primární části, druhá do sekundární. Nebylo kam spěchat, cílem bylo smíchat různá množství deuteridu lithného s těmi atomy tritia, kterým nebylo štěpení proti srsti. Uběhlo deset vteřin.

V 5:00:10 vyslal časový spínač druhý signál.

Čas Nula.

Když byly kondenzátory vybité, vyslaly drátem impulz do sítě rozdělovače. První drát měřil padesát centimetrů. Přenos tedy trval jednu celou, dvě třetiny nanosekundy. Impulz vstoupil do rozdělovací sítě spouštěči - to byla malá a ďábelsky rychlá zařízení, v nichž se používalo ionizovaného a radioaktivního kryptonového plynu k načasování výbojů s obdivuhodnou přesností. Když rozvodná síť nastavila pomocí pulzové komprese potřebnou intenzitu proudu, impulz se rozdělil mezi sedmdesát různých drátů, z nichž

každý měřil přesně jeden metr. Impulzům stačily na překonání té vzdálenosti tři desetiny otřesu (tři nanosekundy). Všechny dráty samozřejmě musely mít stejnou délku, protože všech sedmdesát bloků výbušnin mělo explodovat ve stejný okamžik. Díky kryptonu a prostému faktu, že všechny dráty byly nařezány stejně dlouhé, na tom nebylo nic složitého.

Impulzy dorazily k rozbuškám najednou. V každém bloku výbušnin byly tři samostatné rozbušky a žádná neselhala. Rozbušky byly malé drátky, tak slabé, že při průchodu proudu všechny explodovaly. Tento impulz pak od nich přejaly bloky výbušnin, a fyzický proces detonace začal 4,4 nanosekundy potom, co signál vyšel z časového spínače. Výsledkem nebyla exploze, nýbrž imploze, protože výbušná síla byla namířena převážně směrem dovnitř.

Bloky velmi silných výbušnin byly vlastně velmi složité dvojvrstvé lamináty, každá z vrstev byla potažena pilinami z lehkých a těžkých kovů. Venkovní vrstvu každého bloku tvořila relativně pomalá výbušnina s detonační rychlostí těsně nad sedm tisíc metrů za vteřinu. Výbušná vlna v každém bloku se šířila paprskovitě od rozbušky a rychle dospěla až na okraj bloku. Jelikož bloky byly odpalovány zvenku dovnitř, i vlna žhavého vzduchu směřovala do nitra bloků. V předělu mezi rychlými a pomalými výbušninami byly bubliny - zvané dutiny - díky nimž nárazová vlna ztratila tvar koule a změnila se na vlnu plošnou, jež znovu měla přesně najít svůj kovový terč, zvaný "budič".

Každý "budič" představoval kousek pečlivě vytvarované slitiny wolframu a rhenia. Vlna do nich narazila rychlostí vyšší než devět tisíc osm set metrů za vteřinu. Uvnitř slitiny byla centimetr silná vrstva beryllia. Za ní milimetrová vrstva uranu 235, která i přes svou menší tloušťku měla stejnou hmotnost jako o mnohem silnější beryllium. Celá kovová hmota putovala vakuem, a protože byla exploze zamířená na střed, výsledná rychlost protilehlých segmentů bomby byla 18 600 metrů za sekundu.

Ústředním terčem výbušnin a kovových projektilů bylo deset kilogramů radioaktivního plutonia 239. To mělo tvar sklenice, jejíž hrdlo bylo vychýleno ven a přetaženo dolů, čímž vznikly dvě rovnoběžné kovové stěny. Plutonium, jež má obvykle větší hustotu než olovo, bylo implozí, při níž se uvolnil tlak milion atmosfér, zdeformováno ještě víc. K tomu muselo dojít velmi rychle. Hmota plutonia 239 obsahovala též malé, ale nepříjemné množství plutonia 240, které bylo ještě nestálejší a náchylné k předčasnému vznícení. Venkovní a vnitřní plochy byly natlačeny k sobě a vyslány ke geometrickému středu bomby.

Poslední externí akt vyšel od zařízení zvaného "zip". Časovač, jejž uvedl do chodu třetí signál stále ještě nedotčeného elektronického časového spínače, byl miniaturní urychlovač částic, velmi kompaktní minicyklotron, který se nápadně podobal obyčejnému fénu. Ten odpaloval atomy deuteria na terč z beryllia. Neutrony, jež se pohybovaly rychlostí odpovídající deseti procentům rychlosti světla, byly generovány v obrovském množství a mířily kovovou trubičkou do středu primární části, zvané pecka. Měly tam dorazit v okamžiku, kdy plutonium dosáhne poloviny své výsledné hustoty.

Plutonium, jež je materiálem, který váží přibližně dvakrát tolik, co odpovídající množství olova, už dosáhlo desetkrát vyšší hustoty a stále se vnitřně zrychlovalo. Neutrony tak vlastně napadaly hmotu stále se stlačujícího plutonia.

Pak začalo štěpení.

Atom plutonia má atomovou hmotnost 239, což vypovídá o celkovém množství neutronů a protonů v atomovém jádře. K procesu, který začal, došlo doslova na milionu míst najednou, přičemž všechny tyto události byly naprosto identické. Útočící "pomalý" neutron se natolik přiblížil k jádru plutonia, že se dostal pod vliv jaderné síly, jež drží atomové jádro pohromadě. Neutron byl vtažen do středu atomu, změnil energetický stav hostitelského jádra a převedl je do stavu nestálého. Kdysi symetrické atomové jádro se začalo zuřivě roztáčet, a silové fluktuace je rozervaly. Ve většině případů se neutron nebo proton vytratil úplně, přeměněn na energii, jež se klaněla Einsteinově zákonu E = M x

C2. Energie, rodící se ze zániku částic, byla uvolněna ve formě rentgenových a gama paprsků, nebo dalších asi třiceti méně důležitých podobách. Z atomového jádra se nakonec uvolnily dva nebo tři další neutrony. To bylo velmi důležité. Proces, který ke svému spuštění potřeboval jen jeden neutron, uvolnil dva nebo tři další. Všechny se řítily rychlostí deseti procent rychlosti světla - 20 000 mil za vteřinu - prostorem okupovaným plutoniem s hustotou dvěstěkrát vyšší než hustota vody. Většina z nově uvolněných atomových částic si našla své terče.

Řetězová reakce sama o sobě znamená, že se proces podněcuje sám, že uvolněná energie stačí na další postup procesu bez pomoci zvenčí. Štěpení plutonia probíhalo ve stupních zvaných "zdvojnásobení". Energie uvolněná v každém takovém kroku byla dvojnásobkem energie předchozí, a při dalším kroku se znovu zdvojnásobila. To, co na začátku byla jen špetka energie a hrstka uvolněných částic, se znovu a znovu zdvojnásobovalo, a interval mezi jednotlivými kroky se měřil na zlomky nanosekund. Tempo růstu - tedy zrychlování řetězové reakce - se nazývá "Alfa" a v procesu štěpení je nejdůležitější proměnnou. Pokud se Alfa rovná 1 000, znamená to, že počet zdvojnásobení za mikrosekundu je obrovský, 2m - tedy číslo 2 znásobené samo sebou tisíckrát. Při vrcholu štěpení - mezi 250 a 2" - bomba produkuje 10 miliard miliard wattů energie, stotisíckrát víc, než je kapacita elektráren na celém světě. Frommův projekt směřoval právě k tomu - a to bylo jen deset procent celkové předpokládané síly. Ještě bylo potřeba postarat se o sekundární část, již zatím žádná ze sil, zuřících jen pár centimetrů od ní, nezasáhla.

Štěpení se však vlastně ještě ani nerozběhlo.

Některé paprsky gama, které měly rychlost světla, se dostaly ven z obalu bomby, zatímco stlačování plutonia stále nebylo u konce. I jaderné reakce něco trvají. Další gama paprsky začaly dopadat na sekundární část. Většina z nich pronikla oblakem plynu, což byly jen před pár mikrosekundami bloky chemických výbušnin, a zahřály jej mnohem víc, než by dokázaly chemikálie samy. Tento oblak složený z velmi lehkých atomů, jako je třeba uhlík nebo kyslík, vyzařoval obrovské množství "lehkých" rentgenových paprsků. Až doposud fungovala bomba přesně tak, jak to Fromm s Ghosnem plánovali.

Štěpení trvalo sedm nanosekund - 0,7 otřesu - když se cosi porouchalo.

Paprsky ze štěpeného plutonia dopadaly na tritiem impregnovaný deuterid lithný v geometrickém středu pecky. Důvod, proč Manfred Fromm nechal extrakci tritia nakonec omezit, spočíval v konzervativismu inženýra. Tritium je nestálý plyn s poločasem rozpadu 12,3 let, což znamená, že po té době bude množství čistého tritia z poloviny složeno z tritia a z poloviny z 3He. Tomu se říká "helium tři" a jde o další podobu tohoto druhého nejlehčího prvku. V jeho jádru chybí neutron navíc, ale hrozně rádo by nějaký získalo. Kdyby se tento plyn přefiltroval přes slabý blok paladia, bylo by možné 3He bez obtíží oddělit, ale to Ghosn nevěděl. Došlo tedy k tomu, že více než pětina tritia byla z nesprávného materiálu. A jen stěží to mohl být nevhodnější materiál.

Intenzivní bombardování vycházející ze sousední štěpné reakce onu sloučeninu lithia rozervalo. Tento materiál, jehož běžná hustota je poloviční než soli, byl stlačen do kovového stavu s hustotou větší, než je hustota jádra Země. Došlo vlastně k syntéze, a i když nebyla nijak rozsáhlá, uvolňovala obrovská množství nových neutronů, a zároveň měnila mnoho atomů lithia na další tritium. To se rozpadlo -rozpustilo - pod obrovským nátlakem vyprodukovat další neutrony. Nadbytečné neutrony měly napadnout plutonium, přitom posílit proměnnou Alfa, a původní účinek bomby přinejmenším zdvojnásobit. Toto byla první metoda, jak zvýšit účinek jaderných zbraní druhé generace. Přítomnost 3He však tuto reakci znetvořila, a téměř čtvrtina vysokoenergetických neutronů tak skončila ve formě nepoužitelně stabilních atomů helia.

Ještě pár nanosekund to příliš nevadilo. Plutonium stále zvyšovalo svou

reakční rychlost, stále se zdvojnásobovalo a stále zvyšovalo proměnnou Alfa v poměru vyjádřitelném jen pomocí čísel.

Teď už ale energie proudila i do sekundární části. Kovem potažené slámky se přetavily v plazmu a tlačily se do sekundární části. Zářivá energie dosahující hodnot, které převyšovaly i hodnoty na povrchu Slunce, se přeměnila v páru a odrazila se od eliptických povrchů, čímž se do sekundární části, zvané Holraum, dostalo ještě víc energie. Plazma z vypařených slámek se řítila k druhé nádrži se sloučeninami lithia. Koncovky z hustého uranu 238 před sekundárním jádrem se též přeměnily na hustou plazmu. Ta se vydala napříč vakuem, vzápětí narazila a stlačila trubkovité skladiště dalšího uranu 238. Toto skladiště se nacházelo u centrální nádrže, v níž bylo největší množství deuteridu lithného/tritia. Síly dosáhly obrovských hodnot, a na konstrukci dorážel tlak větší než uvnitř jádra zdravé hvězdy.

Však nedosti na tom.

Reakce v primární části už poněkud ustupovala do pozadí. Vlivem přítomnosti 3He přišla o neutrony, a jakmile se fyzikální síly dostaly do rovnováhy, výbušná síla bomby začínala rozmetávat reakční hmotu. Řetězová reakce dosáhla chvilkové stability, ochromená neschopností pokračovat v geometrickém nárůstu. Poslední dvě zdvojení byla naprosto ztracena, předpokládaná celková síla primární části sedmdesát kilotun TNT byla zkrácena o polovinu, pak ještě jednou a nakonec se zastavila na celkové síle jedenácti tisíc dvou set tun silné výbušniny.

Frommův projekt byl tak dokonalý, jak mu okolnosti a materiály dovolily. Bylo možné vyrobit ekvivalentní zbraň asi čtyřikrát menší, ale Frommovy údaje byly více než adekvátní. Dokonce počítal i s bezpečnostním faktorem v energetickém rozpočtu. I třicet kilotun by stačilo na zapálení "zapalovací svíčky" v sekundární části, čímž by došlo k velkému štěpení, této hodnoty však dosaženo nebylo. Bomba se tak technicky vzato stala "zmetkem".

Ale i tak šlo o zmetek odpovídající jedenácti tisícům dvěma stům tunám TNT. To odpovídá kostce pětadvacet metrů vysoké, pětadvacet metrů dlouhé a pětadvacet metrů silné, kterou by převezly asi čtyři stovky nákladáků nebo jedna střední loď - ale konvenční výbušniny by nikdy nemohly explodovat s tak smrtící účinností. Konvenční výbuch o této síle byl zcela neproveditelný. Nicméně šlo jen o zmetek.

Mimo bombu však dosud nebylo patrné vůbec nic, a mimo dodávku teprve ne. Ocelový obal byl z valné části nedotčen, ale to se mělo velmi brzy změnit. Záření gama již proniklo ven, rentgenové paprsky též, ale vidět nebylo nic. Z oblaku plazmy, jenž byl před pouhými třemi otřesy více než pěti sty kilogramy dokonale opracovaných výbušnin, ještě žádné viditelné světlo neproniklo... a přitom se už událo vše, co se udát mělo. Teď už jen zbývalo rozdělit energii uvolněnou působením přírodních zákonů. Žádný z těchto zákonů však neměl sebemenší ponětí o úmyslech lidí, kteří je využili.

[36] DOZVUKY ZBRANÍ

Seržant Ed Yankevich mohl být prvním, kdo si všiml, co se děje. Oči měl upřené na dodávku a mířil k ní, byl od ní ani ne patnáct metrů, ale lidská nervová soustava pracuje v milisekundách, a ani o chlup rychleji.

Zmetek byl dokonán, a seržanta v ten samý okamžik zasáhly první paprsky. Šlo o paprsky gama záření, což jsou vlastně fotony, tedy to samé, z čeho jsou složeny světelné vlny, jen přenášejí mnohem víc energie. Už samozřejmě útočily i na stěny dodávky, takže ocelové pláty fosforeskovaly jako neon. Hned za gama paprsky se hnaly paprsky rentgenové, které jsou též složené z fotonů, ale méně energetických. Ed Yankevich nemohl rozdíl nezaznamenat, neboť měl zemřít jako první. Intenzivní záření velmi rychle proniklo jeho kostmi, a během chvilky je rozžhavilo, přičemž se každý neuron jeho mozku excitoval, jako výstražné světýlko. Seržant Yankevich si ale ve skutečnosti nevšiml ničeho. Doslova se rozpadl, explodoval zevnitř vlivem onoho zlomku energie, jaký bylo jeho tělo schopno absorbovat, zatímco zbytek této energie pronikal skrz něj. Paprsky

gama a rentgenového záření ale mířily všemi možnými směry rychlostí světla, a jejich další vliv byl takový, že to nikdo nečekal.

Vedle dodávky, jejíž trup se už rozpadl na molekuly kovu, stál přenosový vůz A-týmu ABC. Uvnitř bylo několik lidí, kteří neměli na seznámení se s osudem o moc víc času než seržant Yankevich. To platilo i o moderním a drahém elektrickém vybavení uvnitř vozu. Na jeho konci, namířeném na jih a nahoru, byla obrovská parabolická satelitní anténa, podobná těm, jaké se používají u radarů. V jejím středu byl vlnovod, v podstatě kovová trubice s čtvercovým průřezem, jejíž vnitřní rozměry přibližně odpovídaly vlnové délce signálu, který přenášela k satelitu umístěnému 36 000 km nad rovníkem.

Vlnovody A-týmu, potom i ostatních jedenácti vozů stojících jeden vedle druhého, zasáhly paprsky záření gama a rentgenového záření. Současně byly od atomů kovu odpáleny elektrony - v některých případech byly vlnovody potažené zlatem, což proces urychlilo - a atomy tak okamžitě přišly o svou energii ve formě fotonů. Tyto fotony utvořily vlny, jejichž frekvence byla přibližně shodná s frekvencí satelitních přenašečů. Jen s jedním rozdílem: přenosové vozy nikdy nepřenášejí energii vyšší než tisíc wattů radiofrekvenční - RF - energie, a ve většině případů jde spíš o energii mnohem nižší. Energetický přenos z vlnovodu A-týmu však uvolnil téměř milion wattů v jediném, krátkém, orgastickém impulzu, který netrval ani mikrosekundu, neboť anténa i přenosový vůz se vypařily. Vedle nich stál vůz B-týmu, a vedle něj vůz společnosti TWI. Společnosti NHK, jež přenášela zápas do Japonska, patřil čtvrtý vůz v řadě. Pak jich bylo ještě osm. Všechny byly zničeny. Tento proces trval přibližně patnáct "otřesů". Satelity, ke kterým signál od těchto vozů putoval, byly všechny velmi daleko. Než energie tuto vzdálenost urazí, potrvá to jednu osminu sekundy, tedy téměř věčnost.

Při výbuchu - dodávka se už stala jeho součástí - se uvolnila světelná a tepelná energie. První záblesk světla se objevil o chvilku dříve, než jej zablokovalo rozpínající se jádro ohnivého výbuchu. Další událost na sebe nenechala dlouho čekat, a záření se rozběhlo do všech stran. Tím došlo k dvojfázovému impulzu, jenž je pro jaderné detonace velmi typický.

Dalším energetickým důsledkem byl výbuch. Byl to vlastně druhotný efekt. Velkou část lehkých rentgenových paprsků pohltil vzduch, a rozpálil se tak do neprůhledné hmoty, která zastavila další elektromagnetické záření a přeměnila je na mechanickou energii rozrůstající se rychlostí několikanásobně vyšší, než je rychlost zvuku. Dříve než mohla tato energie cokoli zničit, byly v pohybu události mnohem vzdálenější.

Primární videové spojení ABC bylo zajišťováno optickými kabely - tedy velmi kvalitním pozemním spojením - ale onen kabel procházel dodávkou A-týmu, a k jeho odříznutí došlo ještě před tím, než byl zničen stadion. Záložní spojení měl vykonávat satelit Telstar 301 a pacifické pobřeží měl na starost Telstar 302. U každého satelitu měla ABC vyhrazena primární spojení Net-1 a Net-2. Telstar 301 též využívala společnost Trans World International reprezentující celosvětová práva NFL a distribuující zápas do většiny evropských zemí, dále do Izraele a Egypta. TWI zasílala televizní signál všem svým evropským klientům a rovněž poskytovala zařízení na rozlišení komentáře v různých jazycích, což obvykle znamenalo víc než jednu zvukovou linku na jeden stát. Například ve Španělsku, kde se mluví pěti dialekty, existoval pro každý z nich jeden zvukový kanál. NHK, vysílající do Japonska, využívala satelit JISO-F2R i jeho regulérní spojení, Westar-4, který vlastnila a spravovala společnost Hughes Aerospace. Italská televize zasycovala diváky své i diváky v Dubai a některé diváky v Izraeli pomocí přenosové cesty Major Path 1 satelitu Teleglobe (což byl majetek konglomerátu Intelsat). Cesta Major Path 2 satelitu Teleglobe měla obsluhovat větší část Jižní Ameriky. Chybět samozřejmě nemohly - ať už byly přítomny přímo na stadionu nebo jen o kousek dál - CNN, zpravodajský kanál ABC, CBS Newsnet a ESPN. Místní denverské stanice měly rovněž na místě své přenosové vozy, a většinou je pronajímaly ostatním.

Bylo tu celkem třicet sedm činných přenosových vozů. Používaly přenašeče buď mikrovlnné, nebo pro pásmo Ku, z nichž vycházelo celkem čtyřicet osm aktivních obrazových a sto šedesát osm zvukových signálů, které si razily cestu k miliardě sportovních fanoušků v jedenasedmdesáti zemích. Vtom se do nich ale opřel proud záření gama a rentgenových paprsků. Jejich dopadem došlo ve většině vlnovodů k vyslání signálu, ale u šesti vozů se nejdříve rozzářily trubice pro přenos vln, načež vydaly obrovský impulz na těch správných frekvencích. Ale ani o to nešlo. Kvůli rezonancím a dalším nepodstatným nepravidelnostem ve vlnovodech byly všechny důležité součásti satelitních frekvencí pokryté šumovými impulzy. Až na dva satelity, umístěné nad západní polokoulí, byly všechny v rukou televizních týmů v Denveru. To, co je potkalo, se dá vyjádřit velmi snadno. Jejich citlivé antény byly projektovány na příjem miliontin wattu. Místo toho však do nich bušila energie až desettisíckrát vyšší, a to na několika samostatných kanálech. Tato prudká změna překvapila zesilovače na přední straně družic. Počítačové programy ovládající družice si toho všimly, a uvedly do chodu izolační pojistky, aby ono drahé vybavení uchránily před tím náporem. Kdyby tato nehoda postihla jen jeden z přijímačů, okamžitě by došlo k obnovení činnosti. Komerční komunikační satelity jsou však neskutečně nákladná zařízení, jejichž cena se pohybuje kolem stovek milionů jen na výrobu, a další stovky milionů stojí vynesení na oběžnou dráhu. Když se ten nápor dotkl více než pěti zesilovačů, programy začaly automaticky přerušovat obvody, aby nedošlo k vážnému poškození celé družice. Když jich bylo zasaženo kolem dvaceti, programy přikročily k dalšímu kroku - deaktivaci všech palubních obvodů a k následnému vyslání poplašného signálu do všech kontrolních středisek na zemi, aby jim sdělily, že se přihodilo cosi velmi vážného. Bezpečnostní programy satelitů představovaly jednu variaci na jediný, velmi konzervativní program, jehož úlohou bylo chránit prakticky nenahraditelné prostředky v hodnotě mnoha miliard dolarů. V krátkém časovém úseku se zhroutila značná část světových satelitních komunikací. Kabelová televize a telekomunikační systémy najednou ustaly v činnosti, dokonce ještě dříve, než si technici, kteří je měli na starosti, uvědomili, že došlo ke strašlivé katastrofě.

Pete Dawkins si chtěl na chvíli odpočinout. Dělal, že střeží ten pancéřovaný vůz. Zaměstnanec firmy Wells Fargo právě rozvážel dalších několik desítek kilogramů čtvrťáků a policista seděl, zády se opíral o poličky se sáčky drobných a poslouchal rádio. Chargers se blížili k hranici sedmačtyřiceti yardů na polovině Vikings. V tom okamžiku se tmavé nebe rozzářilo do žluta, pak do červena - nebyla to ta příjemná barva červánků, ale spalující nafialovělá barva, mnohem jasnější než jakákoli jiná. Ještě než si mohl tuto skutečnost pořádně uvědomit, už se kolem něj dělo několik stovek dalších věcí. Země za ním povstala. Pancéřovaný vůz vyletěl do vzduchu a byl odhozen stranou, jako dítětem odkopnutý angličák. Otevřené zadní dveře se zavřely, jako by do nich střelil kanon. Stěny dodávky jej ochránily před nárazovou vlnou - stejně tak i samotný stadion, ale Dawkins neměl čas si to všechno uvědomit. Záblesk, který jej zasáhl, jej už téměř oslepil a přetlaková vlna, jež se přes něj přehnala jako pohlavek nějakého obra, jej ohlušila. Kdyby byl Dawkins o něco méně dezorientovaný, mohl by se domnívat, že jde o zemětřesení, ale ani to jej nenapadlo. Chtěl jen přežít. Hluk ani chvění neustávaly, a on si uvědomil, že je uzavřený v dodávce, jež má v nádrži možná až dvě stě litrů nafty.

Mrkal očima a začal se plazit rozbitým předním oknem k nejjasnějšímu bodu, který viděl. Neuvědomoval si, že hřbety dlaní má spálené hůř než při nejhorším ožehnutí od slunce. Neuvědomoval si, že skoro vůbec nic neslyší. Jediné, na co myslel, bylo dostat se ke světlu.

Nedaleko za Moskvou v bunkru pod šedesáti metry betonu sídlí ruské velení vojsk PVO - protivzdušné obrany. Je to nový objekt, postavený ve stylu podobných staveb na Západě ve formě divadla, jelikož takové rozvržení

umožňuje, aby co největší množství lidí vidělo data zobrazovaná na velké zdi, kam se promítaly mapy pro jednotlivé služby. Podle digitálních hodin nad mapou bylo 03:00:13 místního času, 00:00:13 greenwichského a 19:00:13 washingtonského.

Službu měl jednapadesátiletý generálporučík Ivan Grigorijevič Kuropatkin, bývalý - sám však říkal "současný" - pilot stíhačky. Ač byl třetím nejvyšším důstojníkem, vykonával vzhledem k rotaci služeb zcela normální činnost. Jako velmi vysoký důstojník si mohl vybrat vhodnější časový plán, ale nová sovětská armáda měla být založena na profesionalitě a on měl pocit, že profesionální důstojníci mají jít příkladem. Kolem sebe měl svůj bojový štáb složený z majorů, plukovníků a několika kapitánů a poručíků, kteří měli na starost drobnější práce.

Úkolem vojsk PVO bylo bránit Sovětský svaz před útokem. Ve věku střel a při neexistenci efektivní obrany před balistickými střelami - obě strany na tom teprve mohutně pracovaly - měl za úkol spíš varovat než bránit. Kuropatkin z toho nadšený nebyl, ale také to nemohl změnit. Na oběžné dráze nad pobřežím Peru byla dvojice geostacionárních družic, zvaných Orel-I a -II, jejichž posláním bylo sledovat Spojené státy a odhalit střely, hned jak opustí odpalovací rampu. Tytéž satelity dokázaly rovněž odhalit odpálení balistické střely z ponorky v Aljašském zálivu, ačkoli jejich dosah takhle daleko na sever poněkud závisel na počasí, a to zrovna moc příznivé nebylo. Signál z obou Orlů byl v infračerveném spektru, kterým se převážně měřilo teplo. Toto zobrazení bylo takové, jak je zachytila kamera, bez okrajů nebo jiných počítačových dat, jež podle mínění ruských projektantů jen zbytečně zabírají prostor na obrazovce. Kuropatkin se nedíval nahoru, ale spíš na jednoho nižšího důstojníka provádějícího nějaký výpočet, a vtom jej cosi zaujalo. Instinktivně k tomu obrátil pozornost, a celou jednu vteřinu mu trvalo, než si uvědomil, co jej upoutalo.

Uprostřed obrazovky byl bílý bod.

"Ničevo." Okamžitě to však zavrhl. "Izolovat a přiblížit!" rozkázal hlasitě. Plukovník vedle něj už jeho rozkaz plnil.

"Střed Spojených států, pane. Dvojitý záblesk, může jít o jaderný výbuch," pronesl plukovník mechanicky, protože mu zkušenosti profesionála nedovolovaly připustit si otázky, které mu kladl jeho mozek.

"Souřadnice."

"Pracuje se na tom, pane." Výsledek se objevil se zpožděním způsobeným vzdáleností z centra k družici. V době, kdy se teleskopické čočky družice začaly zaostřovat, termální znak výbuchu se rychle rozrůstal. Kuropatkina okamžitě napadlo, že to nemůže být omyl, a jakkoli šlo o žhavý problém, žaludek mu svírala ledová pěst.

"Střed USA, jde nejspíš o město Densva."

"Denver, co se sakra děje v Denveru?" nechápal Kuropatkin. "Zjistěte to."

"Ano, pane."

Kuropatkin se už natahoval pro telefon. Tato linka byla přímým spojením na ministerstvo obrany a rovněž na rezidenci sovětského prezidenta. Hovořil rychle, ale jasně.

"Pozor: hovoří generálporučík Kuropatkin v moskevském centru PVO. Právě jsme zaznamenali jaderný výbuch na území Spojených států. Opakuji: právě jsme zaznamenali jaderný výbuch na území Spojených států."

Nějaký hlas na druhém konci zaklel. Nejspíš hlídka ve štábu prezidenta Narmonova.

Další hlas, tentokrát důstojníka konajícího službu na ministerstvu obrany hovořil poněkud rozumněji. "Na kolik procent je to jisté?"

"Dvojitý záblesk," odpověděl Kuropatkin a divil se sám sobě, jak je klidný. "Právě sleduji zvětšující se výbuch. Určitě jde o jaderný výbuch. Hned, jak budu vědět víc, zavolám další podrobnosti - cože?" zeptal se nižšího důstojníka.

"Pane generálporučíku, Orel-II právě dostal obrovský nápor energie, čtyři linky SHF jsou dočasně mimo provoz, a další je vyřazena úplně," pronesl major a naklonil se nad stůl generálporučíka.

"Co se stalo? Víte, co to je?"

"Nevím."

"Tak to zjistěte."

Obraz vypadl přesně v okamžiku, když se San Diego blížilo k hranici sedmačtyřiceti yardů. Fowler dopil své čtvrté pivo a naštvaně postavil sklenici na stůl. Zatracená televize. Někdo určitě zakopl o drát, a on přijde o jeden nebo dva míče v tak slibně se vyvíjejícím zápase. Přece jen tam měl jet osobně, navzdory tomu, co mu tvrdila tajná služba. Otočil se, aby zjistil, na co se to dívá Elizabeth, ale obraz na její televizi zmizel po chvíli taky. Copak někdo z mariňáků přejel drát pluhem? Dobré pomocníky aby jeden pohledal, pomyslel si prezident. Ale není tomu tak. Jedna z poboček ABC - baltimorský kanál 13 - začala vysílat obvyklý nápis "Problémy se sítí - prosíme o trpělivost", zatímco na kanálu Elizabeth se teď objevovalo jen zrnění. To jsou věci. Jako každý muž u televize i Fowler vzal dálkové ovládání a přepnul kanál. CNN taky nevysílalo, ale místní baltimorské a washingtonské stanice ano. Už si začínal říkat, co se stalo, když se rozezněl telefon. Měl neobvykle bezbarvý, pronikavý zvuk, a šlo o jeden ze čtyř přístrojů v dolní přihrádce konferenčního stolku přímo u pohovky. Sáhl pro něj, než si uvědomil, o který jde. Když mu to došlo, přeběhl mu mráz po zádech. Byl to červený telefon z Velení severoamerické letecké obrany v Cheyenne Mountain ve státě Colorado.

"Tady prezident," řekl Fowler chraplavým, najednou velmi ustrašeným hlasem.

"Pane prezidente, tady generálmajor Joe Borstein. Jsem vyšším důstojníkem hlídkové služby. Pane, právě jsme zaznamenali jaderný výbuch v centrální části Spojených států."

"Cože?" zeptal se prezident po dvou či třech vteřinách ticha.

"Pane, došlo k jadernému výbuchu. Právě se snažíme lokalizovat, kde k tomu došlo, ale zdá se, že jde o okolí Denveru."

"Víte to jistě?" zeptal se prezident a ze všech sil se snažil zachovat klid.

"Právě provádíme další kontrolu našich přístrojů, ale ano, pane, víme to celkem jistě. Nevíme, co se stalo, ani jak se to tam dostalo, ale došlo k jadernému výbuchu. Naléhám na vás, abyste se přemístil do bezpečí, dokud nezjistíme, co se děje."

Fowler zvedl oči. Žádný televizní kanál neobnovil svou činnost a všude po prezidentově apartmá začaly zvonit poplašná zařízení.

Letecká základna Offut, nedaleko Omahy ve státě Nebraska byla kdysi známa pod jménem Fort Crook. V bývalých kasárnách kavalerie stála obdivuhodná, i když poněkud zastaralá sbírka budov z červených cihel, jež obývali nejvyšší důstojníci základny. Na konci se nalézaly stáje pro koně, které už nebyly potřeba, a před nimi se rozkládal přehlídkový prostor dostatečně velký pro jízdní regiment. Asi míli odtud byla centrála Strategické protivzdušné obrany - SAC - budova to mnohem modernější, před níž ale také nechyběl starožitný kus, B-17 Létající pevnost z druhé světové války. Mimo budovu, leč pod zemí, se nacházel nový velitelský post, dokončený v roce 1989. Šlo o prostornou místnost, o níž tu koloval vtip, že byla postavena proto, že hollywoodské napodobeniny byly mnohem lepší než předchozí objekty, v nichž SAC sídlila, a letectvo Spojených států se tedy rozhodlo, že přizpůsobí realitu fiktivnímu obrazu.

Generálmajor Chuck Timmons, zástupce náčelníka operačního štábu, využil příležitosti trávit svou službu zde, a ne ve své kanceláři nahoře, a jedním okem tak na jedné z osmi velkorozměrových obrazovek sledoval Super Bowl, přičemž na dalších dvou obrazovkách stále sledoval v reálném čase promítané záběry z Družic podpůrného obranného systému - DSPS - a dvojitého záblesku nad Denverem si všiml stejně rychle jako všichni ostatní. Timmons upustil tužku, s

níž si hrál. Za svými zády měl několik prosklených kanceláří - byly ve dvou úrovních - v nichž pracovalo asi padesát členů podpůrného personálu, díky nimž mohlo SAC fungovat nepřetržitě. Timmons zvedl telefon a zavolal vyššímu důstojníkovi rozvědky.

"Vidím to, pane."

"Možný omyl?"

"Negativní, pane, testovací okruhy hlásí, že družice je v pořádku."

"Dejte mi vědět, až budou známy podrobnosti." Timmons se obrátil na svého zástupce. "Zavolejte sem šéfa. Všechny informujte, chci tu kompletní pohotovostní tým - a to hned!" Pak řekl operačnímu důstojníkovi: "Okamžitě ať vyletí Lupa! Chci, aby pohotovostní peruť byla připravená k odletu, a chci, aby všichni byli v pohotovosti."

V zasklené místnosti za generálmajorem a vlevo od něj stiskl jeden seržant několik knoflíků. Ačkoli SAC již dávno nemá letadla ve vzduchu čtyřiadvacet hodin denně, třicet procent letadel je stále v pohotovosti. Rozkaz pro pohotovostní perutě byl zaslán pozemní cestou a počítačem generovaným hlasem, jelikož se dospělo k závěru, že člověk se může rozrušit a nevyslovovat úplně přesně. Přenos rozkazů trval přibližně dvacet vteřin a operační důstojníci u jmenovaných perutí se okamžitě dali do akce.

V tu chvíli to znamenalo dvě perutě, 416. peruť bombardérů na letecké Griffissově základně u města Rome, stát New York, v níž byly letouny B-52, a 384. peruť s letouny B-1B, na nedaleké McConnellově základně v Kansasu. U druhé perutě, jejíž téměř všichni členové se dívali na Super Bowl, vyrazili muži k vozům, jež je dopravily až k letounům. První muž každé čtyřčlenné posádky udeřil do knoflíku pro pohotovostní nastartování motoru umístěného v nosní části stroje, pak běžel za ostatními k zádi letounu a vyběhl vzhůru po žebříku do nitra letounu. Pozemní personál už zpod kol odstranil brzdící zarážky. Stráže s puškami se klidily letounům z cesty a mířily zbraněmi na možná ohniska nebezpečí. Nikdo dosud netušil, že nejde o nic víc než jen o špatně načasované cvičení.

Na McConnellově základně se dalo jako první do pohybu osobní letadlo velitele perutě B-1B. Plukovník, pětačtyřicetiletý atlet, měl tu výhodu, že jeho letadlo stálo nejblíž k budce hlídky. Jakmile byly všechny čtyři motory v chodu a nic mu nestálo v cestě, plukovník odbrzdil a zamířil se svým letounem na konec ranveje. To trvalo dvě minuty, a když tam dojel, dozvěděl se, že má čekat.

V Offuttu nebyl pohotovostní letoun KC-135 vystaven žádným takovým omezením. Říkalo se mu Lupa, šlo o přestavěný - pětadvacet let starý - Boeing 707, na jehož palubě byl jeden generál a kompletní bojová posádka. Letadlo právě vzlétalo do snášející se tmy. Palubní vysílačky a velicí linky se právě napojovaly, a palubní důstojník ještě netušil, oč vlastně jde. Za ním na zemi se na odlet chystala další tři zcela stejná letadla.

"Co se děje, Chucku?" zeptal se vrchní velitel Strategické protivzdušné obrany - zkratkou CINC-SAC -, když vešel dovnitř. Byl oblečen v civilním oblečení a tkaničky u bot měl rozvázané.

"Jaderný výbuch v Denveru, rovněž potíže s družicovými komunikačními linkami, o kterých jsme se právě dozvěděli. Vyslal jsem do vzduchu pohotovostní letoun. Lupa právě odlétla. Pořád nevím, co se děje, jen že Denver vyletěl do vzduchu."

"Už ať letěj," rozkázal CINC-SAC. Timmons pokynul spojovému důstojníkovi, a ten předal rozkaz dále. O dvacet vteřin později se první B-1B rozjela po ranveji McConnellovy základny.

Na detaily nebyl čas. Kapitán námořnictva rozrazil dveře prezidentova pokoje a hodil Fowlerovi a Elliotové dvě bílé bundy, ještě než se objevil první agent tajné služby.

"Jedem, pane!" vybídl je. "Helikoptéra je stále rozbitá."

"Kam?" Pete Connor se objevil v rozepnutém kabátu právě včas, aby zaslechl

kapitánova slova.
"Velitelský post, pokud nerozhodnete jinak. Helikoptéra je rozbitá," opakoval kapitán. "Rychle, pane!" málem na prezidenta zakřičel.
"Bobe!" pronesla Elliotová poněkud vystrašeně. Nevěděla, co se Fowler dozvěděl v telefonu, jen že zbledl a nebylo mu dobře. Oba si oblékli bundy a vyšli ven. Všimli si, že ve sněhu leží celá eskadra vojáků a nabitými puškami míří před sebe. Dalších šest vojáků stálo kolem Hummeru, jehož motor burácel na neutrál.
V námořní letecké základně Anacostia ve Washingtonu posádka Marine Two -až se prezident dostane na palubu, bude to Marine One - právě prolétala nehezky vypadajícím sněhovým mrakem, ale za pár vteřin už se dostala nad zem, a viditelnost se výrazně zlepšila. Pilot, major, stočil svůj letoun na severozápad a přemýšlel, co se to sakra asi děje. Jediní, kdo něco věděli, věděli jen to, že toho mnoho nevědí. Jako u každé organizace byly reakce na náhlý poplach naplánovány dlouho předem a pilně procvičovány, jednak proto, aby se něco dělo, a jednak proto, aby se snížila panika, která mohla pramenit z nerozhodnosti smíšené s nebezpečím.
"Co se hergot děje v Denveru?" zeptal se generál Kuropatkin ve své noře za Moskvou.
"O ničem nevím," odpověděl jeho rozvědčík upřímně.
To jsem se toho dozvěděl, pomyslel si generál. Zvedl telefon na sovětskou armádní výzvědnou službu, GRU.
"Operační a hlídkové středisko," ozval se hlas.
"Tady generál Kuropatkin v moskevském středisku PVO."
"Vím, proč voláte," ujistil ho plukovník GRU.
"Co se to děje v Denveru? Je tam nějaký skladiště jaderných zbraní, nebo něco podobnýho?"
"Ne, generále. Skladiště Skalisté hory je poblíž. Je to skladiště chemických zbraní, provoz v něm se ale tlumí. Má se z něj stát skladiště pro zálohu americké armády - říká se jí Národní garda - tanky a mechanizované zařízení. Nedaleko Denveru je Rocky Flats. Kdysi se tam vyráběly součásti do zbraní, ale..."
"Kde přesně?" zeptal se Kuropatkin.
"Severozápadně od města. Domnívám se, že k výbuchu došlo na jižním okraji Denveru, pane."
"Správně. Pokračujte."
"Rocky Flats též prochází útlumem. Podle našich nejlepších informací se tam už nenacházejí žádné součásti zbraní."
"Nepřevážejí tamtudy aspoň nějaké zbraně? Něco mi přece musíte říct!" Generál se začínal dostávat do varu.
"Víc vám říct nemůžu. Víme toho stejně málo jako vy. Možná ví KGB víc, ale my prostě ne."
Za upřímnost člověka zastřelit nelze, uvědomoval si Kuropatkin. Vytočil další číslo. Jako většina profesionálních vojáků, ani on špiony moc nepotřeboval, ale další hovor byl prostě nutný.
"Státní bezpečnost, velicí středisko," řekl nějaký muž.
"Dejte mi americké oddělení, vedoucího hlídky."
"Vydržte." Ve sluchátku se ozývalo obvyklé chraplání a praskání a pak se ozval ženský hlas. "Americké oddělení."
"Tady generálporučík Kuropatkin z moskevského střediska PVO," opakoval muž. "Potřebuji zjistit, co se děje v centrální části Spojených států, ve městě Denver."
"Odhaduji, že velmi málo. Denver je velké město a významné správní centrum americké vlády, na druhém místě po Washingtonu. Je tam neděle odpoledne, a právě teď by se tam mělo dít jen velmi málo." Kuropatkin slyšel otáčení stránek. "Aha, ano."
"Copak?"

"Finálový zápas ligy amerického fotbalu. Hraje se na novém denverském stadionu, který je, myslím, zastřešenou stavbou."

Kuropatkin měl co dělat, aby ženě za takové nesmysly nezačal nadávat. "Tohle je mi k ničemu. Jsou tam nějaké občanské nepokoje, výtržnosti nebo podobný problém? Nějaké skladiště zbraní, tajná základna, o níž nevím?"

"Pane generálporučíku, všechno, co víme, je vám k dispozici. Co vás k tomu dotazu vede?"

"Ženská, došlo tam k jadernému výbuchu."

"V Denveru?"

"Ano!"

"A kde přesně?" zeptala se klidnějším hlasem než Kuropatkin.

"Moment." Kuropatkin se otočil. "Potřebuju souřadnice výbuchu, a to hned!"

"Třicet devět stupňů severní šířky a sto pět stupňů západní délky. Ta čísla jsou ale jen přibližná," dodal poručík. "Z infračerveného spektra se to dá těžko vyčíst, generálporučíku." Kuropatkin nahlásil souřadnice do telefonu.

"Počkejte," řekla mu žena. "Musím si dojít pro mapu."

Andrej Iljič Narmonov spal. V Moskvě bylo 3:10 ráno. Telefon ho probudil a o chvíli později se otevřely dveře do jeho ložnice. Po té druhé události Narmonov málem zpanikařil. Bez dovolení do jeho ložnice nikdy nikdo nevstupoval. Byl to major KGB Pavel Chrulov, asistent šéfa prezidentovy osobní ochrany.

"Pane prezidente, je vyhlášen poplach. Pojďte, prosím, okamžitě se mnou."

"Co se děje, Pašo?"

"V Americe došlo k jadernému výbuchu."

"Co - kdo?"

"To je vše, co vím. Pojďte, prosím, okamžitě do bunkru velitelství. Auto již čeká. Ani se neoblékejte." Chrulov mu hodil plášť.

Ryan uhasil cigaretu, stále rozzloben tím nápisem "Problémy se sítí - prosíme o trpělivost", kvůli kterému pořád nemohl sledovat zápas. Goodley vešel s několika plechovkami koly. Večeři si objednali už předem.

"Co se děje?" zeptal se Goodley.

"Vypadl obraz." Ryan si vzal plechovku a otevřel ji.

V centrále Strategické protivzdušné obrany jedna podplukovnice studovala manuál pro dálkové ovládání televize. V místnosti bylo osm obrazovek, ve dvou řadách po čtyřech. Na jedné se dalo vyvolat až padesát samostatných zobrazení, ona žena měla vysoké postavení v rozvědce a jejím prvním instinktem bylo kontrolovat nové kanály. Rychle zjistila, že nevysílá CNN ani CNN Headline News. Věděla, že každá z těchto stanic používá jiný satelitní obvod, a to podnítilo její zvědavost, což je pro práci v rozvědce možná nejdůležitější vlastnost. Systém rovněž umožňoval vstupovat do jiných kabelových kanálů, takže je začala prohlížet. HBO nevysílalo. Showtime nevysílal. ESPN taky nic. Prohlédla svůj seznam a zjistila, že nefungují minimálně čtyři satelity. V tu chvíli se zvedla a odešla za CINC-SAC.

"Pane, je tu něco velmi zvláštního," řekla.

"Copak?" zeptal se CINC-SAC, aniž by se otočil.

"Zdá se, že nefungují nejméně čtyři komerční družice včetně Telstaru, Intelsatu a Hughesovy družice. Ani jedna nefunguje."

To jejího nadřízeného zaujalo natolik, že se otočil. "Co mi ještě řeknete?"

"Pane, NORAD hlásí, že k výbuchu došlo v metropolitní oblasti Denveru, v těsné blízkosti stadionu Skydome, kde se hrál Super Bowl. Ministr zahraničí i ministr obrany byli osobně na tom zápase, pane."

"Ježíši, vy máte pravdu," uvědomil si CINC-SAC okamžitě.

Na Andrewsově letecké základně stál Národní vzdušný pohotovostní velitelský letoun - NEACP, čti "kneecap = čéška" - stál u rampy, dva z jeho čtyř motorů běžely a letoun na cosi čekal, aby mohl vzlétnout.

Kapitán Jim Rosselli ještě nebyl ve službě ani hodinu, když k té hrůze došlo. Seděl ve správní krizové místnosti NMCC a litoval, že tu není žádný

admirál. Ale nedalo se s tím nic dělat. Ačkoli kdysi býval v Národním vojenském velicím středisku prakticky nepřetržitě nějaký generál nebo admirál, díky smiřování Východu se Západem a snižování počtu zaměstnanců Pentagonu došlo k tomu, že vyšší důstojníci byli sice neustále na dosah, ale každodenní administrativní práci vykonávali kapitáni a plukovníci. Mohlo by ale být i hůř, říkal si Rosselli. Aspoň věděl, jaké to je mít k dispozici spoustu jaderných zbraní.

"Co se kurva děje?" zeptal se podplukovník Richard Barnes zdi. Věděl už, že Rosselli to neví.

"Rocky, nemůžeme to nechat na jindy?" zeptal se Rosselli klidným a vyrovnaným hlasem. Na pohled nebo poslech by člověk nepoznal, že kapitán je rozrušen, ale bývalý velitel ponorky měl ruce tak zpocené, že po neustálém otírání do kalhot měl na modré látce mokré skvrny.

"Máš pravdu, Jime."

"Zavolej generálu Wilkesovi, ať sem přijede."

"Dobře." Barnes vytočil číslo brigádního generála Paula Wilkese, bývalého pilota bombardéru, který obýval důstojnická kasárna na Boilingově letecké základně, ležící jen přes řeku od Národního letiště.

"Jo," ozval se Wilkes rozmrzele.

"Tady Barnes, pane. Potřebujeme vás okamžitě ve velicím středisku." Víc Barnes říkat nemusel. Slůvko "okamžitě" má pro letce zvláštní význam.

"Už jedu." Wilkes zavěsil a zašeptal: "Zaplať pámbu za terénní auta." Oblékl si olivově zelenou bundu a vyšel ze dveří, aniž by se nějak staral o boty. Měl Toyotu Land Cruiser, s níž rád jezdil po venkově. Napoprvé naskočila, on vycouval z parkoviště a prodíral se ještě neprotaženými ulicemi.

Krizová místnost v Camp Davidu je anachronismem ze zlých starých časů, tak si to aspoň Bob Fowler myslel, když ji před rokem uviděl poprvé. Postavili ji za Eisenhowera, měla odolat jadernému útoku v době, kdy se přesnost zásahu jadernou zbraní měřila spíš na kilometry než na metry. Byla umístěna v granitové skále v Catoctinských horách na západě státu Maryland, poskytovala pevnou obranu dvacet metrů vzhůru a až do roku 1975 byla naprosto bezpečným a pro přežití vyhovujícím krytem. Patnáct metrů široká, dvanáct metrů hluboká místnost s třímetrovým stropem, uvnitř sloužil dvanáctičlenný sbor, převážně spojaři námořnictva, šest z nich byli odvedení branci. Zdejší vybavení nebylo tak moderní jako na palubě NEACP nebo v jiných podobných objektech, jichž mohl prezident využít. Seděl u stolu, jenž konstrukcí připomínal výrobek NASA ze šedesátých let. Do desky stolu byl zabudován popelník. Před stolem stála řada televizorů. Křeslo bylo velmi pohodlné, což se o situaci rozhodně říct nedalo. Elizabeth Elliotová usedla na židli vedle Fowlera.

"Tak teda," řekl prezident J. Robert Fowler, "co se sakra děje?"

Prezident si všiml, že vyšší důstojník je korvetní kapitán. To nebyl slibný začátek.

"Pane, vaše helikoptéra má mechanickou poruchu. Drahá helikoptéra už se blíží a odveze vás na palubu NEACP. Jsme ve spojení s CINC-SAC a CINC-NO-RAD. Tyhle knoflíky vám umožní přímé spojení na další vrchní velitele." Námořní důstojník nemusel dodávat, že jde o velící důstojníky hlavních velení propojených složek: CINCLANT znamená vrchní velitel Atlantické flotily, to byl admirál Joshua Painter. Jemu odpovídal CINC-PAC, který měl na starost vojska v oblasti Tichého oceánu. Oba tyto posty tradičně připadají lidem z námořnictva. CINC-SOUTH byl v Panamě, CINC-CENT v Bahrainu, CINC-FOR byl ve Fort McPherson v Atlantě ve státě Georgia, tyto úřady se tradičně udělovaly zástupcům jiných složek než námořnictva. Pak samozřejmě existovaly i další funkce, SACEUR tedy Velitel spojeneckých vojsk v Evropě, nejvyšší důstojník NATO, kterým byl momentálně čtyřhvězdičkový generál amerického letectva. V tomto systému velení neměli velitelé jednotlivých složek armády prakticky žádnou velicí pravomoc. Spíše radili ministru obrany, který pak radil prezidentovi. Prezidentovy rozkazy ministr obrany předával posléze přímo jednotlivým vrchním velitelům.

Jenže ministr obrany Fowler našel knoflík s označením NORAD a stiskl jej.

"Tady prezident. Jsem v komunikační místnosti v Camp Davidu."

"Pane prezidente, tady stále generálmajor Borstein. CINC-NORAD tu není. Byl v Denveru na zápase Super Bowl. Pane prezidente, je mou povinností vám oznámit, že naše přístroje odhadují, že k výbuchu došlo buď přímo na stadionu Skydome, nebo v jeho bezprostřední blízkosti. Jeví se tedy velmi pravděpodobné, že ministři Bunker i Talbot jsou oba mrtví a CINC-NORAD též."

"Ano," řekl Fowler. Z jeho hlasu nebyla slyšet žádná emoce. K tomuto závěru už došel.

"Zástupce vrchního velitele je teď na cestě. Než se sem dostane někdo z vyšších důstojníků, budu zastupovat NORAD já."

"Dobře. Takže: Co se to sakra děje?"

"To, pane, nevíme. Výbuchu nic neobvyklého nepředcházelo. Žádná - opakuji: žádná - balistická střela před výbuchem nenarušila vzdušný prostor země. Snažíme se spojit s kontrolory na letišti Stapleton, aby prověřili své radarové záznamy, zda nemohlo dojít k transportu nějakým letadlem. Na žádném z našich přístrojů jsme nic nezjistili."

"A takový letoun byste viděli?"

"Není to jisté, pane prezidente," odpověděl generálmajor Borstein. "Je to dobrý systém, ale dá se oklamat, zejména použije-li se pouze jedno letadlo. V každém případě, pane prezidente, jsou tu věci, které potřebujeme provést ihned. Můžeme si o tom promluvit?"

"Ano."

"Pane, z mé pravomoci úřadujícího vrchního velitele NORAD jsem vyhlásil poplach DEFCON-ONE. Jak víte, NORAD takovou pravomocí disponuje, stejně tak má i oprávnění vyslat jaderné zbraně pro obranné účely."

"Žádné jaderné zbraně bez mého svolení nikam neposílejte," řekl Fowler důrazně.

"Pane, jediné jaderné zbraně, které máme k dispozici, jsou ve skladišti," řekl Borstein. Mluví dokonale mechanickým hlasem, pomysleli si ostatní lidé v uniformě. "Navrhuji, abychom svolali poradu s CINC-SAC."

"Proveďte to," rozkázal Fowler. Okamžitě se tak stalo.

"Pane prezidente, tady CINC-SAC," ozval se generál Peter Fremont. Jeho hlas zněl naprosto věcně.

"Co se sakra děje?"

"To, pane, nevíme, ale je tu pár věcí, s jejichž provedením bychom neměli otálet."

"Pokračujte."

"Pane, navrhuji, abychom okamžitě uvedli všechny naše strategické síly na vyšší pohotovostní stupeň. Navrhuji DEFCON-TWO. Pokud máme co dělat s jaderným útokem, měli bychom uvést naše síly do stavu maximální připravenosti. To nám umožní odpovědět na možný útok s co největší účinností. Rovněž bychom tím. mohli ty, kdo mají tohle na svědomí, zastrašit, to ovšem pro případ, že by měli - nebo bychom jim sami poskytli - i postranní úmysly. Jestli můžu něco dodat, pane, měli bychom též zvýšit naši celkovou připravenost. Když pro nic jiného, pak aspoň k poskytnutí pomoci a snížení možné paniky obyvatelstva by mohly vojenské jednotky výrazně přispět. Pro konvenční síly navrhuji DEFCON-THREE."

"Je lepší to udělat selektivně, Roberte," řekla Liz Elliotová.

"Slyšel jsem to - kdo to je?" zeptal se Borstein.

"Poradkyně pro otázky národní bezpečnosti," řekla Liz trochu příliš hlasitě. Byla bledá jako její bílá hedvábná blůza. Fowler se stále ovládal. Elliotová se ze všech sil snažila o totéž.

"Ještě jsme se nesetkali, doktorko Elliotová. Náš systém velení a řízení bohužel selektivní přístup neumožňuje - alespoň nelze to provést dost rychle. Když vyhlásíme pohotovost hned, můžeme aktivovat všechny potřebné jednotky a pak si z nich můžeme vybrat ty, jež budeme potřebovat. Ušetříme tím minimálně

jednu hodinu. Takový je můj návrh."

"S tím souhlasím," dodal generál Fremont prakticky okamžitě.

"Tak dobře, proveďte to," řekl Fowler. Znělo to celkem rozumně.

Pro komunikace byl vyhrazen jiný kanál. O strategické síly se postaral CINC-SAC. První zpráva o pohotovostní akci byla sdělena stejným hlasem robota, který zalarmoval letouny protivzdušné obrany. Zatímco základny s bombardéry už věděly, že mají pohotovost, po vyhlášení stupně DEFCON-TWO se to stalo oficiálním a zároveň zlověstným. Optické kabely předaly podobné upozornění na nízkofrekvenční rádiové systémy námořnictva v oblasti michiganského Upper Penninsula. Tento signál bylo třeba předat dál morseovkou. Podstata tohoto rádiového systému spočívala v tom, že písmena vysílal velmi pomalu, takřka rychlostí začínající stenografky, a měl za úkol upozornit ponorky, ať vyplují k povrchu, aby mohly vyzvednout zprávu z družice.

V King's Bay v Georgii, Charlestonu v Jižní Karolíně, v Grotonu ve státě Connecticut a na dalších třech místech v Pacifiku obdržely signál hlídky ponorek s balistickými střelami, které se nacházely převážně na palubě zásobovacích lodí. Z celkového počtu šestatřiceti provozuschopných amerických ponorek s balistickými střelami jich bylo na moři devatenáct na takzvané "zastrašovací hlídce". Dvě byly v loděnicích na opravě, a byly zcela nepoužitelné. Ostatní byly uvázané u zásobovacích lodí, kromě ponorky Ohio, která kotvila v Bangoru. Na palubě všech ponorek byly redukované posádky, ale ani na jedné nebyl onoho nedělního večera velící důstojník. To nevadilo. Tento druh ponorek má dvě posádky, a v každém případě byl jeden ze dvou přidělených velitelů lodě nejméně třicet minut od svého velicího postu. Na všech ponorkách byly alarmy, a ty se téměř okamžitě rozezněly. Službukonající posádky zahájily přípravy na okamžité vyplutí. Důstojník, který na každé ponorce velel službě, musel složit náročný test, nutný k tomu, aby byl "způsobilý k velení". Rozkazy měly jasné: když přijde takovýto druh pohotovosti, musí co nejrychleji vyplout na moře. Většina se domnívala, že jde o další cvičení, ale to se ve strategických silách bere velmi vážně. Remorkéry už startovaly své motory. Palubní posádky už uvolňovaly bezpečnostní provazy a vzpěry, muži se po žebřících hrnuli ze zásobovacích lodí na své ponorky. Tam divizní důstojníci a asistenti kontrolovali rozpisy služeb, aby zjistili, kdo je na palubě a kdo ne. Skutečnost byla ale taková, že jako všechny válečné lodi i tyto měly přehnaně velkou posádku. Díky tomu mohly vyplout a v případě nutnosti operovat s poloviční posádkou. A pohotovost DEFCON-TWO znamenala, že to nutné je.

Kapitán Rosselli a štáb v NMCC měli na starosti konvenční síly. Předem nahrané rozkazy už letěly k jednotlivým jednotkám. To znamenalo na úroveň divizí, u letectva na úroveň perutí a u námořnictva na úroveň eskader. Konvenční síly se chystaly na pohotovost DEFCON-THREE. Kapitán Rosselli a plukovník Barnes komunikovali s vyššími stupni velení. I když hovořili s tříhvězdičkovými důstojníky, kteří měli všichni za sebou minimálně pětadvacet let služby, každému z nich museli opakovat: Ne, pane, toto není, opakuji není, žádné cvičení.

Americké vojenské jednotky po celém světě byly okamžitě v pohotovosti. Jak se dalo čekat, ty jednotky, jež se pravidelně udržovaly na vysokém stupni pohotovosti, odpovídaly jako první. A jednou z nich byla berlínská brigáda.

[37] REAKCE LIDÍ

"Kapitáne, na velmi krátkých vlnách jsme obdrželi zprávu o pohotovosti."

"Cože?" zeptal se Ricks a odvrátil se od mapy.

"Zpráva o pohotovosti, kapitáne." Spojovací důstojník mu podal stručnou zprávu.

"No, to si nemohli vybrat lepší dobu," řekl Ricks a zavrtěl hlavou. "Zaujmout bojové pozice. Pohotovost jedna."

Nižší důstojník okamžitě aktivoval 1-MC a předal zprávu dál. "Hlavní oddíl, hlavní oddíl, všichni muži na své bojové pozice." Pak následoval elektronický alarm, který ukončil i ty nejúchvatnější sny.

"Pane Pitney," řekl Ricks v hluku. "Na anténovou hloubku."

"Rozumím, kapitáne. Nová hloubka dvacet metrů."

"Nová hloubka dvacet metrů, rozumím. Kormidelníku, vynořovací úhel deset stupňů vzhůru k hladině."

"Deset stupňů vzhůru k hladině, rozumím." Mladý člen posádky - služba u kormidelní páky se většinou svěřuje vojákům s nízkými hodnostmi - zatáhl za páku. "Pane, ponorové lišty jsou o deset stupňů vzhůru vůči hladině."

"Dobře."

To vše se ještě ani nestalo, a do kontrolní místnosti už začali proudit lidi. Lodní náčelník - branec s nejvyšší hodností - zaujal bojovou pozici u zobrazovacího panelu. Zodpovídal za změny hloubky. Korvetní kapitán Claggett vstoupil do kontrolní místnosti, aby pomohl kapitánovi. Navigátor Pitney už byl na svém místě, tedy na místě kormidelního důstojníka. U zbraňových konzol zaujalo svá místa několik vojáků. Vzadu zaujali muži velmi různorodé pozice, střediskem pro ovládání střel - MCC, zde se sledoval stav čtyřiadvacet střel Trident na palubě Maine -počínaje a místností s pomocným vybavením konče - zde byl prvořadým úkolem dohled nad záložním dieselovým motorem.

V kontrolní místnosti zatím muž zodpovědný za IC - interní komunikaci - obvolával jednotlivá oddělení, jež hlásila svou připravenost a obsazenost.

"Co se děje?" zeptal se Claggett Rickse. Kapitán mu jen podal zprávu.

"Je to cvičení?"

"Nejspíš. Proč by ne?" zeptal se Ricks. "Je přece neděle, ne?"

"Nahoře to pořád houpe?"

Jako by mu chtěla ponorka odpovědět, začala se pohupovat. Na hloubkoměru byl údaj 96 metrů a masivní ponorka se najednou naklonila o deset stupňů na pravobok. Muži po celé lodi kroutili očima a nespokojeně mumlali. Na palubě by se těžko hledal někdo, kdo nikdy neměl potíže. Bylo to dokonalé prostředí pro mořskou nemoc. Bez jakýchkoli orientačních bodů - na ponorkách je oken a průzorů chronický nedostatek - oči vidí cosi, co je zcela zjevně v klidu, zatímco vnitřní ucho člověku neustále omílá, že k pohybu skutečně dochází. Tentýž problém, který postihl skoro všechny kosmonauty z Apolla, začal dotírat i na tyto námořníky. Bezmyšlenkovitě začali vrtět hlavami, jako by chtěli odehnat otravný hmyz. Všichni do jednoho doufali, že ať už se chystá cokoli - nikdo od Rickse dolů netušil, co se děje - snad se budou moci brzy vrátit tam, kam patří - sto třicet metrů hluboko, kde je pohyb lodi skoro nerozeznatelný.

"Hloubka dvacet metrů, pane."

"Dobře," odpověděl Pitney.

"Veliteli, sonar, ztratili jsme kontakt na Sierra-16. Hluk u hladiny nám to všechno podělal."

"Jaká je poslední pozice?" zeptal se Ricks.

"Poslední kurz byl dva-sedm-nula, odhadovaná vzdálenost čtyřicet devět tisíc metrů," odpověděl podporučík Shaw.

"No dobře. Vytáhnout anténu pro ultrakrátký vlny. Periskop nahoru," rozkázal kormidelnímu poddůstojníkovi. Trup Maine se teď vychyloval o dvacet stupňů a Ricks chtěl zjistit proč. Kormidelní důstojník točil červenobílým kolem, a naolejovaný válec se hydraulicky vysunoval.

"No teda," utrousil kapitán, když uchopil držadla. Cítil, jak vlny narážejí na odhalený vrcholek přístroje. Sklonil se, aby se mohl podívat.

"Máme signál, pane," hlásil spojový důstojník.

"To je krása," řekl Ricks. "Odhaduju tak desetimetrový vlny, většinou jsou dlouhý a lámou se. No, když to bude nutný, tak je prostřelíme," dodal téměř jako vtip. Proč by ne, vždyť je to jen cvičení.

"Jaký je nebe?" zeptal se Claggett.

"Zatažený, bez hvězd." Ricks ustoupil a zarazil držadla zpět. "Periskop dolů." Otočil se ke Claggettovi. "Myslím, že bychom se měli co nejrychleji dostat dolů za naším kamarádem."

"Jasně, kapitáne."

Ricks se už chystal zvednout telefon do MCC. Už chtěl říci posádce centra pro ovládání střel, že toto cvičení co nejdřív skončí. Spojový důstojník se ale objevil dřív, než stačil vytočit číslo.

"Kapitáne, tohle není cvičení."

"Jak to myslíte?" Ricks si všiml, že poručík radostí nevýská.

"DEFCON-TWO, pane." Předal mu zprávu.

"Cože?" Ricks rychle přelétl očima zprávu, která byla stručná a mrazivě věcná. "Co se sakra děje?" Podal zprávu Claggettovi.

"DEFCON-TWO? Pohotovost DEFCON-TWO jsme nezažili za celý ty léta, co jsem... Jednou jsem zažil DEFCON-THREE, ale to jsem byl ještě ucho."

Všichni muži v místnosti se po sobě zmateně dívali. V americké armádě existuje pět stupňů poplachu, očíslovaných od jedné do pěti. DEFCON-FIVE označuje běžné mírové operace. FOUR je už o něco vyšší, nařizuje zvýšenou kontrolu určitých oblastí, víc lidí - většinou jde o piloty a vojáky - musí být u svých letounů nebo tanků, to podle situace. DEFCON-THREE už je mnohem vážnější. V takové situaci už jsou jednotky plně připravené na vyslání do akce. DEFCON-TWO už jednotky do akce vysílá, tento stupeň je vyhrazen pro bezprostřední válečné ohrožení. DEFCON-ONE je stupeň, do kterého ještě nebyly americké jednotky nikdy uvedeny. V takové situaci už se válka považuje za víc než jen hrozbu. Je nabito, zbraně jsou namířené a čeká se už jen na vydání rozkazů k palbě.

Celý systém DEFCON je však mnohem nahodilejší, než se může zdát. Na ponorkách je úroveň připravenosti běžně vyšší než obvyklá, je to součást cvičných operací. Ponorky se střelami, neustále připravené na vypuštění svých střel v řádu pouhých několika minut, jsou vlastně na stupni DEFCON-TWO prakticky nepřetržitě. Zprávou z velitelství flotily se však tato skutečnost stala oficiální a velmi zlověstnou.

"Co dál?" zeptal se Ricks spojového důstojníka.

"To je všechno, pane."

"Máme nějaké zprávy, nějaké varování před hrozbou?"

"Pane, včera jsme zachytili obvyklé zpravodajské vysílání. Chystal jsem se poslouchat další zprávy asi pět hodin potom - víte, abychom věděli výsledek Super Bowl." Poručík se odmlčel. "Ve zprávách, pane, nebylo nic, a ani zmínka o nějaké krizi."

"Tak co se sakra děje?" položil Ricks řečnickou otázku. "No, na tom vlastně nezáleží, že?"

"Kapitáne," řekl Claggett, "nejprve si myslím, že by bylo potřeba opustit našeho přítele v kurzu dva-sedm-nula."

"Jo. Zahneme na severovýchod. V dohledný době žádný obrat provést nemá, takže zvýšíme vzdálenost celkem rychle a pak zamíříme na sever a zvýšíme ji ještě víc."

Claggett se podíval na mapu, hlavně však ze zvyku, aby zjistil, kde jsou. Byli zrovna uprostřed okružní cesty ze Seattle do Japonska. Ponorka Maine na povel zatočila na levobok. Zahnout doprava by též nebylo nijak složité, ale takhle se jim spíš podaří rychle odplout od Akuly, jehož sledovali již několik dní. Během minuty se tak ponorka otočila bokem k desetimetrovým vlnám, které se valily kousek nad jejich hlavami a málem ji převrátily, stala se živým terčem přírodních sil. Naklonila se o čtyřicet stupňů. Po celé ponorce se všichni muži drželi, čeho mohli, a zachytávali poletující předměty.

"Neklesneme o trochu níž, kapitáne?" zeptal se Claggett.

"Zatím ne. Počkáme, jestli nám ještě něco nepošlou."

Tři části toho, čím býval jeden z nejvznešenějších stromů v Oregonu, už cestovaly severním Pacifikem několik týdnů. Když klády spadly z paluby lodi George

McReady, byly dosud zelené a těžké. Od té doby, co se přidaly k ostatní plovoucí nečistotě na hladině, nasákly ještě víc vody, a železný řetěz, jenž je spojoval, pozměnil pozitivní vztlak na vztlak spíše negativní. Klády se

nedokázaly dostat na hladinu, určitě ne v těchto povětrnostních podmínkách. Nárazy vln utlumily každý pokus o výstup ke slunci - z něj ale teď stejně nebylo nic vidět -, pluly jako balony a moře se zatím snažilo ze všech sil řetěz zpřetrhat.

Nižší člen obsluhy sonaru cosi zaslechl, přišlo to z kurzu nula-čtyři-jedna, skoro úplně za nimi. Byl to zvláštní zvuk, říkal si, takový kovový, jako nějaké cinknutí, jen hlubší. Loď to být nemohla, říkal si, ani žádné zvíře. Téměř se to ztratilo v hluku hladiny, a nedařilo se to lokalizovat v kurzu...

"Kurva!" Zapnul mikrofon. "Veliteli, sonar - kontakt velmi blízko trupu!"

"Cože?" Ricks se rozběhl k sonaru.

"Nevím, co to je, ale je to blízko, pane!"

"Kde?"

"Těžko říct, zdá se, že z obou stran trupu - nejedná se o loď, vůbec nevím, co to je, pane!" Důstojník sledoval bod na obrazovce a napínal uši, aby zvuk identifikoval. "Není to bodový zdroj, pane -je to blízko!"

"Ale-" Ricks se zarazil, otočil a reflexivně vykřikl: "Okamžitě klesnout!" Věděl však, že už je pozdě.

Když jedna z klád narazila na laminátovou kupoli nad příďovým sonarem, celým trupem ponorky Maine se ozvalo zadunění podobné tympánu.

Z toho, co kdysi bývalo jediným stromem, teď byly tři části. První část dopadla ve směru osy na okraj sonarové kupole a zanechala jen malé poškození, protože ponorka se pohybovala rychlostí jen několika uzlů a všechny její partie byly velmi silné. Ten hluk ale dobrý nebyl. První kláda odlétla stranou, ale byly tam ještě další dvě, a střed jedné narazil do trupu nad kontrolní místností.

Kormidelník uposlechl Ricksova příkazu takřka okamžitě. Dvouramennou kormidelní páku tedy vychýlil co nejvíc. Záď ponorky prudce stoupla a zatarasila kládám cestu. Záď Maine měla křížový tvar. Jedno kormidlo bylo nad lodním šroubem, a druhé pod ním. Vlevo i vpravo byly záďové ponorové lišty plnící funkci stabilizátorů u letadla. Na vnějším povrchu každé z nich byla další svislá konstrukce, která připomínala pomocné kormidlo, ale ve skutečnosti šlo o součást sonarových senzorů. Řetěz mezi dvěma kládami se zarazil právě o ně. Dvě klády se nacházely mimo trup lodi a jedna blíž k němu. Ta byla tak dlouhá, že dosáhla na otáčející se lodní šroub. Výsledný zvuk byl horší, než co kdy kdo slyšel. Sedmilistý lodní šroub byl ze slitiny manganu a bronzu, jeho přesné vybroušení trvalo celých sedm měsíců. Měl velkou sílu, ale ne nepřekonatelnou. Jeho zakřivené lopatky jedna po druhé dopadaly na kládu jako pomalá a nevýkonná pila. Každý takový dotyk zanechal na přečnívajících koncích šroubu záseky. Důstojník v manévrovací místnosti na zádi se rozhodl šroub zastavit ještě dříve, než takový rozkaz dostal. Vně trupu ponorky, ani ne třicet metrů od svého místa, slyšel řev drásaného kovu, jak byly součásti sonaru strhávány z ponorové lišty. Spolu s nimi se loď musela rozloučit i s dalším příslušenstvím, jež drželo vlečný sonar. A to byl okamžik, kdy klády, z nichž jedna byla nepěkně pořezaná, odpadly od trupu ponorky, a ten příšerný hluk ustal.

"Kurva, co bylo zas tohle?" Ricks téměř křičel.

"Ocas je pryč, pane. Právě jsme ztratili ocas," řekl muž u sonaru. "Část pravoboku je poškozena, pane." Ricks už v místnosti nebyl. Nižší důstojník hovořil sám k sobě.

"Veliteli, manévrovací místnost," ozvalo se z amplionu. "Něco nám právě rozmlátilo šroub. Zkoumáme poškození."

"Ponorové lišty na zádi jsou poškozeny, pane. Ovládání je velmi nejisté," řekl kormidelník. Lodní náčelník zvedl mladíka ze sedadla a zaujal jeho místo. Pomalu a opatrně otáčel kormidlem.

"Nejspíš rozbitá hydraulika. Vyvažovací plošky" - ty byly ovládány elektricky - "vypadají v pořádku." Otočil kolem doleva i doprava. "Kormidlo je

v pořádku, pane."

"Zarazit ponorové lišty v neutrální pozici. Deset stupňů vzhůru k hladině." Tento rozkaz přišel od výkonného důstojníka.

"Rozumím."

"Co to bylo?" zeptal se Dubinin.

"Kovový - silný kovový hluk, kurz nula-pět-jedna." Důstojník poklepal na obrazovku, kde byla ostře ohraničená značka. "Jak vidíte nízká frekvence, jako buben, ale ten hluk tady, je mnohem vyšší. Zaslechl jsem to ve sluchátkách, znělo to jako kulomet. Počkejte...," řekl nadporučík Rykov a rychle přemýšlel. "Ta frekvence - tedy interval mezi impulzy - to byla rychlost otáček lodního šroubu, byl to šroub, nemůže to být nic jinýho."

"A teď?" zeptal se kapitán.

"Už je to pryč."

"Povolejte do služby celou posádku sonaru." Kapitán Dubinin se vrátil k řízení. "Změna směru, nový kurz nula-čtyři-nula. Rychlost deset."

Sehnat nákladní auto sovětské armády bylo úplně jednoduché. Ukradli ho, a s ním i auto štábu. V Berlíně bylo těsně po půlnoci, a protože byla neděle, ulice byly liduprázdné. Berlín je jako všechna ostatní města na světě živé město, ale v pondělí se tu pracuje, a práci berou Němci vážně. Na ulicích tedy byli jen opozdilci, kteří se vraceli z nějakého Gasthausu nebo možná dělníci po noční směně. Důležité bylo, že doprava byla velmi slabá, takže do cíle dorazili včas.

Tady stávala zeď, pomyslel si Günther Bock. Na jedné straně byla posádka americká a na druhé sovětská. U každé z nich bylo malé, ale zato hojně využívané cvičiště. Zeď už byla pryč, a obě motorizované jednotky od sebe dělila jen tráva. Auto zastavilo u sovětské brány. Službu měl dvacetiletý seržant s uhry ve tváři a ve špinavé uniformě. Když uviděl tři hvězdy na Keitelových náramenících, vyvalil oči.

"Postavte se do pozoru!" rozkázal Keitel dokonalou ruštinou. Hoch okamžitě poslechl. "Z pověření armádního velitelství tu mám provést namátkovou prověrku připravenosti. Nikomu nesmíte ohlásit náš příjezd. Jasné?"

"Ano, pane plukovníku!"

"Dobře - a vyčistěte si tu zasviněnou uniformu, než se vrátím, nebo vás dám převelet na čínskou hranici! Jedeme!" otočil se Keitel na Bocka za volantem.

"Zu Befehl, Herr Oberst" odpověděl Bock, když odjeli. Bylo to vlastně k smíchu. Na té záležitosti bylo několik humorných stránek. Několik. Člověk jen musel mít ten správný smysl pro humor.

Velitelství regimentu sídlilo ve staré budově, kterou kdysi obýval Hitlerův Wehrmacht, a Rusové ji víc používali, než udržovali. Byla před ní zahrádka, v létě tu kvetly květiny vysázené do znaku regimentu. Byl to tankový regiment, ale na jeho minulost vojáci příliš nedbali podle toho, jak vypadala služba u vstupní brány. Bock zastavil přímo u dveří. Keitel a ostatní sestoupili z vozů a vpochodovali dovnitř předními dveřmi jako nedobře naladění bohové.

"Kdo má službu v tomhle nevěstinci?" křikl Keitel. Objevil se jeden desátník. Desátníci s rozkazy vysokých důstojníků nepolemizují. Jak zjistili, službu měl přibližně třicetiletý major.

"Co se děje?" zeptal se mladý důstojník.

"Jsem plukovník Ivaněnko z Inspektorátu. A děje se to, že jsme tu na namátkové prověrce připravenosti k akci. Spusťte alarm!" Major ustoupil o dva kroky a stiskl knoflík, kterým se po celém táboře rozezvučely sirény.

"Teď zavolejte velitele brigády, ať hýbne tou svou ožralou prdelí. Jaký je váš stav připravenosti, majore?" zeptal se Keitel, aniž by dal muži šanci nadechnout se. Mladý důstojník se zarazil, a nevěděl, který z rozkazů splnit dříve. "No tak?"

"Naše připravenost je v souladu s normami jednotky, plukovníku Ivaněnko."

"Máte možnost to dokázat." Keitel se otočil na jednoho z ostatních. "Zapište si jméno tohohle kluka!"

Ani ne o dvě stě metrů dál viděli světla americké základny nyní už v bývalém Západním Berlíně.

"Taky mají cvičení," poznamenal Keitel alias Ivaněnko. "Nádhera. Snad budeme rychlejší než oni," dodal.

"Co je?" Velitel brigády, též plukovník, dorazil s rozepnutými knoflíky.

"Je tu velmi žalostná podívaná!" vybuchl Keitel. "Je tu namátková prověrka připravenosti. Prý máte velet nějaké brigádě, plukovníku. Navrhuji, abyste se toho bez dalších otázek chopil."

"Ale..."

"Ale co?" ptal se Keitel. "Vy nevíte, co to znamená prověrka připravenosti?"

Takhle se s Rusy musí jednat, říkal si Keitel. Jsou arogantní, panovační a nesnášejí Němce, i když neustále hlásají opak. Na druhé straně, jsou-li pod nátlakem, dá se vytušit, co udělají dál. Ačkoli neměl vyšší hodnost než ten muž před ním, měl silnější hlas, a to stačilo.

"Ukážu vám, co moji hoši dovedou."

"Budeme se dívat," ujistil ho Keitel.

"Ryane, měl byste sem rychle přijít." Sluchátko zmlklo. "Dobře," řekl Jack. Vzal si cigarety a odešel do místnosti 7-F-27, operačního střediska CIA. To se nachází na severní straně budovy, jde o protějšek operačních

místností mnoha dalších vládních úřadů. Uprostřed místnosti, když člověk projde číselným kódem chráněnými dveřmi, je velký kulatý stůl s otočnou poličkou uprostřed a šesti křesly. Nad křesly byly destičky s označením funkcí: nejvyšší důstojník konající službu, tisk, Afrika-Latinská Amerika, Evropa-SSSR, Blízký Východ-terorismus a Jižní Asie-Východní Asie-Pacifik. Hodiny na zdi ukazovaly čas v Moskvě, Pekingu, Bejrútu, Tripolisu a samozřejmě Greenwichský čas. Vedle byla konferenční místnost, odkud byl výhled na vnitřní dvůr CIA.

"Co se děje?" zeptal se Jack, když s Goodleyem za zády vešel dovnitř.

"Podle informací NORAD v Denveru právě vybuchla jaderná nálož."

"Doufám, že si někdo dělá prdel!" řekl Jack. I to byl reflex. Než stihl příchozí říct další větu, Ryanovi se sevřel žaludek. Takhle se přece nežertuje.

"Kéž by," řekl důstojník.

"Co víme?"

"Nic moc."

"Aspoň něco? Co hlášená rizika?" zeptal se Jack. Znovu šlo o reflex. Kdyby bylo něco známo, už by mu to řekli. "No nic, kde je Marcus?"

"Vrací se letadlem, je někde mezi Japonskem a Aleutami. Velíte tu vy, pane," podotkl důstojník a děkoval milosrdnému Bohu, že nemusí velet sám. "Prezident je v Camp Davidu. Ministr obrany a ministr zahraničí..."

"Mrtví?" zeptal se Ryan.

"Podle všeho ano, pane."

Ryan zavřel oči. "Ježíši Kriste. A viceprezident?"

"Ve své oficiální rezidenci. Dozvěděli jsme se to teprve před třemi minutami. Hlídce v NMCC velí kapitán James Rosselli. Generál Wilkes už je na cestě. Jsme v kontaktu s armádní rozvědkou. Oni, tedy prezident právě vyhlásil DEFCON-TWO pro naše strategické síly."

"Víme něco od Rusů?"

"Vůbec nic neobvyklého. Na východní Sibiři probíhá oblastní cvičení vojsk protivzdušné obrany. Nic víc."

"No, vyhlaste poplach pro všechny stanice. Rozhlaste, že chci slyšet všechno, co se k nim donese. Ať kontaktují všechny možné zdroje, a to co nejdřív." Jack se znovu odmlčel. "Jak jisté je, že k tomu skutečně došlo?"

"Pane, záblesk zaznamenaly dvě družice DSPS. Letoun KH-11 bude ve vzduchu do dvaceti minut a už jsem nařídil NPIC, aby na Denver namířili všechny kamery, co mají k dispozici. NORAD ale tvrdí, že se určitě jedná o jadernou

explozi, ale o její síle nebo vzniklých škodách nevíme nic. K výbuchu došlo nejspíš v bezprostřední blízkosti stadionu - jako Černá neděle, pane, jenže ve skutečnosti. Zcela jistě nejde o cvičení, když uvážíme, že vojsko je ve stupni DEFCON-TWO."

"Stopa po balistické střele? Nějaký letoun?"

"To první nikoli, nebylo žádné varování o vypálení střely a na radarech taky nic."

"A co FOBS?" zeptal se Goodley. Bombu bylo možné dopravit i družicí. Proto existoval Orbitální bombardovací systém - FOBS.

"Toho by si všimli," odpověděl důstojník. "Už jsem se na to ptal. Ohledně letadla nevědí nic. Chtějí ale prostudovat záznamy z letové kontroly."

"Takže víme kulový."

"Přesně tak, pane."

"Už se s námi spojil prezident?" zeptal se Ryan.

"Ne, ale máme tu otevřenou linku. Má u sebe poradkyni pro otázky národní bezpečnosti.

"Nejpravděpodobnější scénář?"

"Já bych řekl teroristi."

Ryan přikývl. "Já taky. Přebírám konferenční místnost. Chci tu ředitele operací, techniky a další. Jestli je sem musíte přivézt helikoptérama, udělejte to." Ryan vešel do místnosti a nechal dveře otevřené.

"Pane jo," řekl Goodley. "Určitě mě tu chcete?"

"Ano, a když budete mít nějaký nápad, tak ho řekněte nahlas. Třeba na FOBS jsem zapomněl." Jack zvedl telefon a vytočil číslo na FBI.

"Velicí středisko."

"Tady CIA, u telefonu zástupce ředitele Ryan. Kdo jste vy?"

"Inspektor Pat O'Day. Je tu se mnou i zástupce asistenta ředitele Murray. Všichni vás slyší, pane."

"Řekni mi o tom něco, Dane." Jack přepnul telefon do reproduktorů. Jeden z důstojníků mu podal hrnek kávy.

"Nic nevíme. Žádný informace, nic, Jacku. Myslíte, že to udělali teroristi?"

"V tuhle chvíli to vypadá jako nejpravděpodobnější."

"Jste si tím hodně jistí?"

"Jistí?" Ryan zavrtěl u telefonu hlavou. "Co to slovo znamená, Dane?"

"Jasně. Pořád se snažíme zjistit, co se vlastně stalo. Dokonce si nemůžu pustit ani CNN."

"Cože?"

"Jeden z našich spojařů říká, že všechny družice jsou mimo provoz," vysvětloval Murray. "Tos nevěděl?"

"Ne." Jack ukázal Goodleyovi, aby šel do operační místnosti a ověřil to. "Jestli je to pravda, mohlo by to zničit základní myšlenku terorismu. Páni, to je hrozná představa!"

"Je to pravda, Jacku. Ověřovali jsme si to."

"Panuje domněnka, že nefunguje deset komerčních komunikačních družic," řekl Goodley. "Ale obranné družice jsou všechny v pořádku. Naše komunikační linky jsou v provozu."

"Najděte nejvyššího důstojníka v technickým - nebo jednoho z našich spojařů -a zeptejte se ho, co mohlo družice poškodit. Pohyb!" rozkázal Jack. "Kde je Shaw?"

"Jede sem. Vzhledem ke stavu silnic tu hned tak nebude."

"Dane, pošleme ti všechno, co tu zjistíme."

"Nápodobně." Spojení zmlklo.

Nejhorší bylo, že Ryan neměl ponětí, co dál. Jeho úkolem bylo shromažďovat data a předávat je prezidentovi, ale on v ruce žádná data neměl. Jakákoli informace přijde armádními linkami. CIA znovu selhala, říkal si Ryan. Někdo cosi provedl jeho zemi, a on nikoho nevaroval. Zemřelo mnoho lidí, protože

jeho úřad nesplnil svůj úkol. Ryan byl zástupcem ředitele CIA, vlastně tuto organizaci řídil, a ne ten trubec, kterýho o patro výš dosadili politici. Selhání bylo tedy osobní. Milion lidí je možná po smrti, a on tu je sám v elegantní cimřičce a civí do zdi. Našel linku na NORAD a zavolal tam.

"NORAD," řekl odosobněný hlas.

"Tady operační středisko CIA, u telefonu zástupce ředitele Ryan. Potřebuju informace."

"Moc jich nemáme, pane. Domníváme se, že bomba vybuchla v bezprostředním sousedství stadionu Skydome. Snažíme se odhadnout její sílu, ale zatím nic nevíme. Ze základny Lowry už odstartovala helikoptéra."

"Dáte nám pak vědět?"

"Ano, pane."

"Děkuju." To byla vydatná pomoc, říkal si Ryan. Teď aspoň ví, že není sám, kdo neví nic.

Na hřibovitém mraku není nic magického, říkal si Mike Callaghan, velitel zásahové jednotky denverského hasičského sboru. Už ho jednou viděl, když u hasičů začínal. Tenkrát to byl požár v Burlingtonském skladišti za městem v roce 1968. Vybuchla tam cisterna s propanem, vedle níž stál náklad bomb, který měl namířeno do muničního skladu námořnictva u Oaklandu v Kalifornii. Jejich tehdejší velitel měl dobrý nápad odvolat svoje muže, když cisterna bouchla, a z půl kilometru se pak dívali na ten pekelný ohňostroj, ve kterém vybuchovala stovka bomb. Tenkrát byl na nebi taky takový hřib. Velká masa horkého vzduchu stoupala vzhůru, a přitom prstencově vířila. Utvořil se tam podtlak, a vzduch stoupal vzhůru do zaobleného středu, takže vznikala noha hřibu.

Ale tohle bylo mnohem větší.

Seděl za volantem svého červeného vozu, vyjel na první poplach, spolu s ním tři hasičské jednotky, vůz s vysunovacím žebříkem a dvě sanitky. Byla to poněkud ubohá reakce. Callaghan zvedl vysílačku a vyhlásil všeobecný poplach. Pak svým mužům rozkázal přiblížit se k ohni jen po směru větru.

Sakra, co se to tu stalo?

Nemohlo to přece být tak, celé město je prakticky nedotčené.

Velitel Callaghan moc nevěděl, jen tolik, že se s tím ohněm musí poprat a zachránit z něj lidi. Když jeho auto zatočilo z poslední postranní silnice na třídu vedoucí ke stadionu, uviděl hlavní část kouře. Parkoviště, no jasně. Co jiného. Hřibovitý mrak rychle mířil na jihozápad k horám. Na parkovišti šlehaly plameny z hořícího benzinu, oleje a aut. Silný závan větru kouř na chvíli odvál, stačilo to, aby si všiml, že tady stával stadion, některé části byly dosud, sice ne nedotčené, ale dalo se poznat, co to bylo - vlastně ještě před několika minutami. Callaghan tu myšlenku zavrhl. Musí si poradit s ohněm. Musí zachránit lidi. První jednotka už zastavila u hydrantu. Celý stadion byl zavlažován, voda do tohoto systému přicházela dvěma devadesáticentimetrovými trubkami. Vody tu tedy bylo dost.

Zastavil vedle prvního vozu Seagrave a vylezl ke stříkačce. Na parkovišti vpravo ležel nějaký těžký kus materiálu - nejspíš střecha stadionu. Další část přistála asi půl kilometru odsud na díkybohu prázdném parkovišti před nákupním centrem. Callaghan vzal přenosnou vysílačku, aby další jednotky prozkoumaly jak nákupní centrum, tak obytnou čtvrť za ním. Menší požáry budou muset počkat. Na stadionu jsou lidi, kterým je třeba pomoci, ale jeho hasiči se k nim budou muset prodrat přes dvě stě metrů hořících aut.

Pak zvedl oči a uviděl modrou armádní záchrannou helikoptéru UH-1N. Přistála o třicet metrů dál. Callaghan k ní doběhl. Důstojník vzadu byl major, všiml si Callaghan.

"Callaghan," představil se. "Velitel zásahové jednotky."

"Griggs," řekl major. "Chcete se rozhlédnout?"

"Ano."

"Tak pojďte." Major něco řekl do mikrofonu a helikoptéra vzlétla. Callaghan se chytil pásu, ale nezapnul ho.

Netrvalo to dlouho. To, co z ulice vypadalo jako kouřová stěna, připomínalo zhora sloupce černého a šedého kouře. Vznítila se snad polovina aut. Mohl by se přiblížit jednou z příjezdových cest, ale ta byla zčásti zablokována zničenými a hořícími auty. Helikoptéra provedla jediný okruh, v tom zvířeném horkém vzduchu se neustále propadala. Když se Callaghan podíval dolů, uviděl spoustu roztaveného asfaltu, některé partie ještě byly úplně rudé. Jediné místo, odkud nestoupal dým, byl jižní cíp stadionu, který se jakoby leskl. Callaghan netušil proč. Viděli kráter, jehož rozměry se daly těžko odhadnout, jelikož viděli jen kousky. Dlouho trvalo, než si všimli, že některé části stadionu dosud stojí, možná čtyři nebo pět oddělení, pomyslel si Callaghan. Určitě tam jsou lidí.

"Děkuju, to mi stačí," řekl Griggsovi. Důstojník mu podal sluchátka, aby na sebe nemuseli křičet.

"Co to je?"

"To, co vidíte, víc zatím nevím," odpověděl Griggs. "Co budete potřebovat?"

"Lana a zvedáky. Ve zbytcích stadionu ještě můžou být lidi. Musíme se k nim dostat. Ale co ta - co radiace?"

Major pokrčil rameny. "Nevím. Odsud poletím pro tým v Rocky Flats. Já pracuju v Arsenalu, něco o tom vím, ale specialisti jsou v Rocky Flats. Je tam i záchranný tým NEST. Musím je sem co nejdřív dostat. Zavolám lidem v Arsenalu, můžeme vám sem rychle poslat těžkou techniku. Ať vaši muži zůstávají po větru. A ať jsou jen na téhle straně. Odjinud se k tomu radši nepřibližujte, jasný?"

"Dobře."

"Tam, kde máte stříkačky, založte dekontaminační stanici. Až lidi vyjdou ze stadionu, ostříkejte je - svléknout a ostříkat. Rozumíte?" zeptal se major, když helikoptéra přistála. "Pak je odvezte do nejbližší nemocnice. Všechno proti větru, nezapomeňte, že všechno musí jít severovýchodně, a budete v bezpečí."

"A co spad?"

"Nejsem expert, ale řeknu vám, co vím. Zdá se, že to byla malá bomba. Spad nebude nijak velký. Většinu radioaktivního svinstva s sebou snad odnesl vítr a mrak. Všechno ne, ale většinu. Mělo by to být v pohodě tak na hodinu - myslím vystavení se tomu. Do tý doby už tu budou chlapi z NEST. Víc pro vás zatím udělat nemůžu, veliteli. Hodně štěstí."

Callaghan seskočil a odběhl. Helikoptéra se hned vznesla a zamířila severozápadně k Rocky Flats.

"Tak co?" zeptal se Kuropatkin.

"Generále, sílu výbuchu odhadujeme podle počáteční a zbytkové teploty. Je na tom něco divného, ale myslím, že nejbližší odhad je kolem sto padesáti až dvou set kilotun." Major ukázal svému veliteli výpočty.

"Co je na tom divného?"

"Energie z prvního záblesku byla malá. To může znamenat, že tomu v cestě stály nějaké mraky. Zbytková teplota je celkem vysoká. Byl to velký výbuch, srovnatelný s výbuchem velké taktické hlavice nebo malé strategické hlavice."

"Tady je kniha cílů," řekl poručík. Rozložil před něj knihu, jejíž tlusté listy byly ve skutečnosti rozkládací mapy. Byla určena pro použití při volbě cílů. Na mapě okolí Denveru byl plastický potah, kde byl cíl sovětských strategických střel. Na město mířilo celkem osm střel, pět střel SS-18 a tři SS-19, tedy ne méně než šedesát čtyři válečných hlavic o síle dvaceti megatun. Kuropatkinovi blesklo hlavou, že někdo se zřejmě domníval, že Denver je hodnotný cíl.

"Myslíte, že šlo o pozemní výbuch?" zeptal se Kuropatkin.

"Správně," přikývl major. Kružítkem udělal kroužek okolo stadionu. "Bomba o síle sto kilotun by měla smrtelný dopad až takhle daleko."

Na mapě byly barevné kódy. Velmi odolné budovy byly vybarvené hnědě. Obytné domy žlutě. Zelená označovala obchodní a jiné budovy, jejichž zničení je

snadné. Stadion měl barvu zelenou, jako skoro všechno kolem něj. Uprostřed smrtelného okruhu byly stovky domů a nízkopodlažních obytných budov.

"Kolik lidí na stadionu?"

"Volal jsem na KGB kvůli přibližnému odhadu," řekl poručík. "Je to uzavřený komplex - zastřešený. Američani si potrpí na svoje pohodlí. Celková kapacita je více než šedesát tisíc."

"Proboha," vzdychl generál Kuropatkin. "Šedesát tisíc lidí tam, a minimálně dalších sto tisíc v tomto okruhu. Američani už jsou určitě vzteky bez sebe." A jestli si myslí, že v tom máme prsty my.

"Tak co?" zeptal se Borstein.

"Třikrát jsem to přepočítávala. Vychází mi to na takových sto padesát kilotun, pane," řekla kapitánka.

Borstein si promnul obličej. "Ježíši. Kolik odhadujete obětí?"

"Dvě stě tisíc, podle počítačový modelace a po prozkoumání mapy, kterou tu máme," odpověděla. "Pane, jestli si někdo myslí, že šlo o teroristickou bombu, plete se. Na to to bylo příliš velký."

Borstein aktivoval konferenční spojení s prezidentem a CINC-SAC.

"Máme tu pár předběžných čísel."

"No, tak povídejte," řekl prezident. Díval se na reproduktor, jako by to byl živý člověk.

"Počáteční odhadovaná síla je asi sto padesát kilotun."

"Tolik?" zeptal se hlas generála Fremonta.

"Výpočty jsme třikrát ověřovali."

"Oběti?" zeptal se CINC-SAC pak.

"Řádově asi dvě stě tisíc. K tomu ale připočítejte padesát tisíc v budoucnu."

Prezident Fowler ucukl, jako by dostal facku. Posledních pět minut se ze všech sil snažil si to nepřipouštět. Tento nejdůležitější ze všech faktů se ale popřít nedal. Dvě stě tisíc lidí je po smrti. Jsou to jeho občané, lidé, které se zavázal chránit, ochraňovat a bránit.

"Co dál?" ozval se jeho hlas.

"Nerozuměl jsem," řekl Borstein.

Fowler se zhluboka nadechl a promluvil znovu. "Co máte dál?"

"Domníváme se, pane, že síla té bomby je příliš velká, aby se jednalo o teroristickou zbraň."

"S tím musím souhlasit," řekl CINC-SAC. "Improvizovaná jaderná bomba, tedy to, co bychom od teroristů očekávali, by neměla být silnější než dvacet kilotun. Tohle ale vypadá spíš na vícestupňovou zbraň."

"Vícestupňovou?" zeptala se Elliotová do mikrofonu.

"Termonukleární bombu," odpověděl generál Borstein. "Vodíkovou pumu."

"Tady Ryan. Kdo volá?"

"Major Fox, pane, NORAD. Máme první odhad co se týče síly bomby a obětí." Major přečetl do telefonu čísla.

"To je na teroristickou zbraň moc velký," řekl důstojník z technického oddělení.

"To si taky myslíme, pane."

"A oběti?" zeptal se Ryan.

"Pravděpodobný počet na místě usmrcených je přibližně dvě stě tisíc. Včetně lidí na stadionu."

Musím se probudit, říkal si Ryan a oči měl pevně zavřené. Tohle je určitě nějakej zkurvenej sen, a já se z něj musím nějak probudit. Ale když otevřel oči, vůbec nic se nezměnilo.

Robby Jackson seděl v kabině velitele letadlové lodi, kapitána Ernieho Richardse. Napůl poslouchali přenos zápasu, ale hlavně debatovali o taktice pro nadcházející vojenské cvičení. Bojová skupina Theodore Roosevelt se měla přiblížit k Izraeli ze západu a simulovat útočícího nepřítele. Nepřítelem v tomto případě byli Rusové. Jistě, že to bylo velmi nepravděpodobné, ale každá

hra musí mít svá pravidla. Rusové měli být v tomto případě velmi chytří. Bojová skupina se rozpadne a bude připomínat volný konvoj obchodních lodí, nikoli taktickou formaci. První útok má být proveden stíhačkami a útočnými bombardéry, které ponesou označení "mezinárodní". Mají se přiblížit k mezinárodnímu letišti Ben Gurion maskované za civilní letouny, díky čemuž se jim má podařit nepozorovaný průnik do izraelského vzdušného prostoru. Jacksonovi lidé již zcizili letové řády dopravních letounů, zkoumali časové faktory, aby byl jejich první útok co nejpravděpodobnější. Vyhlídky na úspěch měli pramalé. Nečekalo se, že se 777 podaří víc než jen naštvat izraelské letectvo a nový americký letecký kontingent. Ale Jackson měl nepříznivé vyhlídky rád.

"Zapni rádio, Robe. Zapomněl jsem, kolik to je."

Jackson se naklonil přes stůl a otočil knoflíkem, ale slyšeli jen hudbu. Letadlová loď měla vlastní palubní televizní systém a byla rovněž naladěna na síť amerických ozbrojených sil. "Možná je v háji anténa," řekl velitel letky.

Richards se zasmál. "Teďka? To by byla na lodi vzpoura."

"To by se u hodnocení dobře vyjímalo, co?" Někdo zaklepal na dveře. "Dál!" řekl Richards. Byl to vedoucí lodní kanceláře.

"Spěšná zpráva, pane." Důstojník jim podal desky se zprávou.

"Něco důležitýho?" zeptal se Robby.

Richards mu zprávu podal. Pak zapnul rozhlas. "Celé posádce."

"Sakra, co se děje?" šeptal Jackson. "DEFCON-THREE, proč prokrista?"

Ernie Richards, bývalý pilot stíhačky, měl pověst velmi charakterního muže. Znovu zavedl tradiční svolávání na cvičení trubkou. Tentokrát ze všech reproduktorů zněly úvodní takty nervózních poplašných fanfár z Hvězdných válek, za nimiž následoval obvyklý elektronický gong.

"Tak jdeme, Robe." Oba muži se rozběhli do Bojového informačního střediska.

"Co mi řeknete?" zeptal se Andrej Iljič Narmonov.

"Bomba měla sílu téměř dvou set kilotun. To znamená, že šlo o velkou, vodíkovou bombu," odpověděl generál Kuropatkin. "Počet obětí bude mnohem víc než sto tisíc. Rovněž máme signály, že došlo k silnému elektromagnetickému impulzu, který vyřadil jeden z našich varovných satelitů."

"Co to mohlo způsobit?" zeptal se jeden z Narmonovových vojenských poradců.

"To nevíme."

"Nechybí nám nějaké zbraně?" zaslechl Kuropatkin otázku svého prezidenta.

"Rozhodně ne," odpověděl kdosi.

"A co dál?"

"S vaším svolením bych rád uvedl vojska PVO do vyšších stupňů pohotovosti. Ve východní Sibiři probíhá cvičení."

"Má provokativní účel?" zeptal se Narmonov.

"Ne, čistě obranný. Naše stíhačky nemohou ohrozit nikoho do vzdálenosti několika set kilometrů od našich hranic. Prozatím chci udržet svá letadla v sovětském vzdušném prostoru."

"Dobře, máte mé svolení."

V podzemním velicím středisku Kuropatkin ukázal na dalšího důstojníka, a ten zvedl telefon. Sovětský systém protivzdušné obrany už byl samozřejmě připraven; za necelou minutu byly rozeslány instrukce a radary po celém obvodu země byly v pohotovosti. Zprávy i radarové signály byly okamžitě monitorovány všemi prostředky Agentury pro národní bezpečnost, a to jak na zemi, tak na oběžné dráze.

"Měl bych udělat ještě něco?" zeptal se Narmonov svých poradců.

Za všechny z nich promluvil zástupce ministerstva zahraničí. "Myslím, že nejlepší je nedělat nic. Když s námi bude Fowler chtít mluvit, tak zavolá. I bez nás má ale starostí dost."

Letadlo MD-80 přistálo na miamském mezinárodním letišti a dorazilo k terminálu. Qati a Ghosn vstali ze svých sedadel první třídy a vystoupili. Zavazadla jim automaticky převezou k dalšímu letu, i když ani jeden z nich na

zavazadlech nijak přehnaně nelpěl. Oba byli velmi nervózní, ale méně, než by se dalo očekávat. Skutečnost, že mohou oba zemřít, přijali jako logické vyústění svého úkolu. Pokud přežijí, tím lépe. Ghosn nezpanikařil, dokud neusoudil, že se kolem nich neděje nic neobvyklého. Přesto by se něco dít mělo, říkal si. Našel bar a hledal obligátní televizi. Běžel v ní pořad místní televizní stanice. Žádný přenos zápasu. Už se chtěl zeptat, ale pak to zamítl. Dobře udělal. Za minutu zaslechl nějaký hlas, který se ptal na výsledek.

"Bylo to čtrnáct: sedm pro Vikings," odpověděl někdo další. "A pak se ten podělanej signál ztratil."

"Kdy?"

"Asi před deseti minutama. Je zvláštní, že to ještě nenahodili."

"Že by zemětřesení jako při zápase v San Francisku?"

"Nevím o tom víc než vy, pane," odpověděl barman.

Ghosn vstal a vrátil se do odletové haly.

"Co má CIA?" zeptal se Fowler.

"Momentálně nic, pane. Sbíráme data, ale víte tolik, co my - počkejte chvilku." Ryan převzal zprávu, kterou mu podal důstojník z informačního oddělení. "Mám tu, pane, zprávu z Agentury pro otázky národní bezpečnosti. Ruský systém protivzdušné obrany byl právě uveden na vyšší stupeň pohotovosti. Radary jsou všechny v akci a v éteru se to hemží zprávami."

"Co to znamená?" zeptala se Liz Elliotová.

"Znamená to, že chtějí zvýšit svou obranyschopnost. PVO nepředstavuje žádnou hrozbu, dokud se nepřiblížíte k sovětskému vzdušnému prostoru."

"Ale proč to dělají?" zeptala se Liz znovu.

"Možná se bojí, aby je někdo nenapadl."

"Hergot, Ryane!" vykřikl Fowler.

"Pane prezidente, omlouvám se. Nebyla to nejgeniálnější myšlenka. Ale je to tak. Vojska PVO jsou obranným systémem podobným našemu NORAD. Naše protivzdušné a varovné systémy jsou teď ve vyšším stavu pohotovosti. A jejich taky. Je to čistě obranný krok. Určitě už vědí, co se tu stalo. A když k něčemu takovému dojde, je přirozené uvést vlastní obranné síly do pohotovosti, stejně jako jsme to udělali my."

"Je v tom ale možné nebezpečí," řekl generál Borstein v centrále NORAD. "Ryane, zapomínáte, že napadeni jsme byli my. Ne oni. A teď, aniž by se uráčili nám zavolat, zvyšují stupeň pohotovosti. Trošku mě to zneklidňuje."

"Ryane, co ty zprávy o chybějících jaderných zbraních?" zeptal se Fowler. "Mohlo by to odpovídat této situaci?"

"O jakých chybějících atomovkách to mluvíte?" zeptal se CINC-SAC. "Sakra, proč jsme se o tom nic nedověděli?"

"O jaké atomovky jde?" zeptal se Borstein vteřinu poté.

"Dostali jsme neověřené hlášení od jednoho agenta. Neznáme žádné podrobnosti," odpověděl Ryan a pak si uvědomil, že nesmí polevit. "Víme jen tohle: dozvěděli jsme se, že Narmonov má politické potíže se svou armádou. Ta je prý nespokojená s tím, jak si vede. A během probíhajícího stahování vojsk z Německa se přišlo na to, že chybí blíže neurčené množství jaderných zbraní - nejspíš taktických - a KGB prý provádí šetření, které má zjistit, co chybí, pokud je tomu skutečně tak. Narmonov se prý obává, aby se nestal terčem politického vydírání a aby toto vydírání nemělo jaderné rozměry. Ale a to ale musím zdůraznit, naprosto se nám nepodařilo tyto zprávy ověřit, přestože jsme se o to několikrát pokoušeli, a teď prověřujeme možnost, zda nám náš agent nelhal."

"Proč jste nám to neřekl?" zeptal se Fowler.

"Pane prezidente, zatím se snažíme formulovat názor. Práce dosud neskončila, pane. Děláme na tom celý víkend."

"No, naše zbraň to nebyla určitě," řekl zlostně generál Fremont. "A není to ani žádná podělaná teroristická bomba, na to je to moc velký. Vy nám teďka tvrdíte, že Rusové mají možná o pár střel míň. To je víc než zneklidňující,

Ryane."
"A může to vysvětlovat zvýšený stupeň pohotovosti PVO," dodal Borstein zlověstně.
"Chcete snad říct," zeptal se prezident, "že to mohla být ruská bomba?"
"Jaderných mocností moc neexistuje," odpověděl Borstein. "A síla týhle bomby je příliš velká, aby ji udělal nějakej amatér."
"Moment," vmísil se mezi ně Ryan. "Nesmíte zapomínat, že se zatím můžeme jen dohadovat. Mezi ověřenou informací a spekulací je velký rozdíl. Na to nezapomínejte."
"Jak velké jsou sovětské taktické jaderné zbraně?" zeptal se Liz Elliotová.
Odpověď si vzal na starost CINC-SAC: "Skoro přesně jako naše. Pro dělostřelecké potřeby mají malé zbraně o síle jedné kilotuny, ale mají i hlavice o síle až pět set kilotun, které jim zbyly po už zlikvidovaných SS-20."
"Jinými slovy, síla této exploze spadá do rozmezí, ve kterém se pohybuje síla sovětských hlavic, o jejichž možném pohřešování jsme se doslechli?"
"Přesně tak, doktorko Elliotová," odpověděl generál Fremont.
Elizabeth Elliotová se opřela o opěradlo a otočila se k prezidentovi. Promluvila tak potichu, že její slova nebyla v reproduktoru slyšet. "Roberte, měls být na tom zápase s Brentem a Dennisem."
Bylo zvláštní, že mu to vlastně ještě nedošlo, uvědomil si Fowler. I on se opřel. "Ne," odpověděl. "Nemůžu uvěřit, že by něco takového udělali Rusové."
"Co jste říkal?" zeptal se hlas z reproduktoru.
"Počkejte chvíli," řekl prezident příliš potichu.
"Pane prezidente, nerozuměl jsem vám."
"Říkal jsem, abyste chvíli počkal!" zařval Fowler. Rukou zakryl mikrofon. "Elizabeth, je naší povinností mít tuhle situaci pod kontrolou, a to taky uděláme. Tyhle soukromý věci teď necháme stranou."
"Pane prezidente, žádám vás, abyste co nejdříve nasedl do Kneecap," řekl CINC-SAC. "Tato situace může být skutečně velmi vážná."
"Pokud máme mít kontrolu, Roberte, musíme to udělat rychle."
Fowler se otočil na důstojníka, který stál za ním. "Kdy sem má dorazit helikoptéra?"
"Za pětadvacet minut, pane. Plus dalších třicet do Kneecap na základně Andrews."
"To je skoro hodina." Fowler se podíval na hodiny na zdi, jak se lidé dívají, když vědí, kolik je, vědí, kolik času jim něco zabere, a přece se podívají. "Rádiové spojení v helikoptéře na tohle nestačí. Řekněte posádce helikoptéry, ať vezme viceprezidenta Durlinga na palubu Kneecapu. Generále Fremonte?"
"Ano, pane prezidente."
"Máte ještě další Kneecapy, ne?"
"Ano mám, pane."
"Viceprezident ať tedy letí prvním. Náhradní pak pošlete sem. Přistát se dá v Hagerstownu, že?"
"Ano, pane. Můžeme použít letiště, kde se stavěly A-10."
"Tak dobře. Než se dostanu na základnu Andrews, bude to trvat hodinu, a nemůžu si dovolit ji promrhat. Je mým úkolem uvést věci do pořádku, a tuto hodinu potřebuju."
"To je chyba, pane," řekl Fremont co nejchladnějším hlasem. Než by dostali letadlo do středního Marylandu, trvalo by to dvě hodiny.
"To je sice možné, ale je to přesně to, co hodlám udělat. Na útěk před povinnostmi není doba."
Pete Connor a Helen D'Agustinová, stojící za prezidentem, se na sebe zlostně podívali. Neměli žádné iluze o tom, co by se stalo v případě jaderného útoku na Spojené státy. Pohyblivost byla nejlepší prezidentovou obranou, a tu právě zahodil.

Zpráva odešla z Camp Davidu prakticky okamžitě. Prezidentská helikoptéra právě přelétala silniční okruh kolem Washingtonu, když se otočila a zamířila zpět na jihovýchod. Přistála na pozemku Námořní observatoře. Viceprezident Roger Durling s rodinou do ní nasedli. Ani se nepřipoutávali. Uvnitř klečeli agenti tajné služby s puškami Uzi. Durling věděl jen to, co mu řekli lidé z tajné služby. Sám si opakoval, že musí zůstat v klidu, že si musí zachovat klidnou mysl. Podíval se na své nejmladší dítě, čtyřletého syna. Moci se tak vrátit do toho věku, říkal si včera, být zase takhle mladý a mít šanci vyrůstat ve světě bez hrozby velkého válečného konfliktu. Všechny hrůzy jeho mládí, kubánská krize, jež poznamenala jeho první ročník na střední škole, služba velitele čety v 82. letecké divize a rok, který s ní strávil ve Vietnamu. Válečná zkušenost z něho udělala nanejvýš neobvyklého liberálního politika. Neutekl před ní. Riskoval a vzpomínal, jak mu v náručí zemřeli dva muži. Zrovna včera se díval na svého syna a děkoval Bohu, že on nic takového nepozná.

A teď tohle. Jeho syn stále netušil o moc víc, než že je před nimi nečekaný výlet helikoptérou, a on létání miloval. Jeho žena věděla víc a z očí se jí valily potoky slz.

Helikoptéra dosedla padesát metrů od letounu. První agent tajné služby vyhlédl ven a všiml si čety bezpečnostní služby letectva lemující přístup ke schůdkům letadla. Viceprezidenta ke schůdkům prakticky dovlekli, jeden mohutný agent popadl jeho syna a běžel s ním k letadlu. O dvě minuty později, ještě než si stačili zapnout pásy, už pilot nastartoval motory Národního pohotovostního vzdušného velitelského postu - Kneecap - a rozjeli se po ranveji. Zamířil na východ k Atlantickému oceánu, kde už kroužil cisternový letoun KC-10, který jim měl doplnit palivo.

"Máme tu velký problém," pronesl Ricks v manévrovací místnosti. Maine se před chvílí pokusil pohnout. Při jakékoli rychlosti nad tři uzly šroub řval jako siréna. Hřídel byla trochu ohnutá, ale s tím mohli prozatím žít. "Všech sedm lopatek je určitě rozbitých. Když jedeme rychleji než tři uzly, děláme hrozný hluk. Když pojedeme rychleji než pět uzlů, ztratíme za pár minut šachtový ložiska. Externí motor nám může přidat další dva tři uzly, ale i ten je hrozně hlučný. Připomínky?" Žádné nebyly. Nikdo na palubě nepochyboval o Ricksových technických znalostech. "Možnosti?"

"Moc jich není, že?" poznamenal Nor Claggett.

Maine bude muset zůstat u hladiny. V tomto pohotovostním stupni by měl být připraven pálit během několika minut. Obyčejně by sestoupili do větší hloubky, když pro nic jiného, tak kvůli tomu hroznému pohybu, jakým vlny smýkaly ponorkou, jenže vzhledem ke snížené rychlosti by návrat ke hladině trval příliš dlouho.

"Jak daleko je Omaha?" zeptal se hlavní inženýr.

"Možná několik set kilometrů a u Kodiaku je P-3, ale pořád je tu taky Akula, na to si musíme dát pozor," řekl Claggett. "Mohli bychom tu zůstat a počkat, až odjede."

"Ne, máme rozbitou loď. Potřebujeme nějakou pomoc."

"To ale znamená vysílat," upozornil výkonný důstojník.

"Použijeme bójku."

"Při rychlosti dvou uzlů nám to moc nepomůže. Vysílat je chyba, kapitáne."

Ricks se podíval na hlavního inženýra, který řekl: "Já jsem rád, když máme společnost."

"Já taky," přikývl kapitán. Netrvalo to dlouho. Bójka byla na hladině během několika vteřin a okamžitě začala vysílat krátkou zprávu v pásmu decimetrových vln. Byla naprogramovaná, aby vysílala několik hodin.

"Celý národ za chvíli zasáhne panika," řekl Fowler. To byla jeho doposud nejpronikavější poznámka. Ve velicím centru už panika pomalu rostla, a on to věděl. "Je nějaké vysílání z Denveru?"

"Nevím o žádném vysílání na žádné komerční televizi nebo rádiu," odpověděl

hlas z NORAD.
"Dobře, počkejte ještě." Fowler hledal na svém panelu další knoflík.
"Velicí středisko FBI. Inspektor O'Day."
"Tady prezident," řekl Fowler zbytečně. Byla to přímá linka a kontrolka na panelu v FBI byla řádně nadepsána. "Kdo u vás velí?"
"Zástupce asistenta ředitele Murray, pane prezidente. Jsem tu zatím nejvyšším mužem."
"Jak jsou na tom vaše komunikační linky?"
"V pořádku, pane. Máme přístup na vojenské komunikační družice."
"Musíme si dát pozor na celonárodní paniku. Abychom jí předešli, vyšlete lidi do všech centrál televizních společností. Chci, aby jim vysvětlili, že o té události nesmí nic zveřejnit. Pokud to bude nutné, máte povolení použít násilí."
Murrayovi se to nelíbilo. "Pane prezidente, to je ale v rozporu..."
"Já zákony znám, jasný? Býval jsem vyšetřovatelem. Je to nutné, aby nedošlo k ohrožení životů a narušení pořádku, a tak to taky bude, pane Murray. Je to rozkaz prezidenta. Proveďte to."
"Ano, pane."
[38] PRVNÍ SPOJENÍ
Mnohé společnosti spravující komunikační družice si zuřivě střežily svou nezávislost, nezřídka mezi sebou sváděly konkurenční boje, ale nešlo o nepřátele. Existovala mezi nimi mnohá ujednání, jimž se formálně říkalo smlouvy. Neustále hrozilo riziko, že se družice rozbije, ať už kvůli vnitřní poruše, nebo kvůli srážce s vesmírnými úlomky, které pro ni představovaly skutečnou hrozbu. Z toho důvodu existovaly dohody o vzájemné pomoci, podle nichž pokud jeden operátor ztratí svou družici, jeho kolegové ho zastoupí; stejně jako dohody mezi novinovými společnostmi, že v případě požáru nebo přírodní katastrofy se podělí o tiskárnu. Aby tyto dohody měly smysl, existovalo mezi jednotlivými centrálami přímé spojení. Nejprve zavolali z Intelsatu do Telstaru.
"Berte, právě nám spadly dvě družice," hlásil inženýr Intelsatu poněkud roztřeseným hlasem. "Co se děje?"
"Ty vole, my přišli o tři, a Westar 4 a Teleglobe jsou taky mimo. Kompletně nám tu vypovídá systém. Provádíme kontrolu. Co vy?"
"To samý, Berte. Napadá vás něco?"
"Kdepak. Zdá se, že devět družic je pryč, Stacy. Kurva!" Muž se odmlčel. "Jestli nás něco napadá? Počkej chvíli, něco mi sem jde. Jo, to je software. Právě zkoumáme 301, byly přepálený. Ježíši! 301 se přepálila na víc jak stovce frekvencí! Někdo se nás pokusil spálit."
"Nám to tady taky tak připadá. Jenže kdo?"
"Stoprocentně to nebyl nějakej pirát, to by musel mít megawatty jen na jedinej kanál."
"Berte, to přesně si myslím i já. Telefonní linky, všechno přepálený najednou. Chcete je znova nahodit?"
"Děláš si prdel? Mám tam nahoře materiálu za miliardu dolarů. Než zjistím, co to mohlo zničit, nic nahazovat nebudu. Už sem jede můj nadřízenej. Prezident byl v Denveru," dodal Bert.
"Můj taky, ale vrchní inženýr uvíznul ve sněhu. Do háje s tím, jestli se nám to nepovede vyřešit. Myslím, že bysme měli spolupracovat, Berte."
"Jsem pro, Stacy. Zavolám ještě Freda Kenta od Hughese a zjistím, co on na to. Chvíli nám bude trvat, než všechno zkontrolujeme a provedeme zkoušky systému. Nebudu nic nahazovat, dokud nezjistím - ale důkladně - co se stalo. Máme co chránit, kamaráde."
"Souhlas. Nenahodíme to, dokud se na tom neshodneme."
"Dáš mi vědět, když se něco dozvíte?"
"Bez obav, Berte. Zase se ti ozvu asi tak za hodinu."
Sovětský svaz je obrovská země, největší jak co do rozlohy, tak i do

rozlehlosti hranic. Všechny tyto hranice jsou bedlivě střeženy, jelikož tento stát i jeho předchůdci byli v minulosti několikrát napadeni. Ostraha hranic má podoby jak zjevné - koncentraci vojsk, letiště, radarová stanoviště -, tak skryté, například antény na příjem rádiových signálů. Ty byly určeny pro odposlech rádiových a jiných elektronických vysílání. Informace byly předávány pozemní cestou nebo mikrovlnnými linkami do centrály v Moskvě, do ústředí výboru pro státní bezpečnost, KGB, sídlící na Dzeržinského náměstí. Osmá správa KGB má na starosti komunikační výzvědné služby a bezpečnost. Má dlouhou a bohatou historii, za niž vděčí další tradiční ruské silné strance, fascinaci teoretickou matematikou. Vztah mezi čísly a matematikou je naprosto zřejmý a své nejnovější uplatnění našel v díle vousatého třicátníka, který byl unesen prací Benoita Mandelbrota na harvardské univerzitě, objevitele fraktální geometrie. Svou práci spojil tento ruský génius s prací MacKenzieho na univerzitě v anglické Cambridgi a vynalezl zcela nový teoretický způsob nahlížení na matematické vzorce. Celá hrstka lidí, kteří tušili, o čem je řeč, se shodovala na tom, že si za svou práci zaslouží Planckovu cenu. Bylo jen historickou shodou náhod, že vědcův otec byl generálem ve správě KGB, jež měla na starosti ostrahu hranic, a že si jeho práce všiml Výbor pro státní bezpečnost. Onen matematik měl tedy k dispozici vše, co mu mohla jeho štědrá otčina nabídnout, a jednou ho nemine ani ta Planckova cena.

Potřeboval dva roky, aby mohl svou teoretickou práci přetavit na něco praktického, ale už o patnáct měsíců dříve se mu podařilo poprvé rozluštit nejbezpečnější šifrovací program amerického ministerstva zahraničí, zvaný STRIPE. Za dalších šest měsíců prokázal, že tento systém je svou strukturou podobný všemu, co používá americká armáda. Díky spolupráci s další skupinou šifrovacích analytiků, kteří měli přístup k práci Walkerova okruhu špionů, i k mnohem seriózнější práci Peltonově, se mu před pouhými šesti měsíci podařil systematický průnik do amerických šifrovacích systémů. Ale stále to nebylo dokonalé. Občas se ukázalo, že běžné kódovací systémy se rozluštit nedají. Občas celý týden nerozluštili ani jednu zprávu, ale pak zase tři dny rozluštili více než polovinu zadržených zpráv, navíc se měsíc od měsíce zlepšovali. Hlavním problémem bylo, že jim chybělo počítačové vybavení, jež by za ně udělalo potřebnou práci, a Osmá správa horečně cvičila jazykovědce, aby si poradili se zprávami, jaké dostávali.

Sergeje Nikolajeviče Golovka probudili z hlubokého spánku a odvezli jej do kanceláře, aby se přidal k té spoustě lidí na celém světě, kteří procitli do zlověstné střízlivosti. Golovko byl celý život mužem z První správy, měl za úkol studovat náturu Američanů a radit prezidentovi, co se děje. Rozluštěné zprávy, které mu zaplavovaly stůl, byly k tomu nejlepším pomocníkem.

Více než třicet takových zpráv obsahovalo jedno ze dvou sdělení. Všechny strategické síly byly uvedeny do druhého stupně obranné pohotovosti, a všechny konvenční síly do stupně třetího. První náměstek ředitele KGB Golovko měl pocit, že americký prezident zbytečně panikaří. Nic jiného v tom být nemůže. Je možné, že by si mohl myslet, že tuto hrůzu má na svědomí Sovětský svaz? Se strašnější myšlenkou se za celý svůj život nesetkal.

"Další zpráva, z námořnictva." Poslíček mu zprávu hodil na stůl.

Golovkovi stačil jediný pohled. "Okamžitě to pošlete našemu námořnictvu." O ostatním bude muset informovat prezidenta. Golovko zvedl telefon.

Sovětská byrokracie se přemohla. O pár minut později byl vyslán signál v extrémně nízké frekvenci, a ponorka Admirál Lunin vystoupala k hladině, aby přijala celou zprávu. Kapitán Dubinin si ji přečetl, jakmile vyšla z tiskárny.

Americká ponorka Maine hlásí polohu 50° 55' 09" sš 153° 01' 23" zd. LODNÍ ŠROUB PONIČEN PO KOLIZI NEZNÁMÉHO PŮVODU. Dubinin odešel z komunikační místnosti a zamířil k mapě.

"Kde jsme byli, když k nám dolehl ten zvuk?"

"Tady, kapitáne, a takový byl kurz." Navigátor ukázal trasu tužkou.

Dubinin jen zavrtěl hlavou. Podal zprávu navigátorovi. "Podívejte se sem."

"Co myslíte, že dělá?"

"Asi bude plout spíš u hladiny. Takže my vylezeme nahoru, těsně pod rozhraní a pojedeme rychle. Hluk u hladiny mu se sonarem pěkně zamává. Patnáct uzlů."

"Myslíte, že nás sledoval?"

"Trvalo vám, než vám to došlo, co?" Dubinin změřil vzdálenost od cíle. "Ten je ale nafoukaný. No, uvidíme. Víte, jak se Američani chvástají fotografiemi trupů? Teď, pane poručíku, teď je řada na nás!"

"Co tohle znamená?" zeptal se Narmonov prvního náměstka ředitele KGB.

"Amerika byla napadena neznámou mocností, útok byl velmi vážný a způsobil značné oběti na životech. Lze očekávat, že zvýší svou vojenskou připravenost. Ne nepodstatná bude otázka zachování veřejného pořádku," odpověděl Golovko do telefonu.

"No a?"

"A, bohužel, všechny jejich strategické zbraně míří jakoby náhodou na nás."

"Ale my s tím nemáme nic společného!" namítl sovětský prezident.

"Správně. Ale takové kroky jsou automatické. Plánují se dlouho dopředu a mají téměř podobu reflexu. Po napadení je člověk velmi opatrný. Protipohyby se plánují předem, aby bylo možno jednat rychle, intelektuální kapacity se používají k rozboru problémů, a člověk se nemusí nechat rušit ostatními věcmi."

Sovětský prezident se otočil na ministra obrany. "No, a co tedy uděláme?"

"Navrhuji zvýšit stupeň pohotovosti. Jen k obraně samozřejmě. Ať ten útok provedl kdokoli, mohl by se pokusit zaútočit i na nás."

"Souhlasím," pronesl Narmonov stroze. "Nejvyšší stupeň mírové pohotovosti."

Golovko se zamračil. Svá slova volil co možná nejpřesněji: reflexivně. "Smím něco podotknout?"

"Ano," řekl ministr obrany.

"Pokud to jde, možná by neškodilo sdělit našim složkám důvod zvýšení stupně pohotovosti. Může se tím snížit šok z toho rozkazu."

"Je to zbytečná komplikace," namítl ministr.

"Američani tohle neudělali," naléhal Golovko, "a zcela určitě to byla chyba. Uvažte, prosím, duševní rozpoložení lidí, které znič ehonic uvedete z mírových operací do vyššího stupně pohotovosti. Přitom jde jen o pár slov. Ta ale mohou být velmi důležitá."

"Dobrý nápad," řekl Narmonov. "Udělejte to tak," řekl ministru obrany.

"Za chvíli se na horké lince ohlásí americká strana," řekl pak Narmonov. "Co asi řeknou?"

"To se těžko odhaduje, ale ať řeknou cokoli, měli bychom jim umět odpovědět, abychom situaci uklidnili a dali jim jasně najevo, že my s tím nemáme nic společného."

Narmonov přikývl. To dávalo smysl. "Pusťte se do toho."

Operátoři sovětské komunikační obranné agentury při obdržení rozkazu vyslat takovou zprávu nespokojeně bručeli. Aby byl přenos snadnější, mělo být jádro signálu obsaženo v jediné pětipísmenkové kódové skupině, kterou mohli odeslat, rozluštit a pochopit všichni příjemci, ale to v tomto případě nebylo možné. Muselo dojít k vypuštění dalších vět, aby zpráva nebyla moc dlouhá. To prováděl jeden major poté, co to schválil jeho šéf, generálmajor, a poslali to po nejméně třiceti linkách. Zprávu pak ještě pozměnili, aby vyhovovala specifickým vojenským potřebám.

Admirál Lunin plul pod novým kurzem jen pět minut, když obdržel druhý signál v pásmu extrémně nízkých frekvencí. Komunikační důstojník s ní takřka doběhl do řídící místnosti.

VŠEOBECNÁ POHOTOVOST DRUHÉHO STUPNĚ. VE SPOJENÝCH STÁTECH DOŠLO K JADERNÉMU VÝBUCHU NEZJIŠTĚNÉHO PŮVODU. AMERICKÉ STRATEGICKÉ A KONVENČNÍ SÍLY BYLY UVEDENY DO POHOTOVOSTI Z DŮVODŮ MOŽNÉ VÁLKY. VŠECHNY NÁMOŘNÍ SÍLY OKAMŽITĚ PŘIPRAVIT K VYPLUTÍ. PŘIKROČIT K NUTNÝM BEZPEČNOSTNÍM OPATŘENÍM.

"Copak se svět zbláznil?" zeptal se kapitán papírku se zprávou. Žádná odpověď. "To je všechno?"

"To je všechno. Nemáme žádné signály, abychom vytáhli anténu."

"Tohle ale nejsou pořádné instrukce," protestoval Dubinin. "'Nutná bezpečnostní opatření'? Co to má být? Máme chránit sebe, nebo vlast - co to má sakra znamenat?"

"Kapitáne," řekl Starpom. "Druhý stupeň všeobecné pohotovosti má vlastní pravidla."

"To vím," řekl Dubinin. "Ale dají se teď použít?"

"Proč by nám to jinak posílali?"

Druhý stupeň všeobecné pohotovosti byl v sovětské armádě něčím nepoznaným. Znamenalo to, že pravidla pro akci nejsou sice stejná jako v době války, ale také nejsou stejná jako v době míru. Ačkoli si Dubinin, jako každý kapitán sovětské lodi, plně uvědomoval své povinnosti, důsledky takového rozkazu byly až příliš děsivé. Ale tu myšlenku zapudil. Byl námořním důstojníkem. Měl své rozkazy. A ten, kdo mu ty rozkazy dával, musel rozumět situaci lépe než on. Velící důstojník Admirála Lunina se napřímil a otočil se ke druhému muži na palubě.

"Zvýšit rychlost na pětadvacet uzlů. Zaujmout bojové pozice."

Došlo k tomu velmi rychle. Newyorská kancelář FBI na Manhattanu vyslala své muže na sever a nedělní řídká doprava vše ještě urychlila. Neoznačené ale silné vozy se řítily k centrálám různých televizních společností. Totéž se stalo v Atlantě, kde agenti FBI dorazili do centrály CNN. Ve všech případech do hlavní řídící místnosti vstoupili nejméně tři agenti a vydali rozkaz: Nesmí být zveřejněno nic o Denveru. Ani v jednom případě neměli zaměstnanci společností ponětí o důvodu, protože měli příliš práce s obnovováním spojení. To samé se stalo v Coloradu, kde pod vedením asistenta hlavního agenta Waltera Hoskinse vtrhli agenti z místní divize do všech poboček televizních společností i do místní telefonní společnosti, kde přerušili všechny dálkové linky, přes zuřivé protesty zaměstnanců společnosti Bell. Hoskins se ale dopustil jedné chyby. Pramenila z toho, že se málo díval na televizi.

KOLD byla malá nezávislá společnost, ale chtěla se též stát superstanicí. Jako TBS, WWOR a pár dalších měla vlastní družicovou linku, díky níž se obracela k široké divácké obci. Byl to odvážný finanční risk, společnost dosud nevyplatila své investory, kteří stanici řídili s velmi ubohým rozpočtem ze staré budovy téměř bez oken v severovýchodní části města. Stanice využívala jednu z kanadských družic a bylo možno ji chytit na Aljašce, v Kanadě a na severu střední části Spojených států. Její programové složení tvořily převážně starší zábavné pořady.

KOLD sídlila v budově kdysi první televizní stanice v Denveru a její konstrukce odpovídala původním požadavkům Federálního komunikačního úřadu ze třicátých let: šlo převážně o železobeton, který měl odolat i nepřátelskému bombovému útoku - tehdejší normy však předcházely jaderným zbraním. Jediná okna byla v kancelářích ředitelů na jižní straně budovy. Deset minut po oné události prošel kdosi kolem otevřených dveří kanceláře programového ředitele. Muž zůstal stát jako zkamenělý, pak se otočil a utíkal do zpravodajské místnosti. Za další minutu vstoupil kameraman do nákladního výtahu, jenž vedl až na střechu. Obraz, který se kabelem přenášel do řídicí místnosti a pak přenašečem do družice, jíž se předchozí události nedotkly, přerušil opakování Dobrodružství Dobieho Gillise na Aljašce, v Montaně, Severní Dakotě, Idahu a třech kanadských provinciích. V Calgary v provincii Alberta jednu reportérku místních novin, která byla celá vedle z výkonu Dwayna Hickmana v hlavní roli, ty záběry s komentářem otřásly natolik, že zavolala svou kancelář ve městě. Její kvapná zpráva se okamžitě dostala mezi zprávy agentury Reuters. A chvíli nato jej CBC odeslal do Evropy prostřednictvím jednoho z nepoškozených satelitů.

V tu chvíli už dvojice agentů FBI vcházela do budovy KOLD. Vydali rozkazy,

proti nimž se zaměstnanci televize bránili Prvním dodatkem americké ústavy, ale tento argument měl menší váhu, než pistole v rukou agentů, kteří jim navíc vypnuli vysílač. Aspoň se omluvili. Ale ani nemuseli. To, co bylo od samého začátku naprostou bláhovostí, bylo už delší dobu jen zbytečným cvičením.

"Co se teda děje?" zeptal se Richards svých podřízených.

"Nemáme ponětí, pane. Pohotovost byla vyhlášena bez udání důvodu," řekl komunikační důstojník nepřesvědčivě.

"Takže si můžeme vybrat, že?" Byla to zbytečná otázka. Bojová skupina TR právě míjela Maltu a už měla na dosah terče v Sovětském svazu. K tomu by ale musely vzlétnout A-6E Intruders, rychle vystoupat do cestovní výšky a prakticky vzápětí odhodit nádrže, ale v tu chvíli měly dostatek paliva na dosažení cílů na Krymu nebo poblíž. Před necelým rokem ještě americké letadlové lodě pod SIOP nespadaly. Tato zkratka označuje "Hlavní integrovaný plán operací" a byla hlavním plánem na rozdělení Sovětského svazu. Redukcí počtu strategických střel - zejména těch na pozemních základnách - se radikálně snížil počet použitelných hlavic. Plánovači po celém světě a též Strategický zaměřovací štáb ve spolupráci se SAC se snažili ze všech sil ono zkrácení dohonit. Proto vždy, když se nějaká letadlová loď dostala na dosah terčů v Sovětském svazu, zaujala své pozice v rámci SIOP. V případě Theodora Roosevelta to znamenalo, že v okamžiku, kdy loď mine Maltu, přestává být loutkou konvenčních sil, ale skutečnou jadernou strategickou silou. Aby mohla svůj úkol splnit, měla na palubě padesát jaderných bomb B-61-Mod-8 ve speciálním, pečlivě střeženém skladišti. Na B-61 bylo naprosto možné zvolit sílu bomby, a to od deseti do pěti set kilotun. Bomby měřily tři metry na délku, méně než třicet centimetrů v průměru, vážily kolem tří set padesáti kilogramů a měly dokonale aerodynamický tvar. Každý letoun A-6E mohl nést takové střely dvě, a s přídavnými nádržemi tak měl dolet až šestnáct tisíc kilometrů. Deset těchto střel bylo co do výbušnosti ekvivalentem celé eskadry střel minuteman. Jejich terče byly námořní, to podle zásady, že lidé zabíjejí spíš své přátele, nebo aspoň kolegy, než naprosté cizince. Jednou misí SIOP bylo například přeměnit Nikolajevské loděnice na Dněpru na radioaktivní louži. Shodou okolností právě zde byla postavena sovětská letadlová loď Kuzněcov.

Dalším problémem kapitána byla skutečnost, že velitel jeho bojové skupiny, admirál, odletěl do Neapole na konferenci s velitelem Šesté americké flotily. Richards na to byl zcela sám.

"Kde je náš kolega?" zeptal se velící důstojník.

"Asi tři sta kilometrů za námi," odpověděl operační důstojník. "Blízko."

"Pošleme do vzduchu některá letadla, veliteli," rozhodl Jackson. "Dvě si vezmu, budu kroužit nad námi a dávat pozor na zadní vrátka." Zaklepal na mapu.

"Ale v klidu, Robe."

"Neboj, Ernie." Jackson odešel k telefonu. "Kdo je nahoře?" zeptal se přípravné místnosti VF-1. "Dobře." Jackson si došel pro kombinézu a helmu.

"Pánové," řekl Richards, když Jackson odešel, "jelikož jsme teď na východ od Malty, tvoříme součást SIOP, a tudíž strategických nikoli konvenčních sil, a vztahuje se na nás DEFCON-TWO. Pokud si někdo potřebujete osvěžit znalosti pravidel pro DEFCON-TWO, tak to udělejte hodně rychle. Cokoli, co se bude jevit jako potenciální hrozba, je možné na mou zodpovědnost velitele bojové skupiny zničit. Otázky?"

"Pane, nevíme, co se děje," upozornil operační důstojník.

"Jo. Nejprve to všechno promyslíme, ale zkusme to provést kolektivně. Děje se něco zlého, a jsme ve stupni DEFCON-TWO."

Na odletové palubě byla klidná, jasná noc. Jackson informoval velitele Sancheze a další muže, pak kapitáni dvou Tomcatů doprovodili letové posádky k letounům. Jackson s Walterem nasedli. Kapitán jim oběma pomohl se zapínáním pásů, pak zmizel kdesi dole a odstranil žebřík. Kapitán Jackson provedl předstartovní přípravu, a přístroje se ustálily v klidové poloze. F-14D už byla vyzbrojená čtyřmi radarem naváděnými střelami Phoenix a čtyřmi

infračervenými Sidewindery.
"Jak to vypadá, Shreddere?" zeptal se Jackson.
"Jdem na to, Spade," odpověděl Walter.
Robby sešlápl plynový pedál a gestem ohlásil obsluze katapultu, že je připraven. Muž se rozhlédl po rozjezdové dráze, zda je skutečně prázdná. Pak zasalutoval směrem k letadlu.
Jackson zablikal světly, položil dlaň na řídicí páku a opřel hlavu o opěrku. O vteřinu později důstojník sklopil ovládací páku katapultu až na palubu. Další důstojník pak stiskl odpalovací knoflík a do mechanismu katapultu se nahrnula pára.
Navzdory tolika rokům stráveným v tomhle oboru si jeho smysly na tu rychlost nikdy úplně nezvykly. Zrychlení mu vždy málem zatlačilo oči do důlků. Nejasná světla paluby mizela pod ním. Zadní část letadla se vyrovnala a byli ve vzduchu. Jackson se ujistil, že skutečně letí, zvedl výškovky a zahájil pomalé stoupání. Dostal se těsně nad hranici tří set metrů, když se vedle nich objevili "Bud" Sanchez a "Lobo" Alexander.
"Tak teď radary," řekl Shredder, když se podíval na své přístroje. Celá bojová skupina TR smazala všechny zaslané signály během několika vteřin. Nikdo je teď nebude schopen sledovat podle jejich vlastního elektronického hluku.
Jackson se uvolnil. Ať je to cokoli, říkal si, nemůže to přece být tak zlé, ne? Noc byla nádherně jasná, a čím výše stoupali, tím jasnější se mu zdála. Hvězdy připomínaly svítící špendlíkové hlavičky, a jakmile dosáhli výšky deseti tisíc metrů, jejich blikotání jakoby najednou ustalo. V dálce bylo vidět světla dopravních letounů a pobřeží půltuctu zemí. V takovéhle noci se zasní i necita. Zatočil na západ se Sanchezem po boku. Tím směrem zahlédl několik mraků. Nebylo tam vidět moc hvězd.
"Tak hoši," otázal se Jackson. "Jak to vypadá?"
Radarový důstojník aktivoval své přístroje. F-14D měly čerstvě zabudovaný nový radar z Hughesových dílen, kterému se říkalo NPO, tedy "nízká pravděpodobnost odhalení". I přesto, že spotřeboval méně energie než předchozí systém AWG-6, NPO vynikal mnohem vyšší citlivostí při nepoměrně nižším riziku odhalení jiným letadlem. Rovněž to výrazně zlepšovalo výkon při pozorování.
"Támhle jsou," hlásil Walters. "Krásná kruhová formace."
"Mají něco ve vzduchu?"
"Všechno, co vidím, má zapnutý převáděče."
"Fajn - za pár minut jsme na stanovišti."
Pětasedmdesát kilometrů za nimi vzlétl z katapultu číslo dvě pozorovací letoun E-2C Hawkeye. Za ním už startovaly dva tankovací letouny KA-6 a následně další stíhačky. Tankovací letouny měly brzy dorazit do Jacksonových pozic, aby doplnily jeho palivové nádrže, a umožnily mu tak zůstat ve vzduchu o další čtyři hodiny déle. Nejdůležitější ale byl letoun E-2C. Stoupal plnou rychlostí a pak zamířil na jih, aby zaujal pozici sedmdesát kilometrů od mateřské lodi. Jakmile dosáhl výšky pětadvaceti tisíc metrů, uvedl do chodu pozorovací radary a posádka tří operátorů začala shromažďovat údaje o kontaktech. Data pak zasílali digitální linkou na loď a též důstojníkovi na palubě křižníku Thomas Gates, jehož volací znak byl "Stetson".
"Nic moc, veliteli."
"Tak jsme tady. Budeme kroužit kolem a rozhlídneme se." Jackson stočil letoun pomalým obloukem a Sanchez jej v těsném závěsu následoval.
Hawkeye je uviděl první. Byl téměř přesně pod Jacksonem a jeho dvěma Tomcaty, a tedy mimo možnost odhalení jejich radary.
"Stetsone, tady Falcon-Two, máme nad sebou čtyři letadla, azimut dva-osm-jedna, vzdálenost sto sedmdesát kilometrů." Udával pozici TR.
"Nějaké označení?"
"Negativní, jejich rychlost je čtyři sta, výška dvě stě třicet, kurz jedna-tři-pět."
"Víc nemáte?" zeptal se důstojník.

"Jsou ve volné čtyřkové formaci, Stetsone," řekl muž v Hawkeye. "Odhadujeme, že jde o taktický stíhačky."

"Něco tu mám," řekl Shredder Jacksonovi o chvilku později. "Vypadá to na dvě, ne čtyři letadla, směřují k jihovýchodu." "Čí jsou?" "Naše ne."

V informačním centru TR ještě nikdo netušil, co se děje, ale všichni jeho zaměstnanci se to ze všech sil snažili zjistit. Zatím se dozvěděli, že nejspíš nefunguje většina informačních družic, ale všechny vojenské jsou v provozu. Po dalším prozkoumání družicového spektra jim bylo jasné, že neaktivní je i spousta video okruhů a že to samé platí i pro družicová telefonní spojení. Všichni spojaři byli tak navyklí na ultramoderní kanály, že jim musel jeden podřadný radista připomenout, že existují i krátkovlnná spojení. Jako první objevili vysílání BBC. Zprávy nahráli a okamžitě poslali do informačního centra. Hlas hovořil s onou klidnou jistotou, díky níž si Britská vysílací společnost získala svou pověst:

"Agentura Reuters hlásí jaderný výbuch ve střední části Spojených států. Televizní stanice KOLD z Denveru, stát Colorado, uveřejnila snímek hřibovitého mraku nad Denverem a komentář hovořící o masivní explozi. Stanice KOLD přerušila vysílání, a pokusy o navázání telefonického spojení s Denverem byly až dosud neúspěšné. Žádné oficiální stanovisko k této události zatím nebylo zveřejněno."

"Ježíši Kriste," pronesl za všechny jeden muž. Kapitán Richards se rozhlédl po místnosti.

"No, tak teď víme, proč vyhlásili stupeň DEFCON-TWO. Vyšleme do vzduchu další stíhačky. Před námi jsou F-18 a za námi -14. Přidáme k nim ještě čtyři A-6 se střelami B-61, informované o cílech v rámci SIOP. Jednu eskadru -18 se střelami proti lodím, a začneme připravovat Útok Alfa na bojovou skupinu Kuzněcov."

"Kapitáne," ozval se telefonista, "Falcon hlásí čtyři taktické letouny."

Richards se jen otočil a podíval se na hlavní taktický display, skoro metr dlouhou obrazovku radaru. Čtyři nové kontakty měly tvar písmene V a byly u nich vektory s kurzy. Nejbližší bylo necelých pětatřicet kilometrů daleko, tedy v dosahu střel vzduch-země.

"Ať Spade ta nepřátelská letadla okamžitě identifikuje!"

"Přiblížit a identifikovat," zněl rozkaz z kontrolního letadla Hawkeye.

"Rozumím," hlásil Jackson. "Bude, rozdělíme se."

"Rozumím." Velitel Sanchez vychýlil řídicí páku doleva, aby zvětšil vzdálenost mezi svým a Jacksonovým letounem. Této formaci se říkalo "Volná dvojka", umožňovala vzájemné krytí letounů a znemožňovala napadení obou zároveň. Když se od sebe obě letadla rozdělila, padala dolů volným pádem. Za několik vteřin překročila rychlost Mach-1.

"Zaměřeno," řekl Shredder svému pilotovi. "Aktivuju televizní systém."

Tomcat měl jednoduchý identifikační přístroj. Byla to televizní kamera s desetinásobně zvětšujícími teleskopickými čočkami, již bylo možno použít ve dne i v noci. Poručík Walters propojil televizi s radarovým systémem a za pár vteřin spatřil čtyři tečky, které se rychle zvětšovaly, když je Tomcaty míjely. "Dvojitá sestava."

"Falcone, tady Spade. Informujte Stick, že máme vizuální kontakt, ale bez identifikace, jedeme blíž."

Major Petr Arabov nebyl nervóznější než obvykle. Byl instruktorem a vysvětloval třem libyjským pilotům záludnosti nočních přeletů nad hladinou. Před třiceti minutami se otočili nad italským ostrovem Pantelleria a teď už mířili na Tripolis a domů. Let ve formaci byl pro tři Libyjce složitý, ačkoli měli každý nalétáno kolem tisíce hodin, ale noční let nad vodou představoval největší riziko. Naštěstí si pro nácvik vybrali pěknou noc. Hvězdné nebe jim poskytovalo dobrý horizont. Arabov si říkal, že je lépe začít s výukou od jednodušších věcí a v takovéhle výšce. Skutečně taktický profil ve výšce sto metrů a při větší rychlosti mohl být velmi nebezpečný. Umění těchto Libyjců

jej uchvacovalo stejně málo jako americké piloty, ale jevili skutečnou ochotu něco se přiučit, a to nebylo špatné. Navíc se jejich na ropu bohatá země poučila od Iráku a rozhodla se, že má-li mít nějaké letectvo, pak je lepší mít letectvo řádně vycvičené. Sovětský svaz tedy mohl prodat víc letounů MiG-29, i přesto, že došlo k podstatnému snížení dodávek do oblasti kolem Izraele. Taky to znamenalo, že major Arabov dostával část platu v tvrdé měně.

Rozhlédl se vlevo i vpravo a zjistil, že formace je - no, ne snad úplně dokonalá, ale celkem pevná. Kvůli dvěma přídavným nádržím pod každým křídlem reagovala letadla poněkud se zpožděním. Všechny přídavné nádrže měly stabilizační křídla a bombám se skutečně hodně podobaly.

"Něco nesou, veliteli. Jde tutově o letouny MiG-29."

"Přesně tak." Jackson se znovu podíval na display a pak pustil vysílačku. "Sticku, tady Spade, přepínám."

"Mluvte." Díky digitálnímu spojení Jackson rozpoznal ve sluchátkách hlas kapitána Richardse.

"Sticku, víme, co jsou ta letadla zač. Jde o čtyři Migy devětadvacet. Zdá se, že mají náklad pod křídly. Kurz, rychlost a výška zůstávají beze změn." Chvíli bylo ticho.

"Sundejte je."

Jackson sebou trhl. "Zopakujte to, Sticku."

"Spade, tady Stick. Sundejte ta nepřátelská letadla. Potvrďte příjem."

Říká nepřátelská letadla, pomyslel si Jackson. Ví víc než já.

"Rozumím, jdeme na to. Konec." Jackson znovu zapnul vysílačku. "Bude, držte se za mnou."

"Hergot!" pronesl Shredder. "Navrhuju zamířit dva phoenixy. Levý pár a pravý pár."

"Do toho," odpověděl Jackson a nastavil svou spoušť na vrcholu řídící páky do polohy AIM-54. Poručík Walters naprogramoval střely, aby radary zůstaly potichu až do vzdálenosti jednoho a půl kilometru.

"Můžeme. Vzdálenost šestnáct tisíc. Střely jsou připraveny."

Na Jacksonově displeji se objevily náležité symboly. Pípnutí ve sluchátkách mu oznámilo, že první střela je připravena k odpálení. Jednou stiskl spoušť, vteřinu počkal a stiskl ji znovu.

"Do háje!" utrousil Michael "Lobo" Alexander půl kilometru od nich.

"Nech toho!" okřikl jej Sanchez.

"Nebe je čistý. Nic jinýho kolem nás nevidím."

Jackson zavřel oči, aby jej žlutobílé plameny ze střel oslnily co nejméně. Střely se od nich rychle vzdalovaly, dokud nedosáhly rychlosti téměř čtyř a půl tisíce kilometrů v hodině. Jackson se díval, jak spějí k cíli, a připravil se na další střelbu, kdyby phoenixy selhaly.

Arabov se znovu podíval na přístroje. Nic neobvyklého. Na varovných přístrojích byly jen údaje o hledacích radarech, ale jeden údaj se před pár minutami ztratil. O nic nešlo, byl to jen normální cvičný let, mířili přímo ve stejné výšce v přímém kurzu k pevnému cíli. Ten radar LPI, který jej a celou jejich formaci sledoval posledních pět minut, jeho přístroje nezaregistrovaly. Zaregistrovaly ale ten silný naváděcí radar uvnitř střel Phoenix.

Rozsvítilo se před ním červené výstražné světlo a rozezněl se pištivý signál. Arabov se podíval na své přístroje. Zdálo se, že fungují, ale tohle přeci - otočil hlavu. Měl čas akorát zahlédnout půlměsíc žlutých plamenů a ozářenou kouřovou stopu a za ní záblesk.

Phoenix zamířený na dvojici letadel vpravo explodoval jen pár metrů od nich. Sedmdesátikilová hlavice naplnila vzduch rychlými úlomky, jež rozcupovaly oba Migy. Totéž postihlo dvojici letounů vlevo. Vzduch se zaplnil rozžhaveným oblakem hořícího letadlového paliva a kusy letadel. Tři piloti byli výbuchem zabiti. Arabov vyletěl z rozpadajícího se stroje na vystřelovací sedačce a padák se mu otevřel pouhých šedesát metrů nad hladinou. Ruského majora, který byl vlivem neočekávaného vystřelení v bezvědomí, zachránily

systémy, jež jeho zranění předvídaly. Hlavu nad vodou mu přidržoval nafukovací límec, vysílačka začala vysílat signál pro nejbližší záchrannou helikoptéru a do tmy blikalo bílé světlo. Kolem něj bylo jen pár skvrn hořícího paliva a nic víc.

Jackson to vše sledoval. Možná dosáhl historického rekordu na jednu střelu. Čtyři letadla jednou salvou. Ale jeho zručnost s tím neměla nic společného. Ti muži o něm nevěděli, stejně jako tehdy jeho irácká oběť. Dokázal by to každý mladíček rovnou po škole. Byla to vražda, ne válka - jaká válka? Copak je nějaká válka? přemýšlel - a ani neznal důvod.

"Sundali jsme čtyři Migy," řekl do vysílačky. "Sticku, tady Spade, sundali jsme čtyři. Vracíme se do původní pozice, potřebujeme palivo."

"Rozumím, Spade, tankovací letadla jsou nad vámi. Zaznamenáváme čtyři letadla sestřelena."

"Hm, Spade, kurva, co se to děje?" zeptal se poručík Walters.

"To kdybych věděl, Shreddere." Že bychom právě vypálili první výstřely ve válce? Ale v jaký válce?

I přes to, že na ně Keitel předtím křičel, vojáci tankové brigády byli dobří jako vždy. Jejich tanky T-80 sice trochu připomínaly hračky, ale byly to taky nebezpečně vyhlížející stroje a dlouhá děla ráže sto pětadvacet milimetrů nenechávala nikoho na pochybách, oč se jedná a k čemu stroje slouží. Domnělý inspekční tým se ve trojicích procházel po základně. Keitel si vzal na starost nejnebezpečnější úkol, protože šel s velitelem brigády. Když stál Keitel - "plukovník Ivaněnko" -za zády velitele, podíval se na hodinky.

Ani ne dvě stě metrů od nich se Günther Bock a další dva bývalí důstojníci Stasi blížili k posádce tanku. Když přišli blíž, posádka začala nasedat do tanku.

"Stát!" rozkázal jeden z nich.

"Ano, plukovníku," odpověděl mladý seržant, velitel tanku.

"Slezte. Zkontrolujeme váš stroj."

Velitel, střelec a řidič se shromáždili před tankem, a ostatní posádky zatím nasedaly. Bock počkal, až se zavřou poklopy vedlejších vozů, a pak trojici Rusů zastřelil pistolí s tlumičem. Jejich mrtvoly odtáhli pod tank. Bock si sedl na místo střelce a rozhlédl se po přístrojích, o jejichž funkci se nechal předem informovat. O necelých dvanáct set metrů dál stálo více než padesát amerických tanků Ml Al, do nichž rovněž nasedaly posádky.

"Startujeme," hlásil řidič do sluchátek. Dieselové motory se s řevem probudily k životu a ostatní přístroje je následovaly.

Bock zmáčkl pojistku pro nabíjení protipancéřové ničivé střely a stiskl nabíjecí knoflík. Záď hlavně ústředního děla tanku se automaticky otevřela a na své místo se dostala nejprve střela a pak pohonná směs, načež se záklopka sama zavřela. Bock si říkal, že to bylo dost jednoduché. Pak uvolnil mířidla a vybral si americký tank. Zaměření bylo jednoduché. Prostor, kde parkovaly americké tanky, byl osvícen, aby případní vetřelci neunikli. Na displeji se objevila vzdálenost a Bock trochu zvedl hlaveň. Rychlost větru odhadoval jako nulovou. Byla klidná noc. Podíval se na hodinky a počkal, až vteřinovka dojde na dvanáctku. Pak stiskl spoušť. Jejich tank se zhoupl a další tři též. O dvě třetiny sekundy později dopadla střela na věž amerického tanku. Výsledek byl úchvatný. Zasáhl zásobárnu munice v zadní části věže. Všech čtyřicet střel se vzňalo najednou. Většina vyletěla přímo nahoru. Ochranná protipožární dvířka uvnitř vozu už byla zničena střelou, posádka uhořela na svých místech a celý tank za dva miliony dolarů se proměnil na zelenohnědou sopku, což se přihodilo i dalším dvěma.

Sto metrů severně odtud se velitel brigády zastavil v půlce věty a nevěřícně se otočil za hlukem.

"Co se to děje?" stačil se ještě zeptat, než jej Keitel střelil do zátylku.

Bock už mezitím odpálil druhou střelu do motorové skříně dalšího tanku a nabíjel třetí. Než stihl nabít první americký tank, už jich hořelo sedm.

Obrovská věž se otočila a velitelé tanků křičeli na své střelce a řidiče příkazy. Bock uviděl pohybující se věž, a otočil se směrem k ní. Minul ji, ale zasáhl další tank za tím prvním. Americká střela též letěla vysoko nad, zřejmě z důvodu rozrušenosti střelce. Ten ale ihned nabil podruhé a T-80 o dva tanky vedle Bockova vyletěla do vzduchu. Günther se rozhodl nechat tohohle Američana na pokoji.

"Jsme pod palbou - zahajte palbu, zahajte palbu!" řvali "sovětští" velitelé do komunikačních obvodů.

Keitel odběhl k velitelskému vozidlu. "Jsem plukovník Ivaněnko. Váš velitel je mrtvý - pohyb! Zničte ty šílence, dokud ještě máme co bránit!"

Operační důstojník chvíli váhal, neměl ani potuchy, co se děje, slyšel jen střelbu. Ale když mu to přikazuje plukovník. Zvedl vysílačku, naladil obvod velitelství praporu a předal instrukce dál.

Dostavil se očekávaný okamžik nejistoty. Už hořelo nejméně deset amerických tanků, ale čtyři palbu opětovaly. Pak ale celá sovětská linie zahájila palbu a tři činorodé americké tanky vybuchly. Vozy za první linií teď začaly mohutně dýmat a manévrovat, zejména vzad, a sovětské tanky se daly do pohybu. Keitel obdivně pozoroval výjezd sovětských tanků T-80. Sedm z nich zůstávalo v klidu, z toho čtyři hořely. Další dva byly zasaženy ještě před linií, kde stávala zeď.

Stálo to za to, pomyslel si Keitel, za tohle to stálo. Ať už měl Günther v úmyslu cokoli, nebylo marné vidět, jak Američani bojují proti Rusům.

Admirál Joshua Painter dorazil do centrály CINCLANT právě včas, aby zachytil hlášení z Theodora Roosevelta.

"Kdo tam velí?"

"Velitel skupiny odletěl do Neapole, pane. Nejvyšším důstojníkem je kapitán Richards," odpověděl muž z rozvědky. "Říká, že narazili na čtyři ozbrojené Migy, a jelikož jsme na stupni DEFCON-TWO, sestřelil je jako potenciální hrozbu skupiny."

"Čí to byly Migy?"

"Mohly být ze skupiny Kuzněcova, pane."

"Počkejte, říkal jste DEFCON-TWO?"

"77? je východně od Malty, pane, vztahuje se na ně SIOP," upozornil jej operační důstojník.

"Ví vůbec někdo, co se děje?"

"Já teda ani ň," odpověděl důstojník rozvědky upřímně.

"Spojte mě s Richardsem." Painter se zarazil. "Jaký je stav flotily?"

"Všechno, co je v docích, se má okamžitě připravit na vyplutí, pane. To je automatické."

"Ale kvůli čemu je tu DEFCON-THREE?"

"To nám nikdo neřekl, pane."

"To je skvělý." Painter si přetáhl svetr přes hlavu a požádal o kávu.

"Roosevelt je na lince dvě, pane," oznámil mu spojař. Painter stiskl knoflík a pustil telefon do reproduktoru.

"Tady CINCLANT."

"Tady Richards, pane."

"Co se děje?"

"Pane, před patnácti minutami byl vyhlášen stav DEFCON-TWO. Zjistili jsme blízkou letku letounů MiG-29, a nařídil jsem jejich sestřelení."

"Proč?"

"Zdálo se, že jsou ozbrojení, a zachytili jsme rozhlasové vysílání o tom výbuchu."

Painter okamžitě ztuhl. "O jakém výbuchu?"

"BBC hlásí jaderný výbuch v Denveru, pane. Zprávu zveřejnila tamní televizní společnost, která prý už nevysílá. Vzhledem k té informaci jsem se rozhodl vydat příkaz k sestřelení. Jsem zde nejvyšším důstojníkem. Je to moje bojová skupina, pane. A pokud nemáte další dotazy, mám tu dost práce."

Painter věděl, že mu bude muset přestat překážet. "Hlavně s rozmyslem, Ernie, hlavně s rozmyslem."

"Rozumím, pane. Konec." Spojení utichlo.

"Jaderný výbuch?" zeptal se muž z rozvědky.

Painter měl horkou linku do Národního velicího střediska armády. "Tady CINCLANT."

"Kapitán Rosselli, pane."

"Došlo k jadernému výbuchu?"

"To potvrzuji, pane. V okolí Denveru, NORAD odhaduje sílu na něco kolem sta a velký počet obětí. Víc nevíme. Ještě jsme o tom neinformovali všechny."

"No, tak já vám taky řeknu jednu novinku: Theodore Roosevelt právě odhalil a sestřelil čtyři letouny MiG-29. Dejte mi zase vědět. Pokud nedostanu jiný příkaz, vysílám všechno na moře."

Bob Fowler pil už třetí šálek kávy. Nadával si, že vypil ty čtyři lahve silného německého piva, jako by byl nějaký Homer Simpson nebo co, a obával se, aby lidé v místnosti neucítili z jeho úst alkohol. Uvědomoval si, že jeho myšlenkové pochody mohou být zkonzumovaným alkoholem poněkud poznamenány, ale nevypil to přece naráz, nýbrž během několika hodin, a káva a přirozené procesy to z něj brzy dostanou úplně.

Poprvé v životě byl rád, že jeho žena Mariane už nežije. Byl u její postele a díval se, jak jeho milovaná žena umírá. Věděl, co znamená smutek a osobní tragédie, a jakkoli jsou úmrtí těch lidí v Denveru hrozná, kladl si na srdce, aby na ně nemyslel, a soustředil se jen na to, jak předejít úmrtím dalších lidí.

Zatím se to vyvíjí celkem dobře, říkal si. Rychle se mu podařilo zabránit rozšíření zprávy. Celonárodní panika byla něčím, co rozhodně nepotřeboval. Jeho ozbrojené složky jsou ve vyšším stupni pohotovosti, čímž se podaří předejít dalšímu útoku nebo ho na nějakou blíže neurčenou dobu odrazit.

"No dobře," řekl do telefonu lidem v NORAD a SAC. "Shrňme si, co se až dosud stalo."

Promluvil NORAD: "Došlo k jedinému jadernému výbuchu o síle řádově sta kilotun. Z místa neštěstí dosud nedorazily žádné zprávy. Naše síly jsou uvedeny do vyššího stupně pohotovosti. Satelitní komunikace nefungují -"

"Proč?" zeptala se Elliotová hlasem ještě o stupeň nervóznějším než Fowler. "Co to mohlo způsobit?"

"To nevíme. Ale možná elektromagnetický impulz vzniklý během výbuchu. Když vybuchne jaderná bomba ve velké výšce, většina energie se uvolní ve formě elektromagnetického záření. Rusové vědí o praktickém využití těchto výbuchů víc než my; mají empirická data z testů v Nové zemi ze šedesátých let. Ale o žádném takovém výbuchu nemáme informace, a všimli bychom si ho. Takže jaderný útok na družice je nanejvýš nepravděpodobný. Další možností je velké množství elektromagnetické energie z pozemního zdroje. No, Rusové vráželi hrozně peněz do výzkumu mikrovlnných zbraní. Mají ve východním Pacifiku loď se spoustou antén. Jmenuje se Jurij Gagarin. Je klasifikována jako podpůrná loď pro vesmírné události a má čtyři obrovské antény. Ta loď je právě téměř pět set kilometrů od pobřeží Peru, tedy v dosahu právě těch vyřazených družic. Oficiálně má provádět operace pro orbitální stanici Mir. Tím ale naše tipy končí. Jeden z mých lidí právě hovoří s technikem z Hughes Aerospace a zjišťuje, co oni na to.

"Pořád se taky snažíme dostat záznamy z řízení letového provozu a zjistit, jestli bombu nemohli přivézt letadlem, a očekáváme hlášení od vyprošťovacích a jiných týmů, které jsme vyslali na místo. Víc nemáme."

"My máme ve vzduchu dvě letky a další právě vylétají," ozval se CINC-SAC. "Všechny naše letky se střelami jsou v pohotovosti. Můj zástupce je na palubě průzkumného letounu a další Kneecap zanedlouho odletí pro vás, pane."

"Děje se něco v Sovětském svazu?"

"Jejich vojska protivzdušné obrany zvyšují pohotovost, to už jsme vám

říkali," odpověděl generál Borstein. "Zaznamenáváme i další rádiovou aktivitu, ale zatím jsme z toho nic nevytřídili. Nejsou žádné signály o útoku na Spojené státy."

"Dobře." Prezident vzdechl. Situace nebyla růžová, ale mimo kontrolu taky ne. Musel ji jen urovnat a pak bude moci pokračovat. "Chci otevřít přímou linku do Moskvy."

"Dobře, pane," odpověděl NORAD.

Hlavní spojař seděl dvě křesla vedle prezidenta. Už měl zapnutý počítač. "Přisuňte si židli blíž, pane prezidente," řekl. "Nemohu poslat obraz z mojí obrazovky na vaši."

Fowler si přisunul židli o dva a půl metru blíž.

"Funguje to tak, pane, že já sem napíšu, co mi řeknete, a přímo to proběhne počítači v NMCC v Pentagonu - tam se to jen zakóduje -, ale až Rusové pošlou odpověď, dojde to do zvláštní místnosti v ruském oddělení, přeloží se to a zašle z Pentagonu sem. Ve Fort Richie je náhradní mašina, kdyby se v D.C. něco pokazilo. Máme i jednu pozemní a dvě samostatné družicové linky. Můžu psát skoro tak rychle, jak budete mluvit." Muž měl na cedulce uvedené jméno Orontia, a Fowler si nebyl jistý, jakého je původu. Měl minimálně deset kilo nadváhu, ale jeho hlas byl uvolněný a rozumný. To na Fowlera zapůsobilo. Vedle náčelníka Orontii stála také krabička cigaret. Prezident Fowler si jednu vzal, nedbaje zákazu kouření na každé zdi. Orontia mu ji zapálil.

"Tak můžeme, pane." Náčelník Pablo Orontia se podíval na svého vrchního velitele. Z jeho pohledu nebylo poznat, že se narodil ve městě Pueblo, stát Colorado, kde dosud žije jeho rodina. Věřil, že prezident to vyřeší, je to jeho práce. Orontia si říkal, že jeho prací zase je co nejvíc prezidentovi pomoci. Sloužil své zemi ve dvou válkách a mnoha dalších krizích, hlavně ve funkci spojaře na letadlových lodích, a teď své pocity vypnul, přesně tak, jak to dlouho nacvičoval.

"Vážený prezidente Narmonove."

Kapitán Rosselli sledoval první skutečný přenos zprávy horkou linkou od chvíle, co se přestěhoval do Washingtonu. Zpráva byla napsaná na osobním počítači a zakódovaná, pak jeden z operátorů stiskl klávesu a zprávu odeslal. Jim si říkal, že by se měl vrátit ke svému stolu, ale to, co se tu dělo, mohlo být pro jeho práci velmi důležité.

JAK JSTE BYL ASI INFORMOVÁN, VE STŘEDNÍ ČÁSTI MÉ ZEMĚ DOŠLO K VELKÉMU VÝBUCHU. DOZVĚDĚL JSEM SE, ŽE ŠLO O JADERNÝ VÝBUCH A ŽE ZTRÁTY NA ŽIVOTECH JSOU VELMI VYSOKÉ, četl prezident Narmonov se svými poradci.

"To se tak dalo čekat," řekl Narmonov. "Odešlete naši odpověď."

"Hergot, to byl kvalt!" řekl plukovník u počítače a dal se do překladu. Jeden seržant napsal anglickou verzi, která byla automaticky doručena do Camp Davidu, Fort Richie a ministerstva zahraničí. Počítače zprávu též vytiskly a výtisk byl téměř stejně rychle odeslán pomocí faxu do SAC, NORAD a výzvědných služeb.

ODPOVĚĎ Z MOSKVY

PREZIDENTE FOWLERE:

ONU UDÁLOST JSME ZAZNAMENALI. PŘIJMĚTE PROSÍM NEJHLUBŠÍ SOUSTRAST MOU I SOVĚTSKÉHO LIDU. JAK MOHLO K TAKOVÉ NEHODĚ DOJÍT?

"Nehodě?" zeptal se Fowler.

"Odpověděli hrozně rychle, Roberte," pronesla Elliotová ihned. "Příliš rychle. Jeho angličtina není moc dobrá. Zprávu mu museli přeložit, a takové věci chvíli trvají, než je člověk přečte. Odpověď měli určitě připravenou předem - předepsanou, co to znamená?" zeptala se Liz, hovořila téměř sama se sebou, a Fowler formuloval text další zprávy. Co se to tu děje? Kdo to dělá a proč?

PREZIDENTE NARMONOVE:

S LÍTOSTÍ VÁM MUSÍM OZNÁMIT, ŽE SE NEJEDNALO O NEHODU. V OBLASTI NEBYLA ŽÁDNÁ AMERICKÁ JADERNÁ BOMBA V OKRUHU STO PADESÁTI KILOMETRŮ, OBLASTÍ ANI

ŽÁDNÉ AMERICKÉ BOMBY NEBYLY PŘEVÁŽENY. ŠLO O ÚMYSLNÝ ČIN NEZNÁMÝCH SIL.

"No, to mě nepřekvapuje," řekl Narmonov. Poblahopřál si, že úspěšně předpověděl první zprávu z Ameriky. "Zašlete další odpověď," řekl komunikačnímu důstojníkovi. Pak se otočil ke svým poradcům: "Fowler je arogantní člověk, je to jeho slabost, ale není to blázen. Bude se chovat velmi emotivně. Musíme ho uklidnit. Pokud se dokáže ovládnout, jeho inteligence mu umožní udržet si kontrolu nad situací."

"Pane prezidente," řekl Golovko, který právě dorazil do velicího střediska. "Myslím, že je to omyl."

"Co máte na mysli?" zeptal se Narmonov poněkud udiveně.

"Je chybou formulovat věty tak, aby odpovídaly vaší představě o tom člověku, jaký má charakter, jak myslí. Lidé se v krizových situacích mění. Ten muž na druhém konci telefonu vůbec nemusí být tentýž, s kým jste se setkal v Římě."

Sovětský prezident tuto poznámku zamítl. "Nesmysl. Takoví lidé se neměnní. I u nás je jich hodně. S lidmi, jako je Fowler, jednám celý život."

PREZIDENTE FOWLERE:

POKUD JDE OPRAVDU O ÚMYSLNÝ ČIN, PAK JE TO ZLOČIN V LIDSKÝCH DĚJINÁCH NEVÍDANÝ. JAKÝ BLÁZEN BY NĚCO TAKOVÉHO

UDĚLAL A S JAKÝM CÍLEM? VŽDYŤ TAKOVÝ ČIN BY MOHL VELMI SNADNO PŘERŮST V CELOSVĚTOVOU KATASTROFU. MUSÍTE MI VĚŘIT, ŽE SOVĚTSKÝ SVAZ S TOU HANEBNOSTÍ NEMÁ NIC SPOLEČNÉHO.

"Je to moc rychlý, Roberte," řekla Elliotová. "Musíte mi věřit? Co se nám ten člověk snaží namluvit?"

"Elizabeth, ty čteš moc mezi řádky," namítl Fowler.

"Ty odpovědi jsou připravený předem, Roberte! Předem! Odpovídá moc rychle. Připravil si je v klidu předem. To něco znamená."

"Co třeba?"

"Třeba to, že jsme měli být na zápase, Roberte! Připadá mi, jako by ty věty měly být určený pro někoho jinýho - třeba Durlinga. Co když ta bomba měla zasáhnout i tebe, spolu s Brentem a Dennisem?"

"Tohle si nesmím připouštět, už jsem ti to říkal!" řekl Fowler rozzlobeně. Odmlčel se a zhluboka se nadechl. Vztek si nemohl dovolit. Měl by zůstat klidný. "Podívej, Elizabeth..."

"Musíš si to připouštět! Musíš zvážit i tuhle možnost, protože jestli to bylo připravené, pak nám to něco napovídá o tom, co se děje."

"Doktorka Elliotová má pravdu," ozval se NORAD v otevřené telefonní lince. "Pane prezidente, máte naprostou pravdu, že se snažíte udržet si od této události odstup, ale musíte též zvážit všechna možná vysvětlení, která se tu nabízejí."

"Nezbývá mi než s tím souhlasit," dodal CINC-SAC.

"Co mám tedy udělat?" zeptal se Fowler.

"Mně se, pane, taky nelíbí ta věta musíte mi věřit," řekl NORAD. "Možná by neškodilo dát mu vědět, že jsme připraveni se bránit."

"Jo," souhlasil generál Fremont. "Stejně už to ví, pokud jeho lidi odvádějí dobrou práci."

"Ale co když pochopí naši zvýšenou pohotovost jako hrozbu?"

"To ne, pane," ujistil jej NORAD. "Tak by se přece zachoval každý. Jejich vysocí důstojníci jsou hodně zkušení."

Elliotová se při těch slovech trochu otřásla, všiml si Fowler. "Tak jo, řeknu mu, že jsme uvedli síly do pohotovosti, ale že nemáme žádné zlé úmysly."

PREZIDENTE NARMONOVE:

NEMÁME ŽÁDNÝ DŮVOD PODEZÍRAT SOVĚTSKOU STRANU Z ÚČASTI NA TOMTO INCIDENTU. MUSÍME VŠAK JEDNAT OPATRNĚ. STALI JSME SE OBĚTÍ NEPŘÁTELSKÉHO ÚTOKU A MUSÍME JEDNAT TAK, ABYCHOM SE OCHRÁNILI PŘED ÚTOKEM DALŠÍM. PROTO JSEM UVEDL NAŠE OZBROJENÉ SÍLY DO VYŠŠÍHO STUPNĚ PREVENTIVNÍ POHOTOVOSTI. JE TO ROVNĚŽ NUTNÉ PRO ZAJIŠTĚNÍ VEŘEJNÉHO POŘÁDKU A PRŮBĚH ZÁCHRANNÝCH OPERACÍ. OSOBNĚ SE VÁM

ZARUČUJI, ŽE NEPODNIKNEME ŽÁDNÉ ÚTOČNÉ KROKY BEZ SKUTEČNÉ PŘÍČINY.

"To jsem si oddychl," řekl Narmonov suše. "Je od něj hezké, že nám dal vědět o té pohotovosti."

"To víme," řekl Golovko, "a on musí tušit, že už o tom víme."

"Nemá ponětí, že známe rozsah té pohotovosti," řekl ministr obrany. "Nemůže vědět, že rozumíme jejich šifrám. Úroveň pohotovosti jejich sil je ale víc než preventivní. Na takovém stupni byly americké strategické síly naposled v roce 1962."

"Opravdu?" zeptal se Narmonov.

"To není tak úplně pravda, pane generále," pospíšil si Golovko s odpovědí. "Běžná úroveň pohotovosti je v amerických strategických silách velmi vysoká, to platí i pro ten nejnižší stupeň. Změna, o které hovoříte, není významná."

"Je to pravda?" zeptal se Narmonov.

Ministr obrany pokrčil rameny. "To záleží na úhlu pohledu. Jejich pozemní raketové základny jsou stále na vyšším stupni pohotovosti než naše, což je způsobeno nižší náročností jejich raket na údržbu. To samé platí o jejich ponorkách, které tráví na moři víc času než naše. Technický rozdíl je možná malý, ale psychologický rozdíl nikoli. Vyšší úroveň pohotovosti napovídá jejich lidem, že se děje něco hrozného. A myslím, že to je velmi významné."

"Já si to nemyslím," odsekl Golovko.

To je krása, pomyslel si Narmonov. Mí dva nejdůležitější poradci se nedokáží shodnout na něčem tak zásadním.

"Měli bychom odpovědět," řekl ministr zahraničí.

PREZIDENTE FOWLERE:

ZAZNAMENALI JSME VYŠŠÍ POHOTOVOST VAŠICH VOJSK. PROTOŽE VĚTŠINA VAŠICH ZBRANÍ VE SKUTEČNOSTI MÍŘÍ NA SOVĚTSKÝ SVAZ, I MY MUSÍME PŘIJMOUT PREVENTIVNÍ OPATŘENÍ. NAVRHUJI, ABY ANI JEDNA STRANA NEPODNIKALA ŽÁDNÉ KROKY, JEŽ BY MOHLY PŮSOBIT PROVOKATIVNĚ.

"To je poprvý, co to neměl připravený," řekla Elliotová. "Nejdřív říkal já to nebyl, a teď říkal, že bychom ho neměli provokovat. Co si myslí doopravdy?"

Ryan si prohlížel kopie všech šesti zpráv. Podal je Goodleyovi. "Co si o nich myslíte?"

"Je to jednoduché. Zdá se, že všichni hrají velmi opatrně, a přesně to by měli dělat. My preventivně zvýšíme pohotovost našich sil a oni udělají totéž. Fowler řekl, že nemáme důvod domnívat se, že to udělali oni - to je dobře. Narmonov říká, že obě strany by se neměly provokovat - to je taky dobře. Jen tak dál," řekl Ben Goodley. ,

"Souhlasím," řekl důstojník.

"Takže je to jednohlasně," řekl Jack. Zaplať pámbu, Bobe, netušil jsem, co v tobě vůbec je.

Rosselli se vrátil ke svému stolu. No, tak to vypadá aspoň zčásti pod kontrolou.

"Kde jsi sakra byl?" zeptal se Rocky Barnes.

"U horký linky, zdá se, že je to celkem v pohodě."

"To teda není, Jime."

Generál Paul Wilkes už tam skoro byl. Z jeho domu na dálnici 1-295 a na 1-285 to trvalo jen dvacet minut, nebylo to dál než pět mil. Téhle silnice se pluhy snad ani nedotkly, a navíc byla taková zima, že i posolený sníh začínal umrzat. Nejhorší ale bylo, že těch pár řidičů, kteří se odvážili ven, předvádělo své ubohé řidičské umění. I ti, kdo měli pohon všech čtyř kol, se chovali tak, jako by se domnívali, že se nemusejí ohlížet na fyzikální zákony. Wilkes právě projel South Capitol Street a mířil z kopce k výjezdu na Maine Avenue. Zleva jej předjížděl nějaký maniak v toyotě, pak zatočil doprava a chtěl jet do centra. Toyota dostala na ledu smyk, se kterým si přední náhon nedokázal poradit. Nešlo tomu zabránit. Wilkes do něj bokem narazil v rychlosti pětadvacet kilometrů v hodině.

"Hergot práce," utrousil. Na tohle nemá čas. Generál o pár metrů zacouval a

vyrazil vpřed, ještě než stačil řidič druhého auta vystoupit. Nepodíval se do zrcátka. Když přejížděl do jiného pruhu, zachytil jej tahač, který jel rychlostí kolem čtyřiceti kilometrů v hodině. Ta rychlost stačila, aby vůz vytlačil generálovo auto přes betonová svodidla, kde se čelně střetlo s jiným autem. Wilkes byl na místě mrtev.

[39] OZVĚNY

Elizabeth Elliotová zírala na protější zeď a popíjela kávu. Nic jiného se dělat nedalo. Měli tolik varovných signálů a nevšímali si jich. Všechno do sebe zapadalo. Sovětská armáda byla na koni, a zvolit si za terč Boba Fowlera vypadalo v tomto světle poměrně logicky. Měli jsme tam. být, opakovala si. Chtěl na ten zápas jet, všichni mysleli, že tam pojede, protože Dennis Bunker vlastnil jeden z těch týmů. A měla jsem tam být i já. Už jsem mohla být mrtvá. Jestli chtěli zabít Boba, chtěli zabít i mě.

PREZIDENTE NARMONOVE:

TĚŠÍ MĚ, ŽE SE SHODUJEME V OTÁZCE ZACHOVÁNÍ NUTNÉ OBEZŘETNOSTI A UVÁŽLIVOSTI. BUDU SE TEĎ MUSET PORADIT SE SVÝMI PORADCI, ABYCHOM ZJISTILI PŘÍČINU TÉTO STRAŠLIVÉ UDÁLOSTI A ZAHÁJILI ZÁCHRANNÉ OPERACE. BUDU VÁS INFORMOVAT.

Odpověď přišla prakticky obratem. PREZIDENTE FOWLERE: BUDEME ČEKAT.

"To je celkem prosté," řekl prezident a díval se na obrazovku.

"Myslíš?" zeptala se Elliotová.

"Co tím chceš říct?"

"Roberte, došlo k jadernému výbuchu, a to na místě, kde jsi měl být. To za prvé. Za druhé: dostaly se k nám zprávy o chybějících jaderných zbraních. Za třetí: jak víme, že u modemu na druhé straně sedí skutečně Narmonov?" zeptala se Liz.

"Cože?"

"Podle nejlepších informací rozvědky existuje v Rusku možnost státního převratu, že? Ale my se teď chováme, jako by takové zprávy ani neexistovaly, ačkoli nám tu vybuchlo cosi, co klidně mohla být taktická jaderná hlavice - tedy přesně to, co se domníváme, že chybí. Nezvažujeme všechna možná hlediska." Doktorka Elliotová se otočila k mikrofonu. "Generále Borsteine, jak je těžké dostat jadernou zbraň na území Spojených států?"

"S naší ostrahou hranic je to hračka," řekl NORAD. "Co chcete naznačit, doktorko Elliotová?"

,,To, že už delší dobu máme signály, že Narmonov je v politické bryndě - že jeho armáda něco chystá, a prý to má mít jadernou příchuť. Co když tam došlo k převratu? Neděle večer - pondělí ráno - je ideální doba, protože všichni spí. Pořád jsme se domnívali, že jaderný nátlak se hodí jen pro vnitropolitické vydírání-, ale co když ta operace byla mnohem promyšlenější? Co když je napadlo, že by mohli popravit naši vládu, aby nám zabránili reagovat na jejich puč? No dobře, bomba vybuchne, Durling je na palubě Kneecapu - stejně jako teď - a oni s ním hovoří. Daří se jim předvídat, co si budeme myslet, a svá stanoviska pro horkou linkou si připravili předem. Automaticky zvýšíme pohotovost a oni taky - chápete? S jejich pučem nezmůžeme vůbec nic."

"Pane prezidente, než tuto možnost zvážíte, navrhuji, abyste si vyžádal názor rozvědky," řekl CINC-SAC.

Rozsvítila se kontrolka dalšího telefonu. Signální poddůstojník hovor přijal.

"Pro vás, pane prezidente. NMCC."

"Kdo volá?" zeptal se Fowler.

"Tady kapitán Jim Rosselli v Národním velicím středisku armády, pane. Máme dvě informace o kontaktech amerických a sovětských sil. Loď Theodore Roosevelt hlásí, že sundala - tedy sestřelila - letku čtyř ruských letounů MiG-29 -"

"Cože? Proč?"

"V rámci bojových směrnic má kapitán lodi právo provést obrannou operaci, aby ochránil své velení. Theodore Roosevelt je ve stupni DEFCON-TWO, a

vzhledem ke změně stupně pohotovosti má větší prostor pro zahájení operace. Druhá zpráva je následující: máme neověřené hlášení o vzájemné palbě mezi americkými a ruskými tanky v Berlíně. SACEUR hlásí, že spojení skončilo - tedy bylo přerušeno, pane. Předtím hlásil kapitán, že sovětské tanky útočí na naši brigádu na její základně v jižním Berlíně a že náš tankový prapor byl prostě zlikvidován, pane. Byli napadeni ve svém táboře sovětskými vojsky sídlícími v jejich sousedství. Tyhle dvě věci - tedy ty zprávy, došly téměř ve stejnou dobu. Čas hlášení se lišil jen o dvě minuty. Snažíme se teď znovu navázat kontakt s Berlínem, a to prostřednictvím SACEUR v Mons, v Belgii."

"Ježíš," řekl Fowler. "Elizabeth, jak to zapadá do tvého scénáře?"

"Mohlo by to znamenat, že si nedělají legraci, a tvrzení, že s tím nemají nic společného, myslí vážně."

Většině amerických sil se podařilo z tábora uprchnout. Nejvyšší přítomný důstojník se rozhodl utéct schovat se do lesů a na ulice poblíž základny. Byl to podplukovník, výkonný důstojník brigády. Plukovníka, jenž brigádě velel, nikde nemohli nalézt, a výkonný důstojník zvažoval své možnosti. Brigáda měla dva mechanizované pěchotní prapory a jeden prapor tankistů. Odtud se podařilo vyváznout jen dvaapadesáti z jejich tanků. Z ostatních, které v táboře stále ještě hořely, zbyla jen záře nad městem.

DEFCON-THREE z čistého nebe, a za pár minut tohleto. Přišel o čtyřicet tanků a víc než stovku mužů, rozstříleli je bez varování. No, na to si posvítí.

Berlínská brigáda byla na místě už dlouho před jeho narozením, a po celém táboře byly obranné pozice. Plukovník odeslal své zbývající tanky a bojovým vozidlům bradley rozkázal palbu salvami střel TOW-2.

Ruské tanky táborem projely a zastavily se. Další rozkazy neměly. Velitelé praporů ještě nepřevzali velení nad svými formacemi, zůstali pozadu a velitel brigády nebyl nikde k nalezení. Tanky se bez rozkazů zastavily, čekaly a hledaly terče. Výkonný důstojník brigády byl též bůhvíkde, a když si to nejvyšší důstojník praporu uvědomil, přiřítil se s tankem k velícímu vozu, jelikož byl vlastně druhým nejvyšším důstojníkem celé brigády. Připadalo mu to neskutečné. Nejdřív ta nenadálá prověrka, potom zničehonic alarm z Moskvy, a pak zahájili palbu Američani. Neměl vůbec tušení, oč jde. V kasárnách a správních budovách se ještě stále svítilo. Někdo tam bude muset dojít a zhasnout. Na jeho tank T-80 dopadalo světlo, jako by si někdo svítil na terč.

"Velitelský tank, dvě hodiny, dobře osvětlený, jede zleva doprava," řekl seržant desátníkovi.

"Vidím ho," odpověděl střelec.

"Pal."

"Jdu na to." Desátník stiskl spoušť. Uzávěrka odpadla z hlavňové trubice a střela TOW-2 vyrazila vpřed, za sebou stále táhla slabý kontrolní drátek. Terč byl od nich asi dva a půl tisíce metrů. Střelec nespouštěl z tanku mířidla, a naváděl tak protitankovou střelu na cíl. Po osmi vteřinách si střelec s uspokojením všiml, že střela zasáhla přímo střed věže.

"Zasažen," řekl velitel a zaznamenal přímý zásah. "Ukončit palbu. Teď zkusíme najít dalšího z těch hajzlů, deset hodin, tank, jede kolem skladiště!"

Věž se otočila vlevo. "Vidím ho!"

"A co na to říká CIA?" zeptal se Fowler.

"Pane, znovu máme jen střípky nesouvisejících informací," odpověděl Ryan.

Roosevelt má pár set kilometrů za sebou sovětskou bojovou skupinu letadlové lodi, a ta veze letouny MiG-29," řekl admirál Painter.

"Do Libye to mají ještě blíž, a náš kamarád plukovník těch letounů taky pár vlastní."

"Noční let nad hladinou?" zeptal se Painter. "Kdy jste naposledy slyšel, že by Libyjci dělali něco podobného - ani ne pětatřicet kilometrů od našich bojových skupin!"

"A co Berlín?" zeptala se Liz Elliotová.

"Nevíme!" Ryan se zarazil a zhluboka se nadechl. "Nezapomínejte, že toho moc nevíme."

"Ryane, co když měl SPINNAKER pravdu?" zeptala se Elliotová.

"Jak to myslíš?"

"Co když tam skutečně právě teď probíhá vojenský převrat, a nám sem nastražili bombu, abychom se jim do toho nepletli, prostě aby nás srazili na kolena?"

"To je naprostá šílenost," odpověděl Ryan. "Riskovat válku? A proč? Co bychom udělali, kdyby tam byl převrat? Okamžitě je napadli?"

"Jejich armáda by si to o nás mohla myslet," upozornila Elliotová.

"Nesouhlasím. Myslím si, že SPINNAKER nám o této věci od začátku lže."

"Děláte si legraci?" zeptal se Fowler. Prezidentovi totiž právě začalo docházet, že skutečně mohl být opravdovým terčem té bomby, že Elizabethin teoretický model ruského plánu byl jediným smysluplným názorem.

"Ne, pane!" urazil se Ryan. "Já tady hlídám, víte? Ruská armáda je na něco takového příliš chytrá. Je to příliš velký risk."

"Čím tedy vysvětlujete útoky na naše síly?" řekla Elliotová.

"Nemáme potvrzeno, že naše síly byly napadeny."

"Takže teď chcete říct, že nám lžou i naši lidi?" zeptal se Fowler.

"Pane prezidente, zkuste to domyslet. Předpokládejme, že v Sovětském svazu probíhá převrat - já s tou hypotézou nesouhlasím, ale dejme tomu. Tvrdíte, že tu bombu odpálili tady, protože nechtěli, abychom zasáhli. Dobrá. Ale proč by tedy napadali naše síly, jestli chtějí, abychom seděli se založenýma rukama?"

"Aby nám dokázali, že to myslí vážně," štěkla Elliotová.

"To je šílenství! To už by nám rovnou mohli říct, že tady tu bombu odpálili oni! Vědí přece, že by následoval odvetný jaderný útok, ne?" řekl Ryan a vzápětí si odpověděl. "To nedává smysl!"

"Tak nám řekněte něco, co smysl dává," řekl Fowler.

"Pane prezidente, jsme v počátečním stadiu krize. Informace, jež máme, jsou roztříštěné a útržkovité. Dokud nebudeme vědět víc, je velmi nebezpečné snažit se to urychlit."

Fowler se naklonil co nejblíž k mikrofonu. "Vaším úkolem je hlásit mi, co se děje, a ne poučovat mě, jak se chovat v krizi. Až budete mít něco, co mi k něčemu bude, tak se zase ozvěte!"

"Co si to sakra myslí?" vrtěl Ryan hlavou.

"Je tu něco, co nevím?" zeptal se Goodley. Mladý akademik vypadal tak vyděšeně, jak se Ryan cítil.

"A proč byste se měl od nás ostatních lišit?" odsekl Jack a hned toho litoval. "Pomůžete nám s řešením krize. Všichni vědí starou belu, a vy máte přesto provést správné rozhodnutí. Krom toho, že je to nemožné, to nejde.""To s tou letadlovou lodí mě děsí," řekl muž z techniky.

"Kdepak. Pokud jsme sestřelili čtyři letadla, je to jen hrstka lidí," zdůraznil Ryan. "Pozemní souboj je něco jiného. Jestli v Berlíně vážně zuří bitva, je to skutečně strašné, je to skoro tak zlé jako útok na některý z našich strategických bodů. Zkusíme se spojit se SACEUR."

Všech devět zbývajících tanků M1A1 se hnalo na sever berlínskou ulicí, a v patách jim jela četa bojových vozidel bradley. Pouliční světla svítila, z oken vykukovaly hlavy, a všichni, kdo to viděli, okamžitě pochopili, že ať je to cokoli, cvičení to není. Všechny tanky měly odmontované omezovače rychlosti, a v Americe by jejich řidiče zavřeli za překročení nejvyšší rychlosti povolené na dálnici. Jeden a půl kilometru od základny zatočily vozy na východ. Formaci velel vysoký důstojník, který Berlín dobře znal - byla to jeho třetí služba v tom kdysi rozděleném městě - dost na to, že přesně věděl, kam se chce dostat, pokud se tam ale Rusové nedostanou dřív. Směřoval na jedno staveniště. Po vleklé veřejné soutěži se začal rodit památník berlínské zdi a jejích obětí. Měl stát nad ruskou a americkou základnou, jež se měly brzy vyprázdnit, a buldozery už nahrnuly vysokou kupu hlíny, kam měli sochu postavit. Socha tam

ještě nebyla, jen ta hliněná hromada. Sovětské tanky se otáčely, možná čekaly, až se objeví jejich pěchota nebo něco takového. Bradleye je zasypávaly střelami TOW a Rusové palbu do lesů opětovali.

"Ježíši, oni ty kluky v bradleyích pobijou," řekl velitel - kapitán, jehož tank jako jediný z jeho skupiny přežil - "tak si najděte místa." To trvalo další minutu. Pak už byly tanky zakryté, vykukovaly jen hlavně a vrcholky věží. "Vyrovnat linii! Zahájit palbu, palte libovolně."

Všech devět tanků vypálilo zároveň. Vzdálenost byla jen dva tisíce metrů a moment překvapení teď pracoval pro někoho jiného. Pět ruských tanků první salvu nepřežilo, druhou dalších šest, a americké tanky zahájily rychlou palbu.

Mezi stromy u stanoviště bradleyů sledoval výkonný důstojník brigády rozpad severní části ruské linie. Jinak se to říct nedalo. Posádky tanků tvořili váleční veteráni a teď měli navrch. Nejsevernější ruský prapor se snažil zorientovat, ale jeden z bradleyů evidentně dostal velitele praporu, v němž zavládl zmatek. Proč se Rusům nepodařilo útok dotáhnout do konce, byla jedna z otázek, nad nimiž kroutil hlavou, ale to si může nechat, až bude psát hlášení o akci. Teď viděl, že to zvorali, a že to je dobré pro něj a jeho muže.

"Pane, velení Sedmé armády." Seržant mu podal mikrofon.

"Co se tam děje?"

"Pane generále, taky podplukovník Ed Long, právě nás napadl prapor sídlící jen přes ulici od nás. Bez jakéhokoli varování k nám vletěli a začali střílet. Zastavili jsme je, ale ztratil jsem většinu tanků. Potřebujeme tu pomoc."

"Ztráty?"

"Přišel jsem o víc jak čtyřicet tanků, osm bradleyů a nejmíň dvě stě mužů, pane."

"Protivník?"

"Jeden tankový prapor. Zatím nic dalšího, ale mají spoustu kamarádů. Taky bych jich pár potřeboval."

"Uvidím, co se dá dělat."

Generál Kuropatkin zkontroloval stav svých přístrojů. Každý radar, který nebyl rozbitý nebo v opravě, byl v plném provozu. Satelity mu řekly, že dvě základny SAC jsou prázdné. To znamenalo, že jejich letadla jsou ve vzduchu a letí směrem na Sovětský svaz společně s tankovacími letouny KC-135. Jejich odpalovací zařízení budou též určitě v pohotovosti. Satelity Orel jej pak budou varovat, že jeho zemí zbývá asi půl hodiny. Půl hodiny, pomyslel si generál. Jeho zemi dělilo od života a smrti jen třicet minut a soudnost amerického prezidenta.

"Nad Německem dochází ke zvyšování letecké aktivity," řekl plukovník. "Zachytili jsme několik amerických stíhaček ze základen Ramstein a Bitburg, směřují na východ. Jde celkem o osm letadel."

"Jaké máme informace o stíhačkách stealth?"

"V Ramsteinu je eskadra - osmnáct letadel. Američani je tam mají vystavené jako reklamu pro případné zájemce ze zemí NATO."

"Už mohou být všechny ve vzduchu," odtušil Kuropatkin, "a mohou nést jaderné střely."

"Správně, každý hravě unese dvě střely typu B-61. Při letu ve velké výšce můžou dorazit nad Moskvu, a ani to nebudeme vědět."

"Nezapomínejte na jejich zaměřování... můžou zamířit bombu na jakýkoli cíl... dvě a půl hodiny po startu... panebože." Vzhledem k průraznosti střel to znamenalo, že je bylo možno shodit tak blízko, aby došlo ke zničení prezidentova krytu. Kuropatkin zvedl telefon. "Spojte mě urychleně s prezidentem."

"Ano, pane generále, co se děje?" zeptal se Narmonov.

"Máme zprávy o aktivitě amerických letadel nad Německem."

"To není všechno. Brigáda v Berlíně hlásí, že je napadly americké jednotky."

"To je šílenství."

A ta zpráva přišla necelých pět minut poté, co mi přítel Fowler slíbil, že nepodnikne nic provokativního. "Mluvte rychle, mám tu i tak dost práce."

"Prezidente Narmonove. Před dvěma týdny dorazila eskadra amerických stíhaček F-117A Stealth na základnu Ramstein, kvůli ukázce spojencům z NATO. Američani tvrdili, že je chtějí prodat. Každé z těch letadel je schopno nést dvě střely o síle půl megatuny."

"Ano?"

"Nedají se odhalit. Pro téměř všechny naše přístroje jsou naprosto neviditelné."

"Co mi to tvrdíte?"

"Od chvíle, co odletěly ze základen, jen doplní palivo, a nad Moskvu se dostanou za necelé tři hodiny. Varováni bychom byli asi tak málo jako Irák."

"Jsou skutečně tak dobré?"

"Jedním důvodem, proč jsme v Iráku nechali tolik lidí, bylo zjistit, co všechno ti Američani dovedou. Naši lidé ten letoun na radaru nikdy nezachytili, ani na našich, ani na těch francouzských, které měl Saddám. Ano, jsou tak dobré."

"Ale proč by chtěli něco takového udělat?" zeptal se Narmonov.

"A proč by napadali naši brigádu v Berlíně?" odpověděl mu ministr zahraničí otázkou.

"Já jsem si myslel, že tohle místo je účinnou obranou vůči všemu, co mají."

"Proti jaderné bombě svržené s velkou přesností nikoli. Jsme jen sto metrů pod zemí," řekl ministr obrany. Z toho starého souboje mezi střelou a pancířem vždy vyjde vítězně střela...

"Zpátky k Berlínu," řekl Narmonov. "Víme už, co se tam děje?"

"Ne, všechny informace máme jen od nižších důstojníků."

"Sežeňte někoho, aby to zjistil. Naši lidé ať se stáhnou, pokud to lze udělat bezpečně, a ať podnikají jen obranné kroky. Máte nějaké námitky?" "Ne, to zní moudře."

Národní výzvědné fotografické středisko, NPIC, leží ve washingtonské vojenské loděnici, v jedné z několika budov bez oken, uvnitř kterých se provádějí velmi choulostivé vládní aktivity. V této chvíli kroužily ve vzduchu tři fotografické družice KH-11 a dvě družice KH-12 "Lacrosse" poskytující radarové obrázky. V 00:26:46 středoevropského času se jedna z družic KH-11 dostala na dohled denverské oblasti. Všechny své přístroje zaměřila na město, zejména na jeho jižní okraje. Obrázky byly okamžitě zaslány na Fort Belvoir ve Virgínii, a odtud optickým kabelem do NPIC. Ve středisku je nahráli na dvoupalcovou videokazetu. Analýza snímků začala okamžitě.

Další letadlo byla DC-10. Qati s Ghosnem zvolili sedadla první třídy, potěšeni a udiveni, jak jim to vychází. Zpráva se dostala na veřejnost jen pět minut před ohlášením jejich letu. Jakmile ji zveřejnili v Reuters, nedala se zastavit. AP i UPI ji okamžitě převzaly, a s nimi i další televizní stanice, které s nimi spolupracovaly. Lokální pobočky překvapené tím, že velké společnosti ještě nepřišly se zvláštními reportážemi, tu zprávu rozšiřovaly dál. Jediné, co na tom Qatiho překvapilo, bylo to ticho. Zpráva se šířila halou jako lavina, ale za ní nebyl křik ani panika, ale ticho, v němž bylo slyšet hlášení o letech a jiné hluky, které jako vždy zanikaly v ruchu hlasů v podobných veřejných prostorech. Tak takhle se Američani vyrovnávají s tragédií a smrtí, pomyslel si velitel. Takový nedostatek vášní nečekal.

Ale každopádně už to bylo za nimi. DC-10 se rozjela po ranveji a vzlétla. Po pár minutách už byla nad mezinárodními vodami a mířila do bezpečí neutrální země. Ještě jeden spoj, říkali si muži v duchu. Ještě jeden spoj, a slehne se po nich zem. Kdo by očekával, že budou mít takové štěstí?

"Ty infračervené signály jsou obdivuhodné," přemýšlel fotoanalytik nahlas. Byl to jeho první jaderný výbuch. "Poškození a sekundární ohně sahají až kilometr a půl od stadionu. Ze samotného stadionu mnoho vidět není. Je tam příliš kouře a infračervených interferencí. Příští obrázky by už měly být

lepší."
"Jak velký počet obětí odhadujete?" zeptal se Ryan.
"Z toho, co mám, je to těžké odhadnout. Hlavně na fotkách, dělaných při normálním světle, je spousta kouře, který všechno zastiňuje. Infračervené hladiny jsou úchvatné. Spousta ohňů je v těsné blízkosti stadionu. Jde nejspíš o auta, palivový nádrže."
Jack se otočil k nejvyššímu zástupci technického oddělení. "Koho máme ve fotografickým oddělení?"
"Nikoho," odpověděl muž. "Je víkend, to nevíš? Víkendovou práci přenecháváme NPIC, pokud ovšem neočekáváme něco žhavého."
"A kdo je nejlepší?"
"Andy Davis, ale ten bydlí v Manassasu. Nemůže se sem dostat ani za boha."
"Hergot." Ryan znovu zvedl telefon. "Pošlete nám nejlepší fotky, co máte." "Budete je mít za dvě nebo tři minuty." "Kdo by mohl vyhodnotit účinky té bomby?"
"Já to zvládnu," řekl muž z technického. "Býval jsem v letectvu. Zpracovával jsem výzvědné zprávy pro SAC." "Tak do toho."
Těch devět tanků Abrams už mělo na svědomí skoro tři desítky ruských T-80. Sověti ustoupili na jih a též se ukryli. Svou odvetnou palbou zničili další tři M1A1, ale situace byla mnohem vyrovnanější. Kapitán velící tankové jednotce poslal své bradleye na průzkum. Jako při prvním průjezdu, i teď tu bylo několik lidí, kteří je sledovali, ale teď většinou z neosvícených oken. Veliteli jednoho bradleye se nelíbilo pouliční osvětlení, takže vzal samopal a k velké hrůze přihlížejících Berlíňanů je rozstřílel.
"Was nun?" zeptal se Keitel. Co teď?
"Teď odsud vypadneme. Svoji práci jsme odvedli," odpověděl Bock a zatočil doleva. Auto a nákladák někde nechají, převléknou se a zmizí. Mohli by to dokonce i přežít, pomyslel si Bock. To by bylo něco. Ale hlavně myslel na to, že pomstil Petru. Její smrt měli na svědomí Američani a Rusové. Němci byli ve velkém divadle těch dvou velkých herců pouhými loutkami, a teď za to velcí herci platí, opakoval si Bock, teď platí a zaplatí ještě víc. Pomsta dokáže osladit život, jen co je pravda.
"Ruský štábní auto," řekl střelec, "a jeden GAZ."
"Připravte kulomet." Velitel si dal na čas, aby svůj cíl pořádně zaměřil. "Počkat."
"Zabíjení důstojníků miluju..." Střelec zamířil své dělo ráže pětadvacet milimetrů. "Terč zaměřen, seržante."
I přes dlouholeté zkušenosti byl Bock jen teroristou, nikoli vojákem. Myslel si, že ten temný obdélníkový vůz o dva bloky dál je nákladák. Jeho plán vyšel. Americký poplach, tak dokonale načasovaný, mohl znamenat jediné: že Ghosn a Qati odvedli svou práci přesně tak, jak před pěti měsíci on sám naplánoval. Hlavu otočil, až když uviděl jakýsi záblesk, a nad hlavou mu přeletěl paprsek světla.
"Pokropte je!"
Střelec přepnul svou zbraň na rychlou palbu. Automatická puška ráže pětadvacet milimetrů byla nádherně přesná a svítící střely umožňovaly umístit výstřel přesně na požadované místo. První dlouhá dávka zasáhla nákladní vůz. Mohli v něm být ozbrojení vojáci, říkal si muž. První náboje dopadly na blok motoru, roztříštily jej a potom, jak se vůz stále přibližoval, pronikla další dávka kabinou do nákladního prostoru. Nákladák se zastavil na dvou předních prostřelených pneumatikách a ráfky kol ryly do asfaltu hluboké rýhy. V tu dobu změnil střelec nastavení zbraně a vystřelil krátkou dávku do štábního vozu. Tento terč ztratil
kontrolu a narazil do zaparkovaného BMW. Střelec už jen pro jistotu ještě jednou vystřelil na nákladák, a pak i na vůz. Z nákladáku skutečně někdo vylézal, bezesporu zraněný podle toho, jak se pohyboval. Vyřešily to další dvě střely.

Velitel zavelel k okamžitému postupu vpřed. Člověk nesetrvává na místech, kde zabíjel. O dvě minuty později našli další výzvědný bod. Po ulicích proudily kolony policejních vozů a jejich modrá světla zaplňovala ulice. Jeden vůz se zastavil pár set metrů od bradleye, zacouval a vyrazil kupředu. No, říkal si velitel, německý policajti nejsou blbci.

Pět minut poté, co bradley odjel k dalšímu bloku, vyšel první Berlíňan, neuvěřitelně odvážný lékař, ze svých dveří a zamířil ke štábnímu vozu. Oba muži byli mrtví, oba měli těla rozervaná střelami, ale obličeje nedotčené, jen potřísněná krví. Náklaďák byl ještě v horším stavu. Jeden z mužů možná mohl ještě pár minut žít, ale v době, kdy se k němu lékař dostal, bylo už pozdě. Bylo mu divné, že mají všichni na sobě ruské uniformy. A jelikož nevěděl, co dělat, zavolal policii. Jen o chvíli později si uvědomil, jak události před svým domem hrubě podcenil.

"S tím infračerveným podpisem měli pravdu. Tohle musela být pořádná bomba," ohlásil muž z technického oddělení. "Ale škody jsou přece jen trochu zvláštní... hm."

"Jak to myslíš, Tede?" zeptal se Ryan.

"No, pozemní škody by měly být mnohem větší... musí tu být zastínění a odrazy." Zvedl oči. "Promiň. Nárazový vlny neprocházejí předměty - jako třeba kopcem. Muselo tu dojít k zastínění a odrazům", to je všechno. Tyhle domy by tu prostě neměly stát."

"Pořád netuším, o čem mluvíš," řekl Ryan.

"V těchto případech se vždycky vyskytnou odchylky. Zase se ti ozvu, až nato přijdu, jo?" zeptal se Ted Ayres.

Walter Hoskins seděl ve své kanceláři, protože ho nic lepšího nenapadalo, a jako nejvyšší úředník musel odpovídat na telefonáty. Aby zjistil, jak dopadl stadion, stačilo mu otočit hlavu. Kouřovou clonu viděl z okna, byla od něj asi jen osm kilometrů. Jedno okno bylo popraskané. Chvílemi si říkal, jestli by tam neměl vyslat nějaké muže, ale žádné takové rozkazy nedostal. Otočil se na židli, znovu se podíval tím směrem a zarazilo ho, že to okno je téměř nedotčené. Vždyť to snad měla být jaderná bomba, a on je od toho necelých pět mil. Zbytky mraku už překročily první okraj Skalistých hor. Stále si uchovával svou podobu natolik, že se dalo rozeznat, oč jde. Za mrakem, jako nějaká brázda, se táhly další cáry kouře z ohňů na místě výbuchu. Ta zkáza byla taková...

... taková nedostatečná. Nedostatečná? Co to je za šílený nápad. Protože Hoskins neměl nic jiného na práci, zvedl telefon a zavolal do Washingtonu. "Dejte mi Murraye."

"Nazdar, Walte."

"Kolik máš práce?"

"Moc ne, abych řekl pravdu. Jak to vypadá u vás?"

"Vyřadili jsme všechny televize a telefony. Doufám, že prezident bude u toho, až to budu muset vysvětlit u soudu."

"Walte, teď není čas na..."

"Kvůli tomu nevolám."

"No a co mi chceš říct?"

"Je to odsud vidět, Dane," řekl Hoskins jakoby ve snu.

"Je to hodně zlé?"

"Vlastně je vidět jen kouř. Hřib už je nad horama, je to celý takový oranžový. Je dost vysoko, aby zakryl západ slunce. Je vidět hodně malých ohňů. Zanášejí kouř z okolí stadionu. Ty, Dane?"

"Co, Walte?" odpověděl Dan. Měl pocit, že ten člověk je v šoku.

"Něco tu nehraje."

"A co?"

"Nemám rozbitý okna. Jsem od toho osm kilometrů, a mám jen jedno popraskaný okno. To je divný, ne?" Hoskins se odmlčel. "Mám tady to, cos po mně chtěl, fotky a tak." Hoskins listoval dokumenty. "Marvin Russell se rozhodl umřít v

pěkně Šílenej den. Jo, mám tu i ty věci kolem pasů. Spěchá to?"
"To počká."
"Tak fajn." Hoskins zavěsil.
"Waltovi se to vymyká z rukou," pronesl Murray.
"Myslíš, že je to jeho vina?" zeptal se O'Day.
"Ne," zavrtěl Dan hlavou.
"Jestli se to ještě zhorší..." řekl Pat.
"Jak daleko od toho bydlí tvoje rodina?"
"Dost daleko ne."
"Osm kilometrů," řekl Murray tiše.
"Cože?"
"Walt říkal, že jeho kancelář je jen osm kilometrů od toho. A nemá ani popraskaný okna."
"Kecá," namítl O'Day. "Musí být úplně mimo. Osm kilometrů je hrozně blízko."
"Jak to myslíš?"
"NORAD tvrdí, že bomba měla sílu řádově sto kilotun. To vytluče okna strašně daleko. Na okno stačí tlak asi jen čtvrt kila."
"Jak to víš?"
"Sloužil jsem u námořnictva - rozvědka, pamatuješ?" Měl jsem na starost odhady rizikových vzdáleností ruských taktických atomovek. Stokilotunová bomba ve vzdálenosti osmi kilometrů tě sice nezabije, ale poničí všechny povrchy, opálí nátěr, zapálí menší ohně. Nic hezkýho, kamaráde."
"I záclony?"
"Měly by," přemýšlel Pat nahlas. "Jo, obyčejný záclony by chytly, zvlášť jestli jsou tmavý."
"Walt přece není tak mimo, aby si nevšiml ohně v kanceláři..." Murray zvedl telefon do Langley.
"Jo, copak Dane?" zeptal se Jack.
"Jak velký odhadujete ten výbuch?"
"Podle NORAD sto padesát, možná dvě stě kilotun, velikost velký taktický nebo malý strategický zbraně," odpověděl Ryan. "Proč?" Na druhé straně stolu zvedl muž z technického hlavu od fotografií.
"Právě jsem mluvil s mým člověkem v Denveru. Vidí na stadion ze své kanceláře -je to osm kilometrů, Jacku. A má jen jedno popraskaný okno."
"Prd," řekl technik.
"Jak to myslíš?" zeptal se Ryan.
"Osm kilometrů je moc blízko," upozornil Ted Ayres. "Teplotní impulz by zcela jistě vyrazil okenní tabule."
Murray to zaslechl. "Jo, to mi tady taky říkali. Ty, ten člověk může být sice trochu mimo - šok a tak, ne -, ale požáru na svým stole by si všimnul, nemyslíš?"
"Máme už nějaký informace přímo z místa?" zeptal se Jack Ayrese.
"Ne, skupina NEST už tam jede, ale i obrázky nám toho říkají hodně, Jacku."
"Jak rychle můžeš někoho poslat na místo, Dane?" zeptal se Ryan.
"Zeptám se."
"Hoskins."
"Dan Murray, Walte. Co nejdřív tam někoho pošli. Ty zůstaň na příjmu."
"Dobře."
Hoskins rozdal příkazy a odhadoval, jak moc své lidi ohrožuje. Pak, poněvadž neměl nic jiného na práci, otevřel spis na stole. Marvin Russell, říkal si. Další kriminálník, co umřel na hloupost. Obchodníci s drogami. Copak se nikdy nepoučí?
Roger Durling byl rád, když se letoun Kneecap odpojil od tankovacího letadla. Přestavěný Boeing 747 létal obyčejně velmi dobře, ale to neplatilo pro blízký kontakt s tankovacím letadlem KC-10. Jediný, komu se to líbilo, byl jeho syn. Uvnitř, v konferenční místnosti byli brigádní generál, kapitán

námořnictva, major a další čtyři důstojníci ze štábu i z terénu. Všechna data, která prezident dostával, se automaticky zasílala i na Kneecap, a to včetně přepisů horké linky.

"Víte, to, co říkají, je fajn, ale šíleně by pomohlo, kdybychom věděli, co si kdo myslí."

"A co když jde skutečně o ruský útok?" zeptal se generál.

"Proč by to dělali?"

"Slyšeli jsme přeci rozhovor mezi prezidentem a CIA, pane."

"To jo, ale ten Ryan má pravdu," řekl Durling. "Nedává to absolutně žádný smysl."

"Ale kdo kdy řekl, že svět musí dávat smysl? Co ty střety ve Středomoří a v Berlíně?"

"Jde o jednotky na přední linii. My zvýšíme pohotovost, oni zvýší pohotovost, jsou těsně u sebe, a někdo se zjančí. Jako Gavrilo Princip, když zastřelil velkovévodu. Jedna nehoda, a pak jde všechno ráz na ráz."

"Právě proto mají horkou linku, pane viceprezidente."

"To je pravda," přikývl Durling. "A prozatím se zdá, že funguje."

Prvních padesát metrů urazili snadno, pak se to ale zkomplikovalo, a brzy byl postup náročný až nemožný. Callaghan měl k dispozici téměř padesátku hasičů, kteří se snažili proniknout dál, a další stovku v záloze. Po zralé úvaze nechal každého muže i ženu kropit vodou. Když nic jiného, voda aspoň smyje radioaktivní prach, nebo co to tam vlastně je, a spláchne to do kanálu, pokud dříve nezmrzne. Muži vpředu byli pokryti ledem, který se blýskal na jejich kabátech.

Největším problémem byla auta. Byla tu poházená jako hračky, ležela na boku nebo na střeše, vytékal z nich benzin a hromadil se v hořících kalužích. Ty byly zásobovány rychleji, než stihly odhořet. Callaghan přivolal těžký vůz. Jeho muži postupně uvazovali lana za rámy aut, a vůz je pak odtahoval, ale zabíralo to hrozně moc času. Než se dostanou ke stadionu, takhle to potrvá věčnost. A uvnitř jsou lidé. Tím si byl jist. Musí tam být lidé. Když zaslechl hluk velkého motoru, otočil se.

"Dobrý den." Byl to muž v uniformě plukovníka americké armády. Na jmenovce měl napsáno Lyle. "Slyšel jsem, že potřebujete těžkou techniku."

"Co máte?"

"Tři tanky M728, právě sem jedou. A mám i něco jiného."

"O co jde?"

"O stovku MOPP obleků, znáte to, ne, protichemický armádní oblečení. Není to dokonalý, ale je to lepší než to, co mají vaši lidi na sobě. I teplejší. Zavolejte je sem, ať se převlíknou. Je to támhle ve voze." Plukovník mu ukázal směr.

Callaghan na chvíli váhal, ale pak se rozhodl, že tuhle nabídku nemůže odmítnout. Odvolal své lidi a řekl jim, ať si obléknou ten vojenský oděv. Plukovník Lyle hodil oblek i jemu.

"Ta vodní mlha je dobrý nápad, měla by udržet prach a svinstvo u země. S čím vám tedy můžeme pomoct?"

"Odsud to není poznat, ale uvnitř ještě stojí jedna konstrukce. Myslím, že tam můžou být živí lidi. Musíme to zjistit. Můžete nám pomoci dostat se přes ta auta?"

"Jasně." Plukovník zvedl vysílačku a přivolal první vůz. Callaghan si všiml, že M728 je vlastně tank s radlicí vpředu a zvedákem na zadní části věže. Dokonce měl i zvláštní krátkou hlaveň.

"Nebude to zrovna jemné. Překousnete to?"

"Do háje s jemností - dostaňte se tam."

"Dobře." Lyle zvedl mikrofon na levém zadním okraji tanku. "Udělejte díru."

Řidič zvýšil otáčky motoru, když se vraceli první hasiči. Opravdu se snažil vyhnout se hadicím, ale přesto dvě prořízl. Radlice klesla a tank narazil do masy hořících aut v rychlosti přes třicet kilometrů v hodině. Povedlo se mu

proniknout asi o patnáct metrů. Pak zacouval a začal průlom rozšiřovat.
"Ježíši," utrousil Callaghan. "Co víte o radiaci?"
"Nic moc. Než jsem sem přijel, ptal jsem se na to kluků z NEST. Měli by tu být každou chvíli. Do tý doby..." Lyle pokrčil rameny. "Vážně si myslíte, že je tam někdo na živu?"
"Část té konstrukce stále stojí. Viděl jsem ji z vrtulníku."
"Bez keců?"
"Jo, viděl jsem ji."
"To je ale šílený. Chlapi z NORAD mi říkali, že šlo o velkou bombu."
"Cože?" křičel Callaghan přes hluk tanku.
"Ta bomba, prý to byla velká bomba. Nemělo by tady být ani parkoviště."
"Chcete říct, že tahle bomba byla malá?" Callaghan se na muže podíval, jako by pochyboval o jeho zdravém rozumu.
"No sakra!" Lyle se na chvíli zarazil. "Jestli tam jsou lidi..." odběhl k tanku a zvedl telefon. M728 se za chvíli zastavil.
"Co se děje?"
"Jestli tu ještě někdo žije, takhle bychom ho mohli zabít. Jen jsem mu řekl, ať si dá větší pozor. Sakra, vy máte pravdu. A já si myslel, že vám přeskočilo."
"Jak to myslíte?" zakřičel znovu Callaghan a gestikulací naváděl své muže, aby pokropili i tank.
"Je možný, že tu jsou ještě živí lidi. Tahle bomba byla sakramentsky menší, než co mi říkali do telefonu."
"Maine, tady Sea Devil, One-Three," hlásil P-3C Orion. "Jsme asi čtyřicet minut od vaší pozice. Co máte za problém?"
"Máme poškozený šroub a hřídel, a někde tu je Akula, poslední kontakt byl padesát tisíc metrů jihozápadně," odpověděl Ricks.
"Rozumím. Pokusíme se ho od vás odlákat. Až se dostaneme na místo, ohlásíme se. Konec."
"Kapitáne, tři uzly zvládneme, tak to zkusme, na sever, zvýšit vzdálenost co možná nejvíc," navrhl Claggett.
Ricks zavrtěl hlavou. "Ne, zůstaneme potichu."
"Pane, náš kamarád tu kolizi určitě zaznamenal. Určitě už sem míří. Přišli jsme o náš nejlepší sonar. Moudré by bylo odjet pryč co nejdřív."
"Ne, moudré je zůstat v klidu."
"Tak aspoň vypustit MOSS."
"To není zlý nápad, pane," připojil se zbraňový důstojník.
"Tak dobře, naprogramujte ho, aby vypadal jako my teď, a pošlete ho na jih."
"Dobře." Do třetí torpédové hlavně byl umístěn Mobilní ponorkový simulátor, MOSS. Je to v podstatě typ torpéda, ale místo hlavice obsahuje sonarový převaděč propojený s generátorem hluku. Bude vysílat zvuk ponorky třídy Ohio a má simulovat ponorku poškozenou. Jelikož porucha hřídele byla jedním z mála případů, kdy by mohla ponorka Ohio vydávat hluk, byla tato možnost už předem naprogramována. Důstojník tedy zvolil hladinu hluku a o pár minut později simulátor vypustil. MOSS zamířil na jih a po dvou kilometrech začal vysílat svůj signál.
Nebe nad Charlestonem v Jižní Karolíně se vyjasnilo. Z toho, co ve Virginii a Marylandu spadlo v podobě sněhu, zbyla tady už jen břečka. V odpoledním slunci většina roztála a město se vrátilo do běžného stavu blaženosti. Admirál velící ponorkové skupině Šest viděl z paluby vlečného člunu, jak dvě z jeho ponorek s balistickými střelami odrážejí od břehu a mizí po Cooperově řece do bezpečí na moře. Nepozoroval je sám. Tři sta padesát kilometrů nad jeho hlavou byla sovětská pozorovací družice, která sledovala pobřeží až do Norfolku, kde se nebe též protrhávalo. Družice posílala své snímky do ruského výzvědného střediska na západním cípu Kuby. Odtud je okamžitě přenášela komunikační družice. Většina ruských satelitů využívala oběžné dráhy vysoko nad pólem, a

elektromagnetický impulz se jich tedy nedotkl. Snímky byly v Moskvě během několika vteřin.

"Ano?" zeptal se ministr obrany.

"Máme snímky tří amerických námořních základen. Ponorky v Charlestonu a King's Bay vyplouvají na moře."

"Děkuji." Ministr obrany položil telefon. Další hrozba. Okamžitě zprávu předal prezidentu Narmonovovi.

"Co to znamená?"

"Znamená to, že americká armáda nepodniká výhradně obranné kroky. Některé tyto ponorky mají na palubě střely Trident D-5, jež lze využít i pro útok. Vzpomínáte si, jak nás Američani tlačili do likvidace střel SS-18?"

"Ano, a oni zase likvidují spoustu střel minuteman," přikývl Narmonov. "A co?"

"Střely z pozemních základen k provedení prvního útoku vůbec nepotřebují. Mohou to provést z ponorek. My ne. My se musíme spolehnout na naše mezikontinentální balistické střely na pozemních základnách."

"A co naše SS-18?"

"I teď, když spolu hovoříme, jsou z některých z nich odmontovávány hlavice, a pokud se vůbec kdy podaří dokončit tu deaktivační továrnu, budeme splňovat všechny podmínky té smlouvy - vlastně už splňujeme, jen to ti Američani nechápou." Ministr obrany se odmlčel. Narmonov mu nerozumí. "Jinak řečeno, zatímco my jsme eliminovali některé z našich nejpřesnějších střel, Američani svoje stále mají. Jsme ve strategické nevýhodě."

"Moc jsem nespal, a nemyslí mi to, jak by mělo," řekl Narmonov zamyšleně. "Vy jste s tou smlouvou před rokem souhlasil, a teď mi říkáte, že nás ta smlouva ohrožuje?"

Jsou všichni stejní, říkal si ministr obrany. Nikdy člověka neposlouchají a nikdy nedávají pozor. Zopakuj jim něco třeba tisíckrát, a oni tě prostě neslyší!

"Likvidace tolika střel a hlavic mění vzájemné rozložení sil..."

"Nevymýšlejte si! Jsme si pořád ve všech směrech rovni!" namítl prezident Narmonov.

"O to nejde. Důležitý faktor je vztah mezi počtem odpalovacích míst - a jejich relativní zranitelnosti - a počtem hlavic, jež mají obě strany k dispozici. Pořád můžeme udeřit první a eliminovat americké střely v pozemních základnách našimi střelami v pozemních základnách. Proto se tak hrnuli do likvidace poloviny svých střel. Ale většinu střel mají na moři, a teď, vůbec poprvé, mohou tyto střely provést odzbrojující první útok."

"Kuropatkine," řekl Narmonov. "Slyšíte to?"

"Liz, tuhle hypotézu prostě neberu," odsekl Jack. "Jediné, na čem ji můžeš založit, je ta zpráva od nás, a my o její pravdivosti pochybujeme." Ježíši, že já jim tu zprávu vůbec ukazoval, říkal si v duchu.

"Nechte toho, Ryane!" okřikl jej Fowler. "Já potřebuju fakta, ne žádné hádky, jasné?"

"Pořád vám, pane, opakuju, že jsme dosud neobdrželi dostatek informací, na kterých bychom mohli založit jakékoli rozhodnutí."

"Herdek," pronesl plukovník vedle generála Fremonta.

"Jak to myslíte?" odvrátil se CINC-SAC od mikrofonu.

"Doktorka Elliotová má pravdu, pane. To, co říkala před tím, dává smysl."

"Pane prezidente," zaslechli čísi hlas, "máme tu zprávu na horké lince."

PREZIDENTE FOWLERE:

PRÁVĚ JSME OBDRŽELI HLÁŠENÍ, ŽE JEDNOTKA AMERICKÉ ARMÁDY V BERLÍNĚ NAPADLA BEZ JAKÉHOKOLI VAROVÁNÍ SOVĚTSKOU JEDNOTKU. OBĚTI NA ŽIVOTECH JSOU DLE HLÁŠENÍ VYSOKÉ. VYSVĚTLETE, PROSÍM, CO SE DĚJE.

"A kurva," řekl Ryan, když zprávu dočetl.

"Potřebuju znát váš názor," ozval se Fowler z reproduktoru.

"Nejlepší bude říct, že o tomto incidentu nic nevíme," řekla Elliotová.

"Pokud připustíme, že něco víme, musíme přijmout i nějakou zodpovědnost."

"Tohle je velmi nevhodná doba na lež," řekl Ryan naléhavě. Uvědomoval si, že to přehnal. Nebudou tě poslouchat, Jacku...

"Tak to vysvětlete Narmonovovi," štěkla Elliotová. "Oni nás napadli, na to nezapomínejte."

"Tak to stojí v hlášeních, ale..."

"Ryane, chcete říct, že naši lidé lhali?" křikl Borstein z Cheyenne.

"Ne, pane generále, ale v takovýchto chvílích jsou zprávy nejisté, a to víte stejně dobře jako já."

"Pokud ale popřeme, že něco víme, můžeme se vyhnout stanovisku, ze kterého bychom se museli později vykroutit, a zároveň je na chvíli nebudeme provokovat," trvala na svém prezidentova poradkyně. "Proč teď vyrukovali s tímhle?" zeptala se.

"Pane prezidente, vy jste bývalý advokát," řekl Ryan. "Víte, jak nespolehlivé může být svědectví očitých svědků. Narmonov může klást tuto otázku v dobré víře. Můj návrh je odpovědět pravdivě." Jack se otočil na Goodleye, který jej vztyčenými palci podpořil.

"Roberte, nemáme tu civilisty, ale profesionální vojáky, a to by měli být kvalitní pozorovatelé. Narmonov nás viní z něčeho, co jsme neudělali," opáčila Elliotová. "Sovětské jednotky nezahájí bojové operace bez rozkazu. Proto musí vědět, že jeho obvinění je falešné. Pokud přiznáme, že o tom něco víme, bude to vypadat, že jeho obvinění připouštíme. Nevím, jakou hru hraje - ať už je na druhé straně kdokoli -, ale pokud řekneme, že nevíme, o čem hovoří, získáme pro sebe čas."

"S tím velmi důrazně nesouhlasím," řekl Jack co nejklidněji.

PREZIDENTE NARMONOVE:

JAK VÍTE, MÝM NEJVĚTŠÍM ZÁJMEM JSOU UDÁLOSTI V RÁMCI NAŠICH HRANIC. DOSUD NEMÁM NEJMENŠÍ INFORMACE O DĚNÍ V BERLÍNĚ. DĚKUJI VÁM ZA VÁŠ DOTAZ. PRÁVĚ JSEM SVÝM LIDEM NAŘÍDIL, ABY TO PROVĚŘILI.

"Co vy na to?"

"Ten parchant lže, jako když tiskne," řekl ministr obrany. "Jejich informační systém je na to až příliš dobrý."

"Roberte, Roberte, proč lžeš, když vím, že lžeš...?" řekl Narmonov se skloněnou hlavou. Sovětský prezident si sám kladl otázky. Za poslední dva, tři měsíce vztahy s Amerikou poněkud ochladly. Když žádal o další úvěry, odmítli ho. Američané trvali na splnění podmínek smlouvy o odzbrojení, ačkoli věděli, kde je zakopaný pes, i navzdory tomu, že dal Fowlerovi své slovo. Co se změnilo? Proč Fowler ustoupil ze svých slibů? Co to sakra dělá?

"Je to víc než lež, nelže jen v tomhle," pronesl ministr obrany po chvíli.

"Jak to myslíte?"

"Znovu zdůraznil, že jeho zájmem je záchrana obětí útoku v Denveru, ale víme, že své strategické síly uvedl do stavu pohotovosti. Proč nám o tom neřekl?"

"Protože nás nechce vyprovokovat...?" zeptal se Narmonov. Jeho slova však připadala poněkud prázdná i jemu samotnému.

"Možná," řekl ministr obrany. "Ale oni nevědí o tom, jak úspěšně luštíme jejich kódy. Možná si myslí, že to před námi utajili."

"Ne," namítl Kuropatkin ve svém velicím středisku. "S tím musím nesouhlasit. Těžko bychom přehlédli nějaké náznaky. Měli by vědět, že si uvědomujeme jejich strategickou pohotovost."

"Ale ne celou." Ministr obrany se otočil na Narmonova. "Musíme zvážit i možnost, že americký prezident už není zcela při smyslech."

"Poprvé?" zeptal se Fowler.

Elizabeth Elliotová přikývla. Byla hodně pobledlá. "Moc se to neví, Roberte, ale je to tak. Rusové niky neuvedli svá strategická raketová vojska do pohotovosti. Až teď."

"A proč teď?" zeptal se prezident.

"Jediné smysluplné vysvětlení je, že už tam nesedí Narmonov."
"Ale jak si tím můžeme být jistí?"
"Nijak. Máme k dispozici jen tohle počítačové spojení. Neexistuje žádná hlasová linka, žádná vizuální linka."
"Panebože."
[40] KOLIZE
"Ryane, jak zjistíme, jestli tam je skutečně Narmonov?"
"A kdo by to byl jiný, pane prezidente?"
"Hergot, Ryane! Vždyť ta hlášení máme od vás!"
"Uklidněte se, pane prezidente," řekl Jack ne zrovna klidně. "Ano, tu zprávu jsem vám přinesl já, ale rovněž jsem vám řekl, že není ověřená, a před pár minutami jsem vám navíc řekl, že máme důvod domnívat se, že to vůbec není pravda."
"Copak vy neznáte vlastní informace? Sám jsi nás varoval, že jim možná chybí nějaké atomovky!" upozornila Elliotová. "No, a teď se objevily, objevily se tady, právě tam, kde jsme měli být my!"
Ježíši, ona se bojí ještě víc než on, pomyslela si Helen D'Agustinová. Vyměnili si s Petem Connorem pohled. Pete byl bledý jak stěna. Je to nějak moc rychlé.
"Podívej, Liz, opakuju ti, že naše informace je hrozně nejistá. A nemáme dost informací, abychom mohli dospět k nějakýmu fundovanýmu závěru."
"Ale proč uvedli svý jaderný síly do pohotovosti?"
"Ze stejnýho důvodu jako my!" křikl Ryan. "Kdyby obě strany trochu ustoupily..."
"Ryane, neříkejte mi, co mám dělat," pronesl Fowler tiše. "Chci od vás jen informace. Rozhodnutí je na nás."
Jack se odvrátil od mikrofonu. Goodley měl pocit, že se to Ryanovi vymyká z rukou, byl úplně bledý a nevypadal zdravě. Pan zástupce ředitele CIA zíral z okna na dvůr a prázdné budovy za ním. Párkrát se zhluboka nadechl a otočil se zpátky.
"Pane prezidente," snažil se ze všech sil ovládat, "náš názor je, že prezident Narmonov má sovětskou vládu pod kontrolou. Neznáme původ výbuchu v Denveru, ale nemáme žádné informace, jež by naznačovaly, že šlo o sovětskou zbraň. Domníváme se též, že kdyby Sověti chtěli takovou akci podniknout, bylo by to šílenství, a i kdyby převzala vládu v zemi jejich armáda - po nějakém puči, o němž nemáme sebemenší informace - takové šlápnutí vedle je nepravděpodobné jako -pravděpodobnost je velmi blízká nule, pane. Takový je názor CIA."
"A co Kadišev?" zeptal se Fowler.
"Včera i dnes jsme prozkoumávali důkazy a zjišťujeme, že jeho hlášení mohou být nepravdivá. Nedaří se nám potvrdit jednu ze schůzek, při kterých..."
"Jednu! Vám se nedaří potvrdit jednu schůzku?" zeptala se Elliotová.
"Necháte mě domluvit?" křikl Jack znovu nervózně. "Hergot, dělá na tom Goodley, ne já!" Odmlčel se a zhluboka se nadechl. "Doktor Goodley si všiml několika drobných nesrovnalostí ve formulacích Kadiševových hlášení a rozhodl se je prozkoumat. Všechna Kadiševova hlášení prý pocházejí z uzavřených rozhovorů s Narmonovem. V jednom případě se časové rozvrhy obou mužů nedaří sladit. Nemůžeme si být jisti, jestli se v tomto případě vůbec setkali. A pokud se nesetkali, Kadišev lže."
"Předpokládám, že jste zvážili možnost, že se setkali v tajnosti," otázala se Elliotová kysele. "Nebo si snad myslíte, že se o takovém tématu budou bavit jako o jiných věcech? Snad se nedomníváte, že bude o možnosti převratu debatovat na běžné, předem dohodnuté schůzce!"
"Pořád vám říkám, že tahle informace nikdy nebyla potvrzena, ani námi, ani Brity, ani nikým jiným."
"Ryane, je pravděpodobné, že by vzpoura směřující k ozbrojenému puči, obzvlášť v takové zemi jako je Sovětský svaz, byla projednávána s nejvyšším

utajením?" zeptal se Fowler.
"Samozřejmě."
"Bylo by tedy možné takovou informaci ověřit z jiných zdrojů?" zeptal se Fowler tónem právníka u soudu.
"Ne, pane," připustil Ryan.
"Pak se tedy jedná o nejlepší informaci, kterou máme, že?"
"Ano, pane prezidente, pokud je to pravda."
"Říkáte, že ji nemůžete potvrdit ničím stoprocentním?"
"Správně, pane prezidente."
"Ale rovněž ji nemůžete ničím stoprocentním vyvrátit, že?"
"Máme však důvody - "
"Odpovězte na otázku!"
Ryan sevřel pravou ruku do pevné, bílé pěsti. "Ne, pane prezidente, nic stoprocentního nemáme."
"A za posledních pár let nám dodával dobré, spolehlivé informace?"
"Ano, pane."
"Děkuji. Navrhuji, Ryane, abyste se pokusil získat další informace. Až je budete mít, rád si je poslechnu." Spojení utichlo.
Jack pomalu vstal. Nohy měl vlivem stresu ztuhlé a bolavé. Udělal jeden krok k oknu a zapálil si cigaretu. "Zvoral jsem to," oznámil všem. "Panebože, já to zvoral..."
"Není to vaše vina, Jacku," ozval se Goodley.
Jack se otočil. "To se bude na mým náhrobku skvěle vyjímat, do prdele! Nemohl za to, že celej posranej svět vyletěl do luftu!"
"No tak, Jacku, tak zlé to přeci není."
"Ne? A slyšel jste je?"
Ze sovětské letadlové lodi Kuzněcov nestartovala letadla jako z amerických lodí. Její příď připomínala svou konstrukcí skokanský můstek. První MiG-29 vyrazil ze startovací pozice a po zahnuté rampě vzlétl. Takový způsob startování by] náročný jak pro piloty, tak pro letadla, ale fungovalo to. Za okamžik následovalo další letadlo, a obě společně zamířila na východ. Ještě ani nedosáhla předpokládané výšky, když velitel letu zaznamenal ve sluchátkách pípnutí.
"Vypadá to jako pohotovostní signál na výstražné frekvenci," řekl pilot na jeho křídle. "Zdá se, že je to naše."
"Da, východ-jihovýchod. Je to jeden z našich. Kdo myslíš, že to je?"
"Nemám tušení." Velitel letu předal informaci na palubu Kuzněcova a získal pokyny k prověření.
"Tady Falcon-Two," hlásil Hawkeye. "Máme tu dvě letadla z ruský letadlový lodě, pohybují se rychle, kurz tři-jedna-pět a tři sta třicet kilometrů od Sticku."
Kapitán Richards se podíval na taktický displej. "Spade, tady Stick. Přibližte se k nim a zažeňte je."
"Rozumím," řekl Jackson. Před chvílí doplnil nádrže. Mohl tedy zůstat ve vzduchu ještě asi tři hodiny a měl ještě šest střel.
"Zažeňte jel" podivoval se poručík Walters.
"Shreddere, já taky nevím, co se děje." Jackson otočil letadlo. Sanchez provedl totéž, a znovu se rozdělili.
Obě dvojice letounů si letěly vstříc rychlostí těsně pod tisíc pět set kilometrů v hodině. O čtyři minuty později se aktivovaly radary obou Tomcatů. Obyčejně by to stačilo k tomu, aby se Rusové dozvěděli, že někde v okolí jsou americké stíhačky, a že tedy ta oblast není úplně nejbezpečnější. Ale nové americké radary byly nenápadné, a k odhalení nedošlo.
Ukázalo se, že to nevadí. Pár vteřin nato totiž Rusové aktivovali své vlastní radarové systémy.
"Blíží se k nám dvě stíhačky!"
Velitel ruského letu zkontroloval obrazovku svého radaru a zamračil se. Oba

Migy měly za úkol střežit jen své území. Po uvedení do pohotovosti vylétly obě stíhačky vzhůru. Teď možná provádějí záchrannou operaci, a on neměl pražádnou chuť zahrávat si s americkými letadly, natož v noci. Věděl, že Američani už o něm vědí. Na varovacím zařízení už objevil signály vysílané z jejich průzkumného letadla.

"Zahneme doprava," rozkázal. "Výška tisíc metrů, podíváme se po tom pohotovostním signálu." Nechá si ale svůj radar zapnutý, aby dal najevo, že nemá rád, když si s ním někdo zahrává.

"Míří doleva a klesají."

"Bude, máš velení," řekl Jackson. Sanchez měl víc střel, Robby mu bude krýt záda.

"Sticku, tady Falcon-Two, obě stíhačky míří na jih a klesají."

Richards se díval, jak se u obou stíhaček mění kurzové vektory. Jejich směr se nestýkal se směrem Rooseveltovy skupiny, ale výrazně se k ní přiblíží.

"Co mají za lubem?"

"Nevědí, kde jsme, že?" podotkl operační důstojník. "Jen mají zapnuté radary."

"Takže nás hledají?"

"Tipoval bych to tak."

"No, tak teď už víme, odkud přilítly ty první čtyři." Kapitán Richards vzal mikrofon a spojil se s Jacksonem a Sanchezem.

"Sundejte je," zněl rozkaz. Robby kryl Sancheze z výšky. Bud klesl a dostal se pod oba Migy a za ně.

"Ztratil jsem Američany."

"Zapomeň na ně! Hledáme ten pohotovostní signál, ne?" Velitel letu se rozhlédl. "Vidíš to světýlko? Na hladině, směr dvě hodiny...?"

"Mám to."

"Následuj mě dolů!"

"Mizí dolů doprava!" zvolal Bud. "Jdu na to."

Byl za Migy ani ne dva tisíce metrů. Sanchez zvolil jednu střelu Sidewinder a vyrovnal svůj letoun na "hocha na jihu", stíhačku na křídle. Když se Tomcat blížil, pilotovi ve sluchátkách zazněl tón, načež odpálil střelu. AIM-9M Sidewinder odletěla z odpalovací kolejnice přímo do pravého motoru, který explodoval. Téměř okamžitě stiskl Sanchez spoušť podruhé.

"Jeden je dole."

"Hergot!" Velitel letu zachytil záblesk koutkem oka, a když se otočil, uviděl, jak se letadlo řítí k hladině s ohnivou čárou za sebou. Vychýlil řídící páku vlevo, stiskl knoflík rušičky radarových signálů a rozhlížel se ve tmě po svém nepříteli.

Druhá Sanchezova střela cíl minula. Nevadilo to. Byl mu pořád v patách a tím, že Mig zatočil, se dostal přímo do cesty jeho kanónu ráže dvacet milimetrů. Jednou rychlou dávkou oddělil Migu část křídla. Pilot se taktak stihl katapultovat. Sanchez viděl, jak se roztahuje padák. O minutu později, když kroužili vzhůru, si všimli, že incident zřejmě přežili oba Rusové. To Budovi vyhovovalo.

"Dva jsme sundali. Sticku, po sestřelení jsou tu dva padáky... počkejte chvíli, na hladině jsou tři světla," volal Jackson. Udal pozici a prakticky okamžitě vzlétla z paluby Theodora Roosevelta záchranná helikoptéra.

"Ty, Spade, to je to tak jednoduchý?" zeptal se Walters.

"Taky jsem si myslel, že jsou Rusové chytřejší," připustil kapitán. "Je to jako první den lovecký sezony."

O deset minut později se Kuzněcov pokusil navázat spojení se svými dvěma Migy, ale nedostal žádnou odpověď.

Helikoptéra amerického letectva se vrátila z Rocky Flats. Major Griggs se objevil s dalšími pěti muži v ochranných oblecích. Dva z nich odběhli pro náčelníka Callaghana u tanků M728.

"Ještě deset minut, když budeme mít kliku," zavolal plukovník Lyle z

jednoho tanku.
"Kdo tu velí?" zeptal se jeden muž z týmu NEST.
"Kdo jste?"
"Parsons, velitel týmu." Laurence Parsons velel Výzkumnému týmu jaderného ohrožení - NEST -, což bylo další selhání tohoto dne. Jejich úkolem bylo odhalovat jaderné bomby, než dojde k jejich odpálení. V pohotovosti byly nepřetržitě tři takové týmy, jeden nedaleko Washingtonu, další v Nevadě a třetí, nejnovější, byl v Rocky Flats, ten měl nahradit podnik na výrobu zbraní ministerstva energetiky nedaleko Denveru. Počítalo se s tím, že se jim vždy nepodaří dostat na místo včas. Parsons měl v ruce měřič radiace, a co viděl, se mu nelíbilo. "Jak dlouho už tu vaši lidé jsou?"
"Asi půl hodiny, možná čtyřicet minut."
"Ještě deset minut, a ať jsou všichni pryč. Jste tu vystaveni záření, náčelníku."
"Jak to myslíte? Major říkal, že nejhorší je spad, a..."
"Tohle vzniká z aktivace neutronů. Je to tady o hubu!"
Callaghanem ta myšlenka otřásla. Celý život na něho útočilo něco, co bylo vidět nebo aspoň cítit. "Můžou tam být lidi. Už jsme skoro u konce."
"Tak to udělejte rychle. A tím myslím hodně rychle!" Parsons a jeho tým se začal vracet k helikoptéře. Měli svou vlastní práci. U vrtulníku narazili na muže v civilním obleku.
"Kurva, vy jste kdo?" zeptal se Parsons.
"FBI! Co se tu stalo?"
"Zkuste hádat."
"Washington potřebuje informaci!"
"Larry, tady je to horší než na stadioně!" hlásil další člen týmu.
"Dává to smysl," řekl Parsons. "Pozemní výbuch. Vzdálená strana, po směru větru. Vnitřek byl něčím zastíněn."
"Co mi řeknete?" zeptal se agent FBI.
"Nic moc," snažil se Parsons překřičet hluk helikoptéry. "Pozemní výbuch, síla pod dvacet kilotun, to je vše."
"Je to tu nebezpečné?"
"A jak! Usídlíme se - kde? Kde?"
"A co nemocnice Aurora tři kilometry proti větru?" navrhl muž z týmu. "Je to přes Aurora Mall. Mělo by to tam být v pořádku."
"Víš, kde to je?" zeptal se Parsons.
"Vím!"
"Tak pohyb! Kene, řekni těm lidem, ať odsud koukají mazat, je to tu o dvacet procent horší než uvnitř. Musíme sehnat vzorky. Kene, zajisti, ať odsud zmizí za deset - maximálně patnáct minut. Jestli to bude nutný, tak je odsud odtáhni. Začni tady!"
"Dobře."
Agent FBI se skrčil a helikoptéra odlétla. Člen týmu odběhl k řadě hasičských vozů a mával na ně, ať odjedou. Agent se rozhodl, že provede totéž. Po několika minutách se dostal do auta a zamířil na severovýchod.
"Hergot, já zapomněl na ty neutrony," řekl major Griggs.
"Děkuju mockrát!" křičel Callaghan přes řev tanku.
"Je to v pohodě. Zarazí to na stovce. Stovka nikomu nic neudělá."
Callaghan slyšel zvuk odjíždějících stříkaček. "A co lidi uvnitř?" Na zadní části tanku objevil telefon. "Poslouchejte, máme deset minut, a pak odsud musíme mazat. Šlápněte na to!"
"Bez obav," odpověděl velitel tanku. "Radši uhněte. Počítám do deseti."
Callaghan odběhl stranou. Plukovník Lyle seskočil na zem a následoval ho. Řidič s tankem couvl o deset metrů, zvýšil otáčky na maximum a pustil brzdu. M728 odhodil stranou pět aut. Tank postupoval rychlostí kolem kilometru a půl v hodině, ale nezastavil se. Svými pásy rozrýval asfalt, a pak bylo hotovo.
Bezprostřední okolí stadionu bylo neuvěřitelně nedotčené. Velká část

zničené střechy a horní zdi byla odhozena o stovky metrů dál, ale zde byly jen malé hromádky cihel a úlomků betonu. Pro obyčejné auto by to bylo příliš, ale chodit se v tom dalo. Hasiči přiběhli a vše pokropili. Asfalt byl stále velmi horký a odpařovala se z něj pára. Callaghan běžel před tankem a gesty posílal své muže vlevo i vpravo.

"Víš, co mi to připomíná?" zeptal se člen týmu, když helikoptéra kroužila nad troskami stadionu.

"Jo, Černobyl. I tam byli hasiči." Parsons tu myšlenku zavrhl. "Leťte po větru," řekl pilotovi. "Andy, co ty na to?"

"Pozemní výbuch, a ta bomba neměla vůbec stovky kilotun, Larry, ani ne pětadvacet."

"A co myslíš, že tak pokroutilo odhad NORAD?"

"Parkoviště. Asfalt plus ty hořící auta - je to naprosto černej materiál - je dokonce černej, prokristapána! Udivuje mě, že ten teplotní impulz nevypadal ještě hůř - a všechno tady kolem je bílý od ledu a sněhu, ne? Došlo k obrovskýmu odrazu a energetickýmu kontrastu."

"Je to možný, Andy," přikývl Parsons. "Teroristi?"

"Taky bych řekl, Larry, ale musíme sehnat nějaký vzorky, aby to bylo jistý."

Bitva už odezněla. Velitel bradleye slyšel nesouvislou střelbu a odhadoval, že Rusové možná částečně ustoupili do kasáren. Neudivilo by ho to, tanky na obou stranách byly notně poničené, a bitva už byla převážně na pěchotě v bojových vozidlech. Věděl, že pěšáci jsou opatrnější než tankisté. Pramenilo to z toho, že je chrání jen košile, a ne třicet čísel oceli. Když je člověk zranitelný, víc přemýšlí. Znovu se přesunul. Bylo zvláštní, jak to fungovalo, i když manévrování nacvičoval dost často. Vůz dorazil na roh, a jeden muž seskočil na zem, aby se rozhlédl.

"Nic, seržante. Je to - počkat! Něco se pohybuje asi tři kilometry odsud..." Voják si přiložil k očím dalekohled. "Bojový vozidlo! A s raketama!"

Dobře, pomyslel si seržant, to bude průzkumný prvek pro další vlnu. Jeho úkoly byly zcela jasné. Průzkum má dvě části. Jednak najít nepřítele a zároveň nepříteli zabránit, aby něco objevil.

"Další!"

"Připravte se na postup. Dělo doprava, terče jsou vpravo," dodal pro střelce.

"Můžeme, seržante."

"Jedem!" Pancéřovaný trup bradleye se zhoupl dozadu a vůz vyletěl na křižovatku. Střelec otočil věž. Vypadalo to jako střílna s malým otvorem. Přímo k nim se hnala dvě pancéřovaná průzkumová auta. Střelec zamířil na první vůz a vrchní část určená pro odpalování protitankových střel explodovala. Vůz zatočil doleva a narazil do několika zaparkovaných aut. Střelec už pálil do druhého vozu, který zatočil vpravo a snažil se ukrýt, ale ulice byla na to příliš úzká. Střelec mířil své náboje přímo do terče a s uspokojením sledoval, jak vůz exploduje. Jenže -

"Rychle zpátky - hned!" zakřičel seržant do mikrofonu. Byl tam ještě třetí vůz. Bradley ustoupil stejně rychle, jak přijel. Sotva zmizel za budovami, ulicí proletěla střela a za sebou táhla tenký drátek. Vybuchla o pár stovek metrů dál.

"Vracíme se, otočte to," řekl velitel. Pak zapnul vysílačku. "Tady Delta Tři-Tři. Máme kontakt s průzkumnými vozy. Dva jsou zneškodněné, ale třetí nás objevil. Blíží se k nám další, pane."

"Zatlačili jsme je za linii, dokážu to udržet proti tomu, co tady mají, ale jestli jim přijedou posily, jsme v háji, pane," řekl plukovník Long. "Potřebuju pomoct, pane!" "Do deseti minut vám pošlu pomoc letadlem. Rychlé jednotky už jedou." "To je jen začátek, ale já toho budu potřebovat mnohem víc, pane." SACEUR se otočil k operačnímu důstojníkovi. "Co je připravený?" "Druhá brigáda 11. obrněné divize, pane. Právě vyrážejí z kasáren." "Je něco

mezi nimi a Berlínem?" "Myslíte Rusy? Nic moc. A když si pospíší..." "Vyšlete je." SACEUR se vrátil ke svému stolu a zvedl telefon do Washingtonu.

"Ano, co se děje?" zeptal se Fowler.

"Pane, zdá se, že Rusové povolávají do Berlína posily. Právě jsem vydal rozkaz, aby 2. brigáda 11. obrněné divize vyrazila na pomoc Berlínu. Rovněž jsem tam vyslal letadlo, aby situaci prozkoumalo,"

"Máte tušení, co chystají?"

"Vůbec ne, pane, vůbec to nedává smysl, ale pořád nám tu umírají lidi. Co vám o tom říkají Rusové, pane prezidente?"

"Ptají se, proč jsme je napadli, generále."

"Zbláznili se?" Nebo je za tím něco jinýho? přemýšlel SACEUR. Něco doopravdy děsivýho?

"Pane generále." Byl to ženský hlas, možná že ta Elliotová, říkal si SACEUR. "Chci, aby to bylo naprosto jasné. Jste si jist, že ten útok zahájili Rusové?"

"Jistěže!" odpověděl SACEUR rozrušeně. "Velitel berlínské brigády je nejspíš mrtev. Výkonným důstojníkem je podplukovník Edward Long. Znám ho, je to dobrej kluk. Říká, že Rusové zahájili palbu na brigádu bez jakéhokoli varování, zatímco se naši snažili splnit podmínky pohotovosti, kterou jste vyhlásili z D.C. Neměli ani nabito. Opakuji, s palbou začali Rusové, a na tom se nic nemění. Dáte mi povolení k povolání posil?"

"Co se stane, když je nepovoláte?"

"V tom případě, pane prezidente, budete muset poslat asi pět tisíc dopisů pozůstalým."

"No tak dobře, povolejte je. Ať Berlín nepodniká žádné útočné kroky. Snažíme se to tu uklidnit."

"Hodně štěstí, pane prezidente, musím se vrátit k velení."

PREZIDENTE NARMONOVE:

DOSTALI JSME Z EVROPY ZPRÁVU O TOM, ŽE SOVĚTSKÁ TANKOVÁ BRIGÁDA BEZ VAROVÁNÍ ZAHÁJILA PALBU NA NAŠI BRIGÁDU. PRÁVĚ JSEM HOVOŘIL S NAŠÍM VELITELEM, A TEN TUTO ZPRÁVU POTVRZUJE.

CO SE DĚJE? PROČ VAŠE JEDNOTKY NAPADLY NAŠE JEDNOTKY?

"Máme už nějaké zprávy z Berlína?" zeptal se Narmonov.

Ministr obrany zavrtěl hlavou. "Ne, hlavní průzkumné jednotky by tam právě teď měly dorazit. Kontakt vysílačkami je ale katastrofální. Naše vysílačky operující ve VHF jsou ve městech skoro nepoužitelné, protože tam dochází k zastínění signálu. Dostáváme jen útržkovité informace, jde zejména o taktické rozhovory mezi veliteli nižších jednotek. Nenavázali jsme kontakt s velitelem brigády. Možná je po smrti. Koneckonců," dodal ministr obrany, "Američani si vždy vybírají velitele jako první."

"Takže skutečně nevíme, co se děje?"

"Ne, ale jsem si jist, že žádný sovětský velitel by nezahájil palbu na americké jednotky bez vážné příčiny."

Golovko zavřel oči a v duchu zanadával. Ministr obrany přestával napětí zvládat.

"Sergeji Nikolajeviči?" zeptal se Narmonov.

"KGB nemá žádné informace. Můžete očekávat, že všechny americké střely na pozemních základnách jsou v plné pohotovosti a rovněž všechny ponorky na moři. Odhadujeme, že ponorky, které dosud kotví v přístavech, vyplují během několika hodin."

"A co naše ponorky?"

"Jedna vyplouvá z přístavu právě teď. Ostatní se připravují. Než vyplují všechny, bude to trvat celý den."

"Proč nám to trvá tak dlouho?" zeptal se Narmonov.

"Američani mají pro ponorky k dispozici dvě kompletní posádky. My máme jen jednu. Z toho důvodu vyplouvají rychleji."

"Chcete tedy říct, že jejich strategické síly jsou plně připravené, nebo

zanedlouho budou, a naše ne?"

"Všechny naše rakety na pozemních základnách jsou připravené."

"Prezidente Narmonove, vaše odpověď Američanům...?"

"Co jim mám říct?" zeptal se Andrej Iljič.

Do místnosti vstoupil jeden plukovník. "Zpráva z Berlína." Podal ji ministru obrany.

"Američané jsou ve východní části města. První vlna průzkumných vozidel se dostala pod jejich palbu. Jde o čtyři vozy, v jednom z nich byl zabit velící důstojnik. Palbu jsme opětovali a zneškodnili jsme dva americké vozy... zatím žádný kontakt s naší brigádou." Ministr obrany se podíval na další zprávu. "Letadlová loď Kuzněcov hlásí vyslání hlídky o dvou letadlech. Letouny zjistily záchranný signál a vydaly se ho prozkoumat. Pak byl kontakt přerušen. Čtyři sta kilometrů od nich je bojová skupina americké letadlové lodi. Žádají další pokyny."

"Co to znamená?"

Ministr obrany zkontroloval čas odeslání druhé zprávy. "Pokud se naše letouny dosud nevrátily, zanedlouho jim dojde palivo. Musíme předpokládat, že se z neznámé příčiny ztratily, ale blízkost americké letadlové lodi je znepokojující... Co to k čertu vyvádějí?"

PREZIDENTE FOWLERE:

JSEM SI JIST, ŽE ŽÁDNÝ SOVĚTSKÝ VELITEL BY NENAPADL AMERICKÉ JEDNOTKY BEZ ROZKAZU, A ŽÁDNÝ TAKOVÝ ROZKAZ VYDÁN NEBYL. VYSLALI JSME DO BERLÍNA DALŠÍ PRŮZKUMNÉ JEDNOTKY, A TY BYLY VAŠIMI JEDNOTKAMI NAPADENÉ VE VÝCHODNÍ ČÁSTI MĚSTA, VE VELKÉ VZDÁLENOSTI OD VAŠÍ ZÁKLADNY. CO TO DĚLÁTE?

"O čem to mluví? Co já dělám? Co sakra dělá on?" vrčel Fowler. Rozsvítilo se světýlko. Patřilo CIA. Prezident stiskl knoflík, a do konference přibyl další hovor.

"To záleží na tom, kdo to je on" varovala Elliotová.

"Ano, co je?"'

"Pane prezidente, je tu jen hrozný zmatek."

"Ryane! Nechceme analýzu, chceme informaci. Máte nějakou?" křičela Liz.

"Sověti vysílají své lodě z přístavů Severní flotily. Jedna ponorka se střelami prý už vyjíždí."

"A jejich střely na pozemních základnách jsou v plné pohotovosti?"

"Správně."

"A ještě k tomu přidávají ponorkovou sílu?"

"Ano, pane prezidente."

"Máte nějakou dobrou zprávu?"

"Zprávou je to, že vlastně žádnou zprávu nemáme, a vy -"

"Poslouchejte, Ryane. Naposled: Chci od vás informaci a nic jiného. Donesl jste mi tu Kadiševovu zprávu, a teď tvrdíte, že to nebylo pravdivé. Tak proč bych vám měl věřit teď?"

"Když jsem vám to tehdy přinesl, říkal jsem, že to není ověřené!"

"Myslím, že teď už to ověřené je," podotkla Liz. "Generále Borsteine, pokud jsou v plné pohotovosti, co nám skutečně hrozí?"

"Nejrychleji sem dorazí mezikontinentální balistické střely. Představte si jednu brigádu střel SS-18, ta míří na Washington, a většinu dalších, které mají na mušce naše sklady střel v Dakotě, plus ponorkové základny v Charlestonu, King's Bay, Bangoru a ostatní. Bude to trvat tak pětadvacet minut."

"A terče jsme my?" zeptala se Liz Elliotová.

"Je to jedna z možností, doktorko Elliotová."

"Takže se pomocí SS-18 pokusí dokončit, co první bomba minula?"

"Pokud je to jejich práce, ano."

"Generále Fremonte, jak daleko je náhradní Kneecap?"

"Vzlétl před patnácti minutami. V Hagerstownu bude za devadesát pět minut. Má dobrý vítr v zádech." CINC-SAC té zmínky litoval, jakmile ji dořekl.

"Takže pokud plánují útok a zahájí jej během příští hodiny a půl, zemřeme tady?"

"Ano."

"Elizabeth, naším úkolem je tomu zabránit, na to nezapomeň," řekl Fowler potichu.

Jeho poradkyně pro otázky národní bezpečnosti se na něj podívala. Její tvář vypadala velmi zranitelně. Neměla tak vypadat. Byla hlavní poradkyní nejmocnějšího muže světa, v naprostém bezpečí, pod ochranou oddaných strážců, ale necelou půl hodinu od chvíle, co nějaký neznámý, bezejmenný Rus vydá rozkaz nebo už ho vydal, bude mrtvá. Mrtvá, jen popel ve větru, nic víc. Všechno, proč žila, všechny knihy, třídy a semináře skončí v jednom oslepujícím ničivém záblesku.

"Roberte, ani nevíme, s kým hovoříme," řekla roztřeseným hlasem.

"Zpět k jejich zprávě, pane prezidente," řekl generál Fremont. "Další průzkumné jednotky. To vypadá jako posily."

Jeden mladý požárník našel prvního živého člověka, který vylezl po betonové rampě z podzemního nákladového prostoru. Bylo překvapivé, že to přežil. Na rukou měl popáleniny druhého stupně a při plazení se mu do ran zanesly kousky skla, betonu a bůhvíčeho ještě. Hasič muže zvedl - šlo o policajta - a odnesl ho k evakuačnímu bodu. Oba zbývající hasičské vozy pokropily muže vodou. Muži se pak museli svléknout a pokropili je znovu. Policista byl napůl v bezvědomí, ale z notesu, který držel v rukou, odtrhl kus papíru, a celou cestu sanitkou se snažil hasičovi něco sdělit. Hasičovi ale bylo příliš zima, byl příliš unavený a vystrašený, aby mu věnoval pozornost. Svou práci odvedl, a mohl při ní přijít o život. Pro dvacetiletého mladíka toho bylo až až, takže se jen díval na mokrou podlahu sanitky a třásl se pod dekou.

Nad vstupní bránou byl kdysi betonový překlad. Výbuch ho roztříštil a jedna jeho část vstup blokovala. Jeden z mužů v tanku omotal kolem největší části lano z navijáku. Náčelník Callaghan mezitím nespouštěl oči z hodinek. Teď už ale bylo stejně příliš pozdě. Musí to dokončit, i kdyby měl při tom zemřít.

Lano se napnulo a kus betonu byl odklizen z cesty. Zbytek vchodu se jako zázrakem nezřítil. Callaghan je vedl a plukovník Lyle šel těsně za ním.

Svítila tu bezpečnostní světla, a nejspíš odpadly hlavice všech protipožárních rozprašovačů. Touto částí stadionu byla celá struktura zásobována vodou, uvědomil si Callaghan, takže proto ta potopa. Zaslechli i další zvuky, podobné lidským hlasům. Callaghan vešel do pánské šatny a objevil dvě ženy, obě seděly ve vodě a kabáty měly potřísněny vlastními zvratky.

"Vemte je odsud!" zavolal na své muže. "Běžte oběma směry, rychle to zkontrolujte a co nejdřív ať jste zpátky!" Callaghan se podíval na záchodky. Nikdo tam nebyl. Když se znovu rozhlédl po místnosti, nic dalšího neviděl. Dostali se tak daleko, a našli jen dvě ženy, které si spletly šatnu. Jen dvě. Náčelník se podíval na plukovníka, ale neměl vlastně co říct. Oba vyšli ven na ochoz.

Callaghanovi to chvíli trvalo, i když přístup do nižších pater stadionu byl přímo tady. Přestože jen před nedávnem by měli výhled na jižní stranu stadionu a střechu, teď viděli hory, které stále zezadu ozařovalo zapadající slunce. Otevřený prostor Callaghana přitahoval, a on, jakoby v transu, vystoupil na rampu.

Byla to scéna jako z pekla. Tato část stadionu byla jakýmsi záhadným způsobem zastíněna před výbuchem. Ale ne před žárem. Byly tu skoro tři stovky sedadel, stále prakticky nedotčené, stále obsazené lidmi. Respektive tím, co kdysi byli lidé. Zbyla z nich spálená těla, zčernalá jako připálené maso, horší než jakákoli oběť požáru, jakou za třicet let aktivní služby viděl. Nejméně tři stovky, stále tu seděly a dívaly se tam, kde bývala hrací plocha.

"Pojďte, náčelníku," řekl plukovník Lyle a vedl jej pryč. Muž to nevydržel, a Lyle viděl, jak zvrací do masky. Plukovník mu ji strhl a odvedl jej pryč. "Tak pojďte. Je to kousek. Svou práci jste odvedl." Ukázalo se, že čtyři lidé

zůstali ještě na živu. Hasiči je naložili na plošinu na zadní část tanku, který je urychleně odvezl do evakuačního bodu. Zbývající hasiči oprali všechny své oděvy a odešli též.

Nejspíš jediným štěstím toho dne byla podle Larryho Parsonse ta sněhová pokrývka. Díky ní se snížil teplotní dopad na okolní domy. Namísto stovky domovních požárů tu vypuklo jen pár. Ještě lepší bylo, že včerejší horké slunce utvořilo na dvorech a střechách domů kolem stadionu ledovou krustu. Parsons na ní hledal nějaký materiál. Spolu se svými muži prohledával se scintilačními detektory okolí. Téměř neuvěřitelné na jaderných bombách je to, že ačkoli se většina jejich hmoty přeměňí na energii, celkové množství hmoty, ztracené během toho procesu, je velmi malé. Krom toho, hmota se likviduje velmi těžko, a on hledal zbytky té bomby. Bylo to jednodušší, než by se dalo čekat. Materiál byl tmavý na rovném bílém povrchu, a velmi radioaktivní. Vytipoval si šest ožehavých míst, v okruhu tří kilometrů kolem stadionu. Měl na sobě ochranný oblek s olovem a kráčel po sněhem zasypaném trávníku. Bydlí tu asi starší pár, říkal si. Nestojí tu žádný sněhulák, žádné dítě tu ve sněhu neudělalo andělíčka. Tikání detektoru znělo hlasitěji... tady.

Zbytek bomby nebyl větší než částečky prachu, ale bylo jich tu spousta, nejspíš šlo o rozprášenou dlažbu z parkoviště, pomyslel si Parsons. Kdyby měl velké štěstí, došlo by k vysátí těchto částic do centra ohnivé koule a zbytky bomby by se na to navázaly. Kdyby měl štěstí. Nabral jednu lopatku a vzorky nasypal do plastikového pytle. Ten pak podal svému kolegovi, který pytel hodil do olověného kbelíku.

"Je to hodně o hubu, Larry!"

"Já vím. Vezmu ještě jeden." Nabral další vzorek a uložil jej znovu do pytle. Pak zvedl vysílačku.

"Tady Parsons. Máte něco?"

"Jo, tři krásný vzorky, Larry. Na testy to asi stačí."

"Počkám na vás u vrtulníku."

"Už jdu."

Parsons s kolegou kráčeli pryč a nevšímali si vytřeštěných očí, které je pozorovaly zpoza oken. Ti lidi nebyli jeho prvořadým úkolem. Zaplať pámbu, říkal si, že ho neotravovali otázkami. Helikoptéra stála uprostřed silnice, její rotor se stále otáčel.

"Kam teď?" zeptal se Andy Bowler.

"Do velicího střediska - nákupní středisko. Mělo by tam být hezky chladno. Vem ty vzorky zpátky a prohlídni je na spektrometru."

"Měl bys jít se mnou."

"Nemůžu," zavrtěl Parsons hlavou. "Musím zavolat do D.C. Není to takový, jak nám řekli. Někdo to nafoukl, a já jim to musím říct. A to jde jen přes pozemní linky."

Do konferenční místnosti bylo svedeno asi čtyřicet telefonních linek, mezi nimi i přímá Ryanova linka. To elektronické cvrlikání Ryana upoutalo. Stiskl rozsvícený knoflík a zvedl sluchátko.

"Ryan."

"Jacku, co se děje?" zeptala se Cathy Ryanová svého manžela. V hlase měla zděšení, ale ne paniku.

"Co myslíš?"

"Na místní televizi právě hlásili, že v Denveru vybuchla atomová bomba. Je válka, Jacku?"

"Cathy, nemůžu - ne, lásko, žádná válka není, jasný?"

"Jacku, oni ukazovali fotku. Měla bych něco vědět?"

"Víš skoro to samý, co já. Něco se stalo. Nevíme, co přesně, a snažíme se to zjistit. Prezident je v Camp Davidu s poradkyní pro otázky národní bezpečnosti a..."

"Elliotovou?"

"Ano. Právě hovoří s Rusama. Víš, lásko, mám tu dost práce."

"Měla bych někam odvézt děti?"

Jack si říkal, že správné, čestné i dramatické, by bylo říct své ženě, ať zůstane doma, že musí čelit stejným rizikům jako všichni ostatní, ale ve skutečnosti stejně o jiném bezpečném místě nevěděl. Ryan se podíval z okna a přemýšlel, co má asi tak k čertu odpovědět.

"Ne."

"Prezidentovi radí Liz Elliotová?"

"Přesně tak."

"Jacku, je to ubohá a slabá ženská. Možná je chytrá, ale uvnitř je slabá."

"Já vím, Cathy, ale vážně tu mám moc práce."

"Miluju tě."

"Já tebe taky, lásko. Ahoj." Jack položil sluchátko. "Už se to ví," oznámil. "Obrázky a tak."

"Jacku!" ozval se vyšší důstojník. "Agentura AP právě vydala krátkou zprávu: v Berlíně probíhá střelba mezi americkými a sovětskými jednotkami. Reuters hlásí výbuch v Denveru."

Ryan zavolal Murrayovi. "Máš agenturní zprávy?" "Jacku, já věděl, že to nebude fungovat." "Jak to myslíš?"

"Prezident nám nařídil zablokovat zpravodajský agentury. A asi jsme to někde neuhlídali."

"No skvěle. Tohle jsi měl odmítnout, Dane." "Asi jsem to nezkoušel, vole."

Těch redundancí a uzlů bylo prostě moc. Dvě družice pro Spojené státy byly stále v provozu, totéž platilo i pro většinu systémů mikrovlnných zesilovačů, které byly před nimi. Velké společnosti nevysílaly jen 2 New Yorku a Atlanty. Losangeleská pobočka NBC převzala po tajném telefonátu z ústředí celou síť. CBS a ABC zvládly totéž díky pobočkám ve Washingtonu, respektive v Chicagu. Rozezlení reportéři též veřejnosti nezatajili skutečnost, že agenti FBI drží zaměstnance zpravodajské centrály "jako rukojmí", a dochází tak k dosud nepoznanému a obzvláště nechutnému porušování Prvního dodatku. ABC zuřila, že její zaměstnanci přišli o život, ale byla to vzhledem k ohlasu zprávy zanedbatelná skutečnost. Mlíko už uteklo, a v Bílém domě se rozsvěcovaly kontrolky všech telefonů. Hodně reportérů mělo i přímé spojení do Camp Davidu. Prezident žádné stanovisko neposkytl. Tím se vše jen zhoršilo. Pobočka CBS v Omaze, ve státě Nebraska, vyslala vůz na projížďku kolem centrály SAC a všimla si, že ostraha byla zdvojnásobena a letová linka prázdná. Ty obrázky budou rozeslány po celém území USA během několika minut; nejhorší a nejlepší práci odváděly štáby místních poboček. V Americe se dá jen těžko najít město, kde není skladiště Národní gardy nebo základna záložních vojsk. Utajit aktivity ve všech těchto střediscích by bylo totéž jako utajit východ slunce, a faxy potvrzovaly aktivitu prakticky odevšad. Tyto zprávy mohly okořenit jen záběry stanice KOLD v Denveru, jež byly vysílány téměř nepřetržitě, aby se vysvětlilo, co a proč se děje.

Telefony v nemocnici Aurora Presbyterian byly všechny vytížené. Parsons věděl, že se bude muset na jednu linku procpat, ale jednodušší bylo doběhnout přes ulici do převážně opuštěného nákupního centra. Našel tam agenta FBI, který měl na hlavě modrou čepici se zkratkou jeho zaměstnavatele.

"Vy jste ten chlap ze stadionu?" Parsons byl bez helmy, ale stále v pokovovaném obleku.

"Jo."

"Potřebuju telefon."

"Ušetřete si drobný." Stáli před obchodem s pánskými oděvy. Na dveřích byla páska alarmu, ale zdálo se, že jde o laciný typ. Agent vytáhl pistoli, pětkrát vystřelil a sklo se rozbilo. "Až po vás."

Parsons oběhl pult, zvedl sluchátko a vytočil číslo na ústředí do Washingtonu. Nic se neozvalo.

"Kam voláte?"

"D.C."

"Dálkový hovory nejdou."
"Jak to myslíte? Telefonní společnosti se přece nemohlo nic stát."
"Je to naše práce. Na příkazy z Washingtonu."
"Kterej pošahanej kretén to přikázal?"
"Prezident."
"No skvěle. Musím se tam dovolat."
"Počkejte." Agent zvedl telefon a zavolal do své kanceláře.
"Hoskins."
"Tady Larry Parsons, vedoucí týmu NEST. Můžete předat zprávu do Washingtonu?"
"Jistě."
"Byl to pozemní výbuch, méně než patnáct kilotun. Máme vzorky, už letí do Rocky Flats na spektroskopii. Víte, jak to poslat dál?"
"Ano, zvládnu to."
"Dobře." Parsons zavěsil.
"Vy máte vzorky tý bomby?" zeptal se agent nevěřícně.
"Zní to divně, že? Ale spad není vlastně nic jinýho než kousky bomby, který se navážou na částečky prachu."
"No a co?"
"No a z toho se dá hodně zjistit. Pojďte." Přeběhli přes ulici do nemocnice. Parsons dospěl k závěru, že mít s sebou agenta FBI vůbec není k zahození.
"Jacku, mám tu něco z Denveru, přišlo to přes Walta Hoskinse. Byl to prý povrchový výbuch, kolem patnácti kilotun. Chlapi z NEST mají vzorky a chystají se to prozkoumat."
Ryan si psal poznámky. "A počet obětí?"
"To neříkal."
"Patnáct kilotun," řekl muž z technického oddělení. "Proti tomu, co říkaly družice, to je nízký, ale ne nemožný. I tak je to ale moc na podomácku vyrobenou bombu."
Na tuto misi nebyly stíhačky F-16C zrovna ideální, ale bylo to rychlé. Před necelými dvaceti minutami odlétly čtyři z nich ze základny Ramstein. Do vzduchu byly vyslány na základě poplachu DEFCON-THREE, a mířily na východ k tomu, o čem se stále hovořilo jako o vnitřní německé hranici. Ještě tam ani nedolétly, když je nové rozkazy přesměrovaly na jihovýchodní okraj Berlína s úkolem zjistit, co se to děje u kasáren berlínské brigády. Přidaly se k nim čtyři F-15 Eagles, které měly za úkol je krýt. Všech osm stíhaček neslo jen střely vzduch-vzduch, F-16 měly ještě dvě přídavné palivové nádrže, a F-15 měly konformní palivové nádrže. Z výšky tří kilometrů byly vidět záblesky a výbuchy na zemi. Čtyřčlenná letka se rozdělila do dvojic a zamířila níže k bližšímu ohledání; Eagles kroužily nad nimi. Piloti si o hodně později uvědomili, že problém je dvojnásobný. Za prvé, byli příliš udiveni tím, jaký obrat vzal vývoj situace, aby mohli posoudit všechny možnosti, a k tomu se ještě přidala skutečnost, že ztráty amerických letounů ve válce s Irákem byly tak minimální, že piloti úplně zapomněli, že tohle Irák není.
Ruská tanková brigáda disponovala jak střelami SA-8, tak SA-11, plus běžnou zásobou vozidel s protiletadlovými střelami. Velitel protivzdušné jednotky si počkal na svůj okamžik a nezapnul radary. Udělal to chytře, což se Iráčanům právě moc nepodařilo. Vyčkal, až se americká letadla dostanou do vzdálenosti pod tisíc metrů, a pak teprve vydal rozkazy.
Sotva se stíhačkám aktivovaly poplašné radary, z východní části ruského tábora se zvedl roj střel. F-15, kroužící vysoko nad zemí, měly mnohem větší šanci uprchnout. F-16 Falcon, které sestoupily až do pasti střel země-vzduch, neměly skoro žádnou. Dvě z nich byly zničeny během několika vteřin. Druhá dvojice se první vlně střel vyhnula, ale jednu z nich zachytila střela z druhé vlny, před níž už už unikla. Pilotovi se podařilo katapultovat se, ale zemřel při dopadu na střechu obytného domu. Čtvrtá F-16 unikla tak, že se držela

těsně nad střechami domů a na plný plyn mířila na západ. Na město dopadlo celkem pět amerických letadel. Přežil jen jeden pilot. Prchající letadlo vyslalo zprávu veliteli amerických ozbrojených sil v Evropě na základnu Ramstein. Ten okamžitě nechal vyzbrojit dvanáct F-16 ostrými náboji. Další vlna proběhne jinak.

PREZIDENTE NARMONOVE:

VYSLALI JSME DO BERLÍNA NĚKOLIK PRŮZKUMNÝCH LETOUNŮ. BEZ JAKÉHOKOLI VAROVÁNÍ BYLY SESTŘELENY. PROČ K TOMU DOŠLO?

"Co to znamená?"

"Bez varování sestřeleny? Zuří tam bitva, a proto tam poslali letadla! Brigáda disponuje protiletadlovými střelami," vysvětloval ministr obrany. "Mají jen střely s krátkým doletem, do nízkých výšek. Kdyby se Američani rozhlíželi z bezpečné výšky - deseti tisíc metrů - nemohli bychom na ně. Museli být níž, možná se snažili pomoci svým jednotkám ze vzduchu. Jinak jsme je sestřelit nemohli."

"Copak nemáme žádné informace?"

"Ne, ještě se nepodařilo obnovit spojení."

"Na tuhle zprávu neodpovíme."

"To je chyba," řekl Golovko.

"Ta situace už je i tak dost nebezpečná," zlobil se Narmonov. "Nevíme, co se tam děje. Jak mu mám odpovědět, když on asi má informaci, kterou já nemám?"

"Pokud neodpovíte, bude to vypadat, že tu akci schvalujete."

"Nic neschvalujeme!" vykřikl ministr obrany. "Vůbec by k tomuhle nedošlo, kdyby nás oni nenapadli. Ani pořádně nevíme, jestli se to opravdu stalo nebo ne."

"Tak jim to řekněte," navrhl Golovko. "Možná že když pochopí, že jsme stejně zmatení jako oni, pochopí i to, že..."

"Ale nepochopí a neuvěří nám. Už nás obvinili, že jsme s tím útokem začali, a neuvěří mi, že nemám žádnou kontrolu nad tou oblastí."

Narmonov odešel k rohovému stolku a nalil si šálek čaje, jeho poradci pro otázky obranné i výzvědné si zatím vyměňovali - názory? Je to správný termín? Sovětský prezident zvedl oči ke stropu. Toto velicí středisko pamatovalo Stalina. Bylo na vedlejší koleji jedné linky moskevského metra, postaveného Lazarem Kaganovičem, což byl Stalinův nejhýčkanější židovský antisemita a nejdůvěryhodnější nohsled. Nad hlavou měli sto metrů země, ale teď se Narmonov od svých lidí dozvěděl, že to není bůhvíjak bezpečné místo.

Co si Fowler myslí? ptal se Narmonov sám sebe. Určitě jím zabití tolika amerických občanů otřáslo, ale jak si může myslet, že to způsobili Sověti? A co se teď vlastně děje? Bitva v Berlíně, možný konflikt mezi námořními vojsky ve Středozemním moři, to vše bez vzájemné souvislosti - nebo přece jen?

A záleží na tom? Narmonov upíral oči na obraz na zdi a dospěl k závěru, že ne, nezáleží na tom. Jsou s Fowlerem oba politici, pro něž mají zdání stejnou váhu jako skutečnost a dojmy jsou důležitější než fakta. Ten Američan mu v Římě lhal, a tehdy se jednalo o drobný detail. Lže mu i teď? Jestliže ano, pak celých těch deset let krůčků vpřed nebylo k ničemu? Bylo to naprosto zbytečné snažení.

"Jak začínají války?" zeptal se Narmonov v rohu tiše sám sebe. V dějinách začínaly dobyvačné války silní mužové, kteří chtěli být ještě silnější. Ale doba mužů s imperialistickými ambicemi je už pryč. Poslední takový zločinec zemřel před nepříliš dlouhou dobou. Kolik se toho během 20. století změnilo. Jak začala první světová válka? Atentátník s tuberkulózou zabil klauna tak neoblíbeného, že i jeho vlastní rodina ignorovala jeho pohřeb. Drzá diplomatická nota přinutila cara Mikuláše II., aby začal bránit i lidi, které neměl rád, a tehdy to začalo. Mikuláš měl poslední šanci, vzpomínal Narmonov. Poslední ruský car měl v rukou možnost všechno zarazit, ale neudělal to. Kdyby tak věděl, co bude znamenat jeho rozhodnutí pro válku, možná by v sobě našel sílu ji zastavit, ale kvůli své slabosti a ustrašenosti podepsal rozkaz k

mobilizaci, kterým skončila jedna epocha a druhá začala. Válka tedy začala proto, že se nízcí, vylekaní muži báli války méně než nutnosti přiznat slabost.

Fowler je přesně takový, pomyslel si Narmonov. Je pyšný, arogantní, je to člověk, který lhal i o maličkostech, jen abych si o něm nemyslel něco zlého. Ty oběti ho musely rozzuřit. Bude se bát dalších obětí, ale ještě víc jej bude děsit riziko, že se projeví jeho vlastní slabost. Má země je vydaná napospas takovému muži.

Narmonov se ocitl v elegantní pasti. Ironie té situace mu mohla na tváři vyloudit kyselý úsměv, ale sovětský prezident položil šálek čaje, protože jeho žaludek už víc toho horkého, silného nápoje nedokázal pojmout. Ani on si nemůže dovolit projevit slabost, že? Tím by Fowlera jen vyprovokoval k páchání dalších šíleností. Zčásti se Andrej Iljič Narmonov ptal sám sebe, zda by se to, co si myslí o Jonathanu Robertu Fowlerovi, dalo aplikovat i na něj... Ale bude muset odpovědět. Když nic neudělá, zachová se jako slaboch, že?

"Neodpovídají?" zeptal se Fowler vrchního spojaře. "Ne, pane, zatím ne." Orontia upíral oči na monitor. "Panebože," zašeptal prezident. "Tolik lidí zemřelo."

A já mohla být jedna z nich, říkala si Liz Elliotová. Ta myšlenka se k ní vracela jako vlny na pláž, tříštila se o útesy její mysli, zase se stáhla, jen aby se mohla za chvíli přihnat znovu. Někdo nás chtěl zabít, a to nás znamená i mě samotnou A my ani nevíme, kdo to byl nebo proč...

"Nesmíme to nechat dojít ani o kousek dál."

Ani nevíme, co se snažíme zastavit. Kdo za tím stojí? Proč to dělá? Liz se podívala na hodiny a počítala, za jak dlouho tu bude letoun Kneecap. Měli jsme odletět tím prvním letadlem. Proč jsme jim neřekli, aby pro nás přiletěli do Hagerstownu! Tady jsme hned na ráně, a jestli nás chtějí zabít, tentokrát nás dostanou, to je jisté.

"Jak to můžeme zastavit?" zeptala se Liz. "Vždyť nám ani neodpovídá."

Sea Devil One-Three, protiponorkový letoun P-3C Orion, se kymácel ve větru v malé výšce asi sto sedmdesáti metrů. První řadu deseti zvukových bójek DIFAR vyhodil asi šestnáct kilometrů jihozápadně od polohy Maine. Operátoři sonaru byli pevně připoutáni ve svých sedadlech, většina měla po ruce pytlík na zvracení, a ze všech sil se soustředili na displeje. Několik minut trvalo, než se vše urovnalo.

"Ježíši, to je moje loď," řekl Jim Rosselli. Vytočil číslo do Bangoru a nechal si přivolat komodora Mancusa.

"Barte, co se děje?"

"Maine hlásil kolizi, poškození hřídele a šroubu. Letěla mu na pomoc P-3, a naproti mu jede i Omaha. To je dobrá zpráva. Špatná zpráva je, že Maine v tu dobu stopoval Akulu."

"Co že dělali?"

"Harry ukecal mě i OP-02. Už je pozdě se tím nějak trápit. Mělo by to být v pohodě. Akula od nich byla hodně daleko. A slyšel jsi, co Harry vloni udělal Omaze, ne?"

"Jo, myslel jsem, že mu přeskočilo."

"Poslouchej, mělo by to být v pořádku. Právě teď vysílám všechny lodě, Jime. Jestli už nic nemáš, zase bych se potřeboval vrátit k práci."

"Tak jo." Rosselli zavěsil.

"Co je?" zeptal se Rocky Barnes.

Rosselli mu podal zprávu. "Moje stará ponorka je bezmocná v Aljašským zálivu a kousek od ní se potuluje ruská ponorka."

"A co, jsou přece potichu, ne? Tos mi říkal. Rusové ani nevědí, kde naši jsou."

"Jo."

"Hlavu vzhůru, Jime. Já zase znal některý z těch pilotů, co to schytali nad Berlínem."

"Kde je sakra Wilkes? Už tady měl dávno být," řekl Rosselli. "Má přece dobrý auto."

"Vůbec nevím, člověče. Co se to hergot děje?"

"To nevím, Rocky."

"Máme tu dlouhou zprávu," řekl náčelník Orontia. "Tady to je."

PREZIDENTE FOWLERE:

O UDÁLOSTECH V BERLÍNĚ, JEŽ ZMIŇUJETE, NEMÁME ŽÁDNÉ INFORMACE. NAŠE KOMUNIKAČNÍ LINKY NEFUNGUJÍ. ZASLAL JSEM SVÉ ROZKAZY NAŠIM JEDNOTKÁM, A POKUD JE DOSTALY VČAS, PAK NEBUDOU PODNIKAT ŽÁDNÉ KROKY, KROMĚ OBRANNÝCH. MOŽNÁ SE DOMNÍVALY, ŽE NA NĚ VAŠE LETOUNY CHTĚJÍ ZAÚTOČIT, A PŘIJALY OBRANNÁ OPATŘENÍ. TEĎ SE ZE VŠECH SIL SNAŽÍME OBNOVIT SPOJENÍ S TĚMITO JEDNOTKAMI, ALE NÁŠ PRVNÍ POKUS O SPOJENÍ S NIMI BYL PŘERUŠEN AMERICKÝMI VOJSKY, JEŽ SE NACHÁZELA VELMI DALEKO OD SVÉHO TÁBORA. VY NÁS VINÍTE, ŽE JSME ZAHÁJILI PALBU, JÁ VÁM VŠAK OZNAMUJI, ŽE NAŠE JEDNOTKY ŽÁDNÉ TAKOVÉ ROZKAZY NEMĚLY, A JEDINÉ SPOLEHLIVÉ INFORMACE, KTERÉ MÁME, NÁM ŘÍKAJÍ, ŽE KDYŽ NÁS VAŠE JEDNOTKY NAPADLY, NACHÁZELY SE VELMI HLUBOKO V NÁMI SPRAVOVANÉ ČÁSTI MĚSTA.

PANE PREZIDENTE, NEDAŘÍ SE MI SLADIT VAŠE SLOVA S FAKTY, JEŽ MÁME K DISPOZICI. NECHCI VÁS OBVIŇOVAT, ALE NEVÍM NIC DALŠÍHO, ČÍM BYCH VÁS MOHL UJISTIT O TOM, ŽE SOVĚTSKÉ SÍLY NEPODNIKLY PROTI AMERICKÝM SILÁM ŽÁDNÉ KROKY.

ŘEKL JSTE NÁM, ŽE JSTE UVEDLI SVÁ VOJSKA DO STAVU POHOTOVOSTI ČISTĚ Z OBRANNÝCH DŮVODŮ, ALE NAŠE INFORMACE NAZNAČUJÍ, ŽE VAŠE STRATEGICKÉ SÍLY JSOU VE VELMI VYSOKÉM STUPNI POHOTOVOSTI. ŘÍKÁTE, ŽE NEMÁTE DŮVOD DOMNÍVAT SE, ŽE VINU NA TÉ HANEBNOSTI NESE SOVĚTSKÝ SVAZ, ALE VE STAVU NEJVYŠŠÍ POHOTOVOSTI SE PŘITOM NACHÁZEJÍ SÍLY NAMÍŘENÉ PROTI MÉ ZEMI. CO SI O TOM MÁM MYSLET? ŽÁDÁTE DŮKAZ NAŠICH DOBRÝCH ÚMYSLŮ, ALE VŠECHNY VAŠE ČINY JICH OBSAHUJÍ VELMI MÁLO.

"Už se vzteká," pronesla Liz Elliotová okamžitě. "Ať je tam kdokoli, je pěkně vynervovaný. To je dobře, mohli bychom se znovu dostat na koně."

"To je dobře?" zeptal se CINC-SAC. "Uvědomujete si, že ta vylekaná osoba, o níž hovoříte, má k dispozici celou spoustu střel, které míří na nás? Já to vidím jinak, doktorko Elliotová. Myslím si, že ten muž je rozzlobený. Vmetl nám naše dotazy zpátky do tváře."

"Jak to myslíte, generále?"

"Říká, že ví o naší pohotovosti. No, to není žádné překvapení, ale taky říká, že ty zbraně jsou namířené na ně. Obviňuje nás, že mu vyhrožujeme - atomovkami, pane prezidente. To je sakramentsky vážnější než to pošťuchování v Berlíně."

"Souhlasím," dodal generál Borstein. "Chce nás rozzuřit, pane. Zeptali jsme se ho na pár letadel, a on nám to všechno vrací."

Fowler znovu zavolal do CIA. "Ryane, máte tu poslední zprávu?"

"Ano, pane."

"Co si myslíte o Narmonovově duševním stavu?"

"No, teď se trochu zlobí a hodně ho trápí naše obranné postavení. Snaží se z toho nějak dostat."

"Já to vidírn jinak. Je nervózní."

"No a kdo není?" zeptal se Jack. "Samozřejmě že je nervózní jako každý jiný."

"Tak pozor, Ryane, my to tu máme pod kontrolou."

"Nikdy jsem nic jiného neřekl, Liz," odpověděl Jack a spolkl to, co si skutečně myslel. "Je to vážná situace, a trápí jej stejně jako nás. Snaží se zjistit, co se děje, tak jako všichni ostatní. Potíž je v tom, že nikdo vlastně nic neví."

"No a čí to je chyba? To je přece vaše práce, ne?" popíchl jej Fowler.

"Ano, pane prezidente, ale pracujeme na tom. Pracuje na tom hodně lidí."

"Roberte, máš pocit, že to je Narmonov? Ty ses s ním setkal, strávil jsi s ním nějakou dobu."

"To, Elizabeth, prostě nevím."

"Je to to jediné, co dává smysl..."

"Liz, kde ses dočetla, že to musí dávat smysl?" zeptal se Ryan.
"Ta bomba byla veliká, že, generále Borsteine?"
"Podle našich přístrojů ano."
"Kdo disponuje takhle silnými zbraněmi?"
"My, Rusové, Britové, Francouzi. Možná i Číňani mají takové zbraně, ale o tom pochybuju, jejich zbraně jsou velké a těžkopádné. Izrael má podobné hlavice. Víc nic. Indie, Pákistán, Jižní Afrika mají možná atomové bomby, ale zdaleka ne tak silné."
"Je to pravda, Ryane?" zeptala se Elliotová.
"Ano, je."
"Takže pokud to nebyla Británie, Francie nebo Izrael, kdo to mohl být?"
"Hergot práce, Liz! My to nevíme, rozumíš? Prostě to nevíme, a tohle není případ pro Sherlocka Holmese, kurva! Když vyloučíš všechny, kdo to neudělali, tak nezjistíš, kdo to udělal. Nemůžeš založit závěr na nedostatku informací."
"Zná CIA všechny, kdo mají zbraně tohoto typu?" zeptal se Fowler.
"Ano, pane, myslíme si, že ano."
"Jak jistě to víte?"
"Až do dneška bych za to dal krk."
"Takže mi zase neříkáte pravdu, že?" pronesl Fowler chladně.
Jack vstal ze židle. "Jste sice prezidentem Spojených států, pane, ale nikdy už mě neobviňujte ze lži! Před chvílí mi volala žena a ptala se, jestli má někam odvézt děti, a snad si nemyslíte, že bych byl tak pitomej, abych si v takovou chvíli něco vymýšlel! Pomoc, pane, potřebujete vy!"
"Děkuji, Ryane, to stačí." Spojení ztichlo.
"Ježíši!" pronesl důstojník.
Jack se rozhlédl po místnosti a hledal koš. Doběhl k němu akorát. Klekl si a vyzvracel se. Pak se natáhl pro plechovku koly, vypláchl si pusu a odplivl si do koše. Než vstal, nikdo nepromluvil.
"Oni tomu nechtějí rozumět," řekl Jack tiše. Protáhl se a zapálil si cigaretu. "Vůbec to nechápou.
"Přitom je to tak jednoduchý. Mezi nevědomostí a uvědomováním si nevědomosti je propastný rozdíl. Máme tu krizi, a všichni aktéři se vrací ke svému původnímu obrazu. Prezident přemýšlí jako právník, snaží se zachovat klid, dělá to.
v čem se vyzná, prohlíží si důkazy a snaží se z toho vyrobit případ, vyslýchá svědky, snaží se všechno zredukovat, hraje si prostě svoji hru. Liz se fixuje na skutečnost, že ji to mohlo zabít, nedokáže se toho zbavit. Nu což." Ryan pokrčil rameny. "Asi to chápu. Taky jsem to zažil. Je politoložka, hledá použitelný teoretický model. A to podsouvá prezidentovi. Její model je skutečně elegantní, ale je založen na špíně, že, Bene?"
"Něco jsi vynechal, Jacku," upozornil Goodley.
Ryan zavrtěl hlavou. "Ne, Bene. Ještě jsem se k tomu nedostal. Jelikož se já debil nedokážu ovládnout, nebudou mě už poslouchat. Měl jsem si dát bacha, varovali mě - dokonce jsem viděl, že se to blíží -, ale zase jsem se nechal unýst. A víte, co je na tom legračního? Kdyby nebylo mě, Fowler by pořád seděl v Columbusu, stát Ohio, a Elliotová by přednášela rozzářeným mladíkům v Benningtonu." Jack znovu přešel k oknu. Venku byla tma a světla v místnosti udělala z okna zrcadlo.
"O čem to mluvíte?"
"To je tajemství, pánové. Možná to ale dají na náhrobek: Zde odpočívá John Patrick Ryan. Snažil se konat správně - a podívejte, jak to dopadlo. Bůhví, jestli to přežije Cathy s dětma..."
"Tak zlý to snad zas není," řekl důstojník, ale všem ostatním přeběhl mráz po zádech.
Jack se otočil. "Není? Copak nevidíte, kam to spěje? Nikoho neposlechnou. Neposlechnou. Možná by poslechli Dennise Bunkera nebo Brenta Talbota, ale ti jsou kdesi v atmosféře, jsou malými částečkami spadu nad Coloradem. Já jsem v

tuhle chvíli nejblíž nějakýmu poradci, a právě jsem se vlastním přičiněním odrovnal."

[41] BOJIŠTĚ

Admirál Lunin plul až příliš rychle. Kapitán Dubinin si to uvědomoval, ale takovéhle šance se nenaskýtají příliš často. Bylo to vlastně poprvé, a kapitán přemýšlel, zda i naposled. Proč jsou Američani v plné pohotovosti - ale jasně, možný jaderný výbuch v zemi je vážná věc, že by však byli tak hloupí, aby si mysleli, že to udělal někdo ze Sovětského svazu?

"Ukažte mi mapu," řekl kormidelnímu poddůstojníkovi. Dubinin věděl, co uvidí, ale na dlouhé vzpomínání nebyl čas, teď byl čas pro tvrdá fakta. Metr čtverečního papíru se objevil na stole o chvíli později. Dubinin si vzal kružítko a změřil jím vzdálenost od domnělé pozice ponorky Maine do Moskvy a do strategických skladišť raket ve střední části země.

"Ano." Jen stěží to mohlo být jasnější, že?

"Co se děje, kapitáne?" zeptal se Starpom.

"Americká ponorka Maine je podle odhadů naší rozvědky v nejsevernějším průzkumném sektoru ponorek ze základny Bangor. To dává smysl, ne?"

"Ano, kapitáne, podle toho, co víme o modelech jejich průzkumů."

"Má na palubě čtyřiadvacet raket D-5, v každé je osm hlavic nebo tak...," zarazil se. Bývaly doby, kdy dokázal provést takový výpočet z hlavy a okamžitě.

"Sto devadesát dva, kapitáne," řekl za něj výkonný důstojník.

"Správně, děkuju. To je skoro celkový počet našich SS-18, kromě střel deaktivovaných smlouvou. Ty rakety mají takovou přesnost, že sto dvaadevadesát hlavic zničí přibližně sto šedesát terčů, což představuje více než pětinu všech našich hlavic plus naše nejpřesnější hlavice. To je zázračné, že?" zeptal se Dubinin tiše.

"Vážně si myslíte, že jsou tak přesné?"

"Američani přece prokázali své mistrovství nad Irákem, ne? "O kvalitě jejich zbraní jsem nikdy nepochyboval."

"Kapitáne, víme, že ponorkové rakety D-5 jsou nejpravděpodobnější nástroje pro první útok..."

"Dokončete tu myšlenku."

Starpom se podíval na mapu. "Samozřejmě. Tahle je nejblíž."

"Ano. Maine je v pozici, z níž je schopen zasáhnout naši zemi." Dubinin poklepal na mapu kružítkem. "Pokud Američané zahájí útok, první rakety budou vypáleny odtud, a devatenáct minut poté zasáhnou cíl. Těžko říct, zda soudruzi na velitelství strategických raketových sil dokáží odpovědět tak rychle..."

"Ale, kapitáne, co s tím můžeme udělat my?" zeptal se výkonný důstojník pochybovačně.

Dubinin sundal mapu ze stolu a vrátil ji do otevřené zásuvky. "Nic. Moc ne. Nemůžeme podniknout útok bez rozkazu nebo vážné provokace, že? Podle nejlepších informací dokáže Maine odpalovat střely v intervalech po patnácti sekundách, možná i méně. Ve válce se na příručky tolik nehledí, že? Řekněme tedy čtyři minuty od první do poslední. Aby se střely nezničily navzájem, musí se to provést moudře. Na tom ale zas tak nezáleží, když se podíváte na fyzikální stránku té události. Zajímal jsem se o to, když jsem byl ve Frunze, víte? Protože naše rakety mají tekuté palivo, nemohou být odpalovány, pokud probíhá útok. I kdyby jejich elektronické součástky odolaly všem elektromagnetickým vlivům, jejich struktura je příliš křehká, aby dokázala odolat fyzikálním silám. Takže pokud nemůžeme s jistotou pálit, než dopadnou nepřátelské hlavice, naše taktika spočívá v tom, abychom to přestáli a zahájili palbu o pár minut později. Pro nás z toho vyplývá, že jestli on je schopen pálit během čtyř minut, musíme být vzdáleni do šesti tisíc metrů, zachytit signál prvního odpálení a okamžitě odpálit naše torpédo, abychom si ponechali jakous takous naději, že nestihne odpálit raketu poslední."

"To není jednoduché."

Kapitán zavrtěl hlavou. "Je to nemožné. Jediné, co by pro nás mohlo mít smysl, je eliminovat ho, než dostane rozkaz k odpálení, ale to nemůžeme provést bez patřičných rozkazů, a ty nemáme."

"Takže co uděláme?"

"Moc udělat nemůžeme." Dubinin se naklonil nad stolek. "Předpokládejme, že je skutečně nepohyblivý a že známe jeho přesnou pozici. Ještě ho budeme muset objevit. Pokud jeho motor jede na minimum, bude ho slyšet jen velmi obtížně, zvlášť je-li u hladiny. Pokud budeme příliš aktivní, co mu zabrání v tom, aby proti nám poslal torpédo? Pakliže to udělá, můžeme odpovědět stejně - a doufat, že to přežijeme. Naše torpédo jej možná zasáhne, ale taky ho může minout. Pokud nevypálí, jakmile uslyší náš aktivní sonar... možná se k němu můžeme přiblížit tak blízko, abychom jej zastrašili, zatlačili na ústup. Zase jej ztratíme, až klesne pod rozhraní... ale kdybychom ho zahnali dolů... zůstali nad rozhraním a vysílali aktivní sonarové vlny, možná bychom mu zabránili v tom, aby vystoupal do hloubky pro odpalování střel," Dubinin se zamračil. "Není to nijak geniální plán, že? Kdyby to navrhl jeden z nich" - máchl rukou k nižším důstojníkům -, "sedřel bych jim kůži z těla. Ale nic lepšího mě nenapadá. A vás?"

"Vystavíme se tím velmi pravděpodobnému napadení, kapitáne." Ten plán se spíš dal označit jako sebevražedný, říkal si Starpom, ale byl si jist, že Dubinin si to uvědomuje.

"Ano, to je pravda, ale pokud se nám takto podaří zabránit tomu hajzlíkovi ve vystoupání do bezpečné hloubky pro odpalování střel, pak je to přesně to, co navrhuji. Nenapadá mě žádná alternativa."

PREZIDENTE NARMONOVE:

POCHOPTE, PROSÍM, NAŠI POZICI. BOMBA, KTERÁ ZNIČILA DENVER MĚLA TAKOVOU VELIKOST I TYP, ŽE JE VELMI NEPRAVDĚPODOBNÉ, ABY TEN ÚTOK MĚLA NA SVĚDOMÍ TERORISTICKÁ SKUPINA, NICMÉNĚ JSME ZATÍM NEPODNIKLI VŮČI NIKOMU ŽÁDNÉ ODVETNÉ KROKY. KDYBY DOŠLO K NAPADENÍ VAŠÍ ZEMĚ, UVEDL BYSTE SVÉ STRATEGICKÉ SÍLY DO POHOTOVOSTI VY. MY JSME PODNIKLI OBDOBNÝ KROK S NAŠIMI SILAMI, VČETNĚ KONVENČNÍCH. Z TECHNICKÝCH DŮVODŮ BYLO NUTNÉ PŘISTOUPIT KE GLOBÁLNÍ POHOTOVOSTI, A NIKOLI K SELEKTIVNÍ. NIKDY JSEM VŠAK NEVYDAL ŽÁDNÝ ROZKAZ K ZAHÁJENÍ OFENZIVNÍCH OPERACÍ. NAŠE KROKY BYLY DO TĚCHTO CHVIL ČISTĚ DEFENZIVNÍ A VYZNAČOVALY SE ZNAČNOU ZDRŽENLIVOSTÍ.

NEMÁME ŽÁDNÉ DŮKAZY, KTERÉ BY NAZNAČOVALY, ŽE VAŠE ZEMĚ ZAHÁJILA OPERACE PROTI NAŠÍ ZEMI, ALE BYLI JSME INFORMOVÁNI, ŽE VAŠE JEDNOTKY V BERLÍNĚ NAPADLY NAŠE JEDNOTKY A ROVNĚŽ LETOUNY SNAŽÍCÍ SE O PRŮZKUM TÉ OBLASTI. TÉŽ JSME ZÍSKALI INFORMACE O TOM, ŽE SE SOVĚTSKÝ LETOUN PŘIBLÍŽIL K AMERICKÉ LETADLOVÉ LODI VE STŘEDOZEMNÍM MOŘI.

PREZIDENTE NARMONOVE, NALÉHÁM NA VÁS, ABYSTE PŘIMĚL SVÉ JEDNOTKY KE ZDRŽENLIVOSTI. POKUD SE NÁM PODAŘÍ UKONČIT PROVOKACE, DOSÁHNEME UKONČENÍ TÉTO KRIZE. NEMOHU VŠAK NAŘÍDIT SVÝM LIDEM, ABY SE NEBRÁNILI.

"Abyste přiměl jednotky ke zdrženlivosti? Do háje," zaklel ministr obrany. "My jsme nic neudělali! On bude nás obviňovat! Jeho tanky vpadly do Východního Berlína, jeho stíhací bombardéry napadly naše tamní síly, a on právě potvrdil skutečnost, že jeho letadlová loď napadla naši! A tenhle arogantní blázen přitom blábolí, ať je neprovokujeme! Co čeká, že uděláme? Že utečeme před každým Američanem?"

"To by bylo asi to nejmoudřejší," řekl Golovko.

"Utéct jako zloděj před policajtem?" zeptal se ministr obrany sarkasticky. "Chcete, abychom se zachovali právě takhle?"

"Navrhuji to jako možnost ke zvážení." Narmonov si říkal, že první náměstek ředitele KGB si stojí za svým velmi neoblomně.

"Na téhle zprávě je důležitá druhá věta," upozornil je ministr zahraničí. Jeho analýza byla díky klidnému hlasu, jímž ji pronášel, mnohem mrazivější. "Nevěří, že šlo o teroristickou zbraň. Kdo tedy potom zbývá jako potenciální útočník? Dokonce tvrdí, že Amerika nepodnikla žádné odvetné kroky vůči nikomu,

zatím. Když pak říká, že nemají důkazy o tom, že jsme tuto hanebnost provedli my, jde podle mě o celkem prázdné tvrzení, pokud se dá do kontrastu s prvním odstavcem."

"A když utečeme, bude mu jen mnohem jasnější, že jsme to způsobili my," dodal ministr obrany.

"Mnohem jasnější!" zeptal se Golovko.

"S tím musím souhlasit," podíval se na ně Narmonov. "Musím předpokládat, že Fowler je zcela bez smyslů. Tohle komuniké není dobře promyšleno. A poměrně nepokrytě nás obviňuje."

"A co síla bomby?" zeptal se Golovko ministra obrany.

"Takováhle bomba je pro teroristy skutečně příliš velká. Naše rozbory naznačují, že atomovou bombu první nebo i druhé generace je možné takhle vyrobit, ale maximální síla takové bomby je určitě méně než sto - možná i méně než čtyřicet kilotun. Naše přístroje tvrdí, že tato bomba měla mnohem víc než sto. To znamená třetí generaci nebo možná vícestupňovou termonukleární bombu. A takovou práci amatéři nezvládnou."

"Kdo to pak tedy mohl udělat?" zeptal se Narmonov.

Golovko se podíval na svého prezidenta. "Nemám tušení. Odhalili jsme možnost atomového projektu v NDR. Produkovali plutonium, to víte všichni, ale máme důvody se domnívat, že se ten projekt nikdy nerozběhl. Sledovali jsme projekty v Jižní Americe. Ani tam nejsou tak daleko. Izrael takové možnosti sice má, ale proč by to dělali? Proč by napadali vlastního ochránce? Kdyby se do něčeho takového pustila Čína, napadla by mnohem spíš nás. Máme území i zdroje, jaké by potřebovali, a Amerika má pro ně mnohem větší hodnotu jako obchodní partner než nepřítel. Ne, pokud by šlo o projekt na úrovni státu, existuje jen hrstka států, které to mohou podniknout, a problémy s bezpečností jsou prakticky nepřekonatelné. Andreji Iljiči, kdybyste něco takového přikázal KGB, nebyli bychom schopni něco takového provést. Osobnost, jež by to mohla udělat, by musela mít vlastnosti - zkušenost, inteligenci, odhodlání - jaké u psychopata nenajdete. Masová vražda schopná vyvolat takovouhle krizi vyžaduje velmi nemocnou osobnost. KGB takovými lidmi nedisponuje, ze zřejmých důvodů."

"Takže mi chcete říct, že nemáte žádné informace a že nejste schopen přijít s nějakou rozumnou hypotézou, která by události dnešního rána osvětlila?"

"Je to tak, soudruhu prezidente. Rád bych vám řekl něco jiného, ale nemůžu."

"A jaké informace dostává Fowler?"

"Nevím," připustil Golovko. "Ministři Talbot i Bunker jsou oba mrtví. Oba byli na tom zápase - ministr obrany Bunker byl majitelem jednoho z týmů. Ředitel CIA je teď buď v Japonsku, nebo se odtamtud vrací."

"Jeho zástupcem je Ryan, že?"

"To je pravda."

"Toho znám. Není to šílenec."

"Ne, není, ale též byl zahájen proces k jeho odvolání. Fowler ho nemá rád, a dozvěděli jsme se, že Ryan byl požádán, aby odstoupil. Takže nevím, kdo prezidentu Fowlerovi radí, až na Elizabeth Elliotovou, poradkyni pro otázky národní bezpečnosti, ta ale naše velvyslance nijak nenadchla."

"Chcete tedy říct, že tenhle nízký, ješitný muž zřejmě od nikoho nedostává žádné kvalitní informace?"

"Ano."

"Tím se vysvětluje mnohé." Narmonov se zaklonil a zavřel oči. "Já jsem tedy jediný, kdo mu může dobře poradit, ale on si nejspíš myslí, že jsem srovnal jedno jeho město se zemí. To je skvělé." Byla to zřejmě nejpronikavější analýza za celou noc, i když nesprávná.

PREZIDENTE FOWLERE:

NEJPRVE VÁS MUSÍM UBEZPEČIT, ŽE JSEM DISKUTOVAL SE SVÝMI VOJENSKÝMI VELITELI, A BYL JSEM UJIŠTĚN, ŽE ŽÁDNÁ SOVĚTSKÁ ATOMOVÁ HLAVICE NECHYBÍ.

ZADRUHÉ, SETKALI JSME SE SPOLU, A JÁ DOUFÁM, ŽE VĚŘÍTE, ŽE BYCH NIKDY NEBYL

SCHOPEN VYDAT PODOBNĚ STRAŠLIVÝ ROZKAZ.

ZATŘETÍ, VŠECHNY NAŠE ROZKAZY OZBROJENÝM SLOŽKÁM MĚLY OBRANNOU POVAHU. K ŽÁDNÉ ÚTOČNÉ ČINNOSTI JSEM NEDAL SVOLENÍ.

ZAČTVRTÉ, NECHAL JSEM SE INFORMOVAT NAŠÍ VÝZVĚDNOU SLUŽBOU A S POLITOVÁNÍM VÁM SDĚLUJI, ŽE NEMÁME ŽÁDNÉ PONĚTÍ O TOM, KDO TENTO NELIDSKÝ ČIN MOHL SPÁCHAT. POKUSÍME SE TO ZJISTIT A VŠECHNY ZJIŠTĚNÉ INFORMACE VÁM OKAMŽITĚ POŠLEME.

PANE PREZIDENTE, NEVYDÁM SVÝM OZBROJENÝM SLOŽKÁM ŽÁDNÉ DALŠÍ ROZKAZY, KROM OBRANNÝCH. SOVĚTSKÁ ARMÁDA JE V OBRANNÉ POZICI A NEOPUSTÍ JI.

"Ježíši," vzdychla Elliotová. "Kolik je vtom dalších lží?" Prstem přejížděla po obrazovce.

"Jedna, víme o chybějících hlavicích. To je lež.

Dvě, proč zdůrazňuje skutečnost, že jste se v Římě setkali právě vy dva? Proč by to dělal, kdyby neměl obavy, aby sis nemyslel, že to on není? Být to skutečný Narmonov, neudělal by to, protože by nemusel, že? Je to asi lež.

Tři, víme, že v Berlíně napadli oni nás. To je lež.

Čtyři, poprvé zmiňuje KGB. Proč asi. Co když skutečně mají nějaký krycí plán... nejdřív nás zastraší - skvěle, nejdřív nás zastraší, a pak nám předhodí krycí plán, a my ho musíme přijmout.

Pět, varuje nás, ať ho neprovokujeme. Jsou v obranné pozici, jo? To je teda pozice." Liz se odmlčela, "Roberte, jen kontroluje, jak to baštíme. Snaží se nás oklamat."

"Já to chápu stejně. Má někdo připomínky?"

"Ta zmínka o neprovokování je divná," odpověděl CINC-SAC. Generál Fremont sledoval stavovou tabuli. Měl teď ve vzduchu šestadevadesát bombardérů a více než stovku tankovacích letounů. Rampy na odpalování střel byly v pohotovosti. Družice podpůrného obranného systému zaostřovaly svými teleskopy na odpalovací rampy v Sovětském svazu. "Musíme si o něčem promluvit, pane prezidente."

"O co jde, generále?"

Fremont nasadil nejklidnější profesionální hlas. "Oboustranné snížení strategických vojsk změnilo rozvržení sil pro atomový útok. Dřív, když jsme měli víc než tisíc mezikontinentálních střel, ani my, ani Sověti jsme nemysleli, že by byl takový útok skutečně strategicky možný. Bylo by to prostě neproveditelné. Teď je to ale jinak. Vývoj technologie střel a snížení počtu pevných vysokohodnotných cílů znamená, že takový útok teoreticky možný je. K tomu připojte sovětské zpoždění s deaktivací starších SS-18, a máme tu to, co může pro ně znamenat strategickou výhodu, díky níž se může útok jevit jako přitažlivá alternativa. Nezapomínejte, že u nás probíhá deaktivace zbraní mnohem rychleji. Vím, že vás Narmonov osobně ujistil o tom, že zpoždění do čtyř týdnů doženou, ale podle našich informací jsou brigády se střelami stále aktivní.

"A dál," pokračoval Fremont, "pokud jsou pravdivé zprávy, které tvrdí, že Narmonova ohrožuje jeho armáda - pak je ta situace naprosto zřejmá, ne, pane?"

"Ozřejměte ji ještě o něco víc, generále," řekl Fowler tak jasně, že jej CINC-SAC málem neslyšel.

"Co když má doktorka Elliotová pravdu, pane? Co když skutečně očekávali, že budete na zápase s ministrem Bunkerem? Podle toho, jak funguje naše kontrola a velení, by nás tato situace notně ochromila. Netvrdím, že by nás napadli, ale rozhodně by byli v takové pozici, aby mohli oznámit změnu vlády takovým způsobem, abychom nemohli podniknout nic proti nim, zároveň by ovšem popírali účast na útoku v Denveru. To je velmi zlé. Ale svůj cíl minuli, abych ták řekl, že? A co se jim tedy honí hlavou teď? Možná se domnívají, že je podezíráte z toho, že to udělali oni, a zlobíte se tolik, že byste mohl podniknout odvetné kroky. Pokud si tohle myslí, mohou si rovněž myslet, že jejich nejlepší obranou je rychle nás odzbrojit. Neříkám, pane prezidente, že si to skutečně myslí, ale mohli by." A chladný večer byl najednou ještě chladnější.

"A jak jim máme zabránit v útoku, generále?" zeptal se Fowler.

"Jediná věc, která jim v útoku zabrání, je jistota, že se ten útok nezdaří. To je částečně pravda, pokud máme co do činění s jejich armádou. Jsou dobří. Jsou mazaní. Jednají rozumně. Než něco udělají, tak se zamyslí, jako všichni dobří vojáci. Pokud vědí, že jsme při prvním náznaku útoku připraveni střílet, pak se útok stává vojensky zbytečným, a nedojde k němu."

"To je dobrá rada, Roberte," řekla Elliotová.

"Co na to NORAD?" zeptal se Fowler. Prezident si neuvědomil, že žádá dvouhvězdičkového generála, aby zhodnotil názor generála čtyřhvězdičkového.

"Pane prezidente, pokud máme do situace vnést trochu rozumu, jeví se to jako nejschůdnější řešení."

"Dobře. Co navrhujete, generále Fremonte?"

"V tuto chvíli, pane, můžeme posunout připravenost našich strategických sil na DEFCON-ONE. Kódové označení je SNAPCOUNT. Tím se dostaneme do maximální pohotovosti."

"Nevyprovokuje je to?"

"Nemělo by, pane prezidente. Ze dvou důvodů. Předně se už teď nalézáme ve velmi vysokém stupni pohotovosti, oni to vědí, a ačkoli je to velmi trápí, nic proti tomu nenamítali. To je jediné světýlko soudnosti, jaké jsme zatím viděli. A za

druhé, o tom, že jsme vylezli o kousek výš, se nedozvědí, dokud jim to neřekneme. A říkat jim to nemusíme, dokud neprovedou něco provokativního."

Fowler usrkával z dalšího šálku kávy. Brzy bude muset na toaletu, blesklo mu hlavou.

"Generále, zatím to necháme. Musím si to pár minut promyslet." "Dobře, pane." Ve Fremontově hlasu nebylo slyšet žádné otevřené zklamání, ale tisíc pět set kilometrů od Camp Davidu se CINC-SAC otočil na zástupce náčelníka operačního štábu.

"Co se děje?" zeptal se Parsons. V tuto chvíli neměl nic dalšího na práci. Dovolal se, kam potřeboval, a rozhodl se, že jeho kolegové zvládnou práci v laboratoři sami, takže odešel pomoci lékařům. Přinesl s sebou přístroje, aby mohli u hasičů a hrstky těch, kdo přežili, změřit účinky ozáření, s čímž má průměrný lékař jen malé zkušenosti. Situace nebyla nijak růžová. Ze sedmi lidí, kteří výbuch na stadionu přežili, už pět vykazovalo silné známky nemoci z ozáření. Parsons odhadoval, že byli vystaveni záření od čtyř set do tisíce rem. Šest set se bralo jako maximální vystavení běžně spojené s přežitím, ale i vyšší hodnoty bylo možno díky usilovnému léčení přežít. Pokud se ovšem žitím rozumí další rok, během něhož se člověku projeví v těle tři, čtyři druhy rakoviny. Poslední z lidí toho dostal naštěstí nejméně. Byla mu stále zima, i když měl ruce i obličej nepěkně spálené, nicméně nezvracel. Výbuch ho i ohlušil.

Parsons si všiml, že je to mladý muž. U oblečení v tašce u postele byla pistole a odznak - tedy policista. Něco svíral v ruce, a když otevřel oči, uviděl vedle velitele týmu NEST agenta FBI.

Strážník Pete Dawkins byl v hlubokém šoku, téměř bez citu. Třásl se zimou, vlhkem a též proto, že přežil víc hrůzy než kdokoli jiný. Mysl se mu rozdělila na tři nebo čtyři samostatné oblasti, každá z nich pracovala jiným směrem a jinou rychlostí, a žádná nevynikala bystrostí a stálostí úsudku. Jednu tuto oblast držel při životě výcvik. Zatímco Parsons pohyboval nějakým přístrojem nad Dawkinsovým oblečením, policista si svým poškozeným zrakem všiml muže v modré větrovce. Na rukávech a na hrudi měl vytištěna písmena "FBI". Mladý strážník se vymrštil vzhůru, čímž se odpojil od kapačky. Lékař i sestra okamžitě přiskočili a tlačili jej zpět, ale Dawkins s nimi zápasil a natahoval ruku k agentovi.

Zvláštní agent Bill Clinton byl též notně otřesen. Život mu zachránily jen Vrtochy přidělování služeb. I on měl lístek na zápas, ale musel ho přenechat jinému členovi jednotky. Díky nepřízni štěstěny, jež mladého agenta před

čtyřmi dny rozčílila, byl jeho život ušetřen. To, co viděl na stadionu, ho ohromilo. Jeho vystavení radiaci - podle Parsonse jen čtyřicet rem - jej vyděsilo, ale i on byl policista, a vzal papír z Dawkinsovy dlaně.

Zjistil, že jde o seznam aut. Jedno bylo zakroužkované a u poznávací značky byl otazník.

"Co to znamená?" zeptal se Clinton a naklonil se vedle sestry, která se snažila znovu zavést Dawkinsovi kapačku.

"Dodávka," hlesl muž, otázku sice neslyšel, ale čekal ji. "Přijeli... poslal jsem tam seržanta, ale - jižní strana, u přenosových vozů. Dodávka ABC, malá, dva chlapi, pustil jsem je dál. Neměl jsem je na seznamu."

"Jižní strana, znamená to něco?" zeptal se Clinton Parsonse.

"Tam se to stalo," Parsons se sklonil. "Jak vypadali ti dva chlapi?" ukázal na papír a pak na sebe a Clintona.

"Bílí, asi třicet, normální... byli prý z Omahy... s rekordérem. Bylo mi divný, že jsou z Omahy..., řekl jsem seržantovi Yankevichovi..., šel to zjistit těsně předtím..."

"Podívejte se," řekl lékař. "Ten muž je ve velmi vážném stavu, a já ho musím..."

"Ustupte," řekl Clinton.

"Díval jste se do dodávky?"

Dawkins jen zíral, Parsons vzal kus papíru a nakreslil na něj dodávku, pak tužkou klepal na obrázek.

Dawkins přikývl, ač byl na pokraji bezvědomí. "Velká krabice, asi metr, na ní Sony - říkali, že je to rekordér. Auto z Omahy... ale," ukázal na seznam.

Clinton přikývl. "Značky z Colorada!"

"Pustil jsem je dovnitř," řekl Dawkins a omdlel.

"Metr vysoká krabice..." řekl Parsons tiše.

"Pojďte." Clinton vyběhl z přijímací ordinace. Nejbližší telefon byl u recepce. Všechny čtyři přístroje byly obsazené. Clinton jedno sluchátko vytrhl recepční z ruky, zavěsil a vytočil číslo.

"Co to děláte!"

"Mlčte!" rozkázal agent. "Dejte mi Hoskinse... Walte, tady Clinton, jsem ve špitále. Potřebuju, abys zjistil jednu značku. Colorado, E-R-P-pět-dva-nula. Je to podezřelá dodávka ze stadionu. Dva muži v ní jeli, bílí, třicet let, nenápadní. Sdělil nám to jeden polda, ale pak omdlel."

"Dobře. Kdo je tam s tebou?"

"Parsons, z NEST."

"Hned sem přijeď - ne, zůstaň na příjmu." Hoskins vytočil další číslo. Bylo na Coloradské oddělení motorových vozidel. "Tady FBI, potřebuju rychle zjistit jednu značku. Jdou vám počítače?"

"Ano, pane," ujistil jej ženský hlas.

"Eduard Robert Pavel pět dva nula." Hoskins se podíval na stůl. Proč mu to připadalo tak povědomé?

"Dobře." Hoskins slyšel klapání klávesnice. "Tady to máme, je to úplně nová dodávka zapsaná na jméno pana Roberta Frienda z Roggenu. Chcete číslo řidičáku pana Frienda?"

"Kristepane," řekl Hoskins.

"Co prosím, pane?" Řekl ženě číslo. "Přesně tak."

"Můžete zjistit ještě další dva řidičáky?"

"Jistě." Nahlásil jí je. "První je nesprávné číslo... druhé taky - moment, ta čísla jsou skoro jako..."

"Já vím. Děkuju." Hoskins zavěsil sluchátko. "No tak, Walte, mysli, mysli..." Nejprve bude muset zjistit víc informací od Clintona.

"Murray."

"Dane, tady Walt Hoskins. Právě se mi doneslo něco, co bys měl vědět."

"Tak povídej."

"Náš přítel Marvin Russell zaparkoval dodávku na stadioně. Chlap z NEST

tvrdí, že místo, kde to zaparkovali, je kousek od toho, kde to bouchlo. Byl tam nejmíň jeden - ne, počkej chvíli - jo. Byl tam s ním ještě jeden chlap, a další musel jet najatým autem. Jasně. Uvnitř dodávky byla velká krabice. Dodávka byla natřená jako přenosový vůz ABC, ale Russella našli mrtvýho několik kilometrů dál. Takže musel z té dodávky vystoupit a odejít. Dane, zdá se, že takhle se tam ta bomba mohla dostat."

"Co máš dalšího, Walte?"

"Mám fotky z pasů a průkazy dalších dvou lidí."

"Nafaxuj je."

"Už to bude." Hoskins odešel do spojové místnosti. Cestou vzal dalšího agenta. "Seženˇ chlapy z denverskýho oddělení vražd, co pracujou na Russellově případu - ať jsou kdekoli, spoj se s nima co nejdřív."

"Takže to zase vypadá na terorismus?" zeptal se Pat O'Day. "Já myslel, že ta bomba byla moc velká."

"Russella jsme podezírali jako teroristu, a myslíme si, že mohl - a hergot!" zvolal Murray.

"Copak, Dane?"

"Řekni lidem z kartotéky, že chci fotky z Atén, co jsou v Russellově složce." Zástupce asistenta ředitele počkal na vyřízení telefonátu. "Dostali jsme dotaz z Atén, zabili tam jednoho poldu, a oni nám poslali pár fotek. Tenkrát jsem si myslel, že by to mohl být Marvin, ale... byl tam i někdo jinej v tom autě, mám takový tušení. Jednou jsme se o něj zajímali..."

"Máme tu fax z Denveru," oznámila jim jedna žena.

"Přineste ho sem," rozkázal Murray.

"Tady je jedna stránka." Zbytek přišel krátce poté.

"Letenka... lístek na přípoj. Pate..."

O'Day si to vzal. "Pošlu to dál."

"Hergot, podívej se sem."

"Známý obličej?"

"Vypadá to jako... Ismael Qati? Že by? Toho druhýho neznám."

"Knír i vlasy jsou falešný, Dane," řekl O'Day a otočil se od svého telefonu. "Je taky trochu pohublý. Radši zavolej do kartotéky, jestli tam o něm něco nemají. Tohle nesmíme uspěchat, člověče."

"Správně." Murray zvedl telefon.

"Dobrá zpráva, pane prezidente," řekl Borstein z nitra Cheyenneské hory. "Nad střed Sovětského svazu se dostává KH-11. Už se tam skoro rozednilo, je jasno, a budeme se moci podívat na některá odpalovací pole. Družice už je naprogramovaná. NPIC to pošle v reálném čase sem i na Offut."

"Jen sem ne," bručel Fowler. V Camp Davidu na tohle nikdy nebylo vybavení, což Fowlerovi připadalo jako ohromný nedostatek. Na Kneecap signál šel. Měl tam odjet hned, jak dostal příležitost. "Tak mi řekněte, co vidíte."

"Půjde to, pane, tohle by nám mělo hodně pomoci," sliboval Borstein.

"Už je to tu, pane," řekl jiný hlas. "Tady major Costello, výzvědná služba NORAD. Líp jsme to načasovat nemohli. Družice nám ukáže záběry ze čtyř brigád, od severu k jihu, Žangiz Tobe, Aljesk, Užur a Gladkaja, až na poslední jde všechno o základny s SS-18. Gladkaja má SS-11, starý střely. Aljesk je, pane, jedno z míst, kde měli deaktivovat, ale ještě to nedokončili..."

Ranní nebe v Aljesku bylo čisté. Severovýchodní obzor začínaly osvětlovat první paprsky, ale ani jeden z příslušníků Strategických raketových vojsk neměl chuť to pozorovat. Měli už zpoždění několik týdnů a jejich současné rozkazy měly tento nedostatek napravit. Skutečnost, že jde o rozkazy naprosto nesplnitelné, nikoho nezajímala. V každém ze čtyřiceti odpalovacích sil byl těžký nákladní vůz s kloubem. Střely SS-18 - Rusové jim říkali RS-20, tedy Raketa, Strategická, číslo 20 -nebyly nejnovější, byly už jedenáct let staré, a z toho důvodu Rusové souhlasili s jejich likvidací. Poháněly je motory na tekuté palivo. Pohonné směsi a oxidační činidla byly nebezpečné korozivní chemikálie - nesymetrický dimetyl hydrazin a nitrogen tetroxid - a to, že se

jim říkalo "uskladnitelné" kapaliny, bylo relativní označení. Byly stabilnější než kryogenní paliva, protože se obešly bez chlazení, ale pro člověka byly při prvním kontaktu takřka okamžitě smrtelné, a byly až příliš reaktivní. Jednou z pojistek bylo uzavření střel do ocelových pouzder, ty se pak skladovaly v silech jako obří náboje. Šlo o sovětský vynález, kterým se jemné zařízení sil chránilo před chemikáliemi. Sověti se takovým systémem vůbec zabývali ne proto -jak si stěžovali američtí zaměstnanci výzvědných služeb -, aby získali výhodu vyššího energetického impulzu, ale spíš proto, že se Sovětům nedařilo vyvinout pro své střely spolehlivé a silné palivo, kteroužto situaci ale před nedávnem vyřešili novými střelami SS-25. Ačkoli SS-18 byla bezpochyby velkou a silnou střelou - NATO pro ni mělo kódové označení SATAN - její údržba byla pěkná pakárna, a všichni se těšili, až se jich zbaví. Nejeden příslušník Strategických raketových vojsk přišel při údržbě nebo výcviku o život, stejně tak jako Američané ztratili své vojáky kvůli podobné střele, Titan-II. Všechny střely v Aljesku byly odsouzeny ke zneškodnění, a proto tu bylo tolik mužů a nákladních vozů. Nejdříve ale bylo nutné odmontovat hlavice. Američané mohli sledovat střely v průběhu destrukce, nejtajnějšími artefakty ale byly hlavice. Pod přísným dohledem plukovníka sňal menší jeřáb přední část z Rakety číslo 31, a objevila se víceúčelová samostatně zaměřitelná nosná raketa. Každá z těchto kónických raket měla v dolní části šířku asi čtyřicet centimetrů a po metru a půl se sbíhala do špičky. Každá představovala třístupňovou termonukleární bombu o síle půl megatuny. Vojáci zacházeli s těmito raketami s náležitou a snadno pochopitelnou úctou.

"Máme tu pár obrázků," zaslechl Fowler majora Costella. "Nijak výrazná aktivita, pane..., zkoušíme zaostřit jen na několik sil, na ty, které jsou nejlíp vidět - všude kolem tam jsou lesy, pane prezidente, ale díky úhlu družice víme, které uvidíme jasně... tady je jedno. Silo Tobe nula-pět... nic neobvyklého... velitelský bunkr je tadyhle... vidím tam stráže... je jich víc než jindy... Vidím tam pět - sedm lidí - infračervené zobrazení nám to moc jasně neukazuje, pane, je tam zima. Nic víc. Nic neobvyklého, pane... dobře. No, tak se podíváme na Aljesk - sakra!"

"Co se děje?"

"Sledujeme čtyři různá sila na čtyřech různých kamerách..."

"To jsou servisní vozy," řekl generál Fremont z velicího střediska SAC. "Servisní vozy jsou u všech čtyř. Dveře k silům jsou otevřené, pane prezidente."

"Co to znamená?"

Té otázky se ujal Costello: "Jsou to všechno SS-18, Mod 2, jsou hodně staré. Už dávno měly být deaktivované, ale nejsou. Máme teď záběry z pěti sil, pane, a na všech jsou servisní vozy. Vidím dva, u nich stojí lidi, dělají něco se střelami."

"Co to je servisní vůz?" zeptala se Liz Elliotová.

"Jsou to takové naklaďáky, kterými se střely transportují. Mají i všechny potřebné nástroje. Každá střela má svůj vůz - vlastně víc než jeden. Je to velký vůz, podobný vozům, jaké mají hasiči, má úložný prostory pro všechny nástroje a nářadí - Jime, vypadá to, že odtáhli kryty -jasně! Jsou tam všechny hlavice, je to osvětlený a něco dělají s nosnýma raketama... co to může být?"

Fowler málem vybuchl. Bylo to jako poslouchat fotbalový zápas v rádiu, a - "Co to všechno znamená?"

"Těžko říct, pane... podíváme se na Užuř. Moc činnosti tam není, Užur má nové typy - 18, Mod 5... nejsou tam naklaďáky, znovu jsou vidět stráže. Odhaduji, pane prezidente, že je tam větší počet stráží než obvykle. Teď Gladkaja... bude to pár minut trvat..."

"Proč tam jsou ty naklaďáky?" zeptal se Fowler.

"Můžu říct jen tolik, pane, že možná pracují na střelách."

"Hergot! Řekněte mi konečně, co tam dělají!" zařval Fowler do mikrofonu.

Odpověď zněla velmi odlišně od toho klidného hlasu před pár minut. "To se

nedá říct, pane."
"A co se říct dá?"
"Jak už jsem vám řekl, pane prezidente, jde o staré střely, náročné na údržbu a určené ke zničení, ale Rusové v tom mají trochu zpoždění. U všech tří základen se střelami SS-18 jsme zaregistrovali zesílenou ostrahu, ale v Aljesku měla každá střela servisní vůz, připravenou obsluhu, a byla otevřená sila. Víc z těch záběrů rozeznat nejde."
"Pane prezidente," řekl generál Borstein. "Major Costello vám řekl vše, co mohl."
"Pane generále, vy jste mi říkal, že se z těch záběrů něco dozvíme. Co jsme se tedy dozvěděli?"
"Je možná důležité, že je v Aljesku tak živo."
"Ale nevíte, proč to tak je!"
"Ne, pane, to nevíme," přiznal Borstein schlíple.
"Je možné, že ty střely připravují na odpálení?"
"Ano, pane, možné to je."
"Panebože."
"Roberte," pronesla poradkyně pro otázky národní bezpečnosti, "začínám mít hrozný strach."
"Na to není čas, Elizabeth." Fowler se vzchopil. "Musíme ovládnout sebe i tu situaci. Musíme. Musíme přesvědčit Narmonova..."
"Copak to nechápeš, Roberte? To není on! Jinak to nedává smysl. Nevíme, s kým se bavíme!"
"Co s tím můžeme udělat?"
"Nevím!"
"No, ať je to kdokoli, jadernou válku nechce. Nikdo ji nechce. Je to příliš šílené," ujišťoval ji prezident téměř rodičovsky.
"Jsi si tím jistý, Roberte? Víš to opravdu jistě? Pokusili se nás zabít!"
"I kdyby to byla pravda, nesmíme na to myslet."
"Ale to nejde. Pokud se o to pokusili jednou, pokusí se znovu! Copak to nechápeš?"
Pár stop za nimi si Helen D'Agustinová uvědomila, že loni v létě odhadla Liz Elliotovou dobře. Šíleně ráda buzeruje a je šíleně zbabělá. A koho teď má prezident k ruce? Fowler vstal ze židle a zamířil k toaletám. Pete Connor šel za ním až ke dveřím, protože prezidenti nesmí jít ani tam sami. "Daga" sledovala Elliotovou. Její tvář byla - jaká? přemýšlela agentka tajné služby. V její tváři viděla víc než jen strach. Agentka D'Agustinová se taky hodně bála, ale ona nemusí - není to vůbec fér. Nikdo ji o radu neprosil, nikdo po ní nechtěl, aby se v tom zmatku vyznala. Nic tu nedávalo smysl. Ani trošku. Ale aspoň se jí nikdo na nic neptá, prostě to není její práce. Je to totiž práce Elizabeth Elliotové.
"Kontakt," hlásil muž u sonaru na palubě letounu Sea Devil One-Three. "Bójka tři, kurz dva-jedna-pět... otáčky šroubu... jeden šroub - máme kontakt na jadernou ponorku! Není americká, šroub není americký."
"Mám ho na čtyřce," řekl další sonarman. "Ten vůl se s tím nemaže, rychlost podle otáček šroubu tak dvacet, možná pětadvacet uzlů, kurz je u mě tři-nula-nula." "Dobře," řekl důstojník. "Mám pozici. Můžete mi nahlásit azimut?" "Dva-jedna-nula!" odpověděl první muž. "Ten hoch se nefláká!" Za dvě minuty už bylo jasné, že kontakt směřuje přímo k ponorce Maine.
"Je tohle možný?" zeptal se Jim Rosselli. Zpráva vysílačkou letěla z Kodiaku přímo do NMCC. Velitel hlídkovací eskadry nevěděl, co dál, a žádal instrukce. Zpráva přišla ve formě RED ROCKET - rudé rakety - její kopii odeslali i na CINCPAC, kde též požádají o instrukce shora.
"Co myslíš?" zeptal se Barnes.
"Míří přímo tam, kde se nachází Maine. Jak může sakra vědět, kde je?"
"Jak by to mohl zjistit?"
"Podle bójky, vysílačky - ale ne, proč ten blbec nezmizel?" "Přihrajeme to

prezidentovi?" zeptal se plukovník Barnes. "Asi jo." Rosselli zvedl telefon.

"Tady prezident."

"Tady kapitán Jim Rosselli z Národního velicího střediska armády. Máme v Aljašském zálivu poškozenou ponorku, Maine, je to ponorka s balistickými střelami třídy Ohio. Má poškozený lodní šroub a nemůže manévrovat. Přímo k ní se řítí sovětská útočná ponorka, je od ní asi patnáct kilometrů. Ruskou ponorku teď sleduje letoun P-3C Orion. Žádáme o instrukce, pane."

"Já si myslel, že oni naše ponorky objevit nedokáží."

"To je pravda, pane, ale v tomto případě asi měli nějaké lokalizátory, kterými ji odhalili, když vysílačkou žádala o pomoc. Maine je ponorka s balistickými střelami, spadá pod SIOP a řídí se bojovými směrnicemi pro DEFCON-TWO. To samé platí pro Orion, který ji kryje. Chtějí vědět, co mají dělat."

"Jak je Maine důležitý?" zeptal se Fowler.

Generál Fremont to pochopil. "Jde o ponorku, jež je velmi platnou součástí SIOP, má víc než dvě stě hlavic, velmi přesných hlavic. Když se ji Rusům podaří zneškodnit, velmi nás tím oslabí."

"Jak moc by nás to oslabilo?"

"V našem válečném plánu by po ní zůstala obrovská díra. Maine má na palubě střely D-5, a ty jsou určeny k protiútoku. Jejich úkolem je útočit na odpalovací pole a vybrané velicí a kontrolní body. Pokud se Maine něco přihodí, bude trvat doslova celé hodiny, než se nám podaří její ztrátu nahradit."

"Kapitáne Rosselli, vy jste z námořnictva, že?"

"Ano, pane prezidente - víte, před pár měsíci jsem velel Zlaté posádce na ponorce Maine."

"Za jak dlouho se musíme rozhodnout?"

"Akula se blíží rychlostí pětadvacet uzlů, od naší lodě je přibližně dvacet tisíc metrů. Technicky vzato jsme už v dostřelu torpéda."

"Jaké máme možnosti?"

"Můžete nebo nemusíte vydat rozkaz k útoku," řekl Rosselli.

"Generále Fremonte?"

"Pane prezidente - ne, kapitáne Rosselli?"

"Ano, pane generále?"

"Jak víte, že Rusové míří přímo na naši ponorku?"

"Hlášení je v této otázce poměrně jasné, pane."

"Pane prezidente, domnívám se, že bychom měli chránit naše prostředky. Rusům se útok na jednu z jejich ponorek líbit nebude, ale jde o útočnou ponorku, tedy nikoli o strategický prostředek. Když nám to vytknou, dokážeme to vysvětlit. Jen by mě zajímalo, proč dali té lodi takový rozkaz. Musí přece vědět, že nás to rozčílí."

"Kapitáne Rosselli, máte mé svolení k tomu, aby letoun zneškodnil ruskou ponorku."

"Rozumím, pane." Rosselli zvedl druhý telefon. "MEDVĚDE, tady MUDRC -" tedy aktuální kódové označení pro NMCC. "Hlavní velitel schvaluje, opakuji schvaluje vaši žádost. Potvrďte."

"MUDRCI, tady MEDVĚD, potvrzujeme schválení naší žádosti."

"Přesně tak."

"Rozumím. Konec."

Orion změnil směr. Počasí se začínalo podepisovat i na pilotech. Bylo stále světlo, ale díky nízkým mrakům a rozbouřenému moři měli pocit, že letí velkou hrbolatou chodbou. To nebylo dobře. Dobře bylo to, že jejich kontakt se choval hloupě, řítil se velmi rychle pod rozhraním, a nebylo téměř možné jej minout. Důstojník sedící vzadu naváděl letadlo rovnoběžně ke kurzu Akuly. Z ocasu tohoto přestavěného letounu Lockheed Electra vyčníval detektor magnetických anomálií. Hlásil změny v magnetickém poli země, například takové, které způsobuje kovový trup ponorky.

"Teď, teď, teď, vypustit kouř!" zvolal operátor. Stiskl knoflík a vypustili kouřovou bójku. Pilot v kabině okamžitě zatočil doleva a proces zopakovali. Udělali to tak třikrát a pokaždé se pak stočili vlevo.

"Tak co, jak to tam vypadá?" zeptal se pilot.

"Pevný kontakt, jaderná ponorka, stoprocentně ruská. Navrhuju udělat to tady."

"Tak dobře," řekl pilot.

"Ježíš!" zašeptal druhý pilot.

"Otevřít dvířka."

"Dvířka se otevírají. Pojistky jsou vypnuté, zbraň je připravená."

"Mám to nastavený," řekl důstojník. "Můžeme ji pustit."

Vůbec to nebylo složité. Pilot se zorientoval podle kouřových bójek, které byly v téměř dokonalé přímce. Přeletěli nad první, nad druhou, nad třetí...

"Pouštíme ji teď! Torpédo je pryč!" Pilot přidal plyn a vystoupali o několik set metrů.

Torpédo Mark 50 ASW dopadlo do vody, zpomaleno malým padákem, který se po nárazu na hladinu automaticky uvolnil. Nová a velmi sofistikovaná zbraň byla poháněna téměř neslyšným pohonem, nikoli lodním šroubem, a byla naprogramovaná tak, aby plula nepozorovaně až do hloubky sto sedmdesáti metrů.

Je nejvyšší čas zpomalit, pomyslel si Dubinin po dalších několika tisících metrech. Cítil, že to, do čeho se pustili, bylo dobré. Zdálo se velmi pravděpodobné, že ta americká ponorka zůstane u hladiny. Pokud to odhadl správně, pak jestliže se k ní přiblíží těsně pod rozhraním - pluli v hloubce sto deset metrů - Američani ho neuslyší kvůli hluku u hladiny. On pak bude moci dokončit průzkum s ještě větší tajností. Už si chtěl gratulovat k dobrému taktickému tahu.

"Torpédo na pravoboku!" zakřičel poručík Rykov od sonaru.

"Kormidlo doleva! Plnou parou vpřed! Kde je to torpédo?"

Rykov odpověděl: "Depresní úhel patnáct! Je pod námi!"

"Okamžitě k hladině! Okamžitě plný výstup! Nový kurz tři-nula-nula!" Dubinin doběhl k sonaru.

"Co to je?"

Rykov byl bledý jako stěna. "Neslyším šroub... jen ten zatracenej sonar... odvrací se - ne, zaměřilo nás!"

Dubinin se otočil: "Protiopatření - tři - teď!"

"Vypustit plechovky!"

Členové oddělení pro protiopatření na palubě Admirála Lunina už vypustili tři patnácticentimetrové plechovky s plynotvornou látkou. Ty naplnily vodu bublinami, a tak utvořily terč pro torpédo, ale terč nepohyblivý. Torpédo Mark 50 už zavětřilo přítomnost ponorky a stáčelo se k ní.

"Blíží se k nám, vzdálenost sto metrů," zvolal Starpom. "Rychlost dvacet osm uzlů."

"Vyrovnat v patnácti, ale klidně můžeme i vyplout na hladinu."

"Rozumím! Dvacet osm uzlů."

"Ztratili jsme ho. Když jsme zatočili, ztratili jsme ho ze sonaru." Rykov zvedl ruce v zoufalství.

"Orion právě provedl útok na vetřelce, pane, zrovna jsem zachytil ultrazvukový sonar, velmi slabý kontakt, kurz dva-čtyři-nula. Je to jedno z našich, Mark 50, pane."

"To by ho mělo zabavit," poznamenal Ricks. "Zaplaťbůh."

"Hloubka padesát metrů, vyrovnáváme, stoupání jen deset stupňů. Rychlost třicet jedna."

"Protiopatření nezabrala..." řekl Rykov. Jak se jejich směr vyrovnával, na sonaru znovu uviděli torpédo.

"Není slyšet otáčky lodního šroubu?"

"Ne... ale i v takovéhle rychlosti bych je měl slyšet."

"Musí to být nějaké z těch nových..."

"Mark 50? To je prý velmi chytrá věcička."

"No, uvidíme. Jevgeniji, pamatuješ si operaci u hladiny?" zasmál se Dubinin.

Starpom odvedl výbornou práci při udržování kontroly, ale až jejich ponorka vyjede na hladinu, převalí se přes ni desetimetrové vlny. V tu chvíli bude od nich torpédo asi tři sta metrů. Americké protiponorkové torpédo Mark 50 nebylo jen chytrou, ale dokonce "geniální" zbraní. Identifikovalo a ignorovalo protiopatření, jež před několika minutami přijal Dubinin, a silným ultrazvukovým detektorem teď hledalo ponorku, aby svůj úkol dokončilo. Ale v tu chvíli přispěchaly Rusům na pomoc přírodní zákony. Obecně se předpokládá, že se sonar odráží od kovového trupu lodi, ale to není pravda. Sonar se spíše odráží od vzduchu uvnitř ponorky, respektive od hranice mezi vodou a vzduchem, kterou zvuk neprochází. Torpédo Mark 50 bylo naprogramováno tak, aby tyto hranice vnímalo jako lodě. A jak se blížilo ke své kořisti, zaznamenávalo obrovské lodi všude, kam jen jeho sonar dosáhl. Byly to vlny. A ačkoli bylo naprogramované, aby ignorovalo klidnou hladinu, a tím se předešlo problému zvanému "hladinové polapení", jeho výrobci zapomněli na možnost rozbouřeného, zvlněného moře. Torpédo Mark 50 si vybralo první takový útvar, přiřítilo se k němu - a vyletělo do vzduchu jako losos. Narazilo na zadní stranu další vlny, opět zaregistrovalo stejně obrovský útvar a znovu skočilo. Tentokrát se nárazem trochu natočilo. Dynamické síly je přinutily zatočit a hnát se do nitra další vlny, jelikož všude kolem sebe cítilo přítomnost obrovských lodí. Zatočilo doleva, ale tentokrát byl náraz tak silný, že došlo k detonaci.

"To bylo blízko!" řekl Rykov.

"Ne, blízko ne, přibližně tisíc metrů, ale možná i víc." Kapitán se naklonil do kontrolní místnosti. "Zpomalit na pět uzlů, klesnout do třiceti metrů."

"Trefili jsme ji?"

"Nevím, pane," řekl operátor. "Rus vyjel na hladinu, torpédo se vyřítilo za ním a dost se tam motalo," muž u sonaru ukázal prstem na displej. "Pak vybouchlo tady, nedaleko od místa, kde se Akula ztratil do hluku u hladiny. Těžko říct - není nic slyšet, pane, musíme předpokládat, že jsme minuli."

"Kurz a vzdálenost cíle?" zeptal se Dubinin.

"Přibližně devět tisíc metrů, kurz nula-pět-nula," odpověděl Starpom. "Jaký je plán teď, kapitáne?"

"Najdeme a zničíme cíl," odpověděl kapitán první třídy Valentin Borisovič Dubinin.

"Ale - "

"Byli jsme napadeni. Chtěli nás zabít, hajzlové!"

"Ale to torpédo bylo vypuštěno z letadla," upozornil jej výkonný důstojník.

"Žádné letadlo jsem neslyšel. Byli jsme napadeni. A budeme se bránit."

"Tak co?"

Inspektor Pat O'Day si zuřivě psal poznámky. American Airlines, jako většina leteckých dopravců, měla informace o letenkách v počítači. S číslem letenky a letu mohl vystopovat kohokoli. "Dobře," řekl ženě na druhém konci drátu. "Počkejte chvíli." O'Day se otočil. "V letu z Denveru do Dallasu bylo jen šest letenek první třídy, byl skoro prázdný - ale ještě neodletěl kvůli ledu a sněhu v Dallasu. Máme jména dvou pasažérů z první třídy, kteří nasedli na let do Miami. V Dallasu mělo být spojení na Mexico City. Ti dva, co odletěli do Miami, měli i letenky na spoj z Miami do Mexico City. To letadlo vzlétlo, v Mexiku přistane za hodinu."

"Lze ho vrátit?"

"Prý ne, kvůli palivu."

"Za jednu hodinu - Ježíši!" zaklel Murray.

O'Day si přejel dlaní po tváři. Měl strach jako všichni v Americe - vlastně ještě větší, protože všichni ve velicím středisku se báli víc, protože víc věděli. Snažil se ignorovat vše ostatní a zabývat se jen tím, co měl v ruce.

Zatím to bylo příliš slabé a náhodné, aby se to dalo použít jako nezvratný důkaz. Za dvacet let služby pro FBI už zažil tolik náhod. Ale také už zažil, že velké případy se rozpadly na základě mnohem větších drobností. Člověk se musí spolehnout na to, co má v ruce, a oni měli toto.

"Dane, já..."

Dorazila k nim žena z kartotéky. Podala Murrayovi dva spisy. Nejprve otevřel Russellův spis a rychle hledal fotografii z Atén. Pak našel nejnovější fotografii Ismaela Qatiho. Obě porovnal s fotografiemi z pasů, které před chvílí přišly faxem z Denveru.

"Co myslíš, Pate?"

"Fotka z pasu tohohle muže na pana Qatiho moc nevypadá... lícní kosti a oči sedí, ale knír ne. Taky mu padají vlasy, pokud je to on..."

"A oči?"

"Oči jsou v pohodě, Dane, i nos - jo, je to on. Kdo je ten druhej?"

"Jméno nemáme, jen tyhle fotky z Atén. Světlá pleť, tmavé vlasy, vypadá velmi upraveně. Účes i vlasová čára sedí." Podíval se na údaje o popisu v řidičském průkazu a pasu. "Výška, je dost malej, postava - pasuje to, Pate."

"Souhlasím, souhlasím asi na osmdesát procent, kámo. Kdo je právní ataše v Mexico City?"

"Bernie Montgomery - kurva! Je teď tady, má se sejít s Billem."

"Zkusíme Langley?"

"Jo." Murray zvedl telefon do CIA. "Kde je Ryan?"

"Tady jsem, Dane. Co je?"

"Něco tu máme. Zaprvé, chlápek jménem Marvin Russell, Sioux, člen Společenství bojovníků, loni nám zmizel z očí, mysleli jsme si, že je někde v Evropě. Dneska ho našli podříznutýho v Denveru. Byli tam s ním dva chlapi, a ti už odlétli. O jednom nevíme, jak se jmenuje. Ten druhej by mohl být Ismael Qati."

Ten hajzl! "Kde jsou?"

"Domníváme se, že jsou na palubě letadla American Airlines z Miami do Mexico City, první třída, asi za hodinu budou na terminálu."

"A vy myslíte, že by to mohlo nějak souviset?"

"Na stadionu byl vůz registrovaný na Marvina Russella, alias Roberta Frienda z Roggenu, stát Colorado. Máme i falešné doklady dvou lidí, snad Qatiho a neznámého podezřelého. Ty doklady jsme našli na místě vraždy. Je toho dost, abychom je mohli zavřít pro podezření z účasti na vraždě."

Jo, říkal si Jack. Kdyby byla situace o něco méně vážná, byl by se i zasmál. "Vražda, jo? Chcete tam jet a zatknout je?"

"Pokud vás ovšem nenapadá nic lepšího."

Ryan chvíli mlčel. "Možná napadá. Vydržte chvíli." Zvedl telefon a zavolal na velvyslanectví Spojených států v Mexico City. "Tady Ryan, potřebuju spojit s náčelníkem stanice. Tony? Tady Jack Ryan. Clark je ještě tam? Dobře, tak mi ho dej."

"Ježíši, Jacku, co se sakra..." Ryan ho přerušil.

"Mlč, Johne. Mám pro tebe práci. Na letiště právě míří dva lidi na palubě amerického letu z Miami, mají dorazit asi za hodinu. Za pár minut ti pošleme fotky. Myslíme si, že by v tom mohli mít prsty."

"Takže je to teroristickej útok?"

"Vypadá to tak, Johne. Chceme ty dva a chceme je rychle."

"Mohl by nastat problém s místníma poldama, Jacku," varoval jej Clark. "Nemůžu si dovolit přestřelku."

"Je tam velvyslanec?"

"Asi jo."

"Tak mě přepoj a neodcházej."

"Prosím."

"Kancelář velvyslance," ozval se ženský hlas.

"Tady ústředí CIA, potřebuju okamžitě mluvit s velvyslancem."

"Jistě." Sekretářka je v pohodě, říkal si Ryan.
"Jo, co je?"
"Pane velvyslanče, tady Jack Ryan, zástupce ředitele CIA..."
"Tohle je ale otevřená linka."
"Já vím! Mlčte a poslouchejte. Na letiště v Mexico City přiletí dva muži na palubě letu American Airlines z Miami. Potřebujeme je zatknout a dostat je sem co nejdřív."
"Jsou to naši lidé?"
"Ne, domníváme se, že jde o teroristy."
"To znamená zavřít je, sladit to s místním právním systémem a..."
"Na to nemáme čas!"
"Ryane, tyhle lidi nemůžeme zmlátit, to oni nesnesou."
"Pane velvyslanče, chci, abyste teď hned zavolal prezidentovi Mexika a řekl mu, že potřebujeme jeho spolupráci - je to otázka života a smrti, jasný? Pokud nebude okamžitě souhlasit, tak mu řekněte tohle, asi bude lepší, když si to napíšete. Řekněte mu, že víme o jeho plánech na důchod. Jasné? Řekněte mu to stejnýma slovama. Víme o jeho plánech na důchod."
"Co to znamená?"
"To znamená, že řeknete přesně tohle, rozumíte?"
"Podívejte se, nerad si zahrávám a..."
"Pane velvyslanče, pokud neuděláte přesně to, co vám říkám, řeknu jednomu z našich lidí, aby vás zbavil vědomí, a zavolá tam váš podřízený."
"Nemůžete mi takhle vyhrožovat!"
"Právě jsem to udělal, kamaráde, a pokud si myslíte, že si dělám legraci, tak si to kurva zkuste!"
"Klid, Jacku," upozornil jej Goodley.
Ryan odhlédl od telefonu. "Omlouvám se, pane. Je tady hrozné napětí, v Denveru vybuchla atomová bomba, a tohle může být nejlepší stopa, jakou máme. Takže není čas na zdvořilosti. Prosím vás. Udělejte, co vám říkám. Prosím."
"Dobře."
Ryan vzdychl. "Tak jo. Řekněte mu, že jeden z našich lidí, pan Clark, bude za pár minut taky na letišti. Pane velvyslanče, jen stěží se dá vyjádřit, jak je to důležité. Takže se do toho hned pusťte."
"Udělám to. Měli byste se tam trochu uklidnit," rozloučil se s Ryanem touto radou.
"Děláme, co můžeme, pane. Řekněte, prosím, vaší sekretářce, ať mě přepojí zpátky na náčelníka stanice. Děkuju." Ryan se ohlédl na Goodleye. "Prostě mě majzni po hlavě, když budeš mít pocit, že si to zasloužím."
"Clark."
"Posíláme ti nějaký fotky, k nim jména a čísla sedadel. Než je sebereš, máš se hlásit u šéfa letištní ostrahy. Máš tam ještě pořád to letadlo?"
"Jo."
"Až je budeš mít, nacpi je do letadla a dovez je sem co nejrychleji."
"Dobře, Jacku. Jdem na to."
Ryan přerušil spojení a vrátil se k Murrayovi. "Nafaxujte data náčelníkovi stanice v Mexiku. Mám tam dva důstojníky, jsou dobří, Clark a Chavez."
"Clark?" zeptal se Murray, když podával faxové informace Patu O'Dayovi. "Ten samej, co..."
"Jo, to je on."
"Držím mu palce."
Ten taktický problém byl hodně složitý. Dubinin měl nad hlavou protiponorkový letoun, a nemohl si dovolit sebemenší chybičku. Nad ním byla ještě americká ponorka, kterou chtěl zničit. Vydal ten příkaz proto, aby se zachránil. Vypálili na něj ostrou zbraň. To mění spoustu věcí. Měl by opravdu zavolat na velitelství flotily a požádat o instrukce, ale s letadlem nad hlavou to byla sebevražda, a zahrávání si se smrtí už měl pro dnešek dost. Útok na jeho ponorku mohl znamenat jen to, že Američani plánují útok na jeho

zemi. Porušili své oblíbené mezinárodní zaklínadlo - moře jsou volná pro všechny. Zaútočili na něj v mezinárodních vodách, než se mohl přiblížit a ohrozit je. Někdo si tedy myslí, že je vyhlášen válečný stav. No dobře, pomyslel si Dubinin. Tak ať.

Tažný sonar ponorky byl hodně hluboko pod její úrovní a posádka se soustředila jako snad ještě nikdy.

"Kontakt," řekl poručík Rykov. "Kontakt, kurz jedna-jedna-tři, jeden šroub, dělá rachot, vypadá to na poškozenou ponorku..."

"Víš jistě, že nejde o kontakt na hladině?"

"Vím... doprava po hladině je hodně na jih od této cesty, tady je moc bouřek. Ten zvuk je zcela jistě reaktor ponorky... je hlučný, jakoby vlivem nějakého poškození... míří na jih... současný kurz jedna-jedna-pět."

Valentin Borisovič se otočil a zavolal do kontrolní místnosti: "Odhad vzdálenosti k hlášené pozici cíle?"

"Sedm tisíc metrů!"

"To je daleko... jižní směr... rychlost?"

"Těžko říct... určitě pod šest uzlů... máme i otáčky šroubu, ale není to jasné a nedá se to určit."

"Nemůžeme si dovolit víc než jeden výstřel," zašeptal Dubinin sám pro sebe. Vrátil se do kontrolní místnosti. "Připravte torpédo na počáteční kurz jedna-jedna-pět, počáteční hloubka sedmdesát metrů, aktivace v bodě... čtyři tisíce metrů."

"Dobře." Poručík provedl na svých přístrojích potřebná nastavení. "Připravte hlaveň číslo jedna... zbraň je připravena, můžeme! Venkovní dvířka jsou zavřená, kapitáne."

Dubinin se otočil na výkonného důstojníka. Starpom, obyčejně velmi střízlivý muž - nepil skoro ani při oficiálních večeřích - souhlasně přikývl. Kapitán to nepotřeboval, ale byl za to přece vděčný.

"Otevřít venkovní dvířka."

"Venkovní dvířka jsou otevřená." Důstojník odklopil plastový kryt odpalovací spouště.

"Pal."

Poručík stiskl knoflík. "Torpédo uvolněno."

"Veliteli, sonar! Kontakt, kontakt, kurz jedna-sedm-pět - ve vodě je torpédo, kurz jedna-devět-pět!"

"Plnou parou vpřed!" křikl Ricks na kormidelníka.

"Kapitáne!" zvolal Claggett. "Zrušte ten rozkaz!"

"Cože?" Mladíkovi u kormidla bylo devatenáct let a nikdy nezažil, že by někdo zpochybňoval kapitánův rozkaz. "Co mám udělat, pane?"

"Kapitáne, jestli takhle dupneme na plyn, ani ne za čtvrt minuty přijdeme o hřídel!"

"Sakra, máte pravdu." Ricks byl v rudém osvětlení kontrolní místnosti celý růžový. "Řekněte strojovně, ať nasadí nejvyšší bezpečnou rychlost, kormidlo deset stupňů vpravo, směr sever, nový kurz nula-nula-nula."

"Kormidlo deset stupňů vpravo, rozumím." Chlapci se třásl hlas, když otáčel kormidlem. Strach je nakažlivější než mor. "Kormidlo je, pane, deset stupňů vpravo, nový kurz nula-nula-nula."

Ricks polkl a přikývl. "Dobře."

"Veliteli, sonar, kurz k torpédu je teď jedna-devět-nula, torpédo kličkuje zleva doprava, zatím nepíská."

"Děkuju," odpověděl Claggett.

"Bez ocasu ho ale velmi brzy ztratíme z dohledu."

"To je pravda, pane. Kapitáne, co kdybychom dali Orionu vědět, co se děje?"

"Dobrý nápad. Vytáhnout anténu!"

"Sea Devil One-Three, tady Maine."

"Maine, tady One-Three, stále vyhodnocujeme torpédo, které jsme shodili a..."

"One-Three, máme ve vodě torpédo, kurz jedna-osm-nula. Vy jste je minuli. Zahajte nový průzkum jižně od nás. Myslím si, že se zajímá o náš MOSS."

"Rozumím, jdeme na to." Z letounu vzápětí vyrazila zpráva, že tu probíhá pravděpodobně velmi ostrý souboj.

"Pane prezidente," ozval se Ryan, "máme tu možná důležitou informaci, pane." Jack seděl před jedním mikrofonem, dlaně měl položeny na stole a potily se mu tak, že na stole zanechávaly mokré skvrny. I přesto mu ale Goodley záviděl schopnost ovládat se.

"Co to asi bude?" zeptal se Fowler příkře.

Když Ryan zaslechl prezidentův tón, poklesla mu hlava. "FBI nás právě informovala, že mají informace o dvou, možná třech potvrzených podezřelých teroristech z Denveru. Dva z nich jsou prý v letadle, jež se blíží do Mexico City. Mám v té oblasti své lidi, pokusíme se je zajistit a přivézt sem, pane." "Tak moment," řekl Fowler. "Přece víme, že nešlo o teroristický čin." "Ryane, tady generál Fremont. Jak se k té informaci dospělo?" "Všechny detaily neznám, ale mají informaci o automobilu - nějaké dodávce, která prý byla na místě výbuchu. Zkontrolovali poznávací značku a vlastníka -vlastníka objevili mrtvého, a k dalším dvěma došli podle letenek a -"

"Zadržte," přerušil jej CINC-SAC. "Jak může někdo tohle vědět? Copak to někdo mohl přežít? Hergot sakra, chlape, ta bomba měla sílu kolem stovky kilotun." "No, víte, nejnovější odhady -jsou z FBI - říkají kolem patnácti kilotun." "Z FBI?" zeptal se Borstein z NORAD. "Co ti o tom vědí? Ale i kdyby, bomba o síle patnácti kilotun by zničila všechno živé v okruhu kilometru a půl. Pane prezidente, to nemůže být správná informace."

"Pane prezidente, tady NMCC," slyšel Ryan na stejné lince. "Právě jsme dostali informaci z Kodiaku. Sovětská ponorka útočí na ponorku Maine. Vyslala torpédo, a Maine se snaží uprchnout."

Jack cosi zaslechl, nevěděl přesně co.

"Pane," ozval se Fremont okamžitě, "vyvíjí se to velmi nebezpečně."

"Rozumím, pane generále," řekl prezident tak tiše, že ho skoro nebylo slyšet. "Generále - SNAPCOUNT."

"Co to sakra je?" zeptal se Goodley potichu.

"Pane prezidente, to je chyba. Máme tu solidní informaci. Chtěl jste od nás informaci, a teď vám ji nabízíme!" křikl Ryan rychle, málem se znovu neovládl. Sevřel ruce v pěst. Jack znovu zápasil sám se sebou a podařilo se mu ovládnout se. "Tohle je kvalitní informace, pane."

"Ryane, zdá se mi, že mi celý den lžete," pronesl Fowler hlasem, který už vůbec nezněl lidsky. Spojení pak naposledy ztichlo.

Konečný poplašný signál byl vyslán zároveň po několika desítkách okruhů. Duplikace kanálů, jejich známé funkce, stručnost zprávy a totožné zašifrování napověděly Sovětům mnohé, ještě než vyslaný signál dorazil do jejich počítačů. Když se to jediné slovo objevilo, během několika málo vteřin dorazilo do velicího střediska v Kremlu. Golovko vzal zprávu z přístroje.

"SNAPCOUNT," řekl jen.

"Co to znamená?" zeptal se prezident Narmonov.

"Kódové slovo." Golovkovi na okamžik zbělely rty. "Je to termín z amerického fotbalu. Znamená to myslím sadu čísel použitých před tím, než - než zadák vezme míč, aby zahájil hru."

"Tomu nerozumím," řekl Narmonov.

"Kdysi se v Americe používalo slovo COCKEDPISTOL - odjištěná pistole - označující plnou strategickou připravenost. Významu rozumíme všichni jednoznačně, ne?" Náměstek ředitele KGB pokračoval jako ve snu: "Toto slovo znamená pro Američany jedno jediné. Dá se z toho vyvodit jen to, že..."

"Ano."

[42] KOBRA A ŠAVLE

PREZIDENTE NARMONOVE:

POSÍLÁM VÁM NEBO VAŠEMU NÁSTUPCI TUTO ZPRÁVU JAKO VAROVÁNÍ.

PRÁVĚ JSME OBDRŽELI HLÁŠENÍ, ŽE SOVĚTSKÁ PONORKA ZAÚTOČILA NA AMERICKOU PONORKU S BALISTICKÝMI STŘELAMI. TENTO ÚTOK NA NAŠE STRATEGICKÉ SÍLY NEBUDE TOLEROVÁN, ALE NAOPAK BUDE INTERPRETOVÁN JAKO PŘEDEHRA PRO ÚTOK VŮČI SPOJENÝM STÁTŮM.

MUSÍM VÁS ZNOVU UBEZPEČIT, ŽE NAŠE STRATEGICKÉ SÍLY JSOU V MAXIMÁLNÍM STUPNI POHOTOVOSTI. JSME PŘIPRAVENI SE BRÁNIT.

POKUD MYSLÍTE SVÁ TVRZENÍ O NEVINĚ VÁŽNĚ, NALÉHÁM NA VÁS, ABYSTE UKONČIL VŠECHNY AGRESIVNÍ KROKY, DOKUD JE JEŠTĚ ČAS.

"Nástupci? Co je zase tohle?" Narmonov se na chvíli otočil a pak se podíval na Golovka. "Co se to tu děje? Je Fowler nemocný? Zešílel? Co se děje? Co znamenají ty řeči o ponorkách?" Když domluvil, zůstal s ústy dokořán jako ryba na háčku. Sovětský prezident lapal po dechu.

"Měli jsme informace o nehybné americké ponorce ve východním Pacifiku, poslali jsme tam na průzkum naši ponorku, ale ta nemá žádné povolení k útoku," řekl ministr obrany.

"Existují nějaké okolnosti, za nichž by mohli naši lidé něco takového provést?"

"Nikoli. Bez povolení z Moskvy mohou jednat jen v sebeobraně." Ministr obrany odvrátil oči. Nedokázal snést prezidentův pohled. Nechtěl už nic říkat, ale neměl na vybranou. "Myslím, že to už není kontrolovatelná situace."

"Pane prezidente," řekl praporčík. Otevřel aktovku - "fotbalovou" - a vyndal kroužkový pořadač. První stránky byly odděleny červeným listem. Fowler jej nalistoval. Na stránce bylo napsáno:

SIOP

MOŽNOSTI ROZSÁHLÉHO ÚTOKU

SKYFALL

"Co to teda znamená SNAPCOUNT?" zeptal se Goodley.

"Že pohotovost je na maximum, Bene. To znamená, že pistole je odjištěná, namířená a je cítit tlak na spoušť."

"Jak jsme se do toho sakra..."

"Nech toho, Bene! Je ukradený, jak jsme se do toho dostali, už v tom jsme." Ryan vstal a přecházel po místnosti. "Měli bychom začít hodně rychle přemýšlet."

Nejvyšší důstojník začal: "Musíme přimět Fowlera, aby pochopil..."

"Nic nepochopí," řekl Goodley ostře. "Nic nepochopí, protože neposlouchá."

"Ministři obrany i zahraničí jsou pryč - oba mrtví," upozornil Ryan.

"Viceprezident - Kneecap."

"Velmi správně, Bene... máme na něj přímý spojení... máme!" Ryan stiskl knoflík.

"Kneecap."

"Tady CIA, zástupce ředitele Ryan u telefonu. Musím mluvit s viceprezidentem."

"Vteřinku, pane." Ukázalo se, že to byla velmi krátká vteřinka.

"Tady Roger Durling. Dobrý den, Ryane."

"Dobrý dne, pane viceprezidente. Máme tu problém," oznámil Jack.

"Co se stalo? Sledujeme zprávy horké linky. Nebyly zrovna nejlepší, ale šlo to, až do doby asi před dvaceti minutami. Co se sakra stalo?"

"Pane, prezident je přesvědčen, že v Sovětském svazu došlo ke státnímu převratu."

"Cože? Čí je to chyba?"

"Moje, pane," přiznal Ryan. "Já jsem ten vůl, který mu tu informaci donesl. Ale to je jedno. Prezident mě neposlouchá."

Jacka udivilo, že zaslechl krátký trpký smích. "Jo, Bob moc neposlouchá ani mě."

"Musíme se k němu ale nějak dostat, pane. Máme teď informace, že mohlo jít o teroristický čin."

"Co je to za informace?" Jack mu to během minuty vysvětlil. "To je málo."

"Je to možná málo, pane, ale víc nemáme, a je to sakramentsky víc než všechno ostatní, co jsme zatím přinesli."

"Tak dobře, počkejte chvíli. Chci znát váš názor na situaci."

"Nejlepší odhad je, že se prezident plete a že tam skutečně je Andrej Iljič Narmonov. V Moskvě už se bude rozednívat, prezident Narmonov málo spal, má stejný strach jako my - a po té poslední zprávě si říká, jestli se Fowler zbláznil nebo ne. To není dobrá kombinace. Máme informace o izolovaných střetech mezi sovětskými a americkými vojsky. Bůh ví, co se doopravdy stalo, ale obě strany to berou jako agresivitu z druhé strany. Nastal tedy jednoduchý chaos - útočné jednotky jančí, ale střílejí kvůli stupňům pohotovosti na obou stranách. Roste to samo."

"Souhlasím. Souhlasím se vším. Pokračujte."

"Někdo je musí stáhnout, a rychle. Musíte promluvit s prezidentem, pane. Na moje volání už nebude ani reagovat. Talbot i Bunker jsou oba po smrti, a nikoho jiného už neposlechne."

"A co Arnie van Damm?"

"Kurva!" zaklel Ryan. Jak mohl zapomenout na Arnieho? "Kde je?"

"Nevím. Ale můžu ho nechat rychle najít tajnou službou. A co Liz?"

"Od ní má prezident tu skvělou myšlenku, že ten člověk tam není Narmonov."

"Kráva," pronesl Durling. Tolik práce a promarněného politického kapitálu ho stálo, než do té pozice dostal Charlieho Aldena. "Tak jo, já se s ním zkusím spojit. Vydržte."

"Dobře."

"Volá viceprezident, pane. Linka šest."

Fowler stiskl knoflík. "Tak rychle, Rogere."

"Bobe, měl by ses pokusit znovu dostat věci pod kontrolu."

"A co myslíš, že tady celou tu dobu dělám, co?"

Durling seděl v koženém křesle s vysokým opěradlem. Zavřel oči. Tón té odpovědi mluvil za vše. "Bobe, spíš jsi věcem uškodil než naopak. Musíš se od toho trochu odpoutat. Zhluboka se nadechni, projdi se po místnosti - mysli! Nemáme žádný důvod domnívat se, že to udělali Rusové. Hele, právě jsem mluvil se CIA, a oni říkali..."

"Myslíš Ryan?"

"Ano, právě mi sdělil novinky a..."

"Ryan mi celou dobu lže."

"Houby, Bobe." Durling mluvil stále vyrovnaným a rozumným hlasem. Říkal tomu tón venkovského doktora. "Je na to příliš velký profík."

"Rogere, vím, že to myslíš dobře, ale na psychoanalýzu teď nemám čas. Možná se právě schyluje k jadernému útoku na nás. Dobrou zprávou, počítám, je, že ty to přežiješ. Hodně štěstí, Rogere. Počkej, máme tu zprávu z horké linky."

PREZIDENTE FOWLERE

HOVOŘÍ S VÁMI ANDREJ ILJIČ NARMONOV.

SOVĚTSKÝ SVAZ NEPODNIKL VŮČI SPOJENÝM STÁTŮM ŽÁDNÝ AGRESIVNÍ ČIN. ANI JEDEN. NEMÁME ŽÁDNÝ ZÁJEM NA OHROŽENÍ VAŠÍ ZEMĚ. CHCEME ŽÍT V MÍRU A POKOJI.

NESCHVÁLIL JSEM ŽÁDNOU AKCI NAMÍŘENOU PROTI ŽÁDNÝM AMERICKÝM SILÁM ANI OBČANŮM, ALE VY NÁS STÁLE OBVIŇUJETE, POKUD NÁS NAPADNETE, MUSÍME NAPADNOUT I MY VÁS, A ZEMŘOU MILIONY LIDÍ. BUDE TO PAK JEN NÁHODA?

JE TO NA VÁS. NEMŮŽU VÁM ZABRÁNIT V NEROZUMNÝCH ČINECH. DOUFÁM, ŽE SE VÁM PODAŘÍ SE OVLÁDNOUT. V SÁZCE JE PŘÍLIŠ MNOHO ŽIVOTŮ, ABY JEDEN Z NÁS JEDNAL NEROZUMNĚ.

"Aspoň že máme pořád přístup k tomuhle," poznamenal Goodley.

"Jo, hned je mnohem líp. Tohle ho rozpálí," oznámil Ryan. "Tahle zpráva to dodělá. Nemůžeš říct nepříčetnýmu, že se neovládá..."

"Ryane, tady Durling." Ryan po tom knoflíku málem skočil.

"Ano, pane viceprezidente."

"Kdepak, neposlechl mě, pak dostal poslední zprávu a reagoval na ni dost zle."

"Můžete, pane, otevřít spojení na SAC?"

"Ne, bohužel ne. Mají konferenční hovor mezi NORAD a Camp Davidem. Částí toho problému je, Jacku, že prezident si uvědomuje, kde je zranitelný, a bojí se - no..."

"Jo, všichni se tu bojíme, že jo?"

Chvíli bylo ticho, a Ryan přemýšlel, jestli se Durling necítí trapně, že on sám je v relativním bezpečí.

V Rocky Flats byly vzorky zbytků z bomby uloženy na spektrometr paprsků gama. Trvalo to déle, než čekali, což způsobila menší porucha na přístrojích. Operátoři stáli za štítem, měli gumové, olovem potažené rukavice a metr dlouhé kleště, kterými vytahovali vzorky z olověného kbelíku. Pak počkali, až jeden z techniků spustí přístroj.

"No jo, tohle je hodně nebezpečný."

Na přístroji byly dvě obrazovky, jedna na trubičce na katodové paprsky. Měřila se jím energie fotoelektronů generovaných zářením gama v přístroji. Přesný energetický stav těchto elektronů označoval jak zdrojový prvek, tak i izotop. Objevovalo se to ve formě čar nebo vrcholů grafu. Relativní intenzita různých energetických čar - tu představovaly vrcholy - určovala rozměry bomby. Přesnější měření by vyžadovalo vsunutí vzorku do malého reaktoru, kde by došlo k reaktivaci. Pro tuto chvíli byl ale tenhle systém dostatečný.

Technik přepnul na kanál beta. "Páni, koukněte na čáru tritia! Jak jste říkali, že byla ta bomba silná?"

"Míň než patnáct,"

"No, ale byly v tom tři prdele tritia, doktore - koukněte sem!" Technik si udělal poznámku do bloku a přepnul na kanál gama. "Takže... plutonium, je tu 239, 240, pak neptunium, americium, gadolinium, curium, promethium, uran - trochu U-235, trochu 238... teda - chlapi, tohle byla promyšlená bomba."

"Zmetek," řekl jeden muž z NEST, když přečetl údaje. "Jsou to zbytky zmetku. Všechno to tritium... Páni, měla to bejt dvoustupňová bomba, tohle je moc na vylepšenou atomovku - měla to bejt termonukleární bomba!"

Technik nastavil přístroje na obrazovce. "Podívejte na směs 239/240..."

"Kde máte knížku?"

Na polici vedle spektrometru byly tlusté desky z červeného plastu.

"Savannah River," řekl technik. "Vždycky tam měli problémy s gadoliniem... V Hanfordu to dělají jinak... tam zas pořád mají moc promethia."

"Zbláznil jste se?"

"Věřte mi," řekl technik. "Píšu diplomku o problémech kontaminace v plutoniových reaktorech. Tady jsou čísla!" Přečetl je nahlas.

Muž z NEST nalistoval index a pak se vrátil na jednu stránku. "Je to blízko! Blízko! Zopakujte to gadolinium!"

"Žádná celá nula padesát osm krát deset na mínus sedmou, plus mínus nula celá nula nula dva."

"Pámbu s náma a zlý pryč!" Muž otočil knihu.

"Savannah River... To snad není možný."

"Devatenáct set šedesát osm. To je dobrej ročník. Je to naše bomba. Je to z našeho plutonia, kurva."

Vedoucí NEST zaplašil pochybnosti. "No, zavoláme D.C."

"Nejde to," řekl technik, když upřesňoval své údaje. "Meziměstský hovory nejdou."

"Kde je Larry?"

"Špitál Aurora Presbyterian, pracuje s FBI. Dal jsem to číslo na papírek u telefonu v rohu. Do D.C. volá asi odtamtud."

"Murray."

"Hoskins - novinky z Rocky Flats. Dane, je to šílený: skupina NEST říká, že v tý bombě bylo americký plutonium. Chtěl jsem to potvrdit, a stalo se - prý se divili tomu samýmu. Plutonium je z reaktoru ministerstva energetiky v Savannah River, rok výroby únor 1968, reaktor K. Poznali to do puntíku, můžou

prý dokonce určit, která část reaktoru to byla - mně to přijde jako kravina, ale je tam skvělej odborník."
"Walte, jak mám o tomhle někoho přesvědčit?"
"Dane, jak jsem koupil, tak prodávám."
"Musím s ním mluvit."
"Dálkový linky nefungujou, nevíš? Ale můžu ho sem dostat za pár minut."
"Tak jo, a hejbni sebou."
"Jo, Dane?"
"Jacku, NEST právě předal hlášení kanceláři v Denveru. Materiál v tý bombě byl americkej."
"Cože?"
"Hele, Jacku, já tomu taky nevěřil, jo? NEST sebral vzorky spadu, prozkoumali je a říkají, že uran - ne, plutonium - bylo ze Savannah River, 1968. Do denverský kanceláře už jede vedoucí skupiny. Dálkový hovory nefungujou, ale zvládnu to naším systémem, a ty se s ním můžeš spojit přímo."
Ryan se ohlédl na důstojníka z technického oddělení. "Řekněte mi, co si o tom myslíte."
"Savannah River, tam měli problémy, třeba pět set kilo MUF."
"Co to je?"
"M-U-F, zkratka. Ztracený materiál."
"Teroristi," řekl Ryan přesvědčeně.
"Začíná to dávat smysl," přikývl důstojník.
"Panebože, když on mě nebude poslouchat!" No, je tu ještě Durling.
"To je skoro k nevíře," řekl viceprezident.
"Jsou to, pane, pevná data, kontroloval to tým NEST v Rocky Flats, jde o pevné, vědecké údaje. Možná to zní šíleně, ale je to objektivní skutečnost." Snad, panebože, snad. Durling skoro slyšel, jak si to Ryan myslí. "Pane, zcela jistě nešlo o ruskou zbraň, to je důležité. Víme jistě, že nešlo o sovětskou zbraň. Řekněte to okamžitě prezidentovi!"
"Už letím." Durling kývl směrem ke spojaři.
"Ano, Rogere," řekl Fowler.
"Právě jsme, pane, obdrželi důležité informace."
"Co zas?" Prezident měl k smrti unavený hlas.
"Získal jsem to od CIA, ale ti to mají z FBI. NEST identifikoval materiál, z něhož byla bomba vyrobena, a zcela jistě nepochází z Ruska. Domnívají se, že jde o materiál amerického původu."
"To je šílenství!" pronesl generál Borstein. "Nám žádné zbraně nechybějí. Staráme se o ně, jak můžeme!"
"Rogere, tohle ses dozvěděl od Ryana, co?"
"Ano, Bobe, od něj."
Durling zaslechl v reproduktoru dlouhé vzdychnutí. "Tak ti děkuju."
Viceprezidentovi se třásla ruka, když zvedal další přístroj. "Nevzal to."
"Ale musí to vzít, pane, je to pravda!"
"Už mě nic nenapadá. Měl jste pravdu, Jacku, nikoho už neposlouchá."
"Nová zpráva horké linky, pane."
PREZIDENTE NARMONOVE, četl Jack:
OBVIŇUJETE MĚ Z NEROZUMU. MÁME DVĚ STĚ TISÍC MRTVÝCH, NAŠE JEDNOTKY V BERLÍNĚ JSOU NAPADENY, NAŠE LOĎSTVO JAK VE STŘEDOZEMNÍM MOŘI, TAK V PACIFIKU JE TAKÉ NAPADENO...
"On to udělá! Hergot! Máme informace, který potřebuje, aby to zastavil, a..."
"Nic mě nenapadá," řekl Durling. "Tyhle zprávy horkou linkou věci jen zhoršují a..."
"To je asi zásadní problém, že?" Ryan zvedl oči. "Bene, umíš dobře řídit ve sněhu?"
"Jo, ale..."
"Tak rychle!" Ryan vyběhl z místnosti. Sjeli výtahem do prvního patra a

Jack zaběhl do místnosti ostrahy. "Klíče od auta!"

"Tady, pane." Velmi ustrašený mladý muž jim je hodil. Bezpečnostní služba CIA měla vozy vedle parkoviště VIP. Modré terénní auto GMC s pohonem všech čtyř kol bylo otevřené.

"Kam jedeme?" zeptal se Goodley, když usedl za volant.

"Do Pentagonu, River Entrance - a už ať tam jsme."

"Co to bylo?" Torpédo cosi objelo, ale neexplodovalo, a nakonec mu došlo palivo.

"Nestačilo to na spuštění magnetické rozbušky - bylo to moc malé, aby zasáhlo přímo... určitě to byla návnada," řekl Dubinin. "Kde je původní zachycená depeše?" Jeden z vojáků mu ji podal. "Lodní šroub poškozen kolizí? Hergot! My jsme přece sledovali poškozený reaktor, ne lodní šroub!" Kapitán udeřil pěstí do stolu tak silně, až mu začala téct krev. "Jedeme na sever, okamžitě."

"A kurva, veliteli, sonar, máme tu činný nízkofrekvenční sonar, kurz jedna-devět-nula."

"Připravte torpéda!"

"Pane, pokud zapojíme přídavný motor, získáme další dva, tři uzly," řekl Claggett.

"To je moc hluku!" odsekl Ricks.

"Pane, jsme skryti v okolním hluku. Vysokofrekvenční signály z přídavného motoru tady nehrají velkou roli. Jeho aktivní sonar je nízkofrekvenční, a ta aktivní potvora nás najde, ať jsme hluční nebo ne. Teď se od něj potřebujeme co nejvíc vzdálit, pane, a jestli se dostane moc blízko, Orion nás nebude moct krýt."

"Musíme vypustit torpédo."

"To je chyba, pane. Jsme teď na stupni SNAPCOUNT, a pokud máme střílet, pak má střelba přednost. Když vypálíme, jenom mu naznačíme, kde má hledat. Potřebujeme se od něj vzdálit, kapitáne, abychom zmizeli jeho aktivnímu sonaru, a nemůžeme riskovat střelbu."

"Ne! Torpédové oddělení, připravte střelu!"

"Rozumím, pane."

"Spojaři, řekněte Orionu, ať nám pomůže."

"Tohle je poslední, plukovníku."

"No, to bylo rychlý," řekl velitel brigády.

"Hoši jsou čím dál zkušenější," řekl major stojící vedle něj, když poslední desátá nosná raketa opustila SS-18 v Aljesku. "Opatrně s tím, seržante."

Mohl za to led. Před pár minutami vniklo do obalu střely trochu sněhu. Lidské kroky sníh rozšlapaly a roztavily, ale teploty pod bodem mrazu jej znovu zmrazily na neviditelnou, jako papír tenkou vrstvu ledu. Seržant právě sestupoval z rozkládacích schůdků, uklouzl a upustil francouzský klíč. Ten se odrazil od zábradlí a chvilku se točil jako káča. Seržant se pro něj natáhl, ale nechytil ho, a klíč spadl.

"Rychle pryč!" zvolal plukovník. Seržanta nemusel nikdo pobízet. Desátník na jeřábu odtáhl hlavici stranou a sám seskočil z vozu. Všichni věděli, že musí utíkat proti větru.

Klíč už téměř dopadl až na zem, ale narazil na vnitřní kování odskočil stranou a na dvou místech udělal rýhu do potahu prvního stupně. Potah střely obsahoval i palivo, tudíž došlo k uvolnění paliva i oxidačního činidla. Obě chemikálie utvořily menší mraky - uniklo jen pár gramů obou látek -, ale v obou případech šlo o látky snadno vznětlivé. Při prvním kontaktu se zapálily. K tomu došlo dvě minuty potom, co klíč spadl.

Výbuch byl velmi silný. Srazil plukovníka na zem, ačkoli byl od sila asi dvě stě metrů. Instinktivně se schoulil za silný kmen borovice, a kolem se přehnala tlaková vlna. Když za chvíli vzhlédl, uviděl vrcholek sila v plamenech. Jeho muži to stihli všichni - zázrak, říkal si. V jeho další myšlence se objevil humor, jež tak často doprovází útěk před smrtí: No,

Američanům zase spadla ze srdce další střela!

Družice podpůrného obranného programu už zaměřila své senzory na ruská odpalovací pole. Květ výbuchu byl nezaměnitelný. Signál okamžitě poslali do Alice Springs v Austrálii, a odtud zpět do komunikační družice amerického letectva, která jej předala do severní Ameriky. Trvalo to půl vteřiny.

"Potenciální odpálení - potenciální odpálení střely v Aljesku!"

V tu chvíli se pro generálmajora Joe Borsteina všechno změnilo. Očima se zaměřil na displej a jeho první myšlenkou bylo, že se to stalo, přes to přese všechno, všechen pokrok, všechny smlouvy, nějak k tomu došlo, a on se na to dívá a bude se dívat, dokud střela SS-18 s jeho jménem na boku nedopadne na Cheyenneskou horu. Nebylo to jako svrhávat bomby na most Paula Doumera nebo škádlit stíhačky nad Německem. Tohle byl konec života.

Borstein měl hlas jako smirkový papír. "Vidím jen jeden... kde je ta střela?"

"Nevidím střelu, nevidím střelu, nevidím střelu," oznámila kapitánka. "Květ je příliš velký, spíš to vypadá na explozi. Nevidím střelu. Nejde o odpálení, opakuji nejde o odpálení."

Borstein si všiml, že se mu klepou ruce. Neklepaly se mu, ani když ho sestřelili, ani když spadl na Edwards, ani když prolétával se stíhačkou krupobitím. Rozhlédl se po svých lidech a v jejich obličejích viděl stejnou obavu, jaká mu před chvílí sevřela žaludek. Je zvláštní, že až dosud mu to připadalo jako sledování nějakého hrozného filmu, ale teď už ne. Zvedl telefon do SAC a vypnul přípojku do Camp Davidu.

"Pete, všiml sis toho?"

"No, to si piš, Joe."

"Ty, asi bychom to měli nějak urovnat, Pete. Prezident se přestává orientovat."

CINC-SAC se na chvíli odmlčel. "Mně taky moc nechybělo, ale naštěstí se mi to povedlo přestát."

"Jo, rozumím ti, Pete."

"Co to sakra bylo?"

Borstein vrátil připojení. "Pane prezidente, domníváme se, že došlo k výbuchu v aljeskských odpalovacích polích. Hodně nás to vylekalo, ale ve vzduchu nic není - znovu říkám, pane prezidente, ve vzduchu nic není. Zcela určitě šlo o falešný poplach."

"Co to znamená?"

"Já nevím, pane. Možná - pracovali se střelami, a třeba došlo k nehodě. Nebylo by to poprvé - my měli ten samý problém s Titanem-II."

"Generál Borstein má pravdu," potvrdil jeho slova CINC-SAC. "Proto jsme se Titanů-II zbavili..,, pane prezidente?"

"Ano, generále?"

"Navrhuji, abychom se pokusili situaci poněkud uklidnit, pane."

"A jak toho chcete asi dosáhnout?" vyzvídal Fowler. "Co když se to vztahovalo k jejich poplašné aktivitě?"

Jízda po George Washington Parkway proběhla bez problémů. Ačkoli byla silnice pokrytá sněhem, Goodley udržoval stabilní rychlost pětašedesát kilometrů v hodině, ani jednou neztratil kontrolu, opuštěná auta míjel jako závodní řidič v Daytoně. Zajel k River/Mail Entrance do Pentagonu. Strážníka v civilu teď kryl ještě jeden voják s bezpochyby nabitou puškou M-16.

"CIA!" řekl Goodley.

"Počkat." Ryan vytáhl svůj odznak. "Strč to do drážky. Mělo by to tu fungovat."

Goodley poslechl. Na Ryanově odznaku vysokého důstojníka byl elektronický kód platný i pro tuto pojistku. Závora se zvedla a patník zajel dolů, takže měli volný průjezd. Voják přikývl. Pokud fungoval odznak, je všechno v pořádku, ne?

"Zajeď k prvnímu vchodu!"

"Kde mám zaparkovat?"
"Nech to tady! Pojď se mnou."
Ostraha uvnitř River Entrance byla též posílená. Jack se pokoušel projít detektorem kovů, ale zastavily ho mince v kapse, které pak zlostně hodil na podlahu. "Kde je NMCC?"
"Pojďte za mnou, pane."
Vchod do Národního velicího střediska armády byl zatarasen neprůstřelným sklem, za nímž seděla černoška s revolverem.
"CIA - musím dovnitř." Ryan podržel svůj odznak u černé podložky a znovu to fungovalo.
"Kdo jste, pane?" zeptal se nižší důstojník námořnictva.
"Zástupce ředitele CIA. Vezměte mě k tomu, kdo to tady vede."
"Pojďte za mnou, pane. Dovedu vás ke kapitánu Rosselimu."
"Kapitánu? Nikdo vyšší tu není?"
"Generál Wilkes se ztratil, pane. Nemáme ponětí, kde může být." Muž se otočil a odešel.
Ryan uviděl kapitána námořnictva a podplukovníka letectva, stavovou tabulku a změť vícelinkových telefonů. "Vy jste Rosselli?"
"Přesně tak. A. vy?"
"Jack Ryan. Zástupce ředitele CIA."
"No, to jste si nevybral dobrý podnik," poznamenal plukovník Barnes.
"Změnilo se něco?"
"No, před chvílí jsme zaznamenali něco, co vypadalo jako odpálení střely v Rusku..."
"Ježíš!"
"Žádná střela ale nevylétla, možná došlo k explozi na rampě. Máte něco, co bychom měli vědět?"
"Potřebuju spojení do velicího střediska FBI a musím mluvit s vámi dvěma."
"To je šílený," řekl Rosselli po dvou minutách.
"Možná." Ryan zvedl telefon. "Dane, tady Jack."
"Kde sakra seš, Jacku? Furt volám do Langley!"
"V Pentagonu. Co víte o bombě?"
"Počkej, spojím tě s doktorem Larrym Parsonsem. Je z NEST. Už to bude."
"Tak fajn. Tady Ryan, zástupce ředitele CIA. Povídejte."
"Bomba byla vyrobena z amerického plutonia. To je jistý. Vzorek zkoumali čtyřikrát. Je ze Savannah River, únor 1968, reaktor K."
"Víte to jistě?" zeptal se Jack a doufal, že odpověď bude kladná.
"Naprosto. Jakkoli to zní šíleně, bylo to z našeho materiálu."
"Co dál?"
"Murray mi říkal, že jste měli problémem s odhadem síly té bomby. Ale já tam byl osobně, rozumíte? Šlo o malou bombu, míň jak patnáct - slovy patnáct kilotun. Jsou tam ještě živí lidi, není jich moc, ale pár jsem jich osobně viděl. Nevím, co přesně zkreslilo původní odhad, ale byl jsem tam a říkám vám, že šlo o malou bombu. Taky to asi byl zmetek. Snažíme se o tom teď zjistit víc, ale - to je důležitý, jasný? Bomba byla vyrobená z americkýho materiálu. To je stoprocentně jistý."
Rosselli se naklonil a přesvědčil se, zda je tato linka do ústředí FBI bezpečná. "Počkejte minutku. Tady kapitán Jim Rosselli, americké námořnictvo. Mám titul z jaderný fyziky. Abych si ujasnil, co jste právě říkal, můžete mi říct proporce 239/240?"
"Počkejte, hned to... Takže, 239 byla devadesát osm celých devadesát tři, 240 je nula celá čtyřicet pět. Chcete i stopový prvky?"
"Ne, to stačí, děkuju, pane." Rosselli zvedl oči a tiše promluvil. "Tak buď mluví pravdu, nebo je to lhář mazanej jak opice."
"Jsem rád, že souhlasíte, kapitáne. Něco od vás potřebuju."
"A co?"
"Potřebuju se dostat na horkou linku."

"To nemůžu dovolit."
"Sledoval jste ty zprávy, kapitáne?"
"Ne, Rocky, neměl jsem na to čas. Ve světě zuří tři samostatný bitvy a..."
"Tak se pojďte podívat."
Ryan tu nikdy předtím nebyl, což mu připadalo poněkud zvláštní. Vytištěné kopie zpráv se uchovávaly v deskách. V místnosti bylo šest lidí, všichni popelavě bledí.
"Ježíši, Ernie...," pronesl Rosselli.
"Něco nového?"
"Od té doby, co prezident před dvaceti minutami poslal poslední zprávu, nic."
"Všechno bylo v pohodě, když jsem tu byl těsně po - ježíšmarjá...!" řekl Rosselli, když dočetl až na konec.
"Prezident to nezvládl," řekl Jack. "Odmítá informace ode mě a odmítá vyslechnout viceprezidenta Durlinga. Je to jednoduchý. Znám prezidenta Narmonova. On zná mě. S tím, co jsme právě dostali od FBI, co jste právě slyšel, kapitáne, si myslím, že bychom mohli něčeho dosáhnout. A když ne..."
"To je nemožné, pane," odpověděl Rosselli.
"A proč?" zeptal se Jack. I když se mu mohlo rozskočit srdce, snažil se svůj dech ovládnout. Musel být klidný klidný klidný, a teď dvojnásob.
"Celý smysl téhle linky je v tom, pane, že jediní dva lidé na ní jsou..."
"Jeden z nich, teď možná už oba, hraje s poloprázdnou střídačkou. Vidíte přece, kapitáne, kde jsme. Nemůžu vás k tomu přinutit. Chci jen, abyste přemýšlel. Před chvílí jste použil rozum. Tak ho použijte znovu," pronesl Ryan klidně.
"Za tohle nás ale zavřou, pane," řekl správce spojení.
"Aby vás mohli zavřít, musíte být na živu," namítl Jack. "Právě teď je stupeň pohotovosti SNAPCOUNT. Vy přece víte, jak je to vážné. Kapitáne Rosselli, vy jste tu nejvyšší přítomný důstojník, rozhodněte to tedy."
"Než cokoli odešlete, chci to vidět napsaný na obrazovce."
"To vyhovuje. Můžu to psát sám?"
"Ano. Vy budete psát, a než to odešleme, projde to šifrovacím procesem."
Seržant mu udělal místo. Jack si sedl a zapálil si cigaretu bez ohledu na cedule, jež tuto neřest zakazovaly.
ANDREJI ILJIČI, psal Ryan pomalu, TADY JACK RYAN. JEŠTĚ STÁLE SI ZAPALUJETE OHEŇ NA DAČE SÁM?
"Můžeme?"
Rosselli přikývl k důstojníkovi vedle Ryana. "Odešlete to."
"Co to je?" zeptal se ministr obrany. Nad obrazovkou se skláněli čtyři muži. Jeden major překládal text.
"Něco tu nehraje," řekl spojový důstojník. "Tohle je."
"Odpovězte Pamatujete si, kdo vám zabandážoval koleno?"
"Cože?"
"Tak odpovězte!" řekl Narmonov.
Čekali dvě minuty.
VÁŠ BODYGUARD ANATOLIJ MI POMOHL, ALE KALHOTY JSEM MĚL ZNIČENÉ.
"Je to Ryan."
"Ujistěte se," řekl Golovko.
Překladatel se podíval na obrazovku. "Říká A našemu příteli se daří dobře?" Ryan napsal: DOSTALO SE MU ČESTNÉHO POHŘBU V CAMP DAVIDU. "Co to sakra je?" zeptal se Rosselli.
"Tohle ví ani ne dvacet lidí na světě. Chce se ujistit, že to jsem skutečně já," odpověděl Jack. Prsty nad klávesami měl ztuhlé. "Vypadá to jako kraviny."
"Jo, dobře, jsou to kraviny, ale ublíží to něčemu?" zeptal se Ryan. "Pošlete to."
"Co je sakra tohle?" zvolal Fowler. "Kdo tohle píše..."
"Pane, máme tu zprávu od prezidenta. Nařizuje nám, abychom..."

"Ignorujte to," řekl Jack chladně.

"Sakra práce, to nemůžu!"

"Podívejte, kapitáne, prezident ztratil soudnost. Jestli mu dovolíte, aby mě odřízl, vaše rodina, moje rodina a obrovská spousta lidí zemře. Přísahal jste na ústavu, ne na prezidenta. Tak si znovu přečtěte ty zprávy a řekněte mi, jestli se pletu!"

"Z Moskvy," řekl překladatel. "Ryane, co se to děje?"

PREZIDENTE NARMONOVE:

STALI JSME SE OBĚTÍ TERORISTICKÉHO ČINU. ZAVLÁDL TU VELKÝ ZMATEK, ALE TEĎ UŽ MÁME V RUCE POZITIVNÍ DŮKAZY O PŮVODU ZBRANĚ.

JSME SI JISTÍ, ŽE ZBRAŇ NEBYLA SOVĚTSKÁ. OPAKUJI, JSME SI JISTÍ, ŽE ZBRAŇ NEBYLA SOVĚTSKÁ.

V SOUČASNÉ DOBĚ SE SNAŽÍME ZAJISTIT TERORISTY. MOŽNÁ JE DOPADNEME BĚHEM NĚKOLIKA MINUT.

"Odešlete Proč z toho útoku vinil váš prezident nás?" Museli počkat další dvě minuty.

PREZIDENTE NARMONOVE:

STALI JSME SE OBĚTÍ VELKÉHO NEDOROZUMĚNÍ. MĚLI JSME NĚKOLIK HLÁŠENÍ O POLITICKÝCH KONFLIKTECH V SOVĚTSKÉM SVAZU. TA HLÁŠENÍ BYLA FALEŠNÁ, ALE DOKÁZALA NÁS POŘÁDNĚ ZMÁST. DALŠÍ UDÁLOSTI PAK OBĚ STRANY JEŠTĚ VÍC VYPROVOKOVALY.

"To je pravda."

"Pete, co nejdřív tam pošlete svoje lidi a zatkněte ho!"

Connor nemohl říct ne, i přes pohled, jakým se na něj podívala Helen D'Agustinová. Zavolal na ústředí tajné služby a předal jim zprávu.

"Ptá se Co vy - co navrhujete vy?"

ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE NÁM DŮVĚŘOVAL, A MY BUDEME DŮVĚŘOVAT VÁM. OBĚ STRANY SE MUSÍ STÁHNOUT. NAVRHUJI, ABYCHOM JAK MY, TAK VY ZREDUKOVALI STUPNĚ POHOTOVOSTI STRATEGICKÝCH SIL A VŠEM JEDNOTKÁM VYDALI ROZKAZY, ABY SETRVALY NA SVÝCH MÍSTECH NEBO SE STÁHLY OD JAKÉKOLI SOVĚTSKÉ NEBO AMERICKÉ JEDNOTKY A ABY BYLY POKUD MOŽNO OKAMŽITĚ UKONČENY VEŠKERÉ PŘESTŘELKY.

"Tak co?" zeptal se Ryan.

"Odešlete to."

"Nemůže to být trik?" zeptal se ministr obrany. "Může to nebýt trik?"

"Golovko?"

"Věřím, že je to Ryan a že mluví upřímně - ale dokáže přesvědčit prezidenta?"

Prezident Narmonov se od nich na chvilku vzdálil, přemýšlel o historii, o Mikuláši II. "Pokud stáhneme naše jednotky..?"

"Pak na nás mohou zaútočit a naše schopnost odvety se sníží na polovinu!"

"Stačí polovina?" zeptal se Narmonov, který zahlédl příležitost a doufal, že je to skutečnost. "Stačí nám polovina, abychom je mohli zničit?"

"No...," ministr obrany přikývl, "samozřejmě máme víc než dvojnásobek sil potřebných k jejich zničení. Říká se tomu nadměrná ničivá síla."

"Sověti odpovídají: Ryane:

Na můj rozkaz, který jsem vydal v okamžiku, kdy tohle čtete, se sovětské strategické složky stahují. Zachováme si prozatím obrannou pohotovost, ale naše útočné složky uvedeme na nižší stupeň pohotovosti, jenž je však stále vyšší než běžné standardy v době míru. Pokud i vy provedete obdobný krok, navrhuji během příštích pěti hodin další postupné snižování pohotovosti."

Jackovi klesla hlava na klávesnici, a na obrazovce se objevilo několik písmen.

"Máte tu trochu vody? Nějak mi vyschlo v krku."

"Pane prezidente?" řekl Fremont.

"Ano, generále."

"Ať už k tomu došlo jakkoli, pane, myslím, že je to dobrý nápad."

Jedna část Boba Fowlera chtěla mrštit šálek s kávou proti zdi, ale zarazil

se. Nezáleží na tom, že? Tedy záleží, ale ne tolik.
"Co navrhujete?"
"Ujistit se, počkáme si, dokud neuvidíme důkazy o stahování. Když k tomu dojde, můžeme se stáhnout taky. Pro začátek - hned teď - můžeme odvolat SNAPCOUNT, aniž bychom ohrozili naši připravenost."
"Generále Borsteine?"
"Souhlasím s tím, pane," řekl hlas z NORAD.
"Generále Fremonte: Schváleno."
"Děkuji, pane prezidente. Hned se do toho pustíme." Generál Peter Fremont, vrchní velitel strategické protivzdušné obrany, se otočil na zástupce náčelníka štábu pro operace: "Pohotovost trvá, umístit střely, ale nechat je na zemi. Nebudeme je odjišťovat."
"Kontakt. kurz tři-pět-dva... vzdálenost sedm tisíc šest set metrů." Čekali na to několik minut.
"Připravit. Žádné dráty, aktivační bod ve vzdálenosti čtyři tisíce metrů." Dubinin zvedl oči. Nevěděl, proč to letadlo nad nimi neprovedlo další útok.
"Připraveno." Zvolal důstojník od torpéd.
"Pal!" rozkázal Dubinin.
"Kapitáne, máme tu zprávu v pásmu ELF," hlásil spojař.
"To je zpráva, která oznamuje konec světa." vzdychl kapitán. "No, udělali jsme, co jsme mohli, že?" Bylo by hezké, kdyby si mohli myslet, že svými činy zachránili několik životů, ale oni věděli své. Umožní to jen sovětským vojskům zabít víc Američanů, což nebylo zrovna totéž. Všechno kolem jaderných zbraní je zlé, že?
"Sestoupíme?"
Dubinin zavrtěl hlavou. "Ne, mají s turbulencemi u hladiny větší problémy, než jsem čekal. Možná to bude bezpečnější tady. Zahněte doprava na kurz nula-devět-nula. Pozdržet pípání torpéda. Zvýšit rychlost na deset uzlů."
Další bzučák: "Máme tu zprávu, pane - Ukončete všechny nepřátelské útoky!"
"Okamžitě do anténové hloubky!"
Mexická policie se ukázala velmi ochotná ke spolupráci a vybroušená španělština Clarka s Chavezem tomu ještě pomohla. Čtyři detektivové v civilu z federální policie čekali s důstojníkem CIA v hale, zatímco další čtyři uniformovaní důstojníci s lehkými automatickými puškami zaujali nenápadné pozice opodál.
"Nemáme dost lidí, abychom to mohli udělat pořádně," obával se vysoký důstojník z federální policie.
"Radši to provedeme mimo palubu letadla," řekl Clark.
‚Muy bien, Seňor. Myslíte, že jsou ozbrojeni?"
"No, vlastně ne, nemyslím. Zbraně mohou být pro cestování nebezpečné."
"Má tohle něco společného s - s Denverem?"
Clark se otočil a přikývl. "Myslíme, že ano."
"Bude zajímavé prohlédnout si, jak takoví muži vypadají." Detektiv myslel samozřejmě jejich oči. Fotografie už viděl.
Letoun DC-10 přijel k bráně a snížil otáčky tří motorů. Rukáv se o pár metrů vytáhl a dosedl na přední dveře.
"Cestují první třídou," řekl John zbytečně.
"Si. Společnost říká, že v první třídě je patnáct cestujících, a vědí, že ostatní mají zadržet. Uvidíte, Seňor Clark, že svou práci děláme dobře."
"O tom nepochybuji. Odpusťte, pokud jsem někdy tak působil, Teniente."
"Vy pracujete pro CIA, ne?"
"To vám říci nemohu."
"Takže jste. Co s nimi uděláte?"
"Promluvíme si," řekl Clark jednoduše.
Muž u brány otevřel dveře k rukávu. Dva federální policisté zaujali místa vlevo a vpravo ode dveří, saka měli rozepnutá. Clark se modlil, aby nedošlo ke střelbě. Ze dveří začali proudit lidé a z haly se ozývalo obvyklé halekání.

"Bingo," zašeptal Clark. Policejní poručík si urovnal kravatu, což byl signál pro muže u dveří. Bylo to jednoduché, protože šlo o poslední dva pasažéry z první třídy. Qati připadal Clarkovi nemocný a pobledlý. Možná měli špatný let. Překročil provaz u závory. Chavez udělal totéž, usmíval se a zavolal na jednoho cestujícího, který na ně zíral v otevřeném údivu.

"Ernesto!" řekl John a rozběhl se k němu.

"Obávám se, že jste se asi spletl..."

Clark muže minul.

Ghosn zareagoval pomalu, let z Ameriky jej unavil a myšlenka, že se jim podařilo utéct, jej příliš zklidnila. Když chtěl něco podniknout, už ho zezadu povalili. Další policista mu přiložil pistoli do týla, pak mu nasadili pouta a postavili ho na nohy.

"No, budu pěkná mrcha," řekl Chavez. "Ty jsi ten chlap s knihama! Už jsme se potkali, puso!"

"Qati," řekl John druhému z nich. Už je prohledali, ani jeden z nich nebyl ozbrojený. "Už hrozně dlouho jsem se s tebou chtěl setkat."

Clark jim vzal letenky, aby mohli policisté vyzvednout jejich zavazadla. Vyvedli je velmi rychle. Obchodníci a turisté si nevšimnou, že došlo k něčemu neobvyklému, dokud jim to za pár minut neřeknou jejich příbuzní.

"Dobrá práce, poručíku," řekl John veliteli.

"Jak jsem říkal, svou práci umíme."

"Mohl by někdo z vašich lidí zavolat na ambasádu a říct jim, že je máme oba živý?"

"Samozřejmě."

Osm mužů počkalo v malé místnosti, zatímco policisté vyzvedávali zavazadla. Mohly v nich být důkazy a nebylo kam spěchat. Poručík mexické policie si důkladně prohlížel jejich tváře, ale neviděl v nich nic více nebo méně lidského než v obličejích stovky jiných vrahů. Trochu ho to zklamalo, ačkoli byl natolik zkušeným policistou, aby si o tom myslel své. Zavazadla prohledali, ale až na nějaké předepsané léky - zkontrolovali je a zjistili, že nejde o drogy - tam nebylo nic neobvyklého. Policie jim zapůjčila dodávku, kterou dojeli až ke Gulfstreamu.

"Doufám, že se vám pobyt v Mexiku líbil," loučil se s nimi poručík.

"Co se sakra děje?" zeptala se pilotka. I když byla v civilu, byla majorem amerického letectva.

"Řeknu vám to takhle," začal Clark. "Vy odletíte s tímhle letadlem na základnu Andrews. Pan Chavez a já zatím vzadu vyslechneme tyto dva pány. Vy se nebudete dívat, nebudete poslouchat, nebudete si o tom, co se děje vzadu, vůbec nic myslet."

"Co?"

"To už byla myšlenka, majore. Nechci, abyste se nad tím zamýšleli. Mám vám to vysvětlit ještě jednou?"

"Ne, pane."

"Tak ať jsme co nejdřív pryč."

Pilotka i druhý pilot odešli dopředu. Oba spojaři seděli u řídicích panelů a zatáhli mezi sebou a hlavní kabinou závěs.

Clark se otočil a všiml si, jak po sobě jeho dva hosté pokukují. To nebylo dobře. Sundal Qatimu kravatu a uvázal mu ji přes oči. Chavez provedl svému svěřenci totéž. Pak oběma ucpali ústa roubíkem a Clark odešel dopředu pro nějaké špunty do uší. Nakonec oba muže rozsadili co nejdál od sebe. John nechal letadlo vzlétnout, a teprve potom se do něčeho pustil. Mučení ve skutečnosti nenáviděl, ale teď potřeboval informaci, a byl připraven udělat pro její získání cokoli.

"Ve vodě je torpédo!"

"Ježíši, je hned za námi!" Ricks se otočil. "Nejvyšší možná rychlost, zahnout vlevo na kurz dva-sem-nula! Claggette, odvetný výstřel!"

"Rozumím! Bez míření," řekl Claggett. "Jedna-osm-nula, aktivační bod tři

tisíce, počáteční průzkumová hloubka šedesát."
"Připraveni!"
"Srovnat a pálit!"
"Vypáleny tři kusy, pane." Byla to standardní taktika. Torpédo vypálené v odvetném kurzu aspoň přinutí protivníka přerušit spojení s jeho torpédem. Ricks už byl u sonaru.
"Nechytili jsme moment odpálení, pane, a torpédo jsme taky zachytili dost pozdě. Hluk u hladiny..."
"Sestoupíme do hloubky?" zeptal se Ricks Claggetta.
"Hluk u hladiny nám může hodně pomoct."
"Dobrá, Nore... předtím jste měl pravdu, měli jsme zapojit přídavný motor."
"Zpráva ELF, pane - SNAPCOUNT je odvolán."
"Odvolán?" zeptal se Ricks nevěřícně.
"Ano, odvolán, pane."
"No, konečně dobrá zpráva," řekl Claggett.
"Co teď?" zeptal se taktický důstojník sám sebe. Zpráva, kterou držel v ruce, vůbec nedávala smysl. "Pane, konečně máme toho hajzla." "Nechte ho plavat." "Pane, vypálil na Maine]" "Já vím, ale nemůžeme mu nic udělat." "To je šílený, pane." "To teda je," přikývl důstojník.
"Rychlost?"
"Šest uzlů, pane - manévrovací místnost hlásí, že ložiska hřídele jsou na tom dost zle, pane."
"Když trochu přidáme...," zamračil se Ricks.
Claggett přikývl. "... všechno to odpadne. Myslím, že je čas na nějaká protiopatření."
"Do toho."
"Vypustit roj torpéd." Claggett se otočil. "Nejedeme tak rychle, aby nám byl obrat k něčemu."
"Vyjde to asi na stejno."
"Mohlo by být i hůř. Proč si sakra myslíte, že odvolali SNAPCOUNT?" zeptal se výkonný důstojník a sledoval obrazovku sonaru.
"Asi už nehrozí nebezpečí války... Moc jsem to nezvládl, co?"
"Hergot, kapitáne, kdo to mohl tušit?"
Ricks se otočil. "Díky, Claggette."
"Torpédo je teď aktivní, vysílá signály a poslouchá, kurz jedna-šest-nula."
"Torpédo, americký typ Mark 48, kurz tři-čtyř-pět, právě se aktivovalo!"
"Plnou parou vpřed, kurz stejný," rozkázal Dubinin.
"Protiopatření?" zeptal se Starpom.
Kapitán zavrtěl hlavou. "Ne, ne -jsme na okraji vzdálenosti k odhalení... a tím bychom na sebe jen upozornili. Podmínky u hladiny nám pomůžou. Ve špatném počasí bychom bojovat neměli," upozornil Dubinin. "Namáhá to přístroje."
"Kapitáne, mám družicový signál - je to hlášení pro všechny složky, Stáhněte se a ustupte před všemi nepřátelskými silami, podnikejte akce jen pro zajištění sebeobrany."
"Postaví mě před polní soud," poznamenal Valentin Borisovič Dubinin tiše.
"Neudělal jste žádnou chybu, v každé situaci jste..."
"Děkuji. Doufám, že to dosvědčíte u soudu."
"Změna signálu, změna polohy, torpédo se právě otočilo na západ od nás," řekl poručík Rykov. "První naprogramované otočení muselo být doprava."
"Díky bohu, že ne doleva. Myslím, že jsme to přežili. Teď ještě aby naše torpédo minulo cíl..."
"Pořád se to přibližuje, pane. Torpédo nás asi zaměřilo - stálé pípání."
"Vzdálenost méně než dva tisíce," řekl Ricks.
"Jo," přikývl Claggett.
"Zkusíme nějaká protiopatření - hergot, pokračujte s nima." Taktická situace se neustále zhoršovala. Maine neměl dost velkou rychlost, aby byl úhybný manévr co platný. Protiopatření naplnila vodu bublinami, a i když se

mohlo podařit odlákat ruské torpédo jinam - což byla jejich jediná naděje -, smutnou skutečností bylo, že až torpédo projede bublinami, znovu svým sonarem Maine objeví. Neustálý řetěz takovýchto falešných cílů mohl pronásledovatele unavit. To byla v tuto chvíli jejich jediná možnost.

"Udržujme se u hladiny," dodal Ricks. Claggett se na něj podíval a souhlasně přikývl.

"Nejde to, pane... pane, torpédo mi zmizelo v bublinách."

"Vystoupat na hladinu," zavolal Ricks. "Vypustit vzduch!"

"A co zachycení u hladiny?"

"Teď už opravdu nevím, Claggette."

"Zatočit doleva, rovnoběžně s vlnami?"

"Dobrá, proveďte to."

Claggett odešel do kontrolní místnosti. "Periskop vzhůru!" Rychle se podíval na kurz ponorky. "Zatočit doprava na nový kurz nula-pět-pět!"

Ponorka Maine naposledy vystoupila na hladinu s desetimetrovými vlnami, do téměř naprosté tmy. Její kruhový trup se ve vlnách pohupoval a ponorka se otáčela jen velmi pomalu.

Ta protiopatření byla chybná. Ačkoli ruské torpédo pípalo, sledovalo převážně brázdy za lodí. Hnalo se za bublinami, a řetěz protiopatření tak fungoval jako dokonalá stopa, která zničehonic skončila. Když Maine vyplul na hladinu, objevil se

za ponorkou proud bublin. Znovu to ovlivnily technické faktory. Turbulence u hladiny zmátla software, který měl sledovat brázdy za lodí, a torpédo zahájilo průzkum po kruhové trase kousek pod hladinou. Při třetím okruhu objevilo mezi matoucími tvary nad sebou neobyčejně výraznou ozvěnu. Otočilo se, aby se přiblížilo, a aktivovalo svůj odpalovací systém. Ruské torpédo nebylo tak dokonalé jako americké Mark 50. Nemohlo vystoupat výše než dvacet metrů hloubky, a tak se nedostalo až na hladinu. Aktivní magnetické pole, které vysílalo, se rozprostíralo kolem dokola jako neviditelná pavučina, a když byla tato pavučina narušena přítomností kovové hmoty -

Tunová hlavice explodovala patnáct metrů od již dříve poškozené hřídele Maine. Ponorka o hmotnosti dvacet tisíc tun se zakymácela jako po přímém nárazu.

Okamžitě se rozezněl alarm: "Do trupu vniká voda, voda ve strojovně!"

Ricks zvedl telefon. "Je to zlé?"

"Všichni pryč z lodi, pane!"

"Opustit loď! Uvolnit záchranná zařízení! Vyslat hlášení: jsme poškozeni a potápíme se, udejte naši pozici!"

"Kapitáne Rosselli! Blesková zpráva!"

Ryan zvedl oči. Napil se vody a pak si dal něco chladnějšího a osvěžujícího. Ať už je ta zpráva jakákoli, námořní důstojník to zvládne sám.

"Vy jste pan Ryan?" zeptal se muž v obleku. Za ním stáli další dva.

"Doktor Ryan, jo."

"Tajná služba, pane, prezident nám dal rozkaz zatknout vás."

Jack se zasmál. "A za co?"

Agent se okamžitě cítil nesvůj. "To neříkal, pane."

"Já nejsem polda, ale můj táta byl. Myslím, že mě nemůžete zavřít bez obvinění. To je zákon, víte? Ústava. Zachovávat, ochraňovat a bránit."

Agent byl naprosto v šoku. Měl rozkazy od někoho, koho musel poslechnout, ale bylo v něm příliš profesionála, aby porušil zákon. "Pane, prezident říkal..."

"No, víte co? Já tady budu sedět, vy si promluvte s prezidentem a zeptejte se ho. Já nikam neuteču." Jack si zapálil cigaretu a zvedl další telefon.

"Haló?"

"Ahoj, miláčku."

"Jacku! Co se děje?"

"Je to v pořádku. Bylo to tu trochu našponovaný, ale už to máme pod

kontrolou, Cath. Bojím se, že tu budu muset chvíli zůstat, ale je to v pořádku, Cathy, vážně."
"Určitě?"
"Starej se o to nový dítě a o nic jinýho. To je rozkaz."
"Zatím je to jenom jeden den, co jsem to měla dostat, ale..."
"Dobře." Ryan se uvelebil v křesle, zavřel oči a blaženě se usmál. "Chceš holčičku, viď?"
"Ano."
"To já asi taky. Miláčku, mám tu ještě práci, ale opravdu se můžeš uklidnit. Musím letět. Ahoj." Položil sluchátko. "Ještě že jsem si na to vzpomněl."
"Pane, chce s vámi mluvit prezident." Agent podal Ryanovi sluchátko.
A proč myslíte, ze já chci mluvit s ním? málem se zeptal Jack, ale to by bylo neprofesionální. Vzal si sluchátko. "Tady Ryan, pane."
"Řekněte mi, co víte," řekl Fowler úsečně.
"Pane prezidente, dejte mi přibližně čtvrt hodiny, pak vám řeknu víc. Dan Murray v FBI ví totéž co já, a já se musím spojit se dvěma muži. Nevadí vám to, pane?"
"Dobře tedy."
"Děkuju, pane prezidente." Ryan vrátil sluchátko a zavolal do operačního střediska CIA. "Tady Ryan. Povedlo se Clarkovi to zajištění?"
"Pane, tohle není bezpečná linka."
"Na to kašlu - odpovězte mi."
"Ano, pane, právě letí zpět. Nemáme do letadla spojení. Patří letectvu, pane."
"Kdo může nejlíp vyhodnotit ten výbuch?"
"Počkejte." Službu konající důstojník se zeptal muže z technického oddělení. "Prý doktor Lowell v Lawrence-Livermore."
"Tak ať sebou hodí. Nejbližší základna je asi Travis. Sežeňte mu něco rychlýho." Ryan zavěsil a otočil se k muži u horké linky.
"Z Mexico City právě odlétl letoun VC-20, směr Andrews. Mám na palubě dva důstojníky a dva - dva další muže. Potřebuju s letounem navázat spojení. Zajistěte mi to, prosím."
"Odsud to nejde, ale je to možné z konferenční místnosti na druhé straně. "Jdete se mnou?" zeptal se agentů tajné služby.
Trpčí to asi být nemohlo, říkal si Qati, ale o chvilku později si uvědomil, že to není pravda. Už celý rok hledí do tváře smrti, a smrt zůstává smrtí, ať k ní dojde jakkoli. Kdyby unikl - ale neunikl.
"Tak si popovídáme."
"Nerozumím vám," řekl Qati arabsky.
"S tím přízvukem mám trochu problémy," odpověděl Clark a připadal si velmi chytrý. "Tenhle jazyk mě naučil jeden člověk ze Saudské Arábie. Mluvte, prosím, pomalu."
Qati se nechal na okamžik zmást tím, že Clark použil jeho mateřský jazyk. Rozhodl se odpovědět anglicky, aby dal najevo svůj rozhled. "Nikdy se ode mě nic nedovíte."
"Ale to víte, že jo."
Qati věděl, že musí odolat co nejdéle. Věděl, že to za to stojí.
[43] ODVETA
Dubinin měl jen málo možností na výběr. Jakmile si byl jist, že jeho ponorku americké torpédo neohrozí, vysunul anténu a vyslal zprávu. Americký letoun Orion spustil aktivní zvukové bójky kolem něj, ale nenapadl jej, čímž jej utvrdil v pocitu, že se dopustil zločinu, ne nepodobnému vraždě. Jakmile byl signál přijat, otočil se a zamířil směrem k výbuchu. Námořník ani nic jiného udělat nemohl.
PREZIDENTE FOWLERE:
S LÍTOSTÍ VÁS MUSÍM INFORMOVAT, ŽE SOVĚTSKÁ PONORKA, POTÉ, CO BYLA SAMA

NAPADENA, NAPADLA AMERICKOU PONORKU A NEJSPÍŠ JI POŠKODILA. ZDÁ SE, ŽE K TOMU DOŠLO CHVÍLI PŘEDTÍM, NEŽ JSEM VYDAL ROZKAZ KE STAŽENÍ. NECHCI TUTO CHYBU NIJAK OMLOUVAT. INCIDENT BUDE VYŠETŘEN, A POKUD SE PROKÁŽE VINA, KAPITÁN NAŠÍ PONORKY BUDE PŘÍSNĚ POTRESTÁN.

"Nuže?"

"Pane prezidente, myslím, že potvrdíme příjem, poděkujeme mu a necháme to plavat," odpověděl Jack.

"Souhlasím. Děkuji." Spojení bylo znovu hluché.

"To byla moje ponorka?" zuřil Rosselli.

"Jo," řekl Ryan. "To mě mrzí. Taky jsem sloužil na ponorce, s Bartem Mancusem. Znáte ho?"

"Je to velitel eskadry v Bangoru."

Ryan se otočil. "Vážně? To jsem nevěděl. Je mi to líto, kapitáne, ale co můžeme dělat jinýho?"

"Já vím," řekl Rosselli tiše. "Snad aspoň stihli evakuovat posádku."

Jacksonovi už málem došlo palivo, a chystal se otočit zpět. Na Theodoru Rooseveltovi už bylo vše připraveno pro útok Alfa, když dorazily nové rozkazy. Bojová skupina okamžitě zvýšila rychlost, aby se zvětšila vzdálenost mezi americkými a ruskými formacemi. Jacksonovi to nepřipadalo jako zbabělý útěk. Hawkeye vydal varovné hlášení, že ruské lodě zatáčejí na západ - možná po větru, aby mohly vypustit letouny. Ale ačkoli ve vzduchu byly čtyři stíhačky, kroužily nad bojovou skupinou, která směřovala dál na západ. Jejich průzkumné radary byly v činnosti, ale radary střel byly vypnuté. A Jackson věděl, že je to posun vpřed.

Tak takhle, říkal si Robby, končí moje druhá válka, pokud to skutečně byla válka... udělal se svým Tomcatem obrat, Sanchez ho následoval. Budou tu kroužit ještě další čtyři F-14, jen aby během příštích několika hodin dohlížely na vývoj.

Jackson dosedl právě včas, aby si všiml, že na příď dosedá záchranná helikoptéra. Když vystupoval z letadla, v lodní nemocnici už byli tři lidé. Šel se podívat, o koho jde a co se stalo. Po pár minutách už věděl, že si pod kabinu nebude malovat žádné vítězné vlaječky. Za něco takového tedy určitě ne.

Berlín se uklidnil mnohem rychleji, než by se dalo čekat. Záchranná kolona z 11. ozbrojené divize ujela pouhých třicet kilometrů, kdy ji zastihl rozkaz zastavit, a tak sjela z dálnice a zůstala stát. Ve vnitřním Berlíně dostala první zprávy americká brigáda, takže se stáhla do západní části kasáren. Ruští pěšáci se rozhlíželi, co se děje, ale jelikož neměli rozkazy k dalšímu útoku, nervózně setrvali na místě. Oblast záhy zaplavila policejní auta, což vojáky notně pobavilo. Dvacet minut poté, co se Američani dali do pohybu, bylo obnoveno spojení s Moskvou, a Rusové ustoupili ještě hlouběji do obranných pozic. Bylo objeveno mnoho obětí, včetně velitele brigády a jeho výkonného důstojníka, plus tři posádky tanků, všichni byli zabiti malými střelnými zbraněmi. Nejdůležitější objev však učinil jeden berlínský policista, který šel jako první zkontrolovat nákladní auto a štábní vůz, rozervané pětadvacetimilimetrovou střelou z bradleye. "Rusové" v nich byli všichni mrtví, ale ani jeden neměl identifikační destičky. Policista přivolal pomoc, jež se okamžitě vydala na cestu. Dvě z těch tváří připadaly policistovi povědomé, ale pořád si nedokázal vzpomenout proč.

"Nazdar, Jacku."

"Čau, Arnie, vem si židli."

"Co se tu stalo, Jacku?"

Ryan zavrtěl hlavou. Připadal si, jako by měl závrať. Rozum mu říkal, že zemřelo šedesát tisíc lidí, ale i přesto jej úleva z toho, že zastavil cosi, co mohlo být stokrát horší, uvedla do zvláštního stavu opojení. "Úplně přesně ti to neřeknu, Arnie. To důležitý ale znáš."

"Prezident vypadá úplně příšerně."

Ryan se ušklíbl. "Měls ho slyšet před pár hodinama. Nezvládl to, Arnie."

"Opravdu?"

Jack přikývl. "Opravdu." Odmlčel se. "Možná by to nikdo nečekal, možná nemůžeš čekat, že člověk zvládne něco takového, ale - ale je to jeho povinnost, ne?"

"Víš, kdysi mi říkal, že je vděčný Reaganovi a ostatním za ty změny, za to, že už nic takového není možný."

"Poslechni, dokud to svinstvo bude existovat, vyloučit se to nedá."

"Voláš po odzbrojení?" zeptal se van Damm.

Ryan znovu zvedl oči. Závrať už pominula. "Už dávno nejsem snílek. Říkám jen, že když je něco možný, tak je potřeba to pořádně promyslet. To neudělal. Ani se nepodíval na ty simulace, který jsme prováděli. Byl si tak jistej, že k tomu nikdy nedojde, a ono k tomu došlo, že jo?"

"Jak si vedla Liz?"

"Ani se neptej. Šéf potřeboval dobrou radu, a od ní se jí teda nedočkal."

"A od tebe?"

"Mě neposlouchal, a to je zčásti i moje chyba."

"No co, už je to pryč."

Jack znovu přikývl. "Jo."

"Ryane, hovor pro vás."

Jack si vzal telefon. "Tady Ryan. Jo, dobře. Zpomal." Několik minut poslouchal a psal si poznámky. "Díky, Johne."

"Co to bylo?"

"Doznání. Helikoptéra je připravená?"

"Na helioportu. Na druhé straně," řekl jeden z mužů z tajné služby.

Helikoptéra byla VH-60. Ryan do ní nasedl a připoutal se, spolu s ním i van Damm a další tři agenti. Vrtulník vzlétl okamžitě. Nebe se protrhávalo. Stále sice foukal silný vítr, ale na západě už bylo vidět hvězdy.

"Kde je viceprezident?" zeptal se van Damm.

"Na Kneecapu," odpověděl agent. "Zůstane tam ještě šest hodin, dokud si nebudeme jistí, že je po všem."

Jack neslyšel. Nasadil si špunty do uší a využil příležitosti opřít se a civět do dálky. Všiml si, že v helikoptéře je i bar. Jak je příjemné cestovat.

"Chtěli rozpoutat jadernou válku?" zeptal se Chavez.

"Tak to říkali." Clark si umyl ruce. Nebylo to tak zlé. Zlomil Qatimu jen čtyři prsty. Pak rozhodlo, jak pohyboval zlomenými končetinami. Ghosn - už znali jeho jméno - odolával sice trochu déle, ale oba příběhy byly skoro totožné.

"Já to taky slyšel, ale..."

"Jo. Jsou to namyšlení kreténi." Clark vložil do pytlíku kostky ledu a odešel jej položit na Qatiho ruku. Už se dozvěděl, co potřeboval, a nebyl sadista. Přiměřené by bylo, říkal si, kopnout je tady do prdele a shodit dolů, ale to nebyla jeho práce. Oba teroristé byli připoutáni pouty k sedadlům. Clark si sedl do křesla vzadu, aby je měl oba na očích. Byla tam i jejich zavazadla. Rozhodl se je ještě prohledat, když už má čas.

"Dobrý den, Ryane," řekl prezident ze své židle. "Ahoj, Arnie."

"To byl zase den, co, Bobe?" řekl van Damm.

"Hrůza." Fowler zestárl. Znělo to jako klišé, ale byla to pravda. Pleť měl zesinalou, kolem očí temné kruhy. Ačkoli byl obyčejně pečlivě upravený, dnes byl pořádně rozcuchaný. "Máte je, Ryane?"

"Ano, pane, dva naši důstojníci je zajistili v Mexico City. Jmenují se Ismael Qati a Ibrahim Ghosn. Kdo je Qati, víte. Šli jsme po něm už delší dobu. Měl podíl na bombovém útoku v Bejrútu, dvou leteckých neštěstích, spoustě dalších věcí, většina z nich se týkala Izraele. Ghosn je jedním z jeho lidí, očividně je původním povoláním inženýr. Nějak se jim podařilo vyrobit bombu."

"Kdo to platil?" zeptal se prezident.

"No, víte, museli jsme to - tedy náš muž to z nich musel vytáhnout s použitím násilí. Jde, technicky vzato, o porušení..."

Fowlerovy oči se rozzářily k životu. "Odpouštím jim! Pokračujte."
"Říkají, že tu operaci platil a podporoval ajatolláh Mahmoud Haji Daryaei."
"Írán." Nebyla to otázka, jen prosté tvrzení. Fowlerovy oči se daly do pohybu.
"Správně. Jak víte, Írán není nijak nadšen vývojem našich akcí v Zálivu, a -podle našich lidí, řekli tohle:
"Byl to plán o dvou částech. Jednou byl bombový útok v Denveru. Druhou byl incident v Berlíně. Pracoval pro ně další člověk, Günther Bock, bývalý člen Frakce Rudé armády, jehož ženu zatkli Němci vloni a ona se pak oběsila. Cílem, pane prezidente, bylo vtáhnout nás a Rusy do jaderné konfrontace - nebo aspoň pocuchat vzájemné vztahy natolik, aby se situace v Zálivu změnila v chaos. To by posloužilo íránských zájmům - Daryaei si to aspoň myslí."
"Kde vzali tu bombu?"
"Prý je izraelská - byla izraelská," opravil se Ryan. "Zřejmě se ztratila v roce 1973. Musíme to ještě zkontrolovat v Izraeli, ale smysl to dává. Plutonium bylo ze Savannah River, a zřejmě jde o část velkého množství ztraceného materiálu, který objevili před pár lety. Dlouho jsme měli podezření, že první generace izraelských atomovek byla vyrobena z materiálu získaného tady u nás."
Fowler vstal. "Chcete mi říct, že ten mullah posranej tohle všechno udělal - a nestačilo mu zabít sto tisíc Američanů? On chtěl ještě rozpoutat atomovou válku!"
"Takové máme informace, pane."
"Kde je?"
"Vlastně o něm víme docela dost, pane prezidente. Jak víte, podporoval několik teroristických skupin. Byl nejhlasitějším zástupcem islámu po Vatikánské smlouvě, ale když se smlouva začala osvědčovat, přišel o značnou část prestiže, a to jeho pozici moc nevylepšilo. Daryaei bydlí v městě Qum v Íránu. Jeho politická frakce ztrácí svou moc a došlo k pokusu o atentát."
"Je jejich výpověď důvěryhodná?"
"Ano, pane prezidente, je."
"Myslíte si, že Daryaei je něčeho takového schopný?"
,,U soudu bych musel říct, ano, je."
"Bydlí v Qumu?"
"Správně. Je to město s náboženskou minulostí, je velmi důležité pro šíitskou odnož islámu. Přesný počet obyvatel neznáme, ale určitě víc než sto tisíc."
"Kde přesně v Qumu bydlí?"
"To je ten problém. Hodně se stěhuje. Vloni ho málem zabili, a on se z toho poučil. Nikdy nespí na jednom místě dvakrát za sebou, aspoň se to tvrdí. Zůstává ve stejné části města, ale nevíme to přesněji než s rozdílem kilometru a půl."
"On to spáchal?"
"Zdá se, že ano, pane prezidente. Jsou to naše nejlepší informace."
"Ale nedokážete ho lokalizovat přesněji než na kilometr a půl."
"Přesně tak, pane."
Fowler se nad tím zamyslel, a pak teprve promluvil. Když k tomu však došlo, Ryanovi ztuhla krev v žilách.
"To je dost blízko."
PREZIDENTE NARMONOVE:
ZAJISTILI JSME TERORISTY A ROZHODLI O ROZSAHU OPERACE.
"Je to možné?"
"Ano, myslím, že je," odpověděl Golovko. "Daryaei je fanatik. Američany nenávidí."
"Ti barbaři nás chtěli nahnat do -"
"Ať si s tím poradí oni," navrhl Golovko. "Oni utrpěli největší ztráty."
"Víte, co bude chtít udělat?"

"Ano, soudruhu prezidente, vy to víte taky."

PREZIDENTE FOWLERE:

AŽ DO ÚPLNÉHO OVĚŘENÍ DŮKAZŮ BUDU BRÁT VAŠI POSLEDNÍ ZPRÁVU JAKO SKUTEČNOST. MYJEME SI NAD TÍM RUCE. NEBUDEME PROTESTOVAT PROTI JAKÉKOLI AKCI, KTERÁ VÁM PŘIPADÁ SPRÁVNÁ. TI ŠÍLENCI CHTĚLI ZNIČIT OBA NAŠE NÁRODY. K ČERTU S NIMI.

"Ježíši, Andruško," šeptl Ryan. To je jasný vybídnutí! Prezident si mlčky přečetl zprávu na obrazovce.

Ryan měl pocit, že Narmonov až dosud ovládal své city, ale teď se zdálo, že opak je pravdou. Fowler seděl jako zkamenělý ve své židli a chladnýma očima se rozhlížel po místnosti.

"Svět si z toho vezme ponaučení," řekl Fowler. "Dám si záležet na tom, aby to už nikdy nikdo nezopakoval."

Rozsvítilo se světlo další telefonní linky. "Pane prezidente, FBI."

"Ano?"

"Pane prezidente, tady Murray, právě jsme dostali bleskovou zprávu z Bundeskriminalamt - to je Německá federální kriminální policie -, že ve východním Berlíně našli tělo jistého Günthera Bocka, měl na sobě uniformu ruského plukovníka. Bylo tam ještě devět dalších podobně oblečených mužů, jeden z nich je prý bývalý plukovník Stasi. Informace od Qatiho a toho druhého jsou z této strany potvrzené, pane."

"Murray, chci znát váš názor. Co si myslíte o jejich výpovědi?"

"Když se to vezme všeobecně, vždycky, když chytneme takovýhle chlápky, zpívají jako ptáčci. Tohle není mafie, pane, u nich žádná omerta neexistuje."

"Děkuji, pane Murray." Fowler se podíval na Ryana. "Nuže?"

"Zdá se, že jsme od nich dostali dobrý informace."

"Takže se taky jednou shodneme." Fowler stiskl knoflík do SAC. "Generále Fremonte?"

"Ano, pane prezidente?"

"Jak rychle dokážete změnit zaměření střely? Chci zaútočit na jedno město v Íránu."

"Cože?"

"Ryan vám to vysvětlí."

"To jsou hajzlové." Shrnul Fremont pocity všech lidí v místnosti.

"Ano, generále, já chci dostat toho chlapa, co za tím stojí, a dostat ho tak, aby to bylo chápáno jako zpráva, na kterou se hned tak nezapomene. Ten íránský vůdce spáchal válečný zločin vůči Spojeným státům americkým. Mám v plánu odpovědět zcela v rozměrech jeho činu. Chci zamířit střelu na město Qum. Jak dlouho to může trvat?"

"Maximálně deset minut, pane, počkejte, zeptám se operačního oddělení." CINC-SAC odpojil svůj mikrofon z telefonu. "Ježíšmarjá."

"Pete," řekl zástupce náčelníka štábu, "vždyť on má pravdu. Ten debil nás málem všechny zabil - úplně všechny i s Rusama! Pro vlastní zisk, pro vlastní politickej zisk!"

"Mně se to nelíbí."

"Musíš změnit zaměření tý střely. Navrhuju Minuteman-III z Minotu. Ty tři nosný rakety to srovnají se zemí. Dej mi deset minut."

Fremont přikývl.

"Pane prezidente, můžeme počkat."

"Ne, nebudu čekat. Ryane, vy víte, co provedli, a víte, proč to provedli. Byl to válečný čin..."

"Teroristický, pane."

"Státem placený terorismus je válka - napsal jste to před šesti lety ve vaší poziční práci!"

Jack nevěděl, že ji Fowler četl, a fakt, že se nechal chytit do vlastní pasti, ho velmi překvapil. "No, víte, pane, říkal jsem to, ale..."

"Ten svatý muž se pokusil zabít - zabil tisíce Američanů a pokusil se

přimět nás a Rusy, aby zemřelo o dalších dvě stě milionů lidí víc! A málem se mu to povedlo."

"Ano, pane, i to je pravda, ale..." Fowler jej přerušil mávnutím ruky a mluvil klidným hlasem už rozhodnutého člověka.

"Byl to válečný čin. Já mu odpovím stejně. Je to nezvratné. Jsem prezident. Jsem vrchní velitel. Jsem ten, kdo hodnotí a jedná v zájmu bezpečnosti a ochrany Spojených států. Rozhoduji o tom, co udělá americká armáda. Tenhle člověk zavraždil tisíce našich občanů a použil k tomu jadernou zbraň. Rozhodl jsem se odpovědět v jeho stylu. Jsem vázán ústavou, je to mé právo a povinnost."

"Pane prezidente," ozval se van Damm, "americký lid..."

Fowler se rozzlobil, ale jen krátce. Americký lid bude chtít, abych to vykonal! Ale to není jediný důvod. Musím to vykonat. Musím na to odpovědět - když pro nic jiného, tak proto, aby se to už nikdy neopakovalo."

"Důkladně to promyslete, pane."

"Arnolde, už jsem to promyslel."

Ryan se podíval na Peta Connorse a Helen D'Agustinovou. Oba tajili své pocity s neuvěřitelnou dovedností. Ostatní lidé v místnosti Fowlerovo rozhodnutí schvalovali a Jack už věděl, že on se s ním do diskuse pustit nemůže. Podíval se na hodiny a přemýšlel, co se asi stane dál.

"Pane prezidente, tady generál Fremont."

"Poslouchám, generále."

"Pane, změnili jsme zaměření střely Minuteman-III ze Severní Dakoty na určený cíl. Jen - promyslel jste to do důsledku, pane?"

"Generále, jsem vaším vrchním velitelem. Je střela připravena na odpálení?"

"Přípravné kroky budou trvat asi minutu od okamžiku, co vydáte rozkaz."

"Rozkaz jsem už vydal."

"Není to tak jednoduché, pane. Musím si ověřit vaši totožnost. Víte, jak se to dělá."

Fowler sáhl pro peněženku a vytáhl z ní plastikovou kartičku, ne nepodobnou kreditní kartě. Na ní bylo deset různých osmiciferných čísel. Jen Fowler věděl, které z nich přečíst.

"Tři-tři-šest-nula-čtyři-dva-nula-devět."

"Potvrzuji váš identifikační kód. Teď je ještě nutné, pane prezidente, aby byl váš rozkaz potvrzen."

"Cože?"

"Vztahuje se na to pravidlo dvou osob, pane. V případě otevřeného útoku mohu být druhým člověkem já, ale protože tohle není ten případ, musí můj rozkaz potvrdit někdo z mého seznamu."

"Mám tu náčelníka štábu."

"To nejde, pane, pravidlo říká, že musí jít o voleného vládního úředníka nebo o člověka potvrzeného Kongresem - tedy Senátem - například člena vlády."

"Já jsem na tom seznamu," řekl Jack.

"To je doktor Ryan, zástupce ředitele CIA?"

"Ano, generále."

"Pane Ryane, tady CINC-SAC," řekl Fremont hlasem, který se snažil napodobit mechanický hlas robotů vydávajících rozkazy SAC. "Obdržel jsem rozkaz k odpálení jaderné střely, pane. Vy byste měl tento rozkaz potvrdit, ale nejdřív si musím ověřit vaši totožnost. Mohl byste, prosím, přečíst váš identifikační kód?"

Jack vytáhl svou identifikační kartu a přečetl kód. Slyšel, jak na druhé straně Fremont nebo jeden z jeho lidí listují stránkami knih.

"Potvrzuji, pane, vaši totožnost doktora Johna Patricka Ryana, zástupce ředitele CIA."

Jack se podíval na Fowlera. Kdyby to neudělal, prezident by si prostě sehnal někoho jiného. Nic víc v tom nebylo, že? A mýlil se vlastně Fowler - mýlil se doopravdy?

"Je to na mou zodpovědnost, Jacku," řekl Fowler, stál vedle Ryana a položil mu ruku na rameno. "Jen to potvrdíte."

"Doktore Ryane, tady CINC-SAC. Opakuji, pane, dostal jsem od prezidenta rozkaz k odpálení jaderné střely a potřebuji potvrzení tohoto rozkazu, pane."

Ryan se podíval na prezidenta a pak se sklonil k mikrofonu. Při řeči lapal po dechu. "CINC-SAC, tady John Patrick Ryan. Jsem zástupce ředitele CIA." Jack se odmlčel a pak rychle pokračoval:

"Tento rozkaz nepotvrzuji. Opakuji, generále, toto je neplatný rozkaz k odpálení střely. Potvrďte zprávu!"

"Potvrzuji negativní potvrzení rozkazu."

"Přesně tak," řekl Jack a jeho hlas byl najednou silnější. "Generále, je mou povinností upozornit vás, že prezident není, opakuji není ve stavu, kdy by mohl kontrolovat své jednání. Naléhavě váš žádám, abyste to uvážil, pokud dostanete další rozkaz k odpálení jaderné střely." Jack položil dlaň na stůl, zhluboka se nadechl a pak se rychle napřímil.

Fowler zareagoval pomalu, ale když se mu to podařilo, obličejem se Jacka málem dotýkal. "Ryane, nařizuji vám."

Jack naposledy vybuchl. "Co mám udělat? Mám zabít sto tisíc lidí - a proč?"

"To, o co se oni pokusili..."

"Skoro jste jim to dovolil dotáhnout do konce!" Jack vrazil ukazováček prezidentovi do prsou. "Vy jste to všechno posral! Vy jste nás dovedl na okraj propasti-a jediný důvod, proč teď chcete vyvraždit celé město, je vaše uražená ješitnost, a vy se s tím chcete vyrovnat. Chcete jim ukázat, že nikdo si s vámi zahrávat nebude! To je pravý důvod, že? ŽE?!" Fowler zbledl. Ryan zklidnil hlas. "Na zabití lidí potřebujete lepší důvod. Já to vím. Musel jsem to udělat. Já jsem zabil člověka. Vy chcete tohohle muže zabít, ale já vám nepomůžu zabít sto tisíc dalších lidí, jen abyste dostal jednoho jediného člověka."

Ryan udělal krok vzad. Upustil svou identifikační kartu na stůl a vyšel z místnosti.

"Ježíši!" utrousil Chuck Timmons. Slyšeli v reproduktorech celý výstup. Slyšeli to všichni v ústředí SAC.

"Jo," řek Fremont. "Díky bohu za něj. Co nejdřív deaktivujte tu střelu!" Vrchní velitel strategický protivzdušných sil se na chvíli zamyslel. Nevzpomínal si, jestli Kongres zasedá nebo ne, ale to bylo vlastně jedno. Řekl svému spojovacímu důstojníkovi, aby zavolal předsedům a dalším významným členům obranných výborů v Senátu a ve Sněmovně reprezentantů. Až budou všichni na lince, promluví si s viceprezidentem, který byl dosud na palubě Kneecapu.

"Jacku?" Ryan se otočil. "Co je, Arnie?" "Proč?"

"Proto k tomu přece musí být dva. V tom městě žije sto tisíc lidí - možná i víc. Už si nevzpomínám, jak je velký." Jack se podíval na jasné nebe. "To si na svědomí nevezmu. Jestli je nutný, aby Daryaei zemřel, jsou i jiný způsoby." Ryan vyfoukl obláček kouře do větru. "Hlavně, že bude ten kretén po smrti."

"Myslím, žes měl pravdu. Chtěl jsem, abys to věděl."

Jack se otočil. "Díky, pane." Dlouhá odmlka. "Mimochodem kde je Liz?"

"V kabině, pod sedativy. Dneska se moc nevytáhla, co?"

"To dneska nikdo, Arnie. Hlavně jsme měli kliku. Můžeš říct prezidentovi, že v pátek podám rezignaci. Pátek je hezkej den. O mým nástupcovi bude muset rozhodnout někdo jinej."

Prezidentův náčelník štábu na okamžik ztichl, pak se vrátil k hlavnímu tématu. "Víš, cos právě rozpoutal, že jo?"

"Ustavní krizi, Arnie?" Jack hodil zbytek cigarety do sněhu. "Není to poprvý, Arnie. Potřebuju se vrtulníkem vrátit na základnu."

"Dohlídnu na to."

Právě když překročili hranice amerického území, John Clark si něco uvědomil. Qati měl v tašce všechny ty léky. Jeden byl prednisone, další compazine. Prednisone byl steroid, často se používá na zmírnění účinků - vstal

ze sedadla a podíval se na Qatiho. Ačkoli měl stále zavázané oči, od posledních fotek, které Clark viděl, se změnil. Zhubnul, vlasy měl - ten člověk má rakovinu, uvědomil si Clark. Co to znamená? Přešel k vysílačce a poslal tu informaci dál.

Gulfstream měl pár minut zpoždění. Ryana vzbudili na pohovce v salonku VIP na jižní straně komplexu základny Andrews. Murray stál vedle něho, stále vzhůru. Byly tu vozy FBI. Clark, Chavez, Qati a Ghosn do nich nasedli a konvoj terénních vozů vyrazil do D.C.

"Co s nima provedeme?" zeptal se Murray

"Něco bych věděl, ale předtím musím něco udělat."

"A co přesně?"

"Máte v Hooverově budově místnost pro výslechy?"

"Ne, ta je v Buzzarďs Point, ve washingtonský obvodní kanceláři," řekl Murray. "Vysvětlili jim tvoji lidi jejich práva?"

, Jo, říkal jsem mu, ať to nezapomene udělat, než jim začne řezat koule." Ryan se otočil za hlukem. Kneecap se vracel na tu samou ranvej, z níž před asi deseti hodinami odlétl. Strategické systémy asi zavřeli rychleji, než se čekalo, pomyslel si Jack.

Admirál Lunin vyplul na hladinu uprostřed světelných a kouřových bójek svržených z letounu P-3. Na záchranné letadlo to bylo moc daleko, zvlášť v tomhle počasí. Moře se neuklidnilo a světlo bylo zlé, ale Dubinin měl jedinou loď široko daleko, a udělal, co bylo v jeho silách, aby zahájil záchrannou operaci.

Místnost pro výslechy měla rozměry tři krát tři, byl v ní laciný stůl a pět židlí. Nebylo tu žádné dvoustranné zrcadlo. Tenhle trik už byl moc starý. Z místnosti ale vedly dva optické kabely ke kamerám, jedna byla ve vypínači světel a druhá v tom, co vypadalo jako díra po suku ve dveřích.

Oba teroristi byli usazeni na místa a vypadali víc než hrozně. Zlomené prsty obou z nich poněkud urážely profesionální etiku FBI, ale Murray se rozhodl, že to pro jednou přežije. Clark s Chavezem odešli na kafe.

"Jak vidíte," řekl jim Ryan, "nevyšlo to. Washington pořád stojí."

"Jak to myslíte?" zeptal se Qati.

"No, Qum už nestojí. Váš přítel Daryaei už vysvětluje své zločiny Alláhovi."

Jsou prostě příliš utahaní, říkal si Ryan. Únava je nejhorším nepřítelem člověka, dokonce horší než ta tupá bolest v ruce. Qati nedal úlek vůbec najevo. Jeho další chyba však byla mnohem větší.

"Znepřátelili jste si celý islám. Všechno vaše snažení dosáhnout míru v té oblasti je po tomhle činu na nic!"

"O to vám šlo?" zeptal se Ryan značně překvapen, využíval všechnu energii těch dvou hodin spánku. "Vážně vám šlo o tohle? Panebože!"

"Voláte svého boha?" odsekl Qati.

"A co Marvin Russell?" zeptal se Murray.

"Zabili jsme ho. Byl to jen pohan," řekl Qati.

Murray se podíval na Ghosna. "Je to pravda? Copak nebyl hostem ve vašem táboře?"

"Pár měsíců s námi strávil, ano. Pomoc toho blázna byla bezpodmínečná."

"A vy jste ho pak zavraždili."

"Ano, a s ním dvě stě tisíc dalších."

"To mi řekněte," zamyslel se Jack, "nepíše se někde v Koránu něco takovýho jako: Pokud muž vstoupí do tvého stanu a pojí tvou sůl, i kdyby pohan byl, budeš jej ochraňovat?"

"Citujete nepřesně - a co je vám vlastně do Koránu?"

"Možná byste se divil."

[44] VEČERNÍ VÁNEK

Ryan pak zavolal Arniemu van Dammovi. Vysvětlil mu, co se dozvěděl.

"Panebože! Oni se snažili."

"Jo, a málem jim to vyšlo," řekl Ryan suše. "Jsou mazaní, co?"
"Řeknu mu to."
"Musím to nahlásit sám, Arnie. Musím promluvit s viceprezidentem."
"Rozumím."
"Ještě něco."
"Copak?"
Jeho žádost byla schválena hlavně proto, že nikoho nenapadlo nic lepšího. Jakmile lékař ošetřil oběma teroristům prsty, ubytovali je do oddělených cel v budově FBI.
"Co myslíš, Dane?"
"Je to - hergot, Jacku, jak se něco takového říká slovama?"
"Ten člověk má rakovinu," řekl Clark. "Má za to, že když musí umřít - proč s sebou nevzít pár dalších? Je to ale blbec paličatej, co?"
"Co chceš udělat?"
"Federální zákony trest smrti nepovolují, co?"
"Ne, ani v Coloradu." Murrayovi chvíli trvalo, než pochopil, kam Ryan míří.
"Aha."
Golovkovi dalo hodně práce, než se mu podařilo spojit se s Ryanem. Hlášení od doktora Mojsejeva, které měl na stole uprostřed dalších zpráv, jej trochu zmátlo, ale když se dozvěděl Jackovy další plány, nebylo tak složité smluvit si schůzku.
Asi jedinou dobrou zprávou za celý týden byla ta záchranná akce. Admirál Lunin dorazil do přístavu Kodiak za rozbřesku. U mola vysadil své hosty. Z posádky ponorky Maine, čítající sto padesát sedm mužů, se přibližně stovce podařilo opustit ponorku, než ji pohltilo moře. Dubinin a jeho posádka vyprostili jedenaosmdesát mužů a vylovili jedenáct těl, z nichž jedno patřilo kapitánu Harry Ricksovi. Profesionálové to považovali za neuvěřitelný svátek námořnictva, i když se médiím nepodařilo o události informovat dřív, než sovětská ponorka vyplula zpět na moře. Mezi prvními, kdo spěchali zavolat domů, byl podporučík Ken Shaw.
Cestou ze základny se k nim připojil doktor Woodrow Lowell z Lawrence-Livermore Laboratory, prošedivělý vousatý muž, jemuž všichni jeho přátelé říkali kvůli barvě jeho vlasů Rudoch. V Denveru strávil šest hodin zkoumáním škod.
,,Chci se vás na něco zeptat," řekl mu Jack. "Jak je možné, že se odhady síly té bomby tak různily? Už proto jsme si mysleli, že to udělali Rusové."
"Bylo to kvůli parkovišti. Bylo z makadamu, tedy ze směsi štěrku s asfaltem. Vlivem energie z bomby došlo k uvolnění různých komplexních uhlovodíků z horní vrstvy dlažby a k následnému vznícení. Vodní páry - z roztálého sněhu -pak způsobily další reakci, která uvolnila další energii. Došlo tak k tomu, že vnější okraje plamenů byly dvakrát větší než průměr jaderné ohnivé koule. K tomu přidejte skutečnost, že sněhová pokrývka hodně energie odrazila, a dostanete obrovské znásobení zdánlivě uvolněné energie. Zmátlo by to kohokoli. A pak znovu zaúřadovala dlažba. Velmi rychle z ní zářilo zbytkové teplo. Zkráceně řečeno, energie bylo mnohem víc než skutečná síla bomby. A chcete slyšet skutečně špatnou zprávu?" zeptal se Lowell.
"Klidně."
"Ta bomba byla zmetkem."
"Jak to myslíte?"
"No, měla být mnohem větší, a nevíme proč. Ve zbytcích bomby jsme našli spoustu tritia. Zamýšlená síla byla minimálně desetkrát vyšší, než nakonec byla."
"Myslíte to vážně?"
"Jo, kdyby to fungovalo tak, jak mělo..."
"Vlastně jsme měli kliku, že?"
"Když tomu chcete říkat klika, pak ano."
Jackovi se nějak podařilo prospat celý let.

Letadlo přistálo následujícího rána v Beershebě. Přivítal je izraelský vojenský personál a doprovodil je do Jeruzaléma. Novináři se dozvěděli, co se chystá, ale nevěděli tolik, aby byli na obtíž, v bezpečí základny izraelského letectva to aspoň platilo stoprocentně. Teprve se to chystalo. Princ Ali bin Sheik na ně čekal před budovou pro VIP.

"Vaše Výsosti." Jack kývl směrem k němu. "Děkuji, že jste přijel."

"Jak bych si to mohl nechat ujít?" Ali mu podal noviny.

Jack si přečetl titulek. "Nemyslel jsem si, že se to podaří utajit na dlouho."

"Je to tedy pravda?"

"Ano, pane."

"A vy jste to zastavil?"

"Zastavil?" Ryan pokrčil rameny. "Tak bych to - byla to lež, Ali. Měl jsem štěstí, že jsem odhadl - ne, to není pravda. Dozvěděl jsem se to až o hodně později. Jde jen o to, že jsem se pod to nemohl podepsat, to je všechno. To už není důležité, Vaše výsosti. Mám něco na práci. Pomůžete nám, pane?"

"S čímkoli, příteli."

"Ivane Emmettoviči!" zvolal Golovko. A pak pozdravil Alího: "Vaše královská Výsosti."

"Sergeji Nikolajeviči. Avi." Rus šel s Avim Ben Jakobem po boku.

"Jacku," řekl John Clark. "Nechtělo by se vám jít někam jinam? Jedna dávka z minometu by tu dokázala zlikvidovat spoustu špičkovejch špiclů, víš?"

"Pojďte se mnou," řekl Avi a zavedl je dovnitř. Golovko jim vysvětlil, co se dozvěděl.

"Ten muž ještě žije?" zeptal se Ben Jakob.

"Trpí hroznými bolestmi, ale ano, ještě pár dní žít bude."

"Já do Damašku nemohu," řekl Avi.

"Nikdy jste nám neřekli, že jste ztratili atomovku," řekl mu Ryan.

"Jak to myslíte?"

"Víte, jak to myslím. Tisku se to ještě nedoneslo, ale to bude trvat tak den, dva. Avi, nikdy jste nám neřekli, že se vám tam něco ztratilo! Víte, co to pro nás mohlo znamenat?" zeptal se Ryan.

"Tušili jsme, že se rozbila. Snažili jsme se po ní pátrat, jenže..."

"Může za to geologie," řekl doktor Lowell. "Golanské výšiny jsou vulkanického původu, je tam spousta čediče. Ten způsobuje velkou radiační četnost pozadí, a proto se to těžko hledá -, ale i tak jste nám to měli říct. Máme v Livermore pár triků, které by vám mohly pomoci. Jsou to věci, o nichž se moc neví."

"Je mi to líto, ale už se stalo," řekl generál Ben Jakob. "Poletíte tedy do Damašku?"

Letěli letadlem prince Alího, jeho vlastním Boeingem 727, jehož posádka, jak se Jack dozvěděl, byla složena výhradně z pilotů prezidentovy letky. Bylo příjemné cestovat první třídou. Operace byla tajná a Syřané nabídli svou pomoc. Zástupci z velvyslanectví Spojených států, Sovětského svazu a Saudské Arábie se na syrském ministerstvu zahraničí zúčastnili krátké informační schůzky a pak odjeli do nemocnice.

Jack viděl, že to býval silný muž, ale mizel před očima jako mrtvé, kazící se maso. Navzdory přívodu kyslíku pod nosem měl namodralou kůži. Všichni jeho návštěvníci museli mít na sobě ochranný oděv, a Ryan se opatrně držel vzadu. Výslech vedl Ali.

"Víte, proč tu jsem?"

Muž přikývl.

"Protože doufáte, že se setkáte s Alláhem, řekněte mi vše, co víte."

Obrněný konvoj 10. obrněné brigády spěchal z Negevu na hranice s Libanonem. Nad hlavami jim kroužila kompletní peruť F-16 a další Tomcaty z lodi Theodore Roosevelt. Sýrie rovněž uvedla své vojsko do pohotovosti, jen letectvo se drželo stranou. Střední východ se už poučil o síle amerického letectva. Ukázka

síly byla zcela jednoznačná. Rozkřiklo se to: nikdo se jim nebude plést do cesty. Vozy zajely hluboko do vnitrozemí a konečně narazily na cestu v údolí. Umírající muž jim místo na mapě dobře označil. Dal si záležet, aby ze své duše zachránil, co se dalo, takže to místo našli po pouhé hodině. Vojenští inženýři objevili vchod a pátrali po možných nástrahách, načež přivolali ostatní dovnitř.

"Pane na nebi," řekl doktor Lowell, když si silnou baterkou posvítil po ztemnělé místnosti. Vnitřek zkontrolovali další inženýři, hledali drátky ke strojům, pečlivě prozkoumali každou zásuvku každého stolu, a pak teprve pustili ostatní dál než jen ke dveřím. Potom se Lowell pustil do práce. Našel sadu plánů, které vytáhl ven, aby si je na denním světle prohlédl.

"Víte," řekl po čtvrthodině naprostého ticha, "nikdy jsem vlastně pořádně nedocenil, jak je to prosté. Žili jsme v iluzi, že potřebujete..." Zarazil se. "Iluze, to je to pravé slovo."

"Co nám chcete říct?"

"Měla to být bomba o síle pěti set kilotun."

"Kdyby to tedy fungovalo tak, jak mělo, nebylo by pochyb, že to udělali Rusové," řekl Jack. "Nikdo by to nedokázal zastavit. Už bychom tu nebyli."

"Ano, asi bychom měli poněkud opravit naše původní odhady."

"Doktore, něco jsme tu našli," řekl jeden z vojáků. Doktor Lowell vešel dovnitř a pak se vrátil pro ochranný oblek.

"Tak velké?" divil se Golovko a prohlížel si plány.

"Nebyli hloupí. Víte, kolik práce mi dalo přesvědčit prezidenta, že - omlouvám se. Já ho nepřesvědčil, že ne? Kdyby ta bomba byla takhle velká, taky bych tý zprávě uvěřil."

"A co to bylo za zprávu?"

"Můžeme si promluvit pracovně?"

"Jestli chcete."

"Zadržujete někoho, koho chceme," řekl Jack.

"Lyalina?"

"Ano."

"Zradil svou zemi. Bude za to pykat."

"Sergeji, zaprvé nám nedal nic, co bychom mohli použít proti vám. Dostali jsme jen hlášení od agenta Bodláka z jeho japonské sítě. Zadruhé nebýt jeho a jeho hlášení, už bychom tu nebyli. Propusťte ho."

"A co za to?"

"Máme agenta, který nám řekl, že vaše armáda vydírá Narmonova a že jako nástroj toho vydírání používá tvrzení o chybějících jaderných zbraních. Proto jsme právě tipovali, že ta bomba mohla pocházet od vás."

"Ale to je lež!"

"Je velmi přesvědčivý," odpověděl Ryan. "Sám jsem mu málem uvěřil. Prezident a doktorka Elliotová tomu uvěřili, a proto se to u nás tak zvrtlo. Rád toho hajzla nechám zavřít, až zčerná, ale zradili bychom tím důvěru. Pamatujete si na rozhovor u mě v kanceláři, Sergeji? Jestli chcete znát jeho jméno, musíte zaplatit."

"Toho člověka zastřelíme," slíbil Golovko.

"Ne, to nemůžete."

"Jak to myslíte?"

"My se ho zbavíme, ale řekl jsem jen to, že nám lhal. Poskytl nám něco, co nebyla pravda, ale ani vy přece nemůžete založit obvinění ze špionáže na tomhle základě. Raději ho nezabíjejte. Pochopíte to, pokud se dohodneme."

První náměstek ředitele KGB o tom chvíli přemýšlel. "Můžete dostat Lyalina - za tři dny. Máte moje slovo, Jacku."

"Náš člověk má kódové jméno SPINNAKER. Oleg Kirilovič..."

"Kadišev? Kadišev!"

"Snad vás to nezklamalo. Měl byste to vidět z naší strany."

"To je pravda - konec her, Ryane?"

"Máte mé své čestné slovo. Nevadilo by mi, kdybych ho viděl zastřeleného, ale je to politik, a v tomhle případě se špionáže opravdu nedopustil, že? Udělejte s ním něco originálního. Přidělte mu útulek pro psy někde hodně daleko," navrhl Jack.

Golovko přikývl. "To uděláme."

"S vámi je radost obchodovat, Sergeji. Škoda Lyalina."

"Jak to myslíte?" zeptal se Golovko.

"To, co nám dodával - oběma -je to příliš cenné."

"Natolik tedy neobchodujeme, Ryane, ale obdivuji váš smysl pro humor."

Z budovy v tu chvíli vyšel doktor Lowell a nesl olověný kbelík.

"Co v tom je?"

"Asi nějaké plutonium. Chcete se podívat zblízka? Skončili byste jako váš přítel v Damašku." Lowell předal kbelík vojákovi a řekl veliteli inženýrů: "Všechno odtud vyneste, zabalte do krabic a odvezte pryč. Chci prozkoumat úplně všechno. Dejte pozor, ať tam nic nezůstane."

"Ano, pane," řekl plukovník. "A co ten vzorek?"

O čtyři hodiny později byli v Dimoně, izraelské výzkumné jaderné elektrárně, kde se nacházel další spektrometr gama záření. Zatímco inženýři prováděli testy, Lowell se znovu sklonil nad plány a vrtěl hlavou. Ryanovi ty plány připomínaly výkres počítačového čipu nebo něčeho podobně nesrozumitelného.

"Je to velké, nemotorné. Naše bomby jsou ani ne čtvrtinové, ale víte, jak dlouho nám trvalo, než jsme vyrobili něco podobně velkého a silného?" Lowell zvedl oči. "Deset let. Oni to smontovali v jeskyni za pět měsíců. To je celkem pokrok, že, doktore Ryane?"

"To jsem nevěděl. Vždycky jsme měli pocit, že jde o teroristickou bombu. Co se tedy pokazilo?"

"Nejspíš něco s tritiem. I my jsme v padesátých letech vyrobili dva takové zmetky, šlo o kontaminaci heliem. Moc lidí o tom neví. Já to tak odhaduji. Projekt potřebuje, aby se ještě prozkoumal - provést počítačový model -, ale po předběžném ohledání bych řekl, že to je celkem - aha, děkuji." Lowell si vzal výtisk ze spektrometrie od jednoho izraelského technika. Zavrtěl hlavou a velmi pomalu řekl:

"Savannah River, Reaktor K, 1968 - byl to velmi dobrý rok."

"To je ten rok? Víte to jistě?"

"Já bych ten rozkaz k odpálení potvrdil," řekl Avi velmi přesvědčivým hlasem. "A pak? Pak bych si asi prostřelil hlavu. Kdo ví? Ale tímhle si jsem jist: neměl bych odvahu říct ne."

"Já taky ne," přikývl Golovko.

Ryan mlčel a díval se dolů na náměstí. První popravu propásl, ale to mu nevadilo.

Ačkoli Qati věděl, že se to blíží, nedal to na sobě znát. Jako už mnohokrát v životě, i teď se instinktivně ovládal. Voják jej popohnal mečem tak lehce, že jej ani nezranil. Qati napnul záda a bolestí natáhl krk. Meč kapitána zvláštních saudských sil už byl v pohybu. Jack si po chvilce uvědomil, že to určitě musel trénovat, protože hlavu Qatimu usekl jediným zdánlivě snadným seknutím. Dopadla o metr dále, pak spadlo jeho tělo a z přeseknutých tepen stříkala krev. Viděl, jak se jeho končetiny vzpínají a protestují, ale i to byl pouhý instinkt. Krev pulzovala ven v pravidelném rytmu, Qatiho srdce pracovalo dál ve snaze zachránit už ztracený život. Po chvíli se i ono zastavilo a z Qatiho už zbyly jen oddělené údy a tmavá skvrna na zemi. Kapitán utřel meč bavlněným šátkem, zasunul jej do pozlacené pochvy a odešel uličkou, kterou mu utvořil dav.

Lidé na tržišti nejásali. Vlastně bylo ticho. Možná bylo slyšet jen všeobecné oddechnutí, pár oddanějších zašeptalo modlitby; pro čí duše byly tyto modlitby určeny, tušil asi jen Bůh a oni sami. Najednou se lidé z přední řady začali zvedat k odchodu. Pár z těch, kteří neměli zezadu dobrý výhled,

přišlo k plůtku, ale dívali se jen chvíli a pak si šli po svých. Po předepsané době budou ostatky sebrány a budou řádně pohřbeny podle náboženství, k němuž se muži hlásili.

Jack netušil, co má cítit. Smrti už viděl příliš. Tím si byl jist. Tyhle smrti jím ale vůbec nepohnuly, teď se nad tím zamýšlel a trochu jej to trápilo.

"Ptal jste se mě, jak se píše historie, Jacku," řekl Ali. "Právě jste to viděl."

"Jak to myslíte?"

"Nemusíte nám nic říkat," řekl Golovko.

Muži, kteří rozpoutali válku nebo se o to pokusili, byli popraveni jako zločinci na tržišti, říkal si Jack. To není špatný precedens.

"Možná máte pravdu, možná si to lidi příště pořádně rozmyslí." Přišel čas na takovou myšlenku.

"Ve všech našich zemích je meč symbolem spravedlnosti, možná je to anachronismus z dob, kdy muži jednali jako muži. Ale i dnes má své použití."

"No, rozhodně je účinný," poznamenal Golovko.

"Takže jste naprosto odešel z vládních služeb, Jacku?" zeptal se Ali po chvíli. Ryan se odvrátil od tržiště stejně jako všichni ostatní.

"Ano, Vaše Výsosti."

"A ty bláhové etické zákony už neplatí. Dobře." Ali se otočil. Důstojník zvláštních sil se objevil jako nějakým kouzlem. Prince Aliho pozdravil způsobem, jakým by udělal dojem i na Kiplinga. Pak přišel na řadu meč. Pochva byla pozlacená a posázená klenoty. Jílec byl ze zlata a slonoviny, a bylo vidět, že jej ohladily generace silných rukou. Očividně králova zbraň.

"Ten meč je tři sta let starý," řekl Ali a otočil se k Ryanovi. "Nosili jej v míru i válce mí předkové. Dokonce má jméno, nejlepší překlad je asi Večerní vánek. Znamená to samozřejmě víc. Chtěl bych, abyste si ho nechal, Ryane, jako vzpomínku na ty, kdo zemřeli - a na ty, kdo díky vám nezemřeli. Ten meč mnohokrát zabíjel. Jeho Veličenstvo se domnívá, že už to stačilo."

Ryan vzal z princových rukou zakřivený meč. Zlatá pochva byla obroušená mnoha písečnými bouřemi a bitvami, ale Ryan viděl, že odraz jeho tváře není tak pokroucený, jak se obával. Když meč trochu vytáhl, všiml si, že ostří se leskne jako zrcadlo, a stále jsou na něm vidět vlnky, které udělal kovář v Damašku, když ten kus oceli tvaroval k jeho strašnému a jednoznačnému použití. Takový protimluv, říkal si Ryan a nevědomky se usmíval. Jak je možné, že může mít něco tak krásného tak hrozný účel. To je ironie. A přitom...

Nechá si ten meč, pověsí si jej na čestné místo, bude se na něj čas od času dívat, aby si připomněl, co mají ten meč i on sám za sebou.

"Už to stačí?" Ryan zasunul meč zpět do pochvy a pověsil si jej k boku. "Ano, Vaše Výsosti. Myslím, že to stačí nám všem."

DOSLOV

Teď, když je příběh dovyprávěn, je potřeba dovysvětlit několik věcí. Všechen materiál v tomto románu, vztahující se k technologii a výrobě zbraní, je možno najít v desítce knih. Z důvodů, jež snad čtenář pochopí, jsem několik technických detailů pozměnil; pravděpodobnost musela ustoupit zájmům utajení. K tomu jsem se odhodlal, abych uspokojil své svědomí, nikoli z rozumného očekávání, že to k něčemu je.

Projekt Manhattan ze druhé světové války stále představuje nejpozoruhodnější shromáždění vědeckých talentů v celých lidských dějinách, nikdy se mu nic nevyrovnalo, a zřejmě jej nikdy nic nepředčí. Tento velmi nákladný projekt pokořil novou oblast vědy a umožnil mnoho dalších objevů. Například moderní počítačová teorie je z velké části založena na výzkumu spojeném s výrobou bomby a první velké sálové počítače byly použity převážně na sestavení bomby.

Nejprve mě pobavilo a následně šokovalo, když jsem při svých výzkumech

zjistil, jak je dnes takový projekt snadný. Je všeobecně známo, že jaderná tajemství nejsou v takovém bezpečí, jak bychom si přáli - situace je ve skutečnosti ještě horší, než si jsou vědomi i dobře informovaní lidé. To, na co se ve čtyřicátých letech musely vynaložit miliardy dolarů, stojí dnes mnohem méně. Moderní osobní počítač má mnohem větší výkon a spolehlivost než první Eniac, a "hydrokódy", díky nimž počítač dokáže zkoušet a hodnotit projekt bomby, lze dnes duplikovat bez větších potíží. Dokonalé přístroje používané při výrobě součástí je možno sehnat kdekoli. Když jsem v Oak Ridge a jinde žádal o informace o těchto přístrojích, dostal jsem je poštou hned druhý den. Některé velmi speciální součástky navržené pro výrobu bomby je možno dnes najít v reproduktorech magnetofonů. Je pravdou, že velmi bohatý jedinec by mohl během pěti až deseti let vyrobit vícestupňovou termonukleární bombu. Věda je ve službách veřejnosti, ale ponechává si ještě některá tajemství.

Transport takové bomby je hračka. Toto tvrzení bych mohl opřít o "podrobné rozhovory" s různými policejními a bezpečnostními agenturami, ale netrvá dlouho, a ten, komu to vyprávíte, řekne "Děláte si legraci?" Já tu větu slyšel nejednou.

Nejspíš žádná země na světě - a liberální demokracie tím méně - nemůže uchránit své hranice před takovou hrozbou.

A to je ten problém. Jaké by mohlo být řešení? Pro začátek snad mezinárodní dohled nad převozem jaderných materiálů a technologií, jenž by se měl stát něčím víc než jen námětem vtipů, jak je tomu dnes. Objev jaderné zbraně nelze vrátit a osobně se domnívám, že jaderná energie je bezpečnou a pro životní prostředí shůry seslanou alternativou fosilních paliv. Každý nástroj je však nutno používat opatrně, a tento nástroj s sebou navíc nese tak strašlivé možnosti zneužití, že bychom je neměli opomíjet.

Peregrine Cliff, únor 1991

Tom Clancy: Nejhorší obavy

Tento román z prostředí špionážních služeb vysvětluje v prologu situaci za izraelsko-syrské války z roku 1973, během níž měly být ze strany Izraelců nasazeny i atomové bomby, na poslední chvíli však od tohoto nápadu ustoupili, ale ve zmatku na letišti přece jen jedno letadlo odlétlo s podivnou, velkou - snad - přídavnou nádrží. Z formace čtyř letadel, v níž bylo i toto, se žádné nevrátilo, ona nádrž dopadla na políčko chudého zemědělce, neexplodovala a zaryla se do země.

V tomto místě nás Clancy zavádí do Washingtonu, kde zástupce ředitele CIA, Jack Ryan, přichází s nápadem na vyřešení blízkovýchodních sporů, vyhrocených nedávným zastřelením dvou muslimských protestantů na Chrámové hoře v Jeruzalémě. Ryanův plán je postaven na myšlence, že všechna problémová území jsou svatá pro svářící se náboženství, proto se rozhodne do vyřešení sporů zapojit všechny hlavní představitele tří náboženství, jež si tato území nárokují - křesťanství, judaismu a islámu. Protože až na drobnější výhrady Izraele všichni s myšlenkou souhlasí, za spoluúčasti amerického prezidenta Roberta Fowlera proběhne ve Vatikánu slavnostní podpis mírové dohody.

Jak to tak bývá, ani Ryan nemá ve svém zaměstnání na růžích ustláno: prezidentův poradce pro otázky národní bezpečnosti Charles Alden umírá, zřejmě následkem obrovského stresu vyvolaného zveřejněním podrobností žaloby proti němu, kterou podala jeho bývalá studentka žádající uznání Aldenova otcovství pro její dítě. Alden samozřejmě musí být nahrazen, a na jeho místo nastupuje ambiciózní a prezidentovi velmi blízká Elizabeth Elliotová. Ta ovšem není blízká, tím méně nakloněná Jacku Ryanovi, proto Ryan není touto změnou nijak nadšen.

Mezitím nás Clancy zavádí prakticky do všech koutů světa, kde se setkáváme se členy různých teroristických skupin, jejichž kroky ale nakonec míří do Sýrie, kde opět potkáváme nevybuchlou bombu. K jejímu zprovoznění je pozván odborník z bývalé NDR. Když je s prací hotov, před vedením této teroristické

skupiny stojí důležité rozhodnutí - kam s ní? Tento problém je však vyřešen skutečností, že americký ministr obrany je majitelem velmi úspěšného klubu amerického fotbalu, mezi jehož velké fanoušky se počítá i americký prezident, jenž nesmí chybět na žádném finále. Tudíž rozhodnutí, kam s bombou, padá na Denver, kde letošní Super Bowl proběhne. Ke stadionu ji přiváží v dodávce, která předstírá, že patří jedné televizní stanici.

Když dojde k výbuchu - mimochodem Clancym do detailů popsanému - nevyjde vše tak, jak by mělo, takže účinek bomby je nižší oproti původním dvěma stům kilotunám, a má hodnotu pouze patnáct kilotun. Vzhledem k tomu jsou následky výbuchu mnohem menší a okamžitě se rozjíždí pátrání po svědcích výbuchu. Zároveň však zuří diplomatická válka mezi USA a Sovětským svazem, prezident

Fowler se domnívá, že tato akce je dílem Sovětů, takže dochází i ke střetům ozbrojených sil obou velmocí a už už se schyluje k jaderné válce mezi oběma zeměmi, když Ryan získá nejnovější informace ukazující na skutečné pachatele - teroristickou skupinu - a Ryan se tvrdě postaví prezidentu Fowlerovi i jeho poradkyni pro otázky národní bezpečnosti Liz Elliotové.

Jaderná krize je tedy zažehnána, dojde k dopadení dvou hlavních představitelů teroristické skupiny a k jejich následné popravě v Saudské Arábii. Prezident Fowler a Elizabeth Elliotová samozřejmě odstupují ze svých funkcí, Ryanovi se daří zlepšit své vztahy s manželkou a od saudského prince dostává historicky cenný meč, jímž byli oba teroristé popraveni.

??

??

??

??